DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SAYI:608-620

CİLT 33

LeMan

BENİ SEVİYON MU?!

!!...IH..!

Kitap Arşivi https://kitapkey.org

SAYI:608-620 33 LeMan

LeMan

SAYI: 608-620

608

4 Temmuz 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/27- 800.000 TL. (Kdv dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

150 MİLYAR DOLARIMIZ ÇALINMIŞ!

Halkın cebinden çalınan, hortumlanan paranın miktarı belli oldu... 150 milyar dolar! Toplam dış borcumuza yakın... IMF'ten gelen toplam kredinin 7 katı... Türkiye'nin gayrisafi milli hasılası tutan kadar... Geçtiğimiz yılki ülkenin ihracat rakamının 7 katı...

Çala, hortumlaya Türkiye'nin bütün kaynaklarını devlet, bürokrasi, iş dünyası üçgeninde emip, silip süpüren soysuzlar hem ülkeyi IMF kucağında çaresiz bıraktı, ulusal onurumuzu ayaklar altına aldı, hem de topyekün bir halkı alabildiğine yoksullaştırdı. Bankacılık sektöründe dönen yolsuzluk miktarı 54 milyar dolar...Enerji sektöründe 40 milyar dolar... Çeşitli çiçek, böcek, balina, köpek adlarıyla ünlenen ilaç, otomasyon, bayındırlık bakanlığı ihaleleri, otoyol ihaleleri, iller bankası, tekel ihaleleri de hortuma dahil olunca rakam 150 milyar dolara ulaşıyor...

Başbakanlık Araştırma komisyonunun 150 bini aşkın belgeyi didikleyerek ulaştığı bu sonuçlarla ilgili önümüzdeki dönem önemli gelişmeler beklenebilir. Denizi biten Türkiye'de belki de ilk kez sorumluları hesap vermeye zorlamak bize düşüyor... Komisyona çağrılan Korkmaz Yiğit'in ifadeleri tam metin haftalık yeniHarman dergisinde 3 sayıdır yayınlanıyor. Kimseden çıt çıkmadı.. Bu hafta Mesut Yılmaz'ın araştırma komisyonuna yaptığı açıklamaları yayınlıyor yeniHarman'da... Dudak uçurtan ifadeler karşısında bakalım yine sessizlik sürecek mi?..

Başta iş dünyası, bürokrasi, medya, devletin kurumları ucu her tarafa dokunan bu pisliği örtmek için sessiz kalması bakalım ne kadar yeterli olacak... Perde arkasındaki olayları göstermekle yükümlü medyanın 4 büyük holdinginin paçası bu işlere tam bulaştı... Hepsi ortalığa saçıldı... Bakanlar, Başbakanlar dibine kadar.. Bürokrasi malum.. Bugün olayların üstüne gitmekle yükümlü hükümetin 1 milyar dolarlık servetiyle anılan Başbakanıyla ilgili hala soruşturmalar sürüyor.. Pekçok hükümet üyesi dokunulmazlık zırhıyla yangından kaçıyor.. O halde iş halka düşüyor... Ya da

BİR BARDAK SU OPERASYONU

İÇİN UNUTUN...

Aksamsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER

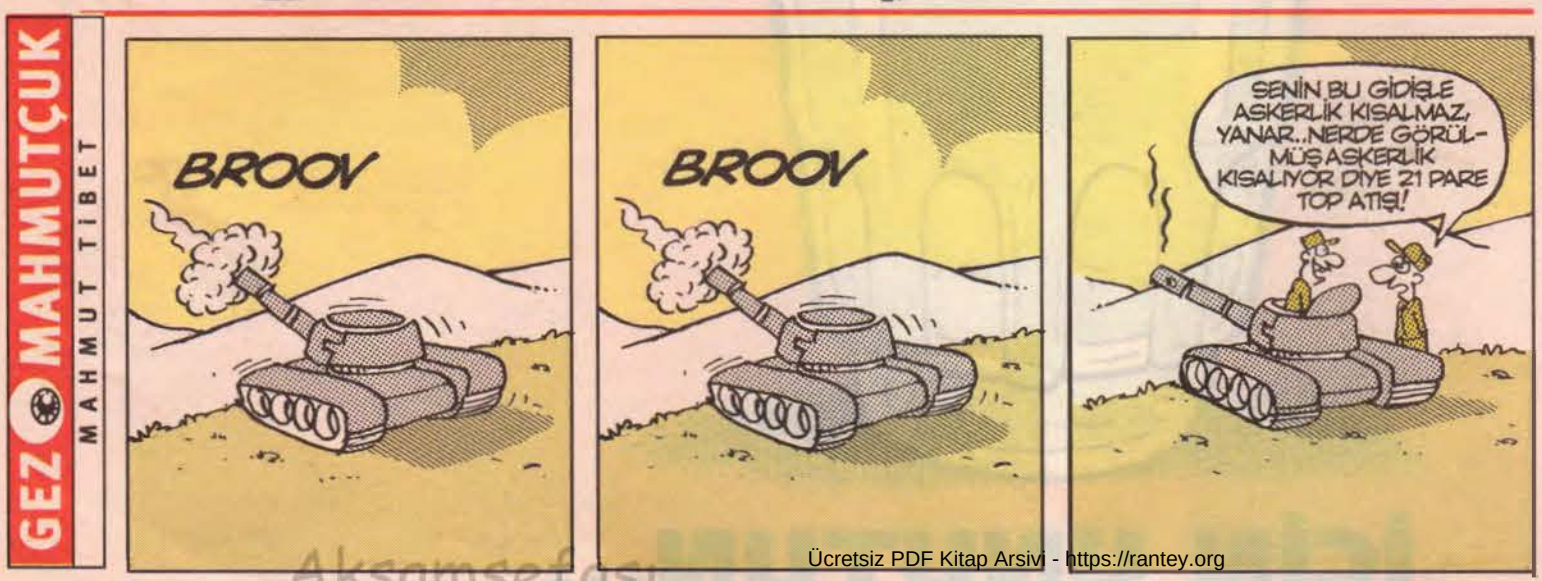

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

İYİ KÖTÜ NE?

* E-postacı geliyor, selam veriyor! mailde gelenlerden seçmeler:

- Aşkımla dolam, dolam, dolam, full olayım mı?! (Öner Peker)

- Filmlerde kahramanlar, tehlike anlarında arabalarının kapısını hep açık bırakırlar, herhangi bir arabanın çalındığına da rastlanmamıştır! (İbrahim Büyükak)

- Kara Şimşek gecikir, belki hiç gelmez! (Alaattin Oğuz)

* **Önyargıtay...**

* - Seni seviyorum...

- Bak, senin s'lerde bi patlama var ha... Bi daha bi söyle bakiim!

- Seni seviyorum..

- Aha!.. Bugün bana bunu söyleyen ikinci insansın... Ulan ne tesadüf bea!.

- Seni seviyorum...

- Diyosun!..

- Seni seviyorum...

- Ben bugüne kadar girdiğim her ortamda sevilmişimdir!..

- Seni seviyorum...

- Allah razı olsun!..

* **Kaplıca: Osmanlı tatil köyü...**

* Komşusu realistken, sürrealist olan bizden değildir! Komşusu yemin müşavirken, yalan söyleyen bizden değildir!

* **Yönetmen arkadaşım Levent D. anlatmışb. Kılı biri bunları (Levent ve bi arkadaşı) ağırlamış. Yemek, kahve, barda içkiler, meyve tabağı falan.. Bu arada kılı zat, alkolden kelle olmuş. Gecenin sonunda havuçtan ya da salatalıktan bahseder gibi, çocuklara şöyle demiş:**

- Birer dam miker miyiz?

* Elinde hızarla, gelip dert anlatan ve akabinde para isteyenler var. Nedir ya, para vermezsem hızarla kesicen mi beni, ne diyosun? Bi arkadaştan, sabahın köründe orak taşıyan biri para istemiş. Tövbe estağfurullah, Azrail gibi. Vermiş parayı. Varsa zaten verin parayı. (Parasızlığın üstüne bi de hızar, koyar adama ha!)

* **Beşiktaş-Üsküdar motorlarından birinde "MİZAH YAPMAYIN" şeklinde bir tabela asılıymış, duyum geldi... Duyuma gel!..**

* ERKEN KALKMA SANATI: Erken yatın.

* **İş. Yazarsın kimselerin haberleri olmaz veya yazarsın, o yazılar için para alırsın. O yazılı ağıtları iş eylersin. İşlemek bu mudur? İşleye işleye cinayet işlemek de vardı. Bu daha iyi. Hem kimse ölmüyor, hem de sen profesyonel deliriyosun.**

* Karambolden gol kovalayacağına, yap güzel bi şandel de seyredelim, tuttu auta gitti, gitsin.

* **Kuş sürüsü sandık, helikopterden atılan promosyon haçlarmış...**

* İyi kötü ne?

sisli geçmiş zaman

ben de rodi olsam
başka çocuk da
beni okurdu

İki Resim Arasındaki 7 Fark

GÜLEN ADAM & ÖLÜM ADAMI

1. Gülen Adam, iyimserlik dayatmasıdır... **Ölüm Adamı, diklate-sıhhate çağındır!..**
2. Gülen Adam işlevsizdir, işsiz gibi bişeydir... **Ölüm Adamı, misyon sahibi figürdür!..**
3. Gülen Adam, itici derecede naiftir... **Ölüm Adamı, 'elektrikli' ifadesiyle kışkırtıcıdır!..**
4. Gülen Adam, sonuç adamıdır... **Ölüm Adamı, "Ne oldi sana, ne oldi böyle" dedirtecek haliyle sonuç adamıdır!..**
5. Gülen Adam, basitliğe övgüdür... **Ölüm Adamı, karmaşık hissiyat yaratır!..**
6. Gülen Adam, inceden sinsidir... **Ölüm Adamı, harbidir!..**
7. Gülen Adam da bir gün ölür... **Ölüm Adamı, sabıtlıdır!..**

voleman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LEMAN

Türkiye, üslerini, limanlarını havaalanlarını ve sınırlarını Amerika ve müttefik kuvvetlere açtı..

Yargıya,eğitime, sağlığa para yok..15 bin "yeni imam" için kadro açılıyor..

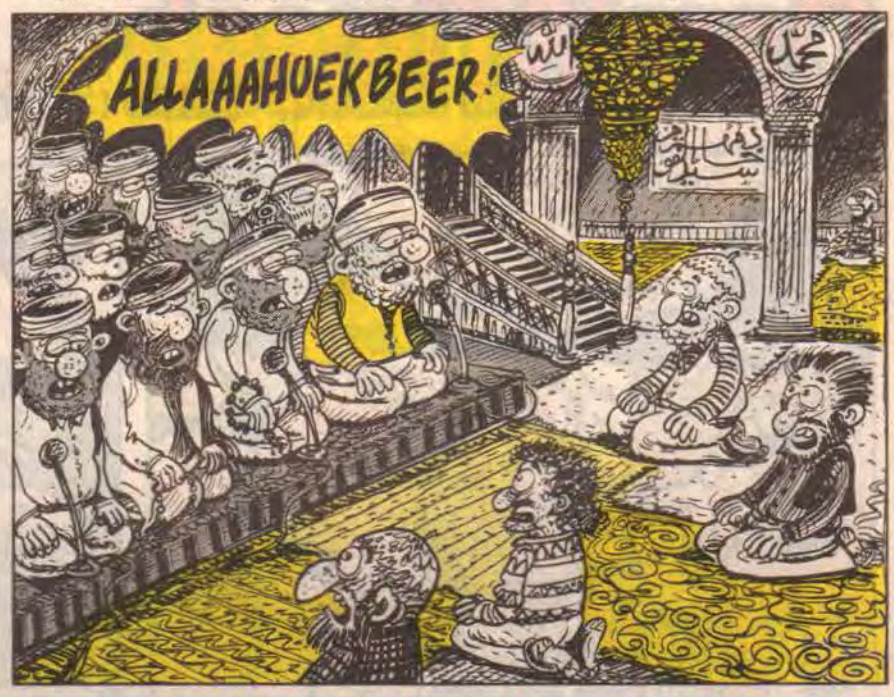

Hakkari'de kar üstüne slogan yazdığı gerekcesiyle 11 şubatta gözaltına alınan A.A (14) yardım ve yataklıktan yargılanıyor..

Trilyonların hüpletildiği "Neşter Operasyonu"ndan yargılananlar kendilerine yakışır şekilde 100' er bin dolar kefalet ödeyerek serbest kaldı...

Yoksulluktan bakamadığı çocuklarına sosyal hizmetler kurumuna vermek isteyen anneye, kurumdan zavallı yanıt: "kötü yola düşmüş olmanız gerekir..."

Saddam rejimini 20 günde deviren işgal güçleri Irak halkının bileğini bükemiyor..Halk, işgalcilere karşı gerilla savaşı yapmaya hazırlanıyor..

MEDYA SÜPRÜNTÜLERİ
12 yaşındaki bir çocuğun tecavüz haberini en ince ayrıntısına kadar yayınlayan etiksiz ahlaksız yosmalar

MANKEN-ŞARKICI BOŞANMALARI
medya sakızı..yasbğa kadar uzanan iğrenç yorumlar

DONALD RUMSFELD
ırak halkının özgürlük savaşını küçümseyen kütük

OTOYOL VE KÖPRÜ ZAMMI
hükümetin başansızlık öfkesi ac'izik kokan icraat

HÜSAMETTİN ÖZKAN
halk bankasının h'sini bile bilmezliş ha ha ha ha

ŞERİT İHLALİ
yurdum insanın kendi dramı yine 12 can aldı

MEMURA SIFIR ZAM
adaletin bu mu hükümet sırat köprüsünden

Mardin'de aralarında bir çok kamu görevlisinin de bulunduğu 28 kişinin tecavüzüne uğrayan 12 yaşındaki genç kız, bütün sanıklar serbest bırakılınca adalet bakanına mektup yazdı..

SSK'daki yolsuzluklar nedeniyle başlatılan "Neşter Operasyonu"nda sanıkların 110 avukatına karşılık devletin haklarını, 1 avukat savunuyor..

Türk ve dünya sinemasının tartışmasız en iyi yönetmen ve oyuncusu olan Yılmaz Güney iki profesörü mahkemelik etti... Güney'in yirmi iki yıl önce mide rahatsızlığı nedeniyle yatırıldığı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde siyasi görüşü yüzünden tedavi edilmediği iddiası ortalığı karıştırdı...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

TURİZM İŞİNE GİREN ÜNAL DAYININ GÖZKAMAŞTIRAN YÜKSELİŞİ...

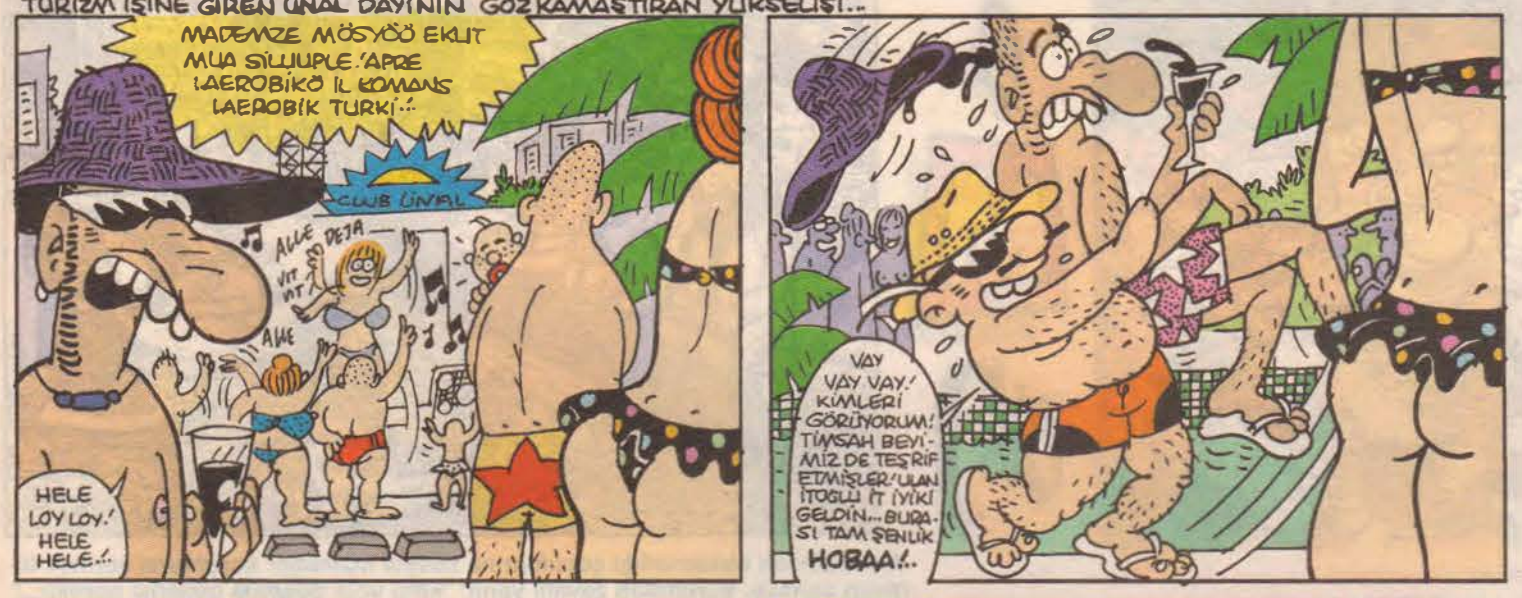

daral@leman.com.tr

AHH ÜNAL DAYI AHH.; SONRA NE Mİ OLDU? GERİDE KALDILAYT ERKEĞİ BİRANDA O... ...ALAN ŞİRKETLER YENİ YA...

Akşamsefası

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Sıkılhan, allo, miriba, Bunalgül ben... Ben... Allo.. lo.. Yankıyı duyuyosun di mığ? Mığ?.. Şu an var ya seni bir mağaranın içinden anyorum. Ne hoş di mığ... mığ? Tatildeyiz, bişey mağarası burası. İçinde inanılmaz şeyler var, bir sarkıt olsun bir dikit olsun..sun. Mağra devrinden kalma resimler de var mağaranın duvannda. Rehberimiz Tursok teminden anlattı: av yapan kimseler gösterilmiş o resimlerde. Tursok çok hoş bi çocuk..cuk... Boğaziçi Turizm İşletme mezunu, akşamlan da barmenlik yapıyomuş muş... İlk insanlar var ya çok hoş insanlarmış esasen...sen... sen...

- Çok iyi Bunalgül, mağarada olmana sevindim. Ben de cilalıtaş devrindeyim. O yüzden, aslında telefon icad edilmedi henüz. Bana yanlış bişey yapıyoruz gibi geliyo. Telefonları kapatalım derim ben, tarihin akışına müdahale etmeyelim.

- Yıvrannçsın...sın...sın...sın...

- Alo... Annenle konuşuyosun Sıkılhan, evet. Ofiste, klimadan boynum tutuldu çocuğum. Bu durumda eğer bana bir şey olursa, yaşama tek başına karşı koyabilecek mısın? Evet. Güçlü olmalısın Sıkılhan, yırtıcı ol çocuğum. İyi bir pozisyona gel, zirveye yerleş yerini korumak için sistemli olarak çalış, rakiplerini her an kolla, bu sana vasiyetimdir. Biz Petrus Şarabı içemedik, sen iç çocuğum.... **Ama çok da içmemelisin** arada bir "detoks yap", ginko biloba ve hindiba ekstresi tabletleri al. Evet....

- Amin ve geçmiş olsun anne. Ama biraz abarmıyo musun? Allı üstü klima üfürmüş.

- Durumu egzajere ettiğimi sanmıyorum Sıkılhan. Hayatın ne zaman ne getiricağı belli olmuyor çocuğum, evet. Ofisimizin Geo'su Bokhan Bey'in ikinci kansından üvey kızı, kulağına takbığı imitasyon bir küpe yüzünden tetanoz oldu. Şu an kızın beyni yok.. Bokhan Bey depresif atak geçiriyo Zanaks tabletleriyle ayakta duruyo. Evet. "İmitasyon küpe" der geçersin "Klima" der önemsemezsin ama ciddi sonuçları olabilir. Olmamalı Sıkılhan. Bu arada benim havuç tabletlerimi gördün mü, mavi bir şişede duruyordu. Üç gündür bulamıyorum, beta karoten dengem bozuluyo. Anenannene de bir sorar mısın, yanlışlıkla içiyor olmasın?

- Havuç tabletlerini görmedik anne. Ama belki evdeki tavşan tabletleri onları yemiş olabilir.

- Tavşan tabletleri mi? Komik olduğunu mu sanıyorsun Sıkılhan? Mizah bu değil çocuğum. Hayır değil, evet. Hümoru ben de severim, evet, yerli yerinde ve zekâya hitab ettiğinde tabii. Alo? Telefonu kapattın değil mi? Kapatmamalısın Sıkılhan!

- Alo Sıkılhan, var ya şu an seni Hattuşili Kralı Nabuketnazar'ın mezanndan anyorum. Veya Nabuşili Kralı Hattunazar, o da olabilir. İsimleri karıştınyorum artık, çok uygarlık dolaştırdı bize Tursok. Bu adam var ya Kral Nabu... Haşu...Aman işte adı her neyse, kansı onu baldıran zehiriyle zehirlemiş vaktinde. Sonra kendi başa geçmiş ama imparatorluğu çok ileri götürmüş kadın. Başka uygarlıklarla, kılıf, tülbent ve dolma üzümü ticareti yapmış, kendi adına üç donanması varmış ama oğlu düşmanla işbirliği yapmış, annesinin yüzme suyuna zehirli balık atıp öldürmüş kadıncağızı yivranç köpek. Fakat imparatorluk ona da kalmamış tabi... Tursok'un dediğine göre, ay, söylemiş miydim Tursok Boğaziçi mezunu, akşamları da barmenlik yapıyo, frilens reklam yazarlığı da varmış. Çok boyutlu bi çocuk, her neyse. Demin anlatıyodum ya imparatorluk bu çocuğa da kalmamış, düşmanlan nevresimine çok zehirli bi yılan bırakmışlar... Ya ben anlatıyorum ama sen ordasın de mi? Yani bi hayvanlık yapıp kapamadın gene?

- Evet ama kapatmam lazım Bunalgül. Telefon kulağımı soktu, sanıyorum zehirlendim.

ekhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

TÜRKİYE'DE İLK GAY YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI...

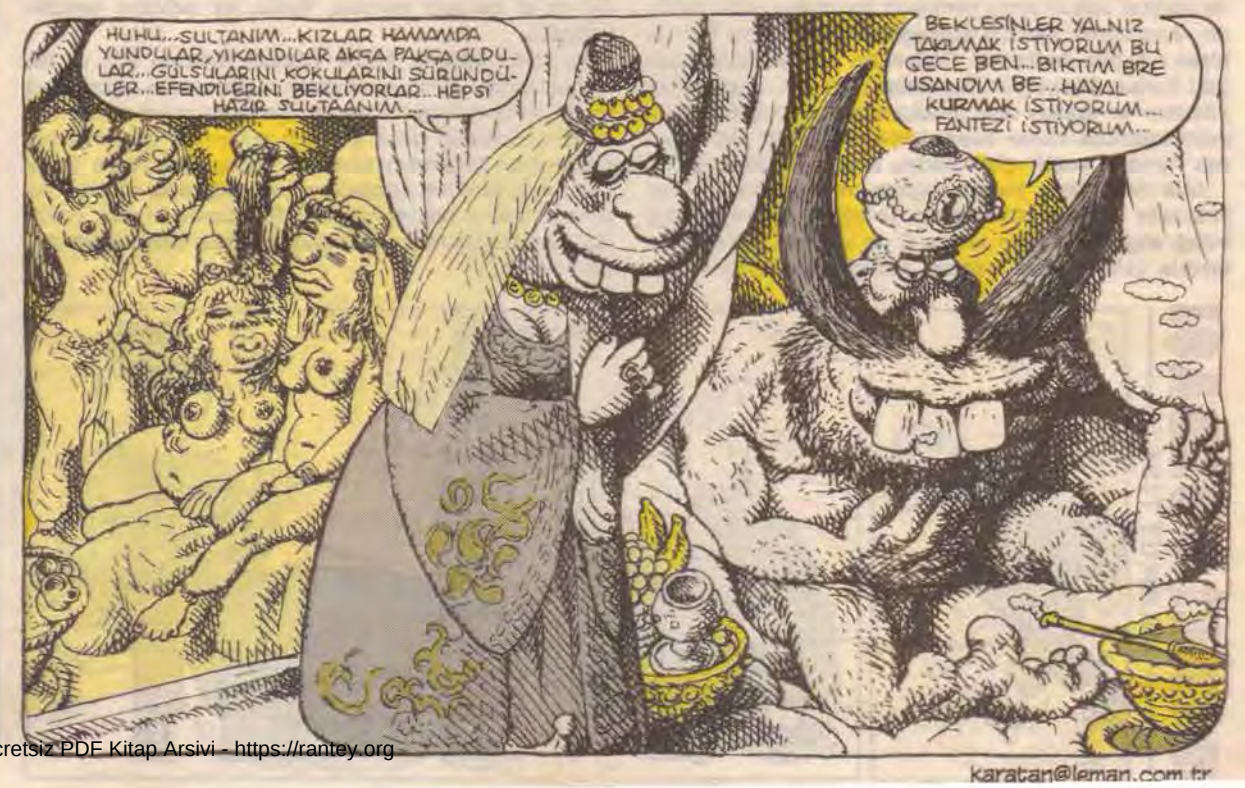

karatan@leman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

BİR KOVA PETRUS ONBEŞ MİLYAR KOVA PLASTİK VE UCUZ!

Yazan: Haybeci Şensoy

Ben geçenlerde benim bir arkadaşımın kızının geleneksel bir düğün yapalım dedi. Oraya davetliydim. Keşkek yapılır, davul vurulur, flüt üflenir. Arkadaşım dediğim, elbet ben de onun arkadaşıyım. Keşkek yapılır, davullar vurulur. Geleneklere sıcak bakarım. Gelenekler de sanıyorum bana sıcak bakıyorlardır. Fakat geleneklere çok bağlı bir insan değilim. Geleneksel düğünde gelinin ata bindirilmesinin şart olmadığına inananlardanım. Bence at denen şey artık hayatımızdan çıkarılmalıdır. Neden. Çıkarılması hayli zor oldu çünkü otelinin terasına. At, nalı var ve büyük kişnemesi akıllara ziyan. At kişnemesi beni çıldırtır. Bulunduğum coğrafya'dan kaçasım gelir. Her ayağının tabanında yer alan nalçalar yere bastıkça ve karpuz kabuklarını yerkenki katırtılar içimi kaldırır. Asansörde yardım amacıyla atı iki kişiye ben de biraz tutayım dedim atı. Dişlerinin üstbirî başparmağım kadar. Dişleriyle smokinimi ısırarak, salyalarını yüzüme ve cesaret diye smokinimin kuyruğunu kuyruksokumuna kadar koparıp yedi... İki kişi kaçarak "gemiyi azdı" gibilerinden bağırarak kaçtılar.

Atla asansörde yalnız kaldım ve asansör iki kat arasında kalınca bürrrrrşşşt ve çüş o da beni tutup tutup atıyor. Ve yere indim. O da bu defa arka ayaklarıyla çifter çifter tekme atmaya başlayınca ben havucanımın yettiği kadar "imdat! imdat!" neyse saat geceyarısını geçerken nikâh işlenmeden beş dakika önce terastaydım. Esmel'in damadı gelinin ayağına basınca kızarak boşandılar ve soğuk bir hava esince ve ben cepten ödeyerek bir kova ucuz petrus getirttim. Şişesi 1 milyar. Bir kovası onbeş şişe. Atın önüne koyduk. At bir kova petrus'u içti ve düğün o andan itibaren başladı. At o sırada masaların üstünden atlayıp otantik ve yine teperek gelinin kalçasını, damak yan bağlar arkadaşım kaburga ve bir hayli üst düzey, genel müdürler ve at parladı hayvan. Hatta bir müdüre tecavüz bulundu.

Şu anda terasta Robie Vilyıms klibinin gibi donla oturuyorum. Yerlere serilmiş mantoların arasından ve at yerde sırtüstü uyuyor. Bir puro yakıp güneş doğarken Boğazın altın gibi biz mütevazı ailelerin çocuklarıyız. Mütevazı ailelerin artık Laila veya Çırağan kempinski'de çocukları yaşabiliyorsa düğün, bu ülkede mükemmel şeyler oluyor.. En güzeli de atın esdirdiği olumlu havayla arkadaşımın kızı boşanmıştı gene evlendi...

RANTOLON

METİNFİDAN

ŞİMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

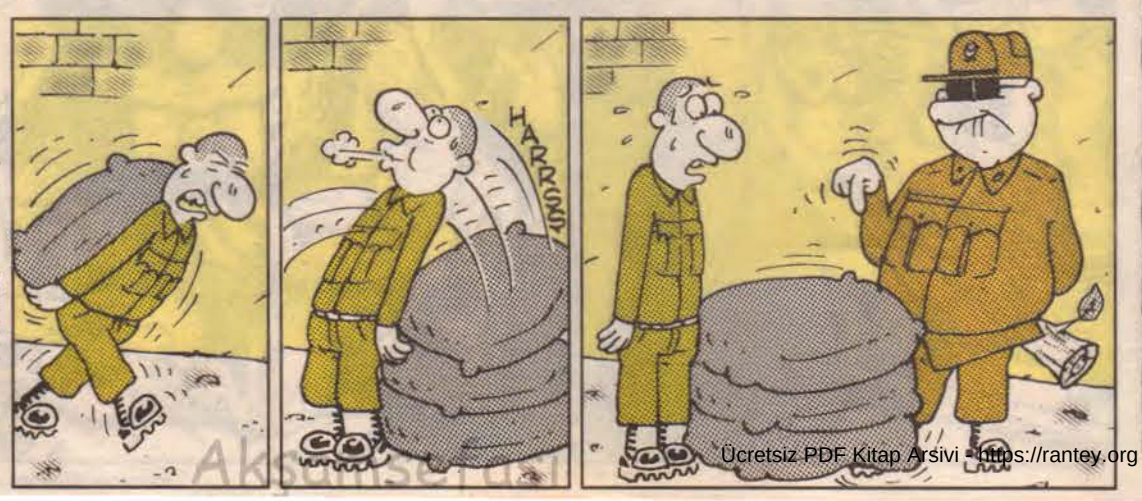

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

10 SANİYEMİZ VAR...TOPU DOLAŞTIRICAZ VE ÜÇLÜK KULLANICAZ...BU SON ŞANSIMIZ ONA GÖRE...EĞER GİRMEZSE HEMEN FAUL YAPACAKSINIZ...ÜÇ SANİYE BÖLGESİNE ÇOK ÇABUK GİRİP HÜCUM RİBAUNTUNU ALMAYA BAKIN. 5 NUMARA!..KAFANI KIRMIYIM SENİN EŞEK HERİF...BURAYA BAK...

BEHEY SELAM OLSUN ERENLER... 4 ÇARPI 4 JİPLE DAHA İYİ ÇIKILIYO DAĞLARA. GEL BANA TAKIL...YOLCU HAVA YASTIĞI DA VAR...

BU DEVİRDE DERVİŞ OLUP DAĞLARA ÇIKMANIN DA BOKUNU ÇIKARDI BU ŞEBEKLER...

YETER DEVİRDİĞİN BE! TESLİM OL... DEVİRME ARTIK!

DEVİRİCEM! HEPSİNİ DEVİRİCEM, SONRA TESLİM OLUCAM...

DEVİR TESLİM TÖRENİ YAPILIYO...

BİZİM BELDEMİZ MUTAASSIP..., ÖYLE, MESİR ŞEKERLERİYLE, PADİŞAH MACUNLARIYLA İŞİMİZ OLMAZ...

AŞAĞI BÜRDÜK 1. ŞAP ŞENLİKLERİ

NE ULAN SİZİN YEMEKLERİNİZ ÖYLE...HAMUR, MAKARNA, PİZZA...GÖBEK YAPMAKTAN BAŞKA İŞE YARAMAZ...

HADİ GİT LAN ORDAN!.. SİZİN MUTFAĞA GİRENAÇ ÇIKAR BE... BÖRTÜ BÖCEK OT BOK...

ITALIAN RESTAURANT

CHINA REST

ÇİNLİYLE İTALYAN, İT DALAŞINA TUTUŞTU... ALSANA İKİ ÜLKE ARASINDA DİPLOMATİK SORUN İŞTE-

ŞU AŞIKLARIN İŞİNİ BİTİRELİM HANIM... BEN BUNU BOĞUYORUM... SEN DE KIZI ÖLDÜR...

BEN BOĞAMAM BEY...KAFASINA TAŞI İNDİRCEM...

YETİŞİİN! EVLİLİK AŞKI ÖLDÜRÜYOO!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derya Sayın
derya_sayin@mynet.com

Akşamsefası

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

UNUTULMA ÇAĞI...

Unutulma korkusuna son... Yaşadıklarınız titizlikle anımsanır... Anılarınız özenle saklanır... Unutulmaktan değil, ihmalden korkun... Evet, pasajın içindeki küçücük dükkânın siyaha boyalı camında bunlar yazılıydı. İçimde uyanan tedirginliğe aldırmadan, dükkândan içeri mahcup bir merakla girdim. İçeri girer girmez beni boğmayan, ama yine de garip, yakıcı, açıklanması zor bir hüzün sardı ruhumu. Duvarlar eski siyah beyaz Türk filmlerinin afişleriyle doluydu. Afişlerin arasında çok farklı tarihlerde kaybolmuş ve bulunamamış insanların resimleri, kayıp ilanları vardı. İlk kez farkettim. Kayıp insanların bakışları birbirine çok benziyordu, sanki hepsi kardeş gibiydiler. Rafların üzerinde yine kaybolmuş kimlikler, vesikalık ve toplu halde çekilmiş kimisi çerçevelenmiş hatıra fotoğrafları, teyp ve video kasetleri, rozetler, tek veya çift eldivenler, renkli eşarplar, komik şapkalar gözüme çarptı. Tezgâhların üzerinde ise günlükler, hatıra defterleri, üzeri kaplanmış kitaplar ve çeşitli renklerde kazak ve gömlekler duruyordu. Duvarların dibinde ise yaşlı köpekler ve ihtiyar erkekler vardı... Burada binlerce unutulmuş, bırakılmış ve kaybolmuş anı saklıydı belli ki. Çoğumuzun nereye koştuğunu bilmeden düşürdüğü ve bir gün alınm, diye bırakıp almadığı, sonra da unuttuğu, ya da kaybettiğinin farkına varmadığı, zaman zaman yokluğu bir sancıya dönüşse de anlamını ve büyüsünü çoktan yitirmiş olduğunu sandığı sevgiler, emanetler, sırlar ve anılardı bunlar... Artık küçümsenen, çocuksu, aptalca, "fazla duygusal", acemi, toy bulunan yaşantı parçalarıydı.

Buyurun, hoşgeldiniz, dedi dükkânın sahibi olduğu anlaşılan yaşlı bir adam. **Hoşbulduk,** dedim. Beyaz saçlı, mavi gözlü, göbekli, tonton bir adamdı bu. **"Kaybettiğiniz anıları mı arıyorsunuz, yoksa yaşadıklarınızı birilerine bırakmak mı istiyorsunuz?" Bu** yaşlı adamın sesinde daha önce kimsede görmediğim bir sıcaklık, bir yakınlık duygusu vardı. **Bilmiyorum,** dedim. Ama o daha bu soruyu sorar sormaz içimde kördüğüm olmuş, sık sık göğsümün üzerine çöreklenen amansız sıkıntının bir an için çözüldüğünü hissettim nedense. Gözlerim yandı, ama belli etmemeye çalıştım. Fakat nedenini anlayamadığım çocuksu bir telaşla, aniden içimi açtım ona. **"Gerçekten bilmiyorum, sevgililerime, dostlarıma, arkadaşlarıma duyduğum sevgiyi, yakınlığı onlara hissettiremiyormuşum gibi geliyor bana, her şey eksik kalıyor sanki, bir şeyler beni, bizi aşıyor, nasıl oluyor, ne oluyor anlamıyorum, bir anda ani bir soğukluk, bir uzaklık oluşuyor aramızda,** birden **bir öfke, hatta garip bir nefret dalgası hepimizi bir yerlere savuruyor. Sonra herkes köşesine çekiliyor, uzun bi süre birbirimizi aramıyoruz. Ama ben bu süre için de onları, onların hiç tahmin etmediği kadar düşünüyor, anlıyor ve özlüyorum, onlara eskisinden da ha da çok ihtiyaç duyuyorum. Peki, onları ve yaşa dığımız günleri bir başımayken böylesi özlemli anıyorum da ne oluyor, kim biliyor bunları, kim hiss ediyor, onlar bunu biliyor mu, nereye gidiyor on ca özlemim, onca uykusuz ve düşüncelerle geçir diğim gecem, nereye gidiyor onca yaşanmışlık?"**

Sizi anlıyorum, dedi yaşlı dükkân sahibi. **"Ben d bu amaçla buradayım ya zaten. Ve inanın sizin gib sıkıntıları olan o kadar çok insan gelip gitti ki bura ya. Hemen hemen hepsi aynı dertten yakınıyordu Ama, inanın, bütün bunlardan hepimiz sorumlu yuz. Birincisi sevgiyi yaşarken, hep elde var diyo ruz, kıymetini bilmiyoruz, dahası duygularımızı ar latmaktan ya çekiniyor, ya da hep çok geç kalıyo ruz. Ve en acısı insanlar önyargıları, bencillikler hırsları ve en çok da korkularının neden olduğ duyarsızlıklar yüzünden kendilerini ve sevdiklerir sonsuza dek yitiriyorlar..."**

İşte tam biz bunları konuşurken dükkânın arka bö mesinden teyp sesleri gelmeye başladı. **Nedir b sesler,** diye adama baktım, ses etmeden, dinleyin der gibi bir işaret yaptı bana. Genç bir erkek sesiyd bu: **"Neden seni bu denli geç sevdiğim halde ker dimi olduğumdan farklı gösteriyorum, bilemiyo rum. Galiba ben duygularımı anlatmak konusund özürlüyüm. Belki de sevdiğimi, sana teslim oldu ğumu, evet teslim olmaktı bu, söylersem seni son suza dek yitireceğimi sandım. Sana bu kasedi do durduktan sonra bu şehri bir daha dönmemek üze re terkedeceğim. Yıllar geçse de seni unutacağın hiç, ama hiç sanmıyorum..."** Kaset susar susma saçlarına kır düşmüş, yüzü acıların derin izleriyle dol lu orta yaşlı bir kadın, gözyaşlarını bastırarak ve adı ta koşarak dükkândan çıkıp gitti.

Böylesi bir durumla arada bir karşılaşıyorum Ama acı olan ne biliyor musunuz, dedi. **"Bu kas onbeş sene önce ellme geçti. Ve bu kadın onbe sene sonra anlıyor gerçeği. Kayıplara karışmı umutsuz bir aşk daha işte..."**

"Ama bundan daha kötü durumlar da var biliye musunuz?" Bundan daha kötü mü, diye hayretle so dum. **Evet,** dedi ve sonra da bir sır verirmiş gibi kul ğıma eğilip adeta fısıltıyla, **artık insanlar güpegündü yol ortasında anlıden unutuluveriyorlar,** dedi. **"Art onları bir daha kimseler anmıyor. Bu insanlar sözü mona sevdiklerinin, arkadaşlıklarının, dostlukla**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nın arasında yaşıyor görünseler de, bir daha onları kimse düşünmüyor, hatırlamıyor. Bu en kötüsüdür işte. Bu insanların sevgisine, dostluk çağrısına kimse yanıt vermez. Bıkmadan, usanmadan sevdiklerini arayıp, onlara: 'Niye eskisi gibi görüşemiyoruz, ne oldu bize böyle? Bakın ben sizi hep arıyorum, siz niye aramıyorsunuz, sizi hiç unutmuyor, hep özlüyorum, birbirimizi ihmal etmeyelim' deseler de bu insanlar için sonuç hep aynıdır: Aranmaz, sorulmaz, hatırlanmaz, sevilmezler... Bu insanları hatırlamayıp sormayan insanların başına da çok kısa bir süre sonra aynı şey gelir."

Sonra o saf ışıltılı gözleri merakla açıldı; **size bir sır vereyim mi,** dedi: **"Son zamanlarda artık çok kimse ne kadar istese de sevdiğini, dostunu ya da arkadaşını uzun süre kalbinde tutamıyor. Çünkü bu yetenek, bu duyarlılık artık pek kalmadı kimsede. Kalplerde sevdiklerini tutamayınca da başlıyorlar kendileriyle uğraşmaya. Hatırlanmayınca da aynı şey oluyor. Kendilerinde de bir şey yok ki artık: Ödünç davranışlar, ödünç duygular, acımasız saplantılar, parasal sorunlar, iyileşmeyen hastalıklar, anlamsız hırslar, TV görüntüleri, reklam sloganları, birkaç şarkı, bazı maçlardan kısa görüntüler... Kendimizden kurtulamayıp bir başkasının kalbinde yaşayamaz, ya da başkasını kalbimizde yaşatamazsak ve sadece kendimizle kalırsak önümüze gelene uluorta duygularımızı anlatırız. O kişiyi ne denli çok sevdiğimizi, ne çok özlediğimizi, hiç uyumadan sabahlara dek onu ne çok düşündüğümüz... Sevgimizle ilgili söyledliğimiz her şeyin sevgimizi azaltacağını içten içe hissederiz ama yine de söyleriz, başka çaremiz yoktur sanki, söylemezsek hepten unutulacağımızdan korkar, kimsenin bizim içimizde olup bitteni, çektiğimiz acıları anlamayacağını sanırız. Oysa bunları konuştukça daha da batarız... Öyle bir unutulma çağı ki bu dostum, en idealist insan hakları savaşçısı bile yaptığı eylemden sonra ilk iş olarak kendisiyle ilgili bir haber var mı diye hemen gazetelere bakıyor, hep hatırlanmak, hiç unutulmamak istiyor..."**

Hep konuşsun istiyordum, ama o beni sıktığını düşünerek sustu. Sonra aramızda dostluk, anlayış dolu bir sessizlik oldu. **İsterseniz, dedi, yani içinizden geliyorsa, demin bana sevdikleriniz, arkadaşlarınızla ilgili söylediklerinizi doğrudan o kişilere söylemek isterseniz arka taraftaki teyplerden birine konuşabilirsiniz.** Bunun bir yaran olup olmadığını bile düşünmeden, **peki**, dedim, kalktım, dar koridorun dibindeki küçük odaya geçtim, odadaki teyplerden birinin kayıt düğmesine bastım. Öylesine doluydum ki, sözler ağzımdan peşpeşe dökülüyordu. Neden ve niçin ayrıldığımızı bugün bile tam olarak anlayamadığım sevgililerime, anlamsız nedenler yüzünden ayın düştüğüm dostlarıma, bencillikler, aptalca gurur ve önyargılar sonucu beraberliklerimizi zamanın hoyratlığına rehin bıraktığım arkadaşlarıma, onlardan bugüne dek sakladığım ve yıllardır biriktirdiğim, bütün duygularımı, özlemlerimi, pişmanlıklarımı ve bütün korkularımı bir bir anlattım gözyaşları içinde.

O an güçlükle kabuk bağlamış yaralarım kanıyor olsa da kendimi temizlenmiş, doğrulanmış hissediyordum. Yaşlı adamın yanına geldim. Bana yine o canlı, merak dolu gözleriyle bakıyordu. **Umarım biraz olsun rahatlamışsınızdır,** dedi. **Sağolun, dedim.** Adresimi ve telefon numaramı istedi, verdim. Kendisi de bana kartını verdi. Ücretimi ödedim. Onca **aşkı,** onca sevgiyi ve arkadaşlığı sanki yeniden ve birdenbire yaşamış gibi kendimi yorgun hissediyordum...

İçimden tertemiz bir kan aksa da kendimi mazlum ve mağrur hissediyordum. Eski tedirginliklerimden eser yoktu. Tam kapıdan çıkarken, yaşlı adam, **buraya demin kasete okuduklarınızı merak edip dinlemeye kimse gelmeyebilir, sizi yıllarca kimse hatırlamayabilir, üzüntüye kapılmayın, buraya, bana telefon edin, ben sizi kasetinize bağlarım, kendi sesinizi dinlersiniz, bu bile iyi gelir insana, denenmiştir,** dedi. O mağrur ve mazlum halimle, **peki, dedim,** anıları özenle saklayan bu yaşlı adama, sadece, **peki, dedim...** Buna da razıydım!...

cezmiereoz@leman.com.tr

* **İstanbul, Galatasaray.** 3 Temmuz Perşembe günü saat 17:00-19:00 arası **İdil Kültür Merkezi**'ndeyim. İstiklal Cad. Aznavur Psj. No: 212 Kat:6 Tel: 0212 - 245 0070 - 244 31 60.
* **Ovriği Kültür Derneği.** 6 Temmuz Pazar günü saat 14:00-16:00 arası **Ovriği Kültür Derneği**'nin şenliğindeyim. Fatih Çeşmesi, Bahçeköy, Kemerburgaz Yolu Üzeri.

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

Aksamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

guneri@leman.com.tr

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

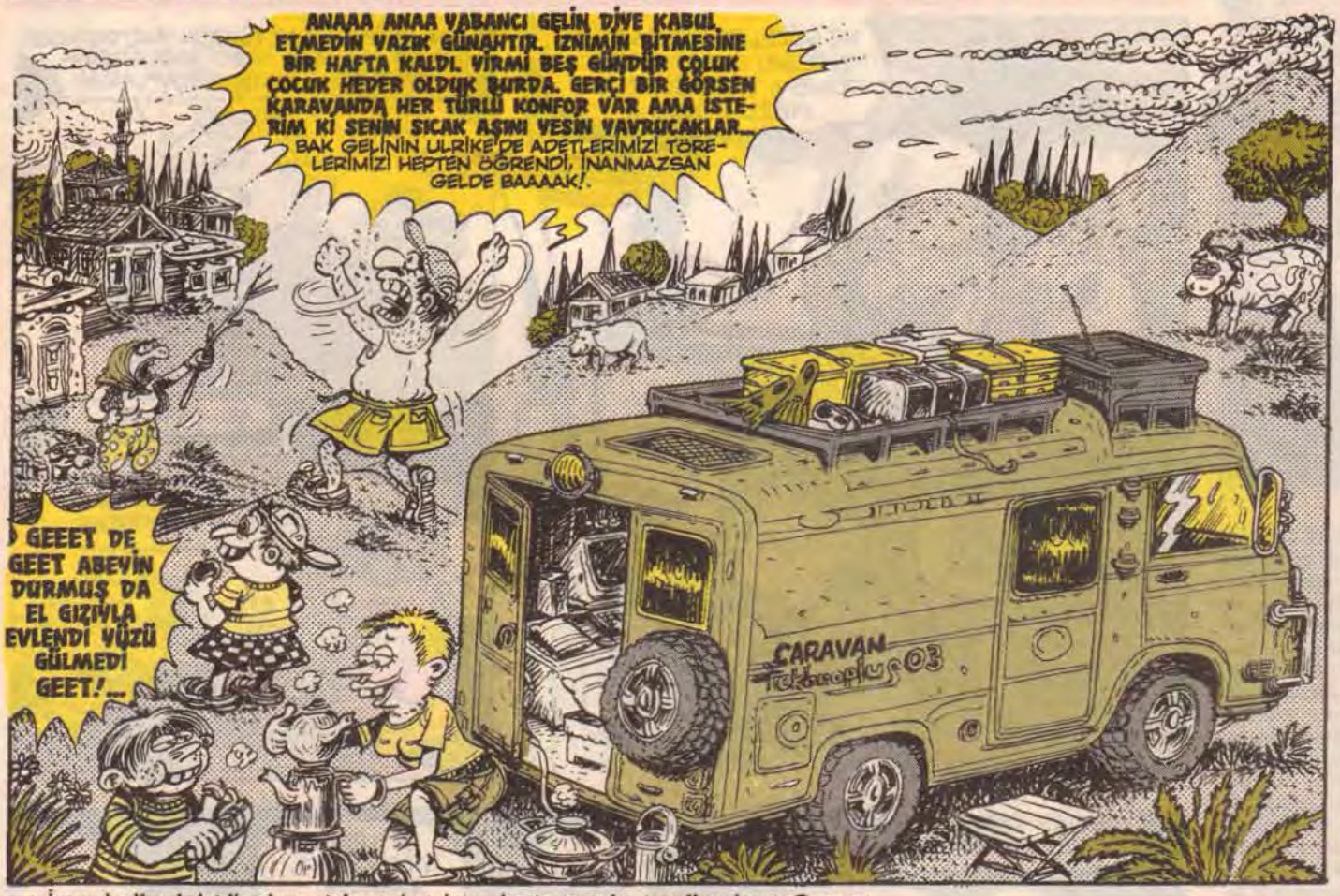

● İçsel diyalektikçi ve bir o kadar da tutumlu tatil adamı Caner

Akşamsefası

TÜRKÇÜLER

Bir röportajımda kadın yazarlar soruldu, Nuray Mert, Perihan Mağden, Vivet Kanetti, Kurtdamarı, hatta Meral Tamer, bu son ismi yazmamışlar, önemlidir, dedim. Röportajı yapan, peki Ayşe Arman, Pakize Suda diye araya girdi, "tenezzül etmediğim isimler üzerinde laf söylemek zorunda bırakmayın beni" dedim...

Milliyet Eki'nde "Sankız'ın Anıları" başlığında bir köşe var. Adını saklıyormuş, ne bolsa. Nükhet Duru'nun, Müjde Ar'ın donlarını anlatır, durur, hayatım boyu hiç dikkatimi çekmeyen bir köşe.

Vay sen misin Ayşe Arman'a, Pakize Suda'ya dil uzatan diye tam sayfa döşenmiş bana. Ne deseydim, kraliçemiz mi olurlar, deseydim.

Bu yazarlar Türk halkının midesini bulandırıyor, biri pedlerini anlatır, diğeri üçüncü sınıf pavyonlardan Hürriyet'e büyük yazar oldurulmuş, ne diyeyim...

Sankız köşesinde, kadın çıldırmış. İnanılmaz cümleler. "Siz taşralılar, bizim gibi sanşınlara bayılırsınız, tüm derdiniz bizim gibi sanşınlarla yatmaktır. Sizi aramıza almayacağız. Sivri dilsiz ve o taşralı komplekslerinizle aramıza giremeyeceksiniz!"...

Şu cümleler de onun: "gençliğinizde bir türlü ilgilerini çekemediğiniz o sanşın kızları hatırlatıyoruz size. Zengin şehirli oğlanların tavladığı ama size bir türlü vermeyen kızları hatırlatıyoruz, o yüzden ulaşamıyor, kin kusuyorsunuz!"...

Yazının ana fikri şu: "Oh olsun size vermeyeceğiz!"...

Şu cümle de onun: "(siz taşralılar) yazdınız yazdınız, şu ünlüler dünyasına kenarından köşesinden girdiniz, peki şu Ayşe Arman niçin hala sizin kollarınızda değil. Eminim hep bunu arzuluyorsunuz!"...

Ve devam ediyor. Bu hanımın gençliğinde bizim gibi kara kuru bir taşralı sevgilisi olmuş. Ama bunu kandırmış. Şimdi akıllanmış. Bir daha Anadolulu mu, artık vermeyecekmiş, dinleyin: "...Yıllarca onlar da insan, onlarla da ilişki kurmak, dışlamamak lazım gibi hümanist fikirler sahibi oldum, ama yanılmışım...".

Neden yanılmış? Çünkü taşralıların bütün dertleri bu boyalı sanşın haremının kollarına atılmakmış. Bu yüzden benim gibi insanlardan öğreniyormuş "Oh olsun, bizi aralarına asla almayacaklarmış.."

Şu cümle de onun: "(Siz taşralılar) boşuna uğraşmayın, sizi aramıza almayacağız!".

Neye uğradığımı şaşırdım. Siz kimsiniz, orası ne, bizi niye aranıza alıp almama gibi derdiniz var, orada, araya alınma diye birşey mi var...

Böyle bir yazı olur mu, oluyor işte, geçen haftanın Milliyet Eki'nde. Bu yazıları sizin vergilerinizle yazıyorlar.

Bir de küçücük beyniyle cinlik yapıyor, yazısında lafları gargaraya getiriyor, bakın: "şu bir yazar var ya, Zeki Müren'i, Selda'yı. Ayşe Arman'a kadar herkese hakaret eden!".. Yalan. Ayrı röportajda, bir yığın kadın yazarı övdüm, ayrıca Zeki Müren ve Selda'yı da fazlasıyla övdüm. Ayşe Arman'a da bir statü vermek istiyor ya.

Neyse, bize iş düştü. Hayatım boyu travesti gibi kırtan, travesti ses tonuyla konuşan, travesti gibi giyinen, döt sümüğü bir yığın kadın gördüm. Hiçte küçümsemem, hayatı böyle seçmişler, ne yapayım...

Ancak, burada, sosyoloji dersi olacak cümleler var. Mesela, taşraların neden küçümser, taşralılık eğlenilecek birşey midir? Şimdi size birkaç taşralıdan sözedeyim: Mesela: Kanuni Sultan Süleyman, Mevlana, Yunus Emre, Pir Sultan, İbni Sina, Karacaoğlan... Bunların hepsi taşralı. Bu yüzden mi acaba, bu isimleri aranıza almıyor, yazılarınızda hiç bahsetmiyorsunuz. Mesela, Şekspir, Jack London, Hazreti İsa, daha bir yığın taşralı, Bunlar da taşralı olduğu için mi bu isimlerden hiç bahsetmiyor, yazılarınızda, Nükhet Duru ve Müjde ar'ın donlarından başka bahis bulamıyorsunuz.

Ayıptır söylemesi, hani, Aydın Doğan patronunuz da taşralı, Koç, Sabancı, hepsi taşralı.

Taşralılığın bir aşağılanma vasıtası olarak kullanılması, bu kafadan sakat boyalı böceklerin acıklı ruh halini anlatıyor.. Şimdi kendisi sosyete mi oluyor. Saçları boyanınca, sanşın olununca, bir de arabesk sanatçılar Alişanlar'ın haberlerini gazete ilavelerinde yapınca, Ferdi Tayfurlar'a sinema senaryoları yazınca, "sosyete mi?" olunuyor.

Boğaz'da bir lokantada bir balık rakıya fit olan birçok kadın kendini sosyeteyim diye satıyor olabilir. Zavallılığı anlatınada Türkçe'de kelime yok.

Bırakın medyayı biz rezil etmeye çalışalım. Bu utanılacak yazılarınızla küstah, şımarık, düzeysiz suratlarınız acıklı bir şeklide ortaya çıkıyor. Ama o gazetenizde Melih Aşkdar, Meral Tamerler, Hasan Pulurlar gibi bu tür cehaletleri midesi kaldırmayan, utanarak okuyan yazarlar var. Rezilliklerinizle onları üzmeyin!

Sanırım siz bu sosyete fiyakanızla, bu yazarları da o gazeteden kovarsınız, hatta, patronunuzu da o gazeteden kovarsınız Kimseyi beğenmeyen bir üslubunuz, maşallah, burnunuzu havaya kaldırmışsınız ama, biraz da beyninizle ilgilenmelisiniz...

Bakın hanımefendi, "aranıza almayacaklarmışsınız" gibi çalımlı laflar etmeyin, burada ismini yazmaya terbiyem yetmez, o gazetede size verilen paranın yüzlerce katı para teklif ettiler, telefon edin, kimlerin kaç lira verdiğini söyleyeyim...

Nükhet Duru'nun donlarını yazarak bir yere varamadığınız için medya ahlaksızlık içinde can çekişiyor. Bakın, nasıl seçkin olunacağını öğreteyim size, Bu ülkenin, sanatına, sinemasına, romanına, siyasetine, yönetimine, hukukuna, bilimine bir "değer" katacaksınız. Bir fikir söyleyeceksiniz. İşte o zaman "seçkin" insanlar sınıfına girersiniz. Müjde Ar sevgilisiyle yan odada sevişirken, siz öbür odadan duyduğunuz sesleri köşenizde yazarak, "seçkin" olamazsınız.

Müjde Ar'ın sevgililerini yazarak size "sosyetelik" bağışlayan patronunuz Aydın Doğan'larla işte sizin gibi insanları yazar yaptığı için hala mahkemelerde savaşıyorum.

Ben orada herşeye rağmen onurunu, kimliğini koruyan, kişilikli ve düzeyli bir edebi dil tutturmaya çalışan birçok kadın yazarı övdüm, övmediğim sadece Ayşe Arman, Pakize Suda. Bu yüzden, bana karşı hayatınızın en ölkeli, en kendini kaybetmiş yazısını yazdınız!.

Çünkü sizler, akıllı, zeki, ince fikirli, aarif ve hikayeler, makaleler yazmasını bilen kadınlardan hoşlanmıyor, korkançlıktan çatlıyorsunuz. Kendine düğün bir okuyucu kitlesi yapmış birçok başarılı kadınları çekemiyor, kuduruyorsunuz.

Ne yapayım, Müjde Ar'ın donlarını yazan, pedlerini yazan kadınlara kraliçe mi diyeyim. Belki şu arabesk sanatçısı Alişanlar, senaryolarını yazdığınız arabesk sanatçıları, onlar, böyle çalımlı, boyalı, boş lallarınıza inanıyordur.. Ama işte düzeyiniz bu, ulaştığınız sosyetenin boyutu: Alişanlar, Özcan Denizler...

Kafayı yemiş kadın, Ayşe Arman, biz taşralılara vermiyormuş diye çok kızıp eleştiriyormuşuz. İyi de ben Ertuğrul Özkök'ü de çok eleştiriyorum. O da mı acaba vermediği için, eleştiriyorum. Yani, bu kadınlar aralarında oturup, şuna verelim, buna vermeyelim, diye mi tartışırlar. Sonunda da, "hani şu var ya bize yine laf atmış, çünkü, ona vermedik, o yüzden" diye bir sonuca mı ulaşıyorlar.

Neden şöyle bir sonuca ulaşmıyorlar! Bizler yazar olamayacak kadar basit insanlarız, insanlar bizleri okuyunca mideleri kalkıyor, çünkü zırvalıyoruz, bu yüzden halk bizi sevmiyor!..

Ama siz böyle yorumlamıyorsunuz. Yetmiş milyon taşralının sabah akşam sizi arzuladığını hülyalar içinde anlatıyorsunuz. İyi de, niye arzulayalım, orası gazete, arzular, şehvetlerle, gazete köşelerinin ne işi var..

İşte böyle. Eskiden yazarlar birbirleriyle tartışır, fikir savaşları yaparmış.. Bakın şu işe, bu ünlü fikir tartışmaları, nereye kadar düştü, verdi, vermedi, sulandı, vermeyecek, sana vermem, ona veririm, meselesine kadar...

Ama pek fetbaz bir kadınmış, bak, verdin, vermedin, benim de içime bir kurt dü-

Devamı 13. Sayfada

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Karpuz

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkaramanlar

?!!
MİRZA ABE?..
SEN.. BURADA-MIYDIN?
HIMF..

AZ EVVEL İKİ POLİS SORDU SENİ?
?
BİLİYO-RUM!
ABE..
SUS!!
SLİNK!

KORKUDAN YANINA GİDİP BİŞEY SORAMI-YORUZ Kİ!..
GÖZÜN OCAKTA OLSUN!
BİZ DE BEN DENEYEYİM-BAKALIM...
Bİİİ-İİ...

MİRZA? MERHEBA!
OTURA-BİLİRİM?

OTUR!!! BİŞEY SO-RACAM SANA?
HIYARLAR?.. HIYARLIK ÖZÜ-NE UYARAK HIYAR OLMU-YORLAR MI?
HIYARLIK ÖZÜ MÜ?
?

ÖZ!.. EVET; ÖZ'DEN BAHSE-DİYORUM...
BİR BEZELYE TANESİ BİLE BEZELYE FİKRİNE GÖRE TOPRAKTA BİTİP ÖYLE YUVARLAKLAŞMI-YOR MU? KURAL BÖYLE DEĞİL Mİ?
EVET..

O ZAMAN BUNU DEĞİŞTİRMEYE KAL-KIŞMAK GÜNAH DEĞİL MİDİR? ...
?!!
ALLAHIM SEN SÖYLE; SENİN YARATTIĞIN BİÇİMİ TAHRİF ETMEK SUÇ DEĞİL DE NEDİR?..
?
YARABBİ NİÇİN HERKES TA-BİATİN İNCE AYA-RIYLA OYNU-YOR?..
..NİÇİN KİMSE MICHAEL JACKSON KULUNUN O SON HALİNDEN BİR DER ÇIKARMIYOR?..
?

AH-KARDEŞİM YILLA-RIN ÇİFTÇİSİYİM-ÜRET-TİĞİM KARPUZUN HADDİ HESABI YOK-BİNLERİ GEÇİYOR!...
GÖZÜNÜ SE-VEYİM ANLAT; KİM-NE YAP-TI SANA?..

AH-AMA BU YAPILMAZ Kİ; BÖYLE UCUBE ŞEY VÜCU-DA GETİRİLMEZ Kİ!..IHI-HI!... KENDİMİ TUTA-MADIM-IHII...
HADİ.. ANLAT ARTIK!
İKİ SAAT EVVELDİ-IHIII!..

...Belediyeden aradılar; Avrupa Birliğin-den gelen bir heyet için bu senelin şam-piyonu olan karpuzu istediler... kaptı-ğım gibi koştum!

Nasıl gurur duyuyordum; Avrupalılar'ın, kendi-lerine hediye ettiğim karpuzu taşımakta güç-lük çeken hallerini bi görseydin keşke...

Biraz sonra, Başkanımız kulağıma eğilerek onların da bana bir hediye vermek istedik-lerini söyledi...
COME ON!..

İşte ne olduysa o anda oldu: Bana hediye etmek istedikleri şeyi görünce müthiş bir acı duydum... Gözlerim ka-rarmıştı!..

Kendimi kaybetmiştim; Heyetin başkanına nasıl giriştiğimi hatırlamıyorum bile!..
OUCH!

Birşeyi iyi ha-tırlıyorum ama:
...oda, kor-kuyla bana ba-kan diğer adamın he-diye etmek üzere elinde taşıdığı şeye karşı, berim zi-yadesiyle duy-duğum korkuydu.

Evrim Alataş'ın yazdığı 'MAYOT BÖLÜNME HİKÂYELERİ', aram yayıncılık'tan çıktı!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

KAAN ERTEM'İ PROTESTO EDİYORUM!

HADİ LEEN!

OOOH ABUZER ŞEFTALİ SUYU İSTİYORUM!..

MURATCIĞIM, ŞİMDİ BİRAZ BANA DOĞRU GEL DE ARKA PLANDA ABUZER ABİMİZİN VİLLALARINI DA GÖRÜNTÜYE ALALIM... AYNI ZAMANDA ONLARIN DA REKLAMINI YAPARIZ!..

BAH LA YÖNETMEN! REKLAMI DA EYİ GEH, VİLLARIMI DA! BAH YOHSA PARA VİRMEM SANA!..

ABUZER TATİL KÖYÜ

ULAN YÖNETMEN YALAKA, REKLAM SAHİBİ KERESTE! ÖYLE BİR İKİLİNİN İÇİNE DÜŞTÜM Kİ BU REKLAMLA BIRAK ÇIKIŞ YAPMAYI ŞU ORTAMDAN DÖTÜ KURTARIRSAM ŞÜKREDİCEM!..

ALO? EVET? HA HÜDAYİ SEN MİSİN?.. NEDİR ABİ? POLONEZKÖY'DE MANGAL MI YAPICAKSINIZ? TAMAM DA ŞU ANDA BİR İŞİM VAR BİTİREYİM GELİRİM! SİZ KAHVEDE BEKLEYİN YARIM SAATE KADAR ORDAYIM!..

Bilmeyen arkadaşlar Bilal'le Celal...

BU DUDU DUDU DİLLERİ LIKIR LIKIR İÇMELİ... NOLUYO ŞİMDİ? YANİ BU ŞARKI MIDIR?..

NE BİLİYİM LAN, BİLSEM BURDA NE İŞİM VAR.?

Her hafta acayip, garip ve gereksiz yazılarımla YENİ HARMAN'dayım!..

PARDON BİRADER! ATEŞİN VAR MIYDI?

ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN ZIN

BANA ATEŞ VEYA SICAK DEME ULAN DEMEEE!.. DELİRDİM ULAAN DELİRDİM...

CHATEAU PETRUS ŞARABINI ÜRETEN PETRUS BAĞLARINDAN ÖZEL OLARAK GETİRTTİM BU CABARNET FRANC ÜZÜMLERİ. KİLOSU 12 BİN DOLAR... EKMEKLEN YİMESİ Bİ GÜZEL OLUYO Kİ...

BURNUNDAN MI SOLUYORSUN SEVGİLİM?

HIMMFF... AYOL SENSOY, ÇOK GÜZEL YERLERE GELDİN BİR YÖNETİCİ OLARAK FAKAT ŞU KÖYLÜLÜĞÜNÜ ATAMADIN ÜSTÜNDEN Bİ TÜRLÜ... HIMMFF...

ALACAKSINIZ KARDEŞİM BENİM BU ÇOCUKLARIMI ALT YAPIYA... NE DEMEK YAA... MAĞDUR ETMEYE NE HAKKI SELAHİYETİNİZ VAR YA! ÇOCUKLARI... NEDEN OLMASIN İKİZ FUTBOLCU? ARGİL VAR ŞUTA VAR... HOLLANDALI KERKOF KARDEŞLER VAR

BEYEFENDİCİĞİM, SİZİNKİLERİN YAPIŞIK İKİZ OLMALARI DA DİİL SORUN.. FAKAT Bİ TANESİ HİÇ HOŞLANMIYOR FUTBOLDAN... İLERDE SORUN OLUR... ANLASANIZA!..

BJK FUTBOL OKULU

AĞAPPEY!.. YÜZ METRE ASSADA NEFASET DÜRÜM SALONU AÇILDI... ONUN BROŞÜRLERİNİ SUNUYOM...

YAVRUM, YETER ATMA... ANLADIM... BAK EVİN İÇİ KAĞIT DOLDU...

İKİ NUMARO EVDE YOK... DÖRT NUMARO DA YOK YEDİ NUMARO DA YOK ONUNKİNLERİ DE ATIYOM... SİZ VERİRSİNİZ YEDEK DE ATIYOM...

FIT! FIT! FIT! FIT!

KUZMAN İLE KÖYMEN

ALOLLI?.. LEZZET KASAP MI? ÜÇ KİLO PİRZOLA, İKİ KİLO BİFTEK, İKİ KİLO DA KIYMA İSTİYORUZ... ADRESİ VERSEM EVE YOLLAR MISINIZ Bİ ZAHMET?..

OH BEE.. KASAP KASAP DOLAŞMAKTAN AYAKLARIMIZA KARA SULAR İNMİŞTİ BUGÜN DE EVDE HAKLAYALIM Bİ TANESİNİ...

KAHRAMAN MASA ESAT

BU GENÇLERİ ANLAMAYA İMKAN YOK BİRADER... ŞU HALE BAK... PEH...

espiri: SUAT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şürdü.. Baksanıza pazarlığa başladık bile...

İçerde solcu arkadaşlan ziyaretinde geyik çevirirdik, "baba, bu medya aleminden bize ekmek düşer mi?" diye takılırlardı..

Af haberini duydum.. Bakın şu Allah'ın işine, pazarlığa başladık bile... Çıktığında çocuklar, "bakın, ben pazarlığı buraya kadar getirdim, biraz da siz gayret edin, hadi hayırlısı" derim...

Üstelik Sanmaz hanımefendi, yıllarca bomboş yazılar yazdınız. Kürt gerçeğini de bu vesileyle görmüş olursunuz. Vermezseniz, açıkça vermeyin deyin, ben böyle şeylerden alınmam.

Vermezseniz ne yapayım canım, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gidip, bizim sanşin yazarlar Kürtler'e vermiyor diye dava açamam ya... Hadi fazla yormayın beni, işimiz-gücümüz var...

Irak'ta askeri konvoylara saldırılar başlayıp ABD'li ve İngiliz askerler ölünce Blair ve bazı medya, askerleri öldürenlerden katil diye sözetmeye başladı. Dünene kadar hakiki insanlardı bunlar. Ülkeleri işgal edildi, fethedildi. Şimdi işgalci güçlere karşı bölük pörçük direnmeye çalışıyorlar, adları hemen katil oldu. Bakalım bu toprağın çocuklan bizlerin adı ne zaman katil olacak. Vatanseverlerin adlarını bir günde katil yapan bu uygarlığın sözcüsü de: Medya!

Kürtçe eğitim ve konuşmaya bir takım haklar veren devletimiz şimdi de PKK kafi çıkartıyor. Bunları yirmi yıl önce yapsaydınız, otuzbin insan ölmeseydi, yüzlerce milyar dolar silaha gitmeseydi ve PKK savaşının arkasına gizlenen ve bu savaşı kullanan sağ iktidarlar bankalardan yüzlerce milyar dolan soymasaydı, olmaz mıydı?

Şimdi niye barışıyorsunuz, sizi barıştıran kim, ne?

Irak savaşı sonrası hem Türkçüler'in hem Kürtçüler'in maskesi düştü. Bakın, tarih, bizim Türkçü-milliyetçilere ne oyunlar oynadı, nasıl komik, rezil oldular. Ülkemiz Türkçüleri elli yıldır Amerika'nın dümen suyunda. Türkeş'in hayab, politikaları, derin devletimiz bunun delili. Komünizme karşı savaş veriyordu, Amerika'nın gizli servisleriyle ülkemizin tüm derinleri ilişkiye girip Türk birliğini koruyacaklık. Türkçü strateji olur mu? Elli yıl canımızı, malımızı, ülke onurumuzu sıfıra düşürdükten sonra bu oyun bugün bitti. Amerika Türkçüleri hızla korumasına aldı, üstüne bir de Arap düşmanlığını hediye ettiler. Orta Asya'dan kopacak yağlı parçaların kucağımıza düşmesini elli yıldır bekledik.

Güzel Allah'ımızın takdiri işte, aynı Amerika, Irak savaşı günlerinde Kürtlerin de hamisi, koruyucusu, oldu.

Türkçülerle Kürtçüler. Irak Savaşı'nda, biri Amerika'nın sağ cebinde kekik, diğeri sol cebinde kekik oldu. Sonra bunlar Kerkük'te karşı karşıya geldi. Savaş günlerinde alevlenen Kerkük, bizim sınırlarımızda olsaydı yüzbin ölü çıkardı. Ama artık yönetim Amerika'daydı. Amerika iki gözünü de sakınmayı becerdi. İkisine de mavi boncuk dağıtıp, tatlıya bağladı.

Şimdi Irak'ın sahibi Amerika Kuzey Irak'ta ses çıksın istemiyor. Bizim Türkçülerle-Kürtçüleri barıştırıyor. Aklınız almıyor değil mi, siz aklınızı alın.

Türkçü-milliyetçi aklıkoran başkesenlerimiz yukardan mı emir aldı, bilemem, yirmi yıl birbirlerini yakıp, öldürüp, işkenceler edip, şimdi Amerika işini bitirince, susup, bir kenara çekildiler.

Biri Türk ırkı için savaştığını söyledi, diğeri Kürt ırkı için. Sonunda ikisi de Amerika'nın sevgilisi oldu çıktı.

Hem Türkçüler, hem Kürtçüler Irak işgale uğramış, dıngıllanında değildi, her ikisinin de derdi kapacakları yağlı parçalardı.

Ülkemizde yirmi yıl aralıksız cenazeler kalktı. Arada bizleri de yakıtlar. Bizlere vatan haini, PKK'cı, herşeyi dediler. Susturdular, mahkemeye verdiler, saldırdılar. Otuzbin ölüden sonra birden sosyal huzur istemeye başladılar. Kim istiyor bu huzuru? Bizimkiler mi, Amerika mı?.

Yüzlerce insanın leşini bu devlet tatlalara atmadı mı? Önüne gelen herkesin evine baskın yapıp yüzlerce işadamını öldürmediler mi? Sokağa çıkan herkesi tutuklayıp hapislere tıkmadılar mı? Neymiş? Bizler Kürt propagandası yapıyormuşuz, onlar milliyetçiymiş..

Yeşiller vurdu, Murat Demireller banka soydu, Kurtuluş Savaşı'nda da böyle oldu, Topal Osmanlar savaştı, boşalan Rum, Ermeni evlerine Koçlar beleşten oturdu. Devletin silahşörleri dağları, köyleri yaktı, Ankara'da Demireller, Mesutlar, Tansular bankaları soydu.

Uğur Mumcu solcu muydu, hayır, devletin ta kendisiydi. Kendi evlatlarını bile acımadan öldürdüler. Sonunda GATA askeri hastane, yüzlerce delirmiş subayla, yüzlerce bacağı-elleri kopmuş askerlerle doldu. Şimdi, sosyal huzur istiyorlarmış.

Bizler geçen yirmi senede Türkçü, Kürtçü olmadığımız için vatan hainliğiyle suçlandık. Bunların dümen suyuna gelmedik. Yirmi yıldan bugüne, yüzlerce değerli bilmadamı, yazar, kalem oynatıp, ülkenin bütünlüğünü savundu. Hakkari de benim, Edirne de benim, dedi. Vay sen misin diyen. Bu ülkenin her taşı, her canlısı, her otu, kutsaldır, değerlidir, dedi. Vay sen misin diyen. Bu topraklarda doğup büyüyen her insan Fatih kadar saygın, kutsaldır, dedi... Dediği için öldürüldü, sürüldü, Türkçüler gibi, Kürtçüler gibi, bu ülkeyi "kısmen", "parça-parça" değil, bütünüyle seven bu bilimadamları susturuldu, Kürtçülükle suçlanıp hapislere atıldı, işleri ellerinden alındı.

Türkçüler'in gözlerini kan bürümüştü, sokakta, evde, gazetede yüzlerce faşi meçhul. Türkiye halkını, köy, şehir demeden makineli tüfeklerle taradılar. Az buz değil, otuz bin ölü. Ne oldu şimdi? Devlet silahşörlerini kullanıp bankaları soydu, Türkiye'ye yirmi sene aralıksız nefes aldırmadan cenaze kaldırıp ülkeyi tam bir ahlaksızlık ve mafyanın kol gezdiği sağ iktidar cennetine çevirdi.

Ne oldu? Ülkemizi bütünüyle sevme hakkını bize vermediler, ölenlerin dinini, imanı ayırtetmeden ardlarından üzülme hakkını bize vermediler!..

Amerika yeni politikasını uygulamaya koydu: Türkiye'de huzur, İran'da kargaşa. Bizde oynanan oyunlar artık İran'da oynanacak.

Hem Türkçülerine, hem Kürtçülerine emir verdi. Hayat nasıl hızlı geçiyor, bu satırları yazarken PKK İran'da karakol bastı.

İran'da, öyle böyle değil, otuz milyon Türk var. Güney Azerbaycan tabir edilen tüm bölge İran topraklarında. Yani bizde ne kadar Kürt, onlarda o kadar Türk. Yakında Türk televizyonlarına Tebriz'den Türk profesörler gelip "bizi ezdiler, bizi ..ikirler" demeye başlar.

Hayat nasıl hızlı geçiyor, İranlı muhalifler Türk televizyonlarında konuşmaya başladı bile.

Amerika, İran'daki özgürlükçü ve aydın ve öğrenci hareketinden beklediğini bulamazsa, Kürtler, Türkler devreye girecek.

Türkiye'deki Türk-Kürt savaşı bitiyor, iç savaşımız hızla yan komşuya havale ediliyor.

Türkçüler'i ne kadar tanırsınız? Silahşörlerini Susurluk'ta gördünüz, MHP'nin yayın organlarına biraz bakmışlığınız da vardır. Size asıl büyük tezgahtan bahsedeyim.

Irak Savaşı günlerinde bir sürü adam ekranlara çıkıyor, bacak bacak üstüne atıyor, elinde çubuklar aylarca birşeyler konuşturuyorlardı. Ekranın altına da "stratejist", "uzman" gibi laflar yazıyordu.

Üç ay süreyle, Peşmerge, Kerkük, strateji, diye güya analiz yapıyorlardı, iyice dinlediniz mi, ekrana iyice baktınız mı, neler anlatıyorlardı. Hani turist rehberleri vardır, bir takım genel ve basit bilgileri verir, "burası Süleymaniye olur, nüfusu şu, tanrı şu, Kürtler ikiye ayrılır Talabaniciler-Barzanicilerdir..." İşte hepsi bu. Bu turistik rehber bilgilerin onlarca TV'de bizlere, üstelik para karşılığı anlatan adamların menbağı; ASAM!.

ASAM (Asya-Avrupa Stratejik Araştırmalar Merkezi), Avrasya Dosyası diye üç aylık dergi çıkartır. Makaleleri inceleyin. Master düzeyinde, turistik tanıtım broşürü gibi. Diyelim Rusya Dosyası. Talebeler Rusya hakkında, coğrafyası, iktisadi, yüzölçümünü verir. Şüphesiz içlerinde birkaç kalitesi bilimadamı var, diyelim Ali Nihat Özcan, bu beyfendi de sık sık ekranlara çıkar. Teknik bir yığın bilgi! Dikkat edin, yeni bir "analiz" hastalığı, aşksız insanlar.

İşte bu ASAM, devletimizin derininden milyonlarca dolar para alınıp kuruldu. Göya stratejik geliştiriyorlar. Hemen hepsini inciğine cincliğine kadar tanırım. Ellerinde çubuk, harita başında bilgiler veren bu genç uzmanlar ordusu, eli yüzü düzgün tertemiz vatan evlatları görüntüsü veriyor. Ülkelerinin bütününü göremeyen, bu ülkeyi bir bütün olarak sevme alışkanlığı edinmemiş, yirmi yıldır Güneydoğu'ya raporlar yazıp, artık bu raporları kimlere verip, sağ iktidarların yirmi yıl bu ülkeyi soymasına hizmetleri büyüktür!

Cahilliklerı strateji konusunda! Hiç Türkçülük gibi bir strateji olur mu? Bu büyük stratejik proje sonunda çöktü. Rezil oldular. Bosna'da dörtyüzbin kişi öldü, birşey yapılamadı. Çeçenistan iki defa işgal edildi, birşey yapamadılar, aksine. Rusya'yla büyük bir dostluk kuralım diye strateji geliştirdiler. Afganistan topyekün fethedildi, bir General Dostumları vardı getirip götürdüler. Azerbaycan'ın yansı Ermeniler tarafından işgal edildi, bu sorun hiçbir uluslararası arenaya taşınamadı, Ermeniler halla orada. Türkmenbaşı gibi, Kaddafi benzeri küçük padişahlarla bir yere varılamayacağını gördüler, Kazakistan gibi devasa ülkelerin Rus hayranlığını ve Rusyasız yapamayacaklarını görüp göt üstü düştüler. Başka ne kaldı, birkaç kültür kurumu, iki-yüz üç talebe okuturuz, bu kadar.

Kürt dağlarında yaptıkları gibi ellerine silah verdikleri birkaç silahşörle bu irili ufaklı Türk devletlerinde darbeler dahi denediler, rezil olup, tekmeyi yiyip kovuldular!...

Uyumayın, 1990'lı yılları hatırlayın, bu Türkçü stratejinin devlet politikası olarak hayata geçirildiği günlere, Özallar, Türkeşler, bu Türkçü stratejinin sloganını herkese öğretmişti: "21. Asır Türk Asrı Olacak!"...

Doğudan batıya ihlas etti bu proje. Şimdi, bu derin devlet kurumu ağız değiştirdi. Yeni bir stratejik teklifiyle TV'lerde dolaşıyor. Neymiş yeni stratejileri?

Türkiye, bölgedeki İran ve Suriye'yle komşuluk ve ticaret ilişkileri geliştirmeli, büyük devlet olmalı. Fikirleri bu.

Büyük ve yeni stratejileri bu. Dünya tarihinde ve her bölgedeki devletler, komşularıyla ticaret ilişkisine girer, bu çok normaldir.. Bunun büyük bir strateji olmakla ne alakası var?..

Bunu uydurup söylediğine göre, milyonlarca dolar alıyor, ekranlarda abkamlar kesiyorsunuz.

Üstelik bu yeni stratejiyi takdim ederken lafların arasında tuhaf temkinler, korkular: "Amerika'yı bu stratejiye ikna etmeliyiz. Amerika'dan izin almalıyız!".. Yani, komşumuzla basit bir ticaret yapacağız, bunun için dahi Amerika'dan izin alacağız!..

Türkiye'de medya ve bilimadamları uyuduğu, hiçbir şeyle ilgilenmediği için, kimse kalkıp size bir soru soramıyor. İyi de kardeşim, elli yıldır Türkçülük hastalığınızdan dolayı, Arap-Kürt-Molla düşmanlığını yayan, bu ülkeleri tehdit olarak gören, bu ülkelerle ülkemizi savaşın eşiğine getiren sizler değil misiniz? Ne oldu, Orta-Asya'dan iş çıkmadı mı?

Bu kurumun başında Ümit Özdağ var, babası 60 ihtilalinin ünlü subaylarından Muzaffer Özdağ. Muzaffer Özdağ, Türkeş'in sıkı arkadaşıydı ama Türkeş'i sevmezdi, o hayatı boyunca orduyla sıkı ilişkiler kurdu. Oğlu da sonunda bu kurumun başına geçti, Amerikalar'da özel eğitimler aldı, yetiştirildi. Ümit Özdağ'ın şu var ki Amerika'ya gider gelir, Pentagonla görüşür!

Yine gitmiş, Ceviz Kabuğu programına çıktı. Saatlerce ekrandan Amerikalılar şunu söylüyor, bunu söylüyor, diyor. Göya Amerikalılar bilmediğimiz birşeyler söylüyormuş. Hepsinde bir "analizcilik, uzmancılık" hastalığı. Bizim bilmediklerimizi gidip Pentagon'dan öğreniyorlarmış.

Tabii kendilerini önemli hale getirmek istiyorlar, devlete, millete, orduya "büyük işler" yapıyorlar görüntüsü vermeye çalışıyorlar.

Çünkü ASAM, bir fikir firması. Bir düşünce maketi. Piyasayı sağlam kuracaksın. Sonra TV'ye çıkıp bacak bacak üstüne atıp, Amerika onu dedi, bunu dedi, sallayacaksın, Ve Suriye'yle ilişkilerin geliştirmeliyiz gibi yere göğe koyulmayacak büyük stratejiler konuşacaksın. Ne büyük laflar! Bin yıllık topraklarımızla ticareti geliştireceğiz, bu işte büyük stratejimiz!..

Başka ne yapıyorsunuz, Ermeni iddialarına karşı ellerinde kazma Kars'ta mezar üstüne mezar açıyorsunuz!

Bölgemizde Amerika fetihleri yoğunlaşınca "strateji" kelimesi de gözde bir laf salatası olarak ekranlarda satılmaya başlandı.

Şu ünlü strateji, jeo-politik gibi konularda birkaç basit şey söyleyeyim. Önce, şu Türkiye'nin coğrafi önemi, jeo-politiği gibi lafları yemeyin artık. Basra Körfezi'ndeki şu benzin istasyonları, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri gibi devletlere girin, size Basra Körfezi'nin dünyanın en kritik bölgesi olduğunu söyleyecek.. Aynı şeyi size Yemenliler de söyleyecek.

Ama birileri karşımıza çıkıp, Amerika'nın bölgedeki yeni hesapları, gibi laflar eder. Ya da Amerika'nın ünlü düşünce kulüplerı (Think Tank) var. Onların kitabında şu büyülü sözler yazıyor, gibi, alın-

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

• GROKODİL DANDY VE TER İÇİNDEKİLER...

• MUHTEŞEM BEY-SERÜVEN NUMARASI 4 YA DA 5...

AYRINTILAR

M·E·T·İ·N F·İ·D·A·N

Yabp uyusam mı.. yoksa hiç yatmayıp, uyumasam mı.. veya yatarak uyumayı mı bekłesem.. ya da uyumadan, sadece yatsam mı?.. Hepsi birbirine karıştı, bişiy annamadım! Bi daha sordum, adam gibi: Yatıp uyusam mı; yoksa uyanık kalıp birşeyler mi yapsam?. Gene tatmin edici bi ayrıntı olmamıştı! İkisi de ilginçti çünkü, ikisini de istiyodum. Bakıcı olacak gibi değil, bi saattir, farklı şekillerde soruyu tekrarlıyorum; üzerimi giyinip çıktım!. Yürü, bi dolaş şöyle; dışarda karar verirsin artık ne yapıcaana. Kaldırıma serilip yatacak halin de olmadığına göre.. Bi kez harekete geçince insan, devamı geliyo zaten. İlk adımı atabilmek yani mesele.. Önce o, geçen hafta Faruk'la poğça yediğimiz küçük dükkana yürüyüp, bi kahvaltı etmeli. Uzakta, taa nasının, Acıbadem kavşağının ötesinde o da. Olsun, çok güzel işte! Yürür, açılırsın. Ne kadar uzak olursa o kadar güzel. Daha ötede bi poğçacı bilseydim, oraya giderdim! Gene de abartmamak lazım.. Bahariye caddesi güzergâhını kullanarak, sinemalara göz atıp geçerken.. Hmm?. Bak, 11.30 matinesine girebilirsin meselâ! Ne zamandır izlemek istiyodun bu filmi hem.. iki saat ordan kazanırsın, bi saat filan da poğçacı da geçer, birbuçuk saat etrafta dolanma, belki ekstra bi iş çıkar.. Çıktı bile!. Bir 'radyo' almaya niyetiendim.. Evdeki, otuz yıllık, eski model bi cihaz ve iyi çekmiyo kanalları. Taksitle falan, şöyle güzel bi salon radyosu almayı düşünüyodum hep.. Radyo modelini seçmek, fiyatta anlaşmak, senetleri imzalamak falan, bir saat de ordan, oh, akşamı ettin işte!. Borç yiğidin kamçısıymış hem. Gir bakalım bir taksîde daha.. Radyo fekat bu. Radyoya verdiğim paraya acımam.. Poğaçaya da acımam!

Tam beş tane söyledim, o sersemlikle. Yuh, gözünü toprak doyursun! Napiyim, gün boyu ayakta kalıcam, enerjik olmalıyım.. Fekat nedense, poğçalar, o gün Farukla yediğimiz gibi değillerdi. Bayat maydı neydi, dünkülleri mi ısıtmıştı. Bişey söylemedim ama. Çok kibar bi adamdı. Kaldırıma masa ve sandalye bile çıkardı benim için; 'buyrun' dedi hep, suyu, yanında temiz bi bardakla servis yaptı, bi işaretimle masaya geldi'. Ben de ses etmedim hiç.. Etrafı izledim, çayımı içerek.. Servis otobüsleri ve minibüsleri filan geçmekteydi caddeden.. Kaldırımdaki, yuvarlak masadaydım.. Kaldırım, yani yol, biraz eğimliydi. Masa ve sandalyem de eğimliydi tabii. Ben de eğimliydim.. Saate baktım.. '11' matinesine, iki buçuk saat var.. Bardağa biraz daha su koydum, ağzımdaki kırıntıları sildim peçeteyle, birşeyler düşündüm.. Yaşam, işte kaka geçiyodu yine işte. Sopayla birisi arkamızdan dürtüyodu sanki! Fekat, sakinceydim kim vakitler, çok acayip bi kontrol duygusu yoktu her zaman. Yalnızca, bazı süreçler göze çarpardı ötede! Belirgin bir sınır, net bir hedef oluşturan. Birinci süreç, onbir matinesi! İkinci: radyoyu al ve eve gidip kanalları ayarla. Üçüncü süreç yanı: yeni dergi haftasının işleri. Dördüncü süreç: yaklaşık üç hafta sonrası, seks yapmak. Beşinci süreç: bir iki ay sonra gerçekleşmesini beklediğim bi durum. Altıncı süreç: iki üç yıl sonrasıyla ilintili bi mesele. Derken, böyle sıralanır ve, son süreç, yani sınır: Ölüm. Şimdilik en belirgin süreçti! Diğerlerini de içine almış gibi görünüyodu. Öyle veya böyle. Sonuçta, faydalı bişiydi şu 'süreç' mantığı! Aptalca, anlamsız şeyler yapan bi salaklar ordusu olamazdık heralde!.. Genç bi çocuk oturdu masaya. Kalkmalıydım artık zati.. Ben nasıl, yalnızlığın keyfini çıkardım orada bi saat, bırakayım o da rahatça yesin poğçasını, kırıntılarını keyfince sıçratarak..

Çarşıya varıncaya dek, her iki adımda bir karşıma dikilen, temiz, ışıltılı kıyafetlerini giyinmiş, taze makyajlı, güzel kokulu genç kadınların arasından, slalom yaparak ilerledim! Servis araçlarını bekliyolardı kaldırımda. Ne kadar temiz, mis gibi hepsi bu saatte. Eh, ben de fena değilim canım. Çıkarken banyo yapmıştım, görmeğim de kirli sayılmaz... Şu bileti alıyım; cebimde dursun... "Bozuğunuz yok mu?" dedi, gişeci kadın. Gişe, yeni açılmış. "Tamam, bozdunyum," dedim. Bi yerlerde oturmalı hem daha.. Ama, nerde? Yıllardır geziniyoruz buralarda, şöyle bildiğim etliğim, girip çıktığım, kale türü filan bi yer yok! Üstelik, cafeden bol ne varken bu civarda!. İçerisini hep merak ettiğim bi yere, daldım. 'Bahçemiz açılmıştır' diye yazan bi cafe.. "Bahçeniz açık mı dedim?" Açık diyolar ya olum işte!. Olsun, ben soruyım da. Saat erken daa çünkü.. Açıkmış.. Kimsecikler de yoktu tabi. Garsonlar aralarında bişiyler konuşuyor, birisi yerten paspas yapıyodu.. Serindi bahçe kısmı. (Önce mağazaya uğrayıp, bi katalog almıştım) Radyo modellerine göz atarak, kahvemi içtim.. Kıç koçaydı sandalyeler masalar ama, renkliydi, düzenliydi ortalık; biblolar, küçük tablolar filan var etrafta.. Akşama doğru, burası şen şakrak olur, kahkahalar, gürültü patırtı, neşe.. Her şeyin ters be adam.. Neyse, sakinliğin keyfini çıkar en azından..

Sinema da, acayip sakindi! Hem hafta içi, hem de onbir matinesi ya.. Toplam, 'altı' kişiydik. Bi ben, iki tane genç kadın arkadaş, üç tane de yaşlı kadın arkadaş.. Gong bile çalmadılar, "Film başlıyoo" dedi bi herif, vakit geldiğinde. Salon da küçüktü zaten; ve herkes kafasına göre oturdu bi yere.. İlk başta, üçlü kadın grubundan çok tırstım; fecî gevezelik yapıyolardı. Acaba devam ederler mi ya dedim!. Susturlar sonra.. Tmm!. Görüntüler güzel.. Rahat.. Akıp gidiyo.. Bi 'sinema' filmi işte, daha ne olsun. Sakinleştirdi beni.. İhtiyacım vardı buna.. Yaşlı kadınlar, bi kaç kez gevezelik etmeden duramadılar; umursamadım pek.. Genç adam, kaldırıma park edili arabalardan birine yaslanmış; biraz aşağıdaki, bi evin önünde bekleyen kızı süzüyodu, dikkatlice, vücudunu uygun biçimde çevirerek. Sonra, arabanın alarmı çaldı! Güldük.. Ara sıra, suyumu içiyodum.. Rahatlamıştım, bacak bacak üstüne atıp, yayıldım.. Taksim parkında, bi çalının arkasına gizlendi genç adam.. Sonra, diğer adam, bir işi olan, akşamleyin, kendi evinin penceresine sokaktan bi göz attı. Yanmıyodu ışıklar..

On dakika arada, teyze grubunun tamamı ile genç kadınlardan biri aşağıya indi. Diğer kadın ve ben, karşılıklı köşelerde birer sigara yaktık.. Aynısını denemek aklıma geldi! Yani, az önce filmde adamın yaptığını, uzaktan süzmeyi, kesişmeyi filan. Bakalım, o sahnedeki gibi olucak mıydı? Önce, azıcık yan döndüm, kenara kaydım. "Burada sigara içilmiyo!" dedi bi herif! "Görmüyo musunuz tabelayı?" Hakkaten, bi uyarı tabelası vardı. "Görmedik heralde!" dedi, o. Ya tüm kadınlar çok atıktı, ya da bende pratik zekâ sıfırdı! Ben niye bi cevap vermemiştim ki; kadına orada destek olmam gerekirdi. Gerçi adam da çok kötü bi laf etmemişti ama. Tepkisiz kalmamak için bişey uydurup, "Aşşaada içiliyo heralde, dü mi!" dedim, sertçe.. Ve ne aptalca. Beklerken içtin ya lan. İçiliyo heralde!. Neyse; yine gong mong çalmadı. 'Başlıyoo' dedi, başka bi herif.. Hayal âlemi midir, nedir, bu gün yaşananlar! Uykusuzluk, yeni radyo, ölüm, iyi bi filim, genç, ve yaşlı kadınlar, soğuk su, süreç, kalalog!. Ve karanlık tekrar.. Bi iş anyodu şehirde, genç adam.. Bikaç yazıhâneye uğradı.. Sonra, gece; evsahibi olan, gizlice pornofilm izlerken salonda, misafir çocuk aniden odaya giriverdi. Hemen kumandaya basarak, kanalı değiştirdi adam! Oburu, tepesinde dikildi fekat; televizyona baktı uykulu uykulu, öylesine. Adam, onun gitmesini bekliyor ama, gidip gitmemesi önemli değilmiş gibi de yapmaya çalışıyodu aynı anda. Güldüm! Kadınlar gülmedi bu sahneye. Ben tek başıma güldüm salonda, 'Pıhıh, kıh, kah! yaptım.. Sonra, bir fare yakaladılar bi gece mutfakta.. Bi de, balkona asılı küçük çıngıraklar vardı. Dışarı çıktığında kafasına falan değiyor, ve adam -Uzak-lara bakarken, serseri notalarla çıngırdayarak, bilinmezliğin melodisini seslendiriyolardı..

cemaalmet@leman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AHMET YILMAZ ŞENE: 2003

tılar yaparlar. Gözlerinizi büyütür, hayretle kitabın kapağını açarsınız. Yeni bir bilgi bulunuşcasına ekrandan cahil halka, cahil spikere satarsınız... Siz zaten Amerika'dan ne duysanız şaşıracak bir zekaya sahipsiniz.

Neymiş bu eşsiz bilgiler. Bunları yalnız bizim eşsiz stratejistlerimiz biliyormuş...

Bakın, bugünün dünyasında yeni bir strateji yoktur. Mesela, İngiltere'nin Çin hakkındaki, Orta-Doğu hakkındaki fikirleri yüzelli yıldır, hiç değişmeden aynıdır. İngiltere 1880'de de Çin'in uyumasını, uyanırsa dünyayı yutacağını söylüyordu, bugün de. Orta-Doğu petrollerini hesap ediyorlardı, bu topraklarda irili ufaklı devletlerin olmasını ve birbirleriyle kavga halinde bulunmasını istiyorlardı. Strateji diye değişen yeni birşey yoktur!.

Yüzbinlerce sayfa tartışılan stratejilerin özeti budur. Bu bilgileri sokağımızda her bakkal, her kasap bilir. Bunları Amerika'nın, İngiltere'nin gizli hedefleri, bilinmeyen hedefleri diye ve bir takım bilimsel laflarla süsleyip ekranlarda satmak moda oldu!

Ayrıca ülkemizde yüze yakın akademik dergi çıkar, bu dergilerin de her biri bir düşünce kulübüdür, yani Think Tank'dır. Bu dergilerimizin hemen hepsi bölgedeki siyasi hesapların en az ASAM kadar farkındadır, dikkatlidir.

Savaş başladığında stratejî-politika biter. Amerikan askerleri Güneydoğu'ya girdi yerleşti, bunların elerinde hala çubuklar. Amerika'nın şu kadar topu, şu kadar tüfeği gevelejip duruyorlar. Savaş başladığında direniş kültürü başlar. Milli güçten, birlikten, dayanışmadan, heyecandan bahsedecekesin. Savaş başladığında Amerika'nın en ciddi gazeteleri fetih-zafer şarkıları-marşları yazmaya başladı. Bizimkiler hala analizlere gark olmuşlar, Amerika Güneydoğu'ya üs kurdu, depolar kurdu, yüzlerce askerini Mardin'e getirip yığdı, ülke elden gidiyor, Amerika işgal etmiş, bizimkiler ekranda bacak bacak üstüne atmış, dekin tahliller yapıyorlar.. Aynen şunları söyletdiler: Spiker soruyor: "Amerika Güneydoğu'ya yerleşiyor..." ASAM uzmanı cevap veriyor: "Evet... hmmm... eeee... mmmmm... şeyy.. efendim... Kuzey Irak'a girmek istiyorlar!".. Bu ne büyük bilgi, biz Yeni Zelanda'ya girecekler sanıyorduk.. Bunları otuz ayrı TV'de sabahlara kadar geveledîler.

Oysa yapılacak tek şey vardı, hiçbir uzmanlık bilgisi olmayan hiçbir strateji dersi almayan Urfalı köylüler en doğrusunu yaptı. Amerikan üslerini yumurta yağmuruna tuttu... Ve ASAM bu bilgiler yüzünden milyonlarca dolar aldı ve Urfalı köylüler tutuklandı!..

Türkçüler Tanrı Türk'ü Korusun diyordu, şimdi Amerika Türk'ü korusun, oldu, gerçi Kürtler de artık Amerika Kürt'ü korusun demeye başladı. Korkmayın, Irak'ı halledene kadar Amerika hepinizi koruyacak.

Stratejiler yüzlerce yılda oluşur, geliştirilir, bizimkiler on dakikada bir strateji değiştirip, geliştiriyor, hatta, her TV programına ayrı bir stratejik teklifle çıkıyorlar. Kanuni Sumatra adasına 19 kadırga göndermişti, bugün hala orada Türk köyleri var, bir Kanuni'nin ufkuna bakın, bir de halla komşularıyla ticaret yapmayı strateji sanan bizimkilerin haline bakın. Yine de benim en tutkuyla çalışma Erbakan hükümetine aittir, bilindiği üzere, Nijerya'yla ilişkilere girmiş hatta milli takımlarımız arasında dostluk maçı yaptırmıştı, gülmeyin, Orta Afrika'ya Osmanlı dahi girememişti, Erbakan girdi. Yine göreceksiniz, Türkçüler'in "stratejileri" bitince, Erbakan'ın Milli Görüş'üne başvurmaya başladılar! Milli Görüş öteden beri komşu müslüman ülkeler diye diretir durur... Benim anlamadığım bu strateji dergisi ve sözcüleri hala Türkçüler'in İsrail'e karşı tutumlarını dile getirmiş değiller.. Oysa, dergi'nin yönetiminde anti-siyonist söylemiyle şöhret bulmuş Anıl Çeçen var... Yoksa Anıl Çeçen orada kan kusup, kızılcık şerbeti içtim mi diyor... Yoksa yalnızlığından kahrolup, "bin cihana değişmem bu eşsiz Türklüğümü" şiirini arkadaşlarından gizlice hüzünle mi okuyor...

Gençler, askeri öğrenciler, yalvarırım artık aylın, bu Türkçülük numaralarına yemeyin, Amerika'nın uşağı olmayın. Ülkenizi bir bütün olarak sevin, herkese bizim. her yere bizim demeyi öğrenin. Bakın ne acı trajedilerimiz, komikliklerimiz oldu. Türkçülük Türk ırkını savunduğunu söyler, peki Anadolu topraklarının hakiki Türkler'i, özbeöz, bozulmamış, melezleşmemiş Türkler'i kimler? Cevap: Alevîler! Peki Türkçülüğü savunan MHP neden Çorum'da alevilerle iç savaş yaşadı. Uydurukçu Türkçüler hakiki Türkler'e neden savaş açtı. Bunlardan ders çıkarın. Siyonistler ve Amerikalılar bu topraklarda siyasetlerini Türkçüler üzerinden kurdu, Türk'ü, Arapa-Farsa-Kürte düşman yapıp, işte şimdi gelip bu topraklara yerleşti.

Bu strateji dergilerini okuyun, ama, birazcık olsun, stratejinin ne olduğunu öğrenin. Mesela, gelin küçük bir ders çalışalım. Artık zihinlerimizde kalıplaşmış, bir daha çıkmayacak temel kesin doğmalarımızdan birini söyleyip az da olsa tartışalım. Mesela deniz ki, Amerika ekonomisini düzeltmek için başka ülkelere saldırıyor. Petrolü kapıyor, madenlere dalıyor, silah satıyor. Bu kalıplaşmış düşüncelere bütün sert ideolojiler dahil herkes inanır. Strateji yazarları da bu konuda fikir birliği içindedir.

Şimdi bu fikri çürütmeye çalışalım. Amerika devasa bir ülke, topraklan, bakir sahalan, madenleri, sanayisi, bilimadamları, üniversiteleri, borsalarıyla. medyasıyla akılalmaz genişlikte, imkanları olan bir ülke. Bir an düşünün. Bu devasa ülke, kimselere saldırmadan kendi halinde yine büyük bir dünya devleti olamaz mı? Bal gibi olur. Peki neden, ekonomisini güçlendirmekte başka ülkelere saldırması arasında tam bir paralellik kuranız.

Gelin, düşünce kalıplarımızı kıralım, başka türlü düşünelim. Bizim gibi zavallı ülkeler, alevi, sünni, Türkçü, Kürtçü, İslamcı, Arap'a düşman, Yunan'la savaş halinde, halkını kurşunluyor, halkını sürüyorsa, çok zayıf, parçalanabilir görüntü veriyor demektir.

Bu ülkelerin karıştırılması kolay demektir. Yani, bizlerin derin cahilliği onların istahını ve savaş şehvetini artırıyor. Bizler ülkemize bir bütün olarak sanılmadıkça, Amerikalar'da beş-on adam, bizleri cepte keklik görür, üsler açmak, iç savaş çıkartmak, sudan ucuz olur!

Yani kapitalistlerin bir savaş makinesine dönmesine en büyük sebep bizim siyasi aptallıklarımız. Bakın dünya tarihine, İskender, Sezar'dan beri, hiçbir ülke, üç ay gibi kısa zamanda Afganistan ve Irak gibi büyük fetihler yapamadı. Bu aynı zamanda şu demek, yaşadığımız topraklarda dünya tarihinde hiçbir ülke hiçbir halk bizim kadar cahil olup, oyunlara gelmedi. Yıllardır birbirimizi, halkımızı ve komşularımızı tehdit olarak gördük. Düşmanlıkları kaşıdık, halkımıza işkence yaptık, komşularımıza sırf bu sebeplerle ne kolay ucuz savaş çığlıkları attık. Birbirimizi, şeriatçı, laik, Kürt, yiyip bitirdik.

İsrail ve Amerikan oyunlarını bozmanın tek yolu, Ortadoğu'ya kurulan stratejileri kırmanın tek yolu, "bir bütün olmaktır".. Halkımızı güçlendirmek. Eğitim, sağlık, işsizlik, gelir dağılımı gibi siyasi-sosyal konularda ölesiye mücadele verip, bariz soygunlarının önüne geçmek ve her bir bireyi mutlu, refah insanlar yapmak... Bu Türkçü stratejiler, hayatın hiçbir döneminde gelir dağılımını sorun yapmadı, ayrıca, ülkemizde eşitsizlik var diyen herkesi de tutuklayıp hapse attı.

Bir ülkenin kalkınmasında, büyümesinde, parçalanmamasında en büyük strateji, hak, hukuk, insanlık, mutluluk ve eşitlik olarak büyümesidir. Bunları tek bir gün gazetelerde yazmayan, bunları tek bir gün düşünmeyen insanlar, yürü yıldır, elli yıldır başımıza alınkıran başkesen olup, öldürdüler, cesedlerimizi tarlalara attılar, kurşunladılar.

Geçen şu yirmi yıl, bakın geriye, bunlarla sizi uğraştırdılar mı, sizin bu sorunları dile getirmenize müsaade ettiler mi? Neye müsaade ettiler peki.. Birinizi Kürt delisi, diğerinizi Türk delisi, diğerinizi laik akıl hastası, öbürünüzü şeriatçı manyağı olmanıza müsaade ettiler. Yirmi yıl gazetelerde ve ekranlarda birbirinizi bu deliliklerle boğazlamanıza müsaade ettiler!..

Güçlü insanların, güçlü bireylerin, onurun, hakkın, hukukun bir Türkiyesini istemediler, bu ülkenin sosyal sorunlarını sırtlanmış gençlik, partiler, dernekler, sendikalar istemediler. Ve bir yığın stratejik hikayeler anlattılar!.. İşte gördünüz tarih başlarına düştü...

Ülkenizi otuyla, böceğiyle, Edirnesi, Hakkarisi, alkoliği, delisi, eşcinseli, manyağıyla sevecek, yani bir bütün olarak sevecek bir düşünceyi size öğretmediler. Komşularınızı bir "bütün" olarak dostça sevmeyi bu stratejiler size yıllarca öğretmedi. Öyle bir güvensizlik inşa edildi ki, herifçioğlu ta Amerikalar'dan geliyor, bölgede herkese güven sağlıyormuş...

Kürtler bize inanmıyor, Amerikalar'a inanıyor. Türkçülerimiz bize inanmıyor Amerikalar'a inanıyor, İranlılar'a inanmıyoruz. Amerikalılar'a inanıyoruz...

Ve İran, doğunun bu en güzel ülkesi, dörtyüz yıldır hiçbir toprağa saldırmamış, dünyanın en barışçı ülkesine, şimdi, karşımızı maşa olarak devreye girtyor gazetelerimiz, ekranlarımız, Türkçülerimiz, Kürtçülerimiz...

Gelin bu oyunu bozalım. Kürtlerle Türkler. Oyle masada, andlaşmayla, afla değil, gerçekten, gönülden, yürekten barışsın. Tam anlamıyla kemiklerimize kadar kardeş olalım. Birbirimizin boynunu koparırcasına sarılalım...

Ve Amerikan tankları ülkemize sınırdan girdiğinde, hudutlarımızda, kolkola, yanyana, aynı cephede, omuz omuza bulsun bizleri!

Eski günlerdeki gibi!..

nihatg@leman.com.tr

Merhaba Sevgili Lemancılar

Ben Leman'ı 525'inci sayısından beri düzenli olarak takip ediyorum. (Beni alışbıran arkadaşım Güven'e teşekkürler). Daha önceleri düzenli olarak her hafta almadığım ve sizlerle tam anlamıyla buluşmakta geç kaldığım için üzülürüm sık sık. Böyle bir güzelliği meydana getirdiğiniz için hepinize teşekkürler.

Ben 19 yaşında, şu malum sınav belasıyla cebelleşmekte olan bir gencim. Ama yine de şunu söylemek isterim: Tamam gerçim, tüm yıl ders çalış, sadece üç saatle tüm emeklerinin karşılığını almaya çalış, işin ruhsal tarafı. bunlar var. Ben, hem kendime hem de arkadaşlarıma bakıyorum bir de şunu görüyorum: Bu sınav olayı insanı yaşadığı şehirden soğutuyor... On yıldır Alanya'da yaşıyorum, ancak bu sınav belası peydah olduğundan beri tüm anlatım bozukluklarına, noktalama işaretlerine paragrafların ana fikirlerine, tarihe, coğrafyaya ve Alanya'ya geçiğim. Tamamen İstanbul'a, İzmir'e, Ankara'ya falan gitmek, bu şehirlerden birindeki bir üniversiteye sığışmak istiyorum. Bunu geçenlerde farkettim ve kendimden utandım.

Böyle bir konuya eski sayılardan birinde bir okur dostumuz da değinmişti. Ama kendisi Türkiye haritasının doğusunda kalan üniversitelerdeki gençlerin, haritanın batısına gitme tutkusundan, "büyük şehir" arzusundan yakınmıştı. Demek ki böyle bir duygu gençlik yıllarında insanın içinde oluyor. Ama olayın komik noktası, bu duygunun sebebi. Bu sebep gençlik mi, insan psikolojisi mi, sistem ve onun eserleri mi?.. Bence sistem ve sistemin doğurduğu sonuçlar. Sistem derken merkezi yönetimi, yerel idareleri, boyalı basını, zamanla toplumumuza hakim olan fikirleri kastediyorum. Benim anlayışıma göre; insanları yaşadığı yerden, memleketinden soğutan sistem bölücülük yapıyor. Gençlerin kendi köklerini unutmasına, yeşerdikleri topraklan kötü ve çirkin görmesine neden oluyor bu bozuk sistem. Yazdıklarımın bu noktasına kadar benimle aynı fikirde olan tüm dostlardan bir ricam var: Bütün suçu sisteme atıp kenara çekilmeyelim. Türkiye haritasının batısı ne kadar cezbedici gelise de gerçekleri görelim ve haritanın doğusunu ve de memleketimizi unutmayalım. Gelişmiş büyük şehirlere gitmeyi kendimizi kurtarmak için amaç olarak değil, bu ülkeyi daha güzel günlere ulaştırmak için araç edinelim... Ayrıca sözlerimin yanlış anlaşılmasını istemem; bu güzel ülkeyi ikiye bölüp batıya doğuyu ayırmıyorum ya da batıyı suçlamıyorum. Benim isteğim, ülkemin güzel günler görmesi.

Trende birinci sınıfta yolculuk eden, insanlar arasındaki eşitliği savunan bir yazara üçüncü sınıftan bir yolcu, "Bu mu senin eşitlik anlayışın" deyince yazar, "Bizim üçüncü sınıfta değil sizin birinci sınıfta yolculuk etmeniz için uğraşıyorum" demiş.

İmla hatalarım için özür dilerim. Hepinize sevgiler.

Cem Teker / Alanya

Işık ve Sevgi

Gizemin ve bilimin büyüsüyle merhaba kozmik yolculuğun değerli yaratıkları.

Sevgi kraliçenin kutsal ve asi savaşçıları öncelikle size güneşin ve sonsuz mavilikterin selamını getirdim, ruhu aydın ve bilge olan bütün insanları sevgiyle kucaklıyorum savaş sendromlarını yaşadığınız şu günlerde gerçekten de birbirimize karşı sevgi ve saygıyı dahada pekiştirmek gerektiği kanısındayım. Böylece savaş isteyen cellada ancak böyle tavır alabiliriz, kana susamış emperyal sözüm ona dünya jandarmalığına soyunan kapital düzenin şeytanına dur diyebilmek için ısrarla barışa olan özlemimizi ve savaşa hayır eylemlerimizi daha da kuvvetli kılmak bütün toplumların en mutlak ve reel bir istemi olmalıdır. Bu etik felsefeyi yani bu bilinç çağdaş ve uygar ulusların, devletlerin politikası olmalıdır. Halk dediğimiz insan oğlunun mayası ise barış kardeşlik ve dostluktan ibarettir. Bu yazı savaşa dur diyebilmek için küçücük bir eylemdir ama şunu belirtmekyim ki ruhani bir istemi dile getirmek çok güzel bir duygu çünkü öfkeni, kudretini ve özlemini dile getirmek kadar özgürlük kokan bir şey olamaz.

Güncel hayatı ve savaş kültürünü bir askerin gündeminde yer vermek istedim.. Dilekelerimi, arzularımı kabaca "HÜRRİYET"i yazmak istedim, bir askerin psikolojisi daha farklıdır. O tavırları ve eylemlerinde.. Bir askerin diğer insanlardan daha farklı refleksleri vardır. Çünkü askerlik sürecini yaşıyan ki bu bir travmadır! Değişik sentomlar ve reaksiyonlar göstermesi çok doğaldır. Bu yüzden savaşa olan tepkimi bir asker olarak yazıya dökmenin benim için özgürlük olduğunu ifade etmek isterim, bu hürriyeti yaşadığım için çok mutluyum inanın bana, sizlerin savaşa hayır çığlıklarının yüreğimin ve ruhumun derinliklerinde sonsuza dek yaşatacağım çünkü bilmenizi istenimkil bu asker arkadaşınızda sizlerle tek yumruk ve tek yürek olmuştur..

İsimsiz

Kanatlı Özgürlük

Sadece karga ve kimliği belirsiz birkaç kuşun serenad yaptığı bir cuma sabahı dışarıya, balkona çıktı. Uzun zamandır bunu yapmıyordu. Kendisine de şaşırdı. Saat altıya yaklaşıyordu ve o üşüyordu. Ama bu umursemez bir üşümeydi. Derken serenatta bayfuşlar da katıldılar. Bütün insanlara yapıyordu bu serenad, yazarı, işçisi, evlisi, çocuğu herkese...

Bir uyandırma servisiydi aslında yapbıkları. Güne çığlıklarla başlıyorlardı. İnsanları içgüdüsel bir duygusuyla uyandırıyorlardı... "Siz olmasanız biz de olmayız, sizsiz yaşayamayız" der gibilerdi. Halbuki bilmezlerdi ki asıl özgürlük kan emicilerin olmadığı bir dünyadaydı.

Kuşları ve sesleri seyrediyordu. Seslerin birbirleriyle uyumsuzluğunu daha değerli buluyordu. "Uyumlu olanı herkes yapar, asıl özgürlük işte bu olmalı" diyordu. "İnsanlar özgür olamazlar, hep bir koyun psikolojisiyle birbirlerine bağlıdırlar, bir kuş kadar olamadım, başaramadım" dedi.

İçinden gelen bu sesler onu karamsarlığa iteceğine, keramsarlığın verdiği ilhamla daha güzel şeyler başarabileceğinin farkındaydı. Çayını ve sigarasını aldı.. Balkon masasına geçip, o ilk cümlenin beyaz kağıda dökülmesi için bekledi, bekledi...

Sonra bir daha baktı sokağa, beton yığınlarındaki çanak antenlere, bazı istasyonlarına, kentlerine, isimsiz kuşlara baktı. Beton binalarda henüz uykularında olan insanların yalnızlığını hissetti içinde bir ürperti eşliğinde ile. "Aslında" dedi, "hep biliyordun yalan bir dünyada yaşadığını, hissediyordun ve tanıyordun bu hisleri çocuk yıllar öncesinden. Çocukluğundan, bahçeden, kamelyadan, çiçeklerinden, çiçek çocuklardan, çocuk annelerden, anne tavuklardan, ilkokulundan, neşe teyzeden, parkından, tanıdıklarından, sevdiklerin ve sevmediklerinden ayrıldığın o gün bitmiş gibiydi hayal dünyan. Gerçeklerle karşılaşman pek uzun değildi. Bu ağaçsız, kamelyasız, neşe teyzesiz koca şehirde, beton yığınların arasına yerleşince artadın artık hayallerinin yersizliğini. Büyüklerin, kolundan tutup çekiştire çekiştire gerçekliğe attılar seni. Artık sen de onlardandın.

İlk başlarda şehir Polyannacılığı biraz umut vericiydi. Burada da özgür olabilirim, koşabilirim, mantar toplayıp, balık tutabilirim, burda da özgür olabilirim diye düşündüm hep, hep hep!

Bir an irkerdi, bunlar gerçek olabilir miydi? Sonra kuşlara bakakaldı. Kuşkandı özgürlüklerini. O kadar kuşkandı ki balkondan atlayıp uçmak geldi içinden, aralarına karışıp, uyumsuz bütünlüğe, bütünlüğün içindeki özgürlüğe kapılmak, öylene dek sadece ötmek, ama bunu inandığın bir amaç için yapmak.. Yalnızlığın korkutmadığı, kendi kanatlarınla, istediğin uçabildiğin, ötebildiğin, öttüklerinden hesap vermediğin bir hayat.

Hepsi hayal dedi. Bu kez sesli düşünüyordu. Birgün kuş olabilmek için bütün ömrümü verebilirim. Sadece bir gün. Sadece - Bir - Gün...

Cansu Elder / Bursa

Dün Korkusu

Yaşantımızın belli dönemlerinde, bir talanlaşılmaz ya da çözümsüz sorunlarla karşılaşırız. Bilirizki, hiçbir sorun çözümsüz değildir. Hiçbir acı, sonsuza değin sürmez.

Yine de, o çocuksu ve asi yüreğime bir karamsarlık havası çöker. Boğulduğumu anladığım zaman şiirlere, türkülere ve öykülerime sığınırım. O yakit sıcak bir dostlerin üşüyen ve birazı sonra hastalanacak olan yüreğime uzanmasını isterim. Ne acı ki, öyle bir dostun olmaması yüreğimi dağlar.

Sevgili Nihat Genç'in "Dün Korkusu" adlı eserini okumaya koyuluyorum. Birkaç saatliğine de olsa, duygularımın sayın akışına bırakıyorum. Henüz yaşım yirmiyi bulmuşken; yazar olmanın yalnız olmak gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Doğayı, insanları ve hayvanları seven, kitap okuyan, araştıran ve sorgulayan Lemancılarla görüşmek dileğiyle...

Murat İleri / İstasyon Mah. Ankara Cad. No: 2 Çaycuma-Zonguldak

Yeniden Merhaba

Yeniden merhaba, çünkü 3-4 yıl önce yine aynı amaçla yazdığım mektup bu köşede yayımlanmıştı. G.Antep cezaevindeydim ve Leman okurlarından kitap yardımı istemiştim. Burdan bir kez daha teşekkür ederek andığım dostlarımı sayesinde koğuşumuzda iyi bir kitaplık oluşturabilmiştik. Şimdi yeni bir cezaevindeyim. Biz siyasilerin kalan cezası bir yılın altına düşünce diğerlerine nispeten oldukça küçük olan ilçe cezaevlerine gidebiliyoruz. Ben de 9 aylım kalınca buraya geldim. Bilindiği gibi içerde günün büyük bölümünü okumaya ayırıyoruz. Ancak burda çok az kitap var. Arkadaş sayımız az, bu sebeble kitap alıp okumaya maddi gücümüz yetmiyor. Okunmuş kitaplarını gönderebilecek durumda olan arkadaşların yardımıyla belki burda da bir kitaplık oluşturabiliriz. Her türden kitap olabilir.

Duymuşsunuzdur, geçen haftalarda sansür kurulunun karanlığa 4 kitap yakıldı.. Kitapların yakıldığı bir ülkede kitap okumanın tehlikesini anlatmak gereksiz! Zaten içerde olduğumuzdan bizim için sorun yok; kitaplarınızı bize göndermenizi isteyerek aslında sizi belâdan kurtarmış oluyorsunuz!

Küçük bir not.. Mardin'in gözden uzak, oldukça küçük bu ilçesine geldiğimin ikinci günü defterime yazdığım Leman'ın yeni sayısı bir saat sonra gelince çok şaşırdım.Leman buraya kadar sızmış, bilmenizi istedim.

Mesut Göker
Kapalı Cezaevi 4. Koğuş
Ömerli-Mardin

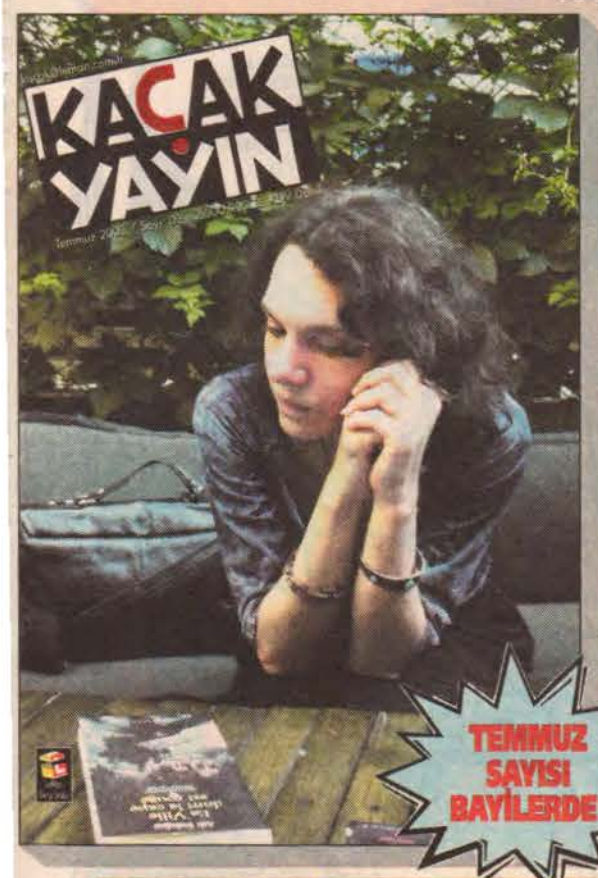

yeniHarman bombalıyor

• Ersümer: "Cevap veremediğim soruların ezikliğindeyim."

• 900 milyon dolarlık Çayırhan Santrali 185 milyon dolara 5 milyar sermayeyle bir şirkete satılmış

• Korkmaz Yiğit: "Yayınlamayan bir kaset var. Medya patronlarıyla alakalı. Ölürsem yayınlanacak"

• Mesut Yılmaz'ın ağzından havada uçuşan milyar dolarlar...
ANAP'LI İKİ BAKANIN
DEHŞET TELEFON KONUŞMALARI

YENİHARMAN
ÇOK KONUŞULACAK

LeMan
Sayı: 608
4 Temmuz 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır
Yayına: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Turncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

Yazar ve Çizerler: Turncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇÖĞLÜ ● Lütfü ORUZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SEZGİ ● Derya SAYIN ● Özgü SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKUÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCESAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

609

11 Temmuz 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/28- 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

NE OLDİ SANA NE OLDİ BÖYLE AMERİKANCI ERKEK...

Amerikalıların, Süleymaniye'de 11 Türk askerini başlarına çuval geçirerek utanç verici bir şekilde tutuklamasının ardından oluşan kriz hala dinmedi. Amerika'nın Irak'a saldırısının, işgalinin öncesinde ve sonrasında içerdeki en Amerikancı lobiler, medya kalemleri, kurumları şaşkınlık içerisinde sudan çıkmış balığa dönmüş durumda... Hükümet, başbakan olmadan önce Amerika orda ticaret arayan müttefik olarak her türlü desteği esirgemeyeceğinin sözünü veren T. Erdoğan aynı şaşkınlığı, aczi yaşıyor... "Nota müzik notası değil ciddi bir iştir" diye saçmalıyor. Türkiye kamuoyu teskereyi geçirtmeyen kararlılığının bu yaşanan son tutuklama olayıyla birlikte belki de tarihinin en Amerikan karşıtlığını küçümseyen, ekranlarından Amerikan marşları çalanlar şimdi sus pus... Ne bu ülke ne de bu ülkenin onurunu bu işbirlikçilere bırakılacak kadar ucuz değilmiş. Yaşadık, gördük... Görmeye devam edeceğiz...

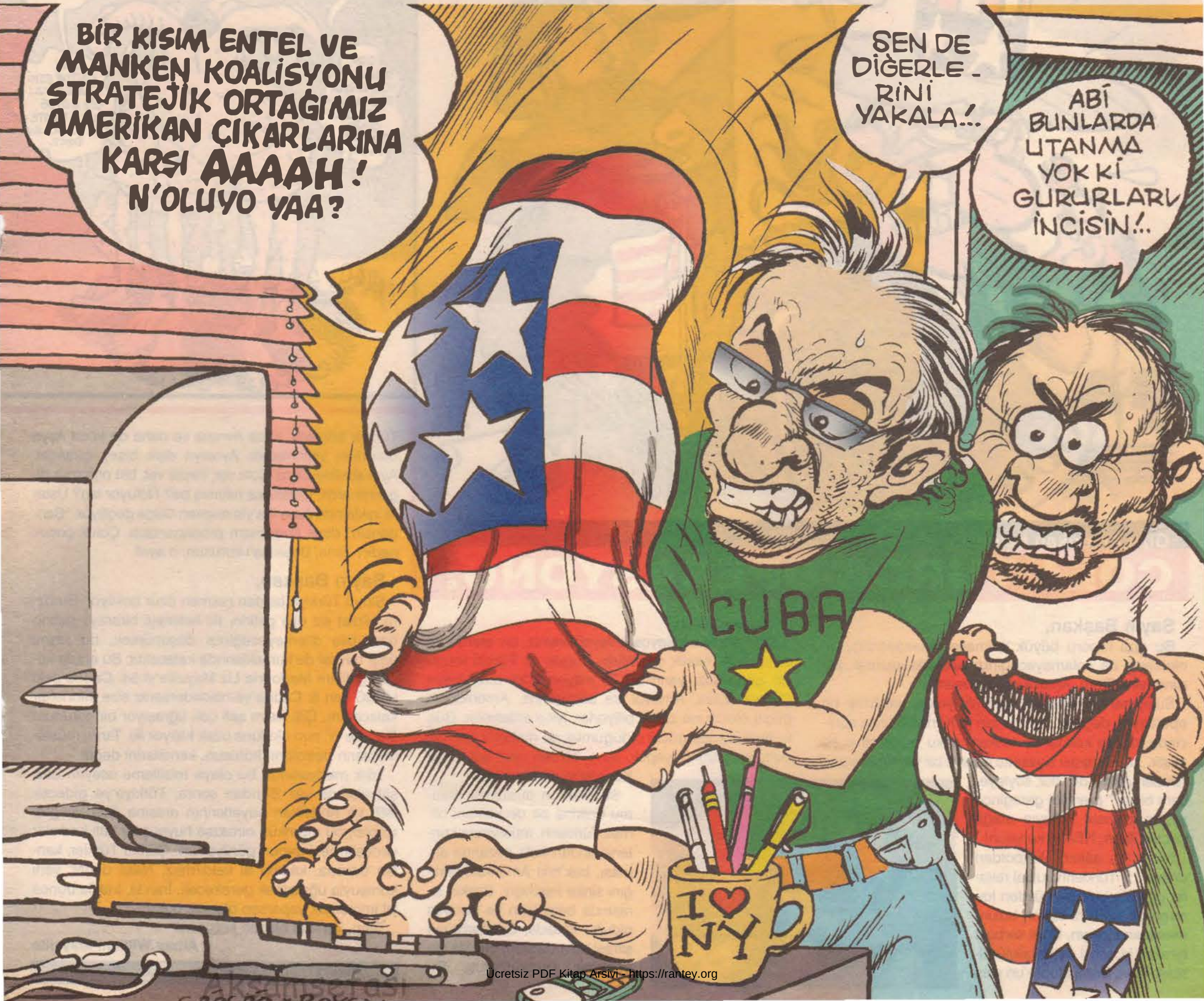

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gizli Amerikan belgesini ele geçirdik...

COLA TURCA OPERASYONU!

Sayın Başkan,

Bu gizli raporu büyük ihtimalle okumayacağınızı, okusanız da anlamayacağınızı bile bile yazmak zorundayım. Tanrı, Amerika'yı korusun!

Süleymaniye Baskını, durduk yerde yapılmış bir operasyon değildir. Türkiye'nin 2. Körfez Savaşı sürecinde yaptığı kıllıklar ve teskere şoku bizi motive etmiştir. Uluslararası siyasette önemli bir yer teşkil eden "Baban gelsin dur dur, söyleyecem bir bir" prensibi gereğince uygun zamanı kollayıp atağa geçtik. Tanrı, NBA'yi korusun!

Niçin 11 asker? Futboldan dolayı 11, Türkler'in kutsal rakamı gibi bişeydir, bu yüzden karargahta 12 Türk askeri bulunmamasına karşın, bin'ini serbest bıraktık ki, infial daha güçlü olsun!. Tanrı, Demi Moore'un yeni formunu korusun!

Artık, siz bile kolayca anlayabilirsiniz, bu işlerde niceliK değil, nitelik önemlidir. Bugün 11 Türk'ü toplayıp götürürüz, yarın bu 70 milyon Türk olur, araya Çerkez, Zaza, Arnavut da serpiştiririz. Amerika'nın güçlü olduğunu zaten biliyorlar, iyice anlasınlar. Güç kullanmayınca güçlü olduğumuz ne malum? İşte biz de tam da bunu yaptık. Tanrı, bizden vakit buldukça Kanada'yı da korusun!

Statükonun dürrüksel durumu üzerine bir de kendini bilmez Türklerin, müslüman kontenjanından kola pazarına akması, Irak'taki Amerikan varlığını sinire kesmiştir. Baskın sırasında belgeler'in ve paranın olduğu kasada, Colaturca'nın şifresi de mevcuttu, onu da ele geçirmiş bulunuyoruz. Bu Türkler böyledir, koca Avrupa ve daha da koca Asya dururken yetinmezler, Avrasya diye bişey çıkarırlar. Aynı şekilde Coca Cola var, Pepsi var, biri olmazsa diğerine ardıl, Colaturca neymiş be? Noluyor lan? Üstelik reklamda Amerika'yla resmen dalga geçiliyor. "Bendensin" direk komünizm propagandası. Çoluk çocuk nedir? Tanrı, Beşiktaş'ı korusun, o ayrı!

Sayın Başkan,

Şimdi Türkiye bizden resmen özür bekliyor. Bu özrü bizzat siz dile getirin. İki kelimeyi biraraya getirip özür bile dilemeyeceğinizi düşünürsek, bu resmi özür hevesi de kursaklarında kalacaktır. Bu arada küçük gelinim Madonna Liz Mayville'yi 54. Cadde'deki HSBC'den 5. Cadde'ye nakledderseniz size minnettar kalacağım. Çilli kısım şefi çok uğraşıyor bir, torunum George W.'nun okuluna uzak kalıyor iki. Tanrı, müslümanların petrolünü korusun, kendilerini değil!

Türk medyasında bu olaya misilleme isteyen bazı şahıslar da var. Bundan sonra, Türkiye'ye gidecek IMF ve Amerikan heyetlerinin arasına özel ve gizli ajanlar, bu mümkün olmazsa huysuz ve tatlı kadınlar yerleştirmeyi uygun görüyorum. Çünkü Türkler, karıları dışında, kadına el kaldırmaz. Nasıl derler, yeni komşuyla uğraşmak gerekecek. İran'la, Irak'la bunca yıl komşuluk yaparsan olacağı budur!

Tanrı, kendini bizden korusun!

Albay William Mayville

Vedat Özdemiroğlu

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

eMan

Irak'taki işgalci Amerikalılar, 4 temmuz bağımsızlık gününü Kürtlerle birlikte halay çekerek ve türküler söyleyerek kutladılar...

İNSAN VÜCUDUNUN TOPLAM DEĞERİ 63 TRİLYON LİRA!

Amerika'da geçerli olan fiyatları baz alan Wired Magazin adlı dergiye göre vücudumuz parça parça satıldığında 45 milyon dolar ediyor. Ne gariptirki Avrupa Konseyi'nin bir raporuna göre organ satışında ve ticaretinde Türkiye üs olmuş durumda...

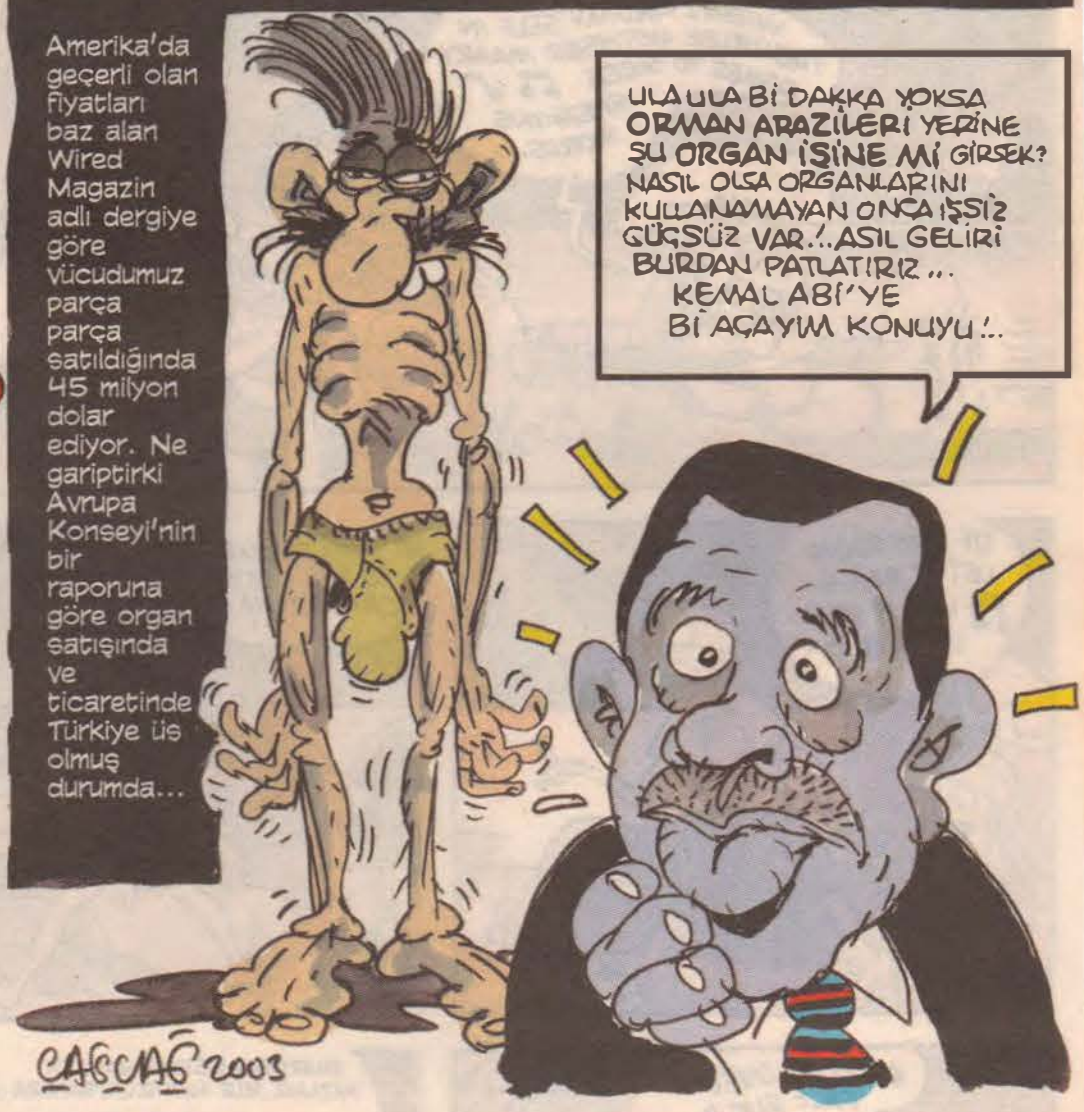

Emniyet Genel Müdürlüğü polis ve karakol korkusunun yurdum insanının ruhuna işlediği gerçeğinden yola çıkarak, karakola davet etmek yerine evde hizmeti vermek için genelge yayınladı...

Irakta Amerikalıları güneş çarptı... Rumsfeld: "Irak yeni bir Vietnam mı" sorusuna "hayır burası başka bir yer" şeklinde yanıt verdi.. Bush kitle imha silahlarını bulmakla görevli adamı Stephan Cambone'un adı geçicence "O da kim" diye sordu.. Ve son olarak kahve içmeye gelen Amerikan askerleri Türk askerlerini esir aldı..

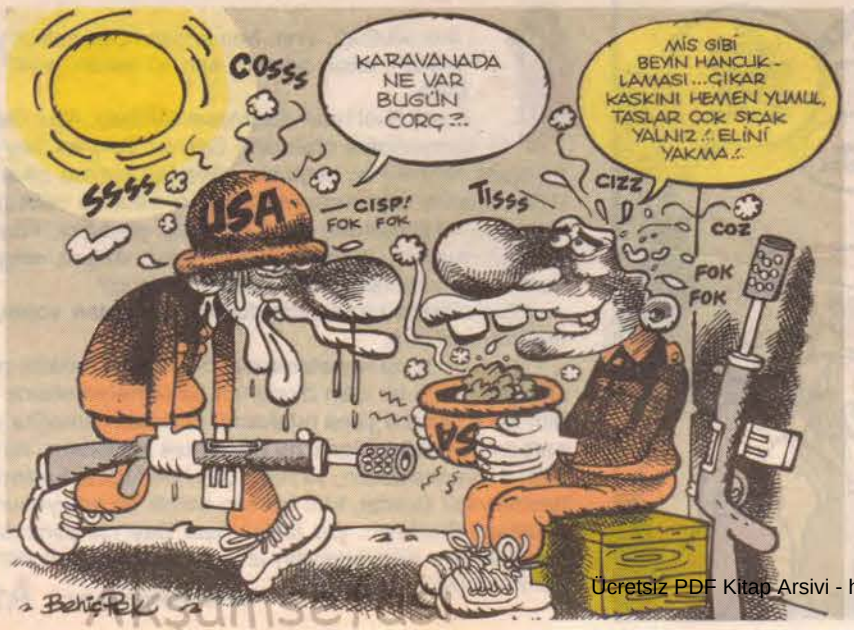

Bush
Cahil kolpacı, şaşırmış imparator

Amerika Birleşik Devletleri
Milenyum hışırı, zorba

R. Tayyip Erdoğan
Maneviyatçı saksı

Abdullah Gül
Diplomatik korkuluk

Albay William Mayville
Yandan yemiş Rambo

Mehmet Ağar
Meclis'e sızım operasyonu

Gelmiş geçmiş tüm yönetimler
Arjantin ve Japonya'nın ardından Türkiye'yi yolsuzlukta dünya üçüncüsü yapanlar

Tarkan
Hiperstar ne Dudu ne?

"Orman vasfını kaybetmiş araziler(!)"in imara açılması girişimi karşısında tepkiler artıyor.. Bu arada Maliye Bakanının da 50 dönüm orman vasfını kaybetmiş arazisi varmış?

Çeaş ve Kepez elektrikten sonra Uzan grubuna bir darbe daha. BDDK'nın el koyduğu İmar Bankası'nın kasası tam takır.. Uzan grubu kendi şirketlerine yüzlerce trilyon aktarmış..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

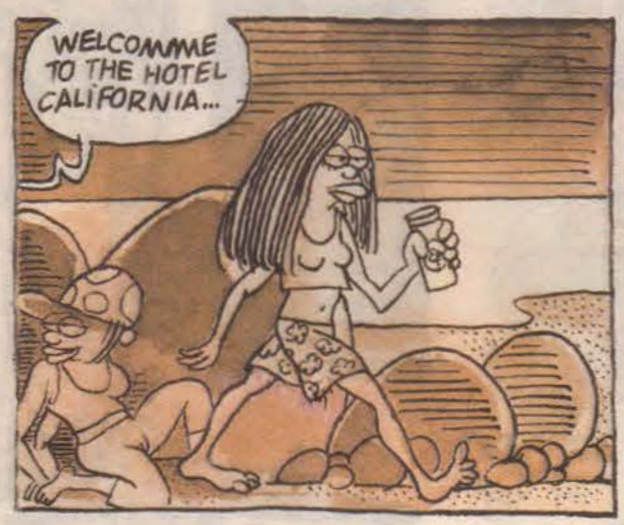

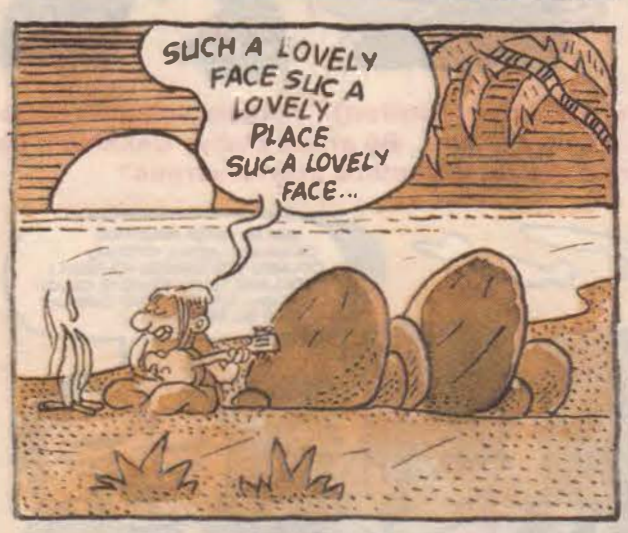

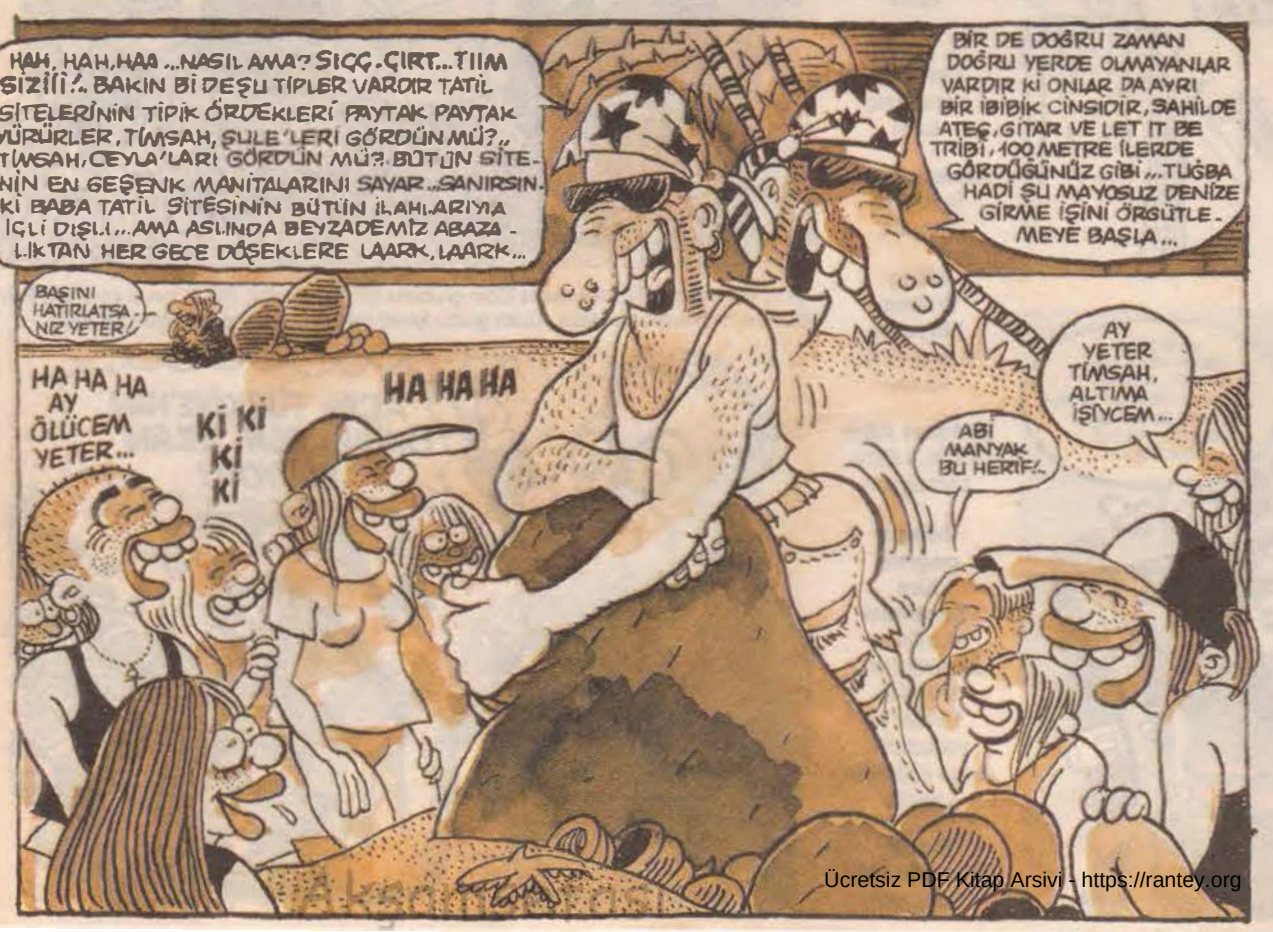

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Sıkılhan, güneş ve deniz beldesi Jötebükü'nden selamlar sana. Bunalgül ben. Bişey tatil köyündeyız ama adını bilemiyorum, lensimi havuza düşürdüm de hiç bi halt göremiyorum anlıyo musun? Burda hoş bi atmosfer, deli bi ambians, sıkı bi ortam var. Biraz da mistik. Bizim kaldığımız bungalowun yanında Matrix Reloaded'teki Morfeus'a benziyen bi adam gördüm de o yüzden "mistik" diyorum. Eee? Sen tatile bi yerlere kaçmıyo musun?

- .....

- Sıkılhan, sensin di mığ? Hayır, lensim yok, havuza düşürdüm yanlış tuşlamış olmıyım. Ay bidakka, bu telefonda benim değil zaten, vişne çürüğü kapaklı, babamın cebi. Babamın hafızasından tuşlamışım... Ama bu çok ayıp, babamın hafızasından her kimseniz! Başkasına ait bi konuşmayı üç saat dinliycağınıza kim olduğunuzu söyleyebilirdiniz. Yiğıvrançsınız, artı, bu bir telekulak skandalı.

- Benim Bunalgül Sıkılhan.

- Nasıl yani? Saçmalama Sıkılhan, babamın hafızasında ne işin var senin?

- Şimdi şöyle oldu Bunalgül. Dün gece sen tatil köyünde "Anne tarafından Avusturyalı Mustafa Wolfgang adında akrep burcu, çifte pasaportlu, Avusturya'da bahçe dizaynı okuyan hoş bi animatör çocukla" tanıştın... Arkadaşla havuzbaşında "colaturk- smirnof votka artı mandalina kabuğundan oluşan kekremsi tadta bi kokteyl" içiyordunuz. Çocuğa "Wolfi" diyodun. Bu Wolfi...

- İyi de bütün bunları sen nerden biliyosun Sıkılhan? Farkında mısın benim özelime giriyosun.

- Hepsini, iki kez, sen anlattın Bunalgül. Gece saat 01 ve 02 de telefon açtın. Wolfi'yle tişörtlerinizi ve cep telefonu kapaklarınızı değiştirmişsiniz. O vişne çürüğü kapak Wolfi dediğin elemanın, şu anda kendi cebinden konuşuyosun, o tatil köyünün adı ise Clup Goldenmarine...

- Tamam anladım, bak alkolün etkisiyle açıp sana hesap vermişim ama esasen vermek zorunda değilim Sıkılhan. Sakın bi kıskançlık, bi çılgınlık olayına giriyim deme. Wolfgang öyle bi insan değil zaten, bana bir ağabey gibi yaklaştı. Ayrıca ben olgun erkeklerden hoşlanıyor olabilirim bu da seni ilgilendirmez. Kıskançlık ilişkiyi besler ama fazla aşırıya kaçma, sen benim sahibim değilsin, artı, hür iradem diye bişeyim de var benim yani. Zaten, artı, partnerimizi aldatmak dediğimiz olay beynimizdedir. Yanyanayken de, insan, beyninde başka bi...

- O beynine şapka giy de dolaş Bunalgül, hehe....

- Alo Sıkılhan, evet, ben annen. Çok çabuk yanıt ver. Aşur Dayı'na bizim ofisin adresini sen mi verdin, evet?

- Evet.

- Evet? Evet haa? Saçmasın Sıkılhan. Aşur Dayı'nın karpuz yüklü kamyonetini ofisimizin Geo'su Bokhan Bey'in park yerine bıraktığını, elindeki üç karpuzla ofisin tek katlara çıkan asansörüne bindiğini, benim departmanımı ararken exlucive swift operations departmanında karpuzlardan birini düşürüp yardığını, Yönetici Sekreter Botoksgül Hanım'a, "Kızım" şeklinde hitap ettiğini, rengi atmış, plastik tabanlı, mavi sabolar giydiğini biliyor musun?

- Cep telefonu kameralı değildi o yüzden solmuş saboları göremedim, huhehe.

- "Huhe" deyip kapatamazsın Sıkılhan. Komiklik olsun diye köyden ziyarete gelen bir dayı direkman bir annenin ofisine gönderilmez. Benim kariyerimi bir yana bırakalım, ofisimizin Amerika'yla olan ilişkilerine şarbon hastalığı gölgesi mi düşürmek istiyorsun. Yeniden "Anthrax Paniği" mi yaratacaksın, ya Aşur Dayı'nın köyde beslediği inekler şarbon hastasıysa? Gülme, tüm bunları komik mi sanıyosun? İyi mizah nedir Sıkılhan? Cezalısın, yaz tatilini Aşur Dayı'nın yanında sığırtmaç olarak geçiriceksin. Konverseyşın iz ovır. Bu konuşma bitmiştir, evet. Hayır, gülmemelisin.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

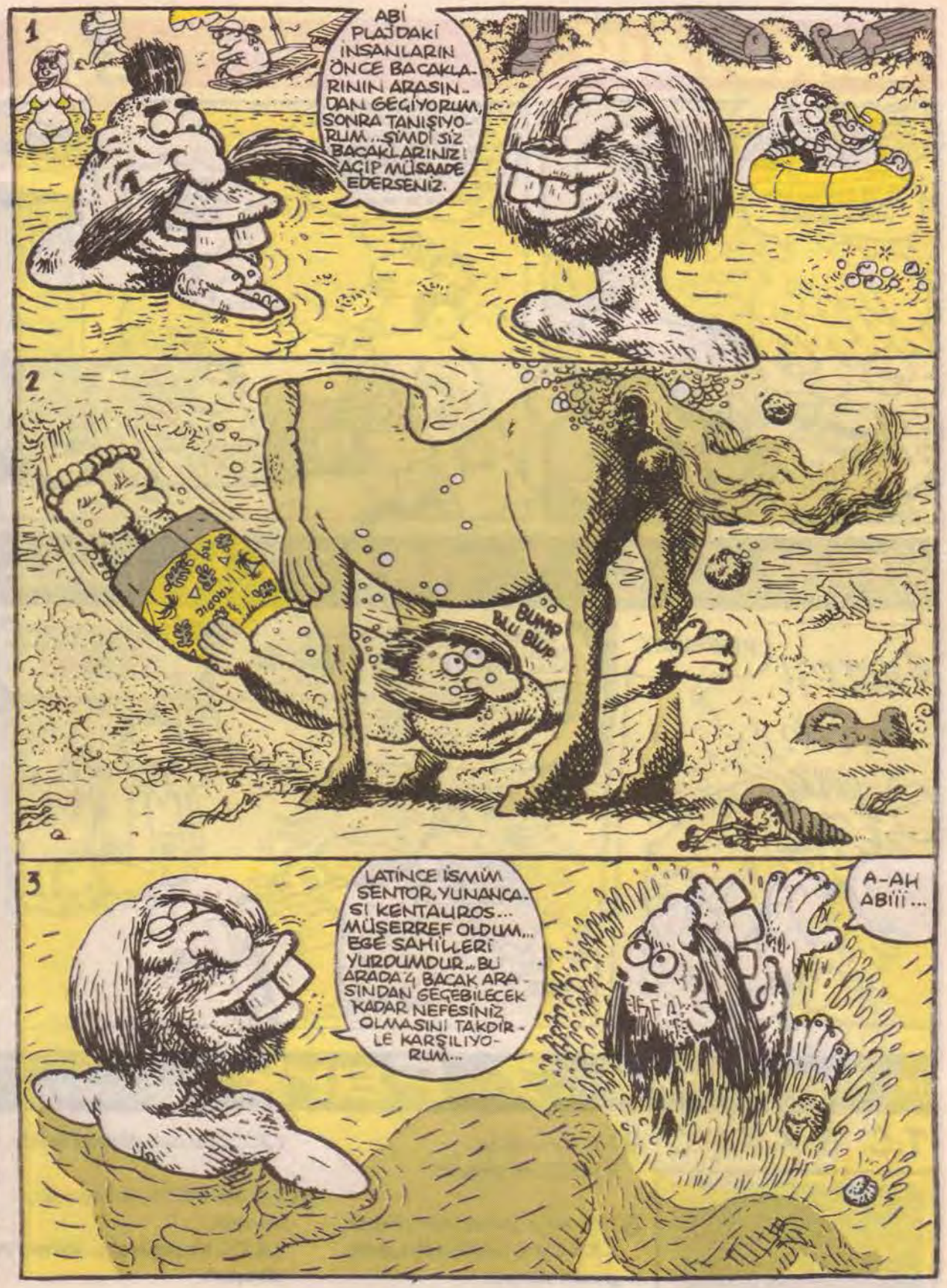

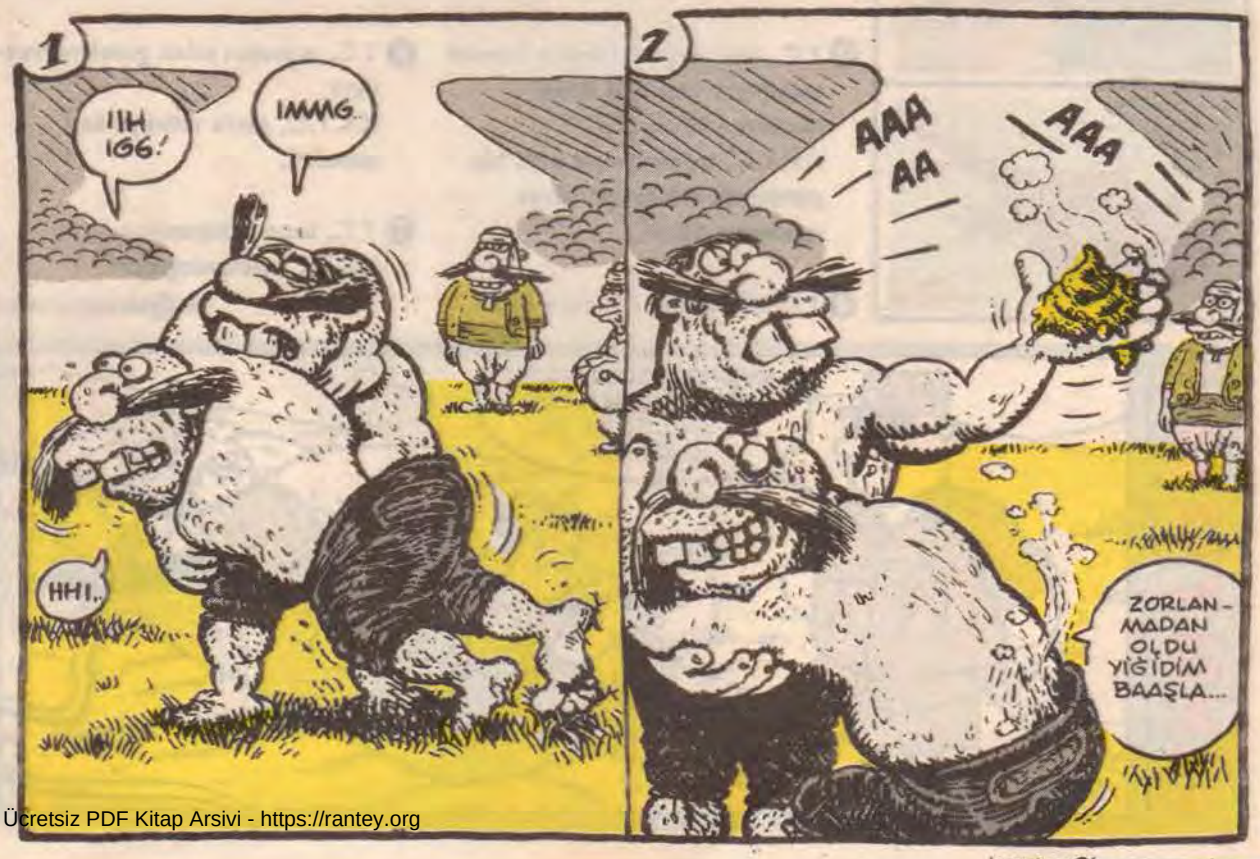

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ERKUTABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

T.C. & K.K.T.C

❶ T.C., yarımadadır...
K.K.T.C., **ada yarısıdır!..**

❷ T.C., AB'ye girmek ister, almazlar...
K.K.T.C'yi bi şekilde AB'ye alırlar, girmek istemez!..

❸ T.C., tüm dünya tarafından resmen tanınmıştır ama tüm dünya tarafından bilinmez...
K.K.T.C., tanınmamıştır ama hep gündemde olduğu için dünya tarafından bilinir!..

❹ T.C.'nin bir kısmı Akdeniz'dedir...
K.K.T.C., komple Akdeniz'dedir!..

❺ T.C.'den K.K.T.C.'ye yoğun göç olmuştur...
K.K.T.C.'nin yoğun göçü İngiltere'ye olmuştur!..

❻ T.C., anavatan yahut genel merkezliktir...
K.K.T.C., yavru vatan ya da şubedir!..

❼ T.C., batının doğusudur...
K.K.T.C., **güneydoğudur!..**

vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Feyzi Özaşahın

feyzi@leman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

TP Sunar BZFAGGS Sendromu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TAŞRADA SİMGESEL İNTİHARLAR OLACAK...

(Yazar ***Erkan Doğanay***'la yaptığım ve oldukça önemsediğim bu söyleşiyi sizlerle paylaşmak istiyorum.)

E. Doğanay: Anadolu insanını oldukça iyi inceleyen, oradan pek çok kişiyle yazışan, dostluklar kuran ve ayrıca taşra duyarlılığına sahip yazarlarımızdan birisi olarak Anadolu insanının mevcut durumunu nasıl tanımlarsınız?

C. Ersöz: Öncelikle bir kırgınlık var... Taşrada yaşayan ister öğrenci, ister öğretmen, ister yazar olsun hepsi'in de bu kırgınlığı görmek mümkün. İnsanların büyük çoğunluğunda taşrada olmanın burukluğu var. Bunun nedenlerinden birisi olarak gördüğüm; sanatsal ve kültürel araçların ve de imkânların giderek büyük bir hızla **İstanbul**'da yoğunlaşmasına ciddi bir tepki var. Giderek **İstanbul**'dan koptuklarını düşünüyorlar. Anadolu'da çok sayıda insan, şiir, öykü, roman yazıyor; artan bir üretkenlik söz konusu; genç yazarlar buralarda yoğun olarak üretiyor. Beraberinde de pek çok düşünür, sanatçı bir araya gelip çeşitli dergiler çıkartıyorlar. Fakat bu dergiler maalesef uzun soluklu olmuyor; çünkü maddi imkânsızlıklarla karşılaşıyorlar. Dağıtım sorunlarıyla boğuşuyorlar. Üretiktiklerini **İstanbul**'a ulaştıramayınca, buradaki kitapçıların vitrininde ürünlerini sergileyemeyince yazan insanların direnci kırılıyor ve kendi içine kapanıyorlar. Bu durum doğal olarak içlerinde bir öfkeye dönüşüyor ve bu insanlar **İstanbul**'daki edebiyat çevrelerinin duyarsızlığına büyük bir kırgınlık duyuyorlar. Kırgınlıklan üretimlerine yansıdığı için de bir kopma, geri çekilme, doğal olarak da geleceğe dair yoğun bir umutsuzluk duyuyorlar...

E. Doğanay: İstanbul, vitrinlerini yalnızca surların içindekilere mi açıyor diyorsunuz? Sanatsal anlamda koskoca bir coğrafyayı bu surlu şehir tek başına ezip geçiyor mu?

C. Ersöz: Evet. **İstanbul** duvarları yüksek bir şehir. Bırakın diğer bölgelerin taşralaşıp yalnızlaşmasını, kendi içindeki pek çok insanı bile almıyor duvarlarının içine. Mesela, ben **İstanbul**'un göbeğinde yaşıyorum, ama kendimi **İstanbul**'un taşralısı olarak görüyorum. Yani **İstanbul** kendi içinde de taşra yaratıyor. Her krizden sonra bu şehrin duvarları daha da yükselirken içindeki taşrası da bir o kadar taşralaşıyor. Aradaki uçurum gitgide derinleşiyor, bu gerek ekonomik gerekse kültürel ve sosyal alanda daha çok yaşanıyor. Taşrada üreten insanların ürettiklerini **İstanbul**'a ulaştıramayınca, bu umutsuzluk ve öfke kendine dönüyor. Bence yakında taşrada yazan ve üreten insanlar simgesel olarak intihar etmeye başlayacaklar. **İstanbul**'daki eleştirmenler, edebiyatçılar, yayınevi sahipleri, editörler ve yazarlar Anadolu'ya yönelmezlerse, Anadolu insanının yoğun çabasını görmezden gelirlerse, yüzlerini oraya dönmezlerse neredeyse bu intiharları destekleyen ve bu intiharlara ortak olan kişiler olacaklardır...

E. Doğanay: İstanbul'la Anadolu arasında derinleşen bu uçurum Anadolu insanının yaşamsal alandaki konu zenginliğini de bu intiharlarla birlikte yok etmeyecek mi? Yani edebiyatçılarımız belli bir tekrarı aşmak için yanıbaşındaki bu kültürel zenginliği görmezden gelerek kendi intiharlarını da gerçekleştirmiyorlar mı?

C. Ersöz: Zaten **İstanbul**'daki edebiyatçılar taşrayı yok saydıkları için kendi içlerinde bir tekrara düşüyorlar. Gitgide içe kapanıyor ve konu sıkıntısı çekiyor. Büyük, köklü bir damardan uzak kalarak Batı taklitçiliği yapıyorlar. Derinlikten, edebiyatın yakıcı ateşinden, öfkesinden yoksun, çok daha cansız ürünler, coşkusuz, kendi içine kapanmış ürünler ortaya çıkıyor. Tekniğe yaslanıyor ve konu zenginliğini genişletip yanıbaşımızdaki kaynağı değerlendiremiyorlar. Büyük evrensel ürünler, ne yazık ki son dönemlerde çıkmıyor. Artık o destansı olağanüstü hikayeler yok. Evrensel ürünler ortaya çıkmayınca da kapalı, oldukça lokâl, minör ürünler çıkması edebiyatımızı büyük ölçüde zayıflatıyor. **Para-roman** gerçeği de burada ortaya çıkıyor, bu gerçek tamamıyla pazara dayalı ve **İstanbul**'daki belli çevreleri kullanarak öncelikle çok satmayı amaçlayan, modalaşan, yaratılmış ve yapay sorunları öne çıkartan tezgah romanların okuyucuya pazarlanmasıyla karşı karşıyayız. Yazarın eserinin önüne çıktığı ve skandalların eserden daha büyük ilgi uyandırdığı bir yozlaşma dönemini yaşıyoruz. Artık metinden çok yazar ve yazarın yaşantısı ön plana çıkıyor. Yazar şovmenliğe soyundu ya da soyundurulduk. Yaparak poz vermeler, özel hayatı ifşa etmeler, ki kendilerinin bile çokça eleştirdikleri pop yıldızları gibi bir tür magazinleşmeye teslim oldu edebiyat dünyası. Çok satmak temel ölçüt haline getirildi. Bu süreç gerçekten iyi şeyler üreten meselesi olan yazarlarımızı da bozdu. Mesela romanı on binin altında satan bir romancı neredeyse kötü bir eser üretmiş sayıyor kendini. Okurla metin arasına önce yazarın kendisi girdi, yazar ön plana çıktı ya da çıkartıldı; aslında bu tehlike 1995 yılından itibaren başladı ve büyük bir hızla edebiyatımız magazinleştirme süreci içine girdi.

E. Doğanay: İyi ürünler ortaya çıkarma uğraşında olan yazarlarımız bu tehlikeye karşı direnmediler mi?

C. Ersöz: Gerçekten üretme derdinde olan yazarların önünü kestiler. Biraz önce **İstanbul** kendi taşrasını yaratıp demiştim. İşte bu susturma, yok etme planı bahsettiğimi taşranın yaratılmasıyla gerçekleşti. Edebiyat dünyamızı belirleyen ve yönlendiren küçük ve etkin bir lobi var; bu lobinin yönlendirdiği, denetlediği ve pazarladığı bir edebiyat ortamı sunuyorlar okurun önüne.

E. Doğanay: Taşrada yer alan edebiyatçıların sayısı diğerlerinden oldukça fazla, bunlar bir araya gelse yeni oluşumları doğuramazlar mı? Yoksa bu oluşum var da bu oluşumu bahsettiğiniz o küçük lobi mi engelliyor?

C. Ersöz: Zaten egemenlikleri'ni bunlar kendi çevreleri için kurmuş durumdalar. İstanbul dışındakiler birleşebilirler, bölgesel sanat hareketlilikleri düzenleye bilirler; **Anadolu**'da çeşitli festivaller düzenleyebilirler, **Karadeniz**'de, **Akden**iz'de, **DoğuAnadolu**'da, **Güneydoğu**'da çeşitli alternatif etkinlikler düzenlenip taşranın yazarları ve şairleri bir araya getirilip alternatif kitap fuarları düzenlenebilir. Dergiler arası alışverişler yapılabilir. Ama böylesi oluşumlar için bu insanların imkânları sınırlı ve motivasyonları çok az. Ben Anadolu'da yol parası bile bulamayan pek çok şair ve yazar biliyorum, Böylesi imkânsızlıklar içersinde kendi başlarına nasıl alternatif festivaller düzenleyebilsinler ki!.. Zaten çoğu ya öğretmen ya da öğrenci ve bu insanlar olağanüstü geçim sıkıntısı yaşıyorlar. Evine ekmek götürme derdinde olan bir insan edebiyata ne kadar tutunabilir ve bu alanda ne kadar başarılı olabilir ki? Böyle bir oluşumu **Gaziantep**'de **Tömer** yapmaya çalıştı. **Türkiye**'nin dört bir yanında ki yerel dergilerin yöneticilerini, yazarlarını bir araya getirdi. Ama bunlar çok kısmi çabalar gelip geçici ve birbirinden habersiz hareketler. Mesela biri **Giresun**'da, biri **Adana**'da, biri **Muş**'da, ekonomik sorunlar yüzünden birbirlerine ulaşamıyorlar; zaten ciddi kaynak sıkıntısı yaşayan dergiler de bu sıkıntıların sonucunda birkaç sayı yaşayabiliyorlar. Dağıtım sorunları, matbaa giderleri ve karşılığında masraflarını bile karşılayacak bir getirinin olmayışı ve maalesef daha da önemlisi alkolün bu insanların hayatına önemli ölçüde girmesi; bir kaçış yolu olarak seçtikleri bu lanetlenmiş süreçle birlikte sözünü ettiğim simgesel intiharların çoğalması şu anda taşra edebiyatçılarının karşılaştıkları en ciddi sorunlar olarak görülebilir.

E. Doğanay: Cumhuriyetle birlikte gelişen öykü ve roman yazarlarımız genellikle konu olarak Anadolu insanını ve bu insanların umutsuzluğunu, kırgınlığını, yoksulluğunu seçmişlerdir. Sizce bu kaynaktan uzaklaştık mı?

C. Ersöz: Evet. Maalesef. Artık böylesi bir beslenme ne **İstanbul**'u mesken edinmiş edebiyatçılarımızda var, ne de **Anadolu**'daki edebiyatçılarımızda. İşin kötü tarafı **Anadolu** yazarları da **İstanbul**'da üretilenlerden etkileniyor ve ortaya taklitçi, karşılığı olmayan ürünler çıkıyor. Bu bağlamda **İstanbul**'daki edebiyatçılar kendilerini aşıp geliştiremedikleri gibi **Anadolu**'daki yazarların da önünü tıkıyorlar. Bence **İstanbul**'daki yazar ve sanatçıların ara sıra gidip **Anadolu**'nun çeşitli yerlerinde yaşamaları gerekir; böylesi bir tersine göç hareketi edebiyat alanında çok şeyi değiştirir. Geçen yıl yayınlanan ve edebiyat dünyasında sınırlı da olsa etkin bir iz bırakan **Tol** adlı romanın yazarı **Murat Uyurkulak**'ın **İstanbul**'dan **Diyarbakır**'a gidip orada yaşamaya başlaması bence bu tersine göçün en güzel örneğidir.

E. Doğanay: Bahsettiğiniz anlamda olmasa da ara sıra bazı yazarlarımız yanlarındaki yörenin mülki amirleri ve televizyoncularıyla birlikte Anadolu'nun çeşitli kentlerine gidip orada yaşanan olayları ve yöre insanın sıkıntılarını, acılarını kaleme alıp ya da teyplerine kaydedip eline geçeni ustaca pazarlayabiliyor. Böylesi bir güç de yöre insanına zarar vermiyor mu?

C. Ersöz: Edebiyatta bir seçkinleşme tutkusu başladı. Böylesi sahte bir süreçte nasıl yükseleceksiniz? Birilerinin yapay olarak yarattığı, aslında karşılığı olmayan moda sorunları pazarlayarak tabii ki. Yine başa dönersek para-roman ilişkisi dediğimiz olguyla karşılaşınız. Fakirliğe karşı bir tiksinti var ve sanki bu ülkede yoksulluk yokmuşçasına gerçek sorunlardan uzak kitaplar yazılıyor. Yoksul insanların çektiği sıkıntılar anlatıldığında artık küçümseniyor, bir tekrar olarak görülüyor, ama bu bir realite, bunu görmezlikten nasıl gelebiliriz ki. Yoksul insanlara yaşama hakkı tanımadıkları gibi, onların acılarını paylaşan, çaresizliklerini anlatan edebiyatçıları da olmasın istiyorlar; oysa var olan her şey yazılmalı, yoksulluk varsa yoksulluk yazılmalı, yokluk varsa yokluk, sömürü varsa sömürü; ama **İstanbul**'daki bahsettiğimiz edebiyat oligarşisi açlığı, yoksulluğu yazdığınız zaman sizinle dalga geçiyor, İnsanların acılarına gülüyor ve sizi küçümsüyorlar. Yoksulluk primitif bir sorun, çok geçim istekalmış bir realite olarak algılanıyor ve toplumun da öyle algılanmasını istiyorlar. Yazarlar daha sahte bir sürece yönlendiriliyorlar. Bugün dünyanın başka ülkelerinde birinde yaşayan eleştirmen, sanat sosyoloğu ya da bir edebiyat araştırmacısı çıkıp **Türkiye**'ye gelse de son dönem roman ve öyküleri incelese, ülkemizi çok farklı tanımlar. Bu ülkede hiç yoksulluk yokmuş, sosyal acılar ve göçler yokmuş, diyebilir...

E. Doğanay: Ama dışardan gelip bizi biraz inceleyenler artık kimliği ne olursa olsun bizim kendi kendimize tutmamız gereken aynayı rahatlıkla taşıyabiliyor. Ü nekse bu ülkenin insanlarının sorunları, sıkıntıları New York Times muhabiri tar fından yazıldığı zaman ciddiye alınıyor.

C. Ersöz: Bu ülkedeki ekonomik adaletsizliği, gelir uçurumunu **New York Times** muhabiri yazdığı zaman kıymete biniyor ve ancak o zaman basında önem kazanıp sayfalara taşınıyor. İngiliz yazar **John Berger Türkiye**'ye gelse yoksullukla ilgili bir yazı yazmış olsa bütün gazeteler baş sayfalarını ayırır; **John** Berger geldi ve **Türkiye**'d ki gelir dağılımındaki uçurumu yazdı diye kıyameti kopanırlar büyük olay olur ve o z man ciddiye alırlar. Burada bir sömürgeci mantık yok mu? İlle de Türkiye'deki yoksu luğu anlatmak için adımızın Hans ya da Robert olması mı gerekiyor. Benim ülkeir edebiyatçısı, gazetecisi yoksulluklan, acılan yazdığı zaman dikkate alınmıyor, ha gülünüp geçiliyor, işte bunu anlamak mümkün değil.

E. Doğanay: İstanbul'daki edebiyatçılar gibi Anadolu'da yaşayan edebiyatçıl da ülke gerçeklerini göz ardı ediyor, genel olarak hepimize yansımış şizofren b bulutlanma hali mi bu?

C. Ersöz: Anadolu'daki yazar da ne yazık ki kendi yanıbaşındaki eserleri ve yaza lan görmezlikten geliyor; kendi yakınındaki, dibindeki sanatçıya karşı duyarsız ve h liyle de bu yazarın da yüzü batıya dönük. Onlar da Bab'dan bir şeyler umuyorlar; E b'daki edebiyat alanındaki gelişmelerden etkilenip yazdıklarını öylece şekillendiriy lar. Ben bu durumu biraz da işsiz kalmış ve dağ köylerinde yaşayan **Uruguay** yerli rinin yaşamına benzetiyorum: Bu yerliler yaşadıkları imkânsızlıklar yüzünden o kad umutsuzluğa kapılıyorlarmış ki, bazen çıldırıp birbirlerinin kafalarını taşla eziyorlarm İş bulamıyorlar, büyük kentlere gidemiyorlar ve sonuçta öfkelerini birbirlerine kusm ya başlıyorlarmış. Hiçbir umutlarının ve çıkışlarının olmaması yüzünden yaşamlar anca birbirlerinin kafasını ezerek soluklandırdıklarını düşünüyorlarmış. Taşrada ki y zarın şu anki durumu Uruguay yerlilerinin bu haline benziyor; öfkesini en yakın alk daşlarından alıyor. **İstanbul**'a ulaşamayınca yanındakinin kafasını eziyor. Taşrad oluşumlar artık birbirlerini engellemek ve yok etmek için yapılır oldu. Halbuki tek k

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

guverfeyhan@hotmail.com FEYHAN GÜVER

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

tuluşları bir araya gelebilmeleri, ama bunu ne yazık ki gerçekleştiremiyorlar.

E. Doğanay: Aynı oluşumlar İstanbul için de geçerli değil mi?

C. Ersöz: Elbette büyük kentlerde de var böyle sorunlar; ama böylesi saldırılara, linç girişimlerine karşı insanlar nispeten hazırlıklı; buralarda herkes bir şekilde gardını almış. Büyük şehirlerde böylesi durumlar çok da fazla acıtmaz, ama taşrada bu sertliklerin, bu acımasızlıkların yaşanması çok daha tahrip edici olur. Oradaki insanlar böylesi saldırılara henüz hazır değil, taşradaki insan dost bildiği, güçlü bağlan olan insanlar tarafından aldatılmayı ve dışlanmayı kaldıramaz, yalnız bırakılması çok daha büyük bir acıya neden olacaktır. Bu anlattıklarımı sadece edebiyat alanındaki sorunlar ve çıkışsızlıklar için anlatmıyorum, hayatın her alanında bu acımasız değişim yaşanacaktır orafarda. Özellikle Kürtlerin yaşadıkları şehirlerde **Doğu** ve **Güneydoğu Anadolu**'da bu acımasız değişim çok daha sancılı olacaktır. Bence oralarda savaş yeni başlıyor...

E. Doğanay: Son olarak yıllardır Anadolu'da yaptığınız gezilerin sonucunda şimdiye dek pek çok yüz biriktirmişsinizdir. Yeniden 'Son Yüzler'inizle yüzleşebilecek misiniz?

C. Ersöz: Evet. Aslında bunu sormanız iyi oldu. 'Son Yüzler'e pek benzemese de benim Anadolu'da tanıdığım, zaman zaman İstanbul'da karşılaştığım, yaşam öykülerini sevdiğim insanlar var. Gözlemlediğim, tanık olduğum olağanüstü serüvenleri var bu insanların ve oldukça da birikti, onlar artık okurlarımla yüzleşmek istiyorlar, tanışmak istiyorlar. **Türkiye**'deki bu parçalanmışlıkların ve bu kaosun berabeninde getirdiği zenginlik beni bir yanıyla derinden çok sarsdığı kadar, bir yanıyla da heyecanlandırıyor çünkü böyle bir süreçte ayakta kalan ve direnen insanları görüyor ve bu insanları çok önemsiyorum. Yeni yüzlerle ilgili kitabımı daha edebi ve imgesel metinlerin oluşturacağı söyleşiler şeklinde düzenliyorum, ama bu söyleşilerin içeriğinde okuyucuların deneme ve öykü tadını da bulabileceklerini düşünüyorum...

cezmiersoz@lemart.com.tr

Yazar ve çevirmen dostum **Tomris Uyar**'ın zamansız ölümü beni derinden sarstı. Kendisini sevgi ve saygıyla anıyorum.

Tunceli. 1 Ağustos Cuma günü, saat 11.00-13.00 arası **Munzur Festivali** çerçevesinde **Ovacık Belediye** çay bahçesinde söyleşi ve imza günüm var.

Tunceli. 1 Ağustos Cuma günü, saat 19.00'da **Tunceli Stadyumu**'nda gerçekleşecek olan şiir ve müzik gecesindeyim.

Marmaris. 19 Temmuz Cumartesi günü, saat 18.00-20.00 arası **Marmaris DEHAP**'tayım.

Aylekin Yılmaz İçözücüsü **Hapishane-Labirentin sonu**, İletişim Yayınları.

Antalya'dan sevgili dostum ve aşk adamı **Mehmet Güleryüz** sana ulaşmak istiyorum, lütfen beni ara mesajı.

Aksamsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derya Sayın
derya_sayin@mynet.com

Sucuklu Sosisli Salamlı.

AMAN TANRIM... TABELAYI GÖRDÜN MÜ İLKER?

E NE VAR SASIRICAK. KİRAZLI, ARMUTLU, ELMALI, ERİKLİ OLUYOR DA, SUCUKLU, SOSİSLİ NİYE OLMASIN?.

GAAAAG!..

ÇIK ÇIK ÇIK ÇIK.

GUVAARK

GUVAARK GUVAARK

ÇIK ÇIK ÇIK ÇIK ÇIK!

ÇIK ÇIK ÇIK ÇIK ÇIK!

ÇIK ÇIK ÇIK

GUGURU GUU... GUGURU GUU..

GUGURU GUU GUGURU GUUU..

ULAN YETER BE YETEER.. NE GECENİZ BELLİ NE GÜNDÜZÜNÜZ...ÇIK ÇIK ÇIK ÇIK...GUR GUR GUR GUR... MANYAS KUŞ CENNETİ Mİ LAN BURASI?.

AYOL NAZMİ MAHALLEYİ AYAĞA KALDIRDIN SABAH SABAH YAT UYU... BİRAZDAN İŞE GİDECEKSİN...

ÇEK HAYDARPAŞA-YA...

GERÇEKÇİ OL, İMKANSIZI İSTEME BENDEN ABİ... BU HATTA BÜTÜN YOLLAR SİRKECİ'DE BİTER... OLSA DÜKKAN SENİN...

HANIM NE VAR BU AKŞAM YEMEKTE..

SİENEN OTURTMAYLA, NEYŞİNİL BAYILDI YAPIYORUM...

GÜZEEEL... YANINA DA Bİ DİSKOVERİ KARPUZ KESERİZ...

HAR HAR HAR

Camel

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

PIR PIR PIR PIR PIR PIR PIR PIRRRRR

ZZZZZZ

DRRRR

harala gürele

daral@leman.com.tr

ÇAKÇAK

EVET SAYIN MİSAFİRLERİMİZ, ŞENLİĞİMİZ 3. GÜNÜNDE OLANCA HIZIYLA SÜRÜYOR.. FESTİVAL MASKOTUMUZ TOPSEKTİREN BORA 6 BİNLERE DOĞRU GİDİYOR.. BU ARADA ZEYBEKLERİMİZ KALKAN KILIÇ DANSLARI İLE MEYDANDALAR... EVEET EVVEEET İŞTE ŞİMDİ DE ZİKROBATLARIN DİREK TIRMANIŞLARINI HAVADA ASILI TEL PİSTİMİZDE FORMÜLA GRAND-ZKİSİNİ İZLEYECEĞİZ. HEYECAN DORUKTA SALİHLİ'Lİ FORMÜLA YARIŞCISI ŞAMİL ŞUMAHİR ÖNDE GÖTÜRÜRKEN HEMEN ARKADA ONU TİRE'Lİ ZEKER ZAFER KOBRARİSİ İLE TAKİP EDİYOR.. VE ŞİMDİ ALDIĞIMIZ BİR HABERE GÖRE MANİSA NESİR GÜZELİ SEÇMELERİ İÇİN GÜZELLERİMİZ ŞENLİK MEYDANIMIZA TEŞRİF ETMİŞ BULUNMAKTALAR.. ONLARI TARKAN'DAN DUDU DUDU DİLLERİ ŞARKISI İLE KARŞILIYORUZ.. TIDIDIM TIDIDIM... ♫

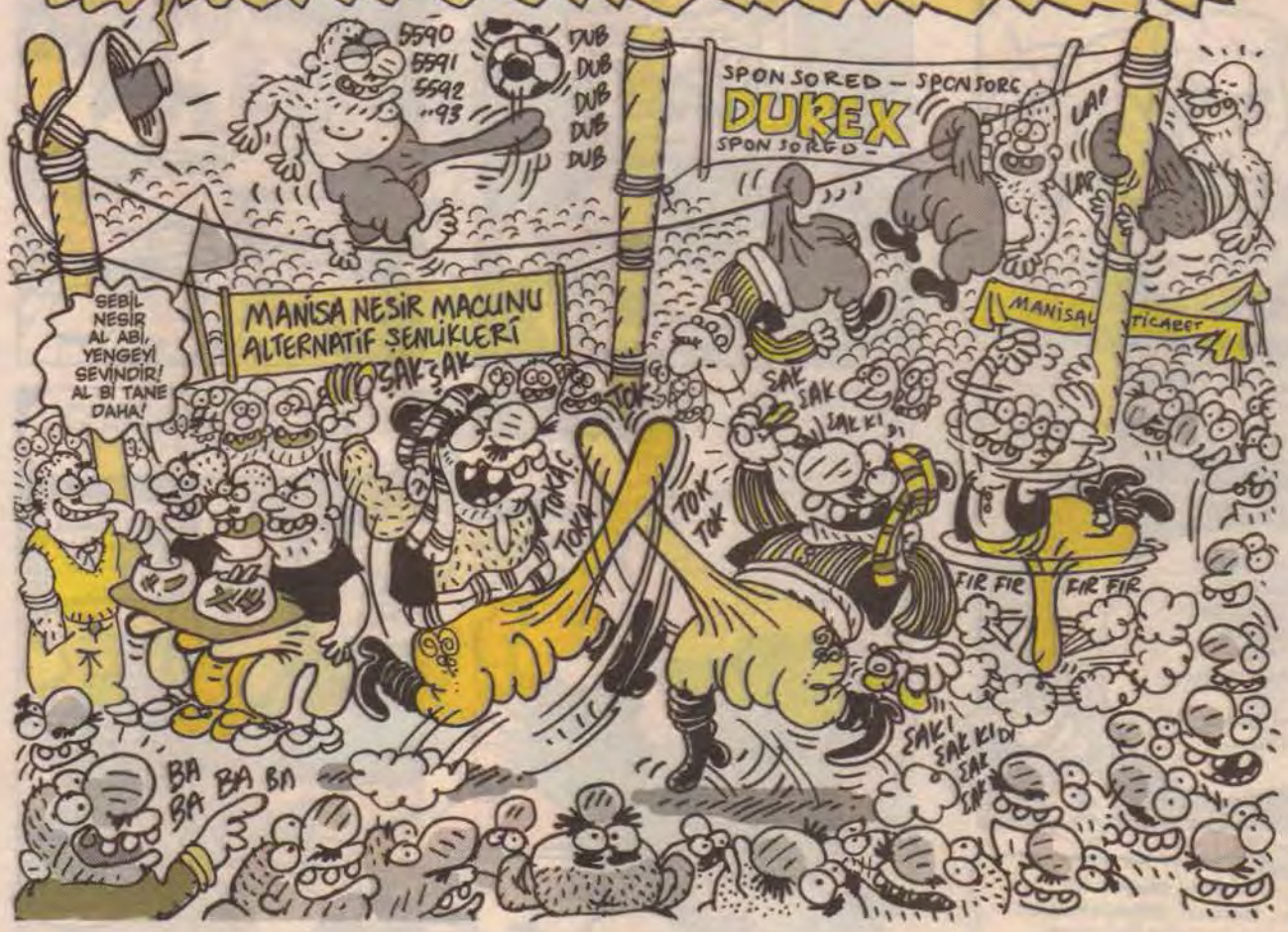

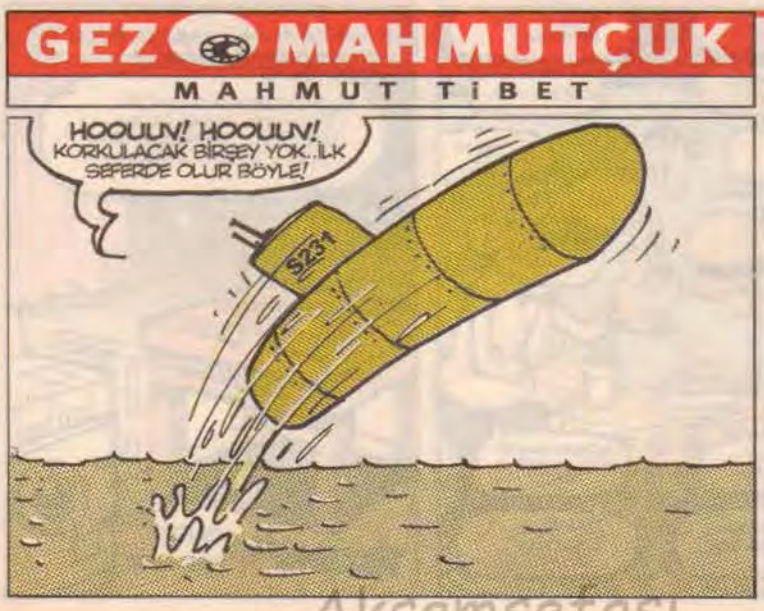

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Aksamsefasi

KAANERTEM

@leman.com.tr

PİSST BİRADER!.. HAYANI SKİYİM!...

LAN ARTİZ!..

NE KONUŞUYO-SUNUZ LAN ORDA?..

ULAN GEÇEN HAFTA AVRUPA BOKS ŞAMPİYONLUĞUNU İKİ RAUNDLA KAÇIRDIM!.. EŞŞOĞLU EŞEKLER HINCIMI SİZDEN ÇIKARTMAZ MIYIM LAN!.. HA?ÇIKARTMAZ MIYIM LAN!..

TOKA TOK

PARDON ABİ Bİ YANLIŞLIK OLDU!.. AAAAH!

PUMA

ABI KUSURA BAKMA FUTBOLDAN BAŞKA SPOR BİLMEDİĞİMİZ İÇİN TANIYAMA DIK!..

ASLINDA KANT FELSEFESİNİN İÇ DİNA... EH... DİNAMİ EEEH... DİNAMİĞİN EEÖÖHH!..

BU ALLAHIN SICAĞINDA BÖYLE AĞIR MUHABBETE GİRERSEN PİLİN BİTER İŞTE!..İKİ SAATTİR DIR DIR DIR BEYNİMİ SKTİN BE!..

Kendi kendini yiyen adam!

Nasıl oluyor da oluyor? Demek ki benzin istasyonunun üzerine düğün salonu yapılıp bir güzel göbek atabiliyormuş...

Geçen hafta bunun bir örneğini gördük...

O yüz kişi ölseydi nolcaktı?.

Yiğitler, gelinler, yazıktır yapmayın canCağınıza!.. Öf ulan öff...

Her hafta tuhaf yazılarımla YENİ HARMAN'dayım...

ABİ SANA SÖYLEMEYİ UNUTTUM!.. BİZİM BUNLARIN DENİZİ BİRAZ ACAYİPTİR.. DENİZE İŞEDİĞİN ZAMAN SÜLFİRİK ASİT HALİNE DÖNÜŞÜR!.. KEŞKE ÇİŞİN GELDİĞİ ZAMAN BANA SÖYLESEYDİN ABİ!..

NE DİYORSUN LAN? BU NE BİÇİM DENİZ LAAN!.. YANIYORUUUM!..

COZ COZUR COZUR ÖZZ FOKUR COZUR COZ COZUR COZ COZUR FOKUR COZUR FOKUR COZUR

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

KARA KOL

TEŞHİS EDEBİLDİNİZ Mİ ÇANTANIZI KAPIP KAÇAN ŞAHSI?

AYOL İKİ GÜNDÜR PENCEREDEN KALA-BALIĞA BAKIYORUZ...SEL GİBİ İNSAN AKIYO BURDAN AYOL...BÖYLE KATALOK GİBİ ŞEYİNİZ YOK MU SİZİN...SADECE SABIKA-LILAR OLUYO HANİ İÇİNDE...AY SİZ NASI TEŞKİLATSINIZ AYOL?..

BEĞENEMEM-DİYSENİZ GİDİN EFBİYLAN GÖRÜŞÜN...

ULAN FERMUARI BURAYA MI KOY DEDİM BEN SANA...EN AŞŞA ALT TARAFA KOYUCAK-TIN AT KAFASI... BEN SENİN TERZİ GİBİ TE SÜZÜLENİ... TEMMUZ TEMMUZ PİŞ PİŞ KONUŞTURU-YOSUN BENİ...

SİPAHİ ABİ...PROVALARA GELMİYO-SUN Kİ...KAÇ DEFA EVE ÇOCUK YOLLU-YORUM, KİŞNİYOSUN ÇOCUĞA...

TERZİ BİRAL 1930'dan beri Tam 40 yıldır...

ŞENSOOOY!..SEN...SEN... HEM DE BİZİM YATAĞIMIZDA...

Bİ DAKKA HAYATIM. AÇIKLAYABİLİRİM...BİZİM YATAĞIMIZ DİİL BU...SE TATİLE GİTTİĞİN GÜN DEĞİŞTİRDİM YATAĞI... BAŞKA YATAK BU...İNAN BANA...BAK BU BAYANLAR ŞAHİDİMDİR...

KİBRİT VAR MI GARSON BEY?

ÇAKMAK VAR BEYFENDİ...

ÇAKMAK OLMAZ KİBRİT LAZIM...

KÜRDAN VAR...

KÜRDAN OLMAZ...

SIK!

ALDIRALIM GÜÇLÜCA KİBRİT...

ZAHMET OLUCAK...

RIDVAN KOŞ Bİ KUTU KİBRİT AL GEL...

Bİ ZEKA OYUNU YAPICAM DA SİZE...

ZEKÂNA ZIÇAYIM SENİN...

KAHRAMAN MASA ESAT

ULAN KISKANIYORUM ŞU ÇAMAŞIR MAKİNASİNİ... SANTÜRFÜT YAPARKEN ÇOK GÜZEL GEZİYO KERATA...

DZOİNNN! DARR DAR DAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HOGEN MONİ, JAZEM FİNANS CEBO DUDUDİL

Yazan: Haybeci Şensoy

Geçenlerde Laila'da çocukluk arkadaşım Gılgamış Yubuktuva'ya rastladım. Gılgamış'la 68'lerde Paris'te yoksul birer öğrenciyken mütevazı harçlıklarımızdan kıstırdığımız paralarla haftanın dört ya da beş Foliberjer'e ve Mulanruj'a kaçardık. O yıllarda, Paris kaldırımlarından en az yüzonbeş taş söküp polislere fırlatmışızdır. Hele yaşadığımız bir olayı hiç unutamam. Ben Noturdam'ın kulelerinden sarmaşıkla sallanarak Gılgamış'ı giyotin sehpasından kapmış ve sen nehrinin enteresan sularına düşerek bir keresteye tutunarak tam 25 gün sen nehrinin biz, o enteresan... Neyse! İlk Petrus'umu da bana Gılgamış içtirmiştir. Petrus'u tarif etmeye de ne bu Türkçe yeter zaten... Ne de Gılgamış bana gel bak ben dedi seni nereye bir yere götüreyim de bak kendini nasıl rahat hissedersin dedi. Neyse, biz, Gılgamış, ben, bir de o iki kişi doluştuk. Ferrari'ye ve gittik. Mütevazı sırça bir bina. 45. kata çıktık. Bir dairenin tuşuna bastık tısss kapıyı hidrolik güler yüzlü bir genç bayanlar açtı üç tane. Daha oturmadan birer Petrus ikram ettiler. Önce beşyüzer dolar verdik. Sonra bizi genç bir salona aldı. Bir bey güleryüzlü gelerek, geniş bir salon. Görevliler ayaklarımıza kırmızı bulaşık eldivenleri geçirdiler. Ellerimizi de bileklerimize kadar içleri bergamut reçeli dolu kavanozlara soktuk. Buna 700 dolar ödeniyor. Sonra hep birlikte "Tanita makara, jazem finans, jakuzi money, takara dududil" diyerek sırtüstü yere uzandık. Bir genç kız aralarda dolaşarak ceplerimizden cüzdanlarımızı toplayıp içlerine baktı ve tekrar yerlerine koydu. Koyarken: "Cebi, cebo, ellese!" dedi. Sonra oniki kişi gelerek bizden ellişer dolar rica ettiler. Ve hep birlikte yan yatarak "Verhogen moni, jazem finanse, kakkonen ense" dedik. O anda inanılmaz bir şey oldu. Kimse bizden para istemedi. Sonra bir bey gelerek dilinin ucunu kirpiklerimize deydirdi, eliyle ensemizi sündürdü. Bu da 625 dolarmış. Kendimi inanılmaz enteresan hissettim. Gılgamış'la ordan çıkıp "Aişa da Fathma" ikişer kadeh petrus attık. İncelikli çok harika bir şey. Eve döndüğümde inanılmazdım. Yere yattım. Kendi kendime "Hogen money, jazem finanse, öromoney kahkonen dududil" diye mırıldandım. Uyumuşum. Rüyamda kamyon büyüklüğünde bir kaynana şekerini yemeye çalışıyordum. İnanılmazdım. Ve asıl önemlisi halk çok rahatlamıştı.

Haftaya: Petrus içmenin incelikleri

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aksamsefasi

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● BİR GARİP HAFTA SONU TATİLİ...

● MUHTEŞEM BEY'İN SERÜVENLERİ, serüven numarası 4 ya da 5.

cemaahmet@leman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

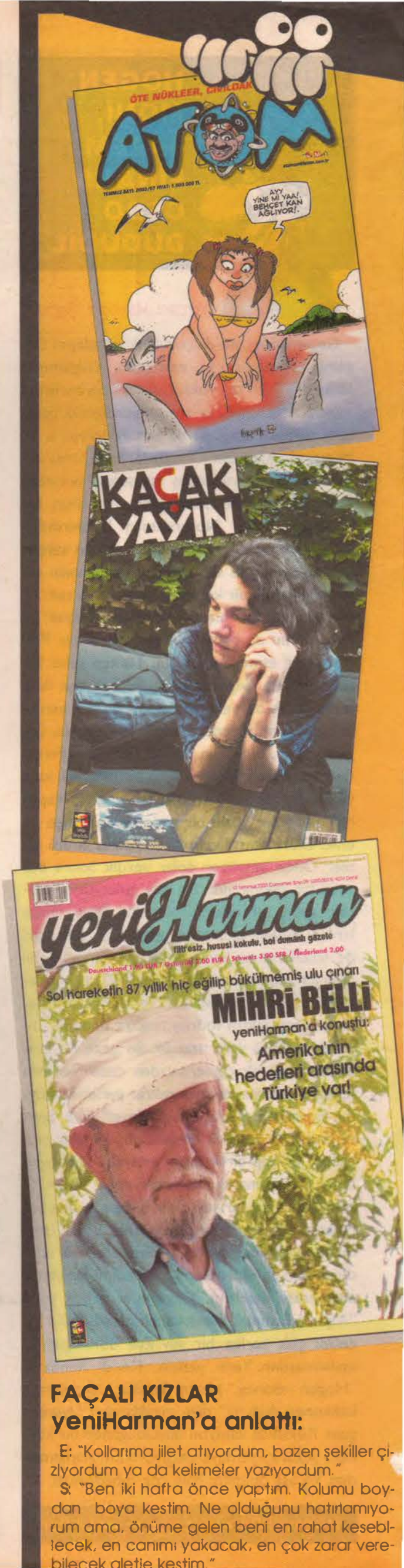

FAÇALI KIZLAR yeniHarman'a anlattı:

E: "Kollarıma jilet atıyordum, bazen şekiller çizlyordum ya da kelimeler yazıyordum."

S: "Ben iki hafta önce yaptım. Kolumu boydan boya kestim. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama, önüme gelen beni en rahat kesebilecek, en canımı yakacak, en çok zarar verebilecek aletle kestim."

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

BU SİNEMACILAR YÜZDE YÜZ BARIŞ İSTİYOR

Başak Erkür, Barış Özkaya ve Gürşat Özdamar adlarındaki Türkiyeli üç gencin başlattığı ve bağımsız, gönüllü ve özgür bir birliktelik olan Barış için Sinema Girişimi, www.barisicinsinema.org sitesinde duyurduktan ve ilk hedef olarak 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde tüm dünyada mümkün olan her yerde barışsever izleyicilerin beğenisine sunmak üzere, katılımcı 100 ayrı yönetmenin birer dakikalık

"BARIŞ" konulu filmlerinden oluşacak toplam 100 dakikalık bir sinema/video projesi başlattı. Herhangi bir ön koşula bakılmaksızın ve ayrımsız olarak herkese açık olan "%100 BARIŞ FİLMİ" projesi kapsamında her yönetmen kendi 1 dakikasını kurmaca, belgesel, deneysel ya da animasyon olarak hazırlayabiliyor. Ama yapımların özgün olması, bu bir dakikalık kurgusuyla bir başka yerde yayınlanmamış olması isteniyor. 15 Ağustos?a kadar film yollanabilecek olan projeye, -100 farklı yönetmeni bir filmde buluşturmak amaçlandığından- her yönetmen yalnızca bir filmiyle katılabiliyor.

Herhangi bir parasal destekçisi bulunmayan Barış İçin Sinema Girişimi gönüllüleri, kamerası olmayana kamera, kurgu yapamayana kurgu olanaklarını da, oluşturduktan e-posta grubu üzerinden sağlamaya çalışıyorlar. Bunun dışında kimi katılımcılar çeviri desteği sağlıyor, kimileri de bu filmlerde gönüllü oyuncu olarak yer alıyor. Bu nedenle eğer siz de katılmayı düşünüyorsanız, projenin akışını kolaylaştırmak için barisicinsinema@yahoogroups.com adresinden diğer katılımcılarla irtibata geçmeniz oldukça önemli. Ayrıca proje@barisicinsinema.org adresini de kullanabilirsiniz.

Şimdiye kadar lise öğrencilerinin, ev kadınlarının da aralarında bulunduğu pek çok yaş ve sosyal konumdaki insanlardan film gelmiş. Yurtdışından özellikle başta Hindistan, Fransa, Japonya, A.B.D., Filipinler, Pakistan, İngiltere, Malezya olmak üzere çok çok değişik ülkeden başvuru olmuş, yine bu ve benzeri ülkelerden ve bazı bağımsız festivallerden gösterimle ilgili teklifler alınmış.

1 dakikalık film yapmanın zor olduğu yolundaki sözleri ise bakın nasıl yanıtlıyorlar: "1 dakikada, yani hemen hemen siz bu satırları okuduğunuz sürede, açlıktan, hastalıktan ve savaşlardan dolayı 99'u çocuk olmak üzere 200 kişi ölmüş olacak, oysa silahlanmaya ve savaşa ayrılan bütçenin, ki bu tutar 2000 yılında dakikada yaklaşık iki milyon dolardı, yarısı düşünsenize bu parayla açlıktan ölmek diye bir şey söz konusu olabilir mi. Yani çözüm aslında sorunun içinde. Yani buna işaret etmeyi seçmek, bunun sorumlusu olmaktan daha mı zor. Hiç sanmıyoruz."

Ayrıca şunu da ekliyorlar: "Bir kere bu proje ülkemizde ve belki de dünyada uygulama biçimiyle de ilk ve tek proje. Bütünüyle internetten yürütülüyor. (Ayrıntıları www.barisicinsinema.org adresinde bulabilirsiniz.) Birkaç kişi dışında kimseyi tanımıyoruz katılımcılardan, hatta aynı dili bile konuşmuyoruz, ama hep birlikte barış filmine katılıyoruz onlarla. Ülke, yaş, cinsiyet, eğitim gibi herhangi bir ayrımımız da yok. Nasıl bir dünyada yaşamak istiyorsak öyle olsun istiyoruz bu filmimizde. Yani aslında başka bir dünya mümkün. Biz bunu da ortaya koymuş olacağız. Başka bir ürelim biçimiyle, başka bir paylaşım esasıyla bu ışın üstesinden geleceğimize inanıyoruz. Bu bizim için olduğu kadar dünya için de çok önemli."

O halde katılmak için ne bekliyorsunuz? Yeni bir savaşı mı?

www.barisicinsinema.org proje@barisicinsinema.org

Merhaba Leman,

Her Leman sayısında mutluluktan coştuğumuzu, belirtmek için bu mektubu yazmaya karar verdik. Bizi, Türkiye'nin ayrı bölgesi gibi düşünülen bölgede yalnızca bu dergi mutlandırıyor.

Biz bu dergiyi bir devrim gibi görüyoruz. Çünkü; siz, batılılaşma adıyla yozlaşan, bölgemize o malum bakışla bakan insanlar arasında yer almıyorsunuz. Bir nevi bizimle bizim gibi konuşuyorsunuz.

Biz iki kız arkadaş olarak -büyük okuyuculara göre kısa bir süre de olsa- üç senedir Leman'ın büyük fanatiklerindeniz. Daha önce size birçok mektup gönderdik, ama size ulaşmamış veya siz yayınlamamış olabilirsiniz. "DOĞAL."

Bölgemizdeki sosyal etkilerin durumu sanıyoruz çoğunuzun bildiği bir durumda... Bu nedenle biz sizi kendi sesiniz, okuyucularımızı da kendi dostlarımız gibi görüyoruz.

Sanıyoruz ki burada Leman okuyucularının sayısı çok fazla değil, ama okuyanlar da gördüğümüz kadarıyla sizden vazgeçemeyecek durumda! Galiba bizde onlardan oluyoruz. Leman'daki karikatür ve mütalaa yazılar ilgimizi son derece çekiyor. Hatta bu yazar-çizerler arasında kimlerdeyse çok fazla çarpılmış bir SÖZ'e, DİLAN olarak METİN FİDAN...

Leman hastalığı galiba hem kalıtsal hem de bulaşıcı bir hastalık. Çünkü biz bu hastalığı büyük okuyuculardan kaptığımız gibi, arkadaşlarımıza ve hatta Leman satan bayilere bile okutmaya başlattık.

Bu mektubu yazarken öyle pek büyük bir amacımız yoktu. Ama işte biz de çoğu kişide olduğu gibi bu Leman hayranlığımızı amaçsızca Mardin'den MARGİL ve DİLAN olarak sizlere ulaştırmak istedik!..

Mektubumuzun yayınlanmasını deliler gibi istiyor ve Mardin Mezopotamya kuraklığı dolu sevgilenmizi yolluyoruz.

Margil Güler ve Dilan Fidan / Kızıltepe-Mardin

DENİZ FENERİ

Deniz kentin yaşam monologları; sahil şeridi boyunca gecenin bütün sersemliğini hâlâ üzerlerinden atamamış ihtiras kurbanları, aşkın ve şehvetin gölgesinde ellen ve gözleri oynaşta olan sözüm ona sevgi çılgınları, herşey bu denizin büyüsünde saklı. Aşklarımız, sevgilerimiz ve hatta cesaretimizin özü de ondandır, ama şu kendini bilmez insanlar yok mu en çok kızmışlığım ondandır. Denize akar bütün düşlerimiz, ve alır götürür bizi mavi sular. Kimi insan vardır, pembe rüyalara uyanır. Alkolik hayatlar gibi sahil yalnızlığına çekilir ve demir atar bu depsiz denizin mercan kayalıklarına ama bütün bir hayat bu denize gebedir, deniz herşeydir herşeyimizi yoktan var eden ve bizleri güç ve ihtiras düşkünü yapan yine kendisidir. Hayat aslında denize akmış olan bir ırmaktır... Katmerlenerek yaşadığımız herşey aslında insanın kendi yalnızlığıdır... ve bir an için yumruğunu silkip şöyle dersin; heyhat koca hayat alacağın olsun!..

dead-poets-society@mynet.com

güneri@leman.com.tr

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

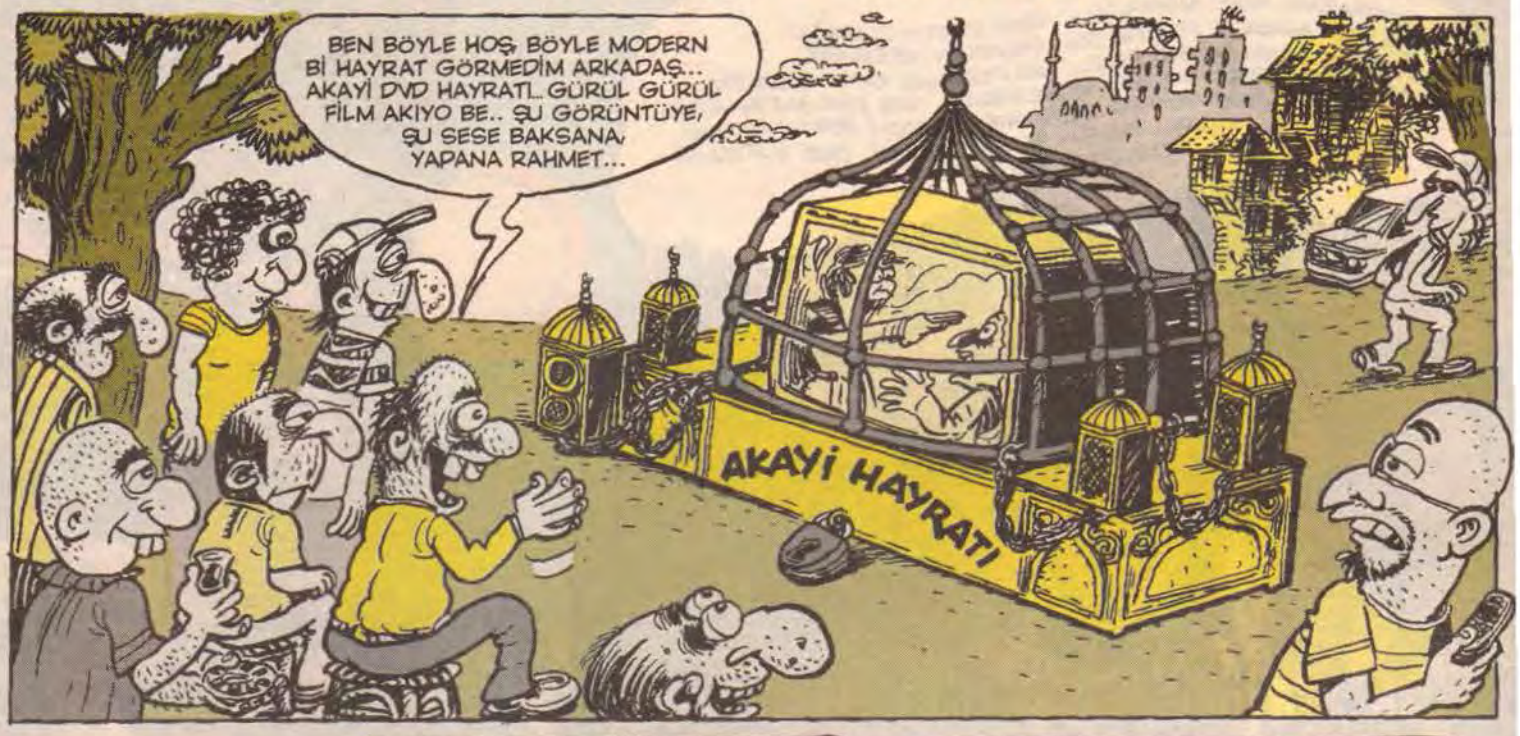

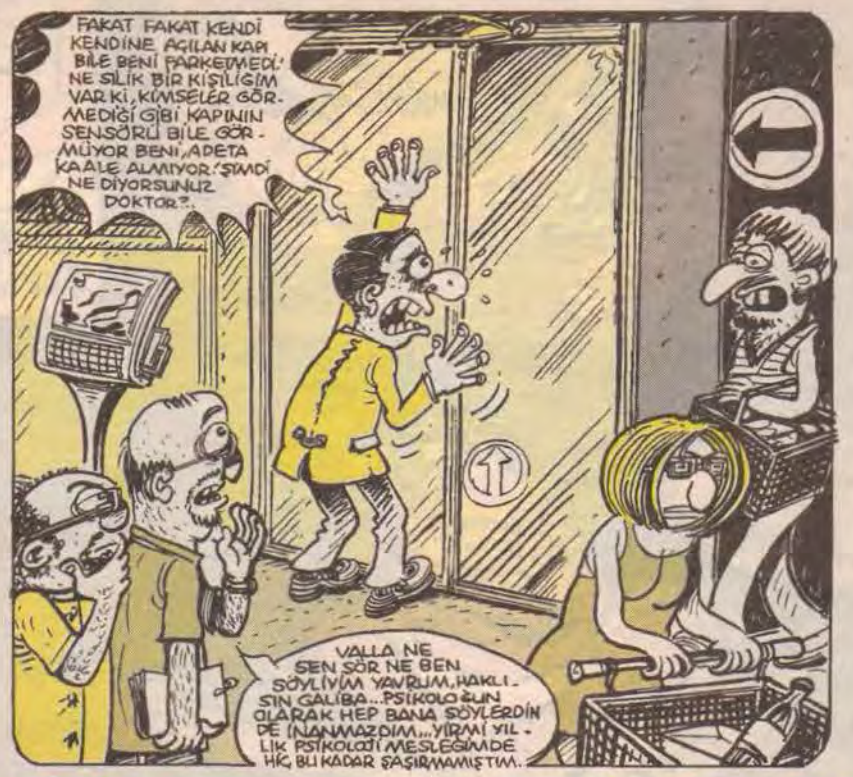

LeMan GÜNERİ İÇOĞLU dumur detayları 2
KIYI ŞERİDİNDE, YAZLIKLARDA, PLAJLARDA, ADALARDA, KUMSALDA VE BAYİİLERDE

LeMan
SAYI: 609
11 TEMMUZ 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazılışleri Müdürü: Zafer AKNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Gökhan DABAK • Cezmi ERSÖZ • Ramize EREN • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANDOĞLU • Vasfa ÖRDER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özgür SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kalligrafi: Sevki SAYIŞMAN • Renk Ayarı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Ergin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212 292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 656 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBO Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Aksamsefasi

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

ÇUKUROVA SPEED!

KARAAĞAM, AŞK-I MEMNUM... GECE YARISI KIZLARAĞASI UYUYUNCA ARABALAR KAPISINA GEL DOLAPLI KUBBEYİ GEÇ, HÜNKAR HAMAMINDA BUL BENİ... KİLİTLEYELİM KAPIYI İÇERDEN... YOKTUR İÇİMDE ZERRE GULMET -TÖVBE HAŞA... YIKA BENİ BAŞTAN AYAĞA, AB-I ZEMZEM SERP MUNDAR BEDENİME... BAD-İ BERİN KAPILARI ÇARPTIRINCA.. GULANU BULSUN BEDENLERİMİZİ.. SABİ SÜBYAN'A TAŞLATSIN BİZİ!....

ULAN DELİ MURTEZA DEĞİL MİSİN SEN?.. HAYIR SEN MİSİN KÖYÜN AŞIĞI, OZANI, BEN MİYİM KÖYÜN DELİSİ ? ONU ANLAYAMADIM Kİ... ALLAH YARATTI DEMEYİP GİRİŞİCEM ŞİNDİ, AMA GÜZEL DE OKUDU PEZEVENK!.. ULAN NE İŞ YAAA!.

KIZ MİLLETİNİN RUHUNDAKİ KARARSIZLIK ADET GÖRME DEVRESİNDE DÜZENSİZ HORMON İFRAZ ETMESİNDEN KAYNAKLANMAKTAYMIŞ... İYİ DE YAVRUM BENİ DE HASTA ETTİN... KAFAYI ÜŞÜTTÜĞÜM YETMEZMİŞ GİBİ BÖBREKLERİ DE ÜŞÜTTÜM... RESMEN TAŞ DÜŞÜRÜYORUM!.HEM AYRICA..... OHOOO!.KIZIM NAAPTIN SEN YAA!.. EVET ARKADAŞLAR ŞEKİLDE DE GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ BİTTİKÇE BİTTİM...

KİM DERDİ Kİ CANKUŞGİLLER'İN İBRAHAM'I, KANDAVALISI CÜCE KOZALAKLAR'DAN Bİ KIZA TUTULACAK DA ONU DAĞLARA KAÇIRACAK... OOH NEFSİMİ DE DOYURURUM, İNTİKAMIMI DA ALIRIM!.. BU BABAM İÇİN... HMMH!.. BU DAYIM İÇİN... BUU... BU ARADA GALATASARAY DA HAKAN ŞÜKÜR'ÜNE KAVUŞMUŞ... CAMİYAYA TEBRİKLER HERKESE SELAM!.

TAK! TAK-TAK!

ABBAV

EVVEEET..!! MARX, ENGELS, LENİN HEPSİNİN ÜSTESİNDEN İDEOLOJİ-VE, DOKTRİNE ÖMRÜNÜ BİÇMİŞ BENİM BEYNİM GELECEK... HOOP.. ÇATAL, KAŞIK.. ŞİMDİDEN KÜÇÜK BİR KADS YARATTIM BİLE...

GÜM

GÜMBÜR!..

DOĞUM HANE

ÜZGÜNÜM HAMDİ BEY.. ÇOCUĞUNUZ ÖZÜRLÜ... AKRABA EVLİLİĞİ...

HÖYT!.. HAYATIM BIRAK ŞİMDİ... ZIKMIŞIM CİBİLLİYETİ... ESAS MALAFATA BAKINIZ SEN!! HEY BEYBİ HEEY!.. ERRKEEG!.. ASLAN OOLUM BENİM!.

KEÇİ GEBERSEDE KUYRUĞUNU İNDİRMEZMİŞ... KÖYLÜYDÜK, CAHİLDİK VE TOYDUK.. OKUDUK, GELİŞTİK VE ENTELLEKTÜEL YOĞUNLUĞU KAZANDIK AMA SU HUYUMDAN VAZGEÇEMEDİM.. KAMPTAKİLER DUYMASA BARİ...

ANGELUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

610

18 Temmuz 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/29- 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LeMan

Hükümetin orman vasfını kaybetmiş arazileri satma düşüncesi orman yangınlarını arttırdı..Hergün binlerce hektar orman caniler tarafından yokediliyor..

Afrika gezisinde "cima" durumundaki filleri seyreden Bush, "filler partiye uygun davrandı mı" sorusu üzerine, "evet doğru davrandılar, hepimiz doğru davrandık" dedi..

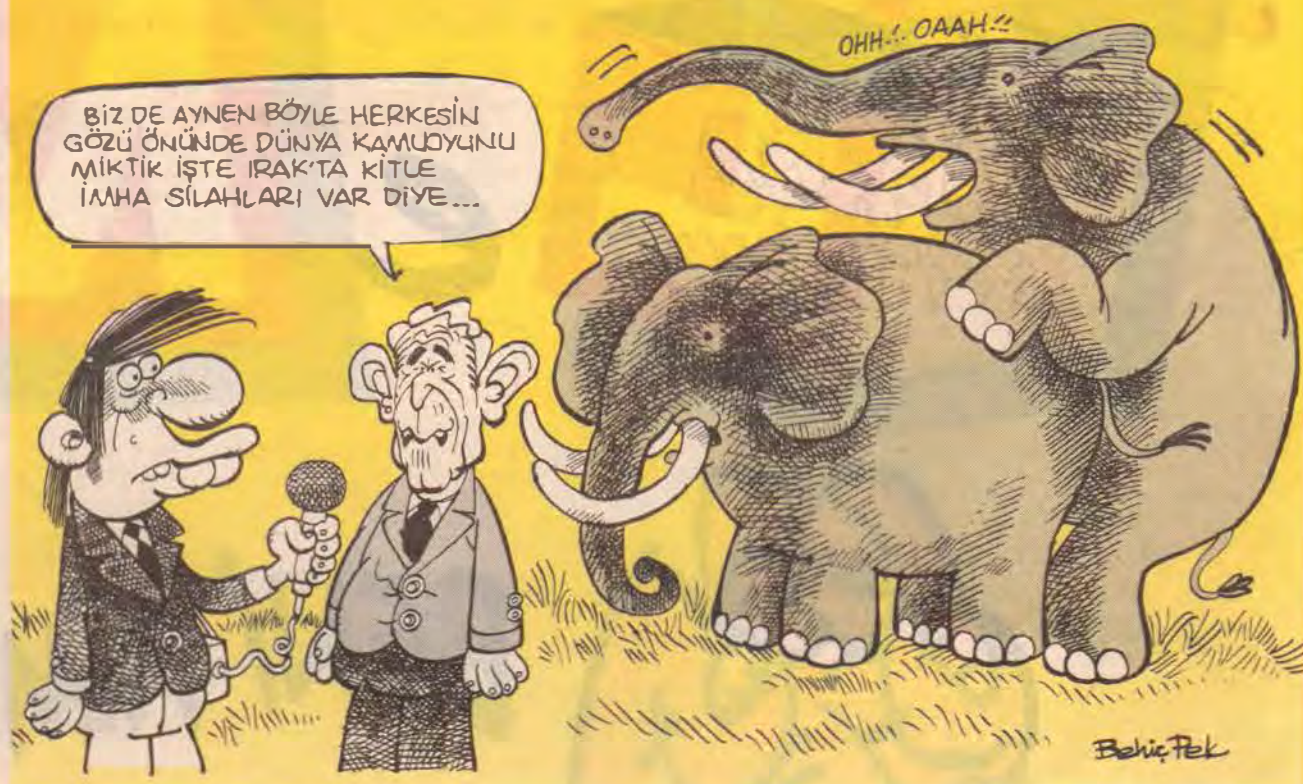

200 yıl sonrasının deyimleri

●**NECDETGÜLDÜREN:** Dönemin çok seyrek gülen cumhurbaşkanından adını alan bu deyim, çok acaip ciddi adamları bile güldürecek dozdaki iyi espriler için kullanılır.

●**NE LAYLA, NE REYNA:** Dünya nimetlerine ve alemciliğe veda edişi anlatır.

●**İZMİR'DEN MANKEN GELDİ:** Olması gereken oldu, armut dibine düştü anlamında.

●**İCLAL YAPMAK:** Duygu söylemine girmek, sevginin muhteşem gücünden bahis açmak.

●**DOĞAN'IN PAPYONU:** Ayrılmaz, etle tırnak anlamında. Adını dönemin papyonuyla ünlü bir eleştirmenden almıştır.

●**MELİH OLMAK:** Katakullinin uzmanı olup dokunulmamak.

●**SAMANYOLU:** General toplantısı. Adını bol yıldızlı MGK toplantılarından almıştır.

●**PINAR'IN PRİZMASI:** Kirli çıkı gibi, gizli-saklı durumlar için söylenir, bkz. ayın karanlık yüzü, madalyonun diğer tarafı.

●**HER POPÜLER, KÜLTÜR OLMAZ:** Bazı yörelerde tersi de söylenir.

●**AYŞE HÂLÂ TATİLDE:** Uzun süren alarm durumları için kullanılır.

●**DUDUYU LIKIR İÇMEK:** Öpüşmek

●**ANKARASIZ TURGUT:** Önemli yerlerde dayıları, tanıdıkları (tanış diyen de olur buna) olmayanlar için kullanılır.

●**VARUYA BAĞLANMAK:** Para işlerine dalmak. Borsadan bildiren Mustafa Varuy'dan geldiği sanılmaktadır.

●**NE DOĞU KONFERANSINI BİLİRİM, NE BATI:** İşim olmaz manasında bir deyim.

●**FATİH'İN BEDEKASI:** Bir kişinin en iyi bildiği konu anlamında.

●**RUMBACI BANA TAKTI:** Şanssızlığı anlatır.

●**PASKAL'IN ELİ:** Durum karıştı, şaşırdık gibi oldu anlamında.

●**BANA ARYA, ONA FERYAT:** Herkesin fikri başka anlamında.

●**ASIL ASKERLİK ŞİMDİ BAŞLADI:** Zorlu işe giriş cümlesi.

●**ÖNÜMÜZDEKİ MAÇA BAKICAZ:**

●**DİSPANSER KANTİNİNDE PANKLA BULUŞMAK:** Feleğin sillesinden geçmek gibi bişey.

Vedat Özdemiroğlu

vo@leman.com.tr

İzmit "su yolsuzluğu"nu araştıran milletvekillerinin harcırah aldıkları halde otel ve diğer masrafları müteahhitler tarafından karşılandığı ortaya çıktı..

Mardin'de yaşanan tecavüz olayının bir benzeri de Sivas'ta yaşanmış! 16 yaşındaki bir kıza 11 yaşından beri tecavüz ettikleri iddiasıyla yargılanan 7 kişi tahliye edildi..Peki kim bu insanlar?...

GENERAL SYLVESTER özür raporunun erken açıklanmasına itiraz eden dallama

ORMAN AFFI hükümetin yeşil gafı tüm ülkede sathında ağaçlar yakılıyor

MSK ŞİRKETİ kanserojen gemileri türkiye'ye kakalayan görgüsüz

TV İZLEYİCİLERİ entel dantel, yoksul zengin ayırt etmeksizin günde ortalama 3.5 saat tv başındayız

BİN-ALİ YİLDIRAN Oğlu Erkan Yıldırım'a gem kıyağı çeken ve 65 sabıkası bulunan kankayı havayollarına genel müdür yapan bakan

BÜLENT GÖKGÖZ torpil olmasın diyen ama torpilin hasını da yapan vekil müşteşa

GEZ MAHMUTÇUK — MAHMUT TİBET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

harala gürele

daral@leman.com.tr ÇAÇAR

KAPAK

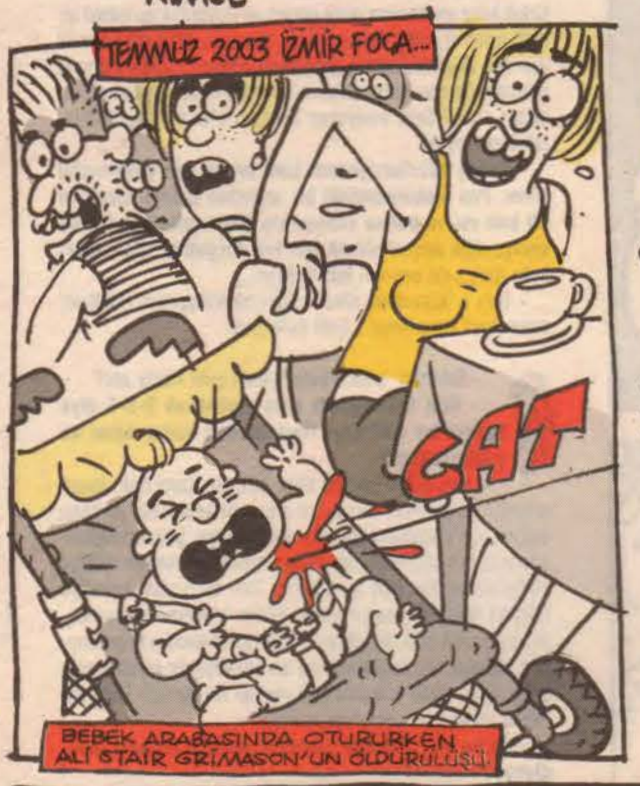

DERGİMİZ YAYINA HAZIRLANIRKEN KOZALAĞIN YURDUN ÇEŞİTLİ YERLERİNDEN HABERLERİ GELİYORDU... KARS'A FRANSA'DAN GETİRİLEN "DÖRT MEVSİM KADIN"ADLI YÜZYILLIK HEYKELİ PARÇALAYAN KOZALAK BU KEZ 14 TEMMUZ'DA KEMER CLUB AURA DİSKO'DAN ÇIKAN BİR GENCİN RUS SEVGİLİSİNE ASILIP GENÇLE TARTIŞTIKTAN SONRA GENCİ ÖLDÜRÜP KAÇTIĞI HABERİNİ ALDIK... VE SONRA BİR HABER ORDU'DAN GELDİ ATATÜRK SPOR SALONUNDA HALI SAHA MAÇINDA FAUL YAPTIĞI GEREKÇESİYLE KARŞI TAKIM OYUNCUSUNU ARABASINDAN GETİRDİĞİ LEVYE İLE ÖLDÜRDÜĞÜNÜ DUYDUK... KOZALAKTAN YENİ HABERLER GELDİKÇE DUYURMAYA DEVAM EDİCEEZ...KOZALAKSIZ BİR HAFTA DİLEĞİYLE,,.ÖPÜLDÜNÜZ ,GAĞÇAĞ ...

Amerika'nın Irak'ta yavaş yavaş batağa saplandığı gerçeği, Amerikan kamuoyu tarafından da görülmeye başlandı..

LÜTFÜ OFLAZ, GÖNLÜMÜZÜN CUMHURBAŞKANI...

Yaklaşık dokuz yıldır yazılarını beğeniyle okuduğunuz Lütfü Oflaz, yazılarına bir süre ara verecek. Ancak yazmasa da o hep aramızda, yanımızda olacak. Hepimiz Lütfü Oflaz'ın insani, vicdani duruşundan çok etkilendik. Güçlülere ve güçlüklere karşı boyun eğmeyen tavrını çok sevdik. Haksızlıklara, zulümlere karşı kalemiyle ve eylemleriyle hep başkaldırdı. Ülkemizde ilk insan hakları kampanyasını başlatan da O'ydu. Bu uğurda hapislere atılmak, işkence görmek, işsiz bırakılmak gibi çok ağır bedeller ödedi. Ancak hiçbir zaman düşüncelerini, ideallerini savunmaktan vazgeçmedi. İsteseydi her dönemde önüne serilen dünya nimetlerine teslim olabilir, çok lüks bir yaşam sürebilirdi. Ama o kendisine sunulan dünya nimetlerini elinin tersiyle itti, mütevazi bir yaşamı seçti. Lütfü Oflaz, hep gönlümüzün cumhurbaşkanı olarak kalacak. **LeMan**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Sıkılhan az önce komşumuz Sıtkı beyleri aradım telefonları meşgul çalıyodu; komşunun telefonundan Nez'i yahut benzer hatları aramıyorsun di mi çocuğum... Eğer böyle bi kötü alışkanlığın varsa bizimle paylaş ki bir çözüm bulalım, evet. Başkasının telefonunu izinsiz kullanmak federal bir suçtur Sıkılhan... Aynca Nez'le konuşabildiğin herşeyi benimle ve/veya babanla da konuşabileceğini hatırlatmak isterim sana. Bizler görüşü ve cebi sürekli açık insanlarız...

- Sen komşumuz Sıtkı amcayı lam olarak hangi maksatla aramıştın anne?

- Yanlışlıkla... Aslında seni arayıp bişey sorucaktım. Kredi kartı ekstresine göre geçen ay Zeytinburnu'ndaki bir nalburdan 2 kutu beton çivisi almışsın. Niye çivi almak için taa Zeytinburnu'na gidiyosun oğlum? Çiviye bağımlı olamayacağına göre nalbura mı bağımlısın? Naapıyo bu adam sana? Seni seviyoruz Sıkılhan bize herşeyini anlatabilirsin, evet?

- Yanlış hatırlamıyosam beni oraya sen yollamıştın anne. Pos makinasındaki bir arızadan dolayı normalin 60 katı mı ne bonus veriyomuş. Yine daha çok bonus veriyo diye peynir almak için taa Kozyatağı'ndaki markete giden de sensin, hatırlatırım...

- Ben o bonuslan ailemiz için biriktiriyorum Sıkılhan, sakın beni yargılama... Evet öyle yap...

- Sıkılhan sence belediyenin cebi kaçar abi?

- Tam bilemiycem ama muhakkak 5-5-5 diye başlıyodur Çağatay. N'iye sordun kuduz aşısı mı yaptıracaksın?

- Yaa dalga geçme olm, cidden lazım bak. Bizim sokağın köşesinde korsan cd satan bi adam var ya hani. Geçen gün çoğaltıp piyasaya sürsün diye yüzyirmiikibindörtyüzaltmışüç kukudan oluşan koleksiyonumun olduğu siidiyi vermiştim ben bu adama. Tam da o gün belediye ekipleri tezgaha baskın yapıp bütün sidilere el koymuş. Arada benim sidi de gitmiş... Yüzyirmiikibindörtyüzaltmışüç kukuluk koleksiyonum şu an belediyenin elinde senin anlıycağın. Gidip istesem geri verirler mi sence? Üstünde "kuku ekskluziv" yazıyodu derim...

- Ha ha ha... Dilekçe yazmayı denedin mi peki belediyeye?

- Niye gülüyosun olm... Korsan deil ki o sidi. Tam dörtyüz altmışdörtbin saat internete bağlı kalarak oluşturdum ben o arşivi. Üstelik de Cezayir depremi yüzünden fiber kablolar kopmuştu, bağlantı sürünüyodu... Yazık diil mi şimdi bana...

- "Yazık ekskluziv" hem de Çağatay...

- Sıkılhan bugün çok korkunç ve de ilginç bişey oldu bilebiliyo musun? Hani benim içimdeki ses vardı ya...

- Sana "hemşire ol" diyen hani...

- İşte o ses bugün bana bağırdı. Sana hiç oldu mu böyle bişey? Yani ben Büzge'yle Çisil'e de sordum, literatürde yok böyle bi olay. Bazen yabancı dilde de konuşabiliyomuş içimizdeki ses, mesela "get a life" dediği filan oluyomuş, ama bugüne kadar kimseye bağırdığı olmamış. Manyak mıdır nedir? Sence içimdeki ses bana niye bağırdı?..

- Belki içinden tramvay geçmiştir o sırada, içindeki ses sesini sana duyurmak için bağırmıştır... Kimbilir...

- Yaa kafayı yiycem ya, içindeki ses insana bağırır mı hiç. Ne söylüycekse düzgün bi şekilde söylese ya... Dediklerini yapmıyorum diye kızdı mı acaba? Yalnız bişey söyleyim mi, eğer böyle bağırıcaksa ben içimdeki sesin söylediklerini yapmam yani. Öyle baskıya falan gelemem ben. İçim de olsa kimse üstümde egemenlik kurmaya kalkamaz... Annem bile göbeğimi açıkta bırakan giysilerimi çekiştiremiyo benim. O derece özgürüm...

skilhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

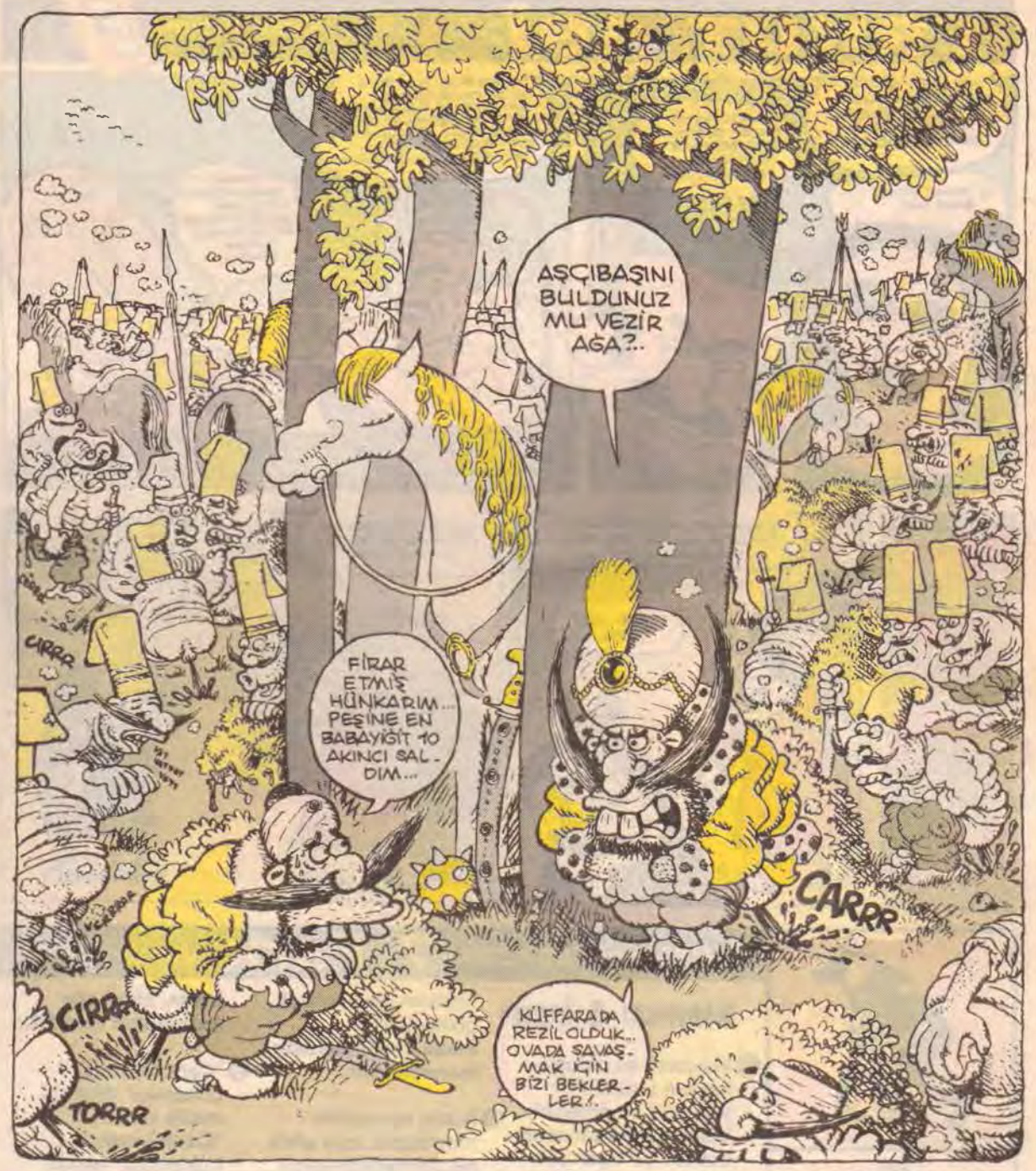

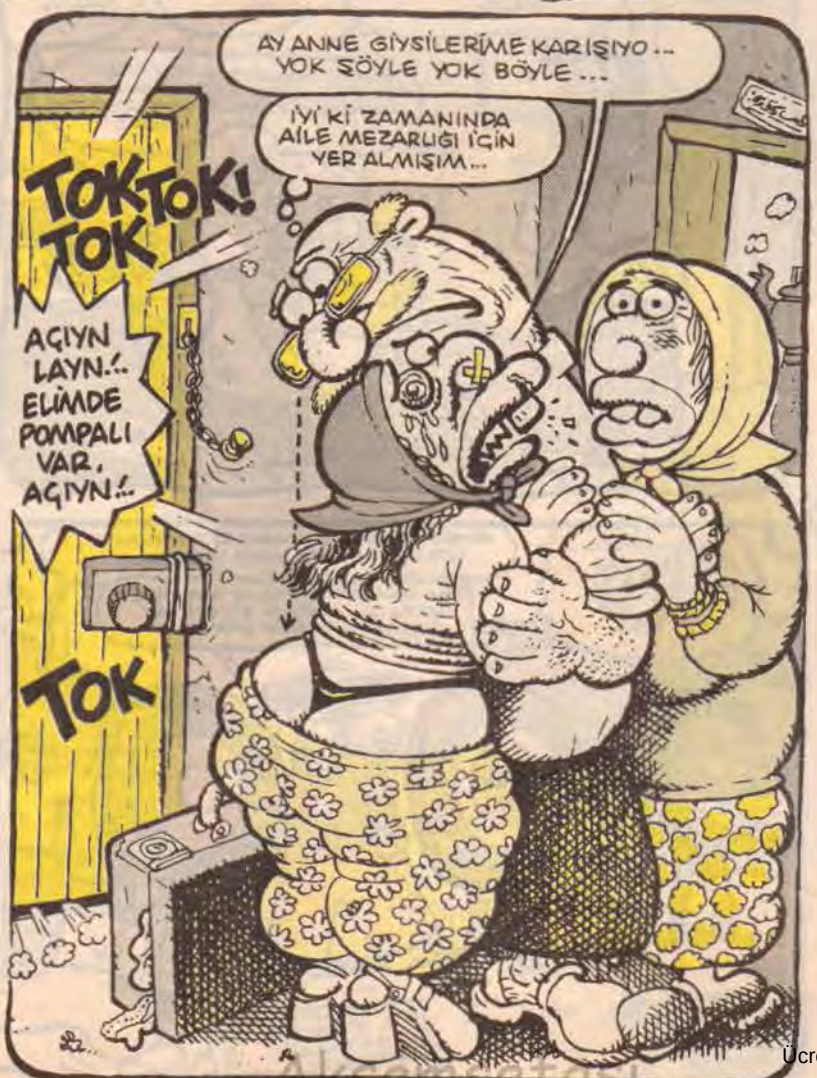

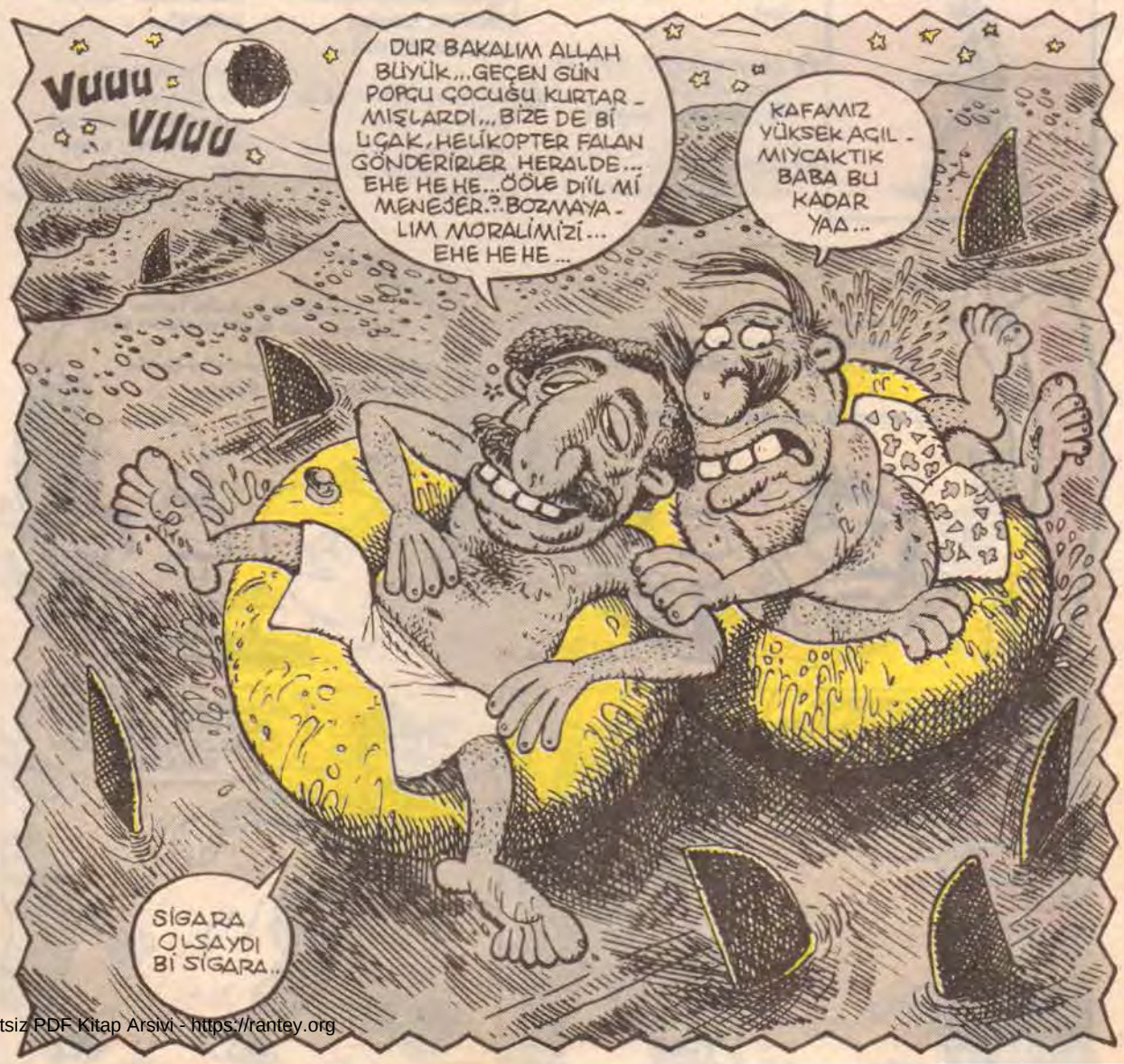

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

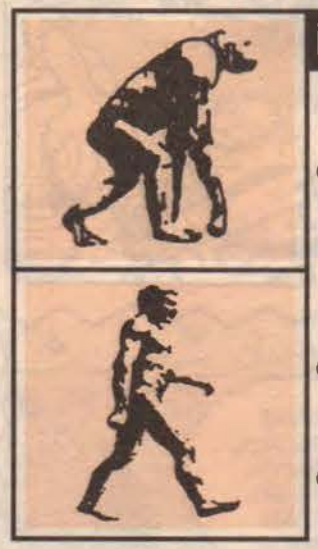

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Maymun & İnsan

❶ Maymun, ait olduğu hayvan türünün vetenekli bir örneğidir... **İnsanın kıyaslanacağı benzer bir figür yoktur!..**

❷ "Maymunoğlu" diye bir terim yoktur... **"İnsanoğlu" vardır!..**

❸ Maymun, bazı bilimciler tarafından "insanın atası" olarak gösterilmiştir... **İnsan, neyin atasıdır, muammadır!..**

❹ Bütün dünyadaki maymunlar, aynı anda hiç savaşmamışlardır... **İnsanlar, bazen, savaşmışlardır!..**

❺ Maymun, eğlenceli bir kelimedir, örneğin yakın zamanda bir mizah dergisine isim olmuştur... **İnsan, ciddi-ağır formatların ismidir!..**

❻ "Canlı Maymun Lokantası" diye bir realite vardır... **"Canlı İnsan Lokantası" henüz yoktur!..**

❼ Maymun muzu ziyadesiyle sever... **İnsan da sever artı alır veyahut satar da!..**

vo@leman.com.tr

RANTON

METİN FİDAN

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TERELELLİ

PICTURES CAN BARSIAN

PİLOT ÖLDÜÜ!.. YARDIM EDİİN!.. PİLOT ÖLDÜÜ!..

HEY SAKİN OL...SEN DEVAM EDECEKSİN...ŞİMDİ ONUN İÇKİSİNİ AL VE YAVAŞ YAVAŞ İÇ...BİR TARAFTAN DA KARŞIDAKİ HATUNU ONUN YERİNE KESMEYE BAŞLA...

AA SİZİN MAALLEDE DE YATAKÇILAR VARMIŞ NURGÜL...BİZİM MAALLEDE DE VAR...İSTİKLAL YAYLI YATAKLARI ÇOK İYİ. ERGONOMİK OLUYO...BİDE İKİZ YATAKLAR VAR AMA ONLAR ŞEY... YATAĞIN İÇİ ÖNEMLİ...

BİLYA YATAK

BANA BİR ŞEYLER İMA EDİP DURMA SERKAN... DAHA İLK ÇIKIŞTA SENİNLE YATAMAM...

AMA...AMA...HANİ TEESSÜF EDECEKTİK YA...SİZ NAPIYOSUNUZ,BU NE YAA..

ULAN SALAK YANLIŞ ANLAMIŞSIN...TEESSÜF DİİL TECAVÜZ EDİCEZ DEDİK...TEESSÜF ETMEK İÇİN DAĞA KARI MI KALDIRILIR DÜDÜK...

BENİM UYKUM GELDİ...PİŞMAN MISIN DİİL MİSİN DİYE MEVZU AÇMIYALIM ŞİMDİ...HANGİSİYSEN ONA GÖRE YUKARDAKİ LİSTEYE ADINI YAZIVER...

PİŞMANLAR
Aylin
Şule
Nezahat

PİŞMAN OLMAYANLAR
Çiydem
Belma
Mustafa ♡
Jale

ALLAH CEZANI VERMESİN...BANKA GÜVENLİK KAMERASINA YAKALANDIM DEYİNCE BEN DE SOYGUN YAPIYOSUN ZANNETMİŞTİM...

İŞTE GÜVENLİK KAMERASINDA İĞRENÇ OLAYIN SANİYE SANİYE GÖRÜNTÜLERİ...ADAM ETRAFINA BAKIYO VE PANTOLONUNU İNDİRİP ÇÖMELİYOR VEE...

REC 06.07.2003

USTAM 13-14 ANAHTARLA KARGABURUNLU İSTİYOR USTA...

EVLADIM KAÇ KERE SÖYLİYCEM...BURASI SİZİN BİLDİĞİNİZ ATÖLYELERDEN DEĞİL..GİT USTANA SÖYLE,ORANIN İŞLEVİ BAŞKAYMIŞ DE YAA...

HOCAM,ŞİİR İMGELERİNİ HEYKELLE UYARLAMAK KONUSUNU BİRAZ TARTIŞALIM...

AY ŞURDAKİ ADAM İKİ SAATTİR BİZİ ADETA GÖZLERİYLE GİYDİRİYOR..!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Feyzi Özşahin feyzi@lemart.com.tr

ÖZGE SAMANCI

BALKONLARDAN DÜŞÜP ÖLEN O MELEKSİ ÇOCUKLAR..

CEZMİ ERSÖZ

Şehirden eviме döndüm yine... Şehirden odama döndüm... Utandığım geçmişim gibiydi gördüğüm herkes... Kimse arzuladığım gibi değildi... Ve en çok da ben... Şehirden balkonuma döndüm... ışığını yaktım balkonumun. Ve orda hiç geçmeyen bir yara izi gibi kendimi gördüm...

Çünkü kendisini dinleyen ve kendisinden kurtulamayan insanlar en çok balkonlarına benzerdi... Yarım kalmış gençlik düşleri, yorgun hayallerimiz, vazgeçişlerimiz, sakladığımız korkular; ertelediğimiz her şey balkonumuzda saklıdır çünkü... Çünkü hep bir sezgidir içimde: Tanrı'nın beni en çok gördüğü yerdi balkonlar... Ve Tanrı'nın ittiğini düşündüm ben hep yıllarca, balkonlardan düşüp ölen o meleksi çocuklar... Bu yüzden yüzümü sürdüm hep gizli bir pişmanlıkla balkonların parmaklıklarına. Sanki ben istemişim gibi o meleksi çocukların balkonlardan düşüp ölmesini...

Dünya, ben balkonlara çıktığımda önceleri öyle yavaş, sonra öyle hızlı dönmeye başlamıştı ki nerede bir imkansızlık varsa onu özlemek yazılmıştı alnıma... Kendimden kurtulmayı özlerdim mesela. Kötülüğümü taşıyan çelimsiz, sorunlu bedenimden... Balkonlardan düşüp ölen o meleksi çocukları katıksız ve hiç unutmadan sevmem, kendimden kurtulmama bağlıydı çünkü... Balkonlarda sabahlarken ve gecelerin mavisi karanlıkla sevişirken hissederdim en çok: İyilik peşinde koşan bir kötüydüm ben...

Çıplak ışığın altında balkonuma baktım sonra bir kez daha. Kınk gece lambaları, eski kasetler, solgun posterler, boş eşya kutuları, bozulmuş oyuncaklar, yırtık perdeler, delik deşik olmuş kilimler, fotoğraf albümleri, çerçevelenmiş ve çerçevesiz fotoğraflar, eskimiş diplomalara sarılmış yıllanmış okul karneleri, yüzlerce fatura, kira kontratları, bir gün lazım olur diye alınmamış, oysa zamanı çoktan geçmiş evraklar, eski makbuzlar, sararmış gazete kupürleri, tanınmış film afişleri ve daha nice şey...

Özlediğim balkon bu değildi oysa... Ben tertemiz ve beni gökyüzüne hazırlayan bir başka balkon düşlemiştim, ama kaçamamıştım kendimden... Ben neysem, balkonum da oydu işte... Oysa çok gençken, tren yolunun kenarına dizilmiş o solgun evlerin atılmış ve unutulmuş eşyalarla yorgun düşmüş balkonları içimi ne çok acıtırdı... Ne çok kızardım onlara balkonlarını temizlemiyorlar, düş kurmaya ve aşka hazır hale getirmiyorlar diye... Bunu yapmaları çok basit, çok kolay diye düşünürdüm... O zamanlar balkonların o evde yaşayan insanların hayatlarına benzediğini bilemeyecek kadar gençtim...

Çünkü bu hayatta fark etmek, çünkü anlamak, ama yine de bir şey yapamamak kötülükle soluduruyordu kalbi... Bu hayatta fark etmek, anlamak ve yine de hiçbir şey yapamamak iyilik peşinde koşan bir kötü yapıyordu herkesi ve en çok da beni... Ve insana en çok birlikte kurtulacağı kişiler ve gökyüzünü düşlediği yerler habrlatıyordu, bu hayattan kurtulmanın aslında ne kadar zor olduğunu...

Aylar olmuştu birbirimizden ayrılalı... Bu gece gözlerin geldi önce aklıma. En gizli, en örtük yerin... Hep cömert, cefakar, hep nemli, hep arzulu teninden bile gizli... Haklıydım bir başıma evimde. Balkonuma bakıyordum öylece. Haklı olduğum kadar yalnızdım kendimle. Onca zaman sonra nasıl isyan etimse hayatıma, hayatımı anlatan balkonuma; öyle isyan ettim o hep nemli, hep arzulu ve cömert olan teninden bile gizli ve örtük olan gözlerine...

Neydi gözlerinin arkasında gerçek? Neyeydi susuzluğun? En çok nerede olmayı özlüyordun? Ne dersem açılırdı gözlerindeki örtü? Sonra, çok sonra duydum. Birisi vardı hayatında. Beni görenin ilk aklına gelen, senin biriyle olduğunu söyleme isteğiydi bu aynlıklar boyunca... Kimi görsem bunu söylüyordu bana.

Bilirsin. İnsanlar acıtmayı, kanatmayı severler. Korur gibi, acır gibi, okşar gibi incitirler. Öç alır gibi severler. Farkında değilmiş gibi yaralamak isterler...

İşte o an, sensiz kaldığım günler boyunca aslında ne kadar acı çektiğimi anlar anlamaz aradım seni... Çünkü insan kendi çektiği acıya saygı duymuyorsa balkonlarına da, hayata da saygı duymuyordur. Kendi çektiği acıya saygı duymuyorsa, kurtuluş sandığı insanlar ve mekânlar onun en büyük tutsaklığı olur... Bunu anladığım an Tanrı'nın balkonlardan iterek yanına çağırdığı o meleksi çocukları düşünerek aradım seni... İyilik peşinde koşan bir kötü olduğumu ve hayatın bütün kurallarını unutarak aradım seni...

Birlikte olduğun adam çıktı telefona. Düşleri soldurarak insanın kendisini kandırmasına bir an dahi izin vermeyen hayatın kuralları gibi çıktı... Unutulmuş eşyalardan ağırlaşan, o solgun balkonlar gibi çıktı... Hiç hazır değilim buna. Çünkü yıllardır iyilik peşinde koşan bir kötü olmak zayıflatmıştı ruhumu... Kapattım telefonu. Hemen o an... Sesini duyar duymaz...

Ve başladım kendimi seyretmeye. Merak ediyordum kendimi. Şimdi ne yapacaktım ben. Merak ediyordum: Ne kadar sahteydim? Ne kadar kendimdim? En önemlisi, sen ne kadar içten, ne kadar sahici sevmiştim... Geceydi çünkü. Kendisiyle kavgalı olanların en büyük düşmanı olan geceydi... Ve onca yıllık hayatım ve neredeyse varlığımı tehdit eden o sinsi şüpheyle sarsılıyordu kaç kez amansızca sonuçlandığım ruhum...

Ben seni en çok ruhun, kalbin için mi sevmiştim; yoksa tenime yanlış bir kader gibi uyan o ışıltılı tenin için mi sevmiştim? Yoksa ben seni ruhundan, varlığından çok, ışıklı teninden daha örtük olan gözlerinden çok, sana bile rakip olan o doyumsuz, başıboş o küstah şehvetini mi sevmiştim?

Beni kendimle buluşturacak kadar acı veren bu ihaneti koruyan bir geceydi... Soruyordum kendime. Senin ihanetini koruyup saklayan gece neden benim şüphelenmi dağıtıp acılarını biraz olsun dindirmiyordu? Sensiz bütün gecele adaletsizdi çünkü.

Çünkü balkonlarımız unutulmuş eşyalardan dolayı sonmuş ve ağırlaşmıştı... Çünkü ben ne kadar inkar etsem de kendi kültürüyle yaralanmış bir erkektim. Kimseye kendisinden sahici bir şey veremeyen... Seks denen o kötü krallığın zavallı bir köleslydim ben...

İşte o an, sana aman vermeyen migren ağrılarının aklırı gelmişti... Başına saplandığında seni dünyadan ve bu evrenden koparan ağrıların... Benimleyken bu ağrılarını geçirebilmek için bütün bildiklerimi, bütün enerjimi harekete geçirdim.

Oysa şimdi bir başkasıydaydın. Ve şimdi bu gece ve bütün geceler adaletsizdi bana... Ve ben onunla sevişmeyeceğim diye, sana aman vermeyen migren ağrılarına minnet duyuyordum o an.. Sevişmeyip kopasın diye, tenine sahip olmak isteyen herkesten, bu dünyadan, bu evrenden...

Benimle birlikteyken, ışıklı tenini bana sunarken başını ağrı girdiğinde ve sen yerlerde kıvranırken Tanrı'dan bu af

DİPNOT ALP TAMER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşamsefası

nyı bana geçinmesi için yalvarırdım. Oysa şimdi başındaki bu amansız, yapışkan ağından medet umuyor kötücül kıskançlığım... Bu en insan yerlerimi bana inat benden çalan erkekliğim...

İşte böyle anlarda beni tek ferahlatan tek şey senin böyle şeyleri asla aklından geçirmediğin ve geçirmeyeceğin oluyordu... Kendimden umut kestiğimde senin insanlığına sarılmak ferahlatıyordu beni... Ama ne acı ki şu an bunu hissetmek bile yetmiyordu bana. İyilik peşinde koşan bir kötü olduğumu ve bunun kolay kolay değişmeyeceğini anlayınca bir deli cesareti geliyordu çünkü bana... Ya da ben bunun böyle olmasını istiyorum... Deli cesaretimi bile, bilerek ve isteyerek içimden kuruyorum!

Yağmurluğumu giyiyor ve senin neden yağmurlu havalarda yürümeyi çok sevdiğini düşünerek sokağa atıyorum kendimi... Binlerce yıllık, o kimseye faydası dokunmamış kültürüyle yaralanmış bir erkek olarak... Yağmurun sendeki büyüsünü düşünürken, aynı anda neden ayrıldığımızın, kendimi haklı çıkartacak matematik formülünü düşünerek, sevgilinle birlikte kaldığın eve doğru yürüyorum... Kapınıza geliyorum. Ve sanki buna çok hakkım varmış gibi, seni herkesten çok sevmişim gibi kaldırımın bütün zillerine sahte olduğunu kendimden bile gizleyemediğim, çocuksu bir başkaldırıyla basıyorum... Evinizin ışıkları yanıyor. Kabus dolu bir rüyadan uyanmak istercesine adını bağırıyorum yukarıya... Bir iki daire otomatı basıyor. Ve aynı anda ikiniz pencereye çıkıyorsunuz. Sen sevgilini içeri istiyorsun. O direniyor. Onun derdi bana haddini bildirmek. Beni unutamadığını biliyor. Bu ona ağır geliyor. Sen ona yalvarıyorsun içeri girmesi için. Sen zamansız sevgi hastalıklarının nasıl iyileştirileceğini hep bilmek zorundasın ya! O bilmiyor. O da erkek. Benim gibi...

Pencereden sarkıyorsun. Geliyorum, bekle, diyorsun ve sonra içeri giriyorsun. Merdivenlerin ışığı sönüyor. Merdivenlerin ışığı yeniden gecikmiş ve aldatıcı bir hızla yanıyor... Pencereniz açık. Birlikte kaldığınız evden alabildiğine ağır kütür sesleri geliyor. Koltukları, sandalyeler yere vuruluyor, salonun ya da odaların camları kınlıyor... Sevgilin çıldırmış gibi bağırıyor: "Varsa bir derdi bana söylesin. Sen inme aşağıya!.. O adam yiğitse, gelsin benle konuşsun!.. Gitme sen!.." Sen, kimse rahatsız olmasın, apartmanda daha çok insan uyanmasın diye hızlı hızlı merdivenlerden iniyorsun... Saçlarını örten eşarp, yanaklarını da örtüyor. Gözlerinde yıllardır tanıdığım o telaş... Benim yüzümden kimse üzülmesin, kimse kınılmasın telaşı...

Oysa sevdiklerin ve en çok sevdiğin erkekler bu yanını kullandı senin... Hep anlayış gösteren, hep ikna olan, hep verici, ne olursa olsun sonunda hep inanan, hep kimse üzülmesin, kimse kınılmasın diyen yanını kullandılar... Senden yardımını, sevgini, aşkını dilenenler karşısında çaresiz ve eli kolu bağlanan yanını...

Koşarak iniyorsun merdivenlerden. Sokak kapısını açmadan merdivenin ışığı sönüyor... Bir an sen içerde, ben dışarıdayken, karanlıkta göz göze geliyoruz seninle... Anlıyorum o an. Aslında ne bende, ne de şu anda evin koltuklarını, sandalyelerini, camlarını kıran ve küfürler eden adamda bulmuştun sevgiyi...

Ama bir an öyle bakıyorsun ki bana, nerede yanlış yapıyorum, neden ben hep böyle yanılgıları seçiyorum, der gibi... İşte bunu anladığım an sana günah çıkarmaktan vazgeçiyorum. Vazgeçiyorum, bu gece seni sevişmekten alıkoyacak bir ağrının başına saplanmış olabileceğini düşünüp, kötücül ve kıllı bir mutluluk yaşadığımı söylemekten ve bunun için senden özür dilemekten... En gizli, en örtük yerine bakıyorum. Gözlerine... Hüzünle, umutsuzlukla koyulaşmış gözlerine...

Bir özürle kurtulmayacak kadar büyük bir suçluyum çünkü. Gövdeni ruhundan ayıran benim yanlış sevgimdi çünkü... Sana, beni affet, bile diyemiyorum. Karanlıktaki o bakışın yetiyor yanlış sevgimi aydınlatmaya... İlk kez bu denli utanıyorum varlığımdan ve koşmaya başlıyorum evime doğru. İçeri giremiyorum. Dışardan, ışığı yanan balkonuma bakıyorum... Dünyanın hızına dayanamayıp balkonlardan düşen o meleksi çocuklar anıyorum balkonumun altında... İyilik peşinde koşan bir kötü olduğumu hiç unutmadan anıyorum... Ve en çok kendi cesedimi anıyorum orada... Kimseye duymadığım bir şefkatle...

cezmiersoz@leman.com.tr

Çorum, 30 Temmuz Çarşamba günü, saat 15.00-19.00 arası Çorum **Üniversite Kitabevi**'ndeyim. Gazi Caddesi Poyraz Pasajı Kültür Sitesi karşısı Çorum.

Tuncali, 1 Ağustos Cuma günü, saat 11.00-13.00 arası **Munzur Festivali** çerçevesinde **Ovacık Belediye çay bahçesi**'nde söyleşi ve imza günüm var.

Tunceli, 1 Ağustos Cuma günü, saat 19.00'da **Tunceli Stadyumu**'nda gerçekleşecek olan şiir ve müzik gecesindeyim.

Altay Mart: İyilik Tanrısının Günleri, Gendaş Yayınları

Marmaris **DEHAP**'daki etkinliğim daha sonraki bir tarihe ertelendi.

Aksamsefasi

Kırık Lebleb

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

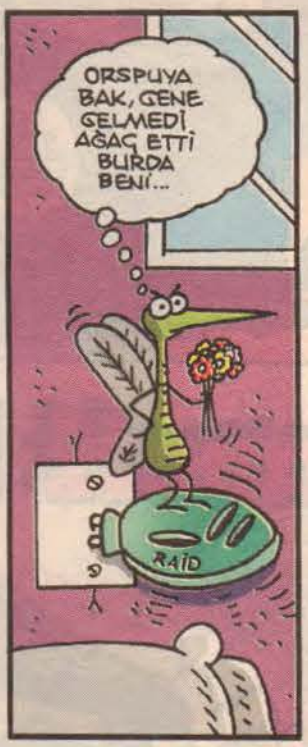

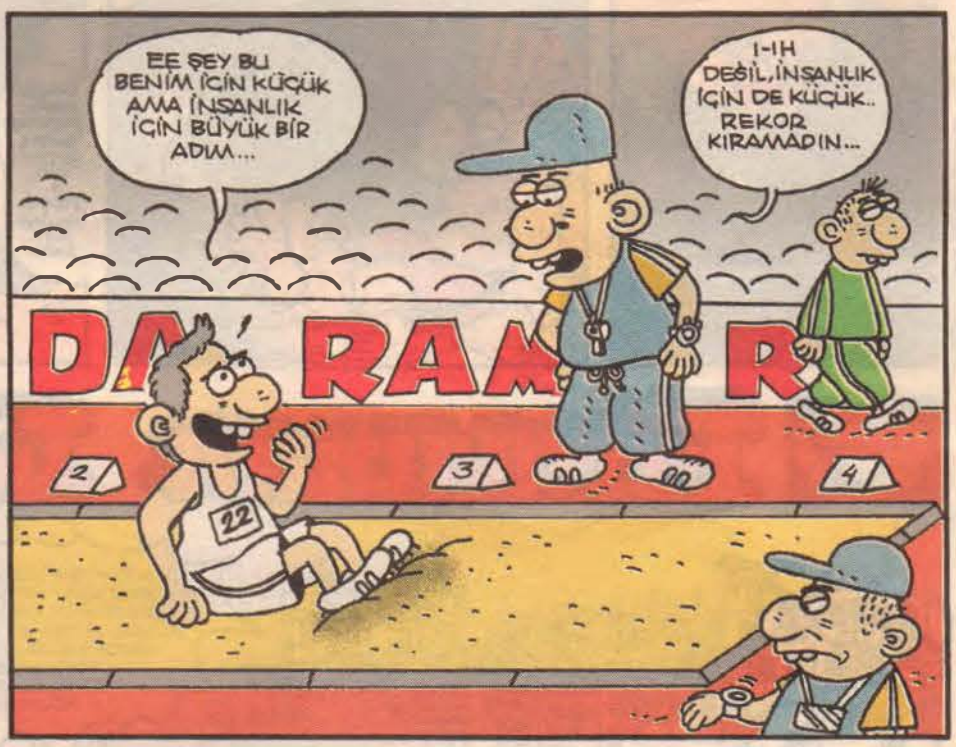

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

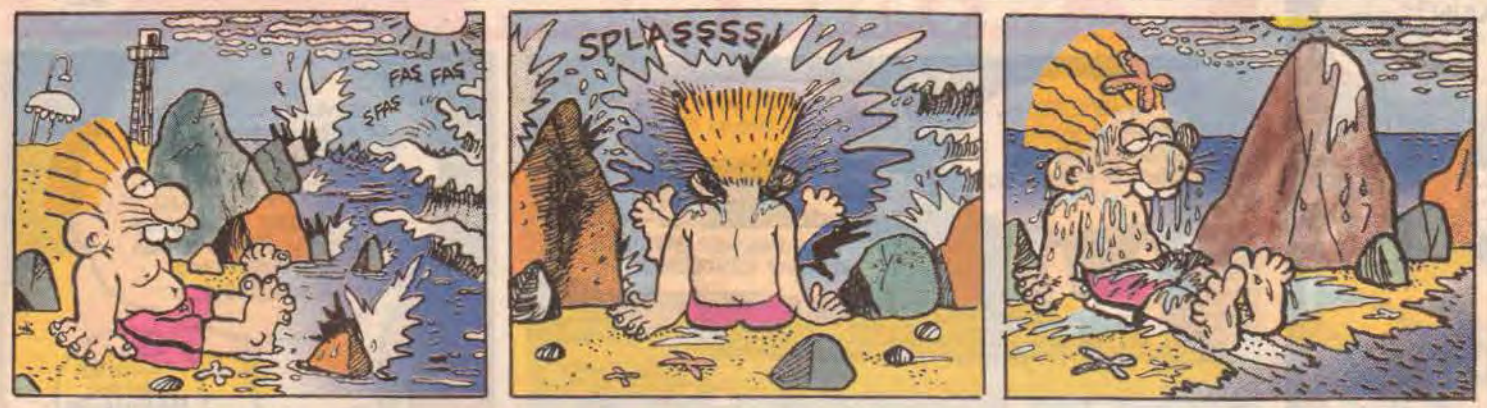

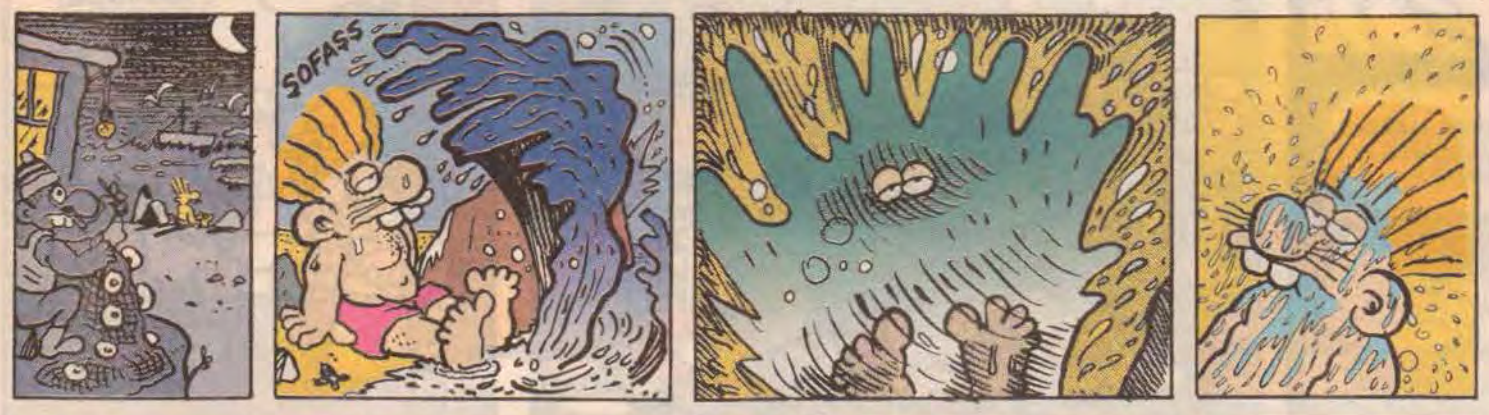

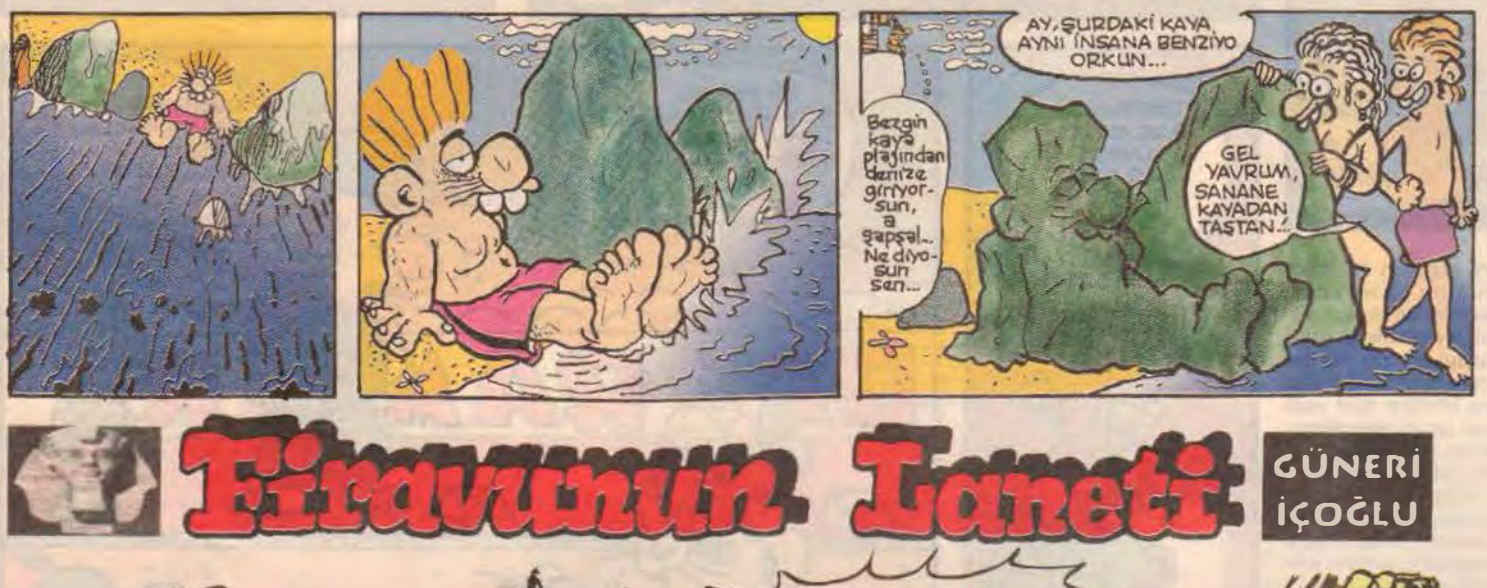

Petrus İçmenin İncelikleri

Yazan: Haybeci Şensoy

İzmir'de veya Konya'da yalnız kaldığımda kendime soruyorum. Nedir bu Petrus? Halkı niye bu kadar enterese ediyor? Enteresan da ondan mıdır? Hayır; sanmıyorum. İlginç midir? Belki! Oysa Petrus çok özel bir içki. (Yazımın bundan sonraki bölümlennde de hep Petrus olarak geçecektir. Petrus'un en iyisini Fransa'nın güney banlıyöleri boyunca uzanan ve kökleri yakın-mağara dönemlerine kadar sarkan o enteresan sahil kasabasında François Kadrat adında yarı manyak yarı metropol bir çiftçi. En güzel Petrus şaraplannı işte bu yan enteresan yan yoksul bu adam yapıyor. 72 yılında gittim gördüm. Neandertal dedelerinin 18 bin yıllık kazıklı ev yapımı Petrus'undan tattım. Bu adam, yaz boyunca enteresan üzümlerini başını iyice geriye atarak üzümleri tek tek alnına koyup günde altışar saat, ayakla, güneşte tuluyor. Her üzümü tek tek ağır ağır (İbrahim Tatlıses'in son CD'sini mutlaka alın) tek tek döndüre döndüre... Pembeleşene dek viole ışınlanna maruz bırakıyor. Pembeleşen üzümü alıp sağ kulağının arkasına kıstırıyor. Yenne yenisini koyuyor. Kulak arkasında dinlendirdiği üzümü göbek çukurunda dirseğiyle eziyor. Ezilen üzümün, kamından süzülen suyunun "sadece son damlasını" pipisinin ucundan toprak bir tasa damlatıyor. Şarabın nefaseti için günde tek damladan fazla damlatmaması gerekiyor. Onun için bir Petrus şişesi ancak üç artı bir yılda doluyor. Françoise Kadrat ayrıca bu üç buçuk yıl boyunca ağzında bir asma yaprağı çiğniyor. Ve enteresan olanı, çiğnemeye, uyurken bile ara vermiyor.

ŞİŞE NASIL AÇILIYOR?

3,5 milyar lira verip Petrus'u alması kolay! Yolu yordamıyla içmek zor. François Kadrat Petrus şişesinin bpasını alnıyla vurarak kapatıyor. Şişe açılırken özel titanyum alaşımlı bir türbüşon kullanılıyor. Türbuşonun adı Aleksiyus Gojaneau. Yine özel bir kadehi var. Adı Ferit! Bildiğimiz Ferit. Fakat Türk değil. Cezayir'li bir ailenin enteresan dört oğlundan en büyük olanı. Françoise Kadrat, çiğnediği asma yaprağından oluşan kekremsi tortudan yüzde iki oranında alıp bir şişe Petrus'a kabyor. İdeal ölçek bu...

KAFAMIZA MI DİKİYORUZ?

Kadehten bir yudum alırken pankreasımızın sol alt ucunu serçe parmağımızla hafifçe kaldırıyoruz. Alt dudağımızı kadehin kenarına dokundurup dilimizi dibinden, bademcik bölgesinden kasarak ucunu damağımıza dayıyor ve küçük dilimizi titrete titrete şarabı ön dişler arasındaki boşluktan, dişlere deydirmeden vakumluyoruz. Ağzımızda yanal salınımlarla dolaştırıp yutak borumuza öteliyoruz. Ve midemize doğru akan muhteşem Petrus'u yutak borumuzu bütün kedigillerde olduğu gibi aşağıdan yukarıya doğru büze büze ağıza gönderip tekrar aşağıya bırakıyoruz. Ve eğer ki mideye inen Petrus'u yoflayabilirseniz, idrar yollarından geçerken doğal damıtıma uğrayan Petrus'u sayısız kereler içebiliyorsunuz. Bir fevkalade oluyor ki, pek çok insanın içerken çıldırdıkları söyleniyor!..

bezginbekir@leman.com.tr

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

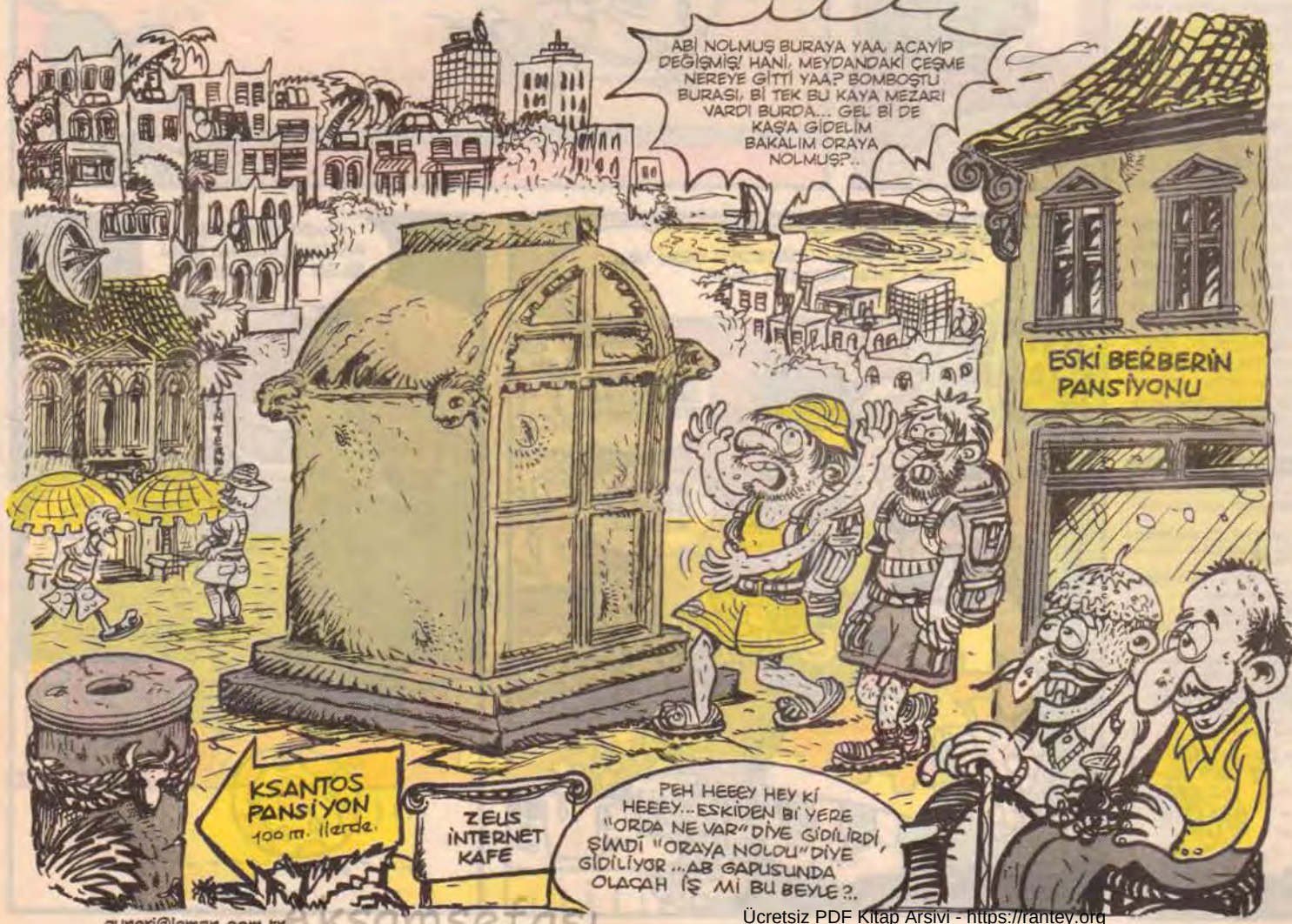

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KANARYA

guverfeyhan@hotmail.com

Nihat Genç

Yazar Tomris Uyar aramızdan ayrıldı. Değerli bir yazardı. Birkaç güzel çevirisini ve öyküsünü okumuştuk. Ülkemizde bu inceliktе öykü ve çeviri yapabilen kadınların sayısı çok az. Hayat bize gösterdi ki gidenlerin yerine yenileri de gelmiyor. Kaç genç kız Tomris Uyar'a özenmiştir. Birkaç güzel öykü, birkaç güzel çeviri yapabilmek ömrünü alıyor insanın. Tomris Uyar edebiyatımıza ömrünü verdi. Bu dünya güzeli kadınlarımızın kimisi ömrünü verdi, kimisi Lale Müldür gibi aklını verdi, kıymetlerini bilelim...

Çankırı valisine suikast düzenleyen TİKKO üyesi geçen ay yakalandı. Gazeteler nasıl yakalandığının ayrıntısına girmedi. Örgüt üyesi delikanlı, kendine temiz bir kimlik bulmak için, yoldan geçen, boyu boyuna uygun bir çocuğu gözüne kestirdi ve üstünden kimliğini zorla aldı. Yeni kimliğiyle yeni bir hayata başladı. Bir polis aramasında güvenle kimliğini polise uzattı. Polisler uzatılan kimliğin kayıtlarına baktı. Kimlik, çocuğun sandığı gibi temiz değildi ve hatta, kendisinden daha fazla illegal işler yapmıştı. Çünkü, rastgele yoldan geçen birinden kaptığı kimliğin sahibi de gizli bir örgütün Dev-Sol'un üyesiydi.

Bu komik şansızlık bana 12 Eylül günlerini hatırlattı. Tüm gizli evler polis tarafından basıldı ve arkadaşlarımız yakalandı. Gizlenmeyi başaran tek bir ev kalmıştı. Evimiz Ufuktepe'de Armağan Sokak'ta bir kanarya kahvesinin üstündeydi. TV'ler arananlar listesini yayınlıyor, sokak köşe başlarında arananların resimleri asılmıştı, her taraf tank, asker doluydu. Kanarya kahvesinden ikide bir kanaryalar kaçıyor, kahve sakinleri ve halk büyük bir curcunuyla ellerinde kovalar ağaçların üstünde kanaryanın peşine düşüyor, ıslatarak kanaryayı yakalamaya çalışıyor. Kanarya ağaçtan ağaca, semtten semte kaçtıkça günboyu yüzlerce mahalleliye şenlikli bir iş çıkıyor. Birgün yine kanarya kaçtı. Kanarya pencere aralığı hafifçe açık olan evden içeri girdi. Polisin aradığı idam mahkumunun odasına. Dışardaki gürültüye uyaklanan arkadaşımız bir mahallenin ve polis kalabalığının pencerenin altında toplandığını gördü. Yan mahalleden koşup gelenlerle kalabalık gittikçe büyüyordu. Kalabalık, 'şu ev kimin, şu eve girdi, şurası' diye evi gösteriyordu. Nasıl bir korku, anlatılmaz. Panikle kanaryayı pencereleri açıp odadan kovdu. Terler içinde sedire uzandı. Az daha yakalanıyordu. Sonra kilimin üstünde bir kanarya tüyü buldu. O kanarya tüyünü yurtdışına kaçıp gizlendiği on beş yıl boyunca yanından ayırmadı. Ne zaman eline alsa o kanarya tüyünü, bir kılıç gibi keskinleşiyor o tüy, başından aşağı korkudan hala kaynar sular dökülüyor, yüzü, o kanarya tüyü gibi hala sapsarı kesiliyor!..

Kanaryalar, kanat hakimiyetlerini kafeste kaybeder, kaçıkları ilk gün mutlaka yakalanırlar. Başka bir ağaca uçacak ne akıl ne gücü bulamazlar. Hazindir. Birgün tüyme düşünceleri büyük bir isyan gibi içlerinde ama, uçmayı unuturlar. Aslında onlar da ekmek elden su gölden kafes içinde yaşayıp gitmeyi pek severler. Ama bazen kanatları takılır akıllarına. Bilmeden, oynarken, refleksle kanatlarını çırparlar. Refleksleri götürür onları. Bilmeden kanatlarıyla oynarken öğrenirler uçmayı, bu tuhaf kolların ne işe yaradığını. Uçmak için değil bazen esnemek için, bazen de serinlemek için kanat çırparlar, bu çok tehlikelidir, çünkü hayallerine bilmeden renkli hayaller ekerler. Oysa gerçek, bedenlerini havada tutmayı bile başaramazlar. Hayalleri uçucu değildir. Tam tersi, demir bir gülle gibi ağırlaştırır onları. Hayal kurmak sevinçlerin sevinci değil onlar için. Çırpınıp çırpınıp boşuna, yere çakılmak. Gerçek bir isyanla uçmak isteseler de, bu hayat bolluğundan ağırlaşmış kanatlarını taşıyamaz bu ince cik kemikleri. Kanatları bedenlerine yük olur. Artık bedenleri taşıyacaktır kanatlarını. Bedenleri de kaldıramayınca bu yükü, ne kalır geriye... Seslerden, yakarışlardan kanatlarının sembolik bir benzerini bulmak!.. Edebiyat işte böyle doğum yapar!

Dünyanın sayılı birkaç büyük imparatorluğundan biriydi Osmanlı. En incelmiş sanatlarının başında şiir vardı. Şiirinin en güçlü birkaç büyük imgesinden biri de; kafesti. Kafes, ten-can, beden-ruh ilişkisini tasavvufi ve ilahi anlamlarıyla taşıyordu. Ya da kafes, göğüs kafesiydi, kuş: gönül. Gönül, kafeste darlık çekiyor, kurtulmak istiyor. Günümüz insanı strese girince kaçma fikri oluşur zihninde, ya da şairler, hayaller içinde derinleşince kaçma fikriyle başbaşa kalır. Modern insanın yakasını bırakmaz kaçma fikri. Modern yalnızlıklarımız, bunalımlarımız, gerginliklerimizin altında evrensel bir tema olarak kaçma fikri elimizin altında. Eski şiirimiz kendini dağıtmadan, ölçüler içinde baştan sonra bu kaçma fikrini işler. Yani, bugünkü edebiyatımızla dünkü edebiyatımızın ruh hali, aradan asırlar geçmesine rağmen aynı idi. Gece gündüz kaçma fikriyle didiştiler. Eskiler kafes ve kuş imgesiyle anlattılar, imge, şekil değiştirdi, günümüz şairleri, şehri terk etmek, evi terk etmek, ülkeyi terk etmek, darlanmak, bunalmak, içinden çıkamamak gibi kavramaya çalıştılar bu fikri. Yani, kafes aynı kafes, kuş aynı kuş. Yani, darlanmak modern anlamıyla bize ve çağdaşlarımıza dair bir duygu tarzı değil. Hatta, eski şiirimiz kafesi-kuşu bu kadar bollukla kullandığına göre, onların bedensel darlıkları zihinlerini günboyu daha çok meşgul ediyordu. Şunu söylemek istiyorum. Dünün kafes imgesi bireysel ve sosyal bir gerçeğe işaret eder, yaşanmış gündelik hayatın çıplak gerçeğine... Oysa dünkü şiiri çoğumuz, hayaller içinde, insan gerçekliğine ilişmeyen söz ve süs sanatı gibi anlamaya çalışıyoruz. Ve o dünyayı, 'gerçek hayattan' kopmuş bir dünya gibi tasavvura gayret ediyoruz .. Bu büyük yanlışı, edebiyat araştırmacılarımızın bu temel imgelerin çağlar üzerinde nasıl form değiştirdiklerine dair hiç inceleme yapmayışlarına borçluyuz. Kültürümüzün bu büyük imgelerini zaman içinde kaydettikleri büyük değişimleri izlemek istemiyoruz. Ve böylelikle dünkü dünyayla bugünkü dünya arasında büyük bir 'kopukluk' inşa ediyor, günümüzde yaşadığımız bu darlığın ilacı olarak bu eski şiiri hakiki bir insanlık merhemi olarak kullanmak istemiyoruz!

Tam on yıl bir kanarya kahvesinin üstünde oturdum. Kanarya hastası ihtiyarlarla burada tanıştım. Tığ gibi, ince uzun, beyaz saçlı, temiz giyimli, bir yığın beyefendi insan. Kahveciyle otura kalka birkaç acıklı hikaye dinledim. İhtiyar müdavimlerden bir genç liğinde patronunu bıçaklayıp on iki sene yatmış, çıktığında, kansının çocuklarını alıp kaçtığını görmüş, bir daha bulamamış. Diğer sessiz ve yaşlı adam, otuz sene önce 14 yaşında kızını kaçırmıştır, on yıllar boyu kerhane kerhane kızını arayıp, bulamamış. Yüreği ağzına gelmiş babalar, işte burada. Eyvah eyvah diye bir ömür dizini dövmüş hayatlar, işte burada.

Recep amca ve Tayyip ağbi. Bu kahvenin tüm neşesi, geçmişlerine dair hikaye hatırlamıyorum, bildiğim, üst de çok yüksek emekli ikramiyesi alıyor. İhtiyarlar kahveye doluştuğunda, gürültüden korkan ve çok yorulmuş halleri olurdu. Kafeslerde kanaryalar nasıl çağırırlar bu ihtiyarları, nasıl yırtarlar elbiselerini. Gözleri yarı kapalı, Recep amcayla Tayyip'in kavgalarını seyrederler, tam bir şenlik. Ve fonda kafeslerde kanarya sesleri, yaralı olmasa, hasta olmasa insanı, mertlerin gibi bu güzel sesleri özler mi? Recep amca, Tayyip kadar sakin değil. Tayyip genç, çoğu sefer sınıf cinslik olsun diye Recep amcaya takılır. Ama kanaryaların sesi bütün bu telaşı haralayıp geçmede. Recep amcanın bakışlarında kendini işine kaptırmanın beğenmişliği var. Kanarya yetiştiriciliği bilgisinden üstün bir kudret, üstün bir bilgelik taslıyor. Bir de belki bülbül kanaryalar o kır saçlarını taraya taraya dağlara götürüyordur onu, kimbilir. Recep amca, asla kanarya satmaz, satanları sevmez, kanaryalarını ölünceye dek elinden çıkartmaz. Aşırı kıskanç, bunak bir canavar. Ama sanki kanaryasının her ötüşü onun için yeni bir sefer! Ve elayak çekildikten sonra bu loş kahvede kanaryalar nasıl kükrer... Kanarya aşkı bir büyük bülbülce, kafesine sığmaz, gönüle sığar, bilin bakalım nedir, nerden çıkar nereye

bir kan davası! Recep amcanın karşısına yine onu incitmek için geçen Tayyip; 'Recep dayı, sana yüz milyon, ver şu kanaryayı!'.. Ticaret, alışveriş lafı Recep amcanın kudurmasına yetiyor... Recep amca kanaryasıyla hemhal, bu dünyada bülbülün sohbetinden daha hoş ne var... Güzel bir nağmeden daha tatlı bir bahanesi var mı hayatın... İşte böyle itişir kakışır ihtiyarlar, bülbüller olmasaydı, geceler böyle huzurlu olur muydu, başını karanlığa vurup hayal içinde uyur muydu, o eski dağlar!

Recep amca yokken, eğlenmek için, bir yığın hikayeyi süsleyip eğlenerek anlatırlar. Recep amcanın Bolu'da villası varmış, bir gün jandarmayı, kaymakamı, köylüleri ayağa kaldırmış, çok değerli, çok pahalı, eşi bulunmayan kanaryam kaçtı, diye. Gerçekten Recep amcanın kanaryasının kaçması aynlıkların en büyüğü. Şeniizi Tebriz'e gittikten sonra, ardından Mevlana'nın sestenişi gibi, 'ayrılığında ne din kaldı, ne akıl'... Günlerce jandarmaları dağ bayır gezdirip kanarya aratmış. Ancak, aranılan kanarya Recep amcanın kanaryası değil. dağda bayırda yaşayan yabanıl bir kanarya! Ve geylik dedikodularla çevrilmiken, kafeslerden birinin içinden bir kanarya ötüşe başlar, ne saldırış!

Hikayeler anlatıldıkça ihtiyarlar boğulur gibi aksıra tıksıra gülüyor, Tayyip ağbi, 'O ne kumaz domuzdur, Türk ordusunu peşine takmış dağlarda kanarya aratıyor!'... Gözleri gülmekten yaşlanan ihtiyarlar mendillerini usulca çıkartıp siliyor... Ve birden bir kanarya daha atağa geçiyor, bu sarhoş edici sesle. ihtiyarlar havalanmada... Hayat çeşmesi' denilen, başka nedir ki?

Recep amcanın huylarını bilen Tayyip ağbi; 'Şurda bir kanarya gördüm, sesi şöyle, tüyleri şöyle...' diye ballandırarak, gizliden gizliye kendine kulak kabartan Recep amcaya göz verir. Recep amca, o tarif edilen kanaryaya şakadan da olsa inanır. Artık o kanaryayı satın almak, görmek, ele geçirmek için varını yoğunu harcar. Recep amca her defasında kandırılmış olduğunu anlasa da, anlatılanların hep fos çıktığını görse de, yine yanında 'şöyle bir kanarya gördüm cinsi şu, rengi şu...' deyin, yine gözleri kararır. O hayali kanaryanın peşine düşer. Yani Recep amcanın padişahı, bülbüller... Bu yüzden bahçesi hergün hararet. yeni bir kanarya adı duydukça, gömleğini silkeleyip terini kurutmakta... Yine bir kanarya atağa geçti... Kahve sakinleri birden sustu... Bu billurdan naralar hangimizi utandırmazı...

Tayyip ağbi, Recep amca için; 'o kana susamış bir haris', 'öl se de şu kanaryalar elinden kurtulsa'.. Şakayla karışık gerçek düşüncesini söylüyor belki, ama Recep amcanın sarı tüylerden, gül yaprağından o kadar büyük bir ül-

Devamı 13. Sayfada

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org
Aksamsefasi

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

Garip ve acayip yazılarımla her hafta **YENİ HARMAN**'dayım.! Beklerim efendim.!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11. Sayfadan Devam

kesi var ki, hiç incinmiyor artık...

İhtiyarlar Tayyip'e dönüp; 'Tayyip oğlum, senin yatacağın yer yok, eğlenme şu adamla', der. Çünkü Tayyip bir haftadır kahvede sıkı bir geyik çevirmede; 'Malatya'da dükkanları varmış, adı şuymuş, elinde şöyle değerli kanarya varmış?" diye, ince ince süsleyerek bir derin hikaye anlatır. Zavallı Recep amca, gizlice Malatya'nın yolunu tutmuştur. Zavallı Recep amca, her söylenen hikayenin peşine koşuyor. Başka bir hafta; 'Antalya'da yaşıyormuş adam, Rustar getirmiş, şöyle acayip bir cins!'.. Recep amca, Antalya'dadır...

Tayyip için de güzel şeyler söylenmez, emekli ikramiyesinden bir kez olsun ailesine beş kuruş vermemiş, kansı, pazarlarda çöpe atılan marulları, pırasaları toplar, o bütün parasını kanarya yemlerine yatırır. Mahalleli, akrabaları, bir deli gibi bakar. Bu sosyal terbiyesizliklerini usta ve çok incelmiş bir kanarya sevgisiyle örteceklerini mi düşünürler? Bilemem, kanarya belasının ardında başka derinlikler var, belki de aşkın bayrağı böyle bir şey, evler yıkan, köyler yutan!..

Gece olmasın, boşalan kahvede kanaryalar su çığlığı gibi... Geceyi aşksız aşmak kolay değil. Kanaryalar çığlıklarıyla mehtabı ısırır gibi. Hepimizi bir uçurumun kıyısına götürür gibi. Yaraya tuz basar gibi. Kırılmış gönüller içimize akar. Suyun ışıltısı gibi çırılçıplak nasıl öterler. Bazen uyutmazlar insanı, sanki aşağıda bir cadılar bayramı! Ama üzüntülü derin nağmeli fasıl başlayınca, hemen yatağından fırlayıp toparlanmak, üstünü başını düzeltip, en güzel giysilerini giymek istiyor insan, neden? Düğüm düğüm zincir zincir dalga dalga sesleri, çok uzak ve issız bir yerlere seslenir gibi. Kim bilir ne çok ağaç dallarını kırar, şimdi. Gece, belki bir kaçış yoludur. Hangi karmaşık hayattan gelseniz, mehtap her gece önünüze düşer. Göklerde kara bir deniz, orda da kim bilir kendi kendine bilenen kara faltalar, çığlık çığlığa fenersiz, simsiyah bir liman, dalgaların umutsuzca kayalarda şaklayışı... Her gece ellerimde bir şey canlanıyor! Işığa bu kadar benzeyen şarapla yıkanmış bu naralar, belki de metanetimizi tebiye ediyor.

Kahvenin garsonu pek yoksul, yaşlıca bir adam. Müdavimler çoğu zaman çocukları için giyim-kuşam, öteberi getirir. Aklı almaz bu kanaryalara ödenen servetlere. Her kuş onun için felaket. Kendi kendine söylenir durur; 'Adamın kansı çarşı yerinde çürümüş padıcanları topluyor, şerefsiz adam buraya hazineler yatırıyor!'.. Bu yüzden, kanaryaların her birini aile dağıtan, yuvalar yıkan afetler olarak görür. Bir insanın başına gelebilecek en büyük felaket kanaryacılıktır, der. Kuşların her birini sürtükler, zilliler, zengin yaşlıların paralarını yiyen orospular gibi görür. Kafesin içinde sarı kanaryayı, seks döşeğine yayılmış kalçalarını kaldırmış fahişeler olarak görür. Bu yüzden belki de kendisi de günaha girecekmiş gibi, hiç ama hiç oralı olmaz, bakmaz kanaryaların yüzüne. Bir an kendini koyverip bakıverse hayatının mahvolacağını sanır... 'Niye ilgilenmiyorsun, bak bu işte para var?' derdim, 'Ben bu derdi taşıyamam oğlum' derdi... Ve Tayyip ağbi kanaryasını okşadıkça, mırıldanarak gizlice küfrederdi, 'pezevenk!' ... İhtiyarların bu pahalı eğlencesine, 'oyun, yemek, seks' derdi, kanaryalardan da, sapık kontesler diye söz ederdi!..

Süs bahçeciliği, lale, kanarya yetiştirmek, incelmiş, pek pahalı zenginliğin süsü, şatafatı olarak anlaşılabilir. Ancak, son kuruşunu kuşlara veren yoksul insanların ruh hallerini birkaç satırla anlamak mümkün değil. Kuş sesinin sevinciyle beslenen bu hayatları, bu kadar dönüştürecek nasıl yaralar olabilir. Küçücük tek odalı gecekondu evi ve çul çaput hırpani giysileri içinde yığılıp kalmış bu yoksul insanların kanarya sesine düşkünlükleri nedir?

A.H. Tanpınar'ın Saaleli Ayarlama Enstitüsü, zaman ve saat ayarını, dünyanın en mühim işi haline getirip bütün düşünce, felsefe, gayretlerini kocaman bir saat ayarlama enstitüsü kurmakla geçiren, saçma sapan insanları dalgayla anlatan bir kitap!

Enstitüyü çağdaş ilerlemenin en önemli kurumu haline getirmek için, ayar, saat, zaman, üzerine inanılmaz bozuk projeler, uyduruk sözler, hakikatın, bilimin kendisi gibi ileri sürülür. Bir tuhaf bilim tarikatı gibi. Saçmalıklar birbirini izler. Koparsınız. Şu sözler bilgi versin; 'Ayar, sanıyenin peşinden koşmaktır!'.. 'Müşterek zaman müşterek iştir!'.. 'Refahın yolu sağlam bir zaman anlayışından geçer', 'tarih, günün emrindedir!'...

Tanpınar'ın saat üzerine kafayı yemiş bu kahramanları, cumhuriyetin ilk kurumlarının gizli eleştirisi yapılan, siyasileridir. Tanpınar kısaca bunları 'toplu rüya görenler' diye tanımlar. Yani, 'bir paranoyayı topluca bölüşenler'... Bu rüyadan hala uyanmayanlar, var.

Başka rüyalara girenler de... Bir rüya satın almak. Dostlarını, akrabalarını, çocuklarını kanaryalardan seçmek. Dünyanın en değerli, en ulaşılmaz hikayesi; bir hayal kurmak.

Kahveye gidip gelenlerin, kafesten-kanaryadan çok, hemen hepsinde şu eski makaralı teyplerden vardı. Birçoğu yarışmalarda jüri üyesi. Ellerinde çizelgeler, not veriyorlar. Kanarya ötüş makamları; Ruleler, makaralar, gufguleler, flüt sesleri. Yaşı altmışı geçmiş kır saçlı bu kuru kemikten adamlar, ıslıklarıyla gün boyu kanaryalara makam öğretiyor. Diyelim, rule'nin dahi alt makamları var, rule, derin rule gıcırtılı rule, dalgalı rule, derin dalgalı rule, mırlı rule. Gulguleler de öyle. Derin gulgule, çınlıyan gulgule. Daha birçok ara makam, sütunum yetmez. Veya başka çizelgede, bülbül sesi, suyun fokurdama sesi, çağıldayan su sesi ya da yalın-bülbül sesi, çıngırak sesi. Bu makamlar da, yalın, pest, derin, rule diye alt perdelere ayrılır... Puanlar ayrı ayrı verilir.

Yaşlı adamların dudaklarıyla makamları taklit edişlerine alışamazsınız, kanaryalar da zor alışır, ürkerek, sarsılarak, tüylerini ürpererek aylarca dinler. İhtiyarın, çoğu dökülmüş dişlerinin arasından çıkarttığı; 'cokcokcokcokcokcok ya da gluglugluglug...' sesleri çınlatması, inilbileştirmesi, ululaması, sıçratması ve bazen bir enstrüman gibi usta sesler çıkartmaları, hayret verici. Bu kadar makamı bilmek de kolay değil. İyi bir kulak lazım. Bizler, kanarya ötüyor işte, der geçeriz. Burada çok ciddi bir ses mühendisliği söz konusu. Ötüş güzelliklerini ayırdetmek için bütün makamlar ayrı ayrı teyplere kaydedilmiş, teypler açılıyor, kanaryalar dinliyor ve sonra kopuyor vaveyla!.. Bir sihirli velvele, sormayın.. Rengarenk melekler dil filozofu!..

Yoğun felsefe, edebiyat okuduğum bu yıllar, bülbül sesli kanaryalar dinleyerek hayatımın büyük bir keşfini yaptım. Anladım ki, doğu edebiyatı, terennüm edebiyatı. Bizde, diyalektik, kurgu, çatışma, kuşku yok. Anladım ki, doğu edebiyatı, yakınma, yalvarma, yakarma edebiyatı. Kafesinde kullanamadığı kanatlarının pırpırpır seslerini, sesiyle taklit edip göklere ulaşır. Sanatlarımıza bakın, taşın terennümü, tahtanın terennümü, oyanın, desenin, halının, bezemesi, işlemesi, süslemesi. Her biri kendi içinde zincirlenerek yükselen ses tavrımları. Uç vermeden, sınırlamadan, sonsuzca, yükseğe doğru yükselir. Taşın, tahtanın, oyanın, eşarbın üstünde ilahileşen matematik tavrımlar. Ağıt, destan, türküsü, naatı, divan şiiri, hepsi süsleme, yakarma, yakınma, yalvarma. Doğunun edebiyatı kafesten çıktı. Doğunun edebiyatı kölenin sırtındaki kırbaç izinden çıktı. Müminin seccadeki alın izinden çıktı. Doğunun edebiyatı, geceden, aydan, mehtaptan, kuştan çıktı. Doğunun edebiyatı, sesten, sudan, nurdan, ışıktan çıktı.

Neden bizde, en merhametli, en yumuşak sesler, zindandaki mahkumun feryatlarından süzülür. Neden sertleşmez, keskin bir devrimci, isyancıya dönmez. İçimizdeki en kanlı baltalar neden birdenbire suda erir, ışıkta çözülür, çiçekte kaybolur. İlk yağmurlarla toprağa toza buluta karışır. Bizler, intikam almayız, zalimlerin adını ezberlemeyiz. Biz, tanrıyı ve tabiatı alır karşımıza feryat ederiz! Sitem ederiz... Bizim kırbaçlarımız, toplarımız, kaküller, perçemler, ay ışığı. Ay, kasedir, kase yarın çehresidir, çehresi yarın kadehtir, kadehimizi ötelerin mahzeninden işte bu geceler doldurur.. Yarın yanaklar bu yüzden her dem parça parça eder. Kara yastıklarda, çıplak taşlarda yatıyoruz hala, derdimizi hala, kumrularla anlatıyoruz... Mevlana söyledi; 'feryat etmeyelim de, ne yapalım!'... Doğu edebiyatı; bir yansı niyaz, bir yansı, feryat!.. Ve şairleri anonimleşip ululara karışmış kuşlar, bülbüller hala türbelerimizin, köprülerimizin, camilerimizin, tepelerimizin, ovalarımızda uçan kuşlar! Animist, bütün canlıların tek ruh olduğu bir kızıldereli köylü gibi, yani isimleri şöhretleri, kimlikleri hiç önemli değil, birazdan pencerenize tüneyecek kumru, güvercin, serçe, Fuzuli'nin, Şeyh Galip'in ta kendisidir. Kuşlarla bülbül atalarımızın ruhları içiçe girmiştir!

Belki de bu yüzden bu kanarya kahvesi atalarımızın sırtını gizliyor, korkmadan açıp açıp okuyalım. Bu kahveye, uçuş ve ses okulu diyebilirsiniz. Ancak, uçuş yasak! Bir kanaryanın kaçtığı haberi ne güzeldir, özgürlük işte, bilinmez bir ağaca ne güzel tünemiştir.. Hayır, kaçtı haberi, bir felaket gibi ihtiyarları parçalayarak, kahveyi sarsarak, düşer. Kır saçlarından duman, barut fışkırır. Felaketin ayrıntıları kara bir haber gibi tekrar tekrar, geçmiş olsun, başınız sağolsunlarla anlatılır.

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

●MUHTEŞEM BEYİN MACERALARI (Serüven numarası 4 ya da 5)

cemaahmet@iemail.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Kiraz mı alsam acaba, diye düşündüm. Pek iyi görünmüyolardı ama. Ve iki çeşidi vardı.. İyisinden, yarım kilo söyledim.. Gerçi, 'frigo' dondurma da almıştım, Aleksandra'ya ve Serab'a. Benimcanım istemiyo.. Poşete bi daha baktım: Tamam, hepsi orada.. Kasetler.. Okuyup bitirdiğim, iade edeceğim kitap.. Bi tane de ekmek.. 'Biz kepekli yiyiyoruz, kendine normal bi ekmek al' demişti Serap... Manavcı çocuk kirazı tartarken, kasete bi kez daha göz atıyım dedim ama, küçük bi hediye paketi yaptırdığımı unutmuşum.. Sezen Aksu'nun bi albümü.. İçindeki 'Keskin Bıçak' şarkısını çok seviyomuş Aleksandra. Bazen onu dinlerken, ağladığını söylüyo Serap.. İskele meydanındaki dükkânlann birinde buldum, zar zor.. Boş bir kasete de, mp3'ten 'Gipsy Kings' şarkıları kaydettim.. Kayıt yapmak hoşuma gidiyor. Düzenliyosun, ayarlıyosun, şarkı girişi hazırlığı, ve bitişindeki yavaşça ses kesilmesi felan; oyalıyo insanı. Geçen gece bunlarla uğraştım teybin başında, bi mindere çöküp saatlerce; temiz bi iş olsun maksadıyla...

Bugün, akşamüstüne doğru da yıkandım, güzelcene. Sırtımı filan sabunladım iyice. Kir çıkıyomuş çünkü, sertçe ovalayınca. "Yağla yaparsak fazla çıkmaz," demişti Aleksandr "Kremle yapıyorum ben," dedi Serap. Bişiy demedim hariçten ben. Konu hakkında çok şey bilmiyodum. En fazla, değişik bi durum yaşayacaktı vücudum işte.. Aleksandra, profesyonel masajcı. Ukrayna'da eğitimini almış, yıllarca kursuna gitmiş bunun.. El falıma da bakmıştı bi gün.. Sinir uçları, ağrı bölgeleri, enerji yayan kısımlar ve stres biriktiren eklem bölgeleri, vs. biçok şeyden bahsetmişti...

Kapıyı, Serap açtı. Kesekâğıdını uzattım.. "Bezelye sever misin?" dedi.. Severim tabii... Aleksandra, bi yarışma programı izliyodu televizyonda.. Nası anlıyor, ne işitiyor, bilmiyorum. Türkçesi o kadar iyi değil ki.. Belki sadece, insanların hareketlerine ve tepkilerine bakıyor, merakla. Ya da öylesine vakit geçiriyo işte.. Ailesi, uzakte, memleketinde. Burada kazandığı parayı, kızına ve oğluna gönderiyomuş.. Küçük pakedi uzattım.. 'Doğum günüm değil ki,' dedi, o tuhaf Türkçesiyle, birazcık utanarak.. "Keskin Bıçak," dedim.. "Açıstiyosan.."

Tatlı da hazırlamış, Serap. Aynen bi pastâne tatlısı gibi. Herşeyi yapabiliyo!.. Aleksandra kasetini çıkarmış, gidip içerdeki teybe koymuştu.. "Bulamıyom ki," dedi, uzaktan.. "Dördüncü parça!" dedim. "Ya da, beşinci!." "Gene ağlıycak şindi," dedi Serap, pilavı karıştırırken.. "Sözleri bilmiyor ki ama?" "Melodisi hoşuna gidiyo demek; duygulanıyo.." Yanına gittim sonra.. İlen al, geri sar, bi türlü tutturamıyoruz. "Bu mu?" "Dül!" dedi Serap, mutfaktan.. Az daha geri sardım.. Yarım saatte ancak bulabildik şarkıyı; sonra sofraya oturduk.... İçenden, gerçekten duygu dolu bir melodi yükselirken, şaka yollu, gözlerine baktı o'nun Serap. "Ne o, ağlıyo musun?.."

İnsanların durduk yerde ağlayıp, kendilerini üzmemeleri için, küçük bir alay yöntemiydi bu, pek bi fenalığı yoktu.. Hüzünlenmişti ama gene de Aleksandra. Benim yanımda da kendini bırakmak istemediğinden belki, kafasını iki yana, şarkıya eşlik ederek sallamakla yetindi.. Sonra biraz neşelendik.. Bahçedeki kedilere patates kızartması lirlatırken ben, bi tane patates, kedilerden birinin kafasına denk geldi, ve şaşkın şaşkın etrafına bakınırken o, ufak olan diğer kedi, çalıların ardına düşen patatesi buluverdi hemen...

"Yapıracak mısın," dedi Serap, çaylarımızı içerken.. "Evet, iyi olur ama, Aleksandra, yorgun değilse tabii.." "Yapar canım," dedi... Aslında para vermek gerekiyodu belki; fakat sevdiği şeylerden küçük bir potburi hazırlayarak ufak bir hediye oluşturmanın, daha güzel olacağına karar vermiştim.. İçeriye giderek, yağlarını getirdi Aleksandra.. Hüznü azalarak keyfi yerine gelmiş ve dili açılmıştı. "Sen," dedi, "çok gergin.. İşimiz uzun sürecek.." Yere bi çarşaf serdi, soyunup uzandım... O böyle diyince, biraz daha gerginleşmiştim sanki. Yine de kendimi bırakmaya çalıştım.. Sırt üstü, kafamı dayadığım yastığı göstererek, "başımı böyle mi koyayım, yoksa böyle mi?" diye sordum.. Çenemle bastırıyodum yastığa!. Yuh yani. Öyle durulur mu be oğlum.. "Yan çevir kafanı Mettin; rahat bırak kendini," dedi.. Ve parmak uçlarından, hassas işlemlerine usulca başladı.. Genç bir kadın olsa, daha farklı hisler yaşanırdı belki.. Fekat ellerle ilgili bir şeydi bu. Ne yaptığını bilen, yumuşak ellen vardı Aleksandra'nın. Ayrıca laf aramızda, gençliğinde bayaa güzel bir kadın olduğu da anlaşılmaktaydı.. "Auh!" diye bi ses çıkardım.. "Burada, stres birikmiş," dedi, "Bi topakçık var." "Nerde, ne topakçığı?!" dedim.. Aufl "Şurda.." Diz kapağımın alt kısmında bi yeri ovalıyodu.. "Kötü mü?" "Yok, yok, stires, enerji.." Başka bişeyler daha dedi. Çoğunu anlamıyodum... Auf!.. İçerde, yarışmanın finalini seyrediyodu Serap. "Gürültü yapmayın be," diye seslendi.. Diğer bölgelere geçtiğinde Aleksandra, ağrı sızı azaldı.. Aslına bakılırsa, onbeş kişi üzerime eğilip, farklı kısımlarıma, çeşitli profesyonel masajlar uygulasa da, pek rahatlayacağa benzemiyordum hani! Kafamla ilgili bişeydi belki bu. Bi yığın saçmalık dönüyodu beynimin içinde. Uzanmış yatarken bile gereksiz şeyler düşünüyodum. Bazıları da, gerekliydi.. Herşeye, ilginç bi durummuş gibi bakıyodum bazen. Durum'u hiç tanımlamayıp, sadece kendisini yaşamaktan ürk... Alnımı ovalarken Aleksandra, pek hoşuma gitti, ve neredeyse uyuyup kalacaktım orda....

Kiraz, tekrar bana teklif etti Serap.. Onlar da almışlar, duruyomuş dolapta. Ben götürüp evde yersem, daha iyi olurmuş bu.. İyi dedim... Psikolojik bişey mi acaba? Yani, masaj işe yaradı mı, yoksa öyle mi zannediyorum.. Her neyse, en azından kırkbeş dakika yatıp uzanmış oldum!.. "İyi akşamlar Aleksandra," dedim. "İyi akşeem!" dedi... "Bi ara gene yaptırırsın," dedi Serap, kapının önünde, "sık yapılması gerekiyo.." Hadi ya?.. Sokağa çıktığımda, zinde, dinç filan hissediyodum kendimi hesapta.. Hattâ yolu uzatmaya karar verip, kestirme ara sokağa sapmadım, caddeye doğru yürüdüm.. Sıcak bi yaz gününde, akşam gezintisine çıkmış aileler, dondurma yalayan çocuklar vardı etrafta.. Bir arabanın arkasından dolanıp gelen siyah bir köpek, elimdeki poşeti kokladı.. 'Kısır' vardı, poşetin içindeki bir poşette. 'Tabağıyla alsana yahu,' demişti Serap. 'Gerek yok! dedim, çöpçü gibi poşete boşalttım.. Tabak taşımayı sevmiyorum..

13. Sayfadan Devam

Dernek felsefesini alt üst eden soru da bu. Kanaryalar özgürce uçamıyorsa, nasıl güzel ötebilsinler. Onlar ancak bizim olmayan tepelerin boşluğunda cıvıldar, şakırdı.

Ellerinde teypler, dudaklarında ıslıklar, kafeslere kabus gibi çökmüş kuru kemikli ihtiyarlar, her biri yaşlı gestapo subayları gibi, güya kuşlara ötmeyi öğretiyorlar! Kuşa dahi öğretmek isteyen şu insanoğlu, akıl hastası. Bu hasta akılla tabiattan kendimizi ayırdık. Düşünün, içimizde hayvan psikologları dahi var. Bu delirmiş akılla, tabiatı eğitmeyi, tabiata öğretmeye kalkıyoruz, neyi?

Ama, bu ses hastalarının hepsinin aradığı, zenci kölelerin yakarış ve ağıtları gibi, hiç bilinmedik ezgili sesler. Makaralı teypleri her sesi, her makamı yazmış, kaydetmiş, numaralamış, ama aradıkları, bilinmedik sesler. Hala efsaneler kol geziyor ortalıkta. Ünlü bir kanaryanın türü var, Afrika şarkıcısı, bir zamanlar sesiyle Avrupa'nın en bulunmaz şaheseriydi. En çok aranılan kanaryalar hala yabanıl türler. Bütün efsaneler dönüp dolaşıp hala yabanıl türler üzerine yoğunlaşıyor, neden? Ne taşıyorlar? Yabanıl kanaryalar, daha güzel, hiç bilinmedik nağmelerle ötüyorlar ve ele geçmiyorlar. Bu meşhur Afrika şarkıcısı gibi.

Kanaryaların kökü, Kanarya adaları. Köle taşıyan beyaz adamlar, aynı gemilerde ticaret için kölelerle birlikte binlerce kanarya kuşu da taşıyordu. Okyanuslarda defalarca sulara gömüldüler. Taklitçi hayvanlar kanaryalar, yüzbinlerce yıl, suyun, rüzgarın hışırtısı, kölelerin çığlığını, müziğini, taklit edip ötüler. Ve ne acılı sesler, zehir gibi ötüşler, kayboldu... Şimdi, kafeslerde için makaralı teypler, kanaryalar ötüşlerini makaralı teyplerden öğreniyor. Acı, zehir, felaket, hüzün, keder tanımayan bu kanaryalar, boş bir mekanik sesi taklit ediyor! Bu mümkün mü? Tabiatın kendisini, fırtınasını, depremini, heyelanını, vahşi canavarlarını, kara yılanlarını görmeyen kanaryalar, geceleri simsiyah ormanın içinde ay ışığına tırmanmış kanaryalar, neyi taklit edecek, nasıl ötecekler? Hem sonra hepsinin ölüm nedeni, stres ve gerginlik diye yazılacak!

Burada herşey problem, kafeste kanaryaların büyük sıkıntısı evlenme zorluğu. Doğada, rahatlık ve sıklıkla tekrarladıkları çiftleşmeye kafeste isteksiz kalıyorlar. Kafes içinde hareketli, yaramaz, şımarık kanaryalar 'iyi düzücü' sınıfına girip, bir hevesle erkeğin yanına koyulur. Dişilerin ötme derdi yok, ölücü, erkek, bir yıl kalıyor yanında, dişiye yanaşmıyor. Erkeğin iyi düzücü olabilmesi için özgürce uçması gerekmez mi? Bu durum da aile hayatını tam bir çıkmaza sokuyor, dişi yuvadan hoşlanmıyor, hergün erkeğim kafeste istiyor, sonrada beni iyice düzeceksin diyor, insanoğlu bu boş ve saçma denemeyi kaç yüzyıl daha götürür...

Başanlı bir çiftleşmeden sonra Recep amcanın kanaryaların cinsel organlarına öpücük kondurmasından ise bahsetmeyeceğim.

Kafesteki kuşlardan biri çok hareketliydi, diğeri donuk, içine sinmiş. Recep amcaya, kafesteki şımarık, neşeli dişiye erkeğinin niye karşılık vermediğini sordum, 'delirmiş amdan ik bile korkar' dedi, neye uğradığını şaşırdım, ihtiyarın dilinde vıcık vıcık apışarası tükrüğü, ağızları .mcıklaşmış yaşlılar, bu çirkin cinsel şakalarla mı kanlarına hareket, eğlence ararlar. Oysa özgür kalsalar, düşünün bir dere kenarında. Su sıçratışları. Birbirlerini ıslatışları. Üşüyüp tüylerinin içine sinişleri. Yüksek bir ağacın dalına tüneyişleri. Tekrar suyu batıp batıp, ıslanıp silkinişleri. Şimdi Recep amcanın zevk, şehvet dolu ıslıkları, ıslığıyla soyuyor gibi kanaryayı, anyor gibi üfürüp üfürüp tüylerine, göğüs uçlarını... Günler, yıllar işte böyle geçiyor, kafes içinde, plastik bir yuvalık, yemlik, suluk, hepsi uğraş. Yuvalığın içine rahat uyusun diye at kılı, yün. Tünek sağlam ağaçtan olmalı, kurtlanmamalı, kanarya ayaklarıyla kavramalı, keyifle ötmeli, nazlanmalı. Kafesi çok temiz olmalı, sağlıkla hergün tertemiz yıkanmalı, kanaryasını oyalayacak küçücük zil, aynası, oyuncak merdiveni, birbirinden güzel ödülleri, hediyecikleri olmalı. Kafesi ceryanda kalmamalı, oda sıcaklığı düşmemeli, hangi kapının ağzı esiyor öğrenmeli, en küçük hava hareketlerine evde yaşayan herkes titizlikle uymalı, acemi yetiştiriciler gibi kanaryasına nem kaptırıp öldürmemeli. Balını, bisküvisini, yumurta sarısını, tohumlarını hazır etmeli, şalgam tohumunu hergün çarşıya gidip ayırtmalı... Bu küçücük kafesin içinde büyük bir belediyenin bütün sorunları günboyu Recep amcayı bekliyor, tünek yine kirlenmiş, suluk yine bulanmış, yemlik yine çöplenmiş, mamalık yine yan düşmüş, banyoluk yine pislenmiş, taban kumu yine topaklaşmış... Kafesin içinde mühendislik, geometri, matematik hesapları, ince ince cetvel hesapları, hayvan bir tünekten diğerine yaralanmadan nasıl sıçrasın, üstteki tünekten alttakini pisletmesin, banyoluktan çıkıp kumluğuna düşmesin...

Bir de renkleri yok mu, kaç tane sarı, altın sarı, portakal rengi, tunç rengi, limon sarısı, acı sarı, kuyruğu beyaz, göğsü yeşil.. yüzlerce renk. Soyuluktan ayrı, güzellikten ayrı, bir de eline soylu İngiliz kanaryası düşerse... Göğüs tüylerinin güzelliğini, sırt tüylerinin parlaklığını, tüylerinin sıklığını, uzunluğunu, butlarının bacaklarının çevikliğini, kasını, anlata anlata bitiremez...

Kanarya yetiştiriciliğinde dünya çapında ün yapmış Almanya'nın Harz bölgesinde yetiştirilen Harz kanaryaları üstüne, kitap arar, bilgi arar... Harz kanaryaları Almanya için 17-18. yüzyılda büyük bir ticaret kaynağı oldu, her yıl yüzbinlerce kanarya ihraç ediliyordu, efsanesi yine aynıydı, o güne değin duyulmamış derin nağmeler, makamlarda ötüyorlardı, her bir kanaryasına işte bu ezgileri öğretmek!..

Ve kanaryasına gün boyu iltifat dolu sözler, 'gel seni kucağıma alayım, ama sen kaçarsın... kaçarsın kızım...'

Tayyip ağbi, inanılmaz geyikçi, yabanıl kanaryalarla ilgili bir yığın saçma sapan hikayeler uydurur, abarır. Acemilerin çoğu kanar, çünkü bu hikayelerle kanaryaların fiyatları artar. Ama Recep amcayı bu gülünç hikayeler yine kudurtur. Birbirlerinden yıllarca ses kaydettiklerini gizlerler. Birbirlerinin teyplerini açmazlar. Her biri çok ender yabanıl sesler kaydettiklerini iddia eder. Kafeste ötüş öğrettikleri kanaryalara dair sağlam repertuarları hepsi ezbere biliyor, ama yine meslek kıskançlığı... Diyelim Tayyip ağbi, PKK köy bastı katliam yaptı, köyde yıllarca çığlıklar, ağıtlar eksik olmadı. İşte bu yörede bir kanarya bunları kaydetmiş. Sallıyor ama nasıl... Dinar'da deprem olmuş, günlerce ağlaşmış insanlar, bir yabanıl kanarya çığlıkları taklit etmiş, acıyla ötüyormuş. Ne kadar saçma olursa olsun hikayeler, Recep amca, yıllardır ses kanaryacılığın pirı, hayatı böyle bir ağıt, ötüş peşinde. 18-19. yüzyılda Osmanlı bestekarları da birbirlerinin yanında şarkı okumaz, meşk etmezmiş, çünkü şarkımı alır, bestemi öğrenir diye korkarlarmış. Sırf bu yüzden yüzlerce şarkı bestesi tarihe gömüldü, yok oldu. Sanat müziği tarihçileri şarkılar hafızalara yazıldığı için bestekarların ölümüyle büyük bir külliyatın kaybolduğunu söyler, kimbilir ne içli besteler di. Efsaneler de bu kaybolan besteler üzerinde. Şunda şöyle bir kayıt var, şunda şöyle bir arşiv. Yani, felaketlerimize, katliamlarımıza, depremlerimize, acılarımıza şahit olmuş bir tek kanarya yok mu? Bu acılı nağmeleri, ağıtları uzak dalların tepesinden dinleyip hafızasına işleyen tek bir kanaryamız yok mu? Bir ağacın dallarından arkasından gizlice köyü kadının bitmeyen ağıtlarını dinleyip dinleyip terennüm eden tek bir kuşumuz. Uydurmadır. Yoktur. Peki, bu yabanıl kanaryalar? Kimseler öğretmediği halde, bu nağmeleri nerden bulup kendi kendilerine ötüyorlar?

Bir derin sancı duymuş ve bütün kanaryaların şakrak dudakları susmuş mu? Yaşadığımız acıları bizden gizlice öğrenip terennümleştiren kanaryalar var ülkemizde. İşte, bizleri uzaktan uzağa izleyen küçük çocuklar, bakalım yarın ne hikayeler anlatacaklar. Bilmediğimiz makamlarda, seslerde, tatmadığımız acılıkta, ne ağulu nağmelerle tepeden tırnağa şakıyacaklar. Kaydedenler var. Otuz bin insan öldü depremde, hiçkimsede mi kaydetmedi?.. Var... Ama bu sesi arayan yok. Bu sesler için hayatını feda edenlere deli diyoruz. Kanarya dediğimiz nedir ki, bir serçe. Rengi, otüşüyle serçeğillerin soylusu, bu küçük sarı serçenin ateşten dili, sesinin süsleri... Bıçak ucu gagasından ılık ılık şarap temizliğinde dökülür. Dua dua, nakış nakış, geceyi meyhaneleştirir. Kahreder, incitir, ışık saçar, lale yaprağı kadar ince titreyen, elmastan sert, var böyle bir ses. Var diyorum... Var diyorum ama aklımız engel oluyor küçük şeylerle konuşmaya! Çok neşeli bir ahlak, güzelliğiyle ruhumuzu besleyen tabiatın harfsiz, sözsüz en güzel sazı, var diyorum...

On yıl ne çok seyrettim şu sahneyi, Recep amca kafesin önünde, yalvarırcasına, ağlamak üzere bir çocuk gibi suratı, ama ağlamadan yalvarıyor; 'söyle kızım, söyte kızım lukluklukluk, söyle kızım, lukluklukluk', 'tatlı kızım lukluklukluk!'... Kızı hiç oralı değil. İhtiyarın soğuk kemikli, kınşmış yüzü kızına kanır gibi, nasıl kur yapıyor, kanaryayla dakikalarca cilveleşmeye çalışıyor. Midem kaldırmıyor. Kesin sübyancı! Seyredene acı veren bir manzara, ne dokunaklı manzara. Kuşu ötmeyince, eli ayağı tutmıyor, gözlüğü düşüyor, eli avucu yapış yapış oluyor. Diktatör gibi, gaddarca hırslanıyor. Sesini, dişlerinin gıcırtısıyla sertleştiriyor; 'kızım, kızım, lukluklukluk, kızım kızım lukluklukluk!'... Nasıl kızgın, kanaryanın başına sabırla inliyor gibi. Sert bakışları, aşırı kıskanç, çıldırmış, bütün hayatının tüm hayalkırıklıklarını şu minnacık kuşun üstüne döküyor. Yan masalarda bomboş suratlı, mumya gibi ciddi mi ciddi oturan ihtiyarlar, buranın, talim terbiye kurulu gibi. Hepsi solunum darlığı çekiyor. Hepsi böbreklerinden, belinden anzalı. Ama hepsi başkonsolos gibi... Avaz avaz bağırıp ihtiyarın kemiklerini kırmak geçiyor içimden, 'kızınız ötmeyecek, ötmeyecek..'. Tüm bunlara gerek yok, gece musluğunuzu açık bırakın, ertesi gün kanarya su sınıtısını, kıvrımları, damlayışları, bükülüşleri, çarpışlarını sesiyle bir güzel özetleyip, gün boyu resital verecektir, tüm bunlara gerek yok, siz oturup kalkarken tatlı tatlı kendinizce mırıldanın, kanarya çok uzaktan sizi izleyip, hatmedecektir...

Recep amca, küplere biniyor. Kanaryanın başından aşağı kaynar sular döküyor gibi 'hadi kızım, lukluklukluk, güzel kızım, lukluklukluk!'. Kanarya tüneğine sinmiş. Tüylerini korkudan diken diken şişirmiş. Dokuz doğurur gibi kaskatı. Kurtlanmış, küflenmiş yaprak gibi tüyleri solgun, cansız. Topluiğne başı kadar incecik gözleri. Ki, tek bir pınltıdır gözleri. Ki, onun da yansı birkaç tanecik şeftali tüyüyle kapkara gözkapağı kepenk gibi kapalı. O yarım tek çizgi aralıktan nasıl içli bakar. Balını yemez, şekerini yemez, bisküvisine hiç bakmaz. Recep amcayı kudurtur. Sinmiş sinmiş bakar. Bir çizgicik gözleri ama, başka bir dünyadan bakar. Ne ayaklarında kudret kalmış, ne tüneği tahta parçasında. Başına zebani gibi çökmüş, davul döver gibi bağıran ahmak ihtiyar. Recep amca hala sanır ki, mahsustan kanaryacık surat asar. Bir sivilce, bir ben kadar küçücük gözleri... İçinde dindiremediği bir küheylan kadar deli bir nara. Ilınıp ılınıp gizlice, ölümcül bir çıldırışa saklıyor gibi ötüşlerini. O bülbül dil. O alevcik dil. Kursağına o zehirden damlacıkları döküp. Yutkunup yutkunup... Hayat dediğin bir nefes. Nefesin de saliseleri var... Her biri bir küçük heves. İşte kanaryacık, birkaç gram kemik, bir kaç sarı tüy, doğmuş olmakla bu memlekette ne eziyetler çeker. Bitmez mi bu ihtiyar, nur dediğimiz işte bu pınltıdır, ve tüm dünyanın nurları hepsi işte bu kadardır. Diken diken tüyleri şimdi sırtına batar. Sıkıntıdan kanaryacık gagalayıp gagalayıp paslı çivi söker gibi tüylerini yolmakta...

Biliyorum, kırgın olunca insan sindirmez hiçbir sözü. Bu yüzden acı acı yolmakta tüylerini. Sahibine değil kanatlarına dargın. Bu yüzden küsmüş, sırtını dönmüş kafesin açık kapısına. Tabii bunlar benim düşüncelerim. Belki de gerçeğin kendisini Mevlana söylüyor: Ey Tellal, bağır müslümanlara, siz hiç kaçmış bir mümin gördünüz mü?

Sen olsan aheste vertrdin yüzünü

Bir doğum günü sunulan armağan kadar değildi yüreğimizde biriktirdiğimiz... elime, yüreğime sığmayan sevgi kadar kulsaldın belki... oysa ellerimde kül renginde bıçak... hala yaralarını kanatıyordum... ve şimdi duyulan sözler sana adanmış türkülerde yitirilen boğuk ezgiler gibi... ve en onulmaz anlarda, anılarda, yanımda bulduğum boşluğun; denin uçurumların kıyısında yer altına değin bir sis buluttu... sanki, dünyanın sonu yok, acıların, aşkların, yaraların, sınavların, her dem yitirilen düşlerin ve yağan yağmurun... oysa göz gözü görmez bir sis değildik, oysa gün ışığı aydınlığımızı, hasret kucaklaşmalarımızı, özlem kokan ve senin için biriktirdiğim her şeyi... şimdi sanki bir çırpıda gömmüş bir toprağa, feryat figan ağlayan çocuk gibi, bir hükümlünün çorak kalmış ömrü gibi yitirdim... ve ben iki parça olmuş yüreğimde saklanan yalın bir bıçak gibi vurulurken sabahlara özlemimle, en acı tütünü çekerken ciğerlerime, kaçak bir mahkumun yakalanmaktan korkmadığı; yalnız kalmış korkuların arasındaki bir hüzün gibi, hazan mevsimindeki sarı yapraklar gibi, toprağından sürülmüş insanlar gibi hasretim... Ve her şeyi unutmuş gibi, saldanan maskelerin ardındaki kötü yüzler gibi, bıçak sırtında kucaklaşmaların sırnsiliği gibi değil; gözlerim kadar inasıtı, yanan tütün gibi efkara boğulmuş fakat sevinci yüreğine hapsolmuş her dalım söylenen mavi bir türkü gibi bir yudum insan kaldı karşında... belki de kocacık cümleler gibi... kavuşmak da sarılmak kadar bir an...

Baran Semah

Gecelerin sonsuzluğu

Yaşadığım sessizliklerden, hüzünlerden, yalnızlığımı hissettiğim günlerden sonra nihayet gelmiştin. Sımsıkı sarmıştım seni içime. Sen yokken neler yaşadım biliyor musun? Yalnızlığı. Sensizken gökyüzüne bile anlam yükleyemiyorum. Sokak kapılarını sanki sonsuzluğa kapatmıştım. Gene anlatamıyordum seni kendime. Anladığım tek şey vardı. Sana olan sevgim. Ölüme her yaklaştığımda, seni düşünerek hayata dönüyorum yeniden.

Geceyi aydınlığa aralamıştık seninle. Yeni sevdalar, yeni insanlar anlatıyorduk birbirimize. Ellerin hep avuçlarımdaydı. Yine soğuktular. İncecik belinden kavradığımız bir bardak çayımızla eşlik ettik yıldızların parlaklığına. Denizi anlatıyorduk, karanlık sessizliğe. Yanımdaydın. Ay bize gülümsüyordu. Yakamozu gördüm deniz mavisi gözlerinde. Dostluğunu, sıcaklığını yine hissediyordum. Sığdıramıyordum seni içime. Güzel anıların, güzel dostluklar varsa yaşanabileceğini anladım.

Yaz akşamları ilk bu kadar kısa, bu kadar uzun, gözlerimiz uykuya, yüreğimiz sevdaya hasret kalarak geçiyordu. Sen vardın. Yıldızlar bile sustular yanında. Sen vardın. Benimdin. İyiki varsın SOBİDA...

Ferbna (Filiz)

Bir istek

Arkadaşlar bilmem siz okuduktan sonra ne yapıyorsunuz LeManlarınızı. Ama ben atamıyorum. Öğrenciliğimden beri de epey birikti. Tek bir kişinin değil de, daha fazla insanın okuyabileceği ve de eğleneceği bir adres, bir kurum (her yer olabilir) bildirirseniz şu anda koli içine koyduğum ve her biri de çok eğlenceli olan (aralarında L-Manyak, Öküz falan da var) LeManlarımı o adrese yollayayım... Bazen eski LeManlara göz atmakta çok güzel oluyor. Öptüm hepinizi.

dr.tarikturk@hotmail.com

yeniHarman
Bu hafta sakın yeniHarman'ı kaçırmayın!
1 BOMBA VAR!

Bombalar var... "4 Temmuz tezleri" ve yeniden müthiş bir mülakat: "Elli yıllık metres ilişkisi!" ile Prof. Yalçın Küçük... Türk askerlerinin ABD'lilerce esir alınışı, "Olayın iki yönü ve Amerika'nın elindeki silah" ile Türk solunun dev çınarı Mihri Belli... **Hakan G'den müthiş söyleşi: Dünyaca ünlü anarşist Abel Paz yeniHarman'a konuştu...** Ülkücüler, İslamcılar, Nizamı Alemciler, solcular, lümpenler; Kenar mahallelerin racon kesen çocukları, bir gece yeniHarman'la racon kesti; Buzlukta (nezaret) bir yaprak jilet'in olacak, kendine atacağım... **Dünyanın en tanınmış hackeri ile olağanüstü mülakat:** Bir bir surat Mitnick... Yudum Şaşmaz'ın kaleminden sinemada bir David Lynch efsanesi... **Kaan Ertem'den Cala Turca...** Barış Mutlu'dan süper izlenim: Bodrum'da aşk bir boştadır... **Bilgi Üniversitesi öğretim üyesi Hakan Polat, "dudu ve Tarkan"ı yeniHarman için analiz etti...** Bir tatil üçlemesi: Deniz, güneş ve seks... **Timur Danış, Viyana'da adım adım Başbakan Erdoğan'ı izledi...** Feridun Düzağaç ve Gökhan Dabak düeti... **Jerzy Grotowski ve Thomas Richards: Kesişen Yolların Peşinde...** Sezyum, **Yonca Poyraz Doğan**, Mutlu Esendemir, **Refik A. Hermoon**, Eflatun Nuri, **Mehmet Çağçağ**, Tuncay Akgün, **Galip Tekin**,...

LeMan
Sayı: 610
18 Temmuz 2003 Cuma
Haftada Bir Yayımlanır

• **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
• **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
• **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

• **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Gökhan DABAK • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneş İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Sıtkı ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail DKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert KOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • **Satış:** Cengiz KOCALI • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik** [illegible] 0.212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SİYASİ BİR TERCİH OLARAK MAYMUN

Galip Tekin anlattıydı... O vakitlar GirGir dergisi Cağaloğlu'nda.. Gülhane'deki hayvanat bahçesinden bir maymun kaçmış... Gitmiş, Topkapı Sarayı'ndaki bir tarihi taş kovuğun arasına saklanmış!?.. Mümkün değil çıkaramıyorlar hayvanı... İki tane polis copla döve döve çıkarıyorlar ancak... Ertesi gün **Cumhuriyet Gazetesi**'nden gazeteciler Gülhane'ye ziyarete geliyorlar dayak yemiş maymuna!.. Sırf polis dövdü diye!. Çekirdek getirmişler bi de.. Dayaktan artta kalan tek dişiyle yiyormuş onları.. Cenup hudutlarımızdaki insanımızın asaleti, civanmertliği bir yana merhametide ilgi çekici... Teşkilatçı kafesinden mahrum olan bu arz tipi insanlar entersandır, felsefeden anlıyorlar..

KÖRPE NEVROZ!

Bi arkadaşda şunu anlattı... 80'li yılların başı.. Çocuklar servis taşıtıyla okula gidicek.. Karşıdan polisler gelyormuş.. Ama babası TKP'li olan 7-8 yaşındaki kimi bebeler hemen kendilrı yere atmış ekibi görünce.. Olmayacak bişey dili.. Ben bebekken de evimizi bombalacılar.. Çocukluğunun cığarine işliyor tabi bunlar.. Her nazariye, körpe bedende adeta romantik bir safha, bir hayal ve mübalağa devresi geçirir.. Ama, tanrıya şükür bir dönem böyle sarallar, jeneralikler gibi paralize olmak mizacı besler... Çocukluğumuz cesaret ve ihtimamla büyür... Ayrıca kividaki potasyumu, fosforu da bebeden esirgemeyin. Nur gelir.

Doğu'da film yapmaya giden ekipten bir tanıdığında dediği şu.. Sınırdan Arap ellerine kaçak tütmek isteyen kimileri eşeğe binermiş.. Fakat hayvan gece anırıp yerimizi belli etmesin diye, dötüne zeytinyağı sıvazlarlarmış.. Eşekte anıracağı vakit döt kaslarını büzmesi gerektiği için, büzemediğinden, ağzını açıp eylecena kalakalırmış.. Puh...

Akademide, resim bölümünde okurken çıplak modellik yapan bir kan koca vardı... Özellikle kadın bi enteresandı.. Poz verirken sürekli uyur, sürekli uyandırırdık... Çünkü hemen riya görür, hemen titrerdi.. Molalarda da hep benden sigara alırdı.. Bi keresinde çocuklarının vesikalıklarını verdi bana, cimcime diye.. Meğer bu onlar derken, haber geldi.. Okuldaki tüm modellere beraber imza vermişler maaşlar biraz artsın diye..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

611

25 Temmuz 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/30- 800.000 TL. (KDV dâhil)

ISSN 0-6300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

BULMACA

Soldan sağa (1) Kriz ve hızlı yoksullaşma sonucu tüm tüketim alışkanlıklarını kısıtlayan, tatilden, seyahatten, dışarı çıkmaktan, lokantadan, deniz kıyısında balık ekmek yemekten, akraba, köy ziyaretine gitmekten, arabasını kullanmaktan, kahveden, bardan, sinemadan, tiyatrodan, konserden, kitaptan, alışverişten ayağını kesen, bunun yerine para harcamamak için evinden çıkmayan, televizyon seyredip o da kesmeyince kendisini, çarpraz, çengel, resimli bulmacaya vuran, gazetelerin üçer-beşer sayfa bulmaca eki vermelerine yol açan, bulmaca dergilerinin tirajlarını patlatan kimse ya da kimseler...

BULMACAM BİTTİ, CANIM SIKILIYOR AZCIK DIŞARI ÇIKMAK İSTİYORUM AYAKKABIMIN TEKİNİ KİM SAKLADI?..

BEN SAKLADIM.!.. HAYIR EFENDİM Bİ YERE ÇIKMIYOSUN OTUR OTURDUĞUN YERDE... ANNESİ SAKLADIĞIN ZULADAN BİR İKİ BULMACA VER ŞUNA...

ANNEEE, ŞU AVUSTURALYA YERLİLERİ R VE J'Sİ ÇIKMIŞ...

VOLKAN, HEMEN YATAK GARDROBUNDA BATTANİYENİN ALTINA ÇAPRAZ BULMACA SAKLAMIŞTIM... AY ŞU ŞEYİN PLAKA İŞARETİ NEYDİ YA?.

RIFIRR RIF RIF RIF FIRFRRR RIF RIF RIF

TIRRHH

ELİF NASIL BİLEMEZSİN ÇEKİRDEK VER SÖYLİİİM... ABORJİNLER.

SİTTİR YA, NERDE ŞU 7. FARK... HAH İŞTE, ÖRDEK YOK.!..

MIRRR

ÇAĞLAR 2003 TEMMUZ

Yanıt: YURDUM İNSANI

Aksamsefasi

Askerin Irak Programı

05.30: Toplu halde kalkış ve "Bi 10 dakka daha" uyumaya karar veriş.

05.40: Toplu halde kalkış.

06.00: Mısır gevreğinin tahinpekmeze dökülmesinden oluşan kahvaltı. (İsteyene buzlu çay)

06.30: Mıntıka temizliği ve çevre bölgede kimyasal silah arayışı.

07.00: Sabah eğitimi, piyade marşı remix, ordu jimnastiğini takiben seçmeli aletli jimnastik.

07.30: Komando dansı ve sabah kokteyli. (Cola turka)

08.00: Rugby turnuvası, tek kale beyzbol, çim hokeyi. (Kışın buz hokeyi)

09.15: Irak kentlerinde devriye nöbetleri ve internet kafelerden sanal iletişim.

10.00: Irak Neyin Barışıysa Artık Gücü'ne bağlı ülkelerin askerleriyle garnizon sinemasında buluşup "Günaydın Vietnam", "Müfreze", "Avcı" ve benzeri filmleri toplu bi şekilde izleyiş.

12.45: "Bizim burda ne işimiz var?" diye kederleniş.

13.00: Öğle Yemeği" Püreli rosto. (İsteğe göre domuz veya dana. Kola komposto. (Arzuya göre Cola turka veya Amerikan) Rus salatası. (Ekstra mayonez, Sovyet versiyonu da var, ekstra mayonez ücrete tabi.) Çerkes Pilavı. (Etnik çeşit 1000 idi, 1001 olsun deyi.)

13.52: Askerliğin biraz daha kısalışı ve kederin dağılışı.

14.10: Öğlen iştiması, hava durumuna bağlı spor. Halatla tırmanma, sırıkla atlama, İtalyan çukuru, İspanyol paça, iki takıma ayrılıp hazırlık savaşı, çuvalın içindeyken yön tayin edebilme egzersizleri.

16.00: İstirahat et!

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜVÜ

FEYHAN GÜVER

Valla Hatay aklımda kaldı... Tepsi kebabı, künefe, kahveler, rakılar ve türküler için çok teşekkürler...

ABD
Ortadoğu senin lejyonun değil!

Tony Blair ve hükümet
Dr. Kelly'nin esrarlı ölümü. Demokrasi yerine infaz ihracı yapın!

AKP Hükümeti
İşgalin stratejik ortağı

İsrail 'dostu' 289 milletvekili.
Filistin Dostluk Grubu için başvuru sayısı 40, işte mazlumdan yana meclis!

Tayyip Erdoğan
Stratejik imam

Macun Firarda
Global dürrük

Kozalak Terörü
Durmaz, durdurulamaz

MEMUR ZAMMI
hükümetin büyük yalanı net 160 bin tl çocuk yardımı

DEVLETE BORÇ VERENLER
dakikada 134 milyar kazandılar rantiyeci-imfci sülükler

ELİSABATTE BURBA
Irak afrika'da uranyum arıyor yalanını amerika'ya üfüren savaş suçlusu gazeteci

ÖSYM
öğrenci başarı puanında korkunç hata yüzbinlerce öğrenci'yi yine mağdur eden biçare kurum

8.MADDE
yasa kalktı ama grup yorum'a 8.madde gerekçe gösterilerek konser izni verilmedi

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LEMON

ABD'nin Irak'ta güvenlik sağlamak için Türkiye'den asker talep ettiğini söyleyen Başbakan Erdoğan, "Öfkeyle kalkıp zararla oturmadık. Türkiye'de yönetim iyi durumda' içerikli garip sözler sarfetti!

Kapkaç ağır vasıtalandı. Büyükçekmece'den çaldıkları otobüsle Şişli'de kapkaç yapan 5 kapkaççı yakalandı...

ABD destekçisi medyanın daha düne kadar önemsiz bulup üzerinde durmadığı Iraklı direnişçilerin saldırıları, bugün Washington hükümetinin kabusu oldu...

Tarkan'ın Çeşme'deki konserine maliye de eşlik etti..15 maliye memuru konser alanına dağıldı..Bir memur ise kasada oturup yazar kasayla fiş kesti..

Foça'da maganda kurşunuyla ölen 2.5 yaşındaki Ali Star Grimason'un cenazesinde konuşan rahip, "Türkiye'nin AB'ye girebilmesi için silahsızlanmasını şart koşalım" dedi..

Irak şaşkını ABD, savaş batağından kurtulmak için Türkiye'den asker istedi...

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, milleti yine demeç manyağı yaptı: "12 Mart'ta bana çelmeyi takmasalardı, Türkiye bugün çok daha iyi bir Türkiye olurdu..".

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

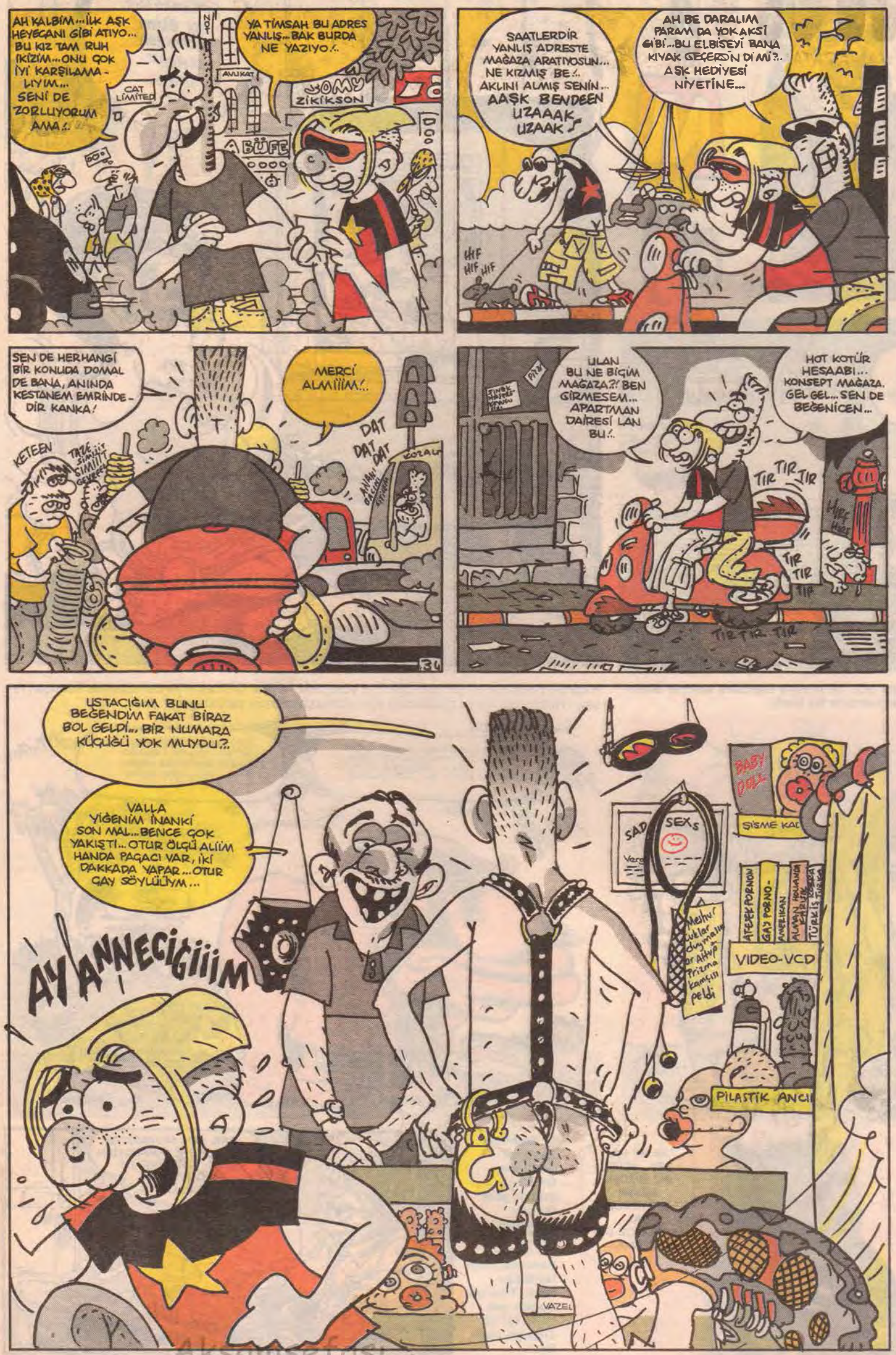

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

-Alo Sıkılhan benim Bunalgül.. Miribağ... Sıcak çorba var mı sizde?

-Annemin öğle yemeği için bıraktığı "Sodexso Yemek Fişleri"var ama onlardan da sadece 225 liralık kalmış. O kadarıyla sıcak bi çorba edinemeyiz heralde. Neden sordun?

-Hastayım ben... Size geliyim mi? Sana da bulaştırınm...

- Bir virüs kaptın ve o virüs kendisini yaymaya mı çalışıyo Bunalgül? Çok ilginç, ben bunun sadece bilgisayarlarda olduğunu sanırdım...

- Asıl sana hayvan virüsü bulaşmış Sıkılhan bunu biliyosun di mığ? Saçma bişey istemedim ki ben şimdi senden. Bak meselâ sen hasta olsan ve bunu bana bulaştırmak istesen ben hiç düşünmeden kabul ederdim. Çünkü çok hoş ve fedakarlık isteyen bişey bu. Düşünsene vücudunda bana ait mikroplar dolaşıyo, ama sen onlardan tiksinmiyosun. Benim yüzümden vücut ısın artıcak, öksürücek hatta kusucaksın... Ne güzel di mığ?

- Az önce de dediğin gibi, hastasın sen Bunalgül...

- Salaksın Sıkılhan Öflan!... Cinsel yolla bulaşan hastalık olsaydı hemen kabul ederdin ama di mi... Aklın fikrin orda diye yırtınıyorum ama inanmıyosun bana. İşte bi kez daha görmüş olduk. Yivrençsin artı kadın ruhundan ve vücut kimyasından hiç anlamıyosun Sıkılhan .. Cehennem zebanilersin.

- Meraba Sıkılhan, evet, nasısın. Aknelerinle oynamıyosun di mi yavrum. Evet oynamamalısın. Gazete, "Alabama Üniversitesi'nin Akne raporu"nu açıklamış bugün, akne ve/ veya sivilce hakkındaki bir çok doğru, yanlışmış.Yazıyı kestim, daha sonra üzerine konuşucüz ama bu süre içerisinde aknelerinle oynamamalısın.

- Benim aknem hiç olmadı, size akne diyebilir miyim anne?

- Kelimelerle de oynamamalısın Sıkılhan, hiç komik değil. Ben sana burada bilimsel bir uyarıda bulunuyorum, sen tutmuş mizah zannettiğin şeyle karşılık veriyorsun. Mizah bu değil Sıkılhan, akne ise oynadıkça azan bir deri hastalığı. Sağlığına dikkat etmelisin, sufli bir mizah yapmaktansa detoks yap çocuğum, evet, kırmızı sebzeler yemelisin, brokoli tabletleri, sanmsak hapları , tere otu kremleri... Evet, duyuyorsun di mi beni genç adam?

- Hayır, kulağımda akne çıktı.

- Paniğe kapılma hemen Labada ve/ veya efelek tabletleri yut, kafeinsiz kahve iç, şekeri azalt, beyaz peynir den uzak dur, öğlenleri yarım saat uyumayı alışkanlık edin, çok çabuk yap bunları. Yıllara meydan oku çocuğum.

- Daha kaç yıl konuşucaksın anne, ona göre?

- Derhal biber tabletleri yut genç adam! Anneyle böyle konuşamazsın.

- Merhaba koç. Hırgürkan ben. Dostluk, delikanlılık ve mertlik insanı. Antalya'dan sesleniyo kardeşin. Ben ve dört abim, şu cennet vatanın kıyılarında efendiliği tesis etmek, ehem, arazi kapatmak, anaya ataya saygı, ölçülü içilmesi, yakın koruma, darp, kafaya sıkma işleri için....

- Uzatma Hırgürkan Kardeş... Antalya ve Bodrum'daki, icraatlarınızı okuyoruz gazetelerden.

- O okudukların bişey değil de başka şeyler duyuyo musun benim için İstanbul'da? Bazı şerefsizler "Hırgürkan Kemer'de Tarkan konserinde bayıldı" diye laf çıkarmışlar Hakkımda dududukodu, düzeltiyorum, dedikodudu yapıyomuş vatan hainleri.

- Huhukodu...

- Gülme lan uyuz. Gündüz, Vursıkcan Abimin işlettiği Ozvatan Beach'de fazla bira içmişim, akşam da konserin önünden geçerken sızıp düştüm, olay budur. Yoksa ben kan mıyım lan Tarkan konserinde bayılıcak. Etek giydirir bacaklarına sıkarım ben öyle duduko... Dedudu yapan... Dedikuku... Hay ebeni. Ben seni birazdan bi daha anycam aslan parçası. Alkol var da biraz, kardeşinin dili sürçüyo, o bakımdan. Örf şimdi.

skhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

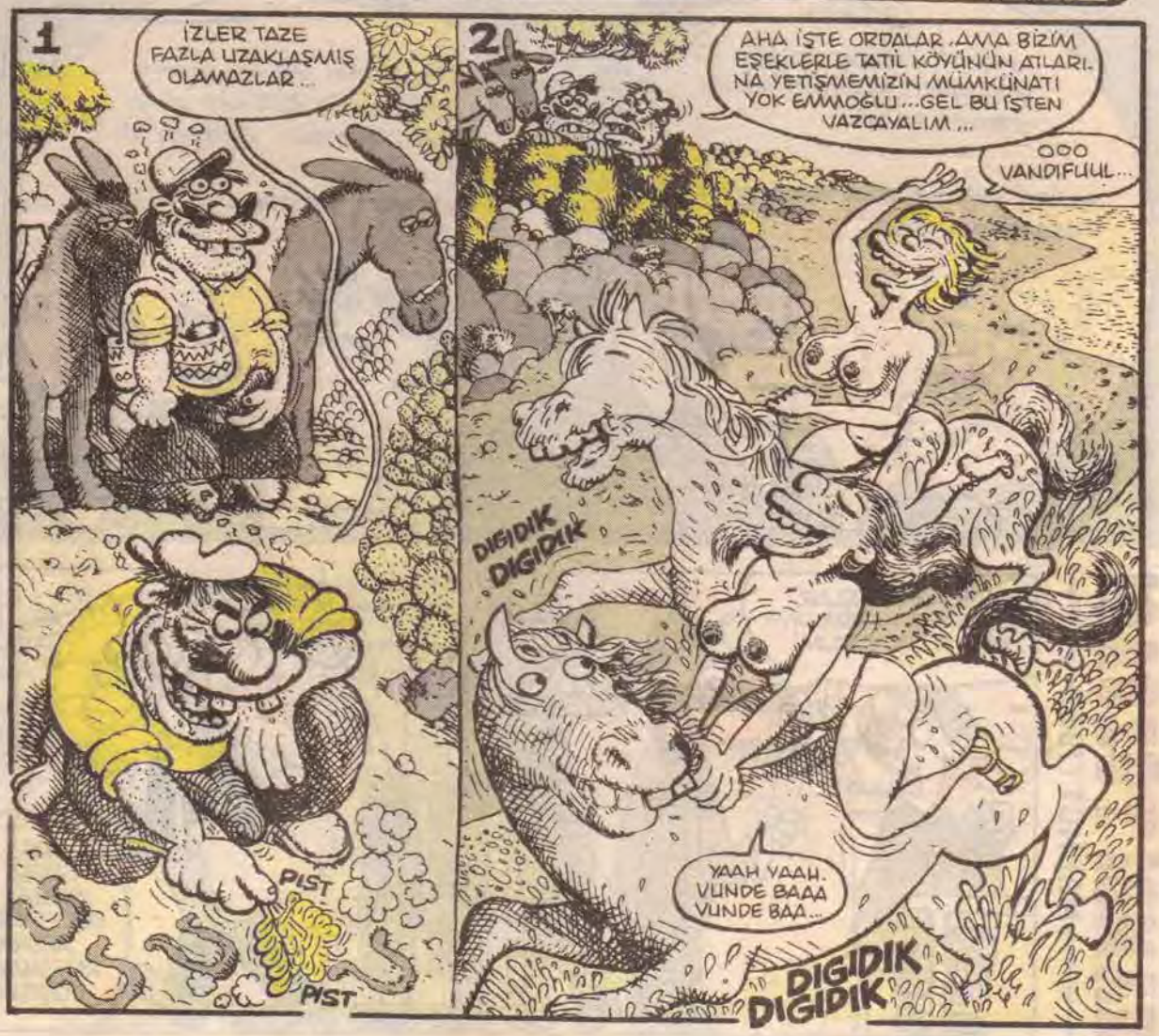

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barışlan

ERDENER ABİ

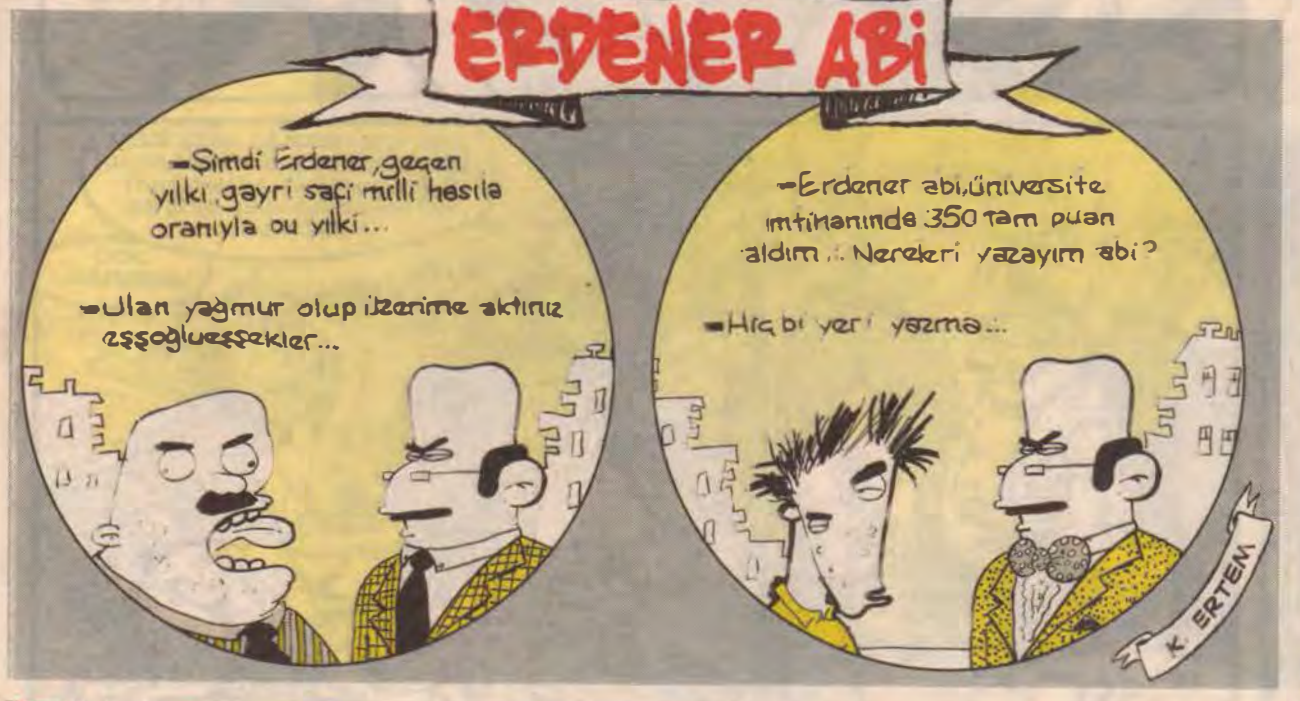

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

metinfidan

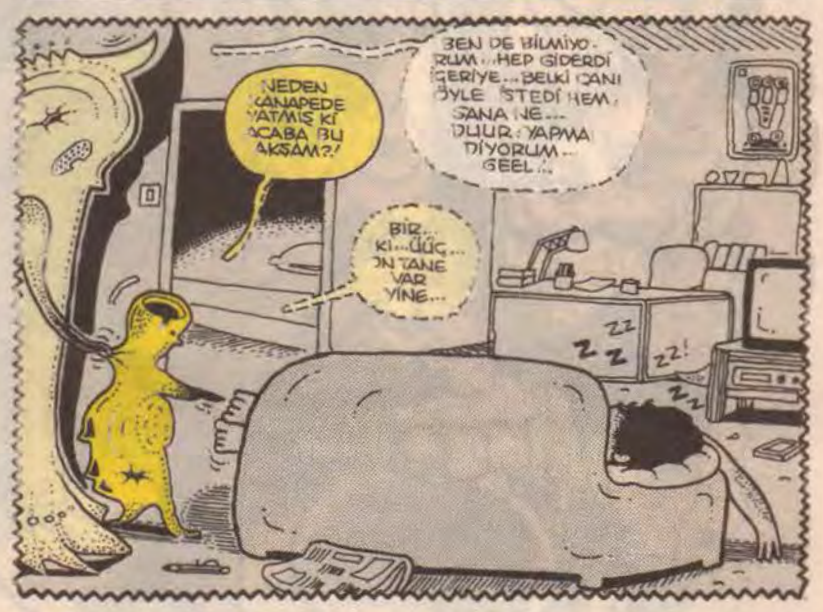

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

1 no'lu öykü

DAYAKÇI ÖRTMENİN ÇARESİZ KALDIĞI AN...

Şimdi pek kalmadı ama o zamanlar her öğretmenin bir tarzı vardı. Kimisi kulak burar, kimisi sopayla döver, kimisi avuç içiyle destekli tokat atardı... Sıra dayağı çekenlere, tekme atanlara hatta sakat bırakanlara bile rastlandığı olurdu...

Bu ise, bir terslik yakaladı mı.?

NE KONUŞUYONUZ LAN DERSTE DİNGOLAR!..

Kafa kafaya tokuştururdu..

Took!.

VAY VAY VAY UYANIKLAR... KERİZ Mİ SANDINIZ LAN BENİ... KOPYA ÇEKTİĞİNİZİ GÖRMEDİM Mİ HA.!..

TACK

OKUL DIŞINDA SÜRTERSİNİZ HA!..SİZİ BOŞ GEZENİN BOŞ KALFALARI...

TAAK!..

Artık bu kafa kafaya tokuşturma işi öyle bir hale geldi ki okulda kafası şişmiş halde dolaşmayan tek bir öğrenci bile kalmadı... İsyan başladı...

Öğrenci velileri tee Milli Eğitim Müdürlüğüne kadar gidip dilekçe verdiler...

Ve tokuşturucu örtmenin okuldaki görevine son verildi... Başka bir okula tayin edildi. Aldı valizini gitti...

Yeni sınıfından içeri girdiği ve yeni öğrencilerine baktığı anda hayatında hiç duymadığı kadar keskin bi acı duydu. Yaşamı elinden alınmış gibi hissetti... Ve fırladı kaçtı...

EEEHİHEEİİİEEE...

2. öykü

KULAK TOZUNDAKİ SÜRPRİZ LANET...

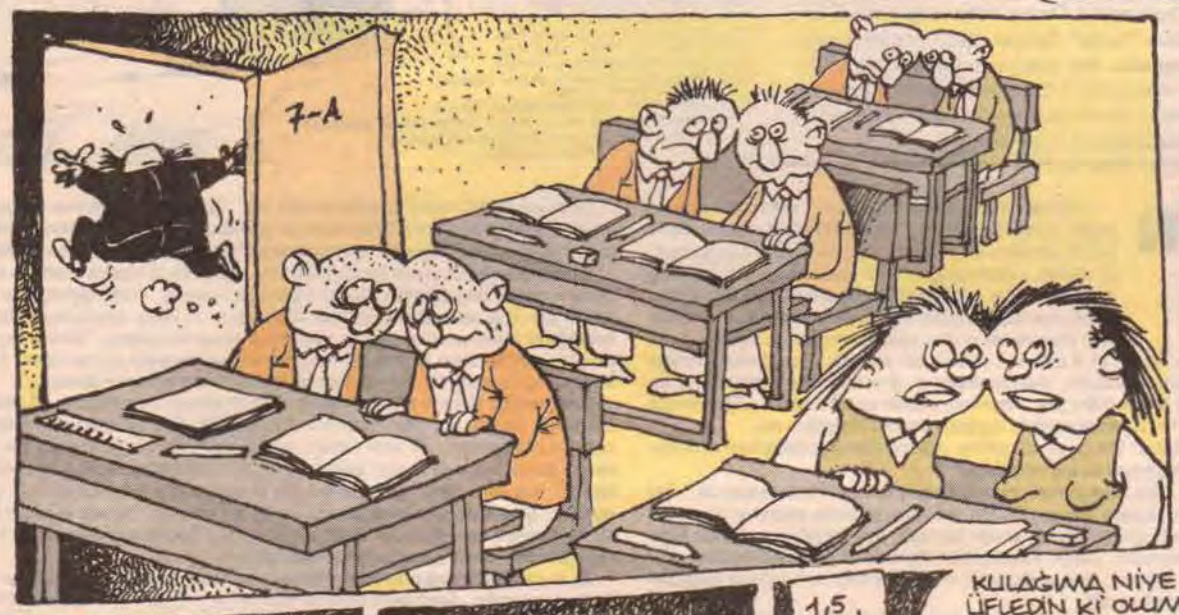

FIS FIS FIS FISIR, FIS...

FİSİR FİS FOS...

1,5 saat sonra..

KULAĞIMA NİYE ÜFLEDİN Kİ OLUM... İÇİM GICIKLANDI İŞTE...

FİSKOS...

FISIR FIS...

SENİN İÇİN GICIKLANDI DİYE SENNİYE BENİM KULAĞIMI YALADIN BE? İŞ NE HALE GELDİ...

BİR KULAKTAN KULAĞA OYNAYALIM DEDİK KEPAZE OLDUK... YENGEMİZİN BUNDAN HABERİ OLURSA HEPİNİZİ VURURUM ŞEREFSİZİM...

AMAAN OLAN OLMUŞ ARTIK... HADİ TOPARLANALIM DA BAŞKA BİŞEY OYNAYALIM...

Akşamsefası

Feyzi Akşalvar

feyzi@leman.com.tr

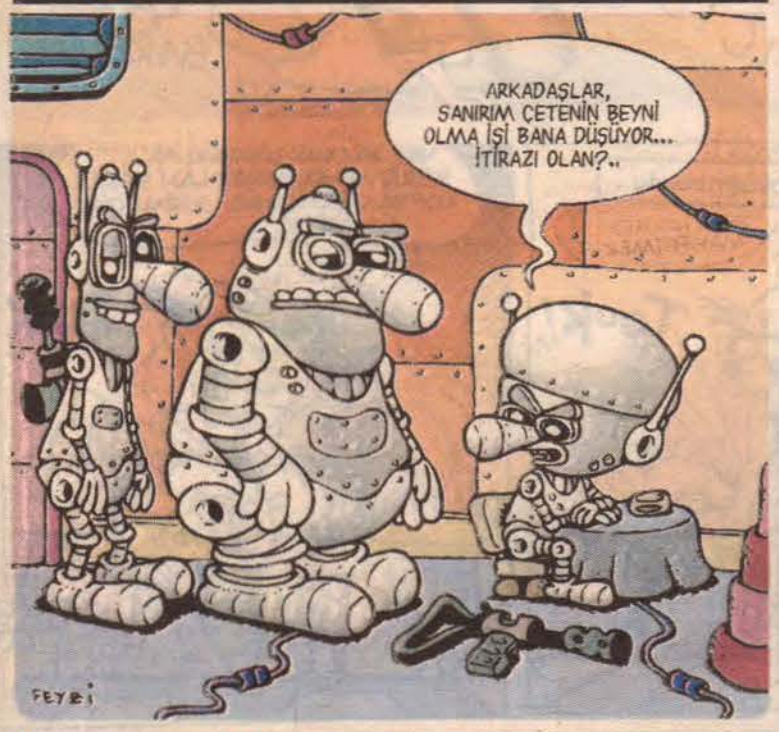

ÇÖL ORTASINDA ELDE TÜFEK SICAK ÇATIŞMA YAŞADIM

Yazarı: Haybeci Şensoy

Her gece Laila'dan çıkıp yorgun argın, ayaklarımı sürüye sürüye Reina'ya giderken mecburen izlediğim bir yol var. Geçen gece o yolda çocukluk arkadaşım Gılgamış Yubuktuva'nın yeğeni Handemiş Cibilkodak'a rastladım. Handemiş hayat dolu bir kız çantasını onaltı kez kapkaççılara kaptırmış toplam ikiyüzyirmi bin doları çalınmış, ama neşesinden hiç kaybetmemiş. Yanında nişanlısı Balagut Weismüller de vardı. Balagut serbest çalışıyor. Bana Boston cezaevindeki koşulların ne kadar berbat olduğunu vücut dilini kullanarak anlattı. Ufak bir vergi kaçması yüzünden plastik fatura olayı da var. Balagut'un yedi yıldır Türkiye'ye girmesi yasaktı. Neyse, gel dedi bak dedi. Seni nereye götüreceğini bile beni, hiç söylemeden zaten şafak sökmüştü. Çeşme'den de yeni dönmüş. Jaguarla havaalanına gidip ama önce nişanlısını eve bırakıp çünkü Çeşme'den yeni döndüğü için ve sonra ikimiz jaguarla Amsterdam aktarmalı direk önce Boston ordan Las Vegas'a inerek gel dedi beni merkez gibi bir yer karargah tipi içerde Amerikalı bingeneraller, yüzsubaylar ordası oraya humma gibi konuşlanıyorlar. Oradan askerler tam tekmil, teklif adı verilen giysiler o da ne Irak mı bu veya neresi derken durun falan haydaa! Tam tekmil giyim ne oluyoruz. İki tane otomatik tüfek ne oluyoruz. Ben: "Demokrasi mi götüreceğiz?" Ben aman dur. Bizi yaka parça niye beni aman filan demeden ordan geniş boylu conilerden çavuş bir tanesi "You and you!" ikimizi seçerek anüs Jozef Jozef diye ses geliyor bir yerden. Demirden helikoptere binerek yahu yapmayın etmeyin No war! Karşıyım savaşa son tahlilde kan ve gözyaşı Subay "No! Bulş'it!" ölüz! Paraşütlerle bizi iterek çavuş var. "go go!" bağırıyor. Yere yatınca toz ve kum yer sapsarı barut patlaması ve tabanca kokusu "Duuur! Teslim ooll!" tatatatata. Josef! Ve çöl! O da ne? Kum tepesinde dünyalar güzeli bir çırılçıplak kadın ama çırılçıplak koşarak biz "Duur! Teslim ooll!" o durmayarak memeleri var. Kalça kıvıra kıvıra kıvıra. Vücut balıketi gibi memeli ve çırılçıplak anneden doğma. Dalbaşak iki üç kız daha memeli. Çavuş. "Fire! Firee!" Ben iki el dürbünlü tüfek ile basarak tetiği çekince kadın: "Ayoooll!" diye vurularak masmavi kanlar içinde yere düşerek o zaman anladım ki ve bu "paintball" oyunu şu anda Las Vegas'ta çok moda. Tüfek renkli oyuncak boya atıyor. On bin dolar veriyorsunuz, çıplak kadınlara "Bambi" diyorlar. Kalça ve ben otuzbin dolarlık oynadım. Altı tane yavru vurdum ceylan... İstanbul'a dönünce ilk iş Çırağan Kempinski'nin terasına çıkıp ikinci tezkerenin meclisten geçmemesinin ne büyük hata olduğunu düşündüm.

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

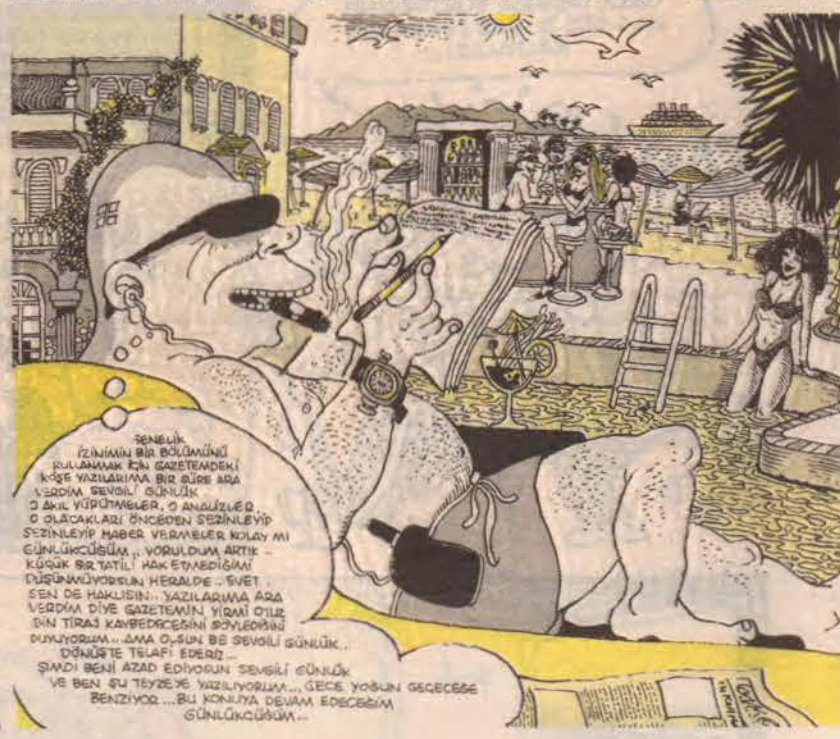

BIRAK BİRAZ DAHA UYUSUN İÇİNDEKİ YABANCI

CEZMİ ERSÖZ

Şehirde gidecek bir yerin kalmamıştır artık... Sen sınırlarını aşmaya çalışırken sınırlar seni kendi içine kapatmıştır... Her yer aynıdır... Hayal kırıklığının sesi bile... İçindeki yabancının sesini susturamıyorsundur bir türlü... Çünkü hep ister o, hep korkar, hep yanışır yeni imkanlar için... Senin kanın başkalarının bencilliğini, başkalarının kanı senin bencilliğini çoğaltır durmadan...

İçindeki yabancıyı burada bırakıp uzakta bir yerde bir başkası olmak mümkün müdür acaba? Arzulamaktan ve sonra hep küçük düşmekten yorgun düşen bedeninde varolmaya çalışmak acı vermeye başlamıştır artık... Şehrin gözlerinden yorgun düşmüş bedenini masum ve dingin bir bedenle değiştirmek mümkün müdür? Oysa şehirde kimlikler ve bedenler birbiiine karışmıştır... Her şey olmak isteıken karanlık bir denizde hiç kimse olmuşsundur...

Sahi artık kimler selam vermiyor sana... Kimler yollarda görmezlikten geliyor seni... Çoğalmak isterken nasıl da azalıyorsun bir bir... Şimdi git evine, dön o ışıksız yalnızlığına ve düşün ne zaman ve niye kırdığını onları... Sonra hırsını al ama, saldır onlara, seni nasıl kırdıklarını, sana nasıl kabalıklar, kötülükler yaptıklarını geçir bir bir aklından... Nafile, çözüm bulamazsın hiçbir soruna... Merkezinde değilsin bu hayatın... Hem artık bir merkezi kalmadı bu hayatın... Doğruyu bilen yok... Herkes savruluyor... Sen de savruluyorsun... Ömründe gerçek bir izi, anlamlı bir sesi olanları tutmaya çalışıyorsun... Olmuyor, tutamıyorsun... Belki onlar da seni tutmaya çalıştı, belki sen de onların elinden, gönlünden kaçıp gittin... Belki sen de onların sana en muhtaç olduğun bir anda savrulup gittin...

Gece, uykunun arasında en çok bunlar takılıyor aklında... Nereye gidiyorum, diyorsun, nereye... Ben nereye, dostlarım, yalnızlarım nereye? Yanlış nerede? Kim eksik, kim fazla? Zaman hızla tükeniyor oysa... Bir kez daha eksik kalan şeyleri konuşsak... Söylenmemiş şeyleri... Yalanlarımızı gerçek yapsak... Bolca özür dilesek... Pişmanlık duysak... Sonra yeniden birbirimize eksiksiz sarılsak... Kimse onursuz kalmasa... Kimse yalnız, ütülmüş ve kırgın kalmasa... Herkes haklıymış gibi bu hayattan... Peki, neden ses vermiyor çekip giden? Neden kelebek edip inciten bir kez olsun, gel konuşalım, gel seni incittiğimi düşünüyorum, gel sana sarılayım, demiyor? Nedir bu derin suskunluk? Nedir bu onca gürültünün içindeki yaralayan sessizlik? Nedir onca vaadin, onca umudun içindeki bu sonsuz unutuluş?

Sana mı kaldı onca yarayı kapatmak? Onardığın her yara seni içine çekiyor fark etmedin mi? Her yara yaklaşan her umudu içine gömüyor... Kime sarılsan seni binlerce insanın birikte derinleştirdiği boşluğuna çekiyor...

Aklını sustur biraz... Deliliğe çevir kalbini... Her şeyi yeni baştan hatırlamak için bildiğin bütün doğruları unut... Kendini korumak için sana öğretilen her şeyi iyice unut... Çıldırasıya unut... Hatta acı ver bedenine... Kötü davran ona... Bütün beklentilerinle alay et... Umutlarını basit, kötü, komik bir uçurtma yap... Sokak çocukları bile alay etsin seninle... Rezil et kendini ona buna... Herkes senin aleyhinde konuşsun... Adını yerlerden, çöplerden, unutulmuş mezarlardan topla...

Kiraladığın evlerin birinde, daha önceki bir kiracı evin ortasına kendini asmış olsun mesela... Yapacaklarını unutup kendini asan o adamın yakınlarını ara... Hayatına o hiç tanımadığın, o hiç görmediğin adamın o yarım kalmış, o ölümlü ömründen yeniden başlamayı dene... Öyle suçlu, öyle boşluklarla dolu ki ömrün; bu suçu dindirebilmek, bu boşluğu kapatabilmek için kimse en dipteki, en umutsuz, onun gözlerine bak ve onun gözleiinde temize çek hayatını...

Temize çekilmezse hayatın, bil ki şehir seni sonsuza dek yenmiştir... Sen sınırlarını aşmaya çalışırken sınırlar üstüne kapanmıştır... Bunu hissettiğin an, onca kelabalığın, onca sesin ve vadin arasından o ıssız kalbine doğru koş... Beceriksiz, yetersiz ve dilsiz kalbine... Seni kim çok sevmişse ona... Seni kim böylesine sevgisiz, böylesine umutsuz bırakmışsa ona...

Çok mu umutsuz kalbin? Çok mu sessiz, çok mu yabancı? Sana hep yenilgilerini mi hatırlatıyor... Sana hep yanıtı olmayan sorular mı soruyor?

O zaman tatile çık... Çok istiyorsan onu, o içindeki yabancıyı burada bırak ve tatile çık... Onu gittiğin yerde hiç anmayacağına söz ver... O yanıtı veremeyen sorularını oradayken hiç sormayacağına söz ver... Evet, ağırlaştın burada, burada durmadan dibe çöküyorsun... Burada hiçbir sorunun yanıtını bulamıyorsun... Gittiğin yerin buradakinden farklı olduğunu düşünüyorsun... Her şey yepyenidir orada, diyorsun... Belki bambaşka bir kimlik, belki dingin ve masum bir beden bulursun kendine orada, belli mi olur...

Oyleyse sustur onu ve unut burayı... Sustur ve artık seni yaralamasına izin verme... Hem gittiğin yerde yaralarını sarar doğa, kalbini avutur şehirden uzak yaşayan insanlar... Yıllardır hazla durmuyorsun... Belki bir bakışla hatırlarsın yenideu ürpermeyi... Gittiğin yerde anlar seni doğanın içindeki kirlenmemiş insanlar... Orada, hiç çaba harcamadan yaralarını sarar, yeniden doğarsın...

Burada kalplerini derinden etkilediğin sandığın insanlar seni bir daha hiç aramadıysa bu kendi yanılgılarıdır. Orada koylar nasıl bakirse, ay ışığı ne denli berraksa, insanların kalpleri de öyle bakir, öyle berraktır diyorsan, git o zaman, bir an önce oralara git...

Oysa gider gitmez anlarsın, ömrün senden önce gitmiştir oraya. İçindeki yabancının senden önce... Ve bu seni sınırlayan şehir senden önce gitmiştir oraya... Sen yanıtsız sorularından kaçarken o sorular ilk hatiyle seni bekler... Kalıntılar organları ömrünün, sen kendini unutamazsan o seni daha acımasız, o seni daha umutsuz bekler... Burada, yaşadığın ve direndiğin şehirde erteilediğin her soru, gizlediğin her resim daha derin bir yara, daha çözümsüz bir soru olarak karşına çıkar orada...

Gittiğin her yerin bir zamanı vardır... Bakir koylar belli bir zamanda terk edilir... Ay ışığı berrak değil paralıdır... Tatil kendinden kaçış değil, her saati borcuna yazılır... Aşk olduğun kız gündüzleri durmadan kolye yapmak zorundadır. Birlikte içtiğiniz her içki ertesi gün biraz daha fazla çalışması demektir... Bütün bağlardan, sınırlanmışlardan kurtulduğunu sandığın, artık yırttı, dediğin arkadaşın oradaki esnafa tepeden tırnağa borçlu, ve durmadan açık veren birisidir... Seni oraya beklerken, o orayı çoktan tüketmiş birisidir...

Tatil yen tıpkı terk ettiğin şehir gibidir... Kurtulmak ve umut etmek için uzandığın eller n hep bir başka imkansızlığa, bir başka umutsuzluğa çarpar... Hesapsızlığa gitmişsindir oysa... Sınırsızlığa... Oysa kime dokunsan kışa hesaplır orada... Kime sarılsan sınırlıdır parası, sınırlıdır umudu. Bir geceliklir çılgınlığı, uzak adalara bakılıp iç çekilir, garson hesabı getirdiğinde birden herkes suskunlaşır, gelecek kış düşünülür, o kışta yaşanacak sefil kaçışlar, zavallı saklanmalar düşünülür...

Çünkü aşk demek, parasal özgürlük demektir artık... İnsanın aşkta uçabilmek için geride birakmış para ve çıkça ödenmemiş hesap bırakması gerekiidir... Artık aşkta biraz olsun uçabilmek için insanın geride utançlan başını öne eğerek yaşadığı sefil geçen bir yaz bırakılması gerekiidir...

Önceleri yitirdiğin her şey var buradadır sanırsın... Çocukların ve köpeklerin saflığına kanarsın. Orada ne görsen, kime dokunsan alıp geriye getireceğini sanırsın... Oradan getirdiğin her şeyin yaşadığın şehri biraz daha yaşanılır kılacağını düşünürsün... Ve bunları düşünürken saatlerce öpüp kokladığın bir bebek, ya da kimsesiz bir sokak köpeği ansızın sana benzer... Tatilde, o herşeye uzaklaşıp sandığın yerde, kurtulmak için sandığın her şey bir türlü unutamadığın şehirne benzer... Kendinde kurtulmak için sanldığın her şey o bitürlü unutamadığın yabancı kendine benzer...

Burada kendini kimseye anlatamamışsan, orada da kimseye anlatamazsın... Sadece boşluğa akar sevgin, boşluğa akar yetim sevincin... Doğa kutsaldır; seni, o boşluğa akan sevincini görmesi için ona bakarsın... Bir andır sadece, muhteşemdir; ama bir göz kırpması gibi bir andır sonra o da uzaklaşır, o da soyutlar kendisini sana, o da imkansızlaşır. Tıpkı o çok sevdiğin dostlann gibi, tıpkı elini uzattığın şehir gibi, tıpkı bin bir soruyla dibe batan kutsal ömrün gibi, o da uzaklaşır... Şehirde de, kaçtığın doğada da her şey hep bir andır... Görünür ve kaybolur... Vardır bilirsin; o yüzden terk edemezsin. Vardır o yüzden bunca aşağılanmayı ve karşılıksız umudu sineye çekersin... Ölmek ayıptır, yaşamak ondan da ayıp...

Bir an için kendini unutup insanlan gözlemeye başlarsın... Bartar sokağında herkes kendine bir kaçış yaşıyordur... Sonra kuyuya pahalı tekneler yanaşır... Otogara yeni otobüsler yeni yolcular bırakır... Herkes bir şeye açıktır... Kendisinde olmayan, bir kış boyu özlemini çektiği şeye... Herkes en cüretkar giysileri giyip ve en kimsesiz yüzünü takınıp merkeze inmeye başlar... Onlan bir gidişten kimse durduramaz... Herkes kendisini, bütün doğrularını unutup merkeze inmeye çalışır. Herkes orada kendisini en iyi, en güzel, en kusursuz hissedeceğini sanır... Sanki merkezde ebedi ve şifa veren bir ateş yanmaktadır, o ateşe sürünen herkes yalan ve eksik hayatını doğrulayıp tamamlayacekcektir... Ve herkes o ateşi bir başkasında arar... Kıyıdakiler tekanında yemek yiyenler, lokantadakiler arabalanyla geçenleri, arabadakiler, yolda piyasa yapanları, yollardakiler diskodaki güzeli güzeller zehiri bir arzuyla... En mutlu kimdir, kimdir en büyük hazzı alan? En çekici, en güzel, en zengin kimdir? Bu sorular bir türlü bitmez... Bu zehirli arzu usulca derin bir hasrete bırakır yerini... Başkalarını küçük düşürmek için düşan çıkanlar, her an küçük düşmeye hazırdır... Merkezdeki ateşe koşanların kalpleri yetersizliğin ve geç kalmışlığın o kirli hüznüyle bir anda soğumaya başlar... Bu küçük düşmeler, bu soğuyan kalpler yüzlere kilitlah ve uzak bir bakış gibi gelip yerleşir. Herkes birbirini çılgınca merak etse de, kimse kimseyi umursamıyormuş gibi yapar...

Ve farkında olmadan sen de kapılırsın bu akışa, bu soğumaya, kendini unutup başkalarını seyrederken içindeki hüznü kimsesiz bırakırsın. Bu yüzden gitgide basitleştiğini, ruhunun genlediğini düşünürsün... Bir süre soora hoşuna gider bu basitleşme, bu herkes gibi olmak... Ruhunu dinlendirmek için hüznünün üzerine kirli bir unutuş örtüsü örtersin... Ve sonra herkesin oynadığı oyuna sen de katılırsın... Mutlu görünme oyunudur bu... Her şey hakkadır burada... İnsanlar çok keyifiidir... Doğa muhteşemdir... Eğlenceler çılgıncadır... Sanki biraz çaba harcasan, kendinden içindeki yabancıdan kurtulman an meselesidir... Yüzünü mutlu görünme oyununa göre ayarlasın. Baktığın, dokunduğun, kokladuğın her şeyden çok farklı bir tat alıyormuş gibi olmalıdır yüzün... Şaşarsın yüz kaslarının bu kadar çabuk değiştiğine...

Ama zaman geçtikçe yüz kasların yorulur; içindeki acıyı saklayamaz olur. Hayır, insanlar çok da keyifli değildir burada. Eğlenceler aptalcadır ve boşluk doldurma çabasıdır. Doğa öyle için

Akşamsefası

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU
vo@leman.com.tr

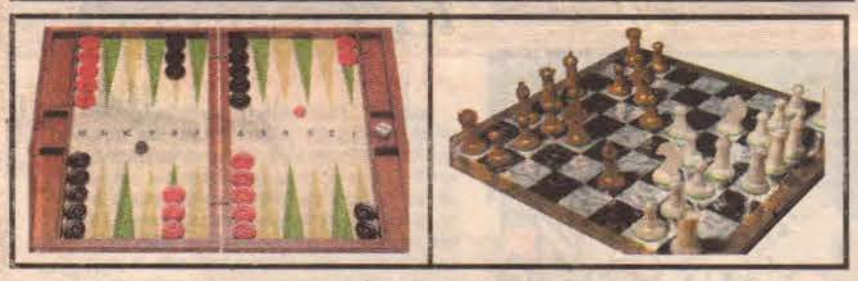

Tavla & Satranç

1. Tavla, zara bağımlı haliyle kadercidir... **Satranç, her anında düşünce ister, akılcıdır!..**
2. Tavla, tüm pulları eşit haliyle hayalcidir... **Satranç, statü ve konum ayrımlarıyla realisttir!..**
3. Tavla, en az 3, en fazla 9 oyun sürer, sınırları belirlidir... **Satranç, ne kadar sürer bilinmez!..**
4. Tavlanın kesin bir galibi (ve bir de mağlubu) vardır... **Satranç, berabere de bitebilir!..**
5. Hemen her tavlacı, usta olduğunu ileri sürer, "kitabını yazma" espri'si de 1071 gibi yapılmıştır... **Satrançta ise genellikle "çok da iyi bilmem" yaklaşımı sezilir!..**
6. Tavla, aritmetiktir... **Satranç, matematik!..**
7. Tavlada oyuna tek zarı yüksek atan başlar... **Satrançta hep beyaz başlar!..**

ÖZGE SAMANCI

herkesi kolay kolay almaz... Mutlu görünme oyunu çok yorucudur... Hüznünün üzerindeki o kirli örtüyü gizli bir utançla kaldırırsın... Bu örtüyü kaldırır kaldırmaz geçmiş unutmak istediğin her şeyle birlikte gelir... Hüznünle birlikte içindeki yabancı da uyanır... Böyle görünmek istemezsin kimseye... Bu acını yansıtan yüzünle görünmek istemezsin kimseye... Hem mutlu görünmek böyle yerlerde zorunludur. Bu zorunluluğa uymayanlar mutlu görünenler tarafından küçümsenip, dışlanır...

Sen de bakır koylara kaçarsın... Acınla ve yitirdiklerinle kimse arana girmesin diye doğanın kollarına sığınırsın... Ama ne yapsan nafiledir. Sığındığın koylara yanaşan teknelerden kaçtığın şehrin şarkıları hoyratça saldırır sana... O duymak istemediğin sesler, o bayağı gürültüler sakladığın ay ışığı gecelerinde bile bulur seni... Şehrin insanı o zehirli arzusuyla doğanın en gizli, en mahrem yerlerini bile keşfetmiştir...

Geriye bir tek aşk kalmıştır... Onu bu zehirli arzulardan, güç ve zenginlikle büyülenmiş hayranlıklardan ne kadar kurtarabilmişsen o kadar kalmıştır... Gündüzleri kolye yapan sevgilinle bir pansiyon odasına kapanırsın... Sevgilinin kollarından başka sığınacak bir yer kalmamıştır sanki... Kendine ait hissettiğin tek ülkendir artık onun bedeni... Ve her orgazm küçük bir ölümdür oysa... Büyük ölümü her erteleyişinde bu küçük ölümlere sığınırsın... Ve bu küçük ölümleri birbirine ekleyerek yaşamak istersin artık... Hatırlamamak ve hep unutabilmek için... Ama başaramazsın. Derin sarsıntılarla o küçük ölümü yaşarken biraz önce odanıza şişe suyu getiren komünün o buruk, o yaşlı yüzü gelir aklına...

Böyle bir anda bu yüz neden geliyor aklıma, diye kızarsın kendine, hayıflanırsın... Ama kaçamazsın o yüzlerden... Ve unutamazsın suçlu olduğunu... Küçük ölümlerin bile unutturamaz sana aslında hep şehirde kaldığını... Şehirde nasıl sevişmelerin, burada da öyledir... Buraya peşinden getirdiğin şehirde açlık vardır, yoksulluk vardır... Onca yoksulluk varken sen de böyle, aynı acı ve kınk seslerle boşalırsın... Küçük küçük ölerek kaçamazsın suçlarından...

Bu yüzden gittiğin her yer kirli bir hüzün, her yer eksik bir ölüm oluyordur... Gittiğin her yer o yaban, o uyumsuz, o durmadan kanayan kendin oluyordur... Gittiğin her yer kendinden kaçan, ama neye hasret çektiğini bilmeyen o yabancı kendin oluyordur... Gittiğin her yer gördüğü her şeye özenen, gördüklerine özendiği her anda yine o eksik, o yaralı kendini özleyen, gördüğü her şeyde yine de o aslî kendini özleyen, geldiği yeri özleyen o yaralı kalbin oluyordur... Ne yaşarsan yaşa, içinde o yaralı kalbin olmuyorsa, kendini yaşamamış sayıyorsundur...

Yaşadığın neyse ve içinde hep o yaralı kalbin varsa, bu yüzden hep geri dönmeyi özlüyorsan sen benimsin demektir... Ve daha yaşayacağımız çok şey var demektir... Sen beni tanıyor, ben seni tanıyorum demektir...

Sonra bir otobüse binersin... Otobüs seni kaçtığın şehrine geri götürecektir... Kuzu kuzu binersin o otobüse... Otobüsün basamaklan terk etliğin tatil köyünün en ücra köylerindeki yollarına benzer... Ayağında sandaletler vardır... Sanki yere basıyor gibisindir... Sanki kral mezarlarına... Sanki kutsal yollara... Ayakların sanki geri çeker seni... Beynin başka yere... Sandaletli ayakların seni geri çeker, beynin geldiğin şehre...

Sonra bindiğin otobüs gecenin bir saatinde mola verir... Otobüsün mola verdiği hemen yakınında sislere gömülmüş bir orman vardır... Bir an o ormana doğru koşmak, içinde kaybolmak istersin... Ama yapamazsın... Otobüs yolcularını geri toplarken, o sislere gömülmüş ormanda kalır düşlerin... Bir an için çok acır... Bundan böyle hayatındaki her şeyin aynı olacağını düşünürsün... Kaçtığın ve yine geri döndüğün yollarda düşlerini bıraka bıraka yaşayacaksındır...

Çünkü nereye gidersen git, elbet bir gün dönersin... Ve gittiğin yerde seni kimse tanımaz, döndüğün yerde ya eksik sevilmişsindir, ya da yanlış...

Bırak biraz daha uyusun içindeki yabancı... Şehire daha çok var... Bırak biraz daha uyusun...

cezmiersoz@leman.com.tr

Çorum, 30 Temmuz Çarşamba günü, saat 15.00-19.00 arası, Kitap Dergisi'nin düzenlediği imza ve söyleşi için Çorum Üniversite Kitabevi'ndeyim. Gazi Caddesi, Poyraz Pasajı Kültür Sitesi karşısı Çorum.

Tunceli, 1 Ağustos Cuma günü, saat 11.00-13.00 arası Munzur Festivali çerçevesinde Ovacık Belediye çay bahçesinde söyleşi ve imza günüm var.

Tunceli, 1 Ağustos Cuma günü, saat 19.00'da Tunceli Stadyumu'nda gerçekleşecek olan şiir ve müzik gecesindeyim.

Marmaris, 16 Ağustos Cumartesi günü, saat 18.00-20.00 arası Marmaris DENİZ'deyim. Ulusal Egemenlik Caddesi, Uysaller İşhanı No 36 Marmaris.

Yeliz Dedeoğlu İçimdeki Ben, Şiirler
Engin Arapoğlu -Her Ölüm Kendi Bacağından Asılır, Şiirler

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖYKAN

Aksamsefasi

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

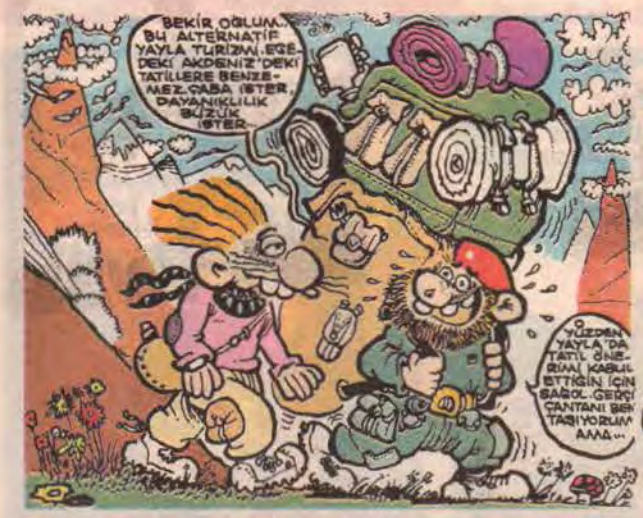

Kampçılar,değcilar,gezginler bilir...Bu ihbar edilme hadisesi sık sık başa gelir.

LeMan kitapları serinletir, püfür püfür estirir... Tüm kitapçılarda ve gazete bayiilerinde...

bezginbekir@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİN EİDAN

AÇIK MEKTUP!

Sevgili, ...! Sana söylemek istediğim, ve herkesin de duymasından çekinmeyeceğim bazı şeyler var!. Gene de ismini burda telâffuz etmek istemiyorum ki hani, ne biçim bi insana benzediğini, şerefsizin teki olduğunu, bari yakın çevrenden anlamasınlar.. Sevgili Birol, sana söylemek istediğim şey şu! Bi kere var ya, sen adam madam dİilsin! Adam olsan, sende bi parça gurur, bi parça izzeti nefis, bi parça tereddüt-ü ilham, bi parça insannık moralizalörü olsa, hakkımda öyle lien geri konuşmazdını. Ben sana, sen ne yaptım ki ulan? Ne yani, içimden geçenleri, yüreğimden akanları söyleyemeyecek miyim! Üstelik bu konudaki görüşlerimi, gayet düzeyli bir üsluplа dile getirmiş, gerekli gördüğüm yerlerde de kaynak belirtmiştim. Fekat koşende diyorsun ki (köşe de köşe olsa) Bi kere, tam köşede dİil! Ortaya geliyo azıcık) herneyse, o dandik köşende işte, diyorsun ki: 'Bazı kendini bilmezler, Rembrant'ın resimlerini Goya'nın renk seçimiyle aynı üsluba sokma eğiliminde" falan diyorsun. El insaf yahu! Öyle mi dedim ben kardeşim? Ben dedim ki, 'Ayşe Mine Aysun Nurcan' isimli genç kızımızın etek kesimi, hatalıydı' dedim, lbnetor! Ben bi kere, Retdranttan falan anmamam. Fekat gene de üstüme alındım! "Kendini bilmezler" ne demek çünkü! Ya ben de kendimi bilmiyosam? Sen nerden biliyosun benim kendimi bilip bilmediğimi! Neyse, bu konuda polamiğe girmek istemiyorum.. Hadı onu bırak, sanki sen kendin çok iyi biliyomuşsun gibi, bazı kelime hatâlan yaptığımı, dİilimizi iyi kullanamadığımı imâ etmişsin. Örnek olarak da, benim Salı günkü, "Kıvrık pipetler out, helezoniu pipetler in," başlıklı yazımdaki, 'tatanoz' kelimesine örnek vermişsin. Efendim o 'tatanos' değil de 'tetanos' olmalıymış!. Efendi efendi, bu ülkede öskürük var! İstediğim kelimeyi istediğim şekilde kullanırım, (tamam abarttım, istediğim gibi kullanamam henüz!) ulan yine de, insan arkadaşının hatâsını yüzüne vurur mu!? Bi telefon et, ara, de ki: 'lan şapşal, o kelime öyle mi yazılır dümbük" de, inan ki hiç alınmam. 'Sağol, Allah razı olsun' deiim!. Fekat sen.. Sen sevgili dostum .....! (gördüğün gibi adını deşifre etmiyor, onuruna leke sürmüyorum.. Gelelim asıl konuya! Hatırlar mısın, seninle bi keresinde, Sarayburnu'ndan Eminönü tarafına doğru yürürken, Ahu Nurşen'in yazılarının bi boka benzemediğini, aslında o kanun tam yetkinlik olduğunu söylemiştim.. Peki ben ne demiştim? Hatırla? "Yapma Birol, bazı makâleleri ve otofiyokrafileri çok güzel," demiştim. 'Hassittir lan' demiştiniI. Peki sen ne demiştin? - hassittir demiştin, tamam. Peki ben ne demiştim? Neyse, tam hatırlamıyorn o konuyu, başka bi meseleye geçelim! Sevgili dostum, seni gene de eski birliktelikilerimizle, yüreğimin bi köşesinde tutmaya çalışıyor, bana yapbğun âdilikleri görmezden geliyorum!. Koşende demişsin ki ayrıca, du bakiyim, şuraya not almıştım: öyle azbere konuşmam, belgelerim vardır.. Hah, demişsin ki, "bu mevsimde sıcaklara dikkat edilmeli, öğle saatlerinde mümkünse açık havaya çıkılmamalı," demişsin.... Evet... Bunda, pek bişey yok doğrusu.. Ama sanma ki bu işin peşini bırakıcam!. Bütün kirli çamaşırlarını ortaya sermeli ki, herkeşler senin ne mal olduğunu görsün. Yine de tevâzu gösterip, insanlık edip, mektubumun bundan sonraki kısmında senden Birol diye değil, sahte bir isimle, Ayçert diye söz edicem.

Sevgili Ayçert, (annarsın ya, Birol!), seninle iyi günlerimiz oldu, kötü günlerimiz oldu.. Ve bugüne dek, hiç polemiğe girmemiştik. Gün gelir lâzım olur diye, polemiğe girmeyi bana sen öğretmiştin açıkçası. Ben polemiği, poliklinik, polenezköy, poliüretan gibi bişey sanıyodum. Sen bana dedin ki, 'zamanı gelicek, ve kımından sıyıracaksın kılıcını' dedin!. Aha, geldi işte pezemenk! Kolla kendini.. Belki gene, yeni yazında benden bahsedecek, inatla bazı hatalarımı arayacaksın Çünkü sen, benim sayemde şirin yapıyosun. Prin yapıyosun! Firint yapıyosun? Herneyse, benim ünümden faydalanıyon işte!. Aslında ben de seninkinden faydalanıyom tabiy. Doğruya doğrul Eşek altın oldukça sırtına semer koyan çok nazlanırmış (Ha haa, kenz!).. Sen şindi, benim ata sözlerini de iyi bilmediğimi de söylersin. Söyle oğlum, elinden geleni ardına koma! Işlayan demir yeşilder! Ben rahatım. Gönül huzuruyla çıktım buraya! Kimseden başka allahtan korkum yok. Yüreğim pak, gönnüm ak. Üstelik bunu sen de biiyor, gene de lekelemeye çalışıyorsun. Mesela, geçen ayki yazında demişsin kii.. Geçen ayki yazını, okumadım, doğrusunu söylemek icap ederse,. Ama kesin pis bişey demişsindir hakkımda! Hiç inancım kalmadı artık sana. Tüh Allah cezanı versin!. Dur hele, bu kadarıyla kurtulacağını sanma aziz dostum.. Asıl bombayı, sona sakladım! Dur hele. Sıkı dur.. Hazır mısın?.. Naber top? Şaka şaka. Cinsel eğilimlerinden kime ne, bana ne, haddime mi, istediğin gibi eğiirsin eğilimlerine. Konu o değil, saptırma!.. Diyeceğim şu ki:

Seni, sakın buralarda görmiyim bi daha! Bakkala falan rkaz ettim, çocuklara haber saldım. Kafana tüfürcekler balkondan.. Benle aynı bara filan da gelme artık! Ola ki aynı mekana geldik, hiç yüzüme bakma. Yanlışlığa bakarsan eğer, bişey demem elbet. İnsannık hâli!. Artık bundan sonra. seninle tüm dostluk bağlarını kopanyorum! Dünya ahret bacım, aman, düşmanımsını Sanma kii, çok da gaddar biriyim, yüregim hiç sızlamaz? Voo, hayır, sızlar. Fekat, içime gömerim, sana gömerim! Sana, beynini s gürün tenekle kalaisı derim ama, içim bi yandan da sızlar.. Diyeceklerim, bundan ibâretti! Sakın bi daa karşıma çıkmal. Haa, bu arada, derseri ki bi polemik var, yapar mısın? Yaparım!. Seni mi kıncam. Dostluk ne güne duruyor. Tann seninle olsun! El beraber, anca gül gel bilaader kanca!.

Franchise

SABREDİN... BİRAZ DAHA YÜRÜYECEĞİZ EFENDİM...

BU "BURAK" BİZİ YEDİ KAT GÖKYÜZÜNE ÇIKARICAK OLAN...

VAKİT 'İE YA CEBRAİL.. ÖĞLEN, AKŞAM.

BU NASIL OLUYOR? O KADAR HIZLIYIZ :d...

SORDUĞU. NUZDA ÖĞ. LENDİ CEVAP VERENE... ..KADAR AKŞAM OLDU...

MÜSADENİZLE ŞURDA BİR BAŞKA DÜNYAYA...

LÜĞRAMAM GEREKİYOR, BİR ŞEY KONTROL EDİCEM.

PEKİ...

İNİYORUZ...

BURASI BİR BAŞKA ALEM...

BİRAZ BEKLETİCEMSİZİ..

NASIL GİDİYOR?..

HERŞEY PROSEDÜRE UYGUN GİDİYOR, PEYGAMBER OLDUĞUMU BİLMİYORLAR, ŞİMDİLİK YAHUDİLERİN KRALI SANIYORLAR, YARGILANDIM BİRAZDAN İDAM EDİLİCEM...

ÖNÜ ŞU ORTADAKİNE GERİN..

ANLAT BANA, O BENDEN BİR ÖNCEKİ DEĞİL MİYDİ?..

EVET EFENDİM. BU O, AMA BURASI DÜNYA DEĞİL, YAYMAKLA SORUMLU OLDUĞU DİN ÇOK TUTUNCA BİZ DE "FRANCHISE" OLAYINA GİRDİK...

BİR KAÇ YERDE DAHA ŞUBEMİZ VAR, DARISI...

NE DİYECEK TİM BEN? HAH..

BULDUM. BABA BENİ NİYE TERKETTİN?..

Akşamsefası

Kaan Ertem @leman.com.tr

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

YENİ HARMAN'daki yazılarımı okuyor musunuz? Hayır... Haybeye yazıyoruz yani...

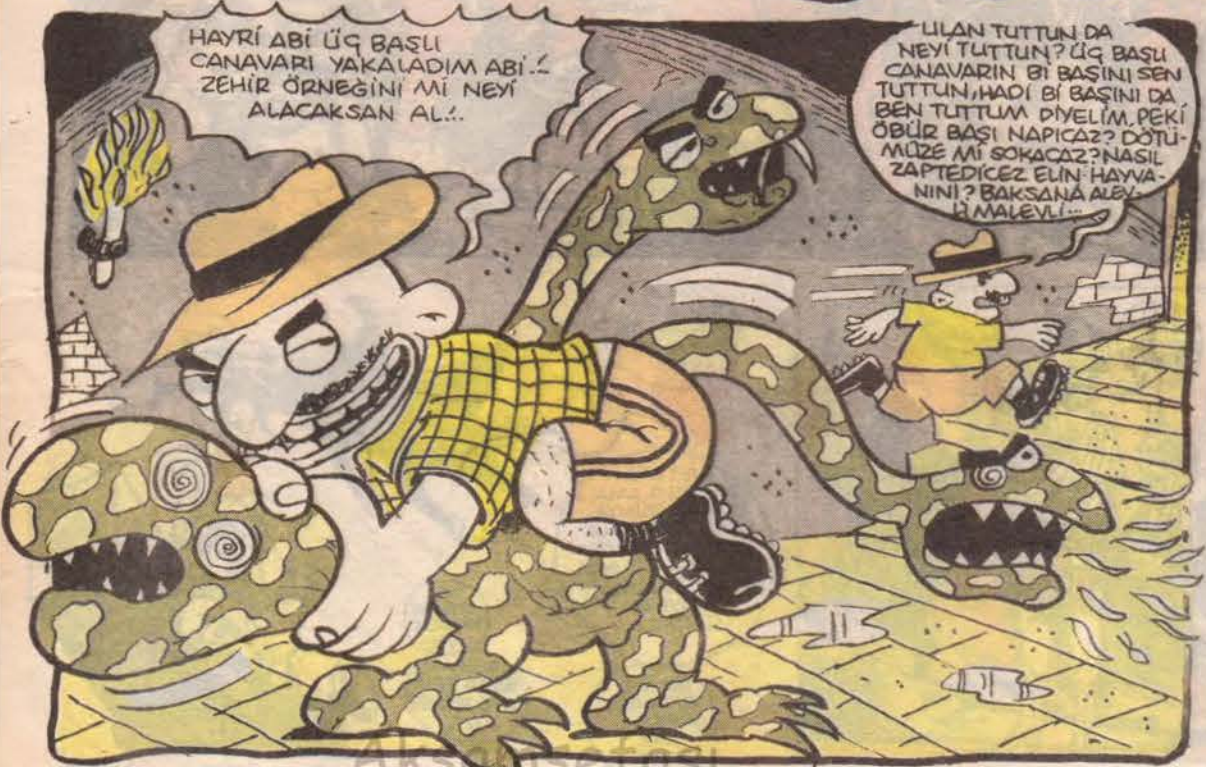

Aksu Basın Yayın

SOHBET

Nihat Genç

(Bu TRT'nin de herşeye ince ince dikkat edip sansür uyguladığını sanırdım, yanılmışım. Şimdi ekranda gördüm, gülmekten yıkıldım. Solo şarkılar programı. İlk şarkı. Ekranın sol altında şarkı hakkında bilgiler, aynen şöyle; Şarkının Makamı: Kürdi Şarkı. Şarkının adı; Ayrılmalıyız artık..)

Hafta sonu Doğu Konferansıyla ilgili birgün ve gece süren bir toplantıya katıldım, kafam dağıldı, yazıya kendimi verememeyeceğimi düşündüm, ama sütunun boş kalmasın, sohbet şeklinde konuşabiliriz.

Birgün babam bir rüya gördü, Zigana'dan kamyonlarıyla geçerken devler önünü kesip mağaralarına götürmüş, devlerden biriyle güreşmiş. Anlatılması epey süren hikayeyi ayrıntılarıyla defalarca anlatıp bir güzel masalın içine sokardı bizi. Sonra rüyasını müftüye danışmış, müftü de rüyasını yorumlar, yakında bir erkek çocuğu olacağını, esmer olacağını ve çok önemli bir adam olacağını söyler.

Yine babam, soğuk, karlı bir kış günü bir dağ başında karlara saplanıp kalmış. Donarak ölecekler, kurtuluş yok. Öleceklerini düşünürken karlar içinden yaşlı bir aksakallı adam çıkıp gelir. Kara saplanan arabaları çekip kurtarır. Sonra gözden kaybolur. Babam, yaşlı adama hediye verecek, helalleşecek, kimsin diyecek, ama adam birden yok olmuş. O an babam, bunun Hızır Aleyhisselam olduğunu, kulun çok dar anlarında yetişip yardım ettiğini anlar. Allah'a şükreder. Hızır Aleyhisselam'ın ayaklarının ters olduğunu bilir, uzaklaşmakta olan adamın ayaklarına bakmadığı için hayıflanır, ters miydi, değil miydi?..

Birgün yine babam bir rüya görür, rüyasında Hz. Muhammed'in meclisinde, peygamberin önünde Hazreti Ali'yle kılıç atmaktadır. Hazreti Ali gibi İslam büyüğü kahraman bir uluyla babamın elinde kılıç yenme-yenilme mücadelesi vermesi, babamın en heyecanlı, en soluk kesici hikayesidir. Hz. Ali'nin kılıcını, elbisesini, meclistekileri etraflıca süsleyerek masal tadında yıllarca anlattı.

İki yıl önce vefat eden ağbimin sol ayağının iki parmağı doğuştan yoktu, kalan üç parmağından ikisi birleşik bir tektir. Bu yüzden ayakkabının ucuna pamuk yerleştirip sokağa çıkar. Bir Hıdırellez günü, büyük annem, ot toplamaya dışarı çıkar. Eliyle bir tutam çimen koparır. O gün müslümanların hiç iş yapmaması gerektiğini unutmuştur. Birden o günün Hıdırellez olduğunu hatırlayıp korkuyla çimenleri atar. Çimenlerden ikisi kopmuş, ikisi avuç içine yapışmış, sadece bir çimen kalmıştır. Bu yüzden ağbim iki parmağı kopmuş, ikisi yapışmış, bir sağlam parmakla doğmuştur.

Babam, ölmeden birkaç gün önce pencerenin önünden Kur'an'ın büyük ayeti Yasin-i Şerifin yakışıklı bir delikanlı gibi ona pencereden görünüdüğünü söyler, ertesi gün yine Yasin-i Şerif yakışıklı bir delikanlı kılığında pencereden görünüp kaçar, üçüncü gün babam ölür!

Babam, işlerin iyi gitmemesini, müşterilerin parasızlığı, alım gücünün olmaması, yoksullukla, para darlığıyla açıklamaz. İşlerin iyi gitmemesinin sebebi bet bereketin kaçmış olması. Neden kaçar bet bereket. Kendisinin bilmeden yaptığı günahlarda arar, birini mi kırdı, bir vakit namaz mı kaçırdı, sadaka mı vermedi?.. Ne zaman işler kesilse, babam camiye, duaya, sadakaya, namaza kendini vererek kesat işleri düzeltmeye çalışır.

Hem annem, hem babam güneş üzerine vurduktan sonra yatağından kalkanların işlerinin rast gitmeyeceğine imanları tamdı. Yatağında o yana bu yana dönüp uyanmayanların uğursuz insanlar olduğuna inanırlardı. Diyelim çoluk çocuğuna ekmek götüremeyen bir komşumuzun bu zor durumunu, işsizlikle, iş bulamamakla değil, saat dokuza kadar yatağından kalkmayışıyla açıklar, erkenden davranmayan insanlardan hayır gelmez, derlerdi.

Annem ve babam için hangi iş olursa olsun, çalışmak kutsaldı, yani soyut bir çalışma. Mühendis, doktor olmakla, kalaycı ve hamal olmak arasında fark yok. Vali olacaksın, mimar olacaksın diye başımın etini yemediler, hayran oldukları insanlar durmaksızın çalışan insanlardı, hergün hamalları, çöpçüleri hayranlıkla överlerdi, bir taşı bir yerden alıp diğer tarafa koyduran insanlar bu dünyanın en büyük insanlarıydı. Pencereyi açıp annem, dışarda koşuşturan insanları işaret eder; 'bak oğlum, herkes işinde gücünde, sen de onlardan ol!'.. Garson olmuşsun, komi olmuşsun, bir büyüklük, küçüklük statüsü hiç düşünmediler, çalışmanın ayıbı yoktu.

Annem babam için bu dünyanın en hayırlı çocukları; hem okuyup, hem çalışan çocuklardı. Annesiz, babasız öksüz, yetim çocukların okuyup-çalışmaları gün boyu evimizde türlü hikayelerle anlatılır. Komşulardan tanıdığımız bir öksüz çocuğun büyümesi, okul bitirmesi, sonra evlenmesi sevinçlerin en büyüğüydü, çocuğun mutluluğu evimizin ve içinde yaşanırdı.

Annem, hergün erkeden kalkıp apartmanı temizleyen, yiyecekleri alan, bahçeyi sulayan, çocuklarını büyüten kapıcıyı dünyanın en iyi insanlarından biri olarak görür, çalışmasını bize örnek olarak gösterir. Canla başla çalışıyor olması, alnının teriyle kazanıyor olması, annem için işte cennete gitmek, buydu.

Şimdi, üniversiteye hazırlanan iki milyon çocuktan tek bir tanesi dahi zihninde kapıcı olmayı hiç düşünmez. Kapıcılık yapmayı aşağılık, başarısızlık, serserilik, hayatın en düşük işlerinden biri olarak görür. Ne diyeyim, Allah hiçbirini kapıcı yapmasın. Çünkü, kapıcılıkta statü, makam yok. Bilgisayar mühendisi olunca çok mu farklı iş yapılacak, orda da ekrandaki çöpleri temizleyecek, gelen mesajları ayıklayacak, efendinizin söylediği programlara çalışacaksınız. Kapıcının, hiçkimseye muhtaç olmadan çocuklarını geçindiriyor, karnını doyuruyor, ailesiyle mutlu bir şekilde yaşıyor olması, bugünkü modern hayatımız için kayda değer hiçbir değer taşımıyor.

Üstelik, kapıcıyı aşağılarken kullandığımız tüm bu kavramlar, batının bize öğrettiği kavramlar, sanki bizler, batılı kitaplar arasında gezip kendi insanımızı, halkımızı aşağılayacak kırbaç gibi kavramlar aramışız.

Birgün kapımıza yaşlı, beyaz sakallı bir köylü dilenmek için gelir. Kapıyı açan annem; 'vallahi dede, verecek birşeyimiz yok' deyip başka kapıya gönderir. Kapıyı kapatır kapatmaz annem; 'eyvah eyvah' diye çığlıklarla ev içinde vaveyla koparır. 'Oğlum, hemen adamın peşinden koş, bul getir, bu adam Hızır Aleyhisselam'dır. Bizi imtihan için gelmiştir!' Adamı, yani Hızır Aleyhisselam'ı sokak aralarında aramak için kapıya fırladım, orda yok, burda yok. Kaşla göz arasında yok oldu. Annem pencereden bağırır; 'Oğlum, ayaklarına bak, terstir!'...

Bu hikayeyi hemen komşulara, devam eden yıllarda hayıflanarak defalarca anlattı; Hızır'ın kapımıza, biz iyi insanlar mıyız, bir parça ekmek verip iyi davranacak mıyız, diye imtihana geldiğini düşünür. Bu hikayeler evimizde olağanüstü mucizeler gibi anlatılmadı. Gündelik hayatın içinde her insanın başından geçmesi normal hikayelerdi. Bizler de bu hikayeleri ilahi mucizeler gibi değil, gece gündüz bizi gözleyen, denetleyen bir büyük varlığın dünyasında yaşadığımız düşüncesiyle sakince dinledik. Hiçbir zaman, 'saçmalıyorsun baba, abartıyorsun anne, amaaan saltamayın' demedik.

Rüya, iman, gerçek, hayat, günah, cennet, iyilik, birbirinin içine girmiştir, bu dünyanın varlıklarıyla ötelerin varlıkları, gündelik hayatın içinde birlikte nefes alırlar. Rüya gerçektir. Hızır kapınıza gelen biridir, bi-

Devamı 14. Sayfada

Aksamsefasi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

Bu karikatürdeki garsonun konuşmasını Asos'ta aynen bu şekilde duydum. Masadaki adamın ne düşündüğünü ise bilemem. Öğlen sıcağıydı... Aralarında daha önce geçen diyaloğu da naklediyeyim. Kanısı duşa giden adam masaya oturdu. Hem müessese sahibi hem de garson olan zat masaya geldi. Masadaki adam neler var diye sordu. Diğeri avcı böreği, şiş, tavuk, balık herşeyi saydı ve **"her bi şey var"** dedi. Adam **"raki yokmu dayı?.."** diye sordu... Garson ahçı **"oolmaz mı oolmaz mı var tabii."** dedi tüm içtenliğiyle... Adam **"E daha güneş batmadı ama, şimdi içilir mi raki?.."** diye geyiklen sordu. Ortalık sıcaktan yanıyor ve kızgın güneş tam tepede ama... Garson ahçı **"Tam zamanı abi ne diyosun sen!.."** dedi ki kulaklarıma inanamadım... Bunun üzerine adam **"hmmm mmmm"** efektleriyle kararsızlık gösterince garson ahçı **"Aslında rakının zamanı olmasaz ama sen yengeden korkuyom diyosaaan..."** der demez adam **"hah haah haaahh!.."** diye gerçekten samimi bir kahkaha attı ve **"Dayı sen nerelisin?"** dedi... **"Sivas Suşehri"** cevabını alan adam, **"Dayı doğru söyle. Suşehri mi güzel Assos mu?.."** diye sordu... Haydiii bu dillaoga geyik desem dili, otomatik desem dili, konuşma acayip bir yöne doğru aldı başını gidiyor. Garson ahçı ve aynı zamanda müessese sahibi zat **"Tabii ki Suşehri"** dedi ve devam etti. **"Her bi tarafından sular akıyor, bi ırmaklar var ki, karpuz çatlatır... Bi de av yaptırdık orda beyle ırmağın kenarında güzel ama gidemiyoruz ki..."** Tam ben, **'O zaman Assos gibi bir dünya cennetinde ne işin var'** diye aklımdan geçirirken bizim kibar halli gün görmüş geyikçi müşteri **"Dayı burası senin mi kira mı?.."** diye sordu. **"Kira, üç senelığı yirmi milyar.."** yanıtından sonra **"Vay be, çıkarabilicen mi o parayı?.."** dedi... Müessese sahibi garson ahçı cevap verdi. **"Ese nesdelim çalışıcaz gayrı, sen şimdi söyle bakalım rakı içecen mi içmeyecen mi?.."**

Assos Assos olalı Aristotales'den beri böyle ilginç bir dialog görmemiştir herhalde, neyse daha sonra müşterinin karısı düştan geldi ve masaya oturdu. Bir iki dakika sonra da bu karikatürdeki o son vurucu sözler duyuldu...

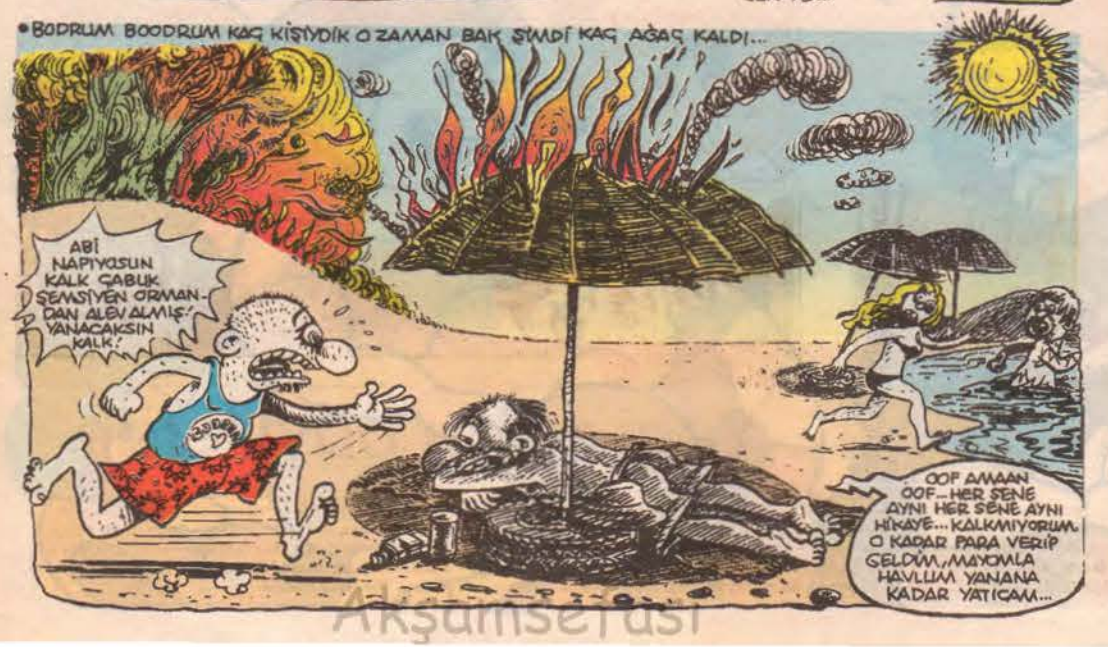

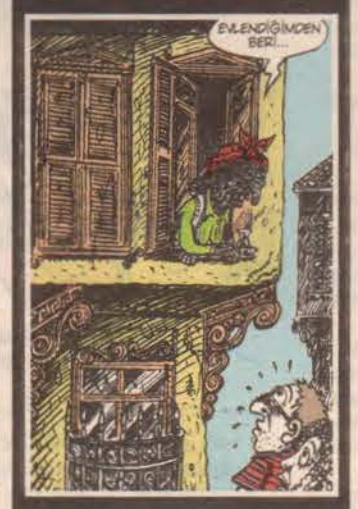

DUMUR

... Ayvalık. Yine bir öğlen sıcağı... Birbirine yakın evlerin yer aldığı serin bir sokak. Eski mi eski bir Ayvalık evi. Yaşlı mı yaşlı bir roman ninesi camdan dışarıya bakıyor, Soruyoruz...

- Kaç senedir bu evde oturuyorsun?
- Evlendiğimden beri..

Yaşlılığına bakarak elli sene falan cevabından emin bir halde tahminimizi on sene kadar indirip atlıyoruz..

- Kırk sene mi?..
- Yok hayır...
- Yirmi sene mi?..
- Yok..

Merakımız dumur dönüşümlü olarak artıyor.

- Kaç sene peki?..
- İki sene...

Nee, iki sene mi?.. Kadın en az 85 yaşında vardı ve iki senedir evli olduğunu söylüyordu. Bunu söylerken de yeni gelin gibi gururlanıyordu. Eve mi bakalım, kadına mı şaşalım o öğlen sıcağında donduk kaldık, bir serinliğe çöküp dakikalarca birbirimize bakakaldık..

DETAYI

Başlarafı 13. Sayfada

linmez anlamlar, dersler taşır, hayatın ilahi yolu gösterıcileri olarak ezberlenip, hayatlara geçirilir!

Nasihatlar, rüyalar, aile, din, iyi insan, hayatın gayesi, kötü insan, birbirini tamamlar, bu eski dünyada, Hızır, devler, Hz. Ali, kimsesiz çocuklar, zenginlerin vurdunu duymaz çocukları, birbirlerine zincirlenmiş anlamın bir dünyayı tarif eder. Dışardan bakıldığında saçma, akıldışı, olamaz dediğimiz şeyler bu dünyanın hakiki ilahi tekerlekleri gibi bizlere yön verir. Mesela umutsuzluğa kapılmak günahb, sen iyi insansan Hızır mutlaka yetişecektir.

Yüzyıl önce Din ve Büyü kitabında Levi Strauss ilkel bir toplumun günlük hayatını, kutsallarını, totemini, dilini, büyüsünü inceler. Dışardan bakıldığında ya da bizim hayatımızla mukayese edildiğinde beyaz adama anlamsız, saçma, akıl dışı, ilişkisiz gelen birçok şey, o dünya içinde anlamlı bir bütün oluşturur.

Yani, yediği patates içinde kannca gören ilkel insan, bir felaketin geleceği ya da bir misafir geleceği ya da günah işlediği için patatesin böceklendiğini düşünür. Karınca ona işaretler getirmiştir, karınca bizim kitaplarımızdaki yazılar gibi ona konuşur, evrendeki her yaprağın düşüşü, rüzgarın çıkışı bir şeyler anlatır. Strauss, bu dünyayı anlamak için 'yapısalcılığı' teklif eder. Yapısalcılık bir bilimse disiplindir, yani bu bütün içinde her eşyanın, sözün, dilin, anlamı, değeri, işlevi vardır ve hepsi bu yapı içinde zincirlenerek bir dünya kurar!

Yüzyıllarca doğuya koşan aydınlar, batıdışı toplumların dilini, kültürünü, simgelerini, inançlarını anlamaya çalışıp, işte buna benzer bir yığın bilimsel disiplin, kavram geliştirdi. Kendi halinde yiyip içip, beslenen, ayla, güneşle, fırtınayla, totemin cezası, mükafatıyla yaşayıp dans eden bu toplumlara mesela 'kapalı toplum' gibi yaftalar yapıştırdı. Kapalı toplum gibi tanımlar, dışardan gelen batılı aydın efendilerin kavramıdır...

Şimdi kanser tedavisi gören hepimizin ağbisi Edward Said, "Şarkiyatçılık" (Oryantalizm) kitabında Doğu toplumlarını inceleyen Batılı aydınların düşünce kalıplarını mükemmel bir şekilde anlatır. Batılıların bizi nasıl incelediklerinden daha önemli olan, inceleme metodlarını biz doğulu aydınlara nasıl bilinçaltımıza kazıyıp öğrettikleri. Yani artık bizler, batılılar olmadan, halkımızı onların kalıplarıyla eleştirip, aşağılayıp kendimize aydın deriz. Şarkiyatçılık (Oryantalizm) kitabı, her doğulu gencin mutlaka okuması zorunlu nefis bir kitaptır. Batı, bizi sürekli bir şeye benzetir, Batı bilimi dediğimiz şey bu benzetmelerin şematikleştirilmesi. Bizi bilimsel tanımlarla benzetmeye çalışanlar, yüzümüze öyle bir bilim aynası tutarlar ki, bizler, hızla bu çirkin surattan, bu hayattan kurtulmak düşüncesinin insanları oluruz.

Mesela, şarkiyatçılık çalışmalarında, batılıların öğrendiği büyük sırlardan biri, müslümanların, müslümanları öven, müslüman olmuş, Kur'an'ı incelemiş batılıları sevmesi, başlacı etmesi, gerçeğidir. Bu yüzden Napolyon, Mısır Seferi'nde Ezher alimlerine Kur'an'ı incelediğini, çok değerli bulduğunu söyleyerek, ordularının Mısır'ı zaptetmemesini kolaylaştırır. Aynı şekilde İngiliz ajan Lawrens de I. Cihan Harbi'nde müslüman görünerek Arapların kahramanı olur. Bugün dahi gazetelerde sık sık İngiliz Kralı Charles'in müslüman olduğunu duyarsınız, ki Charles Müslümanlığı çok beğendi'ğini çekinmeden söyler, böylelikle, Araplar üzerindeki İngiliz nefretini kırar!...

Modernleşmeyle bu eski dünyadan koptuk, yeni bir dünyanın değerleri ve anlamları içine sürüklendik, burada kullandığımız kopma kavramı dahi batılıların, nereden koptuk, şimdi, anne ve babamın hatıraları bugünkü hayatımız için hiç anlam taşımıyor mu, babamın nasihatlarını komik ve saçma mı buluyorum?..

Dağ başında bugün zora düştüğümüzde acil 155 telefonunu arıyoruz, ilahi ve öteler'den ayakları ters bir varlığın gelip bizi kurtaracağına inanmıyoruz. Ne diyeyim şimdi; babam, saçma sapan deli bir adam mıydı, çocukları eğlensin diye, güzel, heyecanla masallar anlatırdı. Peki, hızır gelip bizi kurtarmadı, çünkü ibadetimize dikkat etmedik. Ambulans da gelmedi, şimdi de, sosyal görevlerimizi ihmal ettiğimizi düşünüyoruz, toplumun ambulans ve kurtarma servisleri gibi hizmetleri verebilmesi için sivil ibadetler yapıyoruz. Yani artık, tanrıdan değil, devletten istiyoruz...

Üstün, başarılı, hızlı, çabuk, statü gibi kavramları artık insanın ya da aletlerin kendisinden bekliyoruz. Bu kavramlar o kadar mucizevi bir şekilde hayatımıza girdi ki, geçtiğimiz yirmi yıl içinde, hızlı, çabuk, başarılı yüzlerce belediye başkanı, siyasetçi, bankacıyı gazetelerimiz tam sayfa anlatmaya doyamadı. Sonunda, hepsinin hırsız, yalancı, üçkağıtçı, dolandırıcı olduğunu öğrendik.

Böylelikle, başarı, makam, yetenek gibi kavramların her biri bir atom bombası gibi toplumun üstüne düşüp, ülkemizi felaket yerine çevirdi.

Şüphesiz, modernizmin öğrettiği bir yığın kavramı gelişigüzel, çok hazırlıksız ve şekli olarak kullanıyoruz. Çok tüketmek, çok üretmek. Fabrika açmak. Büyük marketler. Küreselleşme. Özgürlük yasaları. Dünyaya açılan ekonomi. Yeni iş sahaları. Pazarlama. Reklam. Yüzlercesini sayabiliriz. Hangi yazarı, hangi gazeteyi elimize alsak, işte bu kavramlarla dönüp durduğunu, hayatımızı tümüyle bu tanımlamalarla topyekün değiştirmeye çalıştıklarını görürüz. Çünkü, yeni bir dinimiz, yeni bir Allahımız var, bu kavramlar olmadan yaşanılmayacağı, bunlardan asla kaçamayacağımızı, bunlara tapınmadan bu dünyada nefes alamayacağımızı söylüyorlar!

'Dünyada Açılmak' ne büyüleyici kavram, aynı kavram, 'Dünyamızdan öğreniyoruz, hemen bu dünyadan kurtulalım' anlamı da taşıyor! 1830'lu yıllara kadar Osmanlılar'dan tek bir kişi batılı bir yabancı dil bilmiyordu, öğrenmek istemedi. Bizler bunu eksiklik, cahillikle açıklayabiliriz, ben, 'kendine tam güven' duyduklarını söylüyorum.

Dünyada açılmak, neo-liberallerin kışkırtması, biz de, açılmayalım demiyoruz, ama açılmanın 'süratini' konuşmamız gerekir! İşte sorgusuz sualsiz her anlaşmanın üstüne atladık, her ekonomik yasaya imza attık, diyelim Gümrük Birliği, diyelim MAY; diyelim işadamlarına ayakbağı olmasın diye işçilerin başka işyerlerine satılması, kiralanması... Son yirmi yılda Türkiye halkı üzerine bu kavramlar-zihniyet boca edildi. Ekonomik kavramlarla haşlandık. Artık bu kavramlara kimsenin itirazı yok, hepimiz bu kavramların Türkiye temsilcileri-ajanları gibi çalışıyoruz.

Bu, büyüleyici, herkesin ittifakla iman ettiği yeni dünyanın kavramlarına kim karşı koysa, aklını yemiş bir deli gibi dışlanır. Ancak ben bir süpermarketin ne olduğunu anlayabilmem için süpermarkette bir yirmi yıl yaşamam gerektiğini söylüyorum. Ama buna gerek yok, batılılar yeni şehrin süpermarketlerle kurulduğu konusunda hem fikir, o halde gelip hemen kurulsunlar. Benim deneyimlerim söz konusu olamaz, her gelen modern kavramı, aleti, kurumu tanıma, hazmetme, sindirme, değerlendirme şansım yok, buna izin verilmez!

Bakın değerli bir sosyolojik fikir söyleyeceğim: 1980'li yıllara kadar bu topluma giren batılı değer ve aletlerin bir tartma, düşünme, değerlendirme süreçleri olurdu, diyelim, komşunuzda saç kurutma makinesi, çamaşır makinesini gördüğünüzde, biz de hemen alalım, demezdiniz. O makinenin faydalarını, tamirini, taksitlerini, iyi mi kötü mü uzun bir süre tartar, öyle karar verirdiniz. 1980'li yıllardan sonra kimsenin bir sindirme, hazmetme, kontol etme, denetleme şansı olmadan ne varsa boca edildi... Yirmi yıl gibi kısa süre içinde, bir yığın tüketim aracı, traktörler, kameralar, fotoğraf makineleri,

Akşam Servisi

otomobiller, daktilolar, teleksler, fotokopiler, teypler, hesap makineleri, yazar kasalar, TV'ler, bilgisayarlar ve bunların her markası, her modeli, her serisi manyakça bir tüketimle, tapınılarak kullandı, hurdacı ve çöplüklerimizi doldurdu. Hepsi o kadar güzeldi ki, koynumuza alıp uyuduk, cilaladık, parlattık, gece gündüz taksitlerini ödedik, bu markaları bize alıştıran reklamları sevdik, gazetelerimiz yirmi yıl hergün bu aletlerin tam boy fotoğraflarını yayınladı, tepe tepe kullandık, attık, yenisini aldık...

Bu kadar hızlı ve manyakça tüketilmesine itiraz edenlerimiz, kapalı toplumculukla suçlandı ya da zalim bir yönetici olmakla, sansürcülükle, Kuzey Koreyalı bir yönetimle, üçüncü dünyacılıkla ya da yobazlıkla... Bu kavramların hepsi Batının aydınlanmıza öğrettiği kavramlar, bu kavramlarla halkımızı aşağıladık. Neo-liberaller bu kavramları hepinizin gözü önünde 'pazarlamacılıkta' işte böyle kullandı.

Neo-liberaller neden halkımıza bir sindirme, kontrol etme, eleştirme, hazmetme şansı vermedi... Bakın mini etek toplumumuza girmeye başladığı 1950'li yıllarda, Demokrat Partililer külliyen mini eteğe karşıydı, ancak 60'lı yıllar geldiğinde Demokrat Partililerin kızları mini etek giymeye başladı, ne enteresandır ki 1980'li yıllar geldiğinde Demokrat Partililerin kanları giymeye başladı. 1950'li yıllarda Demokrat Partilileri'e, otuz yıl sonra sizin kadınlarınız, hatta annelerimiz mini etek giyecek deseydik herhalde namus davasından bizi öldürürlerdi.

Ama, şimdi mini etek toplum tarafından sindirildi', hazmedildi', hazmedilme süreci elli yıl sürdü... Mini eteği ilk giyenler, sosyolojik anlamıyla 'sapkın', sosyal anlamıyla ahlaksız, sapık olarak değerlendirildi. Hatta, sırf mini etek giydikleri için medyamız bu kadınları modern, ilerici, yani şekilcil bir gözle niteledi, dünyaya açık insanlar olmakla, övüp, ödüllendirdi.

Mesela, 70'li yıllarda Müslümanlar lüks otellerde yemek yiyenler, mercedes kullananları münafıklar, batıcılar, taklitçiler, israfçılar, yani bir nevi kafirler düzeyinde suçlardı. 90'lı yıllara geldiğimizde bu kavramları ideolojilerinde-gazetelerinde kullananlar, lüks otellerden çıkmaz, mercedes arabalardan inmez oldular. Bunu da artık pek yumuşak bir kavramla: 'sosyal değişimle' açıklıyor, rahat ediyorlar! Sosyali mi kaldı, bir dünyadan tamamen çıkıp, başka bir dünyaya girildi.

Modernleşme tarihimiz, modern değerleri maddi-manevi aynen alıp tıpkı kullanma tarihimizdir. Biz modernizmi 'kullanma' üzerinden tanımış ikinci el toplumlarız. Böylelikle bir yığın gülünç, tarihsel, sosyolojik sahneler, mizahımızın konusu oldu. Batıdan gelen maddi-manevi değerleri sorgusuz sualsiz alıp hemen kullananlar toplum gözünde gülünç düştü, o malın, değerin karşısına, sırf batıdan geldiği için karşı çıkıp yasak koyanlar da gülünç düştü.

Modernleşme tarihimiz, batılı değerleri nasıl kullandığımız şeklinde tezahür edince, bu değerleri kullanmak ya da reddetmek isteyen, kemalistler, demokratlar, liberaller, muhafazakârlar, hepsi tarihimize birer acıklı mizah kahramanları olarak geçti. Yani, hepsinin, Cola kapağını burnuna takan ilkel Afrika yerlisinden farkı olmadı.

Sorumuz şudur; gerçekten batılı eşyaları tüketeceksek, batılı değerleri de, yani tükettiğimiz şeylerin ne olduğunu sorma, sorgulama, denetleme, kontrol etme, anlama, disiplinlerimiz ve zamanımız olmalı. Yani, reflekslerimiz olmalı. Bizler sindirme, hazmetme, eleştirme süzgecini, yani sağduyu ve bilimsel aklın verilerini kullanabilmeliyiz. Bize bu 'aklı', tartma, düşünme şansı vermediler, bizi, üçüncü dünyacılıkla suçlayıp, gazetelerinden, reklamlarından getirip kasaba meydanına boca ettiler, içimizden birilerî cennete düşmüş gibi koşup bunları aldı, giyindi, kullandı, diğer yanımız hücum edenleri suçladı!

Neo-liberaller işte bu sorgusuz sualsiz, köle anlaşmalarıyla bütün gümrükleri, reklamları, açmanın adına: "İktisadi özgürlükler" diyorlar. TV'yle, medyayla sonuna kadar açtık, şimdi önümüzde şöyle bir manzara: Yirmi milyon insan bir dolarla yaşıyor, yaşadığımız evrenin en eşitsiz gelir dağılımı. Diyelim Urfalı bir genç kız, 14 yaşında. Reklamlarda çikolata görür, istiyor. Genç manken kızların fütursuzluğunu, şımarıklığını görüp, bunları da istiyor. Araba görüp, buzdolabı, kalorifer, seyahat, elbise, hepsini istiyor. Ancak, 40 yaşına kadar Urfa'da elde edilen en yüksek maaşın sahibi dahi olsa, sadece bir buzdolabı, mobilya, çamaşır makinesi ancak edinebilir. Bunların hepsini elde edilmek için başka yollar deneyecek. Rus kadınları gibi. Fotoğraflarını seyrettiği mankenler gibi.

Tüm bu arzuladığı nesneler tamamen bedava dahi olsa, bir yığın kültürel, sosyal anlamı olan bu nesneleri kullanması da ayrı bir zenginlik ister. Mesela, cumhuriyetle birlikte medeni kanun çıkardık, tam 80 yıl bu kanunun ne kadarı uydu, ne kadarı uymadı, dönüp araştırmadık. Yüzbinlerce aile faciası bir yana, yüzlerce gülünç mahkemeler yaşandı. Birazcık değiştirmek 80 yıl aldı.

Diyelim Koç'un kötü arabaları sayesinde trafikte dünya ölüm şampiyonu olduk. Hadi, trafiği becerememizde sonunda inandık... Hadi, ölenler de kurtuluyor, diyelim. Ya, ölmeyi beceremeyen felçli hastalar. Şu anda, dünyada eli ayağı tutmayan en çok felç hastasına sahip ülkeyiz. Koç, servetinin beş-on katını verse, bu felçi hastaların topluma maddi-manevi maliyetlerini ödeyemez. Gerçekten batılıysak, bu onbinlerce hastanın topluma maddi-manevi maliyetlerini de otomobil maliyet hesaplarına katmamız gerekmez mi? Bunları söylediğimiz zaman, servet düşmanı, kalkınma düşmanı, ekonomi düşmanı, dünyaya açılma düşmanı, istihdam düşmanı, istikrar düşmanı, zenginleri kıskanan komplekler yaratıklar, olup çıkıyoruz. Otomobil satış rakamlarının ekonomiye katkısı gazetelerde boy boy yayınlanınca, eli ayağı tutmayan, odasından çıkamayan onbinlerce felçli hastanın lafını etmiyoruz, ekonomiye ayıp olmasın, ülkemiz küçük düşmesin, diye...

Alman başbakanı Schröder, geçtiğimiz yıl Putin'e nezaketle akıl veriyor; 'Batı değerlerinin önünü açsın, siyasi, iktisadi özgürlüklerin önünü açarak ülkesini kalkındırabilir. Rusya'yı dünyaya açabilir!'... Ne kadar büyülü ve hoş geliyor bu laflar. Dysa bu sözlerin tam karşılığı şu, onbinlerce yüksek mimar, yüksek mühendis Rus kızı, Trabzon'un kötü bir kasabasında fındık çıraklarıyla beş-on dolara yatsın.

Benzer konuşmayı, geçen hafta Blair, ABD Kongresinde yaptı ve ayakta alkışlandı: 'Batı değerleri, ki evrensel değerlerdir. İslam ülkeleri, zalim liderlerinden kurtulacak, bu değerleri alacaklardır, işte biz Irak'ta silahlarımızla değil, bu inançlarımız için savaş veriyoruz!'...

Kimmiş bu değerleri almayan hain düşman; mollalar almıyor, Saddam almıyor, Suriye almıyor ya da tartarak, düşünerek, kısmen alıyor... Almıyorlarsa yobaz, kapalı, gaddar, halkına zulmediyor, dünyayı anlamıyor, oluyor, o halde alacaksınız, yoksa başınızdan aşağı atom bombalarını atarız... Atıyorlar!

Oysa bizlerin, seçme, bekleme, düşünme, sindirme, hazmetme, denetleme gibi değerlerimiz olmalı, işte gördünüz üç-dört yıl önce, Konya'da mercedes araba içinde 40 öğrencimiz yanarak öldü, sesimizi çıkaramadık, Mercedes patronu, 'Türkiye'ye yatırım yapmayız, konuyu hiç açmayın' diye tehditte bulundu, Hürriyet Gazetesi de mercedes patronuna tam destek verdi. Yani, 'arabanız hatalıydı' diyemedik. Bu ekonomi tanrılarını eleştirmek biz kölelerin haddine mi düşmüş!?

Artık bizim batının maddi-manevi değerlerini alıp almama gibi lüksümüz yok, medya ve aydınlarımız, reflekslerimizi iptal etti, işte Koç'un ülkemize hediye ettiği onbinlerce felçli hastayı, tek birgün medyamız, yazarlarımız, bilimadamlarımız oturup tartışmadı, bu müsaade verilmedi.

Yani, dünyanın en ağır akıl hastaları, batıdaki değil, ülkemizdeki neo-liberaller! Batıdan gelen herşeyi bodoslama kullanmamızı istiyorlar. Eğer düşünerek, tartarak, hukukunu, yasasını yaparak kullanmak istiyorsak, bizi yobazlıkla, gericilikle, üçüncü dünyacılıkla suçlayıp mahkum ediyor, TV'lerine çıkartmıyor, gazetelerine almıyorlar. Şimdi ne yapacağız?

Sanki bizler bu değerleri kullanmış ve mutluluktan, refahtan ölmüşüz gibi, Suriye'nin de, İran'ın da, Irak'ın da bizim gibi hiç düşünmeden kullanmalarının istiyoruz. Eğer bu ülkeler kullanmamakta direnirse, Bush'un ordularının yanında bu ülkelere karşı savaş açacağız, saldıracağız. Blair'in yanında, Ortadoğu'da neo-liberal inançlarımız için savaşacağız!

Yani, modern değerleri şebekçe kullanıp, dünya siyasal ve sosyal tarihinde eşi benzeri görülmemiş hırsızlıklar, maymunluklar, sosyal felaketlerle dünya şampiyonu olmamışız gibi, bu da yetmiyor, şimdi, ABD'nin yanında, siz de bu değerleri kullanın diye savaşa gireceğiz...

Suriye, yoksul, imkânları dar bir ülke. Bu yoksul ülke, 40 yıl önce ziraat ve toprak reformu yapmış. Bu yoksul ülke, kimseyi işsiz, evsiz bırakmamış. Binlerce lüks otomobil göremezsiniz. Bizdeki manyak tüketim orda yok. Ancak, yavaş yavaş bilgisayarları, uydu antenleri, TV'leri, arabaları hayatlarına koyuyorlar. Modernizmi reddetmek ve karşı koymak gibi bir dertleri asla yok. Ancak, Suriye'nin bu değerleri tanıma, sindirme, anlama ve yavaş yavaş hazmetme gibi bir sosyal, siyasi çabası var. Bu yüzden, bir boyacı çocuk da, uluslararası ihracat yapan işadamı da hayatından çok memnun, mutlu olduğunu ifade edebiliyor!

Bu aletlerle hayatımız o kadar kolaylaştı ki, öyle rahat, öyle derin güzellikler taşıdılar ki, sevinç çığlıklarıyla hayatımıza soktuk, bu aletleri kullanarak, kişiliğimiz, kimfiğimiz, makamımız, statümüz o kadar büyüdü ki, artık modern hayatta yaşamak için hiçbir yazara, bilimadamına, romancıya, ahlaka, eleştiriye, sosyal uyantıya, ince eleyen sık dokuyan insanlara ihtiyacımız kalmadı, hepsini hayatımızdan kovduk, ve işte ekranlarımız, gazetelerimiz 'reklam eleştirmenleriyle' doldu. Sosyal ve siyasi ve edebi hayatımızın tek bir eleştirmeni yok, ama reklam eleştirmenleri çıldırmışlar gibi kahkahalarla fink atıyor, dünyamız işte bu reklamlar, orada doğuyor, orada ölüyor, orada anlam buluyoruz!

Batının ecza dolabında ne varsa körler gibi uzanıp içtik, bugünlere aşama aşama geldik, önce, annemiz, babamız, geleneklerimizi aşağılama dönemini bitirdik. Sonra, adetlerimizi, dinimizi, kasabamızı küçümseyip dalga geçme dönemini geçtik. Şimdi, sindire sindire, hazmederek, geleneklerine göre bir kılıf arayarak modernizmi yaşamak isteyenlerin ülkelerine savaşa gidiyoruz. Başlarından aşağı atom bombası atmaya. Bu aletleri-değerleri hiç kullanmayacakları için mi, hayır, yavaş yavaş kullanıyorlar? Şimdi sorun, daha hızlı, daha manyak, daha seri, hiç sormadan kullansınlar diye... Hukukuna, değerlerine, anayasasına hiç bakmadan hemen alıp evlerine yerleştirsinler diye... Şebek gibi, manyakça, aptalca, kendilerini batının değerlerine kaptırmadıkları için, onları Blair'in, Bush'un yanında öldürmeye gidiyoruz.

Geçmiş günlerine üzüldükleri için öldürmek istiyoruz. Anne ve babalarıyla bir terbiye içinde büyüdükleri için onları öldürmeye gidiyoruz. Vatan, milli onur, ahlak gibi değerleri hâlâ tartıştıkları için onları öldürmeye gidiyoruz. Rüyalarında hâlâ Hızır, Hazreti Ali gördükleri için onları öldürmeye gidiyoruz. Kapılarına gelen bir dilenciyi, Allah'ın kendilerini sınayan bir meleği olduğuna inandıkları için, onları yok etmeye gidiyoruz.

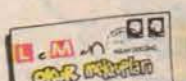

Irak, Bağdat, Saddam Hüseyin

Selam Leman okuyucuları. Uzun zamandır Leman okuyorum, işsizim. Ama hemen hemen her hafta param oldukça alırım Leman'ı. Bu mektubu geçtiğimiz nisan ayında yazmıştım. Günlüğüme katacaktım ve ilenki zamanda sizlere gönderecektim. O nedenle zamanın geçmesini beklediim. Sizlere yazmayı çok istiyordum. Bu ilk mektubum... Emperyalist işgal güçleri acımasız bir şekilde Irak'a ve savunmasız insanlara saldırıyor. Özellikle gelişmiş tank, 852, füze, uçak, apaçi, süper kobralar yani tam teçhizatlı silahlarıyla dünyanın ABD ve Britanya askerleri. Katlederek ilerliyorlar hem de.. Sözde özgürlük ve demokrasi getireceklerini söylüyorlar. Canlı yayınlarda. Bush ve Blair'in insanları aldatıp, kandırmaya hiç hakları yok. Tarih bu nedenle onlardan mutlaka hesap soracak... Zorla verilen bu özgürlük bir gün bir toplumsal muhalefete dönüşüp patlak verecek, o sömürülen ve yok edilmeye çalışılan insanların, bebeklerin cesetleri gecelen uykularında kerabasan gibi çökecek boğazlarına bu katillerin... Bir ülkenin toprağına zorla girip bayrağını indirip, yerine ABD bayrağı asmak insanlık suçudur. Bunun hesabını dünya kamuoyu sormalıdır. Bunlar gibi katiller Adalet önünde hesap vermelidir. Yanı çok geç olabilir... Bugün Irak, yarın başka bir ülke veya bizim ülkemiz olabilir. Onun için bu gibi konularda duyarlı olmalıyız. Ve bu nedenle her zaman savaş karşıtlarıyla beraber, el ele kol kola olalım. SAVAŞA HAYIR!

Erdal/Söke-Aydın

Ne Mutlu İnsanım Diyene!

Hayal denilen zor ve dayanılmaz yolculuk, tüm iğrençliğiyle ve yüreğime akıttığı gözyaşlarıyla devam ediyor. Her daim kendime yönelmiş olduğum. "İnsanlık nereye doğru gidiyor?" sorusuna, içimde büyüttüğüm ve yaşatmaya çalıştığım o tertemiz ve asi ruhlu çocuğun cevabı şöyle oluyor: "İnsanlık bir bilinmeze doğru yol alıyor".

Ne acı ki; Anadolu'da yaşayan ve Yunus Emre'lerin geleneğini sürdüren isimsiz nice filozof bu savımı destekliyorlar. En azından aşkların yaşanmadığını yakınıyorlar. Çünkü, çıkar ilişkilerine dayalı, yaşam anlayışı bizlere öylesine bir pisliğin içine düşürdü ki; kurtulmaya çalıştıkça dibe doğru batıyoruz batıkça, sonsuz bir boşluğa ve bilinmezliğe doğru tek başımıza yol alıyoruz. Yalancılığın, iki yüzlülüğün, benciliğin ve yaltakçılığın genel kabul gördüğü bir toplumsal yaşayış biçimi öykülerimi ve o bilinmez sevgiliyle(?) olan inancımı kemirmese de, beni umutsuzluğa ve çaresizliğe doğru sürüklüyor.

Artık, ay dede dünyayı kırsamıyor ve yıldızlar geceye umut saçmıyor. Herşeye rağmen, güzellikten, dayanışmadan, paylaşmadan, emekten ve sevgiden yana, bir yaşam perspektifi oluşturanlar adına! Ne Mutlu İnsanım Diyene!

Not: Bu duygu ve düşünce yoğunluğu içerisinde, toplumumuzun kanayan yarısını gözler önüne sermekle, bir insanlık görevini yerine getirdiğim inancındayım.

Murat İleri / Zonguldak

Merhaba Sevgili Leman çalışanları ve dostları,

Leman'a üç yıl önce yazmıştım. Tekrar yazıyor olmak ve yaşanan olumsuzlukları sizlerle paylaşmak hakikaten, yaşadığımız ülke koşullarında beni en çok sevindiren şey.

Geçenlerde özel bir kanalda izlediğim haber beni çok etkiledi ve sizlerle paylaşmak istiyorum.

On iki yaşında annesinden ve üvey babasından zulüm gören bir kız çocuğu Sosyal Hizmetler Kurumu'na yuvaya kabulü için gittiğinde, tecavüze uğramadığı gerekçesiyle yetkililerce geri gönderiliyor (Resmen, git, gidebilirsin derdiyle). Derhal bir tecavüze uğra ondan sonra da hiç bi yere sapmadan bize gel seni paşa paşa alırız küçük masum yavrucak deniliyor kıza).

Başvuru için şartlarımız:

- Tecavüze uğramadan önce çekilinmiş bir fotoğrafın (!)
- Tecavüze uğradıktan sonra çekdirilmiş bir fotoğrafın(!) (Bu iki fotoğraf arasında yedi fark bulunması kabulümüzdür, çalışanlarımıza zeka jimnastiği uygulıyoruz dal)
- ..... (!) Aradan zaman geçtikten sonra küçük kız beş kez tecavüze uğramış ve belgeleri (gerekli evraklarını) tamamlamış bir vaziyette kuruma başvurup, yuvaya kabul ediliyor. Elinde taşıdığı oyuncak bebeği ve bu olayı ayrıntılarıyla yayınlayan terbiyesiz, güya görev aşkıyla yanıp tutuyan medyacılarla konuşan küçük kız aslında pek çok şeyin cevabını masum duruşuyla tokat gibi herkesin suratına çarpıyordu.

Kaçımız bu haberi izledi bilmiyorum, ama ne olacak bu yurdum insanının hali demekten de kendimi alamıyorum. Geçenlerde, otobüste yan dertli iki amanın yaptığı sohbeti duydum da. Amcam dedi ki: piyango piyango bu Türkiye'de ayakta kalmak, sapasağlam evine gitmek ahada piyango budur kardeşim. O. Veli'nin yıllar önce coşkuyla yazdığı o güzel şiirin günümüz şartlarına amcamın verdiği ilhamla uyarlamayı bir görev hatta bir borç sayarım. Bedava yaşıyoruz yerine piyango yaşıyoruz piyango o dostlar... demek en doğrusu galiba.

Bütün bu yaşanlanlar piyango mudur bilinmez, ama acı birer yurdum gerçeği olduğu apaçık. Sağlıklı ve mutlu kalın Leman dostları. Bi de zor olacak biliyorum, ama arada bir gülümseyin.

Sevgiyle...

Gülşah Meral / Ankara

Yeni sayısı bayiilerde

LeMan
Sayı: 611
25 Temmuz 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır

• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Gökhan DABAK • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇÖĞLÜ • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tümer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cabrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAVIŞMAN • Renk Ayırma: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 94 50-51
• Fax: 0.212.292 44 91 • Abonelik için Tel: 0.212.292 94 50 • Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK

Yazılı: CAĞCAĞ

İŞBAŞINDA!

Bu maceranın sonunda Kozalağın izlerini takip eden Koza haber Ajansı(KOHA), ilginç verilere,karıtlara ulaştı... • Kozalak, Osmaniye'nin Kadirli İlçesi'ne bağlı Madenli Köyü'nde H. Yıldız'ın düğününde ilk boyunu gösterdi...Oyun oynarken tüfekle havaya 2 el ateş etti. Saçmalar balkondaki İbrahim, Mustafa, Ayşe, Fatma, Furkan ve Şemsi Başarı ile Faruk Yıldız ve Furkan Tatarcıoğlu'a isabet etti. Yaralılar hastaneye kaldırılırken "kozalak" gözaltına alındı. • Alo RTÜK 178 şikayet hatlarına dadanan Kozalak, Daha çok insanı müstehcenliğinin şikayet edildiği Alo RTÜK 178 Telefonla Şikayet Hattı'na bu kez SÜTAŞ ayranı reklamındaki "Ayranlıç" karakteriyle ilgili ihbar yaptı.. Kozalak "inek gölü atarken çok müstehcen görünüyor, çocuklar açısından sakıncalı buluyorum" mesajını bıraktı... • 2 Rus kadınını, polis olduklarını söylerek kaçırıp bir eve kapattıktan sonra defalarca tecavüz eden Kozalak ve altı arkadaşı ilk celsede serbest kaldı. Kozalak ve arkadaşları, tutuksuz yargılanmak üzere evlerinin yolunu tuttu. • Son olarak şehirlerarası otobüse binen Kozalak, sigara yasağına uymayan Derya Arbaş'ı otobüsün arka koltuğunda önce sözle sonra elle taciz etti. Arbaş, Kozalağın elinden ön koltuklara sığınarak kurtulabildi... • Kozalağın amansız takipçisi KOHA, yeni olayları, gelişmeleri sıcağı sıcağına sunmaya devam ediyorrrr..

harala gürele

KOMŞU ŞU MÜZİĞİN SESİNİ BİRAZCIK KISMANIZ MÜMKÜN MÜ... ÇOK YÜKSEK SES.!.

HAA

LA GODUMUN ENTELLERİNE BAK HELE...KOMŞUNUZU ZİKERİM ULAN.!. HERGELE. GÜZEL GÜZEL KARILAR, KIZLAR GELİRKEN KOMŞU GEL HELE Bİ DE SANA MI DEDİN... İZZETİ İKRAMDA MI BULUN - DUN, GODUMUN ENTELİ...

DOBUL DOBUL

TEK TEEEEEK AGARDI SAÇLARIM TEEK TEEEK

ZBAM ŞAP ZBAM ŞAP

NE DİYON LAN SEN

NE DİYON LAAN SEEN ANANI BACINI ZIKTIM SENİN...

LA SEN KİMSİN.?.OKUDUN DA BAŞIMIZA ADAM MI OLDUN LAA...LA ANASINI BACISINI ZİKTÜKLERİM LAAAA...

ÇAPA ÇAP ÇAPA

AÇ KAPIYI ANANI ZIKICEM AÇ.!

ŞU ANDA HANEYE TECAVÜZ SUÇU İŞLİYORSUNUZ.!

SALAVAT GETİR DÜRZÜÜÜ.!.

EEÜH...ÜHH... HIIĞ...EHÜ HÜ MIHIĞĞ...IĞĞ... ÜFUFU...

ÜFUFU

EYVAH KABUS GÖRÜYO, BEY UYAN BEY BEEY UYAN...

LAN SENİN GEMÜNÜ ZİKİM GARI KERE... RÜYAMIN EN GÜZEL YERİNDE UYANDIRDIN ZIÇTIN İÇİNE... SİNİRİM İÇİMDE KALDI.!.

HİMİNİ KİTABINI

ŞAP

ŞAPALAK

DİPNOT

Alp Tamer

EYYOOO ! NİHAYET ARAMIZDA...HOŞGELDİN BÜYÜK KURTARICI, BÜYÜK BİRLEŞTİRİCİ, YERLİ ASİDİK MİLLİYETÇİ KOLA !.

Cola Turka

AAAS...

DONG! DIUG!

ARTIK AĞIDINI SİKTİ. MİN GAVUR İÇECEKLERİ İÇMEK YOK ...BUNDAN SONRA BUNU İÇİCENİZ SOYTARILAR...

AĞH!

OOH... LİBERAL EKONOMİ SERBEST REKABET, ÖZGÜR MARKA...HADİ SIHHAT AFİYET...

HÜÜ!

Cola Kurdan

YOK ÖYLE ! ANAYASANIN 64B. MADDESİ DER Kİ LAİK DEMOKRATİK ÜNİTER KOLA ! ZIÇTIN DOSTUM...

Cola DGM

Rekabet iyidir her zaman ...

VAR MI LAN ÖYLE MÜSLÜMAN MAHALLESİNDE SALYANGOZ SATMAK?.AL SANA Bİ TURKA KAFA...

ÇTONK!

BUNA DERLER KOLA TURKA ! UZAK DUR BİZDEN, SOĞURUZ SİZDEN...

kampanyalarda dikkat etmeli kapak içlerine...

BEDAVA AB VATANDAŞLIĞI

Alternatif ambalaj...

GAAARK!

Cola Turka

POZİTİF MİLLİYETÇİ AİTLİ - ASABİ İÇECEK 3 AÇMA KAPAKLI DOMUZ YAĞI YOKTUR

ASKER PAROLA ?..

KOLA .!.

İŞARET?

TURKA .!.

YENGEYE SELAM .!.

Alternatif kullanma alanları...

Açma kapağını hafifçe aralayın...

TIK!

Fırlatın.

ASSUST...

HARBİDEN ETKİLİ, PARMAK İZİ YOK, DELİL YOK !.

"BROOO OOOM"!

Çıkar mı dersiniz yeni marka kolalar.?

KOLANIN DA BOKU ÇIKTI...EN İYİSİ GAZOZA DEVAM !!

BJK Cola

CİM-BOM Cola

FENER COLA

TEMEL'LE DURSUN Cola

TATLISES Cola

612

1 Ağustos 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/31- 800.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-900.000 TL.

LeMan

KOZALAK YETİŞTİRME TESİSLERİ: MEB

Ağaç yaşken kurutulur... Türkiye eğitime ayırdığı komik bütçeyle, boktan eğitim sistemiyle yıllardır üst üste sınıfta çakmakla kalmadı belge de aldı. Son üniversite sınav sonuçları ve Fen-Anadolu giriş sınav sonuçlarıyla bu durum tartışmasız bir şekilde belgelendi. Üniversite sınavında sıfır çeken öğrenci sayısındaki patlama Fen ve Anadolu giriş sınavlarında volkana dönüştü. Geçen yıl 2 bin 773 olan sıfırcı öğrenci sayısı bu yıl 40 bin 586'ya çıkmış. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik "maalesef Türk eğitim sisteminin gerçeği bu" demiş...

İnsan hayatının, temel insan ihtiyaçlarının bile öneminin olmadığı bir ülkede eğitime önem verilmesini bekleyemeyiz elbette... Sonra da şu yaşadığımız tablodan, içinde bulunduğumuz çirkeften, beyinsizleştirilmiş bir toplumdan şikayet edemeyiz... Hiçbir şeyde bekleyemeyiz... Ama önümüzdeki 40-50 seneyi de kaybetmek; işte o çok acı... Bunun sorumlusu olan devlete ve 2,3 milyon tiraja sıkışmış basının ve 5 yaş zekasına hapsolmuş televizyon kanallarından oluşan medya'ya karşı tek titrek umut... Anadolu sağduyusu...

ÇAKÇAK

Aksamsefasi

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl gülü

FEYHAN GÜVER

AKSARAY PAŞAOĞLU

ST ALANI

Bir süredir "Şensoy" kıçtan takma adıyla yazdığım enteresan yazılarımı bundan sonra gerçek adımla yazmaya karar verdim neden? Sizden hergün pek çok emel alıyorum. (e mail'in Türkçe bir karşılığı olması gerektiğini düşünüyorum ve bunun için emel'in uygun olduğu kanısındayım. Emellerin bir kısmı küfür oluyor. Ve altlarında yazanın adı olmuyor. Onun gibi bunun için yazılarımı gerçek adımla, Aksaray Paşaoğlu imzasıyla yazacağım. Bir de yazıların senin çok uçucu diyenler var. Yüz metre koşar gibi veya üç adım atlama gibi yazıyorsun. takdir edersiniz ki meslek beni bazen boğulacak gibi oluyorum. Stres parmaklarımı klavye üzerinde bir vals yaparken ruhum tabanı yanık it gibi suhilden Bostancı'ya koşup yazı bitmeden geri dönüyor. Yazdığım her yazıdan sonra Uday ile Kusay'ı ihbar etmiş kadar gergin, Amerika'dan 30 milyon dolar alacak kadar heyecanlı oluyorum.

"Sit alanı" sözcüğünü ilk kez altıbucuk yaşındaydım. Cenevre'den döndüğümüz o yaz verandada otururken müzik ve annemle bağam çarliston, ben de o altıbuçuk minik yaşın verdiği küçücük ayakkabılarımı İran halısı üzerinde kaydıra kaydıra bağam ahtapotu yere vura vura öldürüp daha sonra yemek yenirken bir ara rahmetli bağam o enteresan lafı herkesin içinde ağzından sarfediverdi: "SİT ALANİ"... Bunu duyunca ben başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi o minik zihnimle ayaklarımın yaptığı tvist ve sanki lokmalarım boğazımda kaldı! Hüngür hüngür ağlayarak odama kaçtım. Ve o günden beri odamdan hiç çıkmadım. Ta ki bir süre sonra bağaannem odanın kapısını içeri seslendi. Amà ben yıllarca nasıl öyle terbiyesiz birşey söyleyebildi bağam diye altı yıl supangle yiyemedim.

Bir kaç yıl sonra bağam, tripleks villamızı o cennet sahiline yapınca, rahmetli bağamın sırtı zeytin ağaçlanyla örtülü o güzel tepenin ördek, kaz ve hatırlıyorsam kuş! Ve Sivas tipi bir buldoğu olan tam ortasında yapılan ikinci katın penceresinden içeri giren dut ağacının uzanan sopalarının ucundan yiyip yiyip kopardığımız o ballı incirlerin tadını, pencereden denize sıfır atlamanın, dipten yüzüp mutfaktan çıkmanın bilmem kim anlatsın o enteresan duygusunu?

Bağaannemin Brügges'ten getirdiği özel ayağıma ısmarlama yapılmış sımsıkı "Belcik" paletlerimi giydiğim gibi... Hele bahçedeki kafeste bir gün kaçarak belini ısırmıştı!

Şimdi ben de bağam gibi Sit alanı seviyorum. Sit alanı dışında on santim beni boğuyor. Bağamın puması, muhtarın oğlu Osman'ı kovalar, biz de terastan o minik ellerimizle terastan tempo tutarak "Kaçamazsın Osman Nacak, puma seni tutacak, gnam diye yutacak!" şeklinde alkış yapardık. Osman'ın Nacak olan soyadı, bağasının da aynı olan soyadıydı. O da Nacak!

Behiç Pek

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

11 askerin başına çuval geçirerek gözaltında tutan yüzsüz Amerika, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'den Irak'ta savaştırmak için "acele" asker istedi.

LeMan

İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun Eminönü şubesinde personel yetersizliği nedeniyle saat 15.00'dan sonra başvuru kabul edilmiyor..

RESSAM RAFET EKİZ'İ kaybettik

Türk resminin Fikret Mualla'dan beri en büyük bohemi, Rafet Ekiz'i kaybettik.. Çağdaş Türk resminin en önemli isimlerindendi. Onunla sayısız unutulmaz, anılarımız var.. Bazı insanlar vardır, bir kere, bir şekilde tanıdığınızda hayatınız boyunca onu unutamazsınız... Rafet tam böyle birisiydi... Türkiye'nin pek çok yerinde onu tanımış her sınıftan binlerce insan Rafet'i hayatlarının sonuna kadar hatırlayacaklar.

Bundan 20 sene önce Akademinin toy öğrencileriyken tanıdık onu... Resme bulaşıp, hele akademide okuyup, sergilere giden birinin Rafet'i tanımaması mümkün değildir. Gelişi, gidişi, yürüyüşü, kavgaları herşeyi olaydı. Onun bir yerdeki varlığı olaydır...

Biz genç yaşımızda dostluğunu da kazandık. Misafiri olduk misafirimiz oldu.. Yedik, içtik sayısız kavgalarının bazılarında bulunduk... Bir gladyatör gibi dövüşürdü... Genellikle sayıları en az 10-15 kişiye karşı... 100-150 kişinin üstüne çıplak yumruk yürüdüğü de olurdu... Kazanmak ya da kaybetmek için değil... O kavgadan sadece enerji alırdı...

Enerji dedik de... Enerji, pozitif elektrik, negatif elektrik... Bu terimleri Türk diline Rafet Ekiz sokmuştur... Aynı zamanda eşsiz bir filozof da olan dostumuz insan ilişkilerinde ve hayatın şekillenişinde pek çok şeyi böyle açıklardı... Biz de bu bakışı ve bu terminolojiyi ondan kaptık.. Belki bizden de bütün ülkeye yayıldı.. Üstadın mizahımıza katkısı da bu yüzden büyüktür...

Son yıllarda kabuğuna çekilmiş gibiydi... Kuzguncuk'ta münzevi bir yaşam sürüyordu... Neyzen Tevfik'ten beri, o mertebeye en yakın son rindane dostumuzu uğurlamak için birazdan cenazesine gideceğiz... Toprağı çok seven, dostumuz, toprağın bol olsun...

Tuncay-Çağçağ

Post dallama Rumsfeld: "Eğer bir insan çarpışarak ölmek isterse ona bu fırsatı vermek gerekir" demiş!!!

Irak çöllerine saplanan ABD, anti-amerikancılığı azaltmak için arap gençlere yönelik "Hi Magazin" adlı arapça bir dergi yayınlamaya başladı.

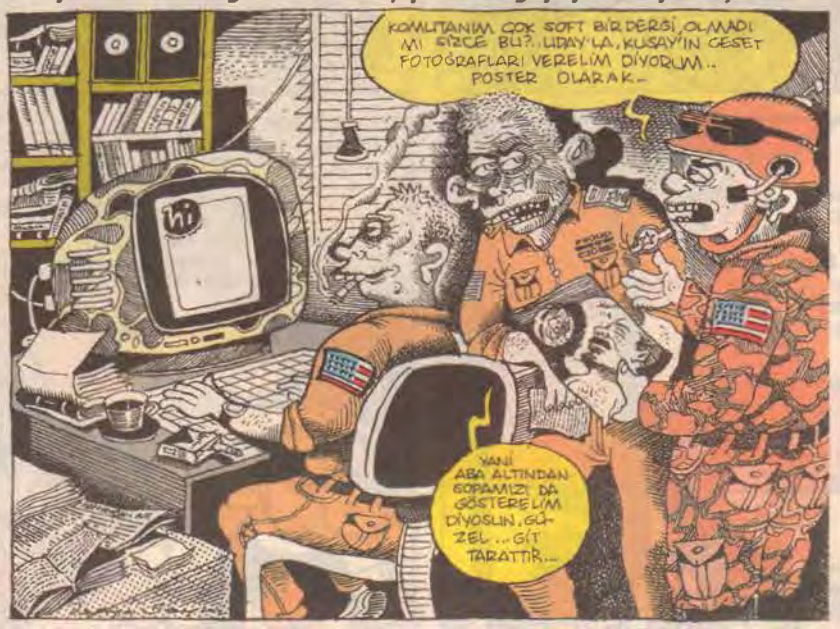

İşgalci Amerika'nın yılmaz bekçiliğine soyunan Hürriyet yazarları Irak'ta Amerikan askerlerince tutuklandı..CNN tv diyerek çuvaldan yırttı...

Bush'un tüm savaş etik ve kurallarını hiçe sayarak(!) Uday ve Kusay kardeşlerin vahşice öldürülmelerini örtme telaşına düşen medya Uday'ın rakiplerini aslanlara yedirdiği haberini ön plana çıkardı...

HINZIR KART

Soruları bil, sonra kendi paranla klima al, serinle!

KARAVANDAKİ ÇOCUK KİMDEN YANA?
a) Özgürler
b) Paltolular

PALTOLULAR DERKEN, TA ANLAYAMADIM?!
a) Palto giyenler
b) Paltoyu uzaktan sevenle

PALTOLULAR, NEYİN PEŞİNDE?
a) Şöhret istiyorlar
b) Birer palto daha istiyorla

KİM İSTEMİYOR PİLAV YAPMAK?
a) Nil Karaibrahimgil
b) Suavi Karaibrahimgil

YAPMAK İSTEMEDİĞİ PİLAV NASIL?
a) Bulgur
b) Pirinç

PROFESÖR, PALTOLULAR DAN NİYE İLLALLAH DEDİ
a) Asistanlığından beri bu adamlar peşinde.
b) Profesör zaten dünyadan bıkmış.

PALTOLULAR, ARALARINA PALTOSUZ BİRİNİ ALMAZLAR MI?
a) Katiyen almazlar.
b) En fazla pardesülü stajyer alırlar.

ÖZGÜR KIZ YA DAĞDA BAYIRDA, YA METRODA PUSUDA, BU KIZ HİÇ Mİ Bİ KAVEYE GİTMEZ?
a) Asla gitmez.
b) Hiç arada gitme mi?

PROFESÖR, NEYİN PROFESÖRÜ?
a) Botanik Ana Bilim Dayı, Keyif Veren Bitkiler Uzma
b) Teoloji profesörü

PALTOLULARIN REİSİ KİM
a) Kontörgerilla.
b) Paltolu ilah.

ÖZGÜR ÇOCUK ASLEN NERELİ?
a) Göçmen!
b) Niğdeli

KARAVANDAKİ ÇOCUK NE ÖZGÜRLERİ, NE DE PALTOLULARI SALLAMIYO İSE KİMLERDEN YANA?
a) Hobbitler.
b) Göktürkler.

VEDAT ÖZDEMİROĞ

Aksamsefasi

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

ÇAĞÇAĞ

tripanazomigambiyetsizler

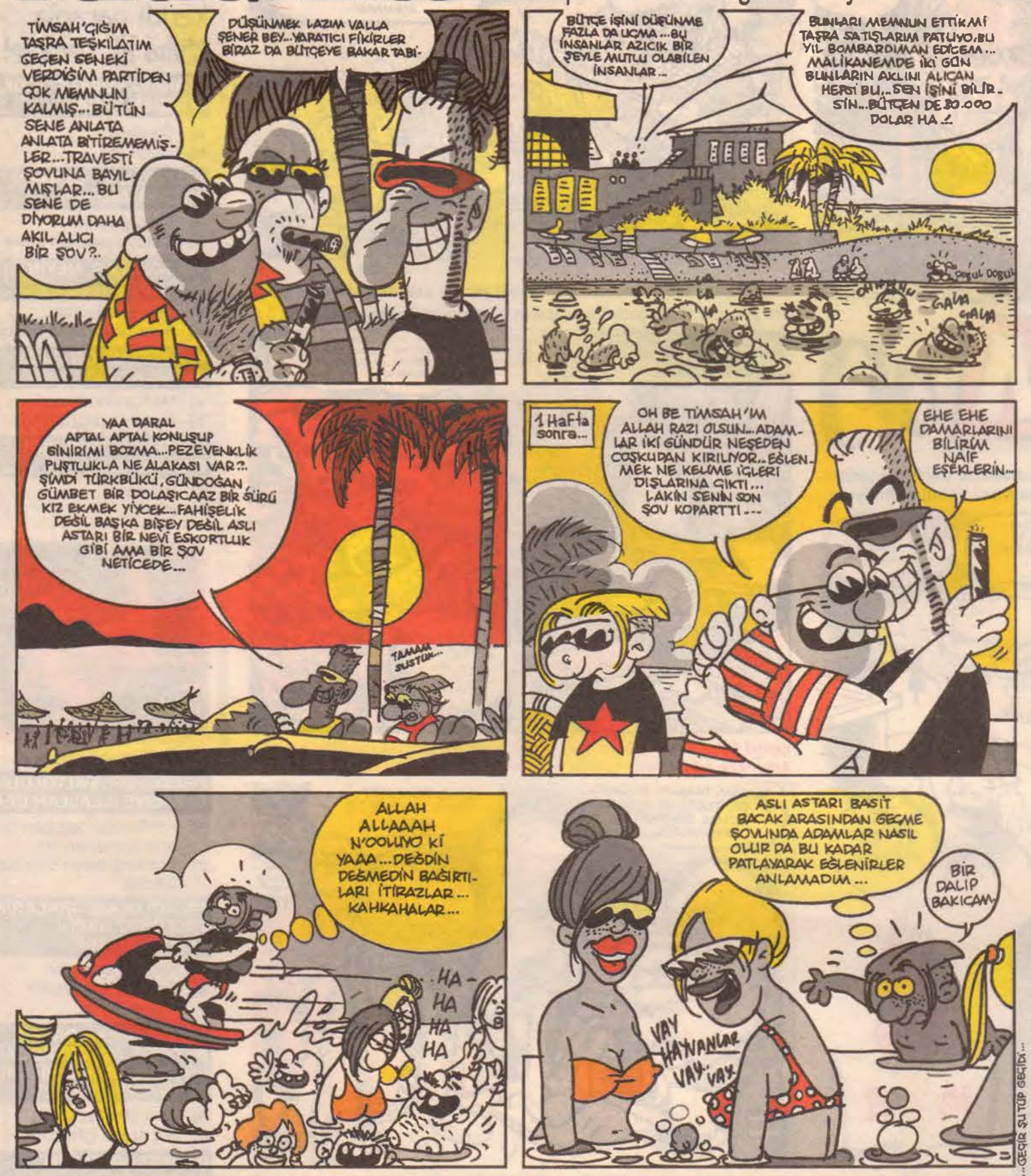

© TİMSAH DERKİ BİR ZAMANLAR CUMHURBAŞKANLIĞINA GÖNÜLLERİZİN

İN CUMHURBAŞKANI OLARAK ADAY OLAN LÜTFİ OFLAZ ABİMİZ SENEYE BELEDİYE SEÇİMLERİNDE İSTANBUL'A GÖNÜLLERİMİZİN BELEDİYE REİSİ NEDEN OLMASIN?. YURDUM GENÇLİĞİNİN DESTEĞİ

Arşivsefası

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Alo Sıkılhan Öflan'la mı görüşüyorum, ben Ali Mahfi Yıl, avukatım, hukuk fakültesinden çok iyi dereceyle mezun oldum. Bu noktada eğer bana sorunuz yoksa devam etmek istiyorum. Kim olduğum iyice anlaşıldı mı?

- Onu anladım fakat beni neden aradığınızı...

- Sorulara "Evet ya da hayır" diye cevap verin lütfen... Kim olduğumu anladınız mı?

- ....

- Hımm demek çekingeniz.... Bu noktada eğer bir soru yoksa devam etmek istiyorum. Bak çocuğum, bundan böyte ben sizin aile avukatlığınızı yapıcam. Anneniz, ki kendisi Gülizar Öflan oluyor, sizi arayıp durumdan haberdar etmemi istedi, bana her türlü hukuki problemini açabileceğini iletmemi söyledi, seni sevdiğini ekledi, şarlı bittiği için kapattı daha sonra... Bu noktada durmak ve nefes almak istiyorum... Hüüyp... Evet, şimdi söyle bakalım bana Sıkılhan, son zamanlarda suç ve/veya cürüm sayılabilecek herhangi bir eylemde bulundun mu, zaman aşımına uğramış yahut uğramak üzere olan yasadışı hareketlerin neler? Bu noktada benimle konuşabilirsin Sıkılhan, ben senin aile avukatınım...

- İnanın çok duygulandım Sayın Ali Mahfi Yıl. Daha önce hiç aile avukatım olmamıştı benim... Ne diyeceğimi bilemiyorum.

- Sessiz kalma hakkına sahipsin. Eğer polisle başın belaya girerse derhal beni ara. Sana bişey sorarlarsa sessiz kal, cevap verme, tepki gösterme gerekiise çömel. Aynca konumuzla ilgisi yok ama annen ve baban şüphe çekici bir biçimde ölürlerse mirası unut. Bu noktada eğer hala bir sorunuz yoksa telefonu kapattığınızı düşünücem... Alo... Sıkılhan Öflan? Evet, düşüncemde haklı çıktım... Bu hep böyle olur...

- Üoop, Sıkı kardeş, ben Hırgürkan... Dinle şimdi, bu yaz boş oturmak yok, senle naapıcaz biliyo musun, staj yapıcaz. Sen şimdi hemen pederle valideyi anyosun bize bi staj işi ayarlıyolar tamam mı.... "Pederle valide" diye de anne babaya diyoruz....

- O kadarını biliyorum Hırgürkan fakat sen bu staj dediğimiz şey hakkında tam olarak neler biliyosun?

- Bir şirkete çırak yazılıyoruz; staj budur. Marangozun yanına değil de işadamının yanına veriyolar seni. Hadi şimdi şöyle plazalı mlazalı bi yerden bi staj kap bakalım bize... Şimdiden ortamlara girelim, iş dünyasının havasını soluyalım di mi...

- Valla sana iyi solumalar Hırgürkan. Ben bu sıcakta finanstı muhasebeydi hiç çekemem...

- Huop huop, finans muhasebe filan da nerden çıktı şimdi. Staj dediysek, çok ulusiu bi şirketin güvenlik birimini; banka patronunun yakın korumalığını filan kastettik heralde. Bir plazaya ateş açıldığında neler yapmalı, güvenlik kameralarının kör noktaları nelerdir, patronun arabasını uzaktan en önce görmek için nereye konuşlanmak lazım, patronun garsoniyeri nerededir, metresi güvenilir bir kız mıdır, dilimizi bilir mi, benim ilgimi çeken budur. O senin finans, muhasebe dediğini yupiler yapar... Yupi diye de genç, zengin ve yavşak kişilere diyoruz... Alo, kapadın mı lan? Demek stajın ilk gününden kaytardın haa? Sen de yavşaksın olm, yazıcam bunu staj defterine.

- Sıkılhan miriba ben Bunalgül. Bizim evde korkunç şeyler oluyo biliyo musun. Ailem bana şampuanımı değiştirmem konusunda baskı yapıyo... Hani benim üzerinde Deyvid Bekhım-Viktorya Bekhım çiftinin resimleri olan bi matematik defterim var biliyosun di mı... İşte onun içinden "Saçında kepek var. Şampuanını değiştir" yazılı bi kağıt çıktı... Teyzem gelip gidip saçımı oksuyo, sonra da saç diplerime laf söylüyo. Kuzenlerim de şampuanımı değiştirmezsem benimle görüşmüycekllerini söylediler. Sence bunlar bana ne yapmak istiyolar?

- Çömelirsen bişey yapmazlar Bunalgül...

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

BUGÜN GAYIRDA ÇOK HOYRAT DAVRANDIN BANA...AA SEN YAĞINI DEĞİŞTİRMİŞSİN...

EDİRNE OTELİ

AYVALIK YAĞI ALLERJİ YAPIYODU EDREMİT'E DÖNDÜM...

AAHH CISIIS

KIRT

AIH LA OĞLUM BİRAZ TİKKATÜ SAVASSANA... SAKAR AYU...

KUTURT

PARDON OSMAN ABİ...

1

İYİ AKŞAMLAR EFENDİM... BİZ ÜST KATTAKİ 16 NUMARALI DAİREDEKİ KOMŞUNUZUZ.. GECE ARKADAŞLARA Bİ PARTİ VERİCEZ DE... BİRAZ GÜRÜLTÜ OLUCAK...

NURTEEN İÇERİ BUYUR ET...Bİ KAVE YAP KOMŞULARA...

AA,TABİ EFENDİM BUGÜN SİZİN MİSAFİRİNİZ OLUR YARIN BİZİM...

YOK GELMEYELİM. HAZIRLIK YAPMAMIZ LAZIM...

HABER VERELİM DEDİK...RAHATSIZLIK VERİCEZ SİZE BİRAZAMA...

EEE...ELBİSEYİ BİJAN'DAN, KIRAVATI VERSACE'DEN, GÖMLEĞİ KENZO, PABUÇLARI İNSEN LORENZ'DEN ALABİLİRSİN AMA HASEMA İÇİN BANA GELİCEN TABİ...

TÜCCAR TERZİ

YA UZATMA HASAN USTA YAA...

2

AAAOOĞOĞ

AAAAAA AYYY DUP DUP DUP

EEEiiAHUH

OOĞHH AIEE AOOOOĞ ŞINGIR ŞINGIR IIOOĞĞ

PARTİ SEKS PARTİSİYMİŞ ANUNA KOYİM...

BEYLER BİRAZ YAVAŞ İNLEYİN, KOMŞULAR KILLANACAK...

DUP DUP DUP

LIP LIP

MERAK ETMEYİN İSTEDİĞİNİZ KADAR İNLEYEBİLİRSİNİZ...KOMŞULARDAN MÜSADE ALDIM...

Aksamsefasi

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

mizinfidan@kmail.com.tr

Akşam Sefası

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

TP SUNAR

BİR DÜŞÜN ADAMININ MAKUL KARŞILANAN DÖNÜŞÜMÜ

1. Bölüm

AH BE EVLADIM... DURMADAN KİTAP OKUYOSUN, BİŞEYLER YAZIP ÇİZİYOSUN... GÖZLERİNE AKLINA YAZIK...

DERT ETME SEN ANNE... AKIL ÇALIŞTIKÇA GELİŞİR... NAPİYİM ÖĞRENMEYE DOYAMIYORUM...

ŞÖYLE BİDIŞARI ÇIKSIN, KENDİNE KIZ ARKADAŞ BULSUN, GEZSİN... AMA YOK... 40 YAŞINA GELDİ HEP OKUYO, HEP OKUYO...

İLİŞME ÇOCUĞA... O ÖYLE MUTLU... KENDİSİ AYDINLANIRKEN BAŞKALARINI DA AYDINLATAN BİR FENER GİBİ O... BİLGİLİ KÜLTÜRLÜ ENTELLİEKTÜEL Bİ OĞLUMUZ VAR İŞTE... HAYTA OLSA, DAHA MI İYİYDİ...

Daha iyi değildi belki ama, değişiklikler bu esnada başladı... Belki rahatsızlıklar demek daha doğru...

AY SURATI KİREÇ GİBİ OLDU BU ÇOCUĞUN...

BEN İYİYİM YA...

GERÇEKTEN BEYAZA DÖNMÜŞSÜN EVLAT... SAÇLARIN DA DÖKÜLMÜŞ...

ALLAH ALLAH... NİYE BU KADAR BEYAZLADIM BEN... SANKİ BİR CAM FANUS RENGİNE BÜRÜNDÜM... LİTERATÜRLERDE BÖYLE BİŞEY VAR MI? HATIRLAMIYORUM... SAÇLARIM HIZLA DÖKÜLÜYOR... VE BOYNUM DA AĞRIYO... UFF...

Bu kaderle bitmedi... Derken bir gece...

AAAA... ÇOK KORKUNÇ...

NOOLDU HANIM...

GEL, OĞLANA BAK... AY KALBİM ÇARPIYO... BEN BAKAMIYCAM, ÇOK ACAİP...

HIIIII...

BABA... BURNUM VE KULAKLARIMDAN IŞIK SIZIYOR... VE AĞZIMI AÇINCA ORDAN DA...

LA HAVLE...

BEN BÖYLE BİŞEY NE GÖRDÜM NE DUYDUM... KAFASI VE SURATI BEMBEYAZ... ÜSTELİK BAŞINDAKİ HER DELİKTEN IŞIK SAÇIYO... TIPTA BÖYLE BİŞEY YOK...

HAYATI BOYUNCA ÇOK OKUDU... HEP MERAK ETTİ... ARAŞTIRDI... ÖĞRENDİ... BİLGİ DENİZİNDE BALIK OLDU ADETA...

HAYIR BABA YANILIYORSUN...

EVET... BİLGİYE BİR DENİZ DENİLEBİLİR AMA BEN HENÜZ O DENİZDE BALIK OLMADIM... KİMSE DE OLAMAZ... ÖĞRENDİĞİM VE BİLDİĞİM ŞEYLER, BİLMEDİKLERİMİN YANINDA BİR ÇİĞ DAMLACIĞI OLABİLİR ANCAK...

Sadece o doktorla kalmadılar, psikiyatristlere, fizikçilere, hocalara bile baktırdılar oğullarını...

HMMMM...

ANLADIĞIM KADARIYLA OĞLUNUZ BİLGİYLE AYDINLANIRKEN BİR DEĞİŞİM GEÇİRİYOR. BİLDİKLERİ ARTIK BİR MİSYONA DÖNÜŞÜYO...

NASIL YANİ?..

KAFASININ BEYAZLAŞMASI, SAÇLARININ DÖKÜLEREK ADETA BİR CAM KÜREYE BENZEMESİ VE İÇİNDEN YAYILAN IŞIK... BEYNİ BİLGİ ENERJİSİYLE IŞILDAYAN BİR AMPULE DÖNÜŞMÜŞ ONUN... BİLİMİN ASLAA BİLEMEDİĞİ VE RASTLAMADIĞI BİR DURUM AMA ANCAK BÖYLE AÇIKLANABİLİR...

NE DEDİ BABA?..

EE... BENZETMEK GİBİ OLMASIN EVLADIM AMA... HANİ KARPUZ LAMBALAR VARDIR YA... BALKON TAVANLARINDA FALAN... KAFAN ONA DÖNÜŞÜYOMUŞ...

AH, ÇOK MUTLUYUM... IŞIK SAÇMAYA BAŞLADIM. AMA GÖREVİM HENÜZ BİTMEDİ... BİR, BİR MİNİBÜSE BİNMELİYİM!..

GECENİN BU SAATİNDE Mİ? GİTME EVLAT...

Devam edecek

Feyzi Başaran feyzi@leman.com.tr

Japon parlemantosu Irak'a asker gönderme kararı alan iktidarın saçını başını yoldu.. Bir kadın parlamenter, komisyon başkanına sille tokat girşirken, diğer milletvekilleri de bu girişime yardımcı oldu...

SADECE KARANLIKTA GÖREN YERALTI KÖPEKLERİ

Balkonda oturuyoruz onunla... Gökyüzü masmavi. Altımızdan altın ışıklarıyla bir nehir geçiyor. Ağaçların yaprakları bize aşık. Balkondayız. Yüzümüzde rüzgarın mahcup gölgeleri.. Öyle güzel görünüyor ki herşey, işte belki de en çok bu yüzden kendimi bir yara gibi hissediyorum... Burada, bu evlerin boşluğuna uzanmış balkonda...

Kendine neden bu kadar eziyet ediyorsun, diyor yanımdaki arkadaşım. **Hem artık herşeyin var, beklediğin güzel günler geldi işte.**

En az kendim kadar onun için de acı çektiğimi hissediyorum. Bu ona giderek derinleşen bir vicdan azabı veriyor, farkediyorum... Peki onun için de acı çektiğimi neden bilmesin istemiyorum... Bu bencilliğim mi benim, yoksa hiçbir işe yaramayan inceliğim mi, bilemiyorum... Herşeyimin olması ne demek, ne demek beklediğim güzel günlerin gelmiş olması? Oysa biliyorum ki kendi bilinmezliğini, kendi boşluğunu bende görmekten çok ürküyor... Ona bunları onu kırmak, incitmek pahasına sormak istiyorum. İçindeki boşluğu kanatmak... Ama bu soruları sorarsam onu hiç terketmemem gerekir, hep yanında olmam... Hazır mıyım buna, emin değilim...

Geciken her soru bir haksızlık mührü olarak kazınıyor kalbime. Oysa kaybolmamak için razıyım her haksızlık mührüne... Çünkü bu yüzden korumadım başımı karanlıklardan, hayatın ters akıntılarından, belirsizliklerinden... Yüzüme kutsal doğmaların damgasını vurdurmadım... Kanatlarımı teslim etmem karşılığında bana çok kullanışlı sıfatlar vereceklerini söyleyen tanrıların önünde diz çökmedim... Cemaatlere çağırdılar... Başköşede yer ayırdılar ayinlerde. Yakama pırıltılı rozetler taktılar. Adımı tasdikli kağıtlara kazıdılar. Evime yaldızlı davetiyeler gönderdiler... "Siyasi tanrılar", insana boşluğunu unutturması karşılığında bir hayat isteyen sahte kimlik tanrıları gelip geçti ömrümden. Hiçbiri, hiçbiri haksızlığımı biraz daha pekiştiren sorularıma yanıt olamadı... Etiketlenmiş inançlar, moda öğretiler, pazarlanmış akımlar geldi geçti ömrümden... Hiçbiri boşluğumda bir yankı bile olamadı... Çünkü içimdeki boşluk bana aitti; bana aitti o boşluğun içinden büyüyen ağrı, benimdi kendine kanatarak yol açan sınırsız yolum... Bu ağrı, bu yol inadını haksızlığımdan alıyordu... Haksızdım, ana bana yapılanları hiç unutmuyordum. Neredeyse bütün hayal gücümü, enerjimi buna harcıyordum. Önceleri hiç karşı çıkmıyor, kabulleniyor, yeri ve zamanı geldiğinde intikam almayı düşlüyordum... Ama nedense bunu her defasında geciktiriyordum. Hiçbir yeri, hiçbir zamanı yaşadığım onca ıstıraba layık görmüyordum... Ve onca bekleyişten sonra intikam almayı düşlediğim düşmanımın gözlerini görüyor, o gözlerde kendime ait bir sahici ipucu bulabilir miyim diye günlerce düşünüyor, buluyordum da.

İşte bu yüzden hiçbir zaman düşmanım olamıyordu benim... Oysa onları günler ve geceler boyu, işyerlerinde ve korkuyla sığındıkları kalelerinde, tanınmamak için giydikleri elbiselerin altında, onu buna insan olmanın erdemlerinden söz ederken, aslında hiçbir sahici deneyim ve hiçbir gerçek acı yaşamadan yaşayabilmek için hayata ne kadar ihanet ettiklerini anında unutmaya yatkınken ve kendileriyle başbaşa kalmamak için ve evlerinin sonsuza dek kendilerine ait olduklarını herkese kanıtlamak ve bundan hiç kimseni şüphesi olmaması için önlerinde uzanan ufuktaki aydınlığa, denize geceye ve gündüze durmaksızın eşyalarını yığıyorlardı...

Hiçbir gerçek deneyim yaşamadan genç ve güçlü kalabilmeni yollarını arayan bu insanlar ve onların yaşamak korkuları yüzünden, ufuktaki aydınlığa, denizlere, gündüzlere ve gecelere yığdıkları eşyalar yüzünden gerçeğe dokunamaz olmuştuk... Gerçeği hissedemeden soluk alamayan vicdanım bu yüzden, tanrıların uğramadığı yeraltında yaşayan ve bütün bedenleri derin ve iyileşmesi mümkün olmayan yaralarla dolu olan, sadece karanlıkta gören ürkütücü ve gizemli köpeklerle arkadaş oluyordu... Ve bu arkadaşlık beni sahici kılıyordu. Ürkütücü yalnızlığını düşündükçe hiç uyuyamayan, uyuyamadığı için de yaraları giderek daha derinleşen yer altı köpeklerinden biri oluyordu vicdanım...

İnsanlar ne kadar kopmuş olurlarsa olsun kendi varlıklarından ve gerçeklere dokunmamak için önlerinde uzanan her yeri eşyalarla kapatmaya çalışıyor olsalar da, vicdanı yeraltında yaşayan v

Akşamsefası

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

erede şiddete maruz kalırsanız "Alo 183" hattı orada!.. Şiddet ve istismara uğ-ayan kadın ve çocukların başvuracağı Alo 183" Kadın ve Çocuk Sosyal Hizmetler ayanışma hattını Türkiye'nin her yerinden ücretsiz aramak mümkün

sadece karanlıkta gören bir köpeklerden biri olanı hemen tanırlar... Ve kendileri adına başka birinin ıstırap çekmesinden tiksintiyle ve ölesiye korkarlar... Ve onun onların istediği şekilde mutlu ve uyumlu biri olmasını ya da yok olmasını isterler...

Evet, bunca şeye tanık oldum, yine de herkes haklı, ben haksızım. Balkonum evrenin boşluğuna uzanmış, altımdan altın ışıklarıyla bir nehir geçiyor. Yapraklar bana aşık, yüzümde rüzgarın mahcup gölgeleri... Biliyorum, insanlar en az kendim kadar onlar için de acı çekip mutsuz olduğumu anlayıp beni yok edecek olurlarsa yine de beni günlerce merak etmekten alıkoyamayacaklar kendilerini... Bu denli haksız olduğum halde, yok olduktan sonra bile beni bu denli merak etmeleri gururlarını incitecek... Beni düşünmemek ve unutturmak için biraz daha eşya yığacaklar gördükleri ve önlerinde uzanan her yere... Yerin, evlerin altındaki karanlıklarda yaşayan, hiç uyuyamayan ve uyuyamadıkları için yaraları giderek derinleşen yeraltı köpeklerini düşündükçe uykuları kaçacak... Yani herkesten sakladıkları kendilerini...

Bu yüzden dünyayı bir vahşet yerine çevirseler de, gözümüzün gördüğü her yeri eşyalarla örtmeye çalışsalar da, sakladıkları kendilerini onlara hatırlatan her şeyi ve herkesi lanetli saysalar da yine de sadece karanlıkta gören yer altı köpeklerini düşünmekten kurtulamayacaklar...

cezmiersoz@leman.com.tr

Tunceli. 1 Ağustos Cuma günü, saat 11.00-13.00 arası Munzur Festivali çerçevesinde Ovacık Belediye çay bahçesinde söyleşi ve imza günüm var.
Tunceli. 1 Ağustos Cuma günü, saat 19.00'da Tuncelİ Stadyumu'nda gerçekleşecek olan şiir ve müzik gecesindeyim.
Yalova. 5 Ağustos Salı günü, saat 18:00-20:00 arası Yalova Atatürk Kültür Merkezi'ndeyim. Adres: Rüstempaşa Mah. Gazipaşa Cad. Aydın Han Yalova
Marmaris. 16 Ağustos Cumartesi günü, saat 19.00-21.00 arası Marmaris Belediye Salonu'ndayım. Ulusal Egemenlik Caddesi, Uysaler İşhanı No: 36 Marmaris
İzmir. 30 Ağustos Cumartesi günü, saat 16:00-18:00 arası İzmir Fuarı LeMan Standındayım...

Akşamsefası

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

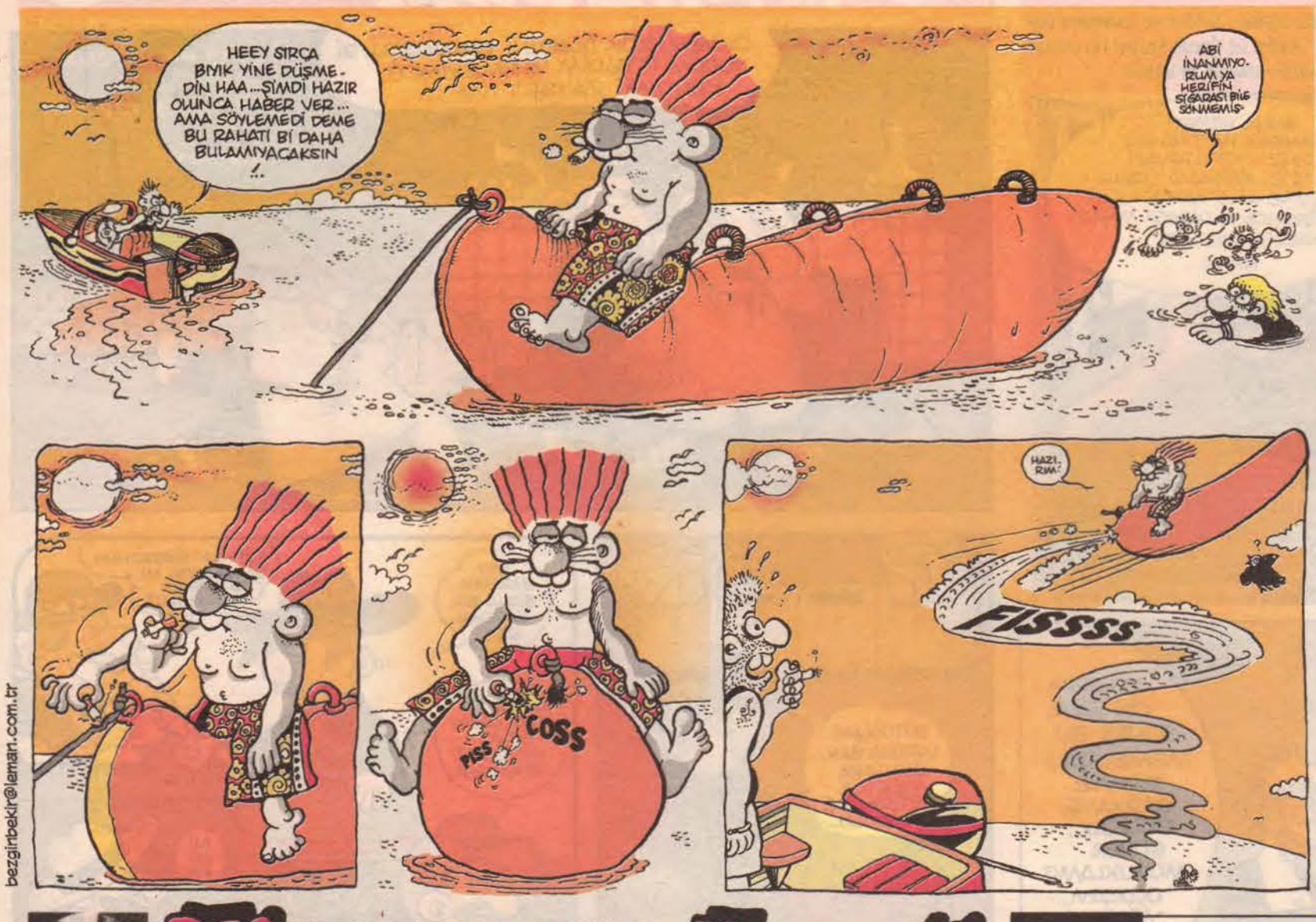

bezginbekir@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

PC & Macintosh

1. PC birçok platformda size kucak açar... **Macintosh, daha çok "iş" çağrıştırır!..**
2. PC halka mal olmuştur, çoğu insan onun dilinden anlar... **Macintosh, içine kapanıktır, sesi soluğu çıkmaz!..**
3. PC samimidir... **Macintosh, bünyesinde ister istemez bir ciddiyet barındırır!..**
4. PC, kısa ve öz ism'iyle kişiyi yormaz... **Macintosh, asilzade ismiyle akıl karıştırır!..**
5. PC, usta ellerde bir sexshop'a bile dönüşebilir... **Macintosh, yapısı itibariyle porno materyallere pek alet olmaz!..**
6. PC, sanal alemde cıvıl cıvıldır... **Macintosh, internet hususunda soğuk ve eğlencesizdir!..**
7. PC, içindeki parçalar bakımından çoğu kez nazlıdır... **Macintosh "ses kartı tanımadı, modem görmedi, ekran kartı sapıttı" diyerek sizi yormaz!..**

(Fikir ve zikir Murat Yüceşan, şükran)

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

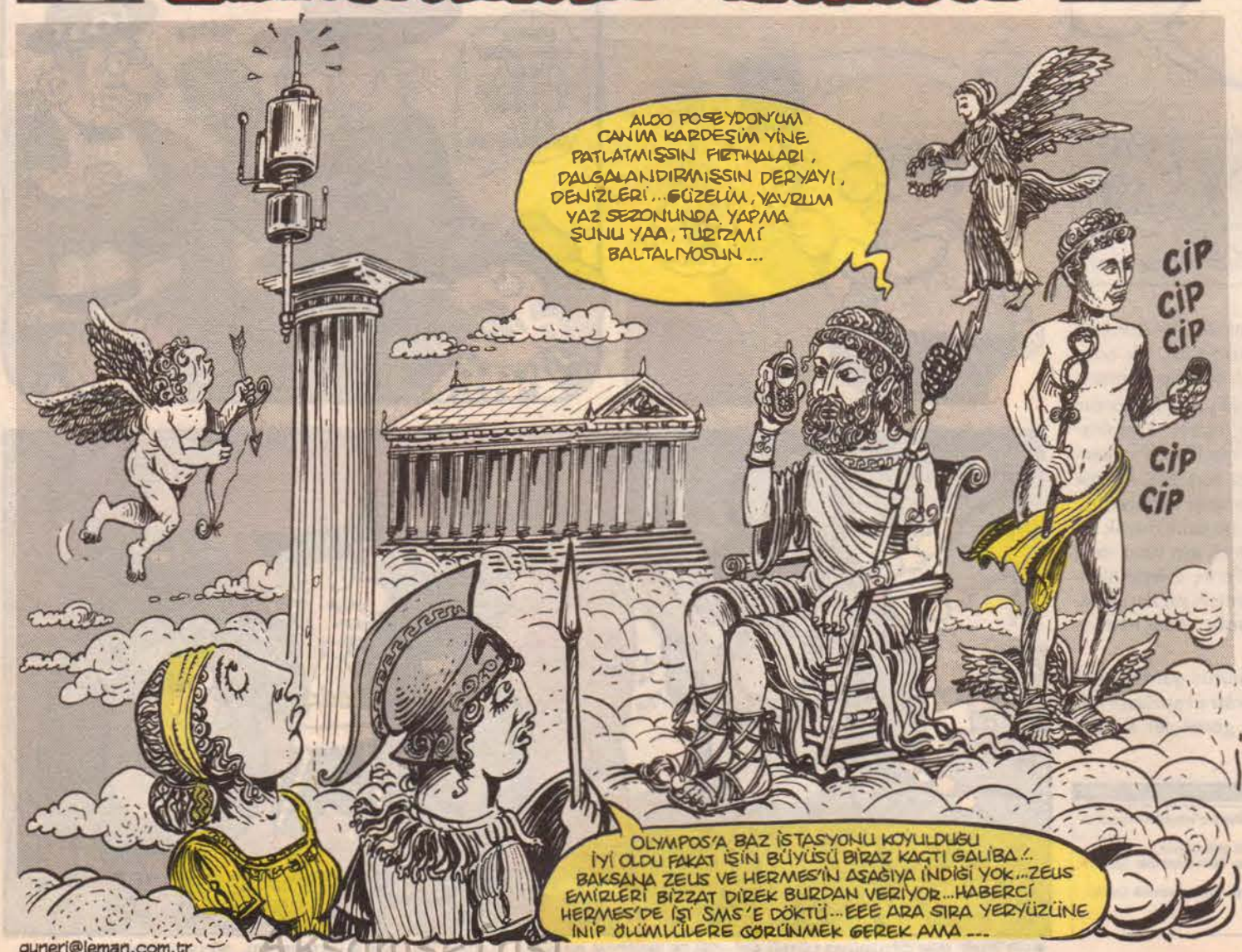

guneri@leman.com.tr

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

O MINA KODUMUN MÜTAHİTİ BURAYI BİZE KAPANMAZ DENİZ MANZARALI DİYE SATTI!.KARŞIMA DA SENİN GİBİ Bİ SİĞIRI DİKTİ!.BAK,GİR İÇERİ, MÜTAHİT NİYETİNE SENİ PARÇALARIM!.NE GİZLİMİZ KALDI,NE SAKLIMIZ...HER ŞEYİMİZİ SEYREDİYOSUN..ANAN ZÜKERİM SENİN GİR İÇERİ..

LAN BERİ BAK BERİ..TOMBALADAN ÇIKMADI BİZE BURA..BİZ DE PARA VERDİK SİTEYE!..NE BİLEM BEN SANA DENİZ MANZARA DEDİKLERİ YEZİDİN EVLADI!! ASIL SEN GİR İÇERİ CANHIRAŞ KÖPEK!!

EĞĞÖĞ..!! BİZİM ATAMIZ, DEDEMİZ "CEMAL, CEMALE "BAKSIN" MAKSADIYNAN EV ALMA, KOMŞU AL, DERLERDİ...BİZ BEYLE ÖĞRENDİK!.SUNCACIK YERDE GAVGA,GÜRÜLTÜ!..BAAVVV... ANAM ETMEYİN, EĞLEMEYİN..

GENÇLERDE ZERRE SAYGI KALMADI..ŞUNA BAK,NASIL DA UYUYOR NUMARASI YAPIYOR, YER VERMEMEK İÇİN!.

TEYZECİM DİKKATLİ BAKARSAN GENÇ DEĞİL O... BİLDİĞİN AYI..KIŞ UYKUSUNDA KENDİSİ..

ESP: KADİR Y.

BİLİYON MU YAVRUCUUM..ŞU BANYODAN YENİ ÇIKMIŞ HALİNLE O GADAR HAYVANSIN Kİ..BİR PİSLİK GADAR SEKSİ, BİR SOKAK KÖPEE GADAR BAYAĞISIN... GENE ARZU DOLDUM!!

ULAN SİNAS, SIRF GLİSÜL ABDESTİ ALMAMAK İÇİN YAPIYON BU NUMARALARI..NE İMANSIZ Bİ İTSİNSEN!. ATEİST SEKSİ DE YAPTIM YA SONUNDA, TANRIM BENİ AFFETSİN!.

ESKİDEN BUZLU MASTİKALAR İÇERDİK,, SAZLAR, DABRUKALAR GALMAYA BAŞLAYINÇA BERABERCE ATARDIK GÖBEĞİ...AYOL BÖYLE NAPIYONUZ?ÇOK SİNİRİM BOZULUYO BENİM.YARIN DABRUKAMI GETİRİM DE YAVAŞDAN ISINDIRALIM ORTAMI...

OOHHSSS!.. YAVRUUUMSS! SAPITTIRIYON BENİ KALTAAAAKKSS!! OOHH...UHHH... OARSŞ!!SÜPERSİN SÜRTÜÜK!!

GEL LAN BURIYA AĞZINA ZIGTMIN ORUZBUSU!.BİZİM OĞLAN ABAZAN, PARASIZLIKTAN EVLENDİREMİYOM! DÜZ DUVARA TIRMANIR OLDU!.. HER SABAH SENİN PİROGRAMINA BAHIP HER YERLERE ATTIRIYO.!!GEL SEN TEMİZLE O ZAMAN BU ODAYI.!

TATLIZES TV

ZİYYP..

İSKİ VİDANJÖR

NECLA BANA BUNU YAPMIYACAKTIN!.. HEM DE BİZİM YATAĞIMIZDA..ALIN MİNA KÖYÜM ÇEKİN CEZANIZI!!

AHĞĞ!.ULAN MECAZ SANMIŞTIM!..KOCAM YAKALARSA AĞZIMIZA ZIĞAR DEDİĞİN BU MUYDU? ÖĞĞĞĞĞ..!!

AAYY AAAY AAAAY! NERDEYİM BEN YA?! SİZLER DE KİMSİNİZ? NOLUYOO? NE DİVOSUN TEYZE YA..!.AH SAĞIM!!

ESP: ABDO

Akşamsefası

KAHERTEM

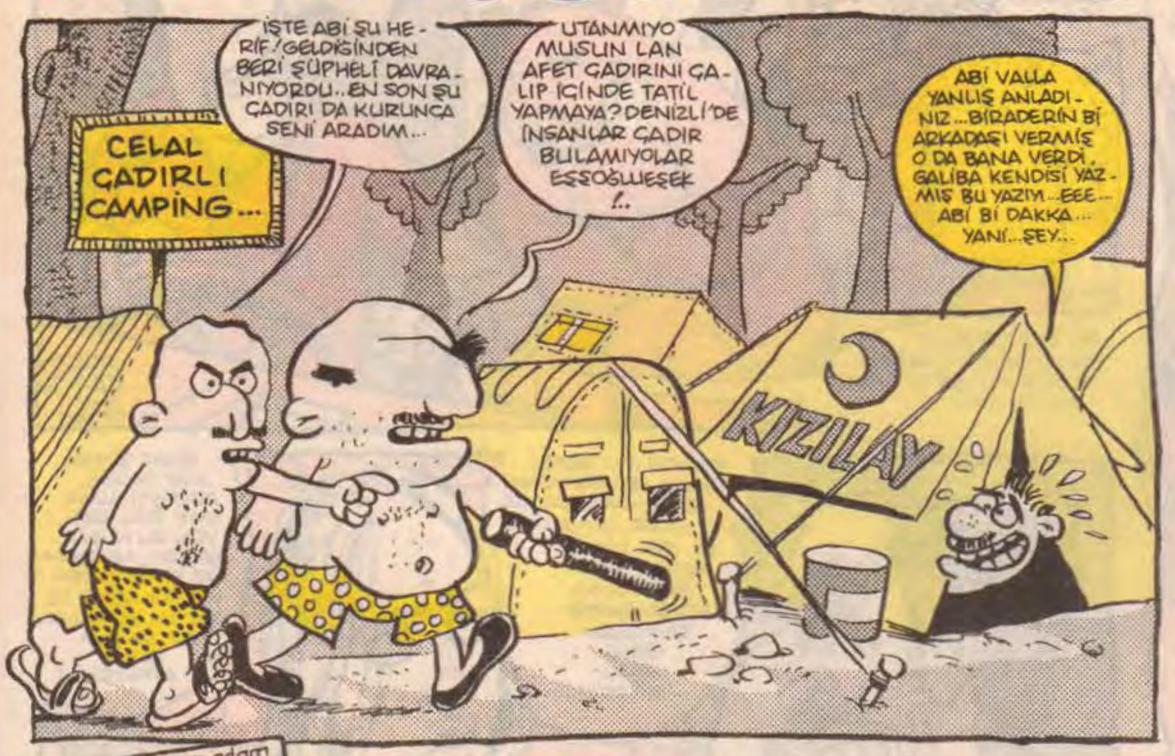

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

Akşam Ekspres

AMERİKAN KÖPEKLERİ

Nihat Genç

Hürriyet yazarları Yalçın Doğan, Özdemir İnce Bağdat'ta ABD askerlerince tutuklandı, gazetecilerimiz 'biz CNN'de çalışıyoruz' dediler, askerler yemedi, gözaltına aldı, inceleme yapbar, baktılar ki hakikaten CNN'de çalışıyorlar, 'bizimkilermiş' deyip bıraktılar. Peki, başka gazetecilerimiz, CNN'den değiller, ne olacak?.. Ama aklıma bir şey geldi. Türk askerleri de Aydın Doğan'dan 'CNN basın kartı' pekala alabilir, böylelikle 'çuval geçirilmeyi' önlemiş oluruz, 'bizimkiler' muamelesi görürüz... Amerikalıların 'bizimkiler' muamelesi çektiği bu yazarlar, Türkiye yazarları, Türk'ün yazarları olurlar...

Rezillikdere, şaka bile yapılmıyor.

Nükleer tehditlerle gezegenimiz yıkılıyor, tarihin en acımasız hakiki savaşlarıyla dünya yıkılıyor, herifin derdine bak, oturmuş plazasında kilimalı odasında 'asker gönderelim' diye felva veriyor. Doktor, hemşire, mühendis, elektrikçi, gıda yardımı gönderelim, aklından geçmiyor.

Ertuğrul Özkök, Sedat Sertoğlu, Sedat Ergin, Altemur Kılıç vb. bir yığın üfürükçü sallıyor. Şu Altemur Kılıç, herif, aksırık tıksırıklarını fikir sanıyor, aksilikilerini Türk Milleti'nin onurunu sanıyor, Türkiye'yi üç kişiden ibaret sanıyor, babası, Atatürk ve kendisi. Ya şu Sedat Sertoğlu...

Bazı yazarlarımız kendini satmış olabilir, ama kendileri satıldı diye Türkiye'yi de satılmış kabul etmeleri, artık rezillik değil, palyaçoluğun dik alası.

Irak savaşı öncesi, hatırlayın. Tüm ekranlar, büyük medya, istisnasız Amerika'nın yanında kılıç sallıyordu. Birkaç küçük gazete, birkaç küçük TV, Amerikan aleyhinde ancak propaganda yapabiliyor ve aşağılanıyorlardı. Ne oldu? Büyük medya Meclisin ve Türk halkının tükürükleriyle boğuldu. Vatan haini, kalleşler, işbirlikçiler olarak beş-on kişi ortada kaldı. Kaçbir dünyaya rezil oluyorlar.

Balon kimleri çıkartıyor, ekmeklerinden ediyorlar. Ülkemizde birçok elçilik görevlisi yabancı medya mensubu, ABD'de de birçok düşünce kulübü (Think Tank) işte bu medyamızı izleyerek, Türkiye'deki havayı koklayıp bilgi edindiğini sanıyor. İşte kızıl kıyamet burada kopuyor. Ülkemizi ısrarla büyük medya üzerinden koklamaya çalıştıkları için göt üstü düşüp, her defasında çuvallıyorlar. Düşünün, elçilik görevlisi ya da muhabirsiniz, gazetelere bakıp, 'Türkiye böyle düşünüyor' diye yıllardır rapor veriyorsunuz ve tüm dünyayı aldatıp yanıltıyorsunuz. Tezkere günlerini hatırlayın, tüm dünya işte böyle şaşırdı, afalladı. Medyadan aldıkları izlenimlerle fos çıktılar, şaşırdılar. Artık yabancı elçilikler, yabancı muhabirler kafayı yemiş durumda, artık onlar da gazetelerimizi okuyup, 'asker gönderelim' sloganlarını görünce, götüyle gülüyorlar, bu gülünçlükleri dünyaya yansıtmıyorlar!

Ancak, inanılmaz şaşırtıcı, yanlış bir siyasal hava yaratılıyor, iletişim araçlarıyla tüm dünyanın kanıncaları, böcekleri izlendiği halde, Türkiye halkının görüşlerini kimse bilemiyor. Bu da bizim işimize geliyor, hem yabancı basın, hem elçilikler, Türkiye'deki havayı koklamakta zorlanıyor. Bizim medya yine bir balon şişiriyor, koskoca Pentagon bu balona inanıyor, kararlar alıyor, bakıyor ki sonra kazın ayağı böyle değil, bokun bokun oluyorlar. Sonra da Türkiye bizi yanıltıp diye tehditlerde bulunuyorlar, sizi yanıltan Türkiye değil, köpekleriniz!

İşte, Abdullah Gül Amerika'ya giderken, yine Türkiye asker gönderecek, tezkereye geliyoruz diye raporlar-yazılar verdiler, yine burunlarında sümük şaplattılar. Büyük medyamız başımızdan eksik olmasın. Hep yanıltsın. Medyamız, Türkiye halkının düşüncelerine hiç itibar etmeyerek, aynı zamanda Türkiye halkının gerçek düşüncelerini de saklamış oluyor ve Amerika her defasında bozum oluyor. Bu iyiliklerini unutmayacağız.

(Abdullah Gül'ün danışmanı Ahmet Davutoğlu çok değerli bir bilimadamıdır, Türk halkının derin hassasiyetlerinin farkındadır. Bir düşünün bu koltukta bugün Demirel, Tansu, Ağar otursaydı, halimiz nice olurdu? Verilmiş sadakamız varmış.)

Şimdi Pentagon da aydınlamaya başladı, köpeği gazetecileri kendilerini sürekli yanıltmasından bıktı, 'adam sandım eşeği, altına serdim döşeği' yine bir bok çıkmadı, diyorlar. Neyse, köpeklerle sahipleri arasındaki bir sorun, fazla karışmayalım.

Dünya siyaset tarihi, borçlu ülkelerin fazlasıyla tavizler verdiğini yazar, ancak, borçlu ülkelerin her denileni yapmak zorunda kaldıklarını yazmaz. Dünyada, batağa saplanmış işgalci Amerikan askerlerinin yanına asker göndermek isteyen tek ülke var mı? Sadece bizim 'şarlatan' yazarlarımız var. Ülkemizin, halkımızın, meclisimizin 'lavuk' olmadığını, 'satılmadığını' tezkerede gördünüz. Bu cahil ve satılmış yazarlar gibi düşünen bir kişi dahi olmadığını gördünüz. Bu ülkenin onuru, ahlakı, stratejisinin bu büyük medyanın hiç konusu olmadığını, onların hayallerinin 'pazarlık' olduğunu da gördünüz. Avrupa Uygarlığının ahım şahım devletleri, değerden, insanlıktan şampiyon olmuş ülkeleri dahi Amerika'ya karşı sus-pus olurken, beş kuruşsuz bu zavallı ve yoksul ülkenin tezkeredeki kararını hep birlikte gördünüz. Yine göreceksiniz. Sizlerin çuldan çuvaldan siyasetleriniz ortada. Dünya coğrafyasında bu kadar fütursuzca, bu kadar hainçe üfürüp sallayan tek bir yazar, gazete gösterin. Yok. İşte, köpekleriniz sayesinde, kaçtır Irak'ta, havanda su dövüyorsunuz! Bu medya on yıllar boyu bizi çok rezil etti, biraz da sizin ağzınıza sıçsın, öğrenin, köpeklerle siyaset olamayacağını!

Neyse... Araplar bizi arkadan vurdu edebiyatı, medyada hâlâ iş yapıyor. Tarih dışı kalmış bu düşünceye hâlâ itibar eden alanlar var aramızda. Önce İngilizler, sırasıyla, Fransızlar, İsrail ve Amerika, Türk-Arap düşmanlığı için bu edebiyatı yüzyıllardır kullanıyor. Aynı ülkeler, Araplara da 'Türkler sizi altı asır sömürdü' edebiyatı yaptılar, yüzyıldır.

Türk yazarlarının 2003 yılında hâlâ bu gerici, provakatif ajanların fikirleriyle yazı yazıyor olması cahillik, acıdan da öte, tam bir gülünçlük.

Önce bilmeniz gereken tarihi bilgi şudur, bizi arkadan vuran Araplar bugün tarih sahnesinde yoktur. İngilizlerin kurduğu tüm krallıklar Arap milliyetçileri tarafından yıkılmıştır. Arap bağımsızlık savaşları iki aşamada olmuştur, birinci cihan harbinde Türklere karşı, ellili yıllarda İngilizlere karşı. Hatta, bizi arkadan vuran Arapların oğlu Kral Faysal, yani Mustafa Kemal'e karşı cephede savaşan Şerif Hüseyin'in oğluyla Atatürk, Saadabat paktını kurarak, bağımsızlığına kavuşan Araplara karşı kin gütmediğini, dosta düşmana ve bizlere karşı milli bir devlet politikası olarak göstermiştir.

Ayrıca, I. Dünya Savaşı'nda ve İstiklal Savaşı'nda varolma-yokolma savaşı verdiğimiz halde, bugün hiçbir Türk'le, Araplar kadar büyük İngiliz nefreti yoktur. Arap demek, tepeden tırnağa İngiliz nefreti demektir. 1960'lı yıllara geldiğimizde Arap topraklarında tek bir İngiliz kalmamıştır. İngilizlerin kukla krallıklarını Araplar alaşağı etmiş, tarih sahnesinden silmiştir. Yani, bizim, bizi, arkadan vurdular dediğimiz Araplar bugün tarih sahnesinden silinmiştir. Vahdettin'in, Abdülhamit'in silindiği gibi.

Ama hâlâ zavallı, cahil yazarlarımız yaygara koparıyor, bu fikirlerimizin Ortadoğu topraklarında hiçbir anlamı ve karşılığı kalmamıştır. Arap yazarlar, 'Allah'ını seversen ne diyor bu Türkler' diye şaşkın şaşkın bizi izliyor.

Aksine, İngiliz muhipliğini Ortadoğu topraklarında yalnız ve yalnız bizler yapıyoruz. Bizi arkadan vuranların elinden tutup Arap milliyetçilerinin karşısına eski kralları bir güç diye çıkarıyoruz. Buyrun, hatırlayın, Irak Savaşı günlerinde, büyük gazetemizin manşetini: Ordumuzdan İngilizlere tarihi tokat. Güya, İngilizlere I. Cihan Harbi'ni hatırlatıp, yardım isteklerini geri çevirmişiz. Yalan. Oysa, bu manşetle bir hainliği maskelemeye çalıştılar. O da, biz Türklerin milli düşmanı Şerif Hüseyin'in torunu, devrik kralın oğlunu Irak'a götürdük. Üstelik adamla NTV'de röportaj yaptık. Bizi vuran Arap'ı, bizler ağırladık, karşıladık, yatırdık, yedirdik, otellere yerleştirip kapısına güvenlik koyduk. Bizi vuran Arap'ın çocuğunu el bebek gül bebek saklayıp, güzleyip emaneti Irak topraklarına, yani Arap milliyetçilerine karşı savaşsın diye biz gönderdik!..

Mesela bir Türk çocuğu olarak benim Şerif Hüseyin'e karşı öyle bir kinim var ki, hâlâ onun yedi kuşaktan torununu yolda görsem, öldürürüm, diyorum kendime. Ama devletimiz, medyamız, Türkçülerimiz hem Araplar bizi arkadan vurdu diye edebiyat yapacak, hem de bizi vuran Arap'ı ağırlayıp besleyip, Irak'a gönderecek.

Peki, bu kadar hainçe, alanca yalanlara nasıl kanıyorsunuz? Çok basit, yakın tarihimizi hiç okumamakla!

Neyse... Yakın tarihimizde devletimiz adına onur duyacağımız entelektüel çabalar da oldu. 1961 yılında ülkemizde, çok değerli yazarlarımız Şevket Süreyya Aydemir ve Y. Kadri Karaosmanoğlu'nun çıkarttığı ORTA-DOĞU adında bir strateji dergisi çıkar. Yani, çok sağlam elerimiz, büyük bir düşünce vicdanı ve içtenlikle ülkemize büyük çapta bir hizmet yapar. Bugüne kadar bu yoğun kapasite ve derinlikte ve içtenlikte bir dış politika dergimiz olamadı. Derginin 67'ye kadar çıkan 60'ın üstünde sayısını inceledim. Genç cumhuriyetimizin bu iki güzel öğretmeni Ortadoğu ülkelerine ağır bir saygı ve yetenekle birbirinden güzel dostluklar, mesajlar gönderir. Cihan harbinin yazarını güzelce ve ahlak temizliğiyle sarmaya, Ortadoğu'daki kardeşlerimizle kutsal bir beraberliğe doğru yol alırlar. Derginin 11. sayısından sonra dergi yönetimi tümüyle Celal Tevfik Karasapan'ın eline geçer. Yani, bu güzel duyguları ve politikaları, milli müsteşarlarımız, büyükelçilerimiz yazılarıyla paylaşır. İran, Irak, Suriye, Mısır, krallıklar, Mağrip (Kuzey Afrika), Yemen, Kızıldeniz, Basra hakkında

Devamı 15. Sayfada

Aksam Servisi

ramize.erer@ileman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ 2003

AYRINTILAR

METİN EFİDAN

Tamam, iyidir, hoştur kuşlar. Havada nefis bi şekilde uçar, dayireler çizer, süzülürler mavi göğün üzerinde; özgürlüğü hatırlatırlar bize. Fekat bugüne dek, onnar kadar terbiyesiz bi hayvan da görmedim: Terastaki, eski koltuğun üzerinde duran minderin, tam ortasına sıçıvermişler!. Biliyorum, isteyerek yapmıyolar, dur şu herifin minderine bi sıçayım demiyolar. Ama insan, yanı hayvan! veya 'canlı' denen şey işte, biraz dikkatli olur yahu; anüs kaslarını terbiye eder azıcık. Öyle bir irâde yok tabii bunnarda. Gökyüzünde özgürce felan uçarlarken, aşşağısı komple, bunnarın WC'si oluyor. Büyük, küçük, o an hangisi gerekiyosa, lap, bırak aşağıya!. Aynı günün akşam üstüsü, bu densizliklerine yakından şahit oldum. Bu kez mindere değil de -biraz iskalayarak- koltuğun tam kenarına, zemine düşürdüler, yukardan şlap diye, bi parça bulamaçı!.. Sırf onların pisliği için kullanmak üzere (şu plastik sopalı, dandik püsküllü olanlarından değil de) profesyonel bi paspas satın aldım nalburdan... Ayrıca biliyorum, ben alıştırdım bunları. Her gece ekmek bırak çatıya; makarna artığını, tavukciğerinin yiyemediğim kalp kısmını, tencere diplerini kazıyıp, koy bi kenara. Gelirler elbet!.. Yine de, seyrine doyum olmayan yaratıklar. Martısı, güvercini, serçesi, kargası, kırlangıcı.. Iki yandaki uzuvlarını açınca, Flap! diye ses çıkarabilen canımlar.

Özellikle, martılar bol bu civarda.. İçlerinden bir tanesiyle, yakınlaştığımı sanmıştım bi ara.. Başının altından gururla ileriye çıkıntı yapan, öyle beyaz, öyle temiz bir göğsü vardı ki. Sarılıp öpmek, dokunmak, kucaklamak filan istiyordum.. O mu acaba gene. Karşı binanın çatısındaki, bi soba borusu kapağının üzerinde dururdu hep. Ben usulca içeriye girerdim, öyle dönerdi balkona, ekmekleri toplamaya.. 'Gıp, gıp! yapardim bazen, iletişim kurduğumu sanarak. 'Gıp! diye cevaplardı. Bana mı artık, bi arkadaşına mı sesleniyor, bilmiyorum.. Çok beyazdı boynu, çok. Hiç kimse dokunamamış, sarılmamış.. Dik dururdu sürekli. Biraz, telaşlı sadece. Ama bu hayvanı telaş, kontrol edebildiği küçük endişe, daha da alımlı yapmakta onu..

Güvercinler, biraz farklı.. Bi kere, ekmekleri parçalarken güldürüyolar beni! Vuruyo gagasını bi ekmek parçasına, lokma havada üç beş takla atarak, arkasına düşüyor, önce bulamıyor, sonra bakıyo o tarafa, vazgeçiyor, başka bir lokmaya hareketleniyor! Herhangi bir planları yok; bi konu üzerinde fazla yoğunlaşamıyolar!. Bazen, kavanozdan biraz arpa şehriyesi çıkarıp, atıyorum önlerine. Ufak taneli şeylere bayılıyolar elbet.. Martılardan daha çok yakınlarına da gidilebiliyor üstelik.. Parlak yeşil boyunlu olan bir tanesine rastlamıştım bi gün. Paçalıydı. Birisinin güvercini olduğunu düşündüm. Şu eğitilmiş güvercinlerden yani... Ve serçeler. En telâşlıları; fakat bi yandan da, ne yaptıklarını en iyi bilenleri gibi sanki! Çok fazla gözlemleyemedim, pinpon topu gibi sıçrayarak, sürekli bi yerlere uçuşuyolar.. Kargaları da iyi seyredemedim. Yakına gelmiyolar pek.. Kuşlar hakkında çok şey bilmiyorum zaten; özellikle onlar için de çıkmıyorum terasa.. Ama yapılacak bişey yoksa, kafayı arkaya yaslayıp, gökyüzünde çizdikleri yayları ve daireleri izlemek keyifli tabii.

Akşama doğru, hepsi yuvalanacak bi yer arıyolar, bağırış çağırış! Sonra, o 'süzülme' denen şeyi yapabilmeleri; kanat çırpmadan, gökyüzünde bi süre kaymaları.. 'Ne güsel, istedikleri her yere gidebilirler diye düşünüyo insan. Fekat yalnızca tek bi yerin, yuvalanacak o güvenli bölgenin peşindeler, hava kararmadan önce.. Onların karmaşasını izliyorum. Güneş, az önce ufukta battı.. Bi kahve hazırlayıp kendime, hemen dışarı çıkıyorum - Bu evden taşınmam gerekecek belki, biraz daha gün batımı izlesem fena olmaz. Fakat, hemen batıyor lavuk güneş de yaa, iyi denk getiremiyorum. Anca oturuyorum koltuğa, şeker karıştırıyorum hızla, hop, iki dakkada batıveriyor! Daha evvelden hazırlanmalı, televizyondaki bi görüntüye filan takılıp kalmamalıyım. Gene de idare ediyo. Azalan kırmızılığı izliyor, kuşlara bakıyorum.. Martılardan, ümidi kestim. Bi martı sevgilim olmıycak. Üstelik, o ucu pembe, koca gagasıyla, beni gagalamasından da çekinirim. Gagasını bi bezle bağlasam yanımdayken, bu da onun hareket özgürlüğünü elinden almak olur.. Öyleyse ben de, güvercinler hakkında düşündüm, yukarıya bakarken.. Dedim ki; eğer bi güvercinle yakınlaşsaydım, onu eğitseydim hattâ; kime, nie haber götürmesini rica ederdim?.. Veremedim bi yanıt.. Kimseye söyliyeceğim özel bişeyim yoktu sanki. Veya, çok önemli şeyler vardı diyeceğim; ama onu da bi güvercinin paçasına emanet edemezdim. Üstelik, mektup vardı, faks vardı, internet vardı artık.. Yani kısacası, işi dalgasına getirip gene, şöyle adam gibi bi efkârlanamadık.. Hüzünlenmek için, vakit de pek uygundu halbuki! Pes etmedim, inatla, hayatımdaki olumsuz ve eksik tarafları düşünerek, güneş kırmızılığını iyice kaybetmeden içeriye girdim. Teybin sesini az açtım, bi bardağa biraz ucuzmeyvesuyu doldurup, döndüm tekrar.. Hâlâ bağrışıyo kuşlar.. Bazıları tek, bazıları da grup hâlinde uçarak.. Aşağıdaki şehrin, uğultusu karışıyo cıyaklamalarına.. Bi çocuk, 'annnee' diye bağırdı sokaktan. Anneeeğ! dedi tekrar.. Bu saatlerde, annesine seslenir hep aşağıdan.. Limandan, teneke sesleri duyuyorum. Bişeye vuruyolar, balyozla heralde.. Çtraank, Çtoraank, Çtenk!. Derinden geliyo fekat.. Derinden gelen sesler iyidir. Müziğin sesini mesela, az açtım, bişey çalıyo mu, çalmıyo mu, tam anlaşılmıyo.. Belki de, bitti şarkılar?.. -Bitmemiş! Kontrol etmek için doğrulduğumda, nefesli bi çalgının sesini işittim, çöktüm koltuğa tekrar... Şöyle çok güzel birşey düşünüp, öyle giricem içeri.. Belki bi espri bulurum o arada, coşarım aniden, bişey beni avutur, herhangi bir konuda bi çözüme ulaşırım. Telaşla o düşünceyi kovaladım, bilincimde daireler çizdirerek! İstenilen her yere gidebilen tek şey, düşünceydi!. Böyle olduğuna inanınca, arkama da yaslanamadım o heyecanla. Koltuğun ucuna tünemiştim.. Ayaklarımı kıpırdatırken, terliğin teki ayağımdan boşalıverdi. Giymeye çalıştım o pozisyonda. Giyemedim, ve azıcık daha öteye kaydı. Sakin olmalı, ters bi hareket yapmamalıyım. Tam ayağımın ucunda duruyo!. Eğer tek bir hareketle, yere filan basmadan giyebilirsem, içeri girip çalışıcam dedim.. Yok eğer başaramassam bunu, oturup biraz daha efkârlanacam...

olaylar, antlaşmalar, iklim, seyahatler, yumuşak bir dille ve bir aydın iyiliğiyle kaleme alınır. Neler öğreniyorsunuz, neler. Libya'nın kazandığı paraları harcayacak bir halkı olmadığı için, komşu ülkelerden hatırı sayılır ithalat ettiğine, Pakistan'ın taşı olmadığı için, yüzbinlerce Pakistanlı çocuğun yüzyıllarca tuğla fabrikalarında çalışmak zorunda kaldığını, Arap sosyalizminin saniye saniye gelişimi, çatışmaları...

Dergiyi okudukça ağlayası geliyor insanın. Şevket Süreyya Aydemir ve Karaosmanoğlu'nun bu sert ve acımasız coğrafyaya bir ağbi, baba yumuşaklığıyla derin dostluklar kurmaya yönelik yazıları, mesajları, haberleri ve yeniden siyasal İlişkilerimizi örme çabaları. Ölümcül düşmanlara karşı ağır hastalığımız milliyetçiliğin yolunu şaşırmış milletlerine tatlı tatlı dersler veriyorlar. Ve zaman zaman bizlere: 'Geleceğin aydınları, Ortadoğu'yla dost olmadan yaşamayız. Ortadoğu kardeşliğine katkısı olacak geleceğin aydınlarına...' gibi ibareler, duygudan öldürüyor insanı. Araplarla, iç içe, samimi, tam bir kardeşlik rüzgarı esiyor.

Son kırk yıldır işte birileri tarafından bu 'dostluk' ağları parçalanıyor. Bir zamanlar, kırk yıl önce devletimiz, aydını, mıt müsteşarı, elçisiyle bu dostluğu yeniden kurmanın derdindeydi... Şimdi o dergideki Şevket Süreyya, Karaosmanoğlu'yla aynı fikirleri söyl neye çalışıyoruz, ama artık marjinal kalıyoruz. O günlerde devletimizin fikri, meşhur ve güzel yazarlarımızın fikirleriydi. Bugünlerde, Ortadoğu bizim kardeşimiz dedikçe, devletin içinden birileri tarafından neden dışlanıyoruz.

Bu dostluk nasıl bir fırtınaya altüst oldu, inançlarımız, kardeşliğimiz nasıl çatırdayarak yıkıldı, hangi fikirler bozdu bu birliği?.. Bizi, komşularımıza ve coğrafyamıza son kırk yıl içinde kimler düşman etti!.. Türk Devleti son kırk yılda ne oldu da, bu Ortadoğu siyasetinden vazgeçti?.. İşte birileri bu 'tarih'i öldürdü, bizi Araplara düşman yaptı...

(Dergide bir tuhaf durum gördüm, bugün Daily News Gazetesi'nin sahibi İlnur Çevik'in babası, Türkiye'nin tescilli meşhur masonlarından İlhan Çevik'tir. Nasıl olmuşsa derginin on birinci sayısında bizim yazarlarımız Şevket Süreyya, Karaosmanoğlu gönderilmiş, imtiyaz müdürlüğüne İlhan Çevik getirilmiş. Mevzuu çözemedim. Komplo teorilerine de inanmam. Görünüyor ki masonları, derin devletimizin stratejisinde daha boy göstermeyi başarmışlar.)

Yani, bugün devletin stratejik dergisi Avrasya Dosyası'nın Türkçü politikalarına bizi kimler getirdi? O büyük ve büyülü dünyadan bizleri kimler ayırdı?

Bugün, genel bir kanaat hâkim almış çok yanlış bir düşünce var. Sanki bizler, Cihan harbinden sonra küsüp Ortadoğu'ya arkamızı döndük. Hayır. Atatürk'ün Saadabah paktını düşünün, karşı cephede savaştığı Melik Faysal'la el sıkışıp antlaşmalar imzaladı. Bizlerin Araplara karşı düşman vaziyet almaya başlayışımızın tarihi, İsrail Devleti'nin kuruluşuyla başlar. Yani, bizim Ortadoğu'da temel politika değişikliğimiz cihan harbi yenilgisiyle değil, Menderes ve sonrası hükümetlerle başlar.

1950'lerde Afrika ve Ortadoğu'da bağımsızlık rüzgarları eser, tek bir bağımsız ülke yokken, 1960'lı yıllara gelindiğinde otuz, kırk, elli ülke bağımsızlığına kavuşur. 1950'den sonra Arap topraklarında çok kuvvetli milliyetçilik akımları güçlenir. Araplar tek tek bağımsızlıklarını kurarlar. Burası önemli.

Çünkü, yedi yüzyıl siyaset yapamamış ve başkalarının emrinde çalışmış Araplar, Baas rüzgarıyla sarhoş olur. İlk işleri tüm Araplan birleştirmek. Mısır ismini kullanmaz, Suriye'de, Birleşik Arap Cumhuriyeti'ni kurarlar. Bu fikirlerini kendi kültürlerine uygun bir sosyalizm teorisini inşa ederek tarih sahnesine sokarlar.

Mısır'da Abdül Cemal Nasır bir Arap devi olarak gümbür gümbür konuşur. Arapların ufku gelişme ve doğuya ve batıya, yani Rusya ve Amerika'ya karşı bir üçüncü güç olarak naralar atarak siyasete girerler. Nasır kadar, Ortadoğu topraklarında, İngiltere'ye, Amerika'ya ve Bab'ya karşı, onun kadar sert, kararlı ve net konuşan tek bir Arap fikri çıkmadı. Müthiş bir adamdı. Arap halkı radyo başında onu dinleyip kendinden geçiyordu. Altı günlük İsrail Savaşı'yla Nasır'ın simleri döküldü, gözden düştü ve sonra öldü.

Nasır'ın gümgür gümbür ateşli konuşmalar yaptığı bu günl de Araplar Türkiye'yi çok seviyordu, hatta Baas, bizim Kemalizme tıpkı benziyor, taklitti. Zaten Baas'ın ileri gelenleri Osmanlı okullarında okumuş, çoğu Konyalı, İzmirli, Urfalı, Osmanlı'nın aydınlarıydı. Bizlere, kardeşlikleri ve hayranlıkları hiçbir zaman bitip tükenmedi.

Ve her defasında bizimle, ölçülü, mesafeli, saygıyla konuşmaya çalıştılar. Ancak, 1950'den başlayarak, Türkiye Devleti'nin önce İsrail'e sonra İngilizlere taraf olmasına dayanamadılar. İpler, biz İsrail'le yakınlaştıkça, İngilizleri desteklediğimiz kopttu. Mısır'ın milli davası kanal savaşında İngilizleri tutunca bizler, tarihsel büyüklüğümüz bir günde yok oldu. Araplar Türklere düşman olmamak için çok çaba sarf etti, mesela tüm Arapların milli ve ortak davası Filistin'e güç vermemizi istediler.., Mesela kanaldan hiçbir İsrail gemisi geçemez, hiçbir Arap toprağına İsrailli ayak basamaz. Ancak, bizler Ortadoğu'da siyasetimizi İsrail'le kurmaya çalıştık. Ve İsrail'in Ortadoğu topraklarında cirit attığı, alışverişe girip allem kullem ettiği tek Müslüman devlet olduk!

Türk yazarlarının en büyük cahilliği, Araplann hem İngiliz hem Amerika nefretlerini derinliği bilmiyorlardı, ciddiye almıyor, Araplan küçümsemeye çalıştılar. Bizim Amerika yörüngesine girdiğimiz yakın tarihte Araplar Amerikalılara karşı vardıma-yokolma savaşına girdi. Araplar tarih sahnesinde henüz 'otuz yıl' bağımsız kalamadılar, bugün yansı işgal edildi, diğer yansı Amerika'nın uydusu.

Bunun sebebi trajiktir; Araplar, özgürlük sarhoşluğuna alışamadılar. Asırlar sonra ilk defa bağımsız devlet kurmanın sarhoşluğundan kurtulamadılar, hem doğu blokuna, hem batıya, yani emperyalistlere küllüyen meydan okuyup, naralar attılar. Boylarından çok büyük nutukların kurbanı oldular. Meydan okumalarla bağımsızlıklarını yaşatacaklarına inandılar. Yüzyılların ezikliğiyle, bağımsızlığı, İngiltere ve Amerika'ya karşı topyekün bir savaş sandılar. İngilizleri hızla topraklarından defeden Araplan, çok geçmeden Amerika kıskaca alıdı ve şimdi boğup, öldürmekteidir. Nasır'a, 'Amerika'dan gıda yardımı alıyorsunuz' diyorlardı o günlerde. Nasır bu laftan asla kalkacak adam değildi. 'Gerekirse aç kalırız, gerekirse hafamız et yemez, gerekirse tek öğün yemek yeriz, bağımsızlığımızı kimseye, asla çiğnetmeyiz!'..

Araplann bir hayat üslubu seçtikleri büyük Amerikan nefretlerine bir küçük misal vereyim. Dünya vahşet tarihinin hiç kabul edilmez en zalim katliamlarından biri Esad tarafından Hama'da, diğeri Saddam tarafından Halepçe'de yapıldı, gaz bombalarıyla kasabalar yok edildi. Birinde Kürtler, diğerinde İslamcı grup Müslüman kardeşi tarihten kazındı. İki katliamın da baş sebebi, bir tarafta Kürtlerin Amerika politikası, diğer tarafta İslamcıların Amerika'yla işbirliği yapıyorsun suçlamalarıdır. Hafız Esad, henüz geç bir subayken, 1964'lü yıllarda Amerikan işbirlikçisi gördüğü Müslüman kardeşlerin ayaklanmasını affetmemiş, katliamından tam otuz yıl önce, hepsini birgün geberteceğinin yeminini radyo başında alenen yapmıştır!

Araplar, milliyetçilik manyağı olmuştu, tüm Arapları birlik içinde, tek devlette toplayacaklar, büyük, birleşik Arap cumhuriyetini kuracaklardı, üç-dört yıl kurdular, Mısır-Suriye yan yana geldi, sonra bu deneyi Irak-Suriye yaptı, sonra iç kanşıklık, darbelerle çözüldüler.

Araplan bizi tanıtacak en büyük siyasi girişim, Arapların dünya siyasal sahnesindeki en büyük başarısı 'tarafsızlar' blokuna Baas partilerinin tam teknik katılmasıdır. Tarafsızlann büyük bir lideri Tito, Nehru ise diğer büyük lideri Cemal Nasır'dı. Tarafsızlar bloku, dünyayı kıskaca almış, Varşova paktı ve Amerika ve Nato'ya karşı, meydan okuyordu. Bugün dahi insanlığın tek kurtuluşu olan şu madde, tarafsızlar blokunun üçüncü maddesiydi: 'Elinde nükleer bomba bulunduran ülkelerle İlişkiye girilmeyecek, antlaşma yapılmayacak, elinde nükleer bomba bulunduran ülkelerin malla n alınmayacaktı'.

Biz ise o yıllarda, elinde nükleer bomba bulunduranlann kucağındaydık. Bugün, tüm dünyamız büyük bir insanlık çığlığı anyor. Bu çığlık, bloksuzlann o günkü bu maddesinde yazılı, hepimiz, dünyamız için insanlık için harekete geçecekse, ve insanlığın tek bir şansı kalmışsa, o da, doğuda ve batıda hepimiz nükleer silah banndıranlara karşı tek cephe olmalıyız...

Tarafsızlar bloku, insanlığın ruhu ve vicdanıydı, bunları bu kadar çabuk unutmak, ahlaksızlıktır, özgürlüğün peşinden koşarlarla, köpekliğin, uydukluğun, köleliğin peşinden koşan halkların tarihlerini iyi öğrenmemiz gerekir!

Amerika, kısa zamanda, 70'lerin başında, Araplan içerden vurmanın yolunu fundementalist İslamî gruplarla bulmuştu, ya da petrol şeyhlerini Baas'a karşı kışkırtarak.

Bugün Araplar, çözülmeye, heyecanlarını yitirmeye başlamışsa, bunun sebebi, dünya devi ingiliz, İsrail, Amerika'yı karşılarına almalarıdır. Sonunda Baas'ı, Arap Birliği'ni çökerten İslamî gruplar da ters teşmiş. 1980'li yıllardan itibaren bu gruplar Amerika'yı vurmaya başlamıştır. Yani, Arap çöllerinde her kum tanesi Amerikan nefreti taşır. Amerikan düşmanlığı Arapların kültürel ölçüsünü, terkini, özünü kaybetbirmiş, gözünü döndürmüş. birer vahşi terörist görüntüsüne sokmuştur. Araplar, yani Müslümanlar bu kadar 'sert' bir millet değildi, önce İngiliz, sonra İsrail sonra Amerika'nın cehennem politikaları onları birer şizofren manyağa çevirdi.

Arap milliyetçiliği, bağımsızlık ve onurun anlamını, bugün dahi İngiliz ve Amerikalılardan, İsrail'den kurtulmak olduğu düşüncesiyle anlar. Nasır'dan sonra Enver Sedat'a Amerika'nın barış ödülü vermesinin sebebi, nihayet bir Arap'ın Amerikalılarla masaya oturmuş olmasıdır. Bu olay, son elli yılın hâlâ en büyük siyasi olayı ve Arap coğrafyasının yorulmasıdır. Arap dünyası Enver Sedat'ı aradan geçen 25 yıla rağmen hâlâ affetmiş değildir, zaten, bir İslamcı terörist tarafından bu yüzden öldürülmüştür. Ve Arap dünyasının büyük birleştirici ağbisi Mısır gözden düşünce, ortalıkta hokkabazca dönen, Kaddafi, Saddam gibi adamların eline kalmıştır, büyük Arap davası!

Kendi topraklarındaki amansız, emperyalizm savaşı bir yana, Arap gençleri Afganistan'a koşup, Rusya'ya karşı Afganistan bağımsızlık savaşını verdiler. Araplann vardıma-yokolma savaşı verirken şehirleri, idareleri, kasabaları katliam, vahşet yerlerine döndü, birbirlerini öldürdüler, birbirlerini suçladılar. Kan gövdeyi götürdüğü bu elli yıl içinde, Türkiye ne yapb, Araplar karşısında. İngiliz ve Amerika ve Nato, ve İsrail siyaseti izledi. Başka bir dünyanın menfaatlerine doğru uçtu...

Araplann birlik ve milliyetçi neşeleri bugün heyecanını kaybetmiştir, ancak Irak topraklarından dönenşiler Amerika'yı kazıdıklarında, o eski sağlıklı, kanlı, canlı Arap neşesi, bağımsızlık keyfi yeniden yerine gelecektir. Belki hayaldir, ama herkesin bilmesi gereken şudur, ama beş yıl, ama on yıl, Araplar, Amerika'yı bugün mutlaka kovacaktır, çünkü başka türlü yaşamaları mümkün değildir. Ve unutmayın, günümüzün Arap mucizesi, muazzam bir direniş muazzam bir fedakarlıkla yaşayan Arap gençleridir!

İsrail saldırganlığıyla Filistinliler tarih sahnesinde yalnız kalıyor, Arap topraklarının işgali karşısında. Avrupa, insanlık, susuyor. İşgalci güçlerin tanklarını susarak seyrediyoruz. Petrolü çalınan, talan edilen, tecavüz edilen Araplar karşısında, hiçbirimiz insanlığın vicdanından konuşmuyoruz!

Türkiye'yi bir uçuruma düşürecek düşünce de budur, NATO'ya, AB'ye girmesi, ABD çıkarlarını ilerletmesi, ülkemizin, insanlık vicdanından konuşmasını zora sokmakta. Ama artık, Ortadoğu topraklarında kurnazca, hileyle atılacak bir adım kalmadı. Amerikalılar bütün siyasi pusluklan denediler. Türkiye'nin atacağı yanlış bir adım, bizi Araplar karşısında birkaç dolar için devletini, onurunu, şerefini, askerini, tarihini satmış köleler gibi yapacaktır.

Bugünlerde hepimiz, bizi, Araplann düşmanı halinde kimler ve neler getirdiğini yeniden düşünmek zorunda. Bakın doğu topraklarına dönük, CENTO'muz vardı, Türkiye-İran-Pakistan. 60'lı yıllarda CENTO sayesinde Trabzon ve Mersin limanına büyük vinçler gelip genişletilmiş, halen ülkemiz dünyaya bu limanlarla açılıyor. İran'a demir yolu döşenmiş ve üstüne CENTO sayesinde 60'lı, 70'li yıllarda komşularımızla tek bir sorun yaşamadık! Şimdiyse, Gümrük Birliği antlaşması yüzünden, bu ülkelere, Avrupa'dan izinsiz mal satamıyor, onlardan, Avrupa'dan izinsiz mal alamıyoruz...

Nato, Varşova Paktının Avrupa kıtasına yönelmiş binlerce tümenine karşı Avrupa kıtasını korumak için kuruldu. Bizler tam elli yıl NATO'nun bekçiliğini yaptık. Bunun maliyeti olarak silahlara milyarca dolar, darbeler, kardeş kanı. Avrupa'nın Allah'ı olsa hiç değilse bu ülke bizim için silahlara milyarlar ödedi ve bugünkü ekonomik çıkmazının bir sebebi de budur, der. Avrupa'nın Allah'ı olsa, eski dostumuz, der. Avrupa'nın Allah'ı olsa elli yıl sanldığı dostunu, Sovyetler çöker çökmez sümük gibi kapıya fırlatıp, yedi kat yahudiliğa fırlatmaz. Avrupa'nın Allah'ı yoktur ve şimdi bizi eşit bir üye değil, boynumuza bir demir halkayı antlaşmalarla bağlamak istiyor. Eğer Avrupalıların Al h'ı olsaydı, AB'ye imza attığımız kırk yıl öncesinden beri, bu birliğin kuruluş planları-aşamasında birliğin içinde olurduk. Kırk yıldır, planlanıyor birlik, siyasi, sosyal, iktisadi, sınırlar, nüfus, parası planlanırken Türkiye hesaba katılırdı. Projeler bitti, inşaat tamamlandı, şimdi de Türkiye'nin yükleyeceği sosyal ve siyasi yükleri tartışıyorlar. Bu yük, bugünün sorunu değil ki başımıza kakıyorlar. Bu yük, kırk yıl öncesinden beri gelen bir maliyet! Şimdi, binayı bitirmişler, alınız da, almayınız da, sonra gelin de... Türkiye'nin AB'ye sığmayacağı elli yıldır bilinen bir gerçek, AB'nin uzmanları, bilimadamları elli yıldır bu gerçeği biliyor. Oyalamalarının sebebi, bizim NATO'da köpeklik yapıyor olışımız.

İşte Türkiye'de yüzünü Avrupa'ya içtenlikle dönmüş aydınlar arasında kafa karışıklığı ve gittikçe büyüyen Avrupa nefreti burada başlıyor. Avrupa Birliği'nin haksızca hukuk dinlemeden, attığı imzaları hiç dikkate almadan Türkiye'yi kırlangıç bir çöp gibi sokağa atmasının sebebi olarak Türkiye'de yeni bir milliyetçilik rüzgarı n esmeye başlamıştır. Oysa Türkiye, NATO'dan kalan alacaklarını kuruşu kuruşuna ödetene kadar, AB'nin yakasını asla bırakmamalı, onların istediği her antlaşmayı yerine getirip, getirdikçe AB'yi köşeye sıkıştırarak elli yıllık intikamını almalı.

Kardeşlerim, Türkiye'nin NATO'da köpek gibi kullanılıp sümük gibi fırlatılıp atılması, en bahcı Türk aydınlarının dahi kafasını karmakarışık yapmıştır. Ülkemizde yeni estirilen milliyetçilik rüzgarları tamdık değildir, bu rüzgarlar, ne Namık Kemallerin, ne Mustafa Kemallerin ne de bizim şaşkın MHP'lilerin milliyetçiliğe benzememekte. Ne de kaba, gerici, ilkel, sebepsiz doğal olarak oluşmuş bir milliyetçilik tüfü değildir. Aksine, dikkat edin, çok okumuş, onlarca yıl batıya yönelmiş, batılı değerleri benimsemiş aydınlar arasında bu yeni Avrupa düşmanlığı patlak vermiştir.

Avrupa'nın bu kalleşliği batıda okumuş aydınlarımızı kışkırtmıştır, ilginç ve çağ dışı bir bağımsızcılık rüzgarları estirmesine sebep olmuştur. Türkiye bu yeni tür Avrupa düşmanlığını yavaş yavaş içselleştirerek bir dinamit haline gelmekte. Ülkemiz, milliyetçi ve taşkın profesörlerle dolup taşmakta, ekranlarımız, akıl hastası Avrupa düşmanlarıyla boğulmuş durumda. Bu yeni tür düşmanlığın sahiplerine bakın! Yüzyıldır bab esaslarıyla batılı okullarda batılı terbiyeyle batılı sanatlarla batılı bilimle büyüyen insanlardır. Bu insanların sonradan görmüş 'milliyetçiliklen de' çok daha körleşmiş, bir akıl hastalığı türüne dönmüştür. Herşeyden pirelenen, herşeyi batının ajanı sayan, Avrupa'nın bizi sömürgeleştirip feshedeceğine inanan, batıdan gelen tüm kitap ve metinleri 'ajan' ve 'komplo' gibi okuyan yeni bir milliyetçilik türü!

Yani, akıl seslerim yine kaybedildi, yani uğraşıp duralım artık binlerce profesör manyağıyla... Bu terbiye edilmemiş, yatıştırılması imkansız milliyetçilik, ekranlarda kan çıbanı gibi patlayan çağın bir düşünce dünyasını da Türkiye'ye yavaş yavaş öğretiyor!

Yani, eskiden bu toprakların gençleri azgın milliyetçi olurdu, şimdi yer değiştirildi, şimdi, aydınlan ve profesörleri vahşi milliyetçileri oluyor!

Batıda doğup batıda ölseler dahi, doğu kökenli aydınların zihnini yönlendiren batı kültürüyle doğulu aydınlar bir türlü duygudaşlık kuramıyor. Duygudaşlık kurulmayan bir kültürü tasvip etmeleri mümkün değil. Tam tersine, öğrendiği ve yetiştiği batı biliminin, bilim ve hukuk kılığında, doğulu halklara baskı uyguladığına inanıyor.

Beyni, batılı hukuk, demokrasi, siyasel gibi batılı değerlerle ortak bir söylemi paylaşsa dahi, asla içselleştiremiyor. Yani, hepsiniz yüreği başka, beyni başka adamlar olduk. Mesela, doğulu aydınlar batının bilimlerinden vazgeçmeseler de, batının sanatsal başarılarını çoktan küçümseyip hiç ciddiye almamaya başladılar. Şimdi, bu kafa karışıklığıyla tamamen başka bir kültürün içine girebilmek mümkün mü? Çözülmesi imkansız bu sorunlar basit değil, şimdi yüzlerce profesörümüz batılı gibi düşünmeyi 'bozulma' kabul ediyor, bu kadar büyük bir tuhaflığı bu ülke kaldırabilir mi?

Bizi batıya satan aydınlarımızdı. Doğallığını kaybetmemek için direnen halkımızdı. Şimdi aydınlarımız, türkülerimizi, sanat müziğimizi, tarihi eserlerimizi. Yunus'u, Mevlana'yı, doğuyu merak ediyor, 'dur' diyor. Halkımız ise bugün bab üzerinsinin en aşağılık örnekleriyle çoibaya dönmüş Asmalı Konak gibi dizileri izliyor. Bunları sonra tartışınız...

Bir halkımız daha var, halkımızdan içeri. Ülkemiz, dünyanın en büyük 1 zengin ekonomisine dahil sahip olsa, asla tatmin olmayacak, Bosna, Afganistan, Çeçenistan ve Irak'ta yaşadığı vicdan sızısını gidermeden rahat etmeyecek, bir halk.

Irak ve Bosna işgaline sessiz kalan Avrupa karşısında, halkımız ve aydınlarımız, bir 'insanlık' sesi arıyor, kendi kültürlerinin içinden bir adalet duygusu, bir iyilik likri devşirmek istiyor.

Karşılıksız iyillik, iyilik, mal gibi, borsa gibi, dolar gibi yükselen ya da Avrupa'nın yasaları gibi dünya alem görsün diyen hukuki metinler değil, hiçbir tanımı ve terifi ve kuralı olmayan bir iyilik.

iyilik, hızla yayılır, iyilik, her insanın, her devletin insanlığın yaşaması için olmazsa olmaz en temel duygumuzdur. İnsanlığın en büyük değeri. Bir küçük iyilik, dünyanın neresinde olursa olsun fırtınalar yaratır, çok çabuk çoğalır, etkileri asırlar sürer.

Şimdi, kapısı sabah vakti Amerikan askerlerince kırılıp parçalanan, annesi babası dün gömlek yatakları fırlatılıp duvara dizilen dört yaşındaki Iraklı çocuklar, bizlerden bir 'iyilik' bekliyorlar. Uçsuz bucaksız çöllerde kendi halinde yaşayan bir Iraklı çoban hepimizden Allah rızası için 'adalet' bekliyor.

Bizi, aydınlarımızı, halkımızı, insanlığı yüceltecek olan değer, iyilik'tir. Russya, ABD ve Avrupa kültürünün karşısında bizi yüceltecek ve elimize insanlık meşalesini verecek olan duygu, Allah rızası için kardeşlerimize iyilik'tir. Küçük bir iyilik, devletlerin tüm maddi yasalarından ve zenginliklerinden ve kudretinden daha büyük anlamlar taşır! İnsanoğlu'nun kaybolmuş ruhu, ezilmiş vicdanı ve hâlâ insanoğlunun evrendeki en büyük mucizesi, yardımlaşma, el sıkışma, paylaşma, bir küçük yardım paketi gönderme, komşusunu düşünüp, üzülmesidir!

Petrol ve madenlerimizi ve inançlarımızı bilmeksizin yağmalayanlar karşısında insanoğlunun acısını dindirmenin tek yolu, iyilik'tir. Hem kendimiz hem halkımız hem devletimiz hem insanlık, zalimlerin işgal ettiği bu dünyada ancak iyilikler yaparak, varolabilir.

Topraklarını, çoluk çocuklarını, inançlarını, sokaklarını, dünyanın en manyak en deformiş silahlarına karşı savunan insanların yanında 'iyiliklerimizle' durabilmeliyiz. Milli mentaatler, devlet çıkarları ve politikalar düşünmeden yapabileceğimiz iyilikler tüm insanlığın özlediği ve aradığı 'insanlık çığlığıdır'.

Ortadoğu toprakları kan ağlıyor. Şarkı söyleyen bir Arap çocuğunu en son ne zaman gördünüz? Yoksul, mazlum, silahsız insanlar, dünyanın en büyük şeytanları Amerika ve İsraile karşı ayakta durmaya çalışıyor. 15 yaşındaki evlatlarını intihar bombalarıyla havaya uçurmaktan başka şansları kalmamış.

İsa, bugünlerde ne yapıyor? Hazret-i Musa'yla, Kudüs'te, ölen, yağmalanan, talan edilen Müslüman çocukların ardından kahkahalarla mı gülüyor?

Batı, kültürümüzü ve insanlarımızı neden yağmalayıp, tarihten silmeye çalışıyor. Batı, kültürümüzü işe yarar, verimli bulmadı mı?

Ama, karanlığımızı çok işlevsel buldu. Öyle verimli karanlığınız var ki, sürekli aydınlatmaya geliyorlar. Ne komik, batının dört yüzyılık aydınlatma düşüncesi bizi kendi petrolümüzle aydınlatmaya geliyor.

Batı, inançlarımızın ve tarihimizin eski olduğunu, bu kadar eskimiş şeyin asla modern olmayacağını, bu kadar eskimiş kültürün ancak zalim diktatörler yetiştireceğini iddia ediyor. İşte bu yüzden, onurumuzu ve inançlarımızı bombalarıyla örselcyerek, artık bu harpalanmış tarihten ve inançlardan kurtulup atmamızı bekliyorlar. ABD askerlerinin sırt çantalarında getirdikleri, 'hukuk ve özgürlükleri' bayraklar yaparak kullanmamızı istiyorlar.

Bağdat müzesini yağma etmelerinin sebebi, bizim kültürel zengin geçmişimizdi. Ancak, karşılığı dolar olarak belirtilmemiş eserlerdi. Batı, karşılığı dolar olarak yazılmamış hiçbir şeyden hoşlanmaz, bu yüzden yağmaladılar, şimdi bu değerli eserler el altı serbest piyasada dolar karşılığında değerlendirildi ve artık bu eserler de batının emvanter zenginliklerine girdi.

İşgal güçlerine zorluk çıkarttığı için Irakllara tazminat davası açacak kadar delirmiş, akıl hastası batı medeniyeti!

Artık, gasbedilmiş bir şirketin malı Irak, iki ortağı yarın bitirine girer. ABD, İngilizlere, 'üç milyar ver, sana bırakıp çekileyim' demeye başlar. Ya da ikisi de artık çamura saplanmış bu ihaleyi Japonlara satabilir.

Şu anda, Avrupa ve Amerika'nın üniversitelerindeki bilimadamları bu kadar sessiz kalacak hangi yoğun çaşmalar içindeler.

İnsanlık sorunu kalmadığına göre, ahlak bittiğine göre artık yapacaklan, 'kesin bilimdir'. Bilim tarihi de hep bu kesin bilimi arayıp durmadı mı? Çocukları öldürüp, ülkeleri yağmalatıp sarsılmayan tek insan türünü onlar bu kesin bilimle icat etmediler mi?

Irak'ın ne kadar barbar, geri, zalim, islam'ın ne kadar vahşi bir din olduğunu dünya ekranlarından reklam etmek için Irak'ı atom bombalarıyla yağma ettiler. Bu sefer bilimsel inceleme için değil, asker bir inceleme için geldiler. Bu ilkeyi işgal ve halkını topyekün öldürmek, batı kayıtlarına ve idrakine, tamamen profesyonel bir çalışma olarak girdi. Bu profesyonellere yardımcı olmak hiçbir ülke ve modern insan için utanç verici değil, artık.

Ama bilmediğiniz bir şey var! Güneşin neden bu kadar parlak olduğunu hâlâ bilemiyor bilim adamları

Rüzgarın meteorolojinin konusu olduğunu sanıyor bu adamlar; rüzgarın Tanrı'nın soluğu nefesi olduğunu unutmuş, bu adamlar!

O kaskatı, sert, çelik silahlarıyla, hala iyiliklen, adaletten bahseden Allah'ın çocuklarını ve Allah'ı öldürmeye yemin etmişler!

Yer, gök, doğu, batı, uygarlıktan, bilimadamları... Görecekler, ilahiler mi deliyor bu gök kubbeleri, atom bombaları mı?

Şimdi, hepimiz dua ediyoruz, karanlık ve kutsal yalnızlıklarına gömülmüş Iraklı çocuklara!

Ve hepimiz artık, Bağdat'ta bir Amerikalı asker daha öldürülünce, bir çentik daha atıyoruz, bağımsızlığımıza!

nihatg@leman.com.tr

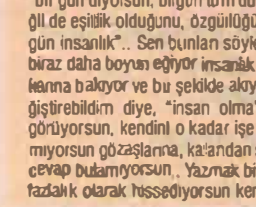

Tüm İnsanlığa Merhaba! Barış ve Sevgiyle...

"Ateşi bulduk, yazıyı icat ettik. Balıklar gibi yüzmeyi, kuşlar gibi uçmayı öğrendik. Ama çok basit bir sanat -KARDEŞÇE YAŞAMAYI- unuttuk. Umarım bu gün yeniden anımsayacağız!" M.L.King Uğraşıyor, didiniyorsun, inatla, pes etmiyorsun, yolunu kesmeye çalışanlar karşısında, hep umudu taşıyorsun içinde, "bir gün diyorsun, bir gün tüm dünya anlayacak önemli olanın para değil de eşitlik olduğunu, özgürlüğü, emeği ve düşünceyi savunacak bir gün insanlık"... Sen bunları söylerken savaşlar devam ediyor, hergün biraz daha boyun eğiyor insanlık emperyalist düzene, herkes kendi çıkarına bakıyor ve bu şekilde akıyor zaman, durup bakıyorsun neyi değiştirebildim diye, "insan olma" vasıflarının hepsinin kaybedildiğini görüyorsun, kendini o kadar işe yaramaz hissediyorsun ki engeli olamıyorsun gözaşlarına, kalandan sadece tek bir soru geçiyor "neden?" cevap bulamıyorsun. Yazmak bile gelmiyor içinden artık, düzende bir fazlalık olarak hissediyorsun kendini, sanki tüm olan biten senin yokolman için... Günler, haftalar geçiyor bu ruh halinle, sonra bir anda "ne yapıyorum ben?" diyorsun, direneceksin, onların istediğini yapmayacak, kendini ortadan kaldırmayacaksın! Ülken, doğduğun, sana hayat veren bu topraklar için sonuna kadar, doğru olduğuna inandığın şeyi yapacaksın! onlar kağıdını alsalar elinden, taşa kazıyacaksın, kalemini çalsalar kanında yazacaksın! Mademki sana hayat verdi bu topraklar ve mademki bu insanlar unuttular barışı, emeği, düşünmeyi, sen elinden geleni ardına koymayacaksın! Çalışacak, yanlış bulduğun sistemi düzeltmek için bir yerlere geleceksin, sürekli okuyacaksın, sürekli öğreneceksin! Aç olacaksın bilgiye ve asla doymayacaksın! Yüreğindeki sevgiyi, beynindeki düşünceleri paylaşacaksın insanlıkla! ASLA PES ETMEYECEKSİN!!!

Sevda Damcıoğlu

"Ertelenmiş Yaşam"

Bu saatler hep böyledir. Tek kişilik bir oyun gibi. Bütün saatler bir varoluşun ezgisinde toplanır ve tek tek söner ışıkları mapusluğun... Zaman içinde kaybolmuş bir an gibi; hücrem bu saatlerde tutkunum, acının cinli attığı bir panayırdır. Bu saatler benim yasadışı saatlerimdir. Öfkeyi aşkları ve şiirleri bu saatlerde sularım. Yaşama dair ne varsa bu saatlerde sorgularım. Yine bu saatlerde hesaplaşırım anılarımla. Bir düşten bir umuda alıp giderken, değeri bilinmemiş "an"lar dolaşır beynimin en ücra köşesinde. O güzel küçük sevinçler neredesiniz. Kim geri verebilir alışılmış tek düze bir yaşamın bıkkın aldıklarını. Adına yaşamak dediğimiz ama yaşayamadığımız, durmadan ertelediğimiz, egemenlik alanımızın dışında kalan bir yaşam.

Bu soğuk beton duvarlarda bir de buna engin ovalar kadar uzayıp giden yalnızlığı eklersek, karanlığın-aydınlığı izimizdeki haykırış, varoşlarda sokak lambasıdır dost.

Şimdi hiç bilmediğim uzak kentlerde yağan bir yağmur, ertelenmiş bir sevdanın saçlarını yıkıyor. Belki böyle bir yağmura, değeri bilinmemiş anılara, siz Leman ve dostlarına bir daha ertelenmek için yazdım... Sonsuz selam ve sevgilerimle..

Abdullah Güzel / E Tipi Kapalı Cezaevi - Diyarbakır

Gülümse

O gün gene gördüm onu... Sırtında parkası, parka mı değil mi bilmem. Sadece yeşil, kirli yeşil... Hiç temizlenmemiş aldığından beri taa nereden almış ki? Kimbilir kimin attığı çöpten üstündekiler yırtık pırtık, kafasında bir şapka o da yırtık. Ha işte en güzel yeri gözleri belki de onun. Yani benim için öyle. Onun içinse sadece ağlamak için gerekli... Yüzünde hep bir masumiyet var. O ifade hiç değişmiyor. Belki de hiç değişmeyecek... Yüzünde hayatın kahpeliğinin izleri var. Hep orada orada kalacak. Siciline işlemiş bir suç gibi. Acaba suçlu mu gerçekten? Değil tabiki. O istemediği böyle yaşamayı, yani böyle... Yaşamayı işte... Her sabah görmüyorum onu, bazen ara sıra. Hep geçerken ona dikkatlice bakmak istiyorum ama biliyorum ki acıyarak bakan diğer gözlere benzetecek ve üzülecek. Yanına yaklaşmak resmini çizmek istiyorum. Yapabilir miyim peki? Hayır yapamam çünkü yapamam işte... Belki de korkuyorum. Niye mi? Bilmem. Hep hayatımda bir ukde olup kalacak. Gene gidiyorum. Dilimde Sezen'in şarkısı "Gülümse" gülümse ya gülümse... Bu kadar zor mu? Zor mu? Hayır! Ne olursa olsun gülümsemek zor değil. Başına ne gelirse gelsin ağlama hep gül hep gül... Allah'ın verdiği o insana özgü harika duyguyu hep yaşa. Ne olur bir kere GÜLÜMSE...

Size tapan bir hayranınız.

Hilal

LeM
SAYI: 612
1 AĞUSTOS 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayrımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU •

KOZALAK

Yazgiz: Çaçmaç

BİTTİ MELMEKET BİTTİ!.. BEN BEYLE PERİŞAN BİR TURİZM MEVSİMİ GÖRMEDİM GÜZELİM MAVİ BAYRAKLI PLAJLARIMIZDA EŞEKLER ANIRIYO...

AAAAAAAAAAAA AAİ AAİİ AAİİİİİİ

BELKİ DE ONLAR BİLE FERYAT EDİYO HALİMİZA... NERDE HELGA'LAR NERDE MONİKA'LAR NERDE BU DEVLET, NERDE BU MİLLET...

ŞORAYA BAK!.. TELİİİ... CIVIL CIVIL MEMELER TİTRERİKEN ORTALIKTA... İPLİĞİ ARAYA GAÇMIŞ MAYOLARIN YANINDAN PIRTLAYAN GÜNEŞTEN PEMPELEŞMİŞ GIÇ ŞAKLARI NERDEE..!

TÜH ALLAH BELANIZI VERSİN. KRİZİNİZİN MINA KOYIYIM!..

O sırada uzaktan müzik sesleri...

DU DU DU DU DİLLERİ LIKIR LIKIR İÇMELİ GÖZLERİ DERYAA DENİİZ

SANKİ DUDU DİL VAR DA ORTALIKTA... YİNE NE HAREKET VARSA BİRAZ ŞU TATİL KÖYLERİNDE VAR...

TABİ TABİİ MEVZU BURDA DÖNÜYO... DALDAKİ FOTOĞRAF MAKİNESİ NE OLA Kİ!.. HAAA... ANLADIIIM... TATİL KÖYÜNÜN FOTOĞRAFÇISI!..

DUBU DUBU

VAY ZIKIŞKENLER VAAY! VAY ŞEREFSİZLER VAY!.. VAY HAYVANLAR!.. BİZ GIVRANALIM AYLARDIR SİZ, FASIR FASIR!..

ÖNCE SU DALDAKİ MAKİNAYI KAPALIM HELE!.. VAY FASIRDAKLAR VAY ŞEREFSİZLER!..

DUB DUB

TURİZMİ BİTİRENLER DE İŞTE BUNLAR... ALIŞ VERİŞ DÜKKANLARI DERİCİSİ, HALICISI, KİLİMCİSİ AHA BU FOTOĞRAFÇISI, HEPSİ İÇERDE,.. OTURSUN İÇERDE, YESİN İÇERDE, SIÇSIN İÇERDE...

KLIP KLIP

GELİN ULAN BURAYAA!

AAA AAH

HİLFE

...EĞLENSİN İÇERDE, ZIKIŞSIN İÇERDEE..! BİR DE HERŞEY DAHİL ZIKI ÇIKARDILAR BAŞIMIZA, ULAN BİZE YOK MU MINA AVRADINI ZÜTTÜĞÜMÜN GENDİNE MÜSLÜMANLARI ULA... FİLİMLERİNİ ÇEKTİM, YEDİ GÖBEK BODRUMA TABEDİÇEM DAĞITIÇAM...

GEL SEN DE GAÇMA HELE HELE GAVURUN DÖLÜNE BAK HELE!..

Kozalak daha sonra turiste tecavüz etmeye kalkışırken g..tünü eşek arısı soktu... Taşhakları ve anüsü şişen Kozalak, şişen anüsü yüzünden 3 gün tuvalete çıkamadı... İzmir'e hastaneye giderken vapur iskelesinde bekleyen bir faytona otomobilinden 12 el ateş açtı... Atları vurulurken kurşunlardan biri yoldan geçen 7 aylık bir hamile kadına isabet etti... Olay yerinden kaçarken ters yola girdi karşıdan eleri araçlara çarpmamak için direksiyonunu çocuk parkına kırdı... 6 çocuk ağır yaralanırken iki çocuk olay mahallinde öldü... Olay yerinden yaya kaçan Kozalak izini kaybettirmeyi başarsa da harala gürele KOHA (Kozalak Haber) haberleri sıcağı sıcağına sizlere duyurmaya devam edecek... harala gürele

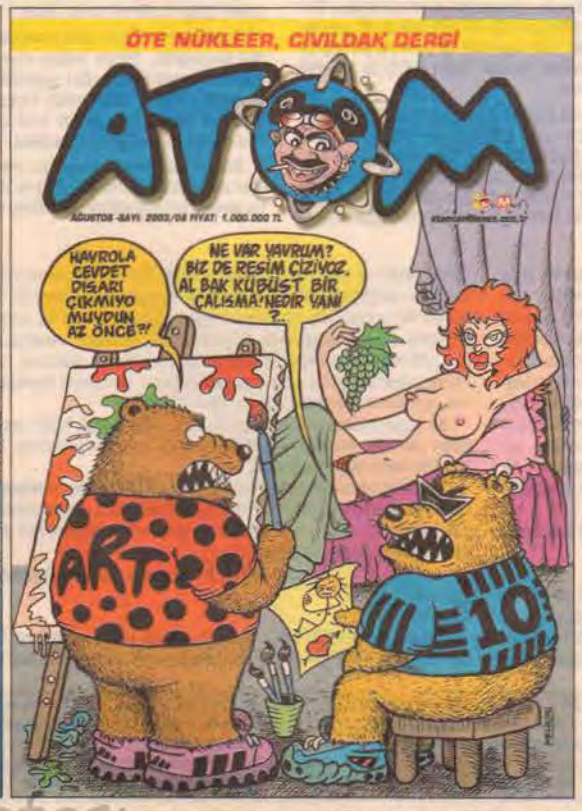

31. Sayısı Cuma Günü Bayiilerde

- Uday ve Qusay Hüseyin, dünyanın gözü önünde Musul'da yargısız infaza kurban gitti...
- **Bir Uzan öyküsü...**
- ODC belgelerini açıklıyan: **www.komikparti.org'cular kim?**
- Eflatun Nuri'nin kaleminden: Dili kesilen torbacı Viyanuş'un hikayesi...
- Yonca Poyraz Doğan yazdı: **Hillary, Bill Clinton'a sex terapisi önerdi...**
- Hackleme aletleri...
- Yudum Şaşmaz'dan **bir Duman konseri izlenimi...**
- Mihri Belli, Tuncay Akgün...

AĞUSTOS SAYILARI ÇIKTI!

613

8 Ağustos 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/32- 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

SUÇ PATLADI!

Emniyet, valilik; "Çaresiziz", "Yetişmemiz imkansız" açıklamasını yaptı. Aile içi şiddet, gasp, kapkaç, hırsızlık, uyuşturucu kullanımı ve fuhuşta olağanüstü artış var. Gelir dağılımı uçurumuyla ve hortumlarla, hükümetlerin aciz ekonomik politikalarıyla yoksullaştırılan halkın tek dayanağı aile içi dayanışma da çatırdamaya başladı. Ekonomik krizin yarattığı büyük işsizlik ile umutsuzluğa kapılan ailelerde artık her fert kendi başının çaresine bakma telaşına düştü. Bir zamanlar her eve iki anahtar vaad edilen yurdum insanı, her evden asgari iki sabıkalıya doğru koşuyor. M.Ç.

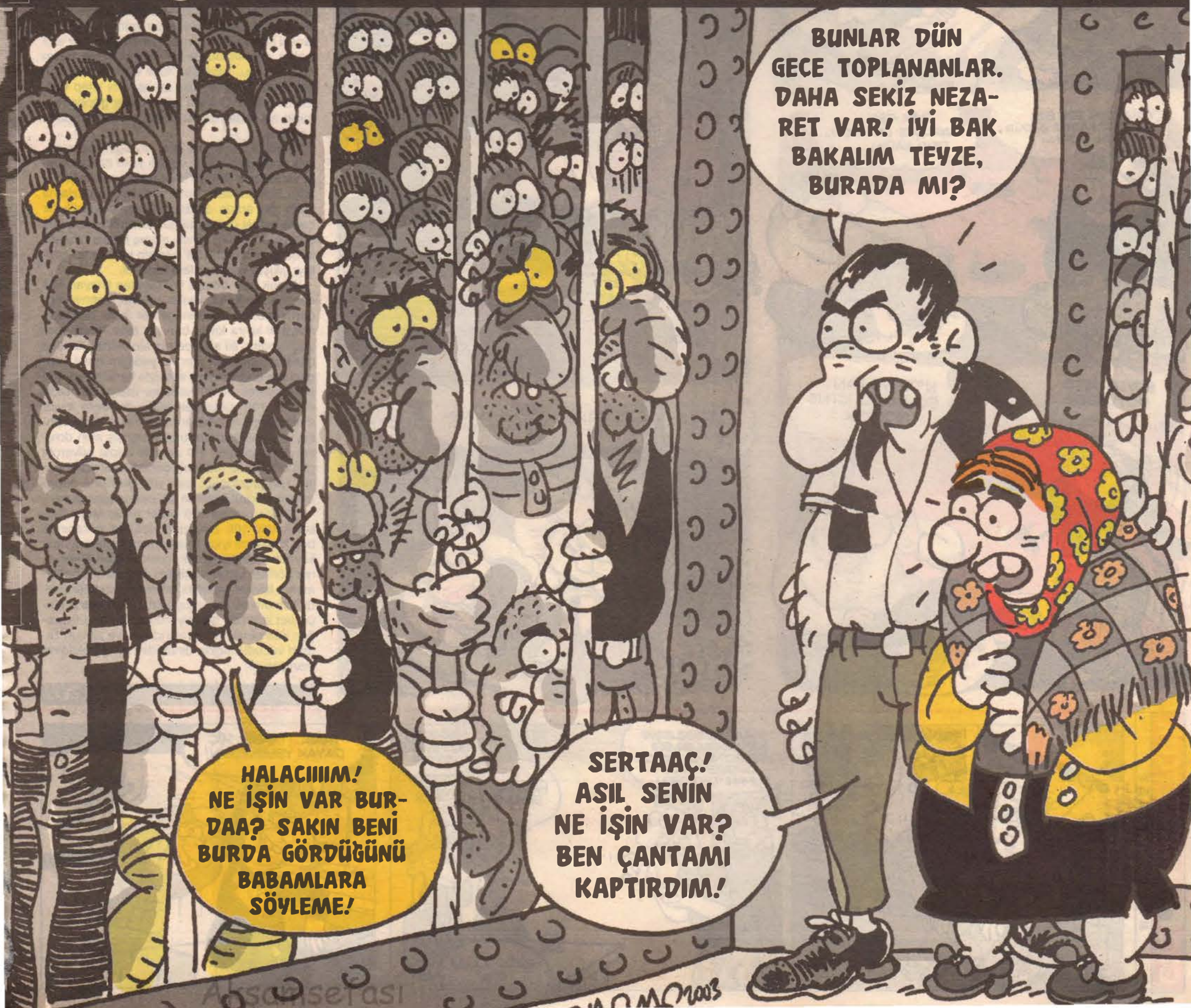

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Gülü

FEYHAN GÜVER

AKSARAY PAŞAOĞLU

MAV YENGE DO AL V AGRA

Geçen hafta arkadaşım Gılgamış arayarak Laila'da "Laila Orient" albümünün tanıtımı vardı. Gazeteciliğin verdiği işim icabı yine çok yorucu bir gece yaşadım. Davette, Fransa'da yaşayan, henüz dünyanın tanımadığı fakat bütün akrabalarımın tanıdığı ünlü ahşap tepsi boyama sanatçısı Fahima Kuduklubötek'de vardı. Dayımın kızı olduğu için değil ama bilmem biliyor muydunuz?

Denizin üstüne kurulan enteresan bir platforma özel olarak hazırlanmış H2O koridoru ve içinde Kenya'dan getirilmiş timsahlar yüzüyordu. İlaçla uyuşturulmuş timsahların üstüne basa basa, sırtları kemiksi ve ondan ona atlayarak platforma ulaştık. O sırada Irak'ta olmadığı iddia edilen Kitle imha silahlarını temsil eden minare boyunda iki dev ve büyük havai fişek ateşlenerek büyük bir gümbürtüyle bir tanesi kontrolden çıkınca benim Hummer'ıma isabet ederek büyük bir gümbürtüyle cipim havaya uçtu. Yapınca, "füze saldırısı" espri'm çok tuttu. Dayımın kızı, bu esprimi kitap yapmamı önerdi. O anda Irak'a asker göndermemizin ne kadar doğru olacağını bir kez daha anladım.

Yemekte, benim de çok sevdiğim derin pasifik ahtapotu, düşük voltajlı yılan balığı kebabı ve sadece Dalyan'da yaşayan ve doğal viagra olduğu olan "mavi yengeç" ve bazlama vardı. Bu arada orada bulunan Bolivya'lı bir çanta ustası uyuşturulmuş timsahları ters yüz ederek on dakka içinde eşime harika bir çanta bana enteresan bir cüzdan yaptığı bu çantayı çıkışta kapkaççılara kaptırdı.

Yemek biter bitmez her taraftan fırlayan 100 dansöz, doğunun kıvrak melodi, batının modern soundu nerden çıktılar belli olmadan dötlen'ni kıvıra kıvıra ben altı tane "mavi yengeç" yedim, iki şişe petrus aldım 100 dansöz bahşiş koparmak için ve yediğim mavi yengeçlerin doğal viagra etkisiyle kendimi kontrol edemeyerek 50-60 kadarını istemeden taciz ederek 100 dansözün yüzü de kıvıra kıvıra masama çıkınca yüzer dolar onbin dolar bahşiş ve mıncıklıyorum bazen bahşiş alan dolanıp gene geliyor 100 dansöz hepsi güvercin gibi üşüşünce platform çökerek karşıdan gelen 150 grostonluk kuru yük gemisine doğru platform sürüklenirken bir kalasa tutundum.

Çıkınca oradan 100 kadar hepsi Mayk Tayson kadar 100 Badigard üstüme çullanınca ben kravatımı iyice sıkarak şahdamarıma baskı yaptım ve gözlerdeki optik sinirleri etkileyerek görme duyumu yitirdim. Kravatı sıkı bağlamanın körlük yaptığını bilmem gazeteler yazdı, bilmem duymuşmuydunuz. Ben orada olacakları görmek istemiyordum. Şu anda Çırağan Kempinski'nin terasındayım ve zaman zaman vücudu alçıda dinlendirmek gerektiğine inanıyorum.

Behiç Pek

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan

İsrail askerleri, son 2.5 yılda 408 Filistinli çocuğu öldürdü.

Daha önce silahlı,sopalı kurultaylarıyla hafızalara yer eden MHP'de benzer görüntüler yine sahnelendi.Kurultaya katılan delege ve konukların silahları sandıklara sığmadı.

Sevgili Pınar Selek'e geçmiş olsun... Mazlumların azizesi sevgili Pınar Selek ağır bir trafik kazası geçirdi.. Kendisine geçmiş olsun; bir an önce sevdiklerine kavuşsun diyoruz...

Dışişleri bakanı Abdullah Gül Amerika gezisi dönüşünde şahin kesildi!

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ile Hükümet arasındaki "Orman Yasası" restleşmesi refanduma doğru gidiyor. Sezer, yasayı geçirtmemekteki kararlı tutumunu sürdürüyor.

Istanbul Valisi'ne göre "kapkaçı bitirmek" ütopik bir düşünce... Bunun için polis jandarma yetmez...Tek suçlu ise "gün geçtikçe genişleyen özgürlükler"

Kanlı Bahis.. ABD yönetimi 1 Ağustos'da açmayı planladığı veb sitesi projesinden vazgeçti. Veb sitesine üye olanlar, Ortadoğu ülkelerinde "suikast", "rejim değişikliği" ve "askeri darbeler" gibi konularda bahis oynayacaktı...

Başbakanı sırtından atan atla konuştum!

- Merhaba Cihan.

- Merhaba ağbi!

- Moralin bozuk gibi.

- Bozuk tabii. Fanatik AKP'lilerden tehditler alıyorum, "Delikanlıysan surdibine gelirsin P.P." diyolar.

- P.P. ne lan?

- Potansiyel Pastırma!

- Niye attın Tayyip'i sırtından?

- Ben ne bilirim Tayyip'i, Kuyyip'i. Kalabalıktan ürktüm. Şimdi sen insansın. Bi anda etrafını 30-40 at sarsa, korkmaz mısın ağbi? İşte bana da öyle oldu.

- Üstelik Arap atıymışsın, Tayyip'e yakınlık duymadın mı hiç?

- Milliyetçi bi at dilim ben. Artı, Tayyip'le Arap'ın ne ilgisi var. Araplar'a saldıranlarla işbirliği yapmıyo mu bunlar?

- Ulan?! Sakın muhalif kimlikle yapmış olmayasın bu hareketi?

- Valla ilgisi yok. Kötü niyetli olsam düştükten sonra ezerdim başbakanı. Bi tekme de Ali Müfit Gürtuna'ya kordum, çünkü o teşvik etti Tayyip Erdoğan'ı. Ama yapmadım, at mat demezler, çıkarırlardı valla DGM'ye.

- Senin hakkında çeşitli iddialar var.

- Ben de okudum. Yok DYP'nin atıymışım, yok İmar Bankası'nın atıymışım. Hiçbir kurumla ilgim yok ağbi. Ben evinden uzak, yalnız bir atım.

- Birkaç dakika sabırlı olup uyum gösteremez miydin?

- Başbakan binmeden önce, "Sen herşeyi başardın, bunu da başarırsın" diye bağırdı arkadan biri. Ata binmenin nesi başarı? O hengamede neye uyum göstericem? Madem öyle. 7. Uyum Paketi'ne beni de dahil etselerdi!

- Başbakan tekrar binmek istese izin verir misin?

- O defter kapandı ağbi! Artık sakinleşmek istiyorum. Gizli bi şekilde "MGK Genel Sekreterliği" önerildi bana ama reddettim!

- Çok ilginç. Niye reddettin?

- Kabul etseydim, bu makama ilk kez bir sivil at gelmiş olacaktı. Daha önce burada resmi bir at görev yapmış olsa, hadi neyse. Ama hem ilk sivil, hem de ilk at olmayı göze alamazdım. Aşırı spekülasyon yapılırdı.

- Bu olay sayesinde ünlü de oldun.

- Şöhret geçici ağbi. Dana Ferhat da, Beyaz Balina Aydın da ünlüydü bi zamanlar, şimdi nerdeler? Yakın zamanda bi papağan da ünlendi, "Aşkımızın tek tanığı" diye, iki gün sonra unutulmadı mı? Sakin bir hayat istiyorum ben. Topluma kazandırma yasasından yararlanıp, iki dönüm orman vasfını yitirmiş arazi sahibi olabilsem, benden kralı yok! Şöhret insanların olsun.

- Haydi konuş Cihan, niye attın başbakanı?

- Tamam, ama aramızda kalacak. Tüm dünyaya rodeocu başbakan imajı verip Amerika'ya biraz daha yakınlaşsın istedim. Fakat düşüverdi adam!

- Acı duydun mu olaydan sonra?

- Acı demeyelim de, üzüldüm biraz. "Acı çekiyorum" desem, vurmaya falan kalkarlardı deriyolar.

- Son bir diyeceğin var mı?

- Arap atı gitmeyinen yorulmaz ağbi. Ama medya beni çok yordu be ağb !

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

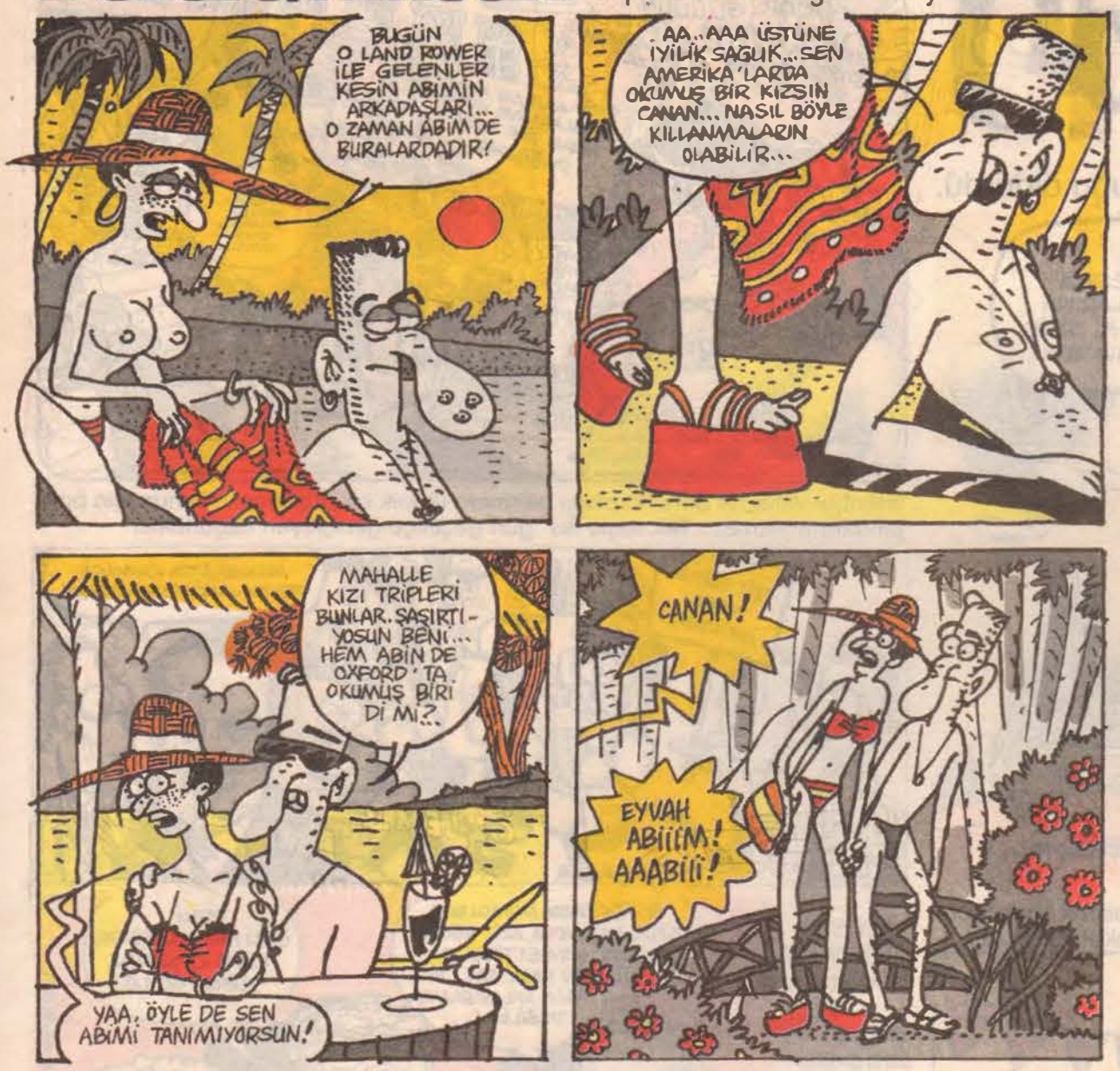

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

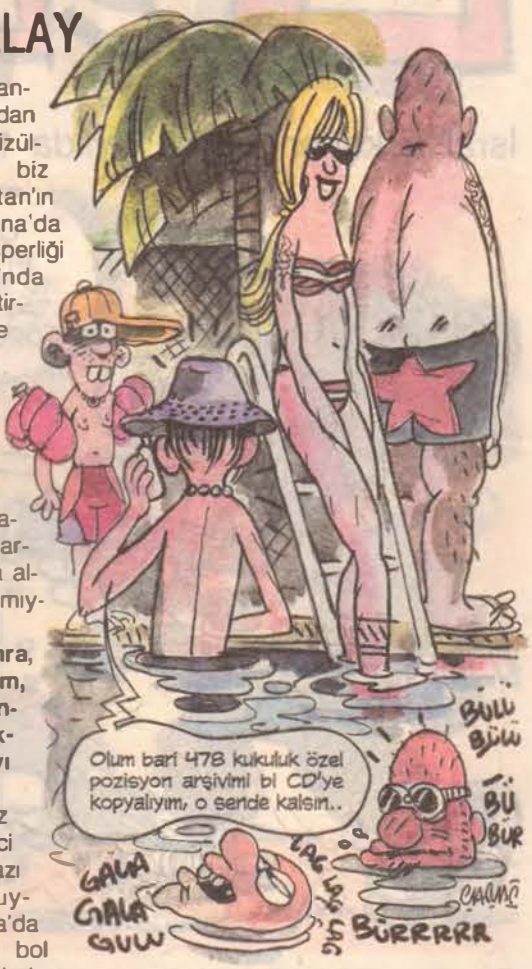

- Alo...Bazı anne ve babalardan duyduk çok üzüldük Sıkılhan, biz seni Kazakistan'ın başkenti Astana'da Bergamut Eksperliği Yüksek Okulu'nda tahsil görmen için yetiştirmedik! Modern bir aile olaraktan üniversite başvuru formunu birlikte doldurmalıydık seninle... Ayrıca ilginçlik olsun diye Tipo Baskı Serigrafi ve Uygulamalı Römork Bakım Teknisyenliği yazarsan baban sana araba almıycak! Evet, hayır almıycak.

- Bu laflarından sonra, ben iki kere çalışıcam, Japon turist olucam anne! Bak adamlar emekli olup bütün dünyayı dolaşıyorlar...

- Tokyo hayatta olmaz Sıkılhan! Ordaki öğrenci yurtları terör yuvası, bazı anne ve babalardan duyduk çok üzüldük. Bursa'da akrabalarımız var, bol bol Uludağ yaz... Çanakkale olabilir, ev tutar hafta sonları yanına gelirsiz. İşletmeye ve ekonomiye ağırlık ver, ofisimizin Geo'su Bokhan Bey sana burda staj sözü veriyor...

- Aslında ben Grönland'da kendime ıssız bir fakülte bulmuştum ama...

- Sakın evladım... Orda ısınma ve yemek artı okulun sosyal tesisleri... Bazı anne ve babalardan duyduk...

- Anne! Söyle o bazı anne ve babalara ben daha henüz üniversite sınavına girmedim... Girdiğim sene hep birlikte yaparız tercihlerimizi!

- Anlıyorum... Tabii! Eee, sanıyorum ajandamda bir karışık oldu. Bu elektronik ajandalara alışamadım Sıkılhan, 2004 Ağustosuna bakıyomuşum. Herneyse, evet. Eööö. Hehe... Mizah işte budur Sıkılhan, yanlışlık sonucu doğan spontan hümor... Eheh...

- Alo? Beni Istiklal'de, Kızılkayalar'da, Moda çay bahçelerinde göremezsen merak etme diye söylüyorum, şu an İstanbul'dayım ama evden dışarı çıkmıyorum Sıkılhan.

- Harika! Birlikte çıkmayalım mı Bunalgül, ne dersin?

- Şapşallaşma, ben senin gibi asosyalik diilim. Tatilde çok değiştim ben Sıkılhan, yüzümü saklıyorum şu an. Saçlarımı kısaltıp turuncu renge geçtim. Dudak yanımda çift topuzlu bir piercing, dirseğimde tarantula motifli dövmem var. Yanlış yere çekme ama bakış olarak da üstüne bozuk para bantlanmış T-box külotlarına sıcak duruyorum...

- ... Ve kendini eve hapsedip işkence çekiyorsun, öyle mi?

- Safsın yani, o kadar olur! Yeni halimi görmek, algılamak isteyenleri bekletiyorum. Kendimi geliştirmek için eşek gibi uğraştım, bir haftada harcayamam tamam mı! Örnek veriyorum, yeşil köpekbalığı sırtı desenli tişörtümle gece 20 metreden bana "Aaa Cameron Diaz" geçiyo diye laf atabiliyolar... Biliyorum merak ettin ama Ağustos sonuna kadar görüşemeyiz... Kusura bakma...

- Şunu Şubat yapsak?

- Domuz!

- Alo? Sıkıl, ben Çaatay... Arkadaşlarla Olimpos'a tatile kaçıyoruz, bir haftalığına sana bişeyler biraksam bakar mısın?

- Sulanıcak saksıların varsa alırım ama kedi köpek kabul edemiyorum Çaatay, alt komşumuz evde hayvan besliyoruz diye mahkemeye veriyor...

- Benim emanetler sanal abi, pet bakımı yok. Dağ başında internet cafe bulamam diye yani ben... Şimdi üç mail'im var, şifrelerini yazıcam sana. Her sabah nete bağlanıp gelen kutusuna bakarsın. İki özel aşk mail'im gelicek onları dediğim biçimde yanıtlarsın...

- Çaatay alt komşumuz Telekom'u mahkemeye verdi, kablo net'imizi kestiler...

- Sorun yapma be kanki, mahalledeki internet cafe'ye kaçarsın. Şimdi, bi FRP oyun sitesi var adresini vericem. Orda yöneticiyim, ona da sadece girip çıkıcaksın bişey yok, maksat üyeliğim iptal olmasın...

- Çaatay seni mahkemeye vermek istiyorum...

- Olum bari 478 kukuluk özel pozisyon arşivimi bi CD'ye kopyalıyım o sende kalsın, ben yokken annemler bilgisayarımı açarlar filan... Aloo? Sıkıl?

- Sana susma hakkımı kullanmak istiyorum Çaatay, avukatımın cebini ara!

- Aloo? Sıkıl? Alooo? S...

skhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

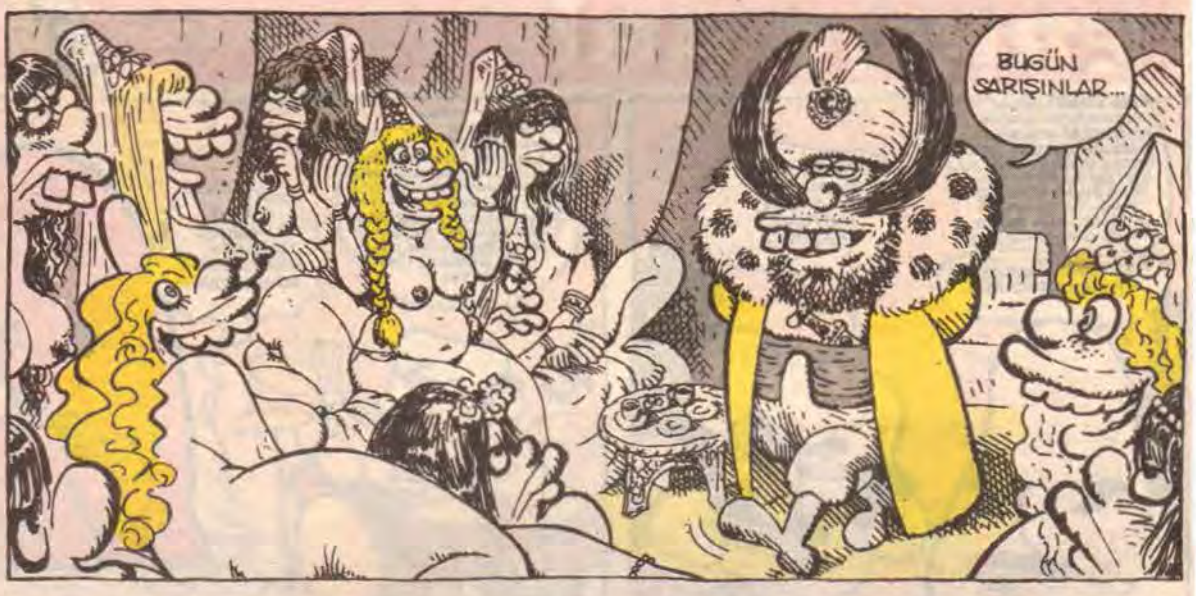

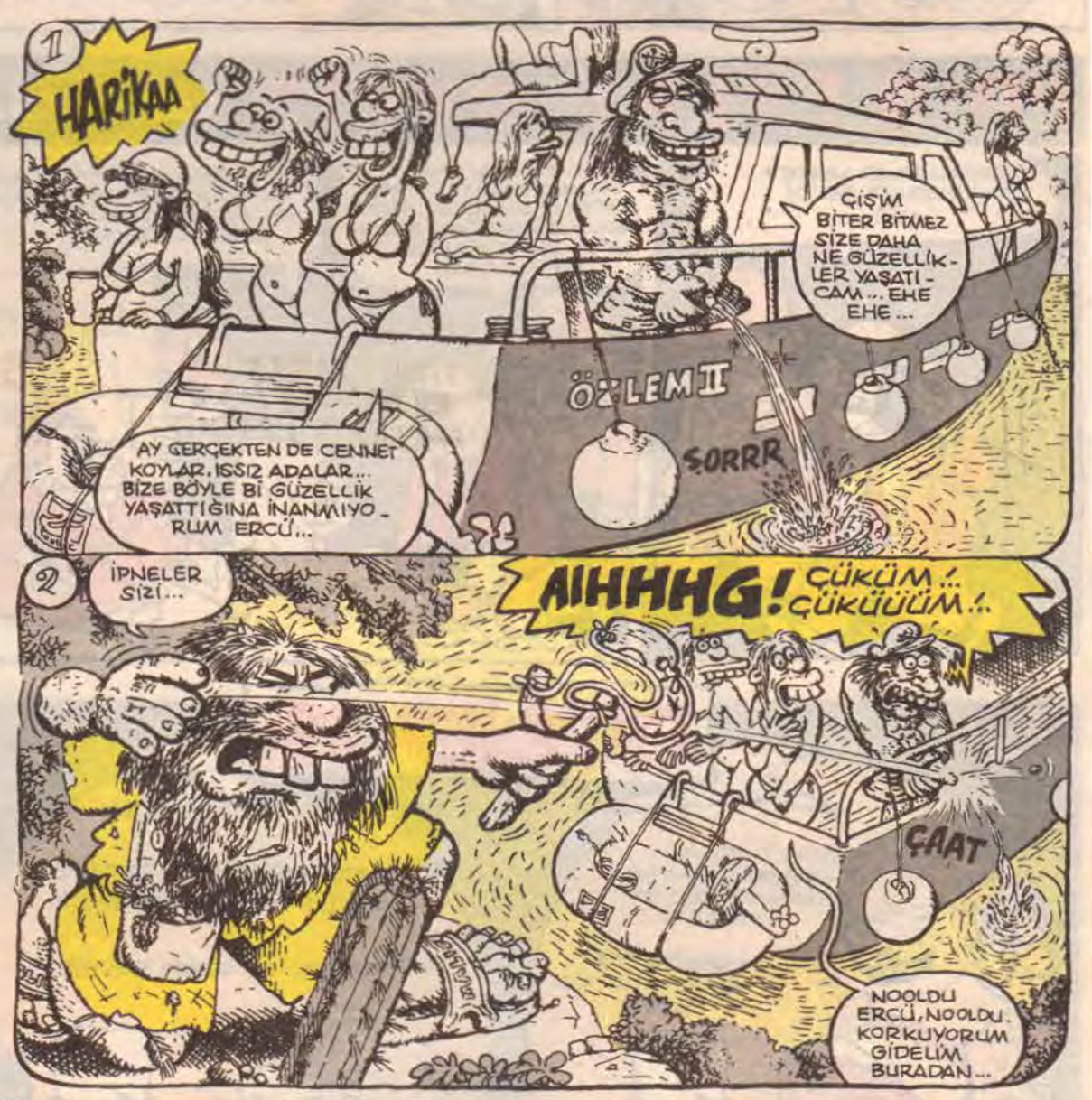

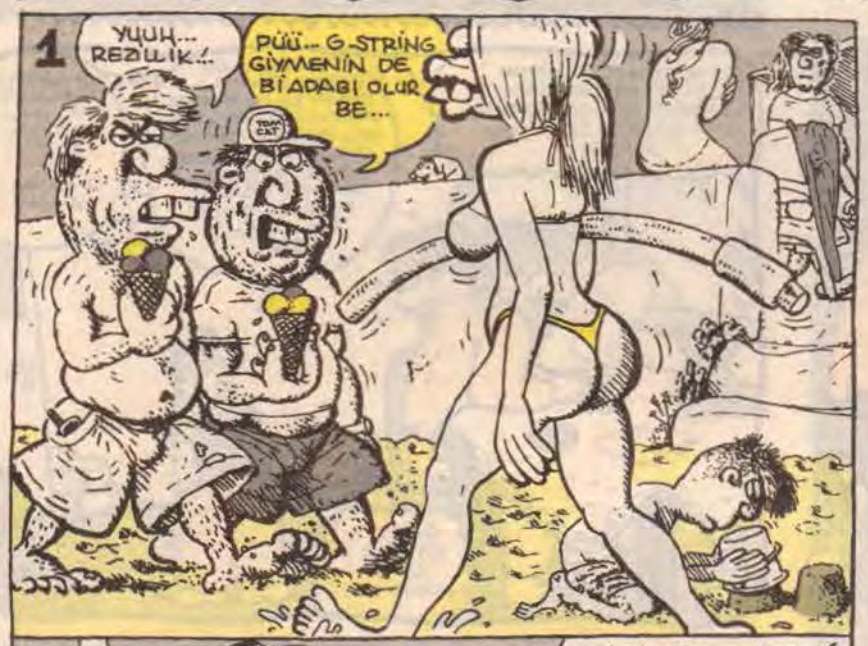

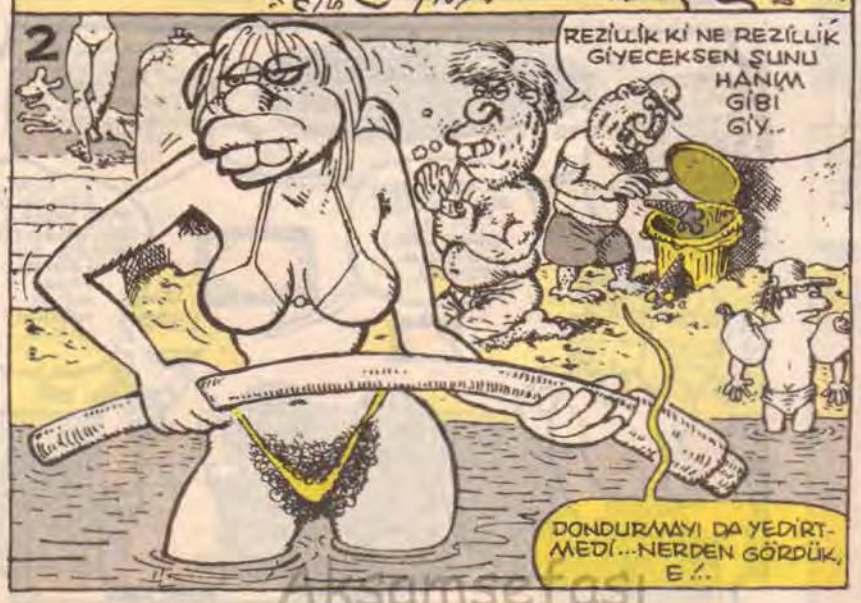

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

Akşam Ailesi
metinfidan@hotmail.com

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

BİR, DÜŞÜN ADAMININ MAKUL KARŞILANAN DÖNÜŞÜMÜ 2. Bölüm

ÖZET: O, bilginin değerini anlamıştı... Okudu, araştırdı irdeledi sorguladı... Öğrendikçe bilgi denizinde bir damla olduğunu anladı... Sonra birden kafasındaki her delikten ışık saçmaya başladı... Bir görevi vardı onun ama ne?.. İçgüdüleri orta gidip bir minibüse binmesini söyledi...

Neden minibüse binmesi gerektiğini bilmiyor, buna bir anlam veremiyordu. Ama içgüdüleri buna zorluyordu onu. Anlam, kuşkusuz ki arkadan gelecekti.

Gece vakti... Ve kendi durumu... Birçok minibüs onu almaya yanaşmadı... Nedeni belliydi...

AH BU ŞEKİLCİ VE ÜRKEK İNSANLAR... BİLİNMEYENDEN KORKARLAR, DURUP SORMAYI DENEMEZLER... AMA BİRKAÇ PARÇA PAMUK ONLARIN KORKUSUNU GİDERMEYE YETER... İKİ PARÇA KULAKLARIMA, İKİ PARÇA BURNUMA...

Nitekim ışık sızması engellenince ilk gelen minibüs durdu önünde...

Boştu... Sadece arka koltukta bir kişi... Neden bu minibüsteydi ve zaman kendisine neler hazırlıyordu?.. Bilemeden beklemeliydi...

Ve sonra birşeyler olmaya başladı... Minibüs virajlarda savruldukça ve altındaki asfaltın her girinti ve çıkıntısında sarsıldıkça boynu dönmeye başladı... Bir vidanın yuvasından gevşemesi gibi kafası gevşedi...

Döndü... Biraz daha döndü... Olayın tek tanığı arka koltuktaki adamdı...

Ve nihayet son bi sarsıntıda.

PAT!..

NN... NOLDU BE?

BİR LAMBA KARPUZU... İÇİNDE AMPULÜ DA VAR...

SAĞDA MÜSAİT Bİ YERDE...

ŞEN NERDE İNECEN AB.....

AAAAA...

ÇATOORK..

Bilginin ışığıyla aydınlanan adamın umutları ve düşündüğü misyonu çok farklıydı... O zannediyordu ki bir kütüphane masasını ya da bir okul çocuğunun ders kitaplarını, veya bir bilim adamının gece çalıştığı formülleri aydınlatıcaktı... Ama olmadı... Tavana takılıp aydınlattığı yer hayallerinin ötesindeydi... Ama şimdilik... Belki ilerde – Kimbilir...

YİNE DE BİŞEY OKUYO...

NAL KAPON GİBİ

BİTTİ

canbarsan@superonline.com

Feyzi Öğretiyor

feyzi@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

KİMSELER BEKLEMEZKEN BEKLE BENİ

Kar yağıyor. Yıllardır ilk kez yılbaşı gecesinde bu kente böylesi bir kar yağıyor. Gökyüzü parça parça pamuklar halinde iniyor şehrin üstüne. Karşı binaların çirkin balkonlar çoktan beyaz bir örtünün altında kaybolmuş bile. Kimbilir kaç saattir bu pencerenin kenarında oturmuş dışarı bakıyorsun. Ama daha yeni farkediyorsun karın yağdığını. Sarhoş olmayı başarmışsın anlaşılan. Viski şişesi çoktan yarıya inmiş olduğuna göre...

Hey gidi koca Selim... Sen ne karlar gördün be, bu da birşey mi! Hatırlasana **Erzurum'u**... Tahsilata diye gittiğin o şehirden cenazen geliyordu neredeyse. Mart ayının sonlarıydı. Dallarda çiçeklerin patladığı o erken bahar günlerinde öylesi bir kar fırtınasını kim tahmin ederdi ki. Meteoroloji falan hak getire. 70'lerin sonları. Her yerde kan gövdeyi götürüyor. Televizyonda, radyoda ölü, yaralı haberlerinden hava tahminine sıra gelmiyor ki. O günlerde uzun yola çıkmak başlıbaşına bir intihar girişimiydi zaten. Ama ekmek kavgası işte. Üçyüzbin lira mıydı neydi alacağın? Vay be üç yüz bin lira mı! Ulan kağıt mendil satıyorlar be şimdi o paraya! O dandik otobüs **Erzurum** girişinde kara saplandığında imdadınıza jandarma yetişmeseydi uğruna donarak can verdiğin paraya bugün bir kağıt mendil alınacaktı demek. Günlerce o Allah'ın unuttuğu köyde jandarma taburunda mahsur kalmıştın. **Nuran** çıldırmıştı merakından. Evlendiğinden beri ilk kez ayrılıyordun karından. O donducu soğuk değil, **Nuran'dan** ilk kez bu kadar uzakla olmak titretiyordu içini. Nereden bilecektin ki?.. Hiç aklına gelir miydi yıllar sonra onu o çukurun içine birbaşına yatırıp, üzerini ağır ağır toprakla kapattıktan sonra içinin aldığın her nefeste hep öyle titreyeceğini?... Nereden bilecektin ki?..

Ah, **Nuran**... Şimdi burada olsaydın, gelip alnından doldurup doldurup boşaltılığım bu kadehi elimden. Başını, tıpkı seni o ilk gördüğüm günkü gibi mahzun mahzun yana eğer, gözlerindeki o masum, o ağlamaya hazır kız çocuğu ifadesiyle, **n'olur sevgilim, içme artık, bak ülserin azacak yine**, derdin. Ama doğru ya, bu gece yılbaşı. Bu gece ses etmezdin bana. Zaten evde olmazdık ki. Önce annenlere gider, onlarla yemek yiyip, gönüllerini alır, sonra atardık kendimizi dışarı. Arkadaşlarımızla sabaha kadar eğlenir, sonra da günün ilk ışıklarını hep beraber gittiğimiz çorbacıda karşılamadan eve dönmezdik. Yorgun argın üşenmeden yaptığın orta şekerli kahveyi şöyle karşılıklı oturup keyfini çıkara çıkara içmeden başımız yastığa değmezdi, değil mi?... Ah güzelim, sen burada olsaydın düşer miydim ben bu hallere?

Gözlerimi kapatsam da açsam da hep karşımdasın. Hala işten çıkıp eve döndüğümde içeri girer girmez, o narin ellerinle uzun, siyah saçlarını aceleyle toplayarak mutfak kapısından süzülüp gelişini görüyorum. Pişirdiğin enfes yemeklerin kokuları yok artık. Ama bütün gün özlemle eve dönüşümü bekleyen su yeşili gözlerin hep orada, tam karşımda asılı duruyor. **Hoşgeldin canım**, diyerek boynuma sarıldığını, o burnumun ucundan hiç eksilmeyen bahar kokundan anlıyorum. Kırklı yaşlarına rağmen hiç bozulmamış, inanılmaz bir güzelliğin vardı senin. Kanser bile zalimce içten içe vücudunu yiyip bitirirken o masum güzelliğine dokunmaya kıyamamıştı sanki. Hiçbir zaman bırakmadın kendini. Ağrı kesicilerin acılarını dindirmeye yetmediği o son günlerinde bile hemşirelerden peruğunu düzeltmelerini ve sana makyaj yapmalarını isterken, belki de hepimizden çok daha hayat doluydun.

Hey gidi koca **Selim**... Karın öleli tam tamına iki yıl olmuş bak... Ölümün eşiğindeki o kadın, kollarını kırmadıkça kadar enerjiye sahip değilken bile hala sana güzel görünmeyi isteyecek kadar hayata bağlıydı. Onun içindeki o yaşam sevincinden hiç mi ders almadın? Yapmaya çalıştığı tek şey sana umut vermekti. Onun ardından hayata sımsıkı tutunman gerektiğini, yaşamın en anlamlı ve en değerli şey olduğunu anlatmaya çalışmaktı aslında. Peki sen ne

DİPNOT

Alp Tamer

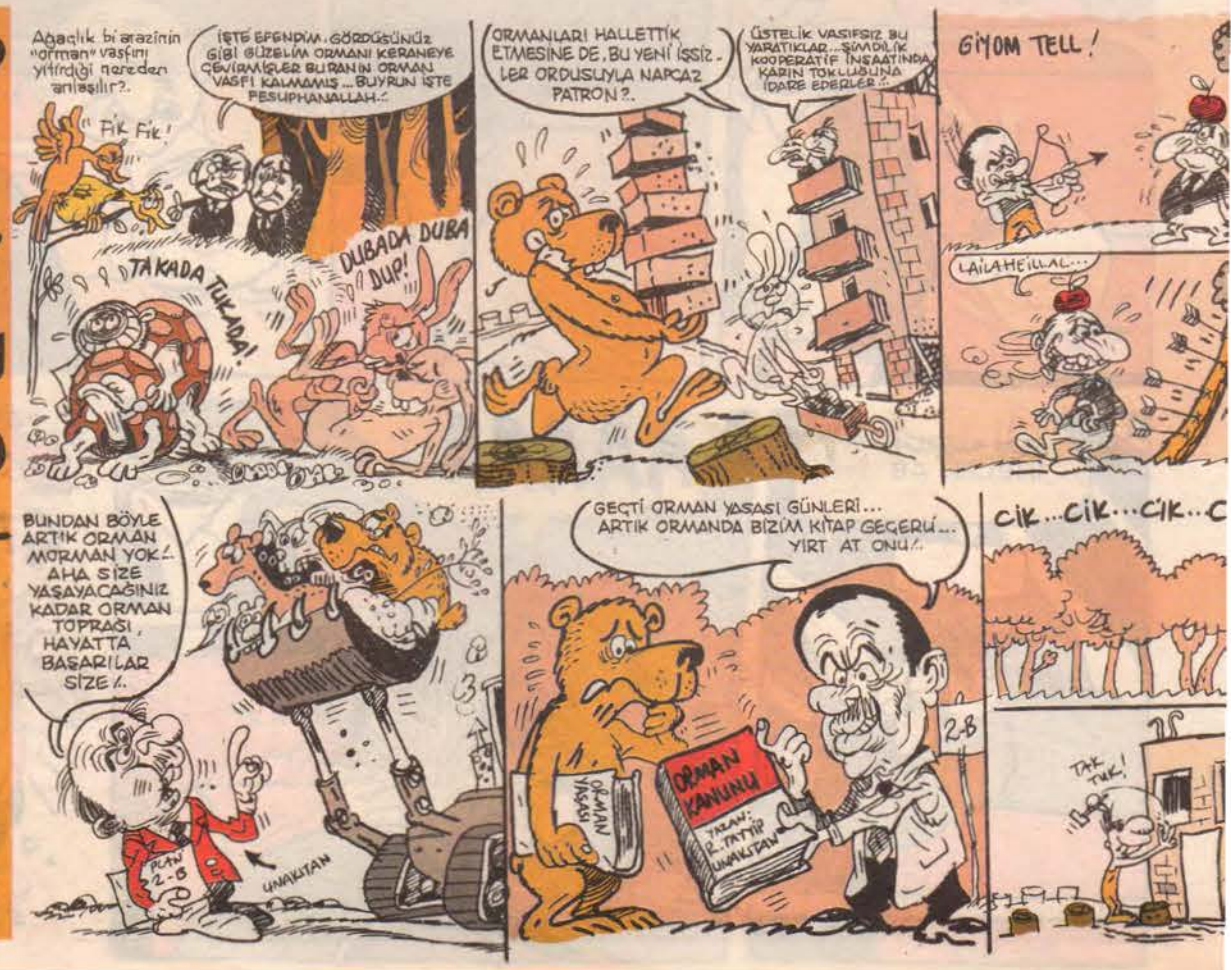

Akşamsefası

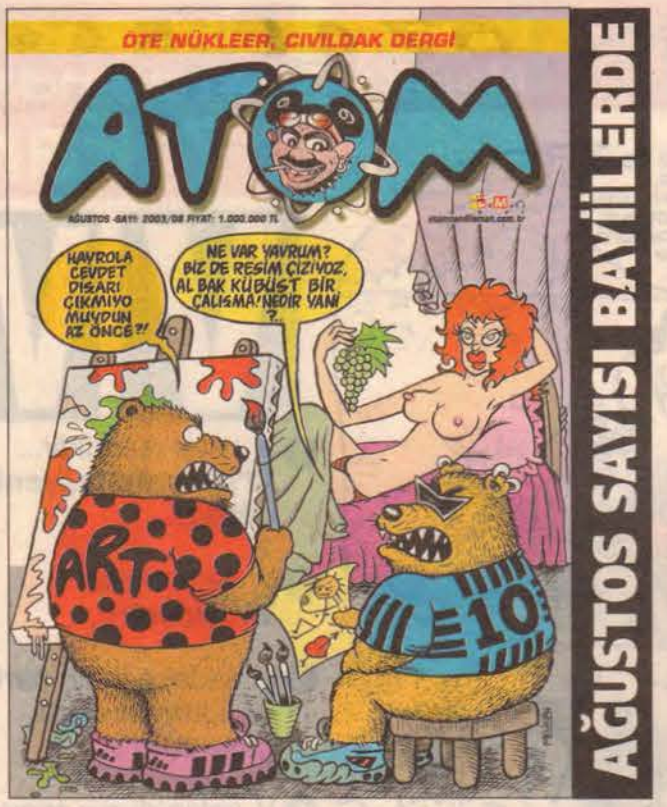

yaptın? Aylar boyunca dünyayla, dostlarınla, ailenle, sevdiklerinle ilişiğini kesip, her gece ama her gece kanın kapıyı açıp içeri girecek diye, sana geri dönecek diye sabaha kadar uykusuz bekledin... Hayata küsüp işi gücü unuttuğun için yıllarca kanınla beraber emek emek büyüttüğün, hale yola koyduğun o şirketin kapısına kilit vurmak zorunda kaldın. Kanının özlemine dayanamayıp, onun ölümünü içine sindiremeyip sabahlara kadar intihar planları yaptın... Kanının giderken sana verdiği o en son hediyeyi, her ne olursa olsun hayata sıkı sıkı tutunman gerektiğini en sonunda anlayabilmek için koskoca birbuçuk seneyi alkolik olmanın eşiğinde geçirmen gerekti.

Peki sonra ne oldu? Hayata yeniden tutunduğunu sandın sadece. Elliye merdiveni çoktan dayadığın bu yorgun ömründe aşkı yeniden keşfettin de ne oldu sanki? Tam yirmi sene boyunca bir kez bile aldatmadığın kanı öldükten sonra, onun kokusunu, onun gözlerindeki o masum, o ağlamaya hazır ifadeyi, o mahzun mahzun yana devrilen başını onun yan yaşındaki gencecik bir kadında, zavallı ve çaresiz bir Romanyalı fahişede buldun da ne oldu?

Bu gece çalışmayacaktı, bu gece yalnız senindi, bu gece iki sevgili gibi el ele tutuşup, bu kokuşmuş hayatın dışına beraber kaçacaktınız hani? Söz vermişti değil mi. Evet, söz vermişti. O yarım Türkçe'siyle, **Tamam, Selim, beraberiz,** diye titremişti sesi telefonda. **Canımsın, canım,** demişti. Tıpkı **Nuran** gibi... O da öyle derdi sana: "**Canımsın...**"

Beyoğlu'ndaki o meyhanede çektirdiğiniz, omuzuna başını yaslayarak poz verdiği o fotoğrafı çerçeveletip, kendi ellerinle özene bezene süslü kağıtlara sardın, ona hediye etmek için. **Nuran** öldüğünden beri ilk kez bir kadın için hediye paketledin. Çıkıp kendine yeni bir pantolonla bir gömlek aldın, **Nuran** öldüğünden beri ilk kez... Giyindin, traş oldun, kokular sürdün. **Nuran**'ın ölmeden önce doğum gününde sana hediye ettiği o kokuyu sürdün, o gittiğinden beri ilk kez.

Sonra bir telefon. Telefonda ağlayan bir ses. **Nuran** gibi ağlayan, **Nuran** gibi titreyen bir ses...: "**Selim, affet beni. Polonezköy'de ben. Bu gece iş var. Affet Selim. Lazım iş, lazım para... Canımsın, affet...**"

cezmiersoz@leman.com.tr

Munzur Doğa ve Kültür Festivali muhteşem geçti ve ortak ses şuydu; Munzur Vadisine dokunma!...
Marmaris. 16 Ağustos Cumartesi günü, saat 19.00-21.00 arası **Marmaris** Belediye Salonu'ndayım. Ulusal Egemenlik Caddesi, Uysaler İşhanı No: 36 Marmaris.
İzmir. 30 Ağustos Cumartesi günü, saat 16:00-18:00 arası İzmir Fuarı Le Mans Standındayım...
KİLİM Sanat Edebiyat Kültür Gündeli saçkısı... P.K.:85 Çorum.
Mustafa Keş. Nehir yara ve rüzgar, şiirler. Damar Yay.

Aksamsesi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

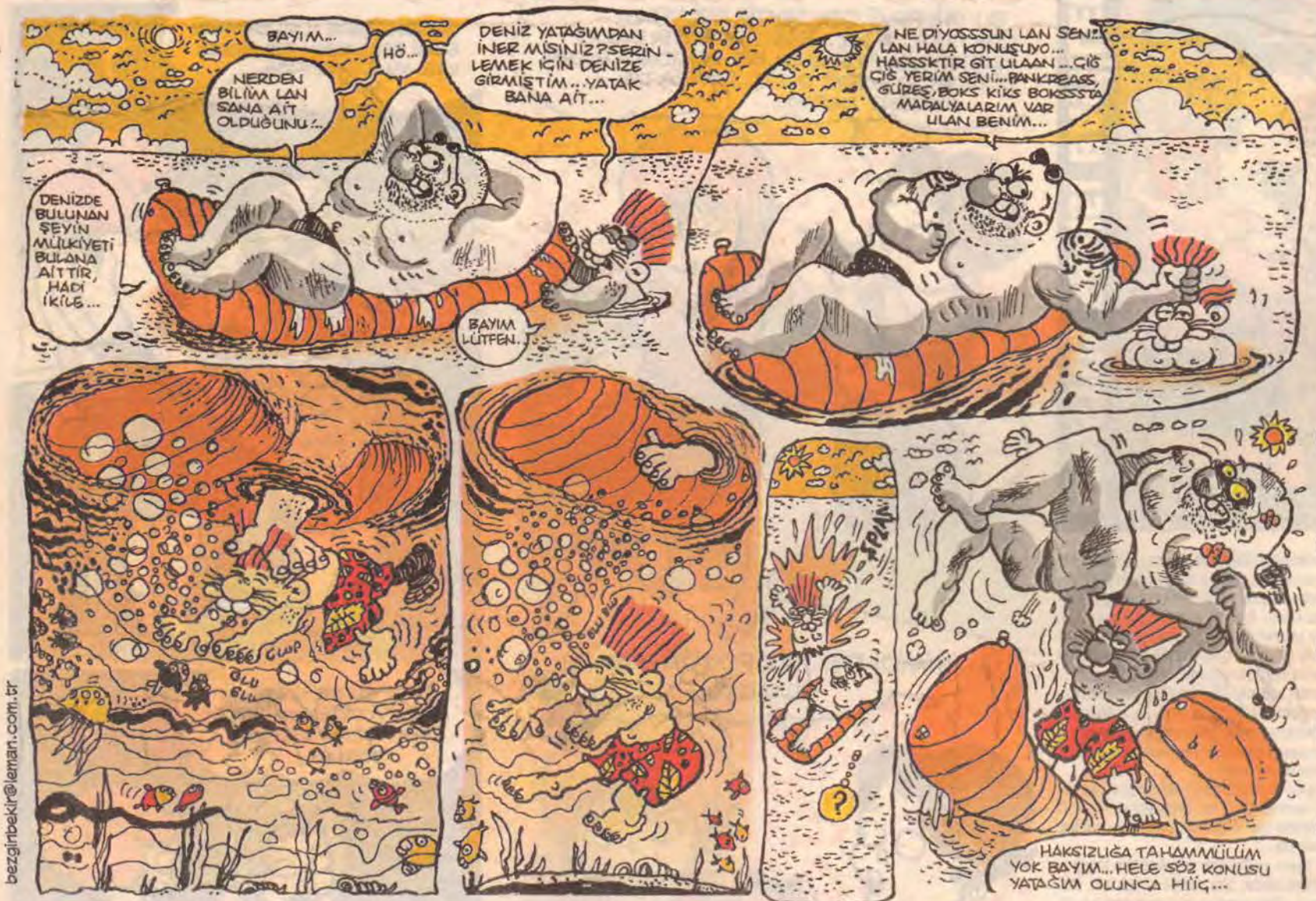

bezginbekir@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

1. V, zafer işaretidir... **W'nin zaferle, yenilgiyle işi olmaz!..**
2. V, sade haldir... **W, iyicedir!..**
3. V, sadece Latin harfidir... **W, Latin'in önde gidenidir!..**
4. V, yakın durur, tanıştır... **W, mesafeli ve soğuktur, yabancıdır!..**
5. V'yi ben çok yazdım... **W'yi çok az yazdım!..**
6. V Yaka vardır... **W Yaka var mıdır, varsa nasıldır, bilemem!..**
7. Vudi Elın deriz... **Woody Allen yazarız!..**

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

• Romantizmin beşiği tilki koyunun yeni müdavimleri...

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

• YENİ TREND TESETTÜR BEACH.

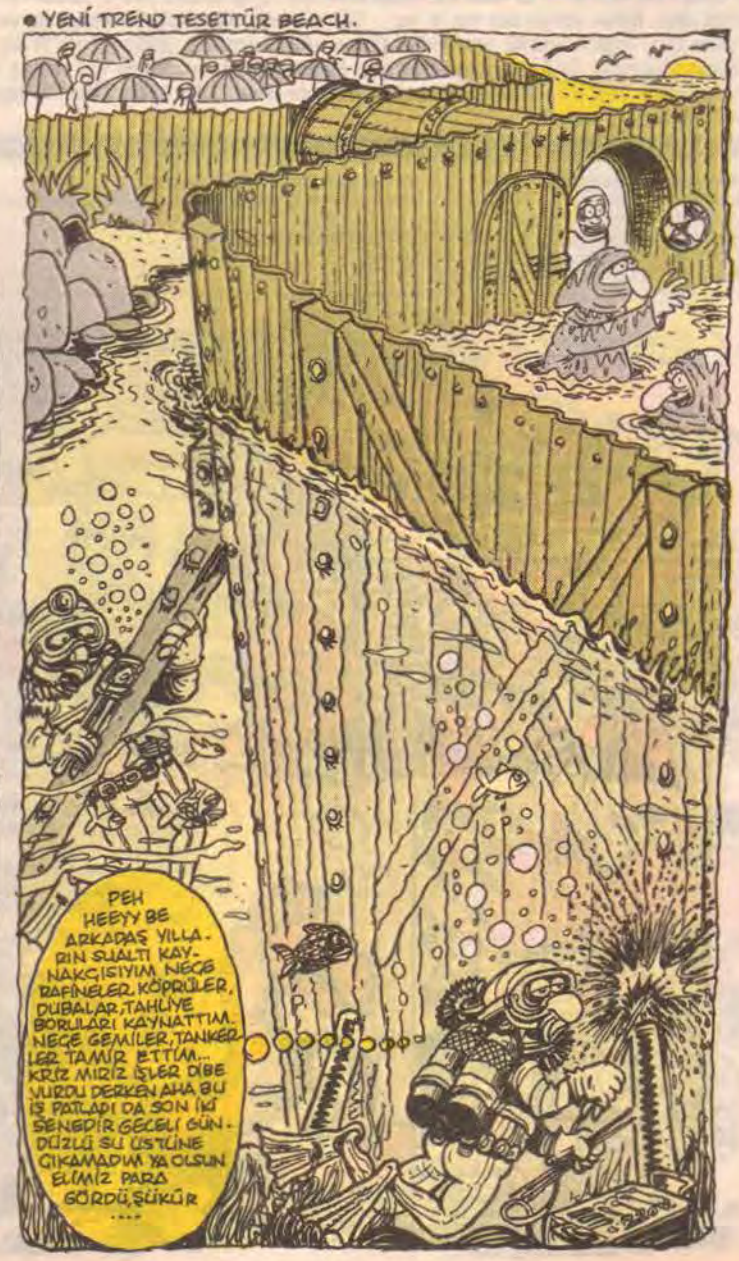

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

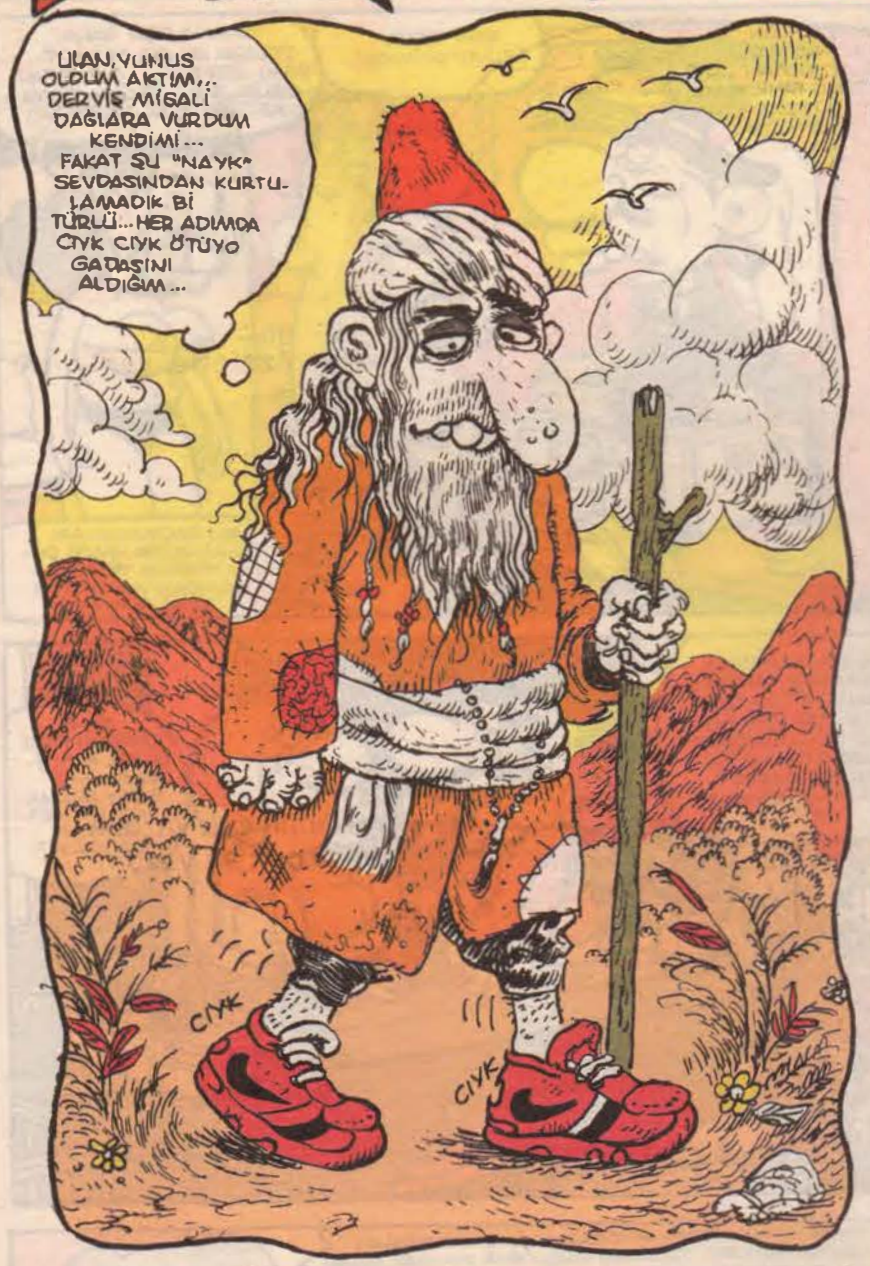

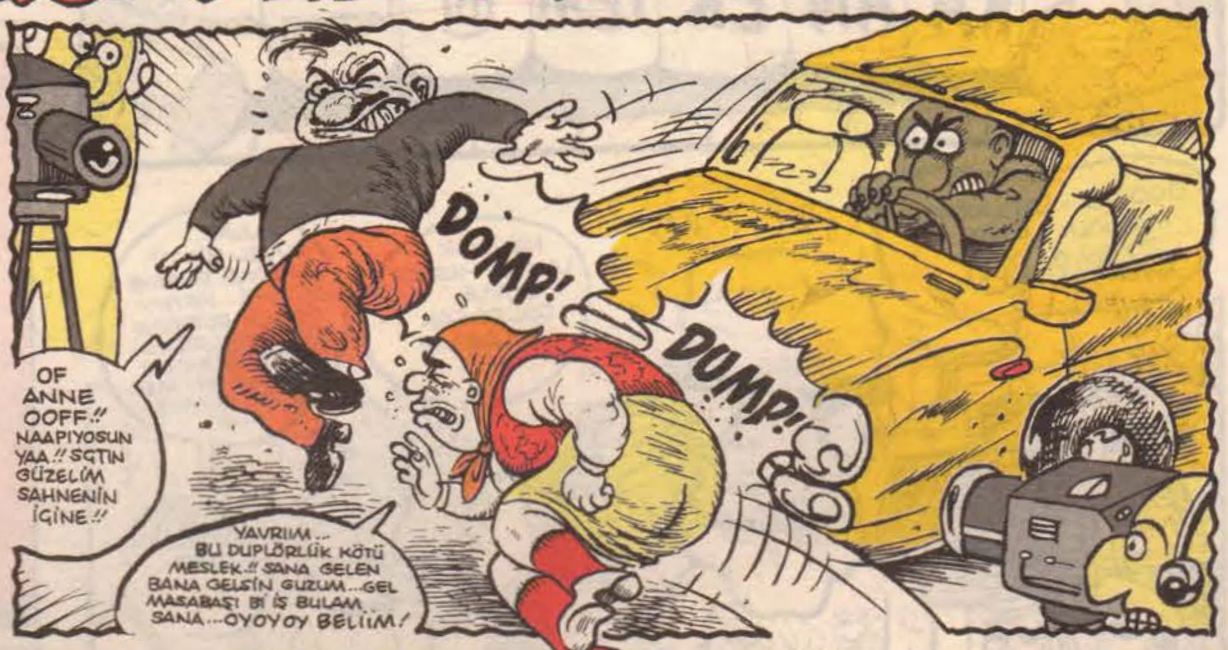

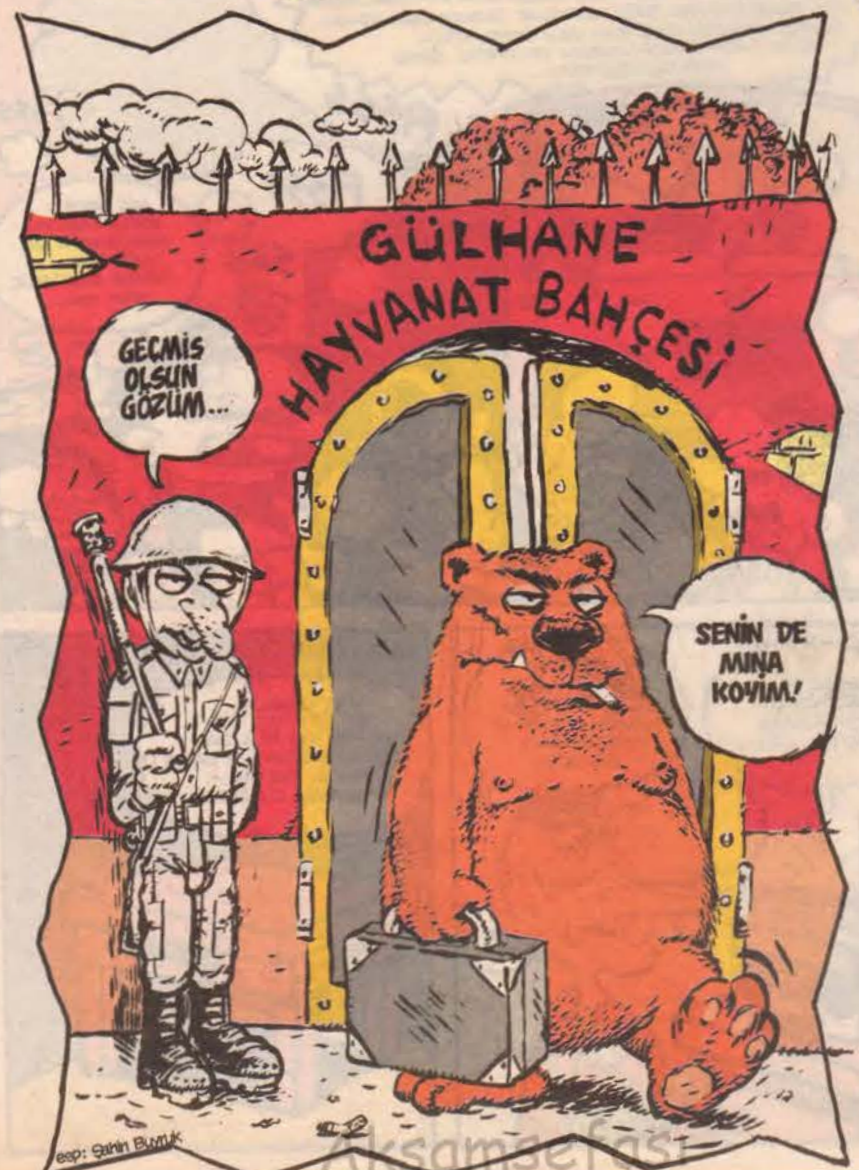

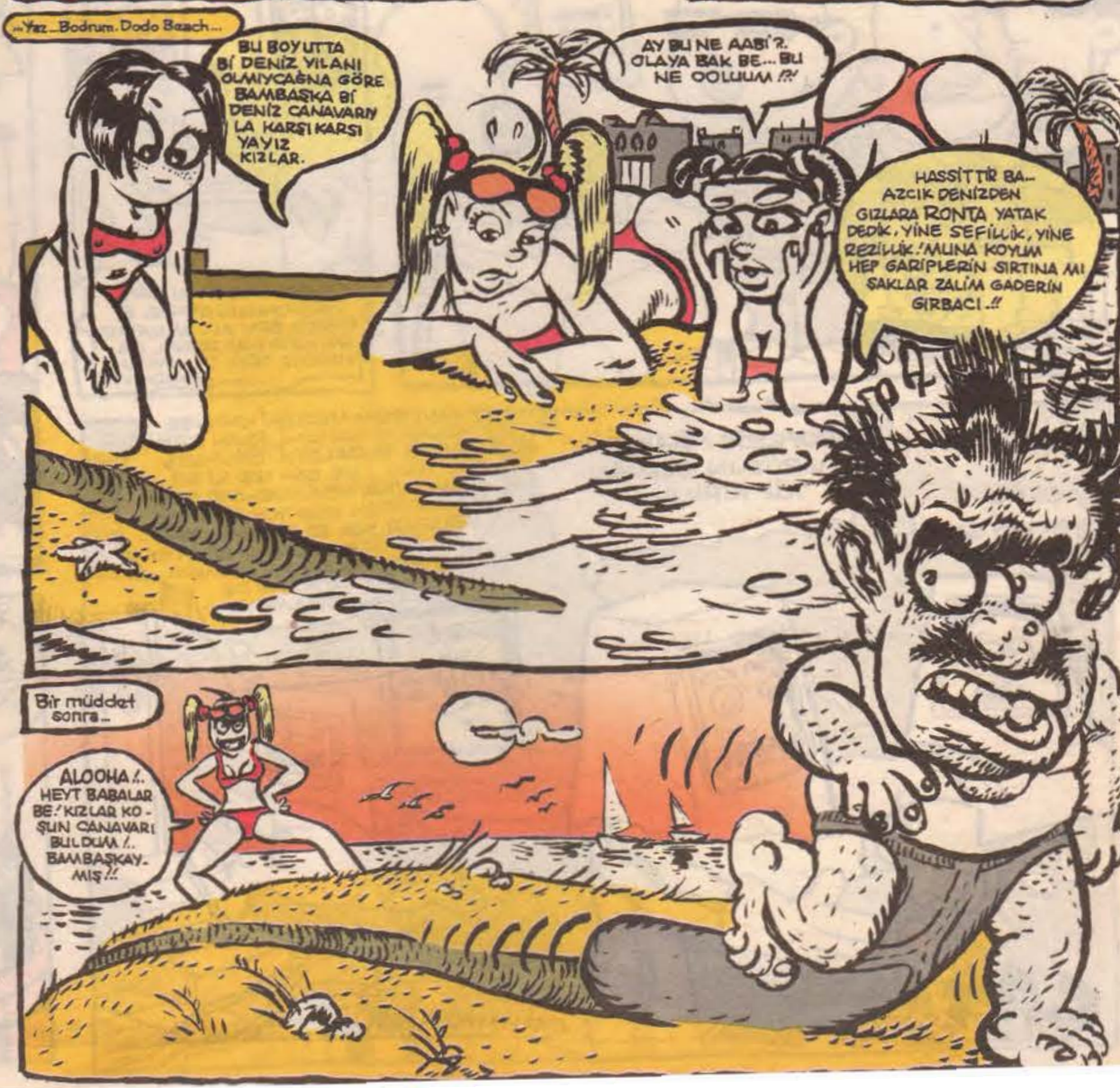

Aksamsefasi

KAAN ERTEM @ leman.com.tr

AAA? FAKAT?..

OOOHHS KARI LAZIM, MANKEN LAZIM OY OY OY OY!.. KAMERAYA ALICAM..!

BEACH CLUB

NE AYAK LAN ŞU HERİF? BÖYLE DALDAŞAK DOLAŞILIR MI?..

YILLAR EVVEL BİR TV EKİBİYLE BURAYA GELMİŞ... KAFAYI YİYİNCE BURADA BIRAKMIŞLAR... O GÜN BUGÜNDÜR BURALARIN MEC-ZUBU OLMUŞ-TUR...

Levet

BU ADAM TİPE GÖRE MESLEK SEÇİMİ YAPARKİ Bİ ÖRNEĞİ DAHA YOKTUR! BUGÜNE KADAR NİCE İNSANI DOĞRU BÖLÜMLERE SOK-MUŞTUR... Bİ NEVİ FENG-SUİ OLAYI GİBİ YANİ...

SENDEN GÜZEL İKTİSATÇI OLURMUŞ HA!.. ASLINA BAKARSAN TURİZM DE FENA DEĞİL AMA İLK TERCİH İKTİSAT YAZALIM...

Danışma Ücreti 20 Milyon.

Olayları yanlış değerlendiren adam: NİHAT...

SERPİİİL ALACAĞIN OLSUN! Bİ CEP TELEFONU-NA SATTIN BENİ!..

?

SERPİL HANIMIN ESKİ TELEFONUNU MAKUL Bİ FİYATA BEN ALDIM, HATSIZ. MUHATABIM SERPİL HA-NIMDIR SENİ TANIMAM ARKADAŞIM

PROFESÖR! ÖLÜMCÜL VİRÜSÜN OLDUĞU TÜP KIRILDI!..

OH MAY GAD!..

KARDEŞİM MESLEKİ KARİYER HESABI BOĞAZİÇİNİ FİLAN BİTİRİP GELDİK BURALARA! GELDİKTE BOK YEDİK!.. NE İŞİN VAR Kİ BE ADAM?.. OTUR KÖYÜNDE... MİŞ GİBİ... GELDİĞİMDEN BERİ YOK ÖLÜMCÜL VİRÜSLER, YOK BİLİNMEYEN YARA-TIKLAR! İÇİME FENALIK GELDİ BE! HAYIR ANUNA KODUĞUMUN ŞEYLERİ GÖZLE DE GÖRÜLMÜYO...

DANGER

ÇAT!

Akşamsefasi

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

SEN "EŞİM GELİYO" DİYİNCE...

İYİ AMA BEN SANA DOLABA MI GİR DEDİM?. EŞİM HER ZAMAN DOLAPTAN GELİR.. SEN SOKAĞA FİLAN KAÇABİLİRDİN MESELA...

BU SAÇMALIKLARI DİNLEYECEK HALDE DİĞİLİM YORGUN VE AÇIM... KAHVALTI HAZIRLAYIN BANA İKİNİZ DE...

HANIM, BU AKŞAM BALKONDA BAUKLA-YALIM MI?. YA DA DUR DUR.. MUTFAK VAR YA... KERTENKE-LEBEKLİYELİM Mİ ONUN ORASINI?. HA? LEBEKLİYELİM Mİ?.

AY NE DİYOSUN FIRAT GÜZEL KONUŞ-SANA... HİÇ BİŞEY ANLAMI-YORUM... NE?. SEKS Mİ İSTİYOSUN?..

DİKKAT DİKKAT..! SAYIN VATANDAŞLARIMIZIN SİVRİSİNEK-LERDEN RAHATSIZ OLMADAN GÜZELCENE UYUYABİLMELERİ İÇİN BELEDİYEMİZE BAĞLI ARAÇLAR TARAFINDAN MAHAL-LEMİZE BAYILTICI GAZ SIKILMAKTADIR.. FELÇ BELİRTİLERİNE RASTLANDIĞI TAKDİRDE, SAYIN VATANDAŞLARIMIZIN.....

FISSS

FISSS

SSS

SSS

ABİ GECE YAPIN BARİ ŞU MANYAKLIKLARI-NIZI YAA... İŞİMİZ GÜCÜMÜZ VAR YAA...

GAZETE BEŞİKTAŞ!.. 100-YILINDA 100 BİN LİRA...

ŞİNDİ ÖYLE DİYONUZ AMA 200. YILINDA HEMEN 200 BİNE ÇIKARIRSINIZ SİZ ONU..

KAHRAMAN MASA ESAT

HİST UFAKLIK, TOP YOK MU TOP?.. HADİ Bİ TOP BUL DA PENALTI ÇEKİYİM SANA TEKNİK TEKNİK!.. SARSAYIM O AĞLARI...

KALK, ALİ

Nihat Genç

Bir Ali vardı felç hastası, kumral saçlı, ince yüzlü. Tekerlekli sandalyesiyle kalorifer dairesine gelir şakalar yapar, teknisyenleri eğlendirirdi. Bir ağbisi, bir ablası var, bakamamış, 18 yaşına kadar yuvaya vermişler. Ağbisi hamal. Üstüne vinç düştü. Teknisyen Murat ağbi vardı, Mamak'tan, sokak aralarının devrimcisi, birlikte çay demler içerlerdi. Bu felç hastanesinden ne hastalar geldi geçti, ama, Ali başka bir ruh taşıyordu, tam bir isyankar! Doktorlara, ağbisine utanır söyleyemezdi, "benimki çalışmıyor, ne olacak, çalışacak mı?" diye, Murat ağbi moralini düzeltmek için dışarıyı gösterir: "Bu kadar kadını, kızı kim ilecek oğlum, tabii çalışacak..."... Boynundan aşağı bir kelas asılı, ya da ölü bir kurumuş ortopos. İki de bir mücrim, kötürüm, dermansız bacaklarına bakar, "alçak Tanrı!" diye iç geçirir. Sözü geçmez bedenine artık. Kaldıramadığı bu şey başına yıkılır. Beden sana itaat etmiyorsa, sen de dünyaya itibar etmeyi bırakarsın. Seni gördüğünde artık neşelenmeyen bir beden. Devrik kral gibi, baş sen, ama ülke başkalarının. Ve sonra kendine demirden bir post edinip ayağa kalkacaksın, bir küçük adım, o küçük kıpırtı, yürüğün, dünyan olur. Bir sabır anıtı gibi yıllarca o küçük adım için yaşarsın.

Yatalak felç hastalarının koğuşuna bakıldığında mezarından başını kaldırmış ölüler gibi... Olumcul bir kasvet beynimizi kemirir! Altı ay, bir yıl, belki beş yıl sonra küçük bir an kendini şarkı söylerken yakalar, o şarkının peşinden başka tür bir mutluluk arar. Beden dışarı çıktı, gitti, artık içeri başka birşey girmeli. Kederli bir melekti, Ali. Kuru hayallerini şakalarla canlandırır. Kaburgaları bir bahçe kovası gibi. Kolsuz, kanatsız, ayaksız! O pis ağır beden koltuksuzu da alıp gitti. O beden, şeytanın malıydı zaten, ya da beden rutubetinin üstüne kuyduğumuz tıka basa eşya dolu bir bavul...

Ali'nin gülümsemesi artık, gizlice ağlaması, dudaklarını titretmesi, herşey o kadar ağır anlamlar taşıyor ki, yüzündeki her bir değişiklik bizim için kaygı verici bir tehlike, çünkü Ali, her an kendini öldürebilir. Ali, ne konuşsa, insanın canına değiyor.

Felçliler hastanesinde çalışmaya beş yıl dayanabildim. Her gün yatağa çakılmış yüzlerce genç hastayı görmek moralimi alt üst ederdi. Kendimi toparlamam için iş bitimi bir ilkokul bahçesine koşar, yürüyen, oynaşan küçük çocukların cıvıltılarını izlerdim. Kafama koymuşhırın, hayatımın bundan sonrasında ayaklarının varlığını bilmeden danseden, eğlenen insanların arasında olmalıydım. Akşam dört sularında nöbeti devralıyorum, sabahın altısı-yedisine kadar. İlk işim hastanenin kapılarını, pencerelerini kontrol etmek, mutfağına, atölyelerine ve aspiratörlerine bakmak. Açık bırakılmış, unutulmuş elektrik düğmesi, kapı, yanan birşey var mı? Asansörlerine bakar, kalorifer odasına gider, servislerini şöyle bir gezer, lavabo, hela, ortalıkta unutulan, ihmal edilen şeyleri kontrol ederdim.

Önce, kapıcı dayı elektrik ızgarasında çayı demliğe koyardı. Bir elektrik ocağı bulmak, çayı, şekeri tedarik etmek de sorundu. İşte kapıcı dayı elektrik ızgarasının kopan tellerini tutturmaya çalışıyor. Izgara ocağın telleri ikide bir kontak yapıyor bir türlü kaynamıyor. İn cin yok. Hastalar odalarına çekilmiş, nöbetçi doktor odasında TV izliyor. Hemşireler servislerinde büyük bulmacaları çözüyor. Uç koridor öteden beri tetiklerini sürüye sürüye helaya gitse, hela kapısının gıcırtısı hastaları ayağa kaldırır. Kapıcı dayıya "merhaba, selamünaleykum" demeden, "çay hazır mı dayı?" derim. Kapıcı dayı, elinde kontrol kalemi dakikalarca ızgaranın kopan telini onarmakla meşgul. İkimiz de yere eğilir ızgaranın koptuğu telini çekip uzatarak kaynak yapması için uğraşırız. Sonunda burada, elektrik kablosu kopmuş ise, çekip, uzatıp, diğerlerine tutturuyorsun, ocak yanmaya başlıyor. Elektrik akımının gidebilmesi için kopmuş kabloya bağlanması kafi... İnsan sinirleri elektrik kablosuna hiç benzemiyor, bir kere kopmuş ise bir daha beyinden gelen emiri almıyor. Bilinen tüm tıp hastalıkları içinde dünyanın bütün bilimadamlarının tarih boyunca uğraştıran en ağır hastalık da işte bu... Omurilik kanallarında sedelenmelerinde sinirler kesiliyor, kopuyor ve elleriniz, ayaklarınız artık ağır ve hantal bir eşya gibi ortada kalıyor. Bir kokluğu, bir kamyon karasörünü, bir çelik dolabı kucaklayıp taşımak ne kadar zor ise, beyinle ilişkisi kesilmiş bedeni bir daha kaldırıp taşımak mümkün değil!

Omurga kemiği içinde karmaşıkça birbirine bağlanmış sinirler koptuğunda, kemikler, kaslar, damarlar artık bir araba parçası gibi hurda aletler olarak ortada kalır. Bu parçalar arasında yeniden irtibat kurmak mümkün mü? Kemiklere, ayaklara, kaslara, beyinden emirler gitmediğinde, kendi başlarına bunu yapmaları mümkün mü? Kaslarla kemikler arasındaki sinir telcikleri olmadığına göre, şimdi, bu parçaları toplayıp, yeniden ayağa kalkan, yürüyen bir alet yapmak, tamamen teknik bir uğraş. Ayaklarımız artık bir dolap kapağıdır, mafsallarımız artık bir çekmece sürgüsünden farksızdır. Oysa beden sapasağlamdır. Sakatlanmamıştır, sorun bir küçük sinirin kopmasıdır. Doktorlar bedeni tam bir makine gibi düşünüp, pistolar, yürütücü tekerlekler, dik durması için çelik korseler tasarlayacak! Ancak tedavi bedene değil, insan ruhuna yapılacak. Çünkü, sakatlanan "ruh"tur. Ruh'un ayağa kalkma inancı tükendiğinde, asıl sakatlık burada başlar. Yoksa, beyniniz bir ömür bu cansız, ölü bedeni peşinden sürüklemek zorunda. Cansız beden içinde beyniniz "soyut bir varlık". Bedenle beynin bu ayrılığı, öte dünyayla bu dünya gibidir! Biri öte dünyaya göçmüş, diğeri hala burada! Ötelere uçmuş kollar, ayaklar, gövdeyi, kalçaları bu dünyada düzenen beyinle taşımak sadece bilimin değil, inancın, felsefenin, hayatın en gizli en büyülü macerasıdır! Mesela, fizik-tedavi antrenmanlarına başlayan hasta, ilk günlerde düştüğünde, büyük bir psikolojik yara alır, güvenini kaybeder. Bir kere düşmüş olmasının telafisini yıllarca kapatamaz. "Başaramayacağım" inancı beynine yerleştiğinde örnünü artık yatağa çakılı bitirecektir! Bedenlerine hakim olamayıp sık sık düşseler de, beyinlerinin düşmemeleri gerekiyor. Beyin için de, moral lazım, aile lazım, yardımlaşma lazım, sevgi lazım, para lazım, gülmesi, eğlenmesi lazım, etrafına güçlük çıkartmadığına inanması lazım, başkalarını üzmediğine inanması lazım, yani bir tek değil, yüzlerce inancı olması lazım! Vücudunuzu insan eli yapımı demir korselere ayağa kaldırırsınız belki, ama, uyduruma bir sağlıkta beyninizi asla. Bu ülkeyi fethetmek için yeni tür bir bayrak gerek, insan gücünden ve iradesinden yapılı... Sağlığın ve sağlam olmanın değerini artık .ikine takıntıyacak ve hiç kimsenin bilmediği yere bir şarkı... Bedensiz beynin kendi bestesi, o çürümüş bedeni alıp en yükseklere uçuracak, bir melek gibi gezdirecek bir şarkı.

müşteri

enderoz@lemari.com.tr Ender Özkarraman

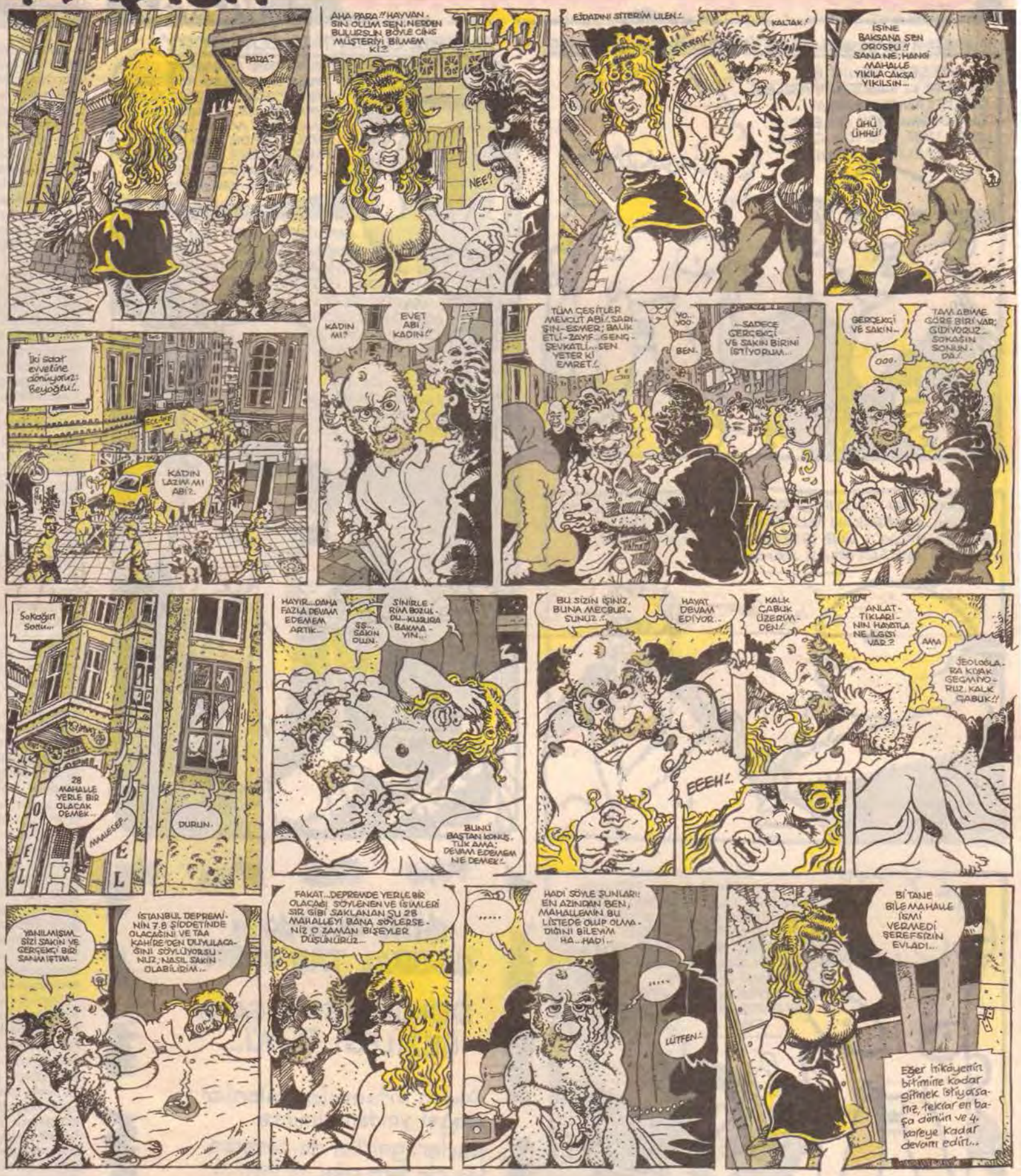

İshak otuz yaşlarında. Samsun limanında hamallık yapıyor, kardeşi Ali 19 yaşında, liseyi yeni bitirmiş, cep harçlığı almak için limana gelmiş, üstüne vinçten kopan yirmi tonluk yük düşmüş. Hemen bir ambulans çağırıp hastaneye koşmuşlar. Samsun'da hastaneler atmamış, basmışlar gaza Ankara'ya... Ankara sigorta hastanesi de almadı. Basmışlar Numune'ye, Numune de almadı... Ambulans İshak'ın cebinde para olmadığını anlayınca Numune'nin önünde bırakıp kaçmış. Numune'ye sırtını vermiş felçli hastanesi yüz metre mesafede.

Kapının önünde çayımızı içiyoruz. Sırtında büyükçe bir battaniye bohçası, ki, alkadan yere sürüyerek çekiyor. Kapının önüne getirdi ve iki dizi üstüne yıkılarak bıraktı. Kan-ter içinde. "Selamünaleyküm".. Battaniye bohçasının düğümlerini açtı. Ali'yi ilk görüşüm. Bohçanın içinde ekmek hamuru gibi, bir sürü ayağı kolu var, ama hepsi birbirine dolaşmış gibi. İshak ağlar gibi: "Ağrıları durmuyor ağlıyor..."

Hastayı asla kabul edemeyiz, ama, hastayı kabul etmek için başhekime telefon ediyoruz, nöbetçi doktoru aşağı indirip hastayla konuşturuyoruz. İshak, arada bir battaniye içinde çığlıklarla bağıran kardeşine dönüp: "ne olur ağlama, almazlar bizi bak!".. Yalvardı, yakardı, ağladı, yapacak birşey yok. Çaresizlik içinde İshak, bataniyenin başına çömeldi. Çığlıklar atarak ağlayan kardeşiyle birlikte iç çeke çeke ağlamaya koyuldu... Kapıcı Ahmet'in yüreği bu sahneye dayanamadı. İshak'ın yanına gitti: "Bak hemşerim, siz Keçeciler'e (Anap Milletvekili) gidin, meclise, bir hal çaresi bulur!" dedi. İshak'a mecliste yolunu tarif etti, daha önce bir hastayı da Keçeciler'e gönderdiğini sonra hastaneye alındığına ikna etti. İshak, yeniden battaniyeyi bohçaladı, sırtına aldı, sürükleyerek hastane kapısından kayboldu... Hastaneye kabul edilse bile, sıra alması gerekecek, burada en torpilli hastalar bile altı ay sıra bekliyor.

Hastalar yaraları iyileşmeden tedaviye alınmaz, yaralar da eskisi gibi hızla iyileşmez, tamamen ölmüş hücreler bir cesedinki gibi yeşillenir ve hasta günde birkaç dela sağa sola çevrilmezse, yaralar kurtlanır. Bu yüzden hastanın başında bir refakatçi mutlaka bulundurulmalı. Daha hastaya sonda takılacak, yani, naylon bir boruyla idrar torbası bir naylon torbaya bağlanacak, gündelik tağmanı yapılıp bağırsaklarına sölüsyon bırakılarak artık eskisi gibi çalışmayan kasların suni görevleri öğretilecek. Tedavinin nihai amacı da, hastanın kendi ihtiyaçlarını kendisinin görebileceği bir düzeneği hastaya ve kaslarına öğretebilmesi. En iyimser tahminle üç-dört yılını alır, hasta sahibi aileler maddi ve manevi olarak tam bir çökküntüye girer. Ve o mutlu tedavi anı geldiğinde, kaburgalarına ve bacaklarına çelik korseler takılır, hasta değneklere dayanarak dik durması sağlanır, altı ay, bir yıl, ikl yıl, bir küçük adım atması, vücudunu, kimseye muhtaç olmadan kollan yardımıyla kaldırması beklenir!

Omurga kemiklerinden dünya tıbbı için çözümsüz umutsuz vakadır, tıbbın en yavaş ilerlediği hatta hiç yol almadığı bir alan, bütün bilimsel materyeller burada çok sınırlı, diyelim, kertenkelenin kesilen kuyruğu vücuttan koptuktan sonra bir müddet oynar, işte beyinle tüm bir ilişkisi kalmamış kesilmiş sinirlerin beyinden emir almadan kendi başına kaslar yardımıyla kıpırdayabilmesi için bu sinirleri manyetik, ya da elektrik sinyalleri vererek güçlendirmek bu hastalar için yapılabilecek tek şeydir!

Ancak, zedelenmelerde bir mucize umudu hep vardır, bir yün ipliği düşünün, ipliği yavaşça koparın, ipliğin gözle görülmeyecek bir teli belirli belirsiz tutunur gibidir, sanki bir teması vardır. Bu küçücük temasın olup olmadığını, tedaviye başlayan hastanın ayak parmağında bir milimetrelik kıpırdayışı, müjdelerin müjdesi, onun bir gün ayağa kalkacağının işaretidir.

Ali'nin tedaviye başlanması yıllar sürdü, ama birgün o gün geldi. Ayak ölçüleri alınıp çelik korseler takılıp tedaviye başladığı o gün ki sevincini, muazzam enerjisini unutmuyorum, sanki ertesi gün yürüyecekmiş gibi neşeliydi. Bıraksalar değil yürümek, pencereden uçup gidecek, çatılardan çatılara atlayarak gezecek gibi. Oysa bedenin ayağa kalkması, mümkün değil. Çelik korseleri, değnekleri, bir takım kas geliştirici jimnastik aletleri görünce, kafasında "bu iş tamam" dedi. Nasıl buşuna bir gayret, düşüyor, sürüm sürüm sürünüyor, inancını kaybetmiyor. Zamanla harçın huylar edindi. Bir yerde düşmüşse bir daha o yere uğramıyor, başka köşede yürümek istiyor. Düştüğünde göz ucuyla etrafı kolaçan ediyor, onu düşüren kim gömüşse, ertesi gün, onların yanında yürümeye çalışarak kendini gösteriyordu. Başka huylar da edindi, doktorlar hastalarla konuşurken kulak kabartıyor, öğüdleri, kendine söylenmiş gibi kabul edip üstünde uygulamaya çalışıyor. Ancak, bu yoksul çocuğun torpilli doktor dostları yoktu. Hemşireler yüzüne bakmasa da herkese espriyle laf atıyor, şirinlikler deniyor, kendini sevdirmek için laf cambazlıkları yapıyor. Oysa Ali'nin ruh hali ve yetişme tarzı başkaydı, odasına çekildiğinde başka bir adam oluyor, herkese bir isim takmış, ötoğları, .mcık, dal.arak, kimseye güveni yoktu. Ama uzun geceler hastalığını unutmak için belki sabahlara kadar hemşirelere söyleyeceği espirili şakaları düşünür, bu gülünç uğraşlarla hamurlaşmış bedenine sarıklı sahiden bir iskelet takardı. Sabah olur olmaz hemşirelere, doktorlara hastabakıcılara cinlik akıntan düzmeleyen sevimli bir düşman gibi hareketli ve ele avuca sığmaz olurdu. Her değe giriyor, her yerden çıkıyor, biri onun yüzüne gülmüşse, artık onun lafını bir daha dinlemiyor. Ruhsal acemilikleri çoktu, kim ona bir küçük iyilik yapmışsa onun ömür boyu kendisine durmaksızın iyilik yapacağına inanırdı. Ve kendine kim iyilik yapmış, şakasına katılanmışsa, onunla bir ömür külfülü cinselli şakalar yaparak ar-

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

MUHTEŞEM BEY'İN SERÜVENLERİ (Macera numarası 4 yada 5)

MATRİX OLMAYINCA OLMUYOR.!

ŞİİR DÜNYASI GLOBAL TAD VERİSİ

DOKUNAKSI YAŞAM SEZİLESİ BÜYÜ...

Alınan vitaminler, kaloriler
Doğal yoldan alınırsa
Kuşlar, goriller de coşarsa
Ne de sen olur ortam..!..

Baktın ki sevgili yine huysuz;
Ver o zaman bademli sütü
İçsin yavrucak bu karışımı!?
Haa!? Yine mi huysuz?!
Çağır o zaman gorili,
Hafif bir ürkme gelsin yanınıze,
Anlasın ki manasız bir telaş
İçinde..!..
Ortalık sakinleşince de
Sal kuşları cıvıldasın bünye..!..
Doğada olup bitene de
Fazla ses etmemek icap eder..!..

cemaahmet@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİN F. İDAN

Daha ne olduğunu anlayamadan, o ilk temasın gerçekleştiği ân ilginç... Tam burnunun ortasına, yukandan, bi su damlası düşüyor!. Nası olur diyosun, küçük ama güçlü bir şaşkınlık duygusuyla!. Bulutlar, yerçekimi ve diğer şeyler işte; böylece şaşkınlığın etkisi azalıyor; fakat ıslaklığın senin dokunuşu henüz geçmemişken de, o kadar basit olmadığını iddia ediyor insan. Seni saran dış gerçeklik tarafından, küçük bir dokunuştu o! Kâinatın öpücüğü diyelim veya!. Eğer öyleyse, kalbağın tekiydi bi yandan, aynı biçimde herkesi öpüyordu. Karşı konulamaz bir güce sahipti ve böyle yapmaya da hakkı vardı. Bi süre bu şekilde davrandı, fazla ıslatmadan. Bir keresinde aniden hızlanmıştı, binalardan birinin girişine sığınmış, yaklaşık yarım saat beklemiştim orada.. Zoraki ama keyifli bir mola vermek, düşüncelerimde biraz soluklanmak için, yine hızlanmasını arzu ettim. Yaz yağmuruydu; fazla süreceğe benzemiyordu.. Gene de etrafını kontrol ediyor, aniden şiddetini artırabilir diye, sığınacak bir giriş bakınıyordum... Orası.. Sürekli önünden geçtiğim, şu dört katlı bina,. Nedense, hiç kimse el atacak gibi değil; yaklaşık iki senedir o hâlde.. Bombalanmış gibi sanki, veya bir tüp patlaması olmuş. Camlarının hepsi kırık, içerisi darma dağın. Özellikle giriş katının, boydan boya, geniş penceresi; Bi yere tutunabilen, üçgen ve sivri, büyük cam parçalarının arasından, kırık dökük masalar, daha karanlıkta kalan başka eşyalar görüyorum; kâğıtlar uçuşuyor etrafta.. Sığınmak için yeterli bahanem yoktu; sadece çiseliyordu yağmur.. Olur mu dedim, sigaranın ucu ıslanmasın en azından!. Tam yanından geçtiğim ân kendimi ikna edip, döndüm, üç beş basamaklı merdiveni bırmandım..

Girişin önü, yoldan geçen otomobillerin farlarıyla aydınlanırken, arkam karanlıktı. Bir tarafı göçmüş kapının, iyice kenarında duruyordum; sanki içeriden, bebek arabalı bir kadın, yaşlı bi adam veya bisiklet taşıyan bir çocuk çıkabilirmiş gibi.. Kafamı arkaya çevirip, içeriye bile baktım hatta.. Kaldırıma doğru döndüm tekrar.. Gene baktım içeriye.. Girmek istiyordum!. Terkedilmişti bina.. Birisi sorarsa da, yağmurun geçmesini bekliyorum derim, anlayışla karşılar..

Fazla karanlık değildi, birinci katın salonu. Ürkek ve dikkatli adımlarla yürürken, ayağımın altında sürekli bişeyler çıtırdadı: tahta parçaları, kağıtlar, kartonlar, delice zıngırdayan teneke şeritler.. Arkalıksız, yuvarlak bi koltuk gördüm, büyük odanın ortasında. Kadınların şu yumuşak makyaj sandalyelerinden, veya piyanistlerin oturduğu tabureler gibi bişey. O anda arkama döndüm: Az ilerideki koridorun, karanlığına!. Yoldan geçen bir aracın, duvarları hızla yalayan ışığıydı sadece, hareket eden şey. Tabureyi usulca tutup, kaldırdım. Üzerini elimle temizledim, ve oturdum.. Geniş cadde, tam önümdeydi!. Taksiler ağır ilerliyor, kırık camlardan nüzgar girmekte.. Tam arkama yaslanacakken, arkalıksız olduğunu hatırladım taburenin! Öne de eğilmedim. Dik durmalıydım, böylece dışardan bakanlara, bu harabenin bir bekçisi gibi görünebilme şansım da vardı. Kaldırımda yürüyen yaşlı bir kadın, içeriye doğru baktı ama, bişey görememiş gibiydi sanki. Arkamda, tekrar bir hareket hissettim! Evet, işin o kısmını akıl edememiştim. Lemin akıllısı ben miyim; başka sığınanlar da vardı elbet!.. Yanı başımda duran herif, suratıma bakıyodu öylece. Sakin görünmeye çalışırken, gerçekten de bir bekçi olduğuma inandırmıştım kendimi. Ondan daha çok benziyodum bi bekçiye.. Adamın arkasında başka ayak sesleri işittiğimde, "Kan ister misin!" diye sordu o.. Bahsettiği şey, daha fazla yaklaşmadan, koridor kapısında dikilen kadın olmalıydı. Çıplak bacaklarını örten uzun bi tişörtü vardı ve o sırada arka tarafta bi ışık da yanmıştı.. Kadına, 'kaç para' diye sorabilirdim rahatça, fakat bir pezevenkle konuşmak ilgimi çekmiyordu. Yola çevirdim kafamı. "Gel, yakından görüver?" dediğinde, sırf hatırını kırmamak için neredeyse kalkacaktım. Param olmadığı aklıma geldi. Ayrıca, parçalanmış camların arkasından caddeyi izlemek, yumuşak taburede oturmak hoşuma gidiyordu.. Adam, "markete gidiyorum," diyerek, dışarı çıktı. Kadın da içeri girmişti, koridora göz attığımda. Rahatımı bozacak öbür herif gelene dek, dışarıyı seyrettim. Onbeş dakikadır kıpırdamamış, sadece kafamı oynatmıştım sağa sola, duvarlara vuran far ışıklarını, aynı süratle takip edebilmek için! Diğer adam geldiğinde kalkabildim anca.. Tombul, hareketli birisiydi! Pezevenke göre de daha temiz kıyafetliydi.

Telaşla içeri girdi ve, "Bulamıyorum," diye bağırdı! "Şiirlerimi bulamıyorum." Sonra gürültüyle etrafı karıştırmaya başladı! Çok hüzün verici ydi o hâliyle, benim de başıma da gelmişti çünkü; aradığım bişeyi bulamamak!. Kalkıp, yardımcı oldum kendisine. Etrafta bi sürü kağıt parçası vardı; alıp incelediğimde hepsinde bişeyler yazılı olduğunu gördüm. Bazıları da fakat, şirket damgalı, boş kağıtlardı.. "Bu mu!" demeden önce, kafam bi masanın altında, çaktırmadan okudum elimdekini: "Yeşil soğanlı yağnı tüterken / tahta kaşığı tutuyorsun sen / mutlu musun / sana yardım edip, kapağı tuterken ben.. "Bu mu?" dedim. Elimden çekip aldı ve utanarak cebine sokuşturdu! "Başka bi tane daa vardı ya, bi tane daa be!" Bağırması anlamsızdı gerçi; ama canayakın gösteriyodu onu. Hızla bulup, gizlice bi tane daha okuyum diye, arayışımı hızlandırdım! Şirket kağıtlarını, karışmasın diye, buruşturup arkama abyodum. Zımgırdayan koli teflerine sıkışmış bi tanesi daha geçti elime. "Boğazımda bir telaş / Aniden, tekrar bastırıyor gece / kollarımı uzatıyor ve... "Tamam, o!" deyip, kaptı elimden.

Bu şekilde davranmasına hiç gücenmeyip, "Ben de yazıyorum," dedim, bi muhabbet kurabilmek maksadıyla. Küçümseyerek süzdü beni. Evet, bi yazara filan benzemediğimi biliyodum zaten! Alınmadım gene de. İyi niyetli, çalışkan birisiydi çünkü! "Bu tabure, senin mi?" diye sordum. Etrafta dolanıyor, gitmek istemiyodu sanki. Bişeyler diyeceğini düşünürken ben, süratle çıktı, ve kapıda pezevenkle çarpışarak yere düştüler.. Küfrederek toparlandı pezevenk. "Şişeleri kırıyodun! Gelme bi daha buraya, yavşak!" diye bağırıp, üzerine çullandı tekrar! Koştum, geri çekip ittim pezevenki: "Büranın bekçisi benim! Sığın git içeriye!." Para mı var sanıyordu ben de, ne? "Bira aldım, gel takol," dedi, söylediklerimi duymamış gibi yapıp, sıntarak. "İçmiycem, dışarı çıkıyorum.." Yağmur, küçük öpücüklerine devam ediyor, yağsam mı yağmasam mı, bi karar veremiyodu.

Kaldırımda durup, etrafıma bakındım. Köşeyi dönen şu adam, o olabilirdi. Gitmedim ama peşinden. Gezi turumu tamamlamak için, aksi yönde devam ettim.. Küçük bir damla yine, alnımın tam ortasına! Bu kez hazırlıklıydım fakat. Fazla şaşırmadım. Derken, su damlası, alnımın ortasından indi, ve tuhaftır, burnumun kenarında bir ân durup, yukarıya, ters istikamete tırmanmaya başladı! Ayrıca senin değil, sıcaktı. Bunu mutlaka görmek istiyodum! Temiz bir vitrin camı filan bakındım etrafta.. Bi tekel büfesinin önünde durduğumda, "Suratın kanıyor," dedi dükkân sahibi. Ve yüzüme bakarak çığlık attı, müşteri bi kadınla beraber, beni oradaki bir sandalyeye oturttular yavaşça..

kadaş olacağını sanırdı. İçindeki geriliml şakaya vererek unutuyordu belki. Ne kadar yumuşak, yaramaz, afacan görünse de, yüzü kaskatı, gerilimli, asla yumuşamayan, kemikli, sert yapısını terketmiyor. İçi pamuk dolu bir minder gibi yumuşacık ayakları beynini kaya gibi kaskab yapıyordu. Kumral saçlı ve pek yakışıklı bir çocuktu, ama artık, ilkokul birinci sınıf çocuklarının ilk derste çizdikleri harflere benziyordu, bazen çelimsiz bir B gibi bazen gövdesi çıkıntısı çok bol bir K gibi. Buradan melodik bir şarkı sözü yazılabilir mi. Ama Tanrı'nın yalnız gençliğe verdiği çılgın ve coşkusal bir delilik hali var her şeyi öyle abartır ki, ne bp, ne mekanik, ne ölüm ne kader dinler!..

Doktorlar, hemşireler, başhekim, genellikle ve hayatın kurallı gibi zengin, sahibi olan, çevresi geniş hastelara yakın gibi durur. Aslında böyle değil. bu hastaların çevreleri, gide gele doktorlarla muhabbet genişletir, isterler. İster istemez duygusal alışverişe girerler doktor ve hemşirelerle. Ali öyle değil. Etrafta olup biteni görüyor ve bu soğuk duvarı yıkmak için, bir hemşire, ya a bir doktor ona bir sabah gülümsemişse akşama kadar arabasıyla doktorun peşinden gidiyor. kendisine güzel bir söz söyleyenin peşinden bir daha ayrılmıyor. Komşu ranzalarda, özel odalarda yatan torpilli hastaların her fizik tedaviye çıkışlarında aldıkları alkışları görüyor, onların her yeni adımı kordorda mutluluklla hikaye ediliyor, pastalar kesiliyor, el çırpılıyor, sağa-sola telefonlarla müjde ediliyor. Ali'ye bakan yok. Yatağından kendi başına kalkmış, bakan yok. Tekerlekli sandalyesine kimseden yardım almadan binmiş, umursayan yok. Ve en önemlisi her sabah yüzüne takındığı o muhteşem mutluluk sevincini gören yok.

Etrafında öyle hava estiriliyor ki, sanki, Ali de kendi derdini bırakıp, etrafındaki sahipli hastaların mutluluklarına katılsın. Onlar için göbek atsın, onların yatağının yanına gelip palyaçoluklar yapsın, o zengin hastaları soytarılık yaparak güldürsün. Etrafta öyle bir atmosfer yaratılıyor ki, yoksul hastalar gün boyu torpilli hastaların mutluluklarını konuşsun, onlara çiçek taşısın, gelen misafirlere odasını göstersin, onlara su suyunu taşısın, ve arada bir onların başucundaki oyuncaklarını alıp oynama hakkını kazansın. Bu, nasıl ve kimin ve neden, dünya durdukça ken ilişginden yaratılan bu atmosfere, varoşlardan gelmiş şalvarlı kadınlar hemen aldanır, belki onların böreğinden, çikolatasından pay kapmak için, bilmem, kendi hastalarını unutup, onların yürümelerini, gidip gelenlerini, neşelerini konuşmaya başlarlar. Başlarında bekledikleri ağır yaralı kötürüm hastası çocukları, kocalarını, yakınlarını unutup, hemşireler ve doktorların ilgi göstermeye koşarlar. Dünya orasıymış gibi, hayat orada devam ediyormuş gibi. İşte Ali'yi bir köşede pencereden uzaklara bakıbran. bacağındaki demir halkalar gibi susturan, bu olup bitenler. Ağlaya ağlaya yanıma koşuyor, bugün merdivenden çıktım, doktora söyledi, bakmadı, "iyi" dedi, ne güzel çıkmışsın, işte, dedi. Hüngür hüngür ağlıyor. Yan koğuşta alb aydır henüz ayağa kalkamamış torpilli hastanın acemiliklerini korkusunu dalga geçerek anlatıyor, herkes, onun yanında diyor. Yürüdüğünü, attığı adımların kimselerce farkında olmayışı Ali'yi yiyip bitiriyor. Oysa burayı, yeni dünyası, yeni evi, yeni mahalle arkadaşları bilmişti... Hergün burdan görüyor, her akşam günboyu attığı enerjik ve kararlı adımların işe yaramadığını görüyor, geceleri odasında kaldığında işte bu duyguların sessizliğiyle eziliyor. Kapıda bir ayak sesi duyunca, boğuk boğuk ağlamalarını bırakıp, gittikçe büyüyen pazuları ve artık değneklerine elleriniı bir sopa gibi kullanıp, tuttuğu herşeyi sinirli sinirli avuçlayıp koryor, parçalıyor. Yani ses yapıp huzur bozuyor! Başka türlü rahat soluk alması, sakinleşmeden uykuya dalması, mümkün değil!

Bedenimiz artık bir peygamber mezarı gibi. dua etmekten başka şansımız yok. Ama peygamber bu, kimbilir, kalkıverir mezarından. Ancak hiçbir peygamber de tek başına peygamber olmadı, toptum kaldırdı onu ayağa. Toplumsal kaldıraçlar olmadan tek başına, bu biricik bedeni kaldırabilir miyiz, sosyoloji ve psikolojinin ortak sorusu budur, yani. sosyo-psikolojinin en temel sorusu. Bu soruyu "solcular" üstlenmiş, toplu kaldıraçlar olmadan bileyin tek başına ayağa kalkmasına inanmazlar! Ama Ali değilse varan bir hırsla uğraşıyor burada gün boyu. Şeytani bir gerilim yüzünde, bir adım daha atmak için kızgın kızgın damlacıklar beliriyor alnında, Nefesi kor ateş! Sessizlik çökmüş koş bir koridorun dibinde kendi kendine alev alev kuanıyor, köpürüyor. Alnından, omuzlarının altından, yağlar sızıyor, bilmem hangi hayali kurarak e iniyor bu hırsı! Üç ay, beş yıl durmaksızın bu cansız bedeni hiç soğutmamak için, düşüncesiyle yoğurup yoğurup, bu mekanik aletlerle yeniden ilahi bir eser yapmak için. Sarhoş edici bir cesaret. Şimşek gibi gözleri. Muazzam genişmiş bir beyin. Paramparça ediyor kendini. Birgün koşacağı günleri düşünerek. bu hayatı kökün en değiştirmek, düzeltmek, yeniden kendini tamamlamak için. Bir küçük kımıltı, bir titreyiş için aylarca beklemek. Kaslarını beklemek, damarlarını saymak, bütün kemiklerinin adlarını, yollarını, cinslerini öğrenmek. Ellerini, kollarını, havaya sıçrayacakmış gibi öyle bir güçle kavrıyor ki değnekleri, sanki değnekler kanatları... Bedeni yeniden beyninden gelen emirleri alsın diye, inanılmaz yorucu duygu yoğunluğuyla, kafatası nohut kazanında fokurduyor gibi, terden sırılsıklam oluncaya kadar. Beyni hasten bir dinamite dönünceye kadar. Ali, susmuş bedenini, yeniden kabul edilebilir bir dünya yapısına çevirmek istiyor. Uyuşmuş ve karanlık kaslarını yeniden tıkırdatmak istiyor, vurunca bacaklarına değnekleriyle bir küçük acı hissetsin istiyor. Uykusuz gecelerde sabahlara kadar gizli gizli gözyaşları döküyor. Bu tırsla bir ordıyı yere sererdi, ama, bir tükü tutturacak hevesi dahi bulamıyor. Hergünün gecesi yeniden darmadağınık oluyor kafası. Ama hergünün sabahı Allah'ına, kitabına, kaderine, feleğine küfürler savurarak giriyor jimnastik salonuna. Ellerinin yardımıyla sendelemeden, ükmeden, boğulmadan, ellerini bu beden denilen kalleş tapınağın yeni sütunları gibi kullanmak, artık, ayakları yerine ellerini öğrenmek. Öfkelerle kuduracak. Hırçınlıktan herkesi, kendini, duvarları, aletleri, değnekleri parçalayarak. Kaslarının emirlerini istiyor, küçülmesin istiyor, bir bulut gibi yumuşamasın, ruhi gibi kaybolmasın, istiyor. Yeniden civa gibi, dört nala atlar gibi, çelikten bir korseyle sarılmış bir deli gibi boşluklara küfürler yağdırarak başlıyor idmanına, altı ay, bir yıl, ildi yıl hergün, ayın hırs.

Sandı yürüyen bacaklarının yarınlardaki sesini duyuyor, yürüyen, kıpırdayan, hareket eden herşeyi kıskanıyor, gençlik düşlerinin öldüğüne inanmıyor, bu mindere benzeyen zayıf vücuda yeniden sert tekmeler öğretmek istiyor, Yatağına bağlanıp yıllarca hiçbir şey söylemeden susuvermeyi öğrenmek istemiyor. Katlanmak, dayanmak hiç istemiyor. Buz gibi bacaklarını elleriyle oyuşturup kafasını paramparça edercesine yumruklıyor. Bu, öz yurdu, bedene bir daha hiçbir hayali sokamayacak mı? Baloşlarını tavana kaldırıp Allah'a, kitaba, kadere, aletlere küfürler savuruyor, yeniden. Gücünü kendine inandıramazsa, kimseye inandıramaz bu yüzden, kadere, hüzüne, kasvete asla inanmayıp, kendini boşluga bir an bırakmıyor! Bir daha bu bedenle yaşayamayacak olmanın ürpertisiyle hergün tükenircesine yorulmak... Yorgunluktan leş gibi yatağa düşmek. Sessiz sedasız uzanmalara, dinlenmeye asla inanmıyor, başının üstündeki hastalara gece boyu tırmanıp tırmanıp inliyor, tavana vuruyor ellerini, ertesi gün, hasta tırmanıp tavana vuruyor kafasını, başardım, başardım diye çığlıklar atıp, gömülüyor yastığına. Ve pencerenin dışında inadına kımıldayan, hareket eden ağaçların yapraklarını görüyor. Yapraklar kımıldadıkça, rüzgarla başıboş özgürce salındıkça, benliyi yalıyor alevler. sabaha dek bir kömüre dönüyor, yıkık dökük düşüncelere kaptırıp kendini korkunç acılar içinde bedeni su olup akıyor çarşafın üstüne.. Dudaklarına yavaş yavaş susmayı öğrettiği için geceleri sevmiyor. Gümbür gümbür atan kalbini bu kan basıncı, bu bataklığa benzeyen yatağa inanmadığı için, gece olsun istemiyor. Sessizleşince ortalık, ölmüş cesed bedeninin üstünde ruhunu bir beyaz çarşaf gibi giyindiğini görüyor. Issız ve sarkmış çok uzak bir zamanın içinde buluyor kendini. Hızla, bir zamanlar neşeyle koşan çocukluk anıları etrafında başını yaşıtkta bir o yana bir bu yana döndürüyor. Kuşkuş beynini ancak bu hayaller iç'nde dizginleyebilir, işte burada yakalarsa uykuyu, dünyanın en mutlu insanı gibi, kahraman gibi uyuyacak!

Genç bir adamın beynine yaşamayı öğretmek, en sıkıcı antrenman!

Ali, bu cesed bedeni kaldırması için hergün yaptığı hareketleri saymast, matematik olarak toplaması, ertesi gün bir fazlasını yapması gerekiyor, böyle böyle kaldıracak bu bedeni, ama kaldıramadığı şeyler var, hastanede bunlardan ne çok var. Bazen, sırasını alıp jimnastik salonunda yan odada yatan zengin piçine veriyorlar. Ali, ilk sırayı almak için bazen uyumuyor. sabah kahvaltı yapmıyor, hemen jimnastik salonunun açılmasını bekliyor. Sırası alındığında, jimnastik salonunda hareketsiz önündeki adama beklemek zorunda. Jimnastik aletlerin her türlüsü var, insan vücudunda ne kadar kas, burada bu kasların herbiri için bir tuhaf alet. Bu aletler evinde olsaydı hemen çekip giderdi, tekerlekli sandalyesi bile yok. Bir küçük adım için, bu aletlerin herbiri vücudundan bir parça oluncaya kadar disiplinli bir mücadeleyle dostluk kurmalı. Eve gittiğinde, birçok hasta gibi, disiplini ihmal edebilir, hastalaşabilir, zaman içinde hastalığı kabul edip hayattan çekilebilir. Ali hırsını yenemiyor. Hergün sıfır kilometre çekse de, büyük bir maratonda kabul ediyor kendini, yan koğuştakiler, diğer çocuklar, başka hastalar, hepsi Ali'nin gizlice savaş verdiği, yenmek istediği geçmek istediği. geride bırakmak istediği rakipleri... Bu büyük rekabete inanmasa, belki koyverir kendini, bırakır. Ama hergün başkalarını bilmese de o büyük bir koşuya hazırlanır gibi, o gün yine sıfır kilometre çekip tek bir adım atamasa bile ruhunda deparlar atarak koşuya katılıyor. Yemek tabağını kızgınlıkla hastabakıcının yüzüne fırlatıyor, arabasını hemşirenin üstüne sürüyor, azar işitiyor, kavga dövüş, hastanenin alt üstüne geliyor. Uyarıyor, yetmiyor, Ali dokuzda, onda odasına kapanması gerekirken koridorlarda dört dönüp hastaları uyandırıyor diye, yine uyarılıyor! Sanki bir dünya kalabalığı, pisiliği, ağırlığı başına tünemiş gibi, sürekli başını sağa sola atarak, hepsini hırçın bir rodeo atı gibi üstünden atmak istiyor!...

Ali'nin huysuzluklarına karşı uyarıların çoğalmaya başlaması tam bir felaket. Burada, sıra bekleyen hastalar için odaların hemen boşaltılması için, uyumsuz hastaları idare fırsat bilip, hemen evine göndert. Önce psikoloğa. Ali, psikoloğa gitmeyi onur meselesi yapar, ben defi değiştirim, der, psikolog Ali'nin odasına gelir. Ali, hiç konuşmadan ya da yalan yanlış aksi cevaplar vererek psikolog kızı ciddiye almaz. Ali'nin söylediği net ve kesin, "benim sıramı neden başka hastalara veriyorlar!".. Hastalıklar insan ruhunu silkeler ve artık hiçbir hasta bir göl sakinliğiyle bekleyemez, hiçbir ihmali affetmezler ve keskin, sert, tüttz, kuşkucu bir kimlik geliştirirler. Bu olumlu bir faydasıdır hastalığın. Hayatla kötü kötü ve bıkkın, bitkin bakmaz, hem hastalıklara hem de toplumsal umursamazlığa karşı savaş açarlar. Öyle ki, toplumun kendine verdiği onuru, unu daha hiçe sayıp tüm bu önceki hayattan edinilmiş kimliğin saçmasapan, palavra olduğunu anlayıp hızla güçlü ve başedilmez bir ahlak hocası gibi konuşmaya başlarlar. Ama karşılarında uyuşmuşluk içinde dinamizmini kaybetmiş idarelerl bulurlar, idareler her kuşkucuyu postalayarak sıkıcı ve ölümcül yönetim hastalıklarını uzatıp istikrara hizmet ederler. Ali, "onların bağlandığı aletlere beni niye bağlamıyorlar" diye isyan ediyor. Burada daha bir yıl kalması gerekirken, burada hastalar tedavinin sonucuna kadar bekletilirken, Ali'ye, "tamamsen çok zekisin, çeviksin, kavradın. İlerleme sağladın, hadi şimdi öğrendiklerini evinde yap!" demeleri.

Belki e Ali, iyileşmek için aceleci davranıyor, ama, bu acelecilikten kaynaklanan hırçınlıklarını bir uyumsuzluk problemi kabul edip, bu bahaneyle Ali'yi postalanalan ve her defasında doşdoğru konuşan insanları idareden, kurumdan uzaklaştırmalan artık bir devlet geleneği. Ali, eve gönderilmeden öyle korkuyor ki, bazen sessiz kalıp, haftalarca isyanlarını unutup, önüne çıkan hemşireye, doktora yalvarıyor... Ama birden kendini kaybedip yine bir taşkınlık anında yalvarı ele veriyor. Doktor ve hemşireler ve idare görevini yapıyor. Uzun yatan hastalar için "görev" tatmin edici değil, fazladan iyilik istiyorlar. Doktorlar iyiliğe başlarsa çoğu hastalara karşı genel görevlerini yapamazlar. Ali bunları bilmiyor ve her insan gibi kendisine bakılmadığında bolca küfürlerini savuruyor. Ama, doktor ve hemşirelerin bazı hastalara öylk ve güleryüz ve hatta, hastayı şımartacak şakalar yaptıklarını da gözleriyle görüyor. Kızıl kıyamet burda başlıyor, Ali'ye ta Samsun'dan işini bırakıp gelen ağbisi durmadan uslu durmasını söylüyor, başında beldeyen abiası, "ne olur kanşma" diye ağlayarak yalvanyor. "Bu sınayı allabilmek için yıllarca bekledik, sokağa atılırsak...". Üstelik bu soğuk mart günü.. Ali'yi seven yatıştırmak isteyen doktor ve hemşireler nasılhatlarda bulunuyor, ona, kurumların, devletlerin, sağlık politikalarının genel ve temel ve değişmez kurallarını anlatıyorlar: "burası herkesin malı, daha sırada bekleyenler var. kimseye ayrıcalık tanınmaz. kuralları bozanlar affedilmez, ömür boyu böyle kalırsın" diye gizli ve kibar tehditler...

Ama Ali, elinde soğuk bir tabanca tutar gibi hep yan odadaki özel hastaya yapılan ayrıcalıkları dile getiriyor ve koridorda bir tabanca patlatır gibi bağırakak, heikesi rahatsız ederek, laflanyla herkesi delik deşik ederek. Birgün Ali, yan odadaki kendi boyundaki çocuğa lar attı: "Korkağın teksin lan. alb aydır burdasın. nafile..." Aşağıdaki çocuğun. Bu bir psikolojik yıkım. Başhekime bildirdiler. Çocuğu torbaç gibi yediği bu laftardan sonra yeniden tedaviye sokmak aylar alır. Annesi ve babası Ali'yi hastaneden attırmak için, belki böyle de bir niyetleri yoktu ama, kendi çocuklarını da çakallara karşı korumak zorundaydılar. Ali'yi, hergün sağa sola oktorlara şikayet ettiler. Ali'nin her yanlarından geçici elektriklenmeye sebep oluyor. hiçbir şey yapmasa da "bak bak hain hain bakb oğlumun moralini bozdu!" diye şikayetler. Ali zaman zaman işi abartır, çocuğun kapısını gece yakı gidip birden çarpıp, bir dalganın aniden kayaklarda patlaması gibi korkunç huzursuzluklar parükler yaratb. Hamal ağbisinin parasıyla geçinen Ali... Hastalığıyla tamamen kahrolup madonmanevi ailesi göken Ali! Bilmiyorum neye güvenip, bunumdan kil aldırmıyor, herkese dikdemiyor. Usanmıyor! Ali'nin kaba küfürlü dalgalarının onlarca hastayla ve doktorla dolu jimnastik odasında nasıl dinamit bombası, ses bombası gibi patladığını düşünün. Doktorlar kimi ovuyorsa Ali, hırsını o hastadan alıyor. Hemşireler kime fazla ilgi gösteriyorsa, Ali, bir yokmu bulup o hastayla küfürlerle cinsel şakalarla dalga geçiyor. Buradaki hukuki, sosyal, idari sosyal disiplini tamamen bozan bir çakal. Ali'yi yumuşatmak için iğnelere başladılar, bu taşkın, parlamış ab dindirmek mümkün olmadı, geceleri hemen uyusun diye fazladan haplara başladılar. Ali, "burada yürümek için umudu olan benim, şansı olan benim, benimle ilgilenmiyorsunuz" diyor.., Böyle bir cümleyi bu hastane yapısı içinde kurulduğundan beri hiçkimse bağırarak dile getiremedi. Hastanedeki huzuru, birliği, eğitimi, tedaviyi paramparça eden bir isyan.

Ali'nin doktoru Cüneyt bey, kendi halinde, meslek heyecanı kaybolmuş, yan uyur, yan hülyalı bir doktor. hastalıklar üzerine kahanevelvari, olur da olmaz da.. bilmem e, belki de gibi konuşmaları uzattıkça uzatır. Mesleki tecrübesiyle ideal bir doktor, yani tam bir tüci surat edinerek hasta yakınlarından korunmayı başarmış bir dil ustası.

Ali teknik bir gelişim, yani, ayak parmağındaki o küçücük belli belirsiz bir milimlik kıpırdatmayı hiç ilerletemeden hastaneden kovuldu. Geliği gibi gitti. Gideceği gün kızgınlıktan delirmiş, bir ateş topu gibi Cüneyt beyin oda kapısından içeri bağırdı: "Birgün bu hastaneye yürüyerek geleceğim, göreceksiniz!"...

Allahlarısmarladık için vedaya geldiğinde, hırsından, hor görülmekten, itilmekten, iç çeke çeke ağlıyordu. Ancak, öyle bir inadı vardı ki, o çoktan karşı kıyılara ulaşmış, çoktan uzaklardaki o ülkeye varmıştı, onun için endişeye gerek yok, nasılsa başaracak.. Hıçkırıklarının arasında: "yürüyerek geleceğim buraya, göreceksiniz", "yürüyerek geleceğim bu hastanenin kapısına...".. Konulmuş olmanın acısı zaten zayıf yüzüne çok ağır gelir.. Gözlerine tuhaf bir ürkme, korku geldi. Bu sarsılmaz çocuğun gözlerinden zeytin suyu gibi acılı ince ve yalıcı yaşlar suzülüyordu. Bu dramatik sahne karşısında her insan ölümcül ve umutsuz bir maleme kapılır. Tann birgün paslı makasını eline alır ve sizin de omurganızı kırır kıbır keser. Bedenlerini kaybelmiş ve kafalarının altında bir cesel taşıyan bu yoksul insanlara yapılan eziyetleri hiçbir yazar anlatamaz. Acele etmeli insan, henüz dizlerini kırabiliyor, diz çökebiliyor, takla atabiliyorken kahramanlığı tasarlamalı. Artık yerallında olması gereken bu çürümüş bedeni bu kadar isyankar bir kafayla ne kadar taşıyabilir? Yoksulluk, aresi, imkansızlık, çevresi onu birçok kez daha düşürüp, bir yığın bitmeyen ruh kazalarının içine sokacak. Ve ruhunun kökleri bir daha zedelendiğinde, yani bu isyancı bir kez daha yara aldığında, artık o, soğuk, korkak bir adam ve yatalak ve demirlere bağlanmış ucube bir yaratık olarak tüm dünyadan kendini saklayıp, gizlenelek yaşamak zorunda kalacak...

Yıllar geçti, Ali'nin adını da unutlum, geldiği şehri de,.. Bu hikayeyi yazarken ona bir ad, bir şehir uydurdum. Ben hastaneden ayrıldı on yıllar oluyor. Kapıcı Ahmet dayı, anlattı, Ali, tek başına yürüyerek gelmiş hastaneye. Yanında kimse yokmuş. Yanında kimse olmadan yürümek bu hastalar için çok önemli. Bir adım atıyor, diğerini peşinden çekerek yürüyormuş. Güçlü ve çok adaleli kollanyla kapıcıyı ayağa kaldırmak istemiş, arslan gibiymiş. Kapıcı talolmuş, "kekeme yürüyorsun hala" diye. Kapıda gazoz içmiş, gazoz kapağını dişleriyle kopartıp açmış. Gürültülü şakalar yapmış. Kapıcı dayı bir taşkınlık yapar diye, korktum dedi. Eskileri sormuş. "kimse kalmadı, hlanca hemşire duruyor, hlanca doktor, Cüneyt bey odasında" demiş. Ancak, yıkıldığı, düştüğü bu koridorlara yeniden gelmesi bu hastalar için çok tehlikelidir. Her düştüğü yer onun için psikolojik bir eşiktir. Yıllar önce defalarca düştüğü, süründüğü yere geldiğinde, Allah korusun, dikenli bir çit varmış gibi önünde bir adım atıp geçemez, alnından su hortumu gibi terler lışkırır, geçemez, ancak Ali öyle değil, kasıla kasıla yürümüş. Odaları, jimnastik salonunu geçmiş... Başhemşirenin odasına dalmış. "Yürüyorum!" demiş. Ayağa kalkıp onu kucaklayarak selamlayacaklarını düşünüyordu, belki. başhemşire "sen kimsin, tzinsiz niye odaya girdin!" diye bağırıp, kapıcıya: "çıkartın şu adamı!"... Yıkıldı yıkılacak, yüzü yaprak gibi sarardı ve ayakları yaprak gibi saltandı. Arkasını dönüp Cüneyt beyin odasına girdi, Cüneyt beyin odası. Pencere dibinde bir kauçuk ağaç naylon telle tutturulmuş! Kapı arkasında bir küçük vestiyer, duvarda ilaç firmalarının bir takvimi ve önünde etrafı alüminyum şeritle kaplı formika masa. Bu arada hastabakıcı Cüneyt beyin önünde imzalaması için evraklar koyuyormuş.. "Cüneyt bey, yürüyorum.." demiş. Cüneyt bey Ali'nin hiç yüzüne bakmadan ve içeri bir adam girmiş girmemiş hiç ilgilenmeden bir işi için dışarı fırlamış... Ali arkasından bağırmış: "Cüneyt bey, yürüyorum!" Cüneyt bey tanıyamamış, koridordan bağırmış: "Ne güzel işte yürüyorsun, daha ne istiyorsun!"..

Bu soğuk umursamazlık karşısında Ali'nin ödü patladı, beynindeki dizelerinin bağı çözüldü, nasıl davranacağını bilmiyordu. eski günler olsaydı dikdatlığı ve kütürleriyle toparlardı kendini. İnad olsun diye trabzana ve duvarlara hiç dayanmadan çıktığı merdiveni bu sefer trabzanı tuta tuta. kontrollü ve yavaş adımlarla kapıya çıktı. İçinde birşey tiriyordu, o şey neyse tüm bedenini, bacaklarını da titretiyordu. Hastane kapısından çıktı. Bacaklarının arasına dolaşan sıska ve pis bir çingene çocuğunun az daha üstüne düşüyordu. Tek isteği dış kapıya kadar yürümek. Dış kapının önünde çöp bidonları dibine, kazan kapağı gibi yüzüsüz tü düştü... Sağdan soldan koşuşup Ali'yi kaldırmak istediler, gözleri kamarmış ve sokak başdan sona uzamıştı. Direndi, kalkmadı. Güçlü pazularıyla değil, kendini kaldırmak isteyenlerin yüzlerini bırnalayarak kurtuldu.. Günlerce çöp bidonunun yanında hırpani bir dilenciye dönünceye kadar, yığıldı kaldı. Olduğu yere işeyen, sıçan bir meczup. Gelip geçen para attı. Birileri, kapıcılar, taşımak istedi.. Ali, kumral saçlı, uzun boylu bir oğlandı, antrenmanlarla vücut da yapmıştı, ama çok alıngan gözleri vardı. Çöp bidonuna atılan kartonlan yorgan gibi başına çekip günlerce yemeden içmeden orada kalakaldı. Bitkaç gün sonra görüntü olarak başhekimi, doktorları rahatsız etti. Polis çağırdılar. Polis, Ali'yi nereye götürecek, kimin nesi? Ailesi nerde? İncelemeye başladılar hastane kayıtlarını... Tam yedi yıl önce, hastaneden taburcu olduğunu öğrendiler. Ağbisinin adresi, memleketi, ismi, soyadı, orda yaziyordu, memleketine telefon ettiler. Gelin hastanızı alın! Birgün sonra ağbisi geldi ve Ali'yi "yalvarırım kalk Ali, aleme rezil oluyoruz Ali" diye kaldırmaya çalıştı, Ali, uzamış bmaklarıyla yüzünü, burnunu, boydan boya, falçata gibi derisini çizerek kanattı... Başhekim, ağbisi gelinceye kadar muhtemelen önüne her öğün yemek koyulsun demişti, bir de su hortumuyla baştan aşağı ıslatarak temizleyin, diye emir vermişti...

Ali'yi götürmek için araba getirdi, Ali direndi binmedi. Başedemeyeceğini anlayınca Ali'yi süüiye sürüye kaldırının daha temiz, ayakelli olmayan yukarı tarafına doğru çekti. Sabaha kadar sigara üstüne sigara yakıp Ali'ye yalvardı. "Kalk Ali, yakma bizi Ali... Kalk Ali... Yalvarmaları, kin kusmaya, başa kakmaya dönüştü! "Varınızı yoğurmuzu sana verdik Ali. Birdin bizi Ali. Yemedik sana yedirdik Ali. Hadi kalk Ali, on yıldır çektiklerimizi düşün Ali. Bu hastalık bitirdi bizi Ali, yapma bize bunu Ali!".

Ağbisinin yalvarmaları birgün sürdü ama Ali'yi tanıyordu ağbisi, kaldırmak için kırk dere en su getirdi: "Yürümek nedir Ali, herkes yürüyor... Ayağa kalkmayla ne sandın kendini Ali. Bütün alem ayakta, Ayağa kalkmak yetmez Ali, bunların topunu .ikeceğiz.. Bunların hepsini .ikeceğiz Ali... Zarar vereceğiz bunlara Ali. Kalk Ali, bunların çocuklarına, hastanesine zarar vereiim... Bunlann topunu .ikmeden biryere gitmeyeceğiz Ali...".

Ağbisi yalvarmaktan bitkin düştü, sırtını kaldırma verip... (Sokaktan arabalar geçiyordu...)

- Kalk Ali, bunların arabalarını .ikeceğiz Ali, sarı arabalarını .ikeceğiz, beyaz arabalarını .ikeceğiz..

(Önlerinden çantalı bir adam geçiyordu...)

- Bunların çantalarını .ikeceğiz Ali.. Kalk Ali..

(Karşıdan anne, baba, çoluk çocuk kalabalık bir aile geçiyordu...)

- Bunların torunlarını .ikeceğiz Ali, ninelerini .ikeceğiz Ali, kalk Ali..

(Tam karşısı Türk Tarih Kurumu'ydu, metal harflerle Türk Tarih Kurumu yazılıydı..)

- Kalk Ali, daha bunların tarihlerini .ikeceğiz Ali, daha bunların kurumlarını .ikeceğiz Ali!...

nihatg@leman.com.tr

Ağaç Yaşken Kurutulur..

Okulların tatile girdiği çocukların kıme sevincine boğuldugu gündü, bulunduğumuz işhanının önünde. küçük bir kalabalık gürültü, bağırma, öfkeli sesler ve meraklı insanlarla gittikçe büyüyordu. Ben de neler olduğunu merak edip kalabalığa daldım. Kalabalığın ortasında 8-10 yaşlarında bir çocuk kollarından çekiştiriliyor, havaya kaldırılış bir iki tokat sahibi tarafından doğruyu söylemesi, tarsızlık yapıp yapmadığı defalarca soruluyor, o ise her defasında ağlayarak, yalvararak yapmadığını söylüyordu. Kendimi tutamayarak olaya dahil oldum. Bir çocuğa böyle davranılamayacağını varsa şikayetçi olan, polis çağırılması gerekliliğini veya karakola götürülmesini en çabuk çözüm olarak anlatmaya çalışıyor ancak yetersiz kalıyordum. Birazdan yanımda olaya müdahalesi ile ağabeyimi de buluyor. İkimiz birden bu çocuğu kalabalıktaki öfkeli insanlardan korumaya ve savunmaya başlıyorduk. İki kuruba ayrılan kalabalıkta seyirci konumundaki diğer insanlardan bizi destekleyecek birileri olabileceğini bekliyorum. Az sonra da beklediğim destek kalabalığa öğretmen olduğunu söyleyerek giren bir bayan oluyordu. Tek umudu olduğumuzu anlayan ve bir kaç inin canını kurtarma refleksine benzer sıçrayışlarla boynuma kadar atlayan, ancak tutunamayıp tekrar aşağı kayan çocuğu bir çırpıda kontrol edip öğretmenlisi olmadığına kanaat getirerek oradan uzaklaşıyor, bana da hayalkırıklığı yaşatıyordu. Bu bir öğretmenden beklenecek davranış değildi ve onun öğrencisi olmasa dahi bir eğitimcinin de küçük bir çocuğa duyarsız kalması ayrı bir konuydu. Az önceki kontrol kalabalığa ve küçük çocuğa kısa bir sessizlik yaşatıp olaya farklı bir boyutta kazandıramıyor kaldığımız yer en lekrar devam ediyorduk. Kendince ahlak ve bilkaçı da şeriat kanunları uygulamak isteyen bu kalabalıklaki grup adeta sokak ortasında bir mahkeme kurmuş o ana kadar başından geçen evinin, işyerinin, arabasının soyulmasının cezasını bu çocuğa ödetmek istiyor gibiydi. Dakikalar geçiyor tartışmalar devam ediyor herkes olaya ait bu duygu ve düşüncelerini kısa bir sürede tüketiyor ve bunun getirdiği rahatlama ile az da olsa sakinleşmeye başlıyordu. Çocuğun üzerinden çalındığı söylenen cüz an a şikayetçide çıkmamış bize has, bilinen "Allah'ındanbulsun", "Şalvar falan yazarlar neme lazım" söylemleri artık daha baskın olmuş karşı kutubun ateşli savunucuları umduklarını bulamamış ihanete uğradıklarını duygusuna kapılmışlardı. Ve nihayet "bırakın gitsin" sözlerini de duyan çocuk benim de itmemin etkisi ile hızlanarak kalabalıktaki bir gedikten fırlayıp kocaman meydanda anında gözden kaybolmuştu. Bir dakika sonra da o kalabalıktan eser kalmamıştı.

Bu olay, sakinleştikten ve biraz düşünme fırsatı bulduktan sonra beraberin e şu çelişkileri de ortaya çıkarmıştı. Kendi de dayanamayıp katıldığı halde ablmin, beni ilgilendirmeyen konulara bulaştığımı söyleyerek beni azarlayıp fırçalaması, yaşadının karne ve tatil sevinci yaşadığı bir günde o çocuğun bu sevinçten yoksun hırsızlıkla suçlandığı yaşına göre kabarıklmayacak sorgulanına ve cezalandırma isteğine mantız kalması ve en son olarakta bütün bir ülke halkı olarak hergün defalarca kez IMF politikaları, tekelleşmiş sermaye, banka hortumcuları ve özelleştirmelerle soyulduğumuz halde asıl bu hırsızlıklara yeterli tepkiyi gösteremeyişimiadi.

Murat / Düzce-İst.

Merhaba Tüm Leman Okurları...

İlk önce mektubumu okuma nezaketinde bulunduğunuz için tüm okurlara teşekkür ederim. Hayatta yaşamımız sürdü sürecek, devamlı bir dost bulma mücadelesi, birilerine güvenme isteği duyuyoruz. Birilerine de güvenmek zorundayız aslında. Ama onu buralarda bulabilmek o kadar zor ki. Buradaki arkadaşlıklar maddi imkanlar üzerine kuruluyor çoğu zaman, ama bunu ben beceremiyorum. Ve bunun için kendimi yalnız hissediyorum. Bu satırları bana yazdıran da yalnızlığım, sanırım. Bu mektubu da yalnız, kendimi yapayalnız hissettiğim bir günde yazmaya karar aldım. Bazı insanların riyakarlığı, çıkar amaçlı arkadaşlıklarını kabul edemiyorum. En sonunda, kendi istediğimle, tek kişilik bir koğuşa geçmeme neden oldu. Kısacası koğuşta diyebiliriz buna hücre de diyebiliriz. Geçmiş olduğum koğuşun yan bölmesinde kalan şahıstan, gazete varsa okumak için istedim. Ve bana bir gazete bir de Leman dergisi verdi. İyide oldu aslında. Az a olsa Leman dergisi beni bulunduğum ortamdan uzaklaştırdı ve şu an yanındayım. Dergiyi okuduktan sonra hayatımda ilk defa bir dergiye yazma kararı aldım. Buradaki yalnızlığımı paylaşacak o dostu, arkadaşı bu vesileyle bulabileceğimi düşünüyorum. Gerçek dostu ne zaman, nerede, ne şartlarda bulabileceğimizi biliyor muyuz? Hayır!! Hayat belki de bu şekilde çıkaracaklar karşımıza kimbilir?.. Yazışmak isteyen arkadaşlara şimdiden teşekkürler. Tüm Leman okurlarına mutlu günler, bizlere de özgür yarınlar temenni ediyorum..

İbrahim Gençoruç
E Tipi Kapalı Cezaevi
Müşade Koğuşu 1 / Aydın

Merhaba Sevgili Lemanclar

Sizlerle hayatta paylaştığımız ortak noktaların olduğuna inanıyorum. En azından şu anda aynı noktadayız. Bu noktadan hareketle herhangi bir konu ayrımı yapmadan yazışabileceğim dost yürekli insanlar arıyorum. Belki kimbilir, yeni dostluklar, yeni arkadaşlıklar başlar.

İsmail Akansu
7. Kolordu Komutanlığı 52071.
Mehmmal Bölüğü / Ergan'i- Diyarbakır

Gökçek'in Yazdı, Çizdi... Haftaya Başlıyor

LeMan
Sayı: 613
8 Ağustos 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır

• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZK

KOZALAK İŞBAŞINDA

DUBLE MACERAA

ÇAĞLAĞ

TBMM YOLSUZLUK KOMİSYONU GEÇMİŞ YILLARDA 3 YIL BOYUNCA BAKANLIK İZNİ İLE TÜRKİYE'YE HOLLANDA VE İNGİLTERE'NİN ELLERİNDE PATLAYAN DELİ DANALI ETLERİN SATILDIĞINI ORTAYA ÇIKARDI...

TAK TAK TAK TAK

GIIIR! ANUĞZA GOYYIIIM BİR BURNU RAHAT RAHAT ESELETMEDİNİZ ÇİFÇİME KÖYLÜME GÜBRE YAPACA DUMIDI..

KOZALAK BOKANI

NE VAR LAAA NE VAR YİNEE!? EMİŞİ GÜÇLÜLER AĞLAK KİRKOLAR!

SAYIN BOKANIM BİZ MİLLİ ŞUURLA DONANMIŞ MÜTEŞEBBİS ET İTHALATÇILARIYIZ... SİZ YASAKLAYINCA YURT DIŞINDAN ET GETÜREMEZ OLDU TELEF OLDUK... İŞLER BİTTİ... TÜKENDİK VALLA...

BEN YASAKLADIM NOOLCEK,SİGİ GİT!SİGİ,NİYE YASAKLAMIŞIM PEKİ?.

DEİ BE EEE E

NEE! DELİ DANALI ET Mİ İTHAL EDİYO. DUNUZ? HEMİDEN DE HAA?!

EVET AMA BAKANIM DELİ DANADAN KİM ÖLMÜŞ?! Bİ YOLUNU BULALIM.. HALK NE ZİKİMİ YİYCEK BİZİ DÜŞÜNEMİYOSANIZ HALKI DÜŞÜNÜN... AYRICA TİRCİSİ MİRCİSİ BU İŞTEN ÇOK EKMEK YİYEN VAR.

LA EKMEK YİYEN VAR DA BEN Mİ YİYORUM İBİŞ!.

HAH TAM DA BİZ DE BU KONUYU KONUŞCAKTIK PEK SAYIN BOKANIM.

ANLAŞILDI. PEKİ ŞU DELİ DANA HASTALIĞI NASIL ETKİ EDÜYÜR?

SAYIN BAKANIM ON YILLIK KULUÇKA DÖNEMİ VAR...İNSANIN BÜNYESİNE GİRDİKTEN SONRA ON YIL KADAR ORTAYA ÇIKMAYABİLİYOR... BİLİMSEL OLARAK YANİ!..

NE ON SENE Mİİİ?! NE ÖN SENEDE KİM ULA ON SENEDE BENİ ÖLE KİM KALA. BENİ KİM BULA? OHHH! GÜBRELEYİN BOKANINI— ZIKI VERİMLİ ÇALIŞSIN... ATTIM İMZAYI İTHAL SERBEST OHH!.

SONUMUZ?

İKİNCİ MACERA BURSA'DAN: İŞLEDİĞİ Bİ CİNAYETTEN 13 YIL YATIP HENÜZ 3 AY ÖNCE TAHLİYE OLMUŞTU... GEÇTİĞİMİZ HAFTA EVLERE TEMİZLİĞE GİDEN EŞİNDEN KENDİSİNE MEZE HAZIRLAMASINI İSTEDİ...

HÜLAAAAYN BEN SANA DİYOM,EŞEK Mİ ANIRIYO BURDA!? BANA MEZE HAZIRLASANA!..

BEN AKŞAM YEMEĞİ HAZIRLIYAÇAM, MEZE HAZIRLAMAYA VAKTİM YOK!..

GEL LAN, BURAYA.

ÇATA ÇATA

GEL LULAN BURAYA BANA MEZE YAP! GEL ULAA!..

ÇATA ÇATA ÇAT

DİNİNİ İMANINI!...

ÇAT ÇAT ÇAT ÇAT

AL İŞTE! SEN HAZIRLAMADIYSAN BEN HAZIRLADIM NE YANİ?!

Karısını öldürdükten sonra kaçan Kozalak daha sonra İstanbul'da ortaya çıktı... Meşe Palamudu arkadaşlarıyla Şişli semtinde görünen Kozalak ve arkadaşları bir otomobili gasp ederek kaçtılar.. Bayrampaşa'da tekrar ortaya çıktılar... Yıldırım Mahallesi'nde bir beyaz eşya dükkanı soymak isterken kendilerine müdahale eden bir genci kalbinden ağır yaralayarak kaçtılar... Bu kez de Gazioşmanpaşa daha sonra da Alibeyköy'de beyaz eşya mağazasına daldılar... Polis tarafından eşyaları yüklerken polise yakalanan Palamutlar'ın arasından sıyrılan Kozalak paçayı kurtardı.. Son kez de Piyalepaşa Bulvarında düğün alışverişine çıkan bir çifti arabayla biçen Kozalak olay mahallinden yine uzaklaştı.. KOHA (Kozalak Haber Ajansı) Kozalak'ın haberlerini duyurmaya devam edicek... Kozalak'sız bir hafta dileğiyle...

harala gürele

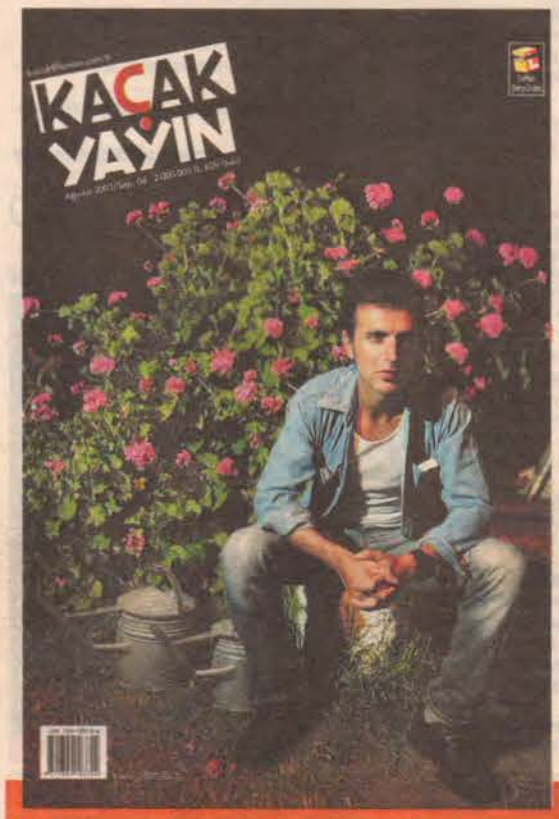

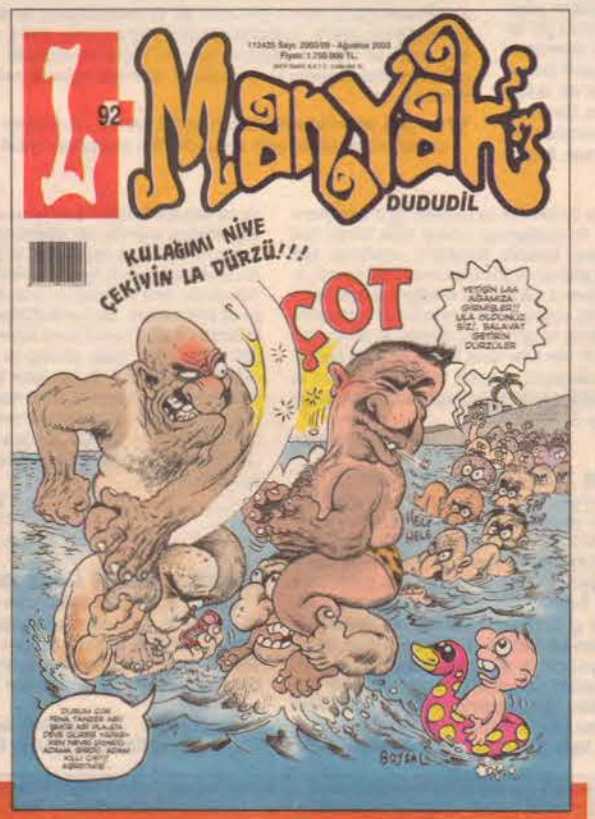

AĞUSTOS SAYILARI BAYİİLERDE

32. Sayısı Cuma Günü Bayiilerde

GAZİ ÜNİVERSİTESİ Prof.YALÇIN KÜÇÜK'ÜN MAAŞINI KESTİ

Yalçın Hoca ile zehir zemberek bir mülakat!

İBDA-C davasının en önemli sanığı ilk kez yeniHarman'a konuştu.

Akşamsefası

614

15 Ağustos 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/33- 800.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4
9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL

BUSH'TAN SONRA CONİLER DE ÇILDIRDI

Amerika öldürüyor dünya seyrediyor. İşgalci ABD askerleri hedef gözetmeksizin silahsız Irak'lı sivilleri katlediyor. İşgalden bu yana öldürülen sivil sayısı 7980'i buldu. Irak'lı direnişçilerin çıldırtan vur-kaçları, çölün 50 dereceyi bulan sıcağı Bush'tan sonra askerlerine de kafayı yedirtti. Özellikle Tikrit'te büyük katliam yapan Amerikalılar en son bir pazar yerini tarayarak biri çocuk 6 kişiyi öldürdü... Dur ihtarına uymayanları kalbura çeviren, tutuklamalarını insanların kafasına basarak yapan, özürlü Iraklının protez bacağını bile korkup çıkaran bu vahşileşmiş, barbar asker bozuntularına dünyada dur diyecek bir devlet çıkmıyor. Ve Türkiye hükümeti gençlerini işte bunların yanına jandarma olarak yollamaya uğraşıyor... Bu bataklığa sokmaya çalışıyor... Canilerin, Conilerin payandası olmak için Irak'a gençlerin gönderilmesine Türk halkı izin vermeyecektir...

DON MUV YU FAKİN IRAKİ!*

YU FAKİN ESHOOL! KEDİYİ ÖLDÜRDÜN BUNU DÜNYAYA NASIL AÇIKLAYACAĞIZ? DERHAL YOK EDELİM!

CİYAAAK

ÇAT

ÇAĞÇAĞ

Aksamsefası

* Kıpırdama s..timinin Irakısı

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

Aksaray Paşaoğlu

İSTANBUL AŞIĞI TIFIL DELİKANLI

Yaklaşık 35 yıldır son derece mütevazı bir yaşantım var. Etiler'deki mütevazı villamdan ofisime, ofisimden Laila'ya, Laila'dan, Reina'ya, Reina'dan Bodrum'a, Bodrum'dan Rio'ya Rio'dan yine eve gidiyorum. Ve enteresan olanı, heryere mütevazı Hamır'ımla (Hummer) veya mütevazı özel uçağımla gittiğim için -bu çok enteresan- sokağa hiç ayak basmadığımı, hayatımda hiç ayakkabı ve çorap giymediğimi farkettim. Ve daha da enteresanı İstanbul'u ya iki ya üç defa gezdim. Beyoğlu'na en son çıkışımda Sait Faik'le karşılaşmıştım. Bir defasında da Eminönü'nde bir balıkçı sandalı görmüştüm ve sandal alev alev yanıyordu. Ve sandalda bulunan tutulmuş bütün balıklar yangının etkisiyle pişmişti. Olay kendi içinde mizahtı! Eşime "Balıkları hazır pişmişlerken, pişmiş balık olarak satsalar bari." dedim. Zaten satıyorlarmış. Ve bölge halkı buna balık ekmek diyormuş.

Bir aralar "Kız sen İstanbul'un neresindensin?" diye bir şarkı vardı. Sarıyer'den misin? Emirgân'dan mı? Yoksa Florya mı? Yeşilköy'den mi? Ne mi? Ben İstanbul'u bu şarkıdan öğrendim diyebilirim. Bu şarkı beni tam bir İstanbul beyefendisi yaptı. O şarkıyı defalarca dinleyerek ve o semtleri kafamda bir yerlere yerleştirerek hayâli bir harita çizdim. Başımda deli rüzgârların estiği diyorum ben ona gençlik yıllarımda çıkıp çıkıp kafamda oluşturduğum bu sisli İstanbul'un karanlık ve mahrem sokaklarında sidikli bir serseri gibi geceyarılarına kadar sürter, sabaha karşı bitap bir vaziyette bâkire odama dönerdim. Elbette bu kafamda olurdu.

Geçenlerde eşim enteresan bir teklifte bulundu "Gel sana dedi seni dedi Hamır'ımla (Hummer) İstanbul'u gezdireyim." (onun da bir dört çekeri var.) Ben de ona yarı şaka-yarı humor "Elinin Hamır'ıyla erkek işine karışma" diyerek biz buna çok güldük. Eşim, yaşadığımız şehri gezip tanımayı planlamış. Söylediğine göre Haliç'te miniaturk denen parkta çok enteresan bir İstanbul özeti varmış. Ben vakti ve diğer şeyleri hep nakit olarak görmüşümdür. Fakat Sütlüce denen yeri bulmamız dört saatimizi aldı. Mini İstanbul'u gezmemiz ise yarım saat sürdü. İstanbul hakikaten hârika bir yer ve hârika camileri var.

Işin enteresanı, parkı gezen insanların bir kısmı bizim kadar, bir kısmı ise tükenmez kalem kapağı kadardı. Ve çok minik bu insanların çok uzakta değil de çok yakında olmaları perspektif bilgimi alt üst etti. Daha sonra, bunların, camiler ve köprülerle aynı ölçekte küçültülmüş maket insancıklar olduklarını öğrendim.

Ben en çok Miniatürk'te minik bir Laila bulunmayışını yadırgadım. Orada bulunduğum yarım saat içinde sıkıntıdan patladım. Koskoca, yâni nispeten koskoca miniaturk İstanbul'unda gönlünüzce eğlenebileceğiniz bir tek yer yok. Sayın Gürtuna'dan ricam Haliç'te yüzüyorsunuz, lütfen el kadar da olsa miniatürk İstanbul'una bir Laila mutlaka yapılmalı.

Ve asıl enteresan olanı, miniaturk'u gezerken siz Sultanahmet'teyken, Ankara'da Kızılay'da gezen eşinizi görebiliyorsunuz ve onunla sıfır telefonla konuşabiliyorsunuz.

Behiç Pek

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

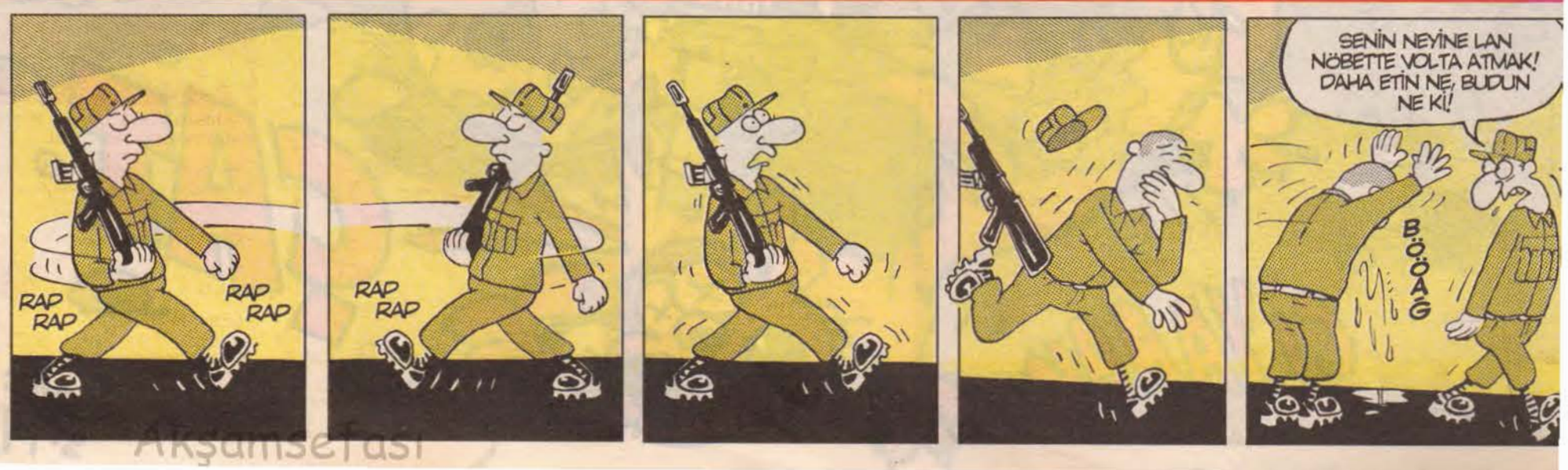

Akşamsefası

LeMan

ABD 4. Piyade Tümeni komutanı Tümgeneral Ray Odierno, Saddam'ın Tikrit'teki sarayında düzenlediği basın toplantısında, "Devamlı kılık değiştiriyor. Günde 3-4 kez başka yerlere hareket ediyor." dedi...

Kovboydan sonra Amerikan başkanlığına Terminator(yok edici) aday.California Valiliği için adaylığını koyan Arnold Schwarzenegger Amerikan başkanlığı için de ısınma turları atıyor...

13 yaşındaki O.İ gözaltında işkence gördüğü iddiasıyla Şişli cumhuriyet savcılığına başvurdu. O.İ, gözaltı süresince cop,tekme ve tokatla dayak yediğini belirterek, "Daha sonra da ormanlık bir alanda sabaha karşı serbest bıraktılar" iddiasında bulundu.

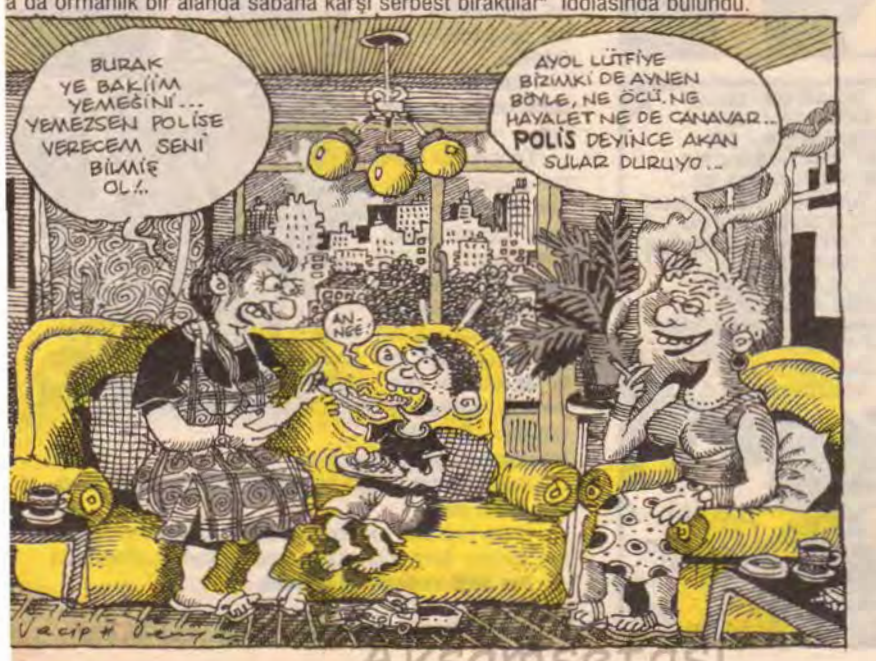

İşgalci ABD askerlerinin sivil katliamları bitmiyor..İşgal kuvvetleri, Tikrit'teki pazaryerini rastgele taradı biri çocuk altı Iraklıyı öldürdü.

Düğünden Detaylar

* Davetlilerin izdiham yaratması nedeniyle, bi ara düğünün İnönü Stadyumu'na kaydırılması gündeme geldi. Erdoğan, cepten aradığı Bilgili'nin "Yol bi açılırsa müsteşar kaynının sünnetine kadar gider, UEFA'da alay konusu oluruz, kusura bakmayın" demesi üzerine bu fikirden vazgeçti...

*** Bazı çarşaflı ve türbanlı misafirlerin "Erkek isimli mekan mahrem" diyerek Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'na girmeyi reddetmeleri üzerine, yan kapılardan birinin adı "Lütfiye Kırdar Kapısı" olarak değiştirildi...**

* Al Bano - Romina Power çiftinin nikahından beri hiçbir düğüne katılmayan Berlusconi salona girdiğinde, Pavarotti'den arya çalındı ve 53 adet AKP'li üstüste çıkarak çizme figürü oluşturdu. Geline kolye hediye eden Berlusconi, damada da yerel Roma radyolarından birini verdi...

*** Düğün yerine yanlışlıkla aynı binadaki Dünya Felsefe Kongresi'ne giren miyop bir delegenin Prof.Ioanna Kuçuradi'ye yarım altın taktığı iddia edildi. Önündeki notlara dalan Alman düşünür Jürgen Habermas'ın, yan salondan Pavarotti'nin sesinin yükselmesiyle bir an sıçrar gibi olduğu gözlendi!**

* Nikah öncesi "Amerikan askeri olmayacağız" diye slogan atan Emeğin Partisi'ne bağlı 100 kişilik bir gruba müdahale eden polis, nikahtan hemen önce de salonda toplanan bir davetli güruhundan kuşkulanıp dağıtmak istedi. Fakat güruhun "biraraya toplanmış nikah şahitleri" olduğu anlaşılınca operasyondan vazgeçildi!.

*** Arnavutluk Başbakanı Fatos Nano'nun Türk popüler kültürü konusunda derin bilgi sahibi olması şaşkınlık yarattı. Nano'nun, AKP İstanbul Milletvekili Zeynep Karahan Uslu'ya "En büyük yanlışı Çelik yaptı. İnsan gidip o sınırlı sesiyle Ebru Gündeş'le düet yapar mı? 'Sen Yoluna Ben Yoluma' şarkısında Ebru resmen on basıyo!" dediği öğrenildi!..** (Bu arada: Zeynep Karahan benim üniversiteden sınıf arkadaşımdı. Aynı sınıfta sunucu Esra Ceyhan da var idi. Çeşit psikolojiden çıkıp geldim, üstüme varmayın! V.Ö)

* Tayyip Erdoğan'ın yakın arkadaşlarına "İtalya'dan Silvio, Arnavutluk'tan Fatos gelmiş neyime, Brezilya'dan Alex ve Fabiano gelmedi şu Fener'e, kafam orada." dediği öne sürüldü. Fenerbahçe Kulubü, düğüne üstünde üç kocaman orkide bulunan bir çelenk yollarken, Cem Uzan'ın siyah çelenk göndermesi uzun süre ayıplandı!..

*** "Necmeddin Bilal oğul, eminim sana kalsa;**
'Şahidim Hocam' derdin. Bir ömür berhudar ol!
Müslüman nikâhında Katolik şahit, diye
Üzülme; sen masumsun: Mesut ve bahtiyar ol!"
şeklinde Milli Gazete'de yayınlanan sitemkâr dörtlüğü, bizzat Recai Kutan'ın kaleme aldığı ve yazarken iki yerinde dayanamayıp ağladığı öğrenildi!..

* Aslında Uzuner ailesinin törelerine göre gelin, düğün yerine at sırtında gelecekti. Cihan vakasından sonra Erdoğan'da at alerjisi başladığı için bu fikirden vazgeçildi. Nikah memuru Ali Müfit Gürtuna'nın, Haliç'te yüzüp kurulanmadan nikaha yetiştiği için kısmen ıslak olduğu farkedildi!..

* Nikah şekerinin gümüş kutusunu saklayıp, yerel seçim zamanı kutuyla başvuru yapanlara öncelik tanınacağı kulislerde fısıldanırken, gelin tarafının bu fısıltıyı üzerlerine alıp "Hakkımızda konuşuyorlar" diye işkillenmesi dikkat çekti!..

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

İsrail yönetimi Batı Şeria'ya inşa etmeyi planladığı 600 km uzunluğundaki duvar için İsrail halkından yardım beklediğini açıkladı..

yeniHarman

- **PARSADAN'ın 2. hayatı... Hapisten çıktıktan sonra neler oldu..**

- Karşıyaka-Göztepe arbedesinin cinai örgüsü ve Uluç ve Altaylı'nın küstahlığı...

- **Club'un kara kutusu**

- Çizgi dışı bir karakter **Tank-Girl**

- **Lezbiyen mülakat**

- Anarşist Batur Özdinç Kara Blok'un ideolojisini dünü bugününü Türkiye'deki durumunu yazdı.

- **Kalbim kadar temiz sayfa... Vedat Özdemiroğlu**

Aksamsefasi

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

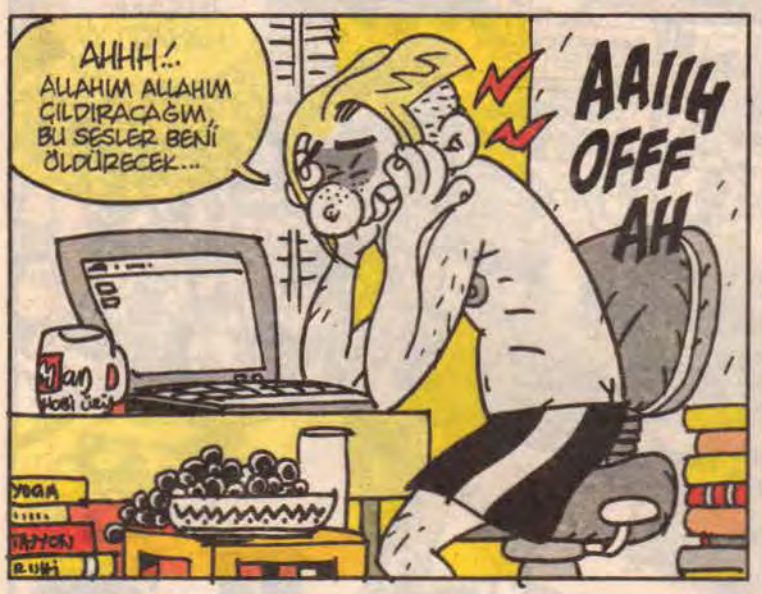

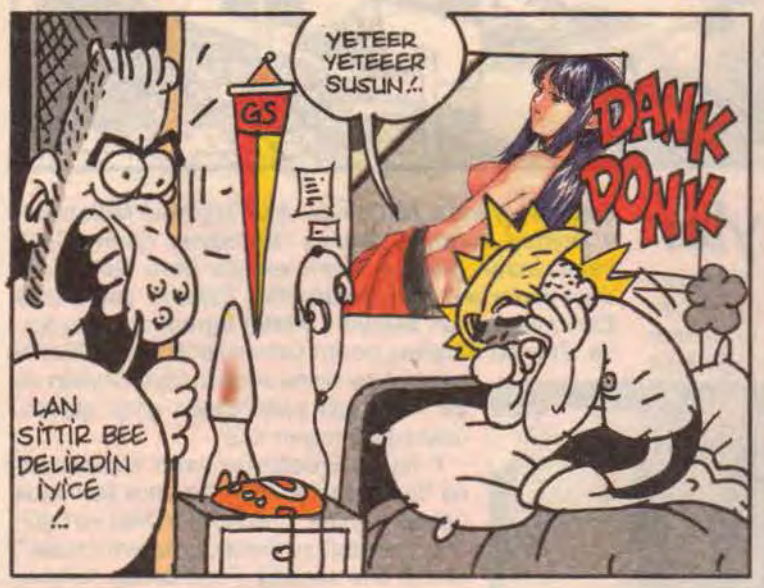

SIKILHAN

- Alo, Sıkılhan annen ben yavrum, evet. Beni dikkatle dinle şimdi: Senin güney duygu merkezin örselenmiş Sıkılhan! Şakran kapalıymış, yann açtıncaz... Evet çocuğum.

- Tamam ben "lavabo aç" la gargara yaparım, şimdi kapıyım.

- Ben gülmüyorum Sıkılhan, mizah bu değil! Şu an şirket bünyesiyle biyoenerjist "Nanda Maseş" Temurkaan Bey'in özel bir seminerindeyiz ve hepimiz ciddi boyutta aydınlanmış bulunuyoruz. Kendisi pozitif enerjiyle ofisimizin Geo'su Bokhan Bey'in böbrek taşını kırdı... Yönetici asistanımız Gülgeren Hanım'ın da kaşındaki tikini dizine indirdi. Gülgeren Hanım yepyeni bir prezantabl insan oldu. Kaş göz yapmadan diz sallıyor...

- Ben ise şu an dudak içimi kemiriyorum anne...

- Durumunu biliyoruz Sıkılhan, Temurkaan Bey beş seansta içinde gizlenen atak ve yırtıcı gergedanı ortaya çıkarıcak. Şakran açıldığında dışavurduğun küskün maymun karakterin duygusal boyut kapısından çıkıp gidecek, o miskin hayvandan kurtulacaksın Sıkılhan...

- Mikiiee... Eyikk.. Kieyyekeke... Miyikky...

- Mizahın bu olmadığını söylemiştim sana Sıkılhan! Bakalım şakran açılınca da maymunluk yapabilecek misin? Sakın evdeki muzları bitirme.Maymun olmamalısın, hayır, olma, evet.

- Sıkılhan, belki seni çok ilgilendirmiyo olabilir ama itiraf ediyorum; ben artık bir kadın oldum...

- Açık açık 'kadın oldum' diyosan bunu da yanlış bir yere çekemem artık Bunalgül... Olmuşsun yani, tebrik kere tebrik ediyorum!

- Hayvan kı ne hayvansın Sıkılhan! 'Kadın oldum' derken ironi yapıyodum. Hemen konuyu orama çekmeyi başardın ya ne diyim sana! Bariz hayvansın sen!

- Kendimi de ayrıca tebrik ediyorum o zaman Bunalgül...

- Hani benim içimdeki' o ses var ya, geçen bana 'Sarıyer böreği yap' dedi Sıkılhan. Dehşet derecesinde panikler deyim şu sıralar...

- Yap bi kıymalı belki susar...

- O kadar da basit dilil! İçimdeki ses bana anaç bir ev kadınıymışım gibi sürekli fısıldıyor; 'Viledayla dip köşe temizliğe gir, adamın gri gömleğini ütüle, kornişon al turşu kur' filan diyo ya... Baksana, senin ruhsal dengen depresyon ya bilirsin, sence içimdeki' sesi mi dinliyim yoksa ona isyan bayrağı mı açıyım?

- İçindeki ses bu Pazar benim odaya temizliğe gelmeni fısıldıyor Bunalgül, duyabiliyo musun?

- Dışımdaki ses sana hayvan diye bağırıyor. Kocamanlarca kere yiğıvrançsıllaaan.

- Aloo? Sıkılhan? Senden eskileri koyduğumuz sandıktan bazı bebeklik eşyalarını çıkarmanı istiyorum evladım... Babanın 3. yaş gününde aldığı kırmızı patiklerin, uzaktan kumandalı Ferrari araban ve bir de Donald amcalı diş kaşıyıcın iutfen.. Evet bekliyorum, hattayım, evet.

- Sormıyım diyorum ama bana bi kardeş filan mı geliyoracaba?

- Evet Sıkılhan, pratik olarak bir kardeşin olmıycak ancak psikolojik olarak seni buna hazırlamak zorundayız evladım... Bu sabah doktorunla konuştum, bana senin 'Tek çocuk olma sendromu'ndan bahsetti. Baban ve ben, aile içindeki sosyal rolünü genişletmen için bir kardeşin varmış gibi hareket etmeni istiyoruz artık senden. Senin bir kardeşin var Sıkılhan...

- Olmayan bir kardeşin olsun istemiyorum...

- Olmayan bir kardeşin olucak Sıkılhan! Sen istiyorsun diye sana olan bir kardeş yapamayız... Okul masraflarını, benim kariyerimi hesap etmiyorsun. Daha babanla dünyayı bile gezmedik, orta yaş krizlerine giremem, göğüslerim sarkabilir... Hayalindeki kardeşini kabul etmelisin evet.

- Peki istediğim zaman beynimde bir kürtaj yapıp aldırabilir miyim onu?

- Mizah yapmakla kakamızı yapmayı birbirine karıştırmamalıyız Sıkılhan. Yaptığın iğrençliğin espri olduğunu sanmamalısın.

- Ben değil kardeşim yaptı, hehe...

ekhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte
BAHADIR BOYSAL

CANKUŞ VE ŞEREFSİZLER

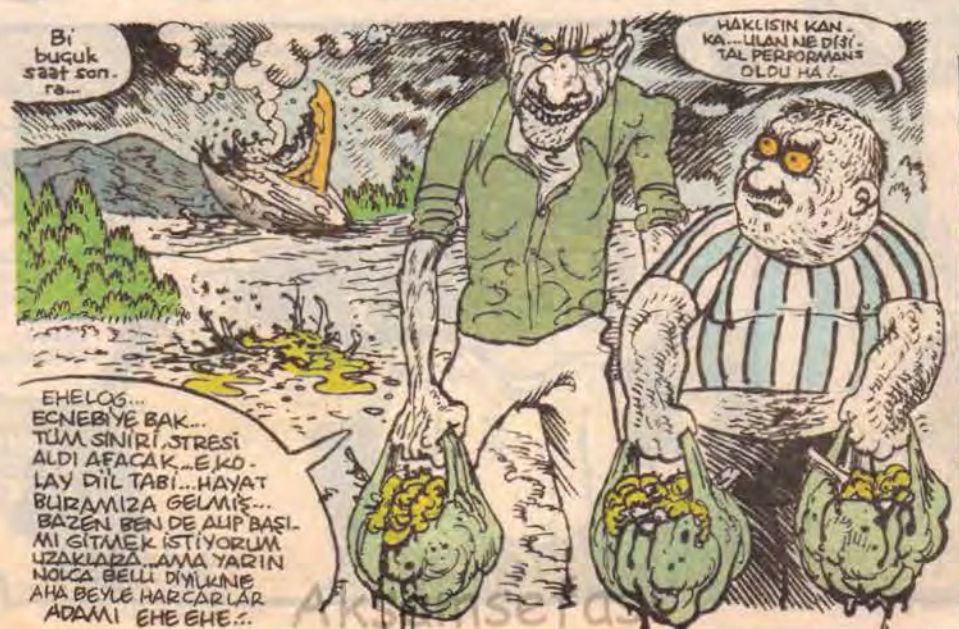

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

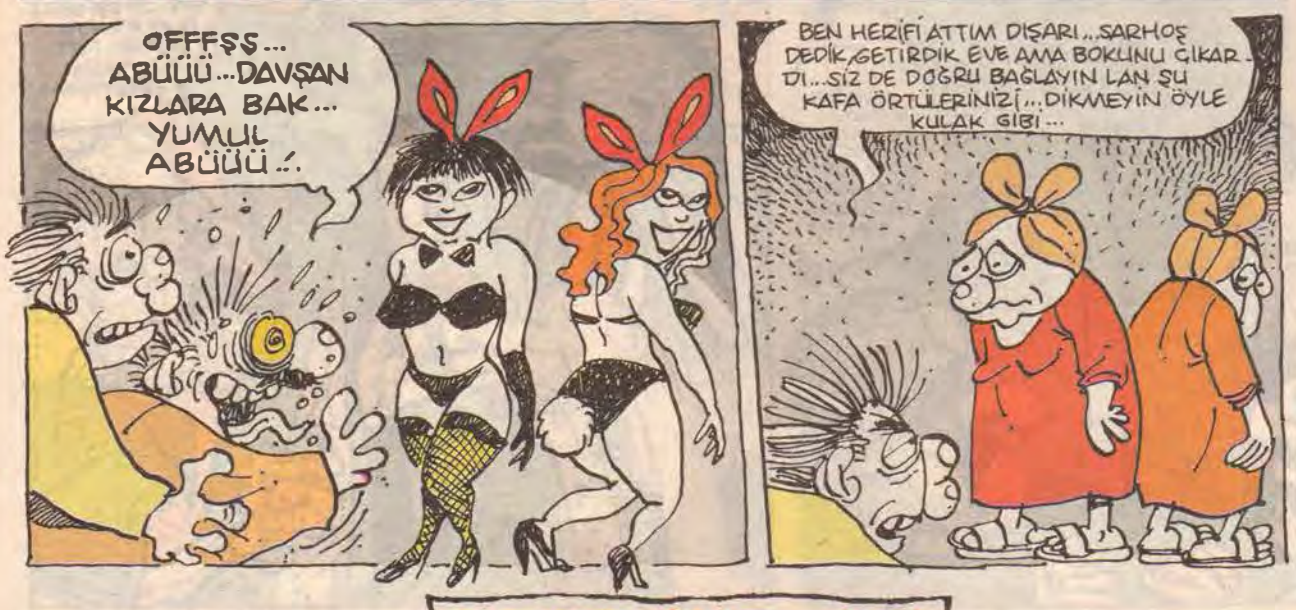

ERDENER ABİ

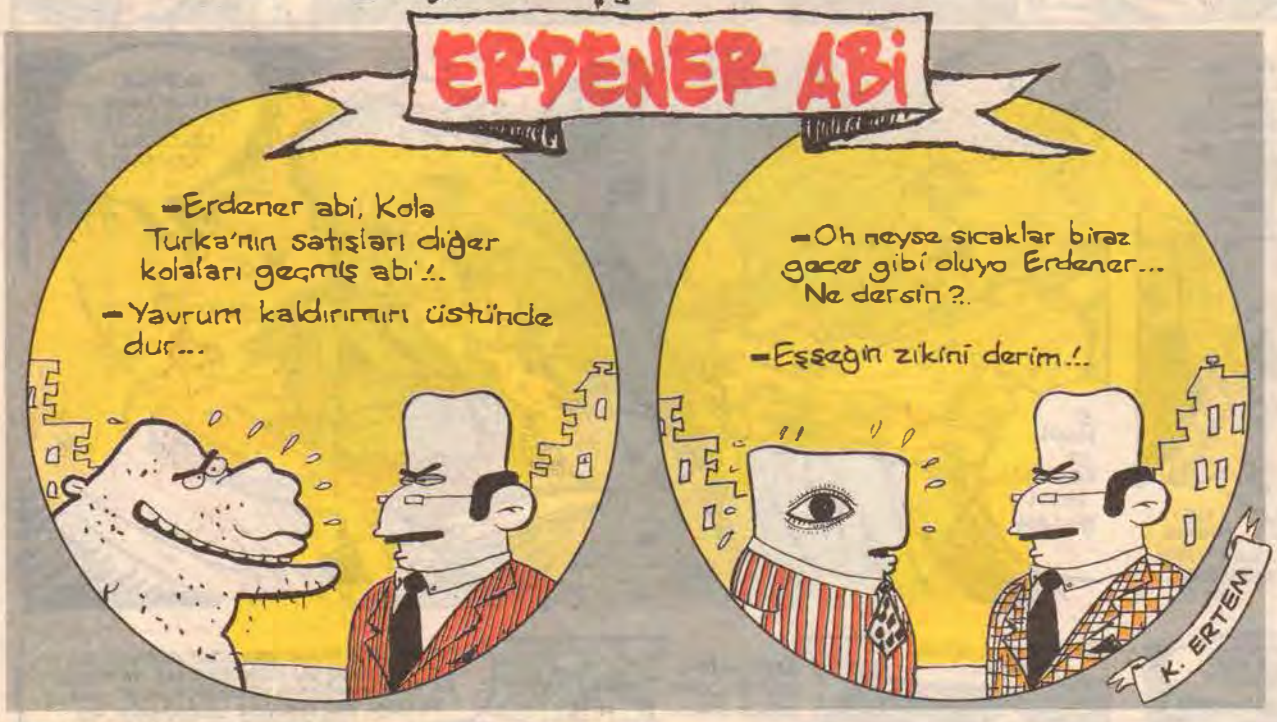

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

TERELELLİ

PICTURES

TP SUNAR

KİMLİK BUNALIMLARI, NEVROTİK TAK ETMELER, SIYIRMA TRAVMASI

Aksamsefası

Feyzi Başaran
feyzi@leman.com.tr

Akşamsefası

Derya Sayın
derya_sayin@mynet.com

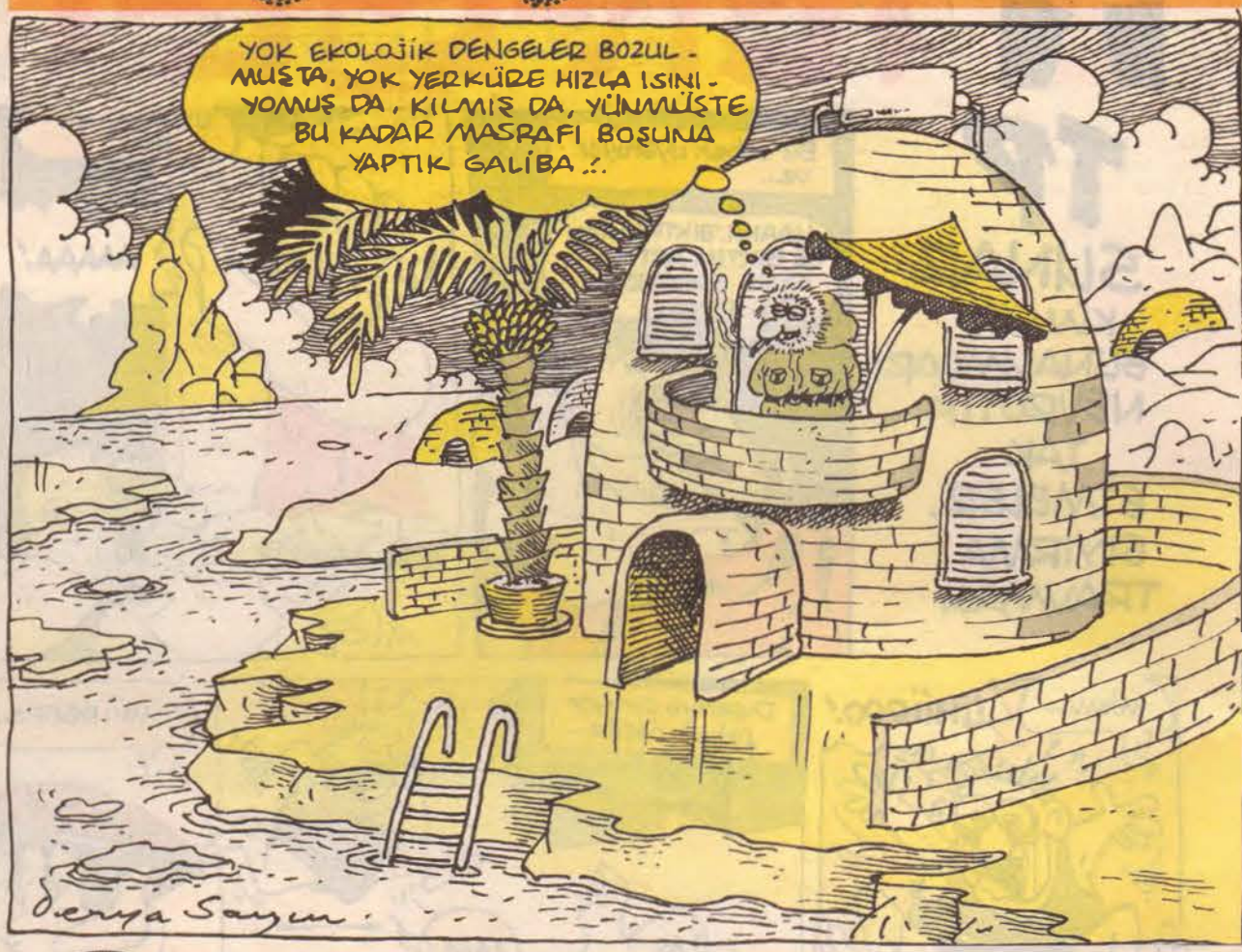

NEDENSİZ HAYATLARIN C

Denizyıldızı... Bu sana ilk ve son kez seslenişim... Duy sesimi...

Biliyorum, yıllardır bu mektubu yazmamı bekliyorsun sabırla... Yıllardır seni, ait olduğum dünyadaki o gerçek dostumu bulacağım günü bekliyorsun. Bense hep yanlış adreslere göndermişim mektuplarımı.. Seni hep yanlış yerlerde aramışım denizyıldızı.. Oy a sen hep oradaymışsın, içimde. en yakınımdaymış dost yüreğin.. Nasıl farkedememişim.

Ömrümün çoğu bozkırda geçti denizyıldızı... Ama anlam veremediğim kadar büyük bir tutkuyla özliyordum denizlerini... "Gemiler geçer"di "rüyalarımda / allı pullu gemiler, damların üzerinden / ben zavallı / ben denize hasret / bakar bakar, ağlar"dım.(1) Bu özlem ait olduğum diyarların, senin özlemin denizyıldızı...

Onca zaman nereden geldiğimi bilmeden yaşadım bu sürgünde... Dilini bilmediğim insanların arasında attığım çığlıklar duyulmadı. Yapayalnız kaldım.. Şimdi yavaş yavaş birleşiyor parçalar.. ve ben geri dönmek için artık çok geç olduğunu hissediyorum.

Dönüşüm imkansız denizyıldızı... Artık bekleme beni...

Ne kadar özlesem de vatanımı, sitem dolu ona yüreğim... Çünkü, beni yalnız bıraktılar denizyıldızı... Hiçbir ipucu vermeden gönderdiler beni buraya... Hiçbir silahım yoktu savaşabilmek için... Kanaya kanaya öğrendim çıplaklığımı, yabancılığımı...

Yüreğimde korkuyla doğdum ben anamdan.. Daha yaşımı bitirmemiştim. ama gece yalnız yatamazdım... Annem de kıvrılırdı o küçücük karyolamın içine.. Garip bir bebektim... Emmedim annemin sütünü çokça.. Yıllarca bisküvi ve yoğurttan başka bir şey yemedim.. Ağlardı annem çaresizlikten... Beni bir türlü koruyamazdı: Hep hastaydım.

Sonra biraz büyüdüm... Yüreğimdeki korku da büyüdü benimle... Daha 4-5 yaşındaydım.. Annem mutfaktayken ben salonda yalnız oturamazdım... Anlayamazlardı neden korktuğumu.. Zorlarlardı, öleceğimi sanırdım. Üzülürdü annem. "Yavrum n'olur git sıcak yerde oyna" diyerek sokmazdı beni soğuk mutfağa... Hatırlıyorum, salonun kapısının ağzında, mutfağa en yakın yerde duran divanın köşesine oturur, sarılırdım oyuncağıma sıkı sıkı... Korku dolu gözlerle salonu kollardım... Her an çıkabilirdi dikiş makinesinin arkasından. Divanın altında da olabilirdi... Neydi "o" bilmiyorum.. Tanımsızdı... Eşyanın kendisiydi korktuğum belki de... Belki hepsinin ruhu olduğuna inanıyordum. Şimdi dönüp baktığımda bu korkuyu ruhumun ait olmadığı dünya ile ilk karşılaşmasının şaşkınlığı olarak yorumluyorum...

Çocukluğum evde kendi kendime oynayarak geçti.. Yeni bir dünya yaratırdım oyuncaklarımdan kendime.. Hep içimden konuşurdum oynarken... Etraftan kopar. kendi içime gömülürdüm.. "Ne uslu çocuk" derdi görenler... "Maşallah kendi kendine oynuyor yaramazlık yapmadan..." Sonra sokakta tanıştım... Başka çocuklar girdi hayatıma... Uyumsuzluklar başladı... Çok uysaldım görünüşte... Hiçbir asiliğim, yaramazlığım yoktu. En fazla sessizliğimden şikayet ederdi annemle babam... İçine kapalı büyümemden korkarlardı...

Ve ilk yaralar açılmaya başladı denizyıldızı... Savunmasızdım... Farklıydım... Onlar gibi olamıyordum... Neden böyle olmasını istediler denizyıldızı.. Daha yedi yaşında bir çocuktum.. Lojmanda otururken bir sürü arkadaşım vardı. Ama hiçbiri yürekten sevmiyordu beni.. Bunu o zaman bile hissediyordum... Okula başlamadan, kendi kendime öğrenmiştim okumayı, yazmayı, dört işlemi... Ezilmemden korkup ikinci sınıftan başlatmadılar. Sınıfta okumayı bilen tek öğrenci olduğum için ilk kırmızı kurdeleyi bana takı öğretmenim.. Beni sınıf başkanı yapı.. Diğer çocuklar nasıl kıskanırdı beni... Nedenini anlayamazdım o zamanlar... Bu başarı büyük bir eziklik, mahcubiyet yarattı benim içimde. Oysa o güç arkadaşlarımın elinde olsa nasıl da ezerlerdi beni.. Ben bunu kullanmayı aklıma bile getirmedim. En küçük bir hırs yoktu kalbimde, neden, denizyıldızı? Neden mahalledeki arkadaşlarıma, kıskançlığından benim için "çok tembel, okumayı bile beceremiyor, öğretmen onu hep hakaret ediyor" diye yalan söyleyen sınıftaki en yakın arkadaşımla hiç yüzleşemedim. Neden diğerleriyle aramı bozmak için uydurduğu buna benzer senaryolar için hesap soracak gücü vermediler bana? Neden ona kin besleyebilmem için yüreğime birazcık nefret duygusunu yerleştirip, öyle göndermediler beni? Neden onu ve ona inanan diğer arkadaşlarımı hep affettim? Onlar lojmanda babası kalorifercilik yaptığı için aşağılayıp, oyunlarına katmazken; beni de dışlamalarını göze alarak o çocukla neden oynadım? Onlara bu denli yabancı olan bu merhamet duygusu daha o yaşta nasıl yerleşmişti içime, denizyıldızı?.. Ben de birazcık kötü olamaz mıydım?

Çocukken huzur bulmak istediğim tek yer evimdi... Çünkü okulda, sokakta hep haksızlık, acımasızlık vardı. Uyumlu görünüyordum, kimseye hiss ettirmiyordum acılarımı.. Güçlü görünen, derslerde ustalan, başarılı bir çocuktum. Fakat yalnızlık daha o zamandan yer edinmişti yüreğimin derinliklerine... İçimde yarattığım düşten dünya kalkan olmaya başlamıştı ruhumda. Fakat evimde de acı vardı denizyıldızı... Gözyaşı vardı... Hiç unutmuyorum annemle babamın mutsuzluklarını fark ettiğim o geceyi... Henüz 4. olmadı yaşındaydım... Yine ilişmiştim o divanın ucuna... Yanımdaydı annem, elleriyle kapatmış yüzünü, sarsılarak ağlıyordu... Bir ses paramparça ediyordu düşlerimi, çocuk kalbimi... "Öldürürüm seni!.." Babamın sesiydi bu... Annem çılgınlar gibi kıskanan, bu yüzden sevdiği kadına dünyayı zindan eden babamın... Bu olayı her hatırlayışımda o gece elinde tuttuğu makası defalarca kabime saplayan babamın.. O sesi hiç silemedim kulaklarımdan denizyıldızı. Hiç unutamadım. Kavgalar hiç bitmedi... Yüreklerinde hem sevgiyi hem nefreti barındıran insanların arasında büyüdüm.. O kavgaların yaşattığı gerilimle titreyen elimi ayağımı nereye gizleyeceğimi bilemedim... Hep güçlü olma misyonunu yükledim kendime... Gözyaşlarımı hep yastığıma sakladım... Ne kadar sinirlendiysem de tuttum kendimi, kimseyle gönlümce kavga etmedim. Ben susmayı bu evde öğrendim denizyıldızı... Onları o halde görmemek için razı olabilirdim her şeye... Kavgalarında araya giren hep ben oldum. Çoğu kez havada uçuşan tokatlara hedef olan da... Onlar unuttular kavgalarını.. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandılar birbirlerine.. Yaraları üstlenmek, göğüslemek yine bana düştü... O gerilimlerin ruhumda açtığı yaraları hiçbir şey telafi edemez denizyıldızı...

Öyle çok seviyordum ki onları, hangisini hangisinden koruyacağımı bilemiyordum.. Her biri kendine taraf olmamı istedi... İnsanın annesinin ve babasının onuz yılı devirdikleri hayat arkadaşlıklarının hatırına bile saygı gösterdeğinden konuşmaları öyle acıdır ki denizyıldızı... Bütün bir ömürlerini yanlış insan uğruna harcadıklarını söylemeleri insana nasıl koyar... Kendin için mi yoksa onların acı dolu kayıp ömürleri için mi üzüleceğini bilemezsin... Ne söyleyeceğini, neyle teselli edeceğini hiç bilemezsin... Nasıl da istersin onlara yaşamlarını yeniden vaat edebilmeyi... Ama bağlıdır elin kolun... Ne yapsan da silemezsin onların gözlerinden o tarifsiz acıyı... "Nedensiz hayatların o büyük acısı"nı...

Belki de bu yüzden denizyıldızı, ben hiç kimseyle kavga etmedim ömrümce... Kimseye küfür etmedim... Bir tokat atmadım en çok hak edene bile. Hep kendi kendimi yiyip bitirdim.. Neden böyleyim denizyıldızı? Neden sınırı yok şu sabrımın, herkesin olduğu gibi? Geri'lim filmlerini izlemeye bile dayanamıyor yüreğim.. Kanayan yaraya bile bakamıyorum... Sokakta yumruklaşan adamları görünce neden böylesi derin bir utançla eziliyor içim?

Her çocuğun eğilimi vardır ya akları çiğnemeye... Benim neden yoktu? Annem ve babam evden gidince, abim evde gizlice sigara içerdi. Keşke benden de gizlese diye düşünürdüm.. Sakın söyleme, diye sıkı sıkı tembih ederdi korkuturdu beni.. Çocuk gözümde nasıl da büyürdü bu suç... İstemeden a zımdan kaçırırım korkusuyla gerildikçe gerilirdim. Ağabeyimin babamın t bancasıyla oynadığını da gizlerdim... Mermilerini benden habersiz boşalt namluyu başıma dayadığını, beni korkutmaktan nasıl da keyif aldığını... İçin

ÖZGE SAMANCI

İZMİR FUARI'NDAYIZ...

26 Ağustos'tan itibaren İzmir Fuar alanı içinde LeMan Kültür bahçesinde çay, kahve ve sempati, söyleşi, imza ve muhabbetteyiz...
LeMan, L-Manyak, Atom, Kaçak Yayın, Yeni Harman

BÜYÜK ACISI...

deki bu tuhaf korkunun derinliği onun için en zevkli oyuncak gibiydi.. Saklanırdı benden evin içinde... Ağlatıncaya kadar da çıkmazdı. Ağabeyim ölme numarası yapardı hep bana... Bilirdim şaka olduğunu ama her seferinde ya bu kez gerçekse korkusuyla benden istediği her şeyi yapardım.. "Yeter lâ ölme sen... Ben sana sandviç hazırlarım, su da getiririm... Ne istersen yaparım... N'olur, ölme sakın." Bu yüzden yalnız kalmayı hiç istemezdim onunla. Annemle babam büyüyünceye kadar beni her gittikleri yere götürmek zorunda kaldılar. Nasıl da korkardım karanlıktan.. Yorganın içine gömülür, hiçbir boşluk kalmasın diye saaderce sağımı solumu örtmeye uğraşırdım...

Sonra büyüdüm denizyıldızı... Belki de "sonra işte yaşlandım..."(2) Artık korkmuyorum karanlıktan, yalnız uyumaktan... Daha büyük şeyler korkutuyor artık beni... Hayatın kendisi, gibi... Çocukluğumun o ilk şaşkınlığını ne kadar atmış olsam da üzerimden, şu an dirençli görünüyor olmamın tek sebebi içimde yarattığım kendi alemimdir, denizyıldızı... Kendi düş bahçemdir... Sığındığım, soluk aldığım tek yer olan, o içimde, surların ardında gizli duran ülkem... Tüm donanımsızlığımı, çıplaklığımı örtmek için büründüğüm kılıfların ardındaki dünyam...

İşte o bahçede benimle birlikte bir çiçek büyüdü denizyıldızı... Adı "aşk"tı bu çiçeğin... Sardı bütün bahçemi, yüreğimi... Bu yoz, acımasız dünyada sarıldığım tek anlam o oldu. Bir tanrıya inanır gibi inandım aşka.. Çünkü ait olduğum yerden gelirken getirdiğim tek güç oydu, bilirdim... Bu dünyaya ait her tür hırsı, nefreti, acımasızlığı, kötülük duygusunu, şiddeti, her tür maddi manevi güç kaygısını reddedip, bir tek onu büyüttüm içimde, ona tutundum.. Bir tek onun için yaşamayı istedim. Son enerjimi, aldığım son nefesi bile onu canlı tutmak için harcayacaktım... O ateş bir gün sönecek olursa içimde, ben de sönecektim. Böyle söz vermiştim kendi kendime. Beni yaşama bağlayan tek inanç o oldu denizyıldızı. Aşkın varlığını ispat etmeye adadım ben ömrümü. Ne para, ne kariyer, ne de korunaklı bir yaşam.. Gelecek adına tek kaygım "aşk" oldu, hep...

İşte böyle bir güçle, inançla: kendime ve içimdeki aşka duyduğum bu müthiş güvenle çıktım yola... Aşkın tohumlarını ekebileceğim bahçeler, yürekler aradım... Seçtiklerim hep bana benzediklerine inandığım insanlardı... Gözlerinden ansızın bulutlar geçen yüreklere aşık oldum denizyıldızı... Hüznü yüzlerinde, herkesin okuyamayacağı, yalnız kederin kendine has dilini bilenlerin algılayabileceği özel bir mühür gibi taşıyanlar .. Bölüşmek istedim acılarını.. Kalplerinden söküp, yerine aşkımı koyabilmeyi istedim. Herşeyimi sundum onlara... Öyle korkusuzdum ki, görmeliydin denizyıldızı... Tek dileğim gözlerini sevdayla boyamak, onları dışarıda oynanan o kanlı oyuna karşı daha güçlü, dirençli kılabilmekti... Ancak birbirimize tutunarak ayakta kalabilirdik... Yoksa çiğneyip geçeceklerdi bizi... Yapayalnızdık...

Benim sevdiklerim hep başka yüreklere tutkunlardı denizyıldızı... Bense hiç bilmedim kendimi nasıl koruyacağımı.. Yüreğimde karşılıksız kalan sevdayı bırakıp, onların karşılıksız aşklarına çare bulmaya çalışım. Ellerimle gönderdim onları başkalarına... Çünkü dayanamıyordum acı çekmelerine.. Çünkü aşk buydu denizyıldızı.. Aşkım kendim için değil, onlar içindi...

Buna neden tahammül edemediler denizyıldızı? Neden inanmadılar bana? Sevgim fazla geldi belki de onlara... Çünkü onlar düşlerini çoktan kaptırmışlardı hayata... Çoktan bozdurup harcamışlardı sevdalarını.. Bu dünyanın hırsları yabani otlar gibi sarmıştı yüreklerini... Bahçeleri kurumuştu.. Aşk, bir kitabın tozlu sayfalarında unutulmuş, kuru bir çiçekti onlar için.. Yitmiş bir sevdadan geriye kalmış, belli belirsiz bir hüzündü ellerinde son kalan... Aşk yüreklerinde yeni tomurcuk vermediği için, bozdurdukları düşlerini hatırlatan o son anıyı da tüketir gibi taşıyorlardı gözlerinde.. Bense başlı başına bir tehdittim onlar için... İçlerinde kurdukları yeni dünyaları için... Hayata olan yenilgilerini yüzlerine vuran bir direnç abidesi gibi dimdik ayaktaydı sevgim... Görmeye dayanamadıkları bir abide gibi... Sustum denizyıldızı... Yalnızca sustum... Artık iyice inanıyordum bu dünyanın bir sürgün yeri olduğuna... Ait olduğum başka bir yerin varlığına... Eğer öyle bir yer varsa, tek sürgün ben olmamalıydım denizyıldızı... Başkaları da olmalıydı... Bir yol arkadaşım olmalıydı hiç değilse... Eğer yoksa inanacaktım yalnızlığımın, yabancılığımın kendi uyumsuzluğumun ürünleri olduğuna... Onların söylediği gibi deliliğime...

(1) "Denizi Özleyenler İçin"; Orhan Veli Kanık.
(2) "Sonra İşte Yaşlandım"; Güleen Akın

cezmiersoz@leman.com.tr

Marmaris. 16 Ağustos Cumartesi günü, saat 19.00-21.00 arası Marmaris Belediye Salonu'ndayım. Ulusal Egemenlik Caddesi, Uysaller İşhanı No: 36 Marmaris.
Bodrum. 23 Ağustos Cumartesi günü saat 18:00-20:00 arası İmge Kitabevi'ndeyim. OASİS Alışveriş Merkezi Bodrum.
Kaş. 2 Eylül Salı günü saat 21:45'de 6. Likya Kaş Kültür ve Sanat Festivali kapsamında Kaş Antik Tiyatro'da şiir dinletim var.
Kaş. 3 Eylül Çarşamba günü saat 18:00-20:00 arası Sumanu Şarap Evi'nde imza günüm var.
İzmir. 6 Eylül Cumartesi günü, saat 16:00-18:00 arası İzmir Fuarı LeMan Standındayım...

Akşamsefası

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

Gönlümüzün Başkanı Lütfü Oflaz buraya yumruk havaya!.. Oleyy, oleyy, oleyy!..

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

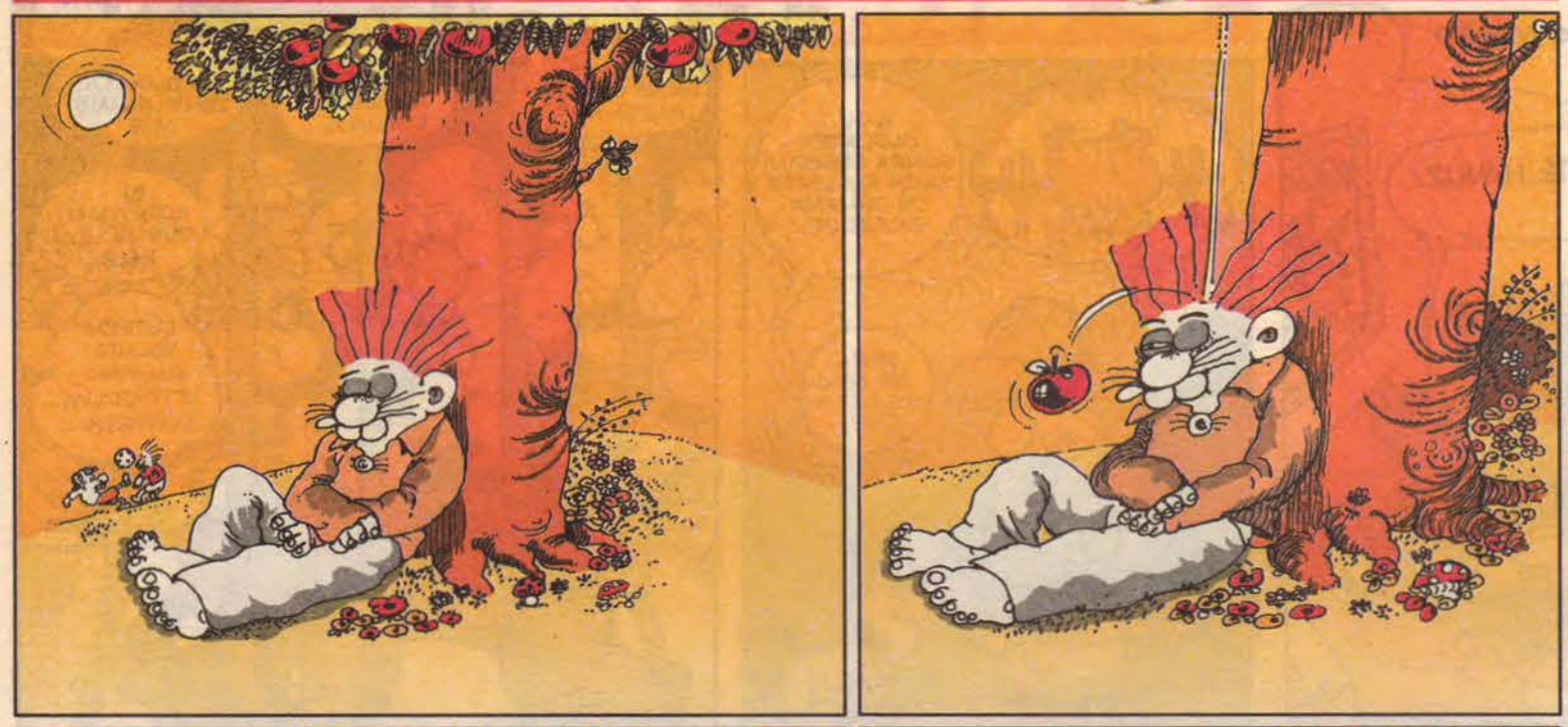

bezginbekir@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

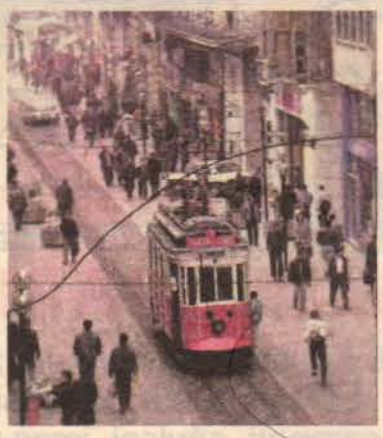

Dünyanın 7 Harikası & Beyoğlu

1. Babil'in Asma Bahçeleri'ni hiç görmedim... **Ama Beyoğlu'nda harika yıllarım geçti!..**
2. Keops Piramidi'ne hiç gitmedim... **Beyoğlu'na çok gittim!..**
3. İskenderiye Feneri'ni bilmem... **Beyoğlu'nu nerdeyse sokak sokak bilirim!..**
4. Zeus Tapınağı'nı hayatım boyu özlemedim... **Beyoğlu'nu özlediğim zamanlar olmuştur!..**
5. Rodos Heykeli'nin çevresinde hiç dolaşmadım... **Beyoğlu'nda çok dolaştım!..**
6. Artemis Tapınağı beni hiç içinde barındırmadı.. **Beyoğlu çok barındırdı!..**
7. Kral Mausolos'un Anıt Mezarı'nı hiç ziyaret etmedim... **Beyoğlu'ndaki kral arkadaşlarımı hep ziyaret ederim!..**

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Firavunun Tanesi

GÜNERİ İÇOĞLU

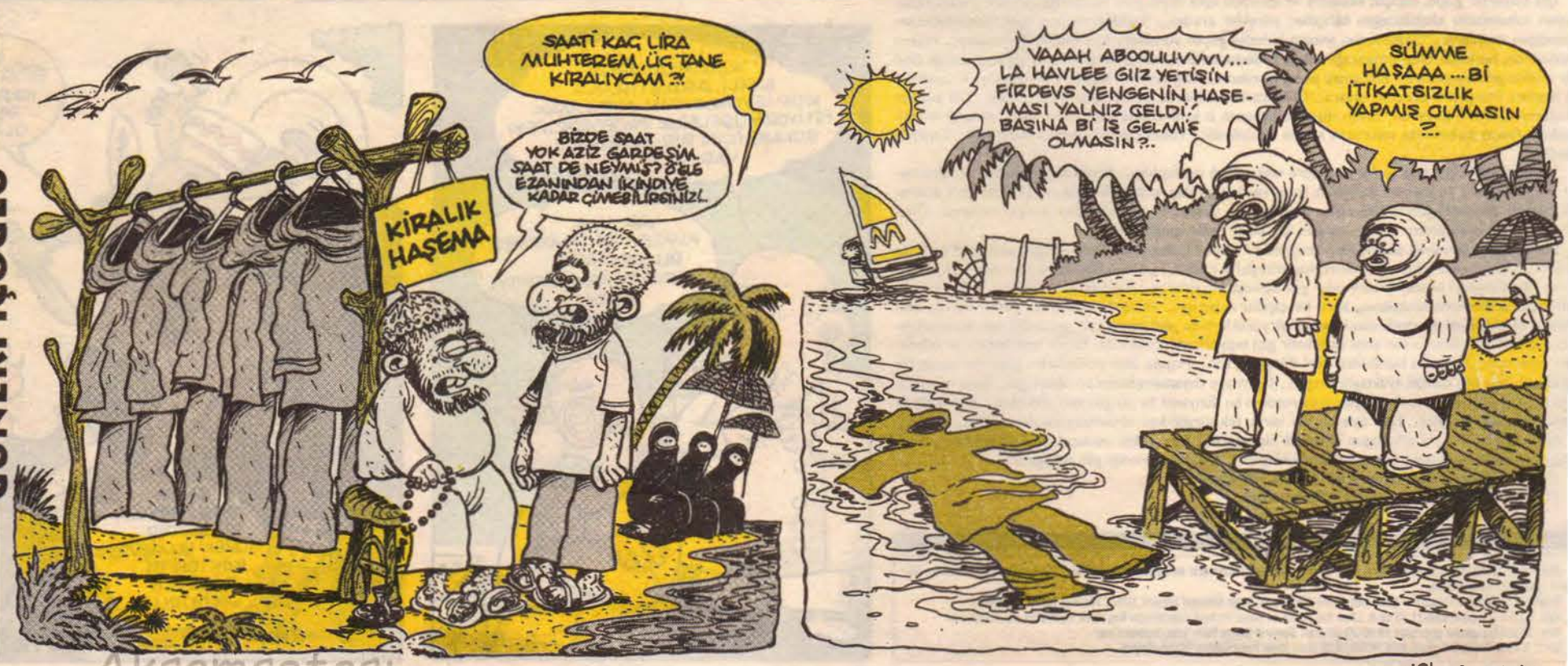

Akşamsefası

guneri@leman.com.tr

Funda

Akıptek

Aksamsefasi

KAAN ERTEM @ LEMAN COM. TR

PUS PÖS PÖS

PÖS PÖS PÖS

PÖS PÖS PÖS

PÖS PUS PUS PUS

NE İSTİYOSUN ARKADAŞIM? SÖYLESENE LAN NİYE ÇALDIN KAPIMI?. KONUŞSANA LAN!

B...BEN... YANLIŞ ÇALMIŞIM GALİBA ABİ...Bİ YANLIŞLIK OLDU GALİBA!..

ULAN ŞU KISA MESLEK HAYATIMDA BUNU DA MI GÖRECEKTİM YAA?.

EŞEK KURYE

ABİ ÇÖL SICAKLARI GELİYOMUŞ! BENCE EVDEN ÇIKMASAYDIN DAHA İSABETLİ OLURDU...

YAVRUM, ÇÖL SICAĞI GİDER, BALKAN SOĞUĞU GELİR, O GİDER BU GELİR, TAKMA ÖYLE ŞEYLERİ KAFANA!..

ABİ Bİ DE PANTOLON GİYMEYİ UNUTMUŞUN!..

HAH, ONU SÖYLE İŞTE...

HADİ BAKALIM HERKESE HAYIRLI OLSUN! SÜPER LİG DE BAŞLADI, KUSANİ ADAMLARIN MESAİSİ DE!.. BAKALIM BU SEZON NE İNCİLER İŞİTİCEZ BABALARDAN?.

HAKAN ŞÜKÜR OFSAYT! EÖRRİ REBROV! TUNCAY! PENALTI! EÖÖH! KASITLI VURDU!

TRT'de Alper Fidaner ve Murat Meriç'in hazırlayıp sunduğu çok güzel bi program var: KIRKBEŞLİK...Pazar günleri kaçırmayın dizrim...(Bazı tekrarını sabaha karşı üç civarı seyrediyorum...Gündüz bir saatte yayınlanıyor ama,.. Aç bul işte onu da bari mi yapıcam..?

AH ULAN FENER YEDİN BENİ!..

ABİ YAPMA BÖYLE, DUR BAKALIM DAHA İLK MAÇLAR OYNANDI...ÖNÜMÜZDE KOCA Bİ LİG MARATONU VAR! İLK MAÇTA YENİLDİ DİYE BU KADAR MORİLİNİ BOZMA ABİ... Bİ HAFTADIR KENDİNİ YEDİN BİTİRDİN!..

WE ARE THE CHAMPION

EFES PILSEN

EFES

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

PAAT ÇAAT GÜM PAAT GÜM!

HEM "BABA PARAN VAR MI?" DEMİYONUZ, HEMİ DE HAVAYLİ FİŞEKLİ DÜĞÜN İSTİYONUZ...ALIN SİZE HAVAYLİ FİŞEK... AHA SAYDIRIN YILDIZLARI GENÇLERE.. ALLAHINI SEVEN Bİ TANE VURSUN!..

AAAAHH!.. KAYINBABAA!

OYYY CELİL OOYYYY... YETİŞTİR BENİ OOUYYY... NOLUR NOLUUUR!..

BE CAHİL GADIN, BE CAHİL GADIN ...NE SOKARSIN KAFANI ARI KOVANINA...BOTOKS NE BİLİYON MU SEN?..ARTİSTLER NASIL YAPTIRIYO BİLİYON MU?.

ARICILIK MI YAPIYON DAYI? KAÇTAN VERİYON BALI?.

ÇAM BALI YAPIYOM. KENDİ YERİM VAR...

HARİKA PASTALARIM VAR ABİ... HEPSİ GÜNÜK.. PARÇA ÇUKULATALI VAR... KESTANELİ VAR.. KÜÇÜK KÜÇÜK FISTIK PARÇALARI VAR İÇİN.. DE FİRAMBOĞAZLI VAR..

GÜZEL, AMA BÖYLE TAM YUVARLAK YAPSANIZA BUNLARI... ÜSTÜ DÜZ OLSA... BÜTÜN PASTANELER ÖYLE YAPIYO... NİYE YAPMIYOSUNUZ?..

İREN PASTANESİ

HERKEŞ ÖYLE DİYO ABİ...

HOOOOYYT! DONK! HUOOUH DONK

KARATE

AAA.'LAN ÖBÜR KANALDA FENERİN MAÇI VARDI! AÇSANA ORAYI!..

KAHRAMAN MASA ESAT

YOOO...YOOO! HAYIR...HAYIIR!.. EH...ÖH... HÜYYFF...NEYSE BE... RÜYAYMIŞ..."DOLAP ESAT..." NE KORKUNÇ BİŞEY...

Akşamsefası

ramize.erer@ieman.com.tr

RAMİZE ERER

Akşamsefası

SUÇLU, CUMHURİYET LİSELERİDİR

Nihat Genç

Sekiz yüz yıllık halk söylencesi böyle diyor, Hoca eşeğine ters binmiş. Hoca eşeğine neden ters binmiş, işte sekiz asırdır bunu bilemiyoruz. Ters, zıt, aksi olan herşey komiktir gibi bir ön fikirimiz var, her ters şey komik olamaz. Ülkemiz, inandığını bilmeyen aydınlarla dolu, içlerinde bunun sebebini bilen var mı? Yoksul bir Anadolu köylüsünün eşeğine ters binmesi komik olamaz. Eşeğe ters binmek yüksek akıl eseri filozofik dersler veren Hoca'nın kalitesine ve buna gülen halka yakışmaz! Bu kadar çocuksu, basit bir duruma bu halk sekiz asır neden gülsün? Karanlıkta kalmış ve kimsenin merak etmediği bu tuhaf duruma karşı bir yığın fikir üretilmeli, Nasreddin Hoca'yı kültürünün baştacı yapan aydınlar çoktan bu durumu açıklayabilmeliydi. Eşeğe ters binmek komikse hergün eşeklere ters binip halkı güldürelim. Hadi bu soruyu sekiz asır sonra bugün, şimdi merak edelim. Hoca'nın arkasından çocuklar taş atıyor olabilir mi? Ya da Hoca'nın arkasından konuşuyorlardı, onları görmek için... Yoksa, Hoca'nın eşeğine arkadan sarkıyorlar; pislik yapıyorlardı... Daha düzeyli çıkarımlar yapalım, yolu eşek de bulur, arkadan gelenlerin yolu bulması için.. Hiçbiri akla yatkın değil.

Ancak, Hoca'nın kadılık yapığı, yani hakim olduğunu kaynaklar söyler, bir hakimin eşeğine ters binmesi, işte Anadolu köylüsünün göbeğini çatlatarak güleceği bir durum!

Nasreddin Hoca, Anadolu kültür sayfalarının kemikleşmiş, bize tevazu dersi veren, büyüklenme, kasılma duygularını yok eden, insanı ölçü sahibi yapar.

Hiç sorulmamış sorulardan yüüyelim, mesela, Hoca kadı ise, kadılar da şeriatla hüküm verdiğine göre, neden Hoca'nın fıkralarında Kur'an'dan bir ayete rastlanmaz, ya da İslami öğretiler, nas, kıyas, icma gibi peygamber hayatından örnekler gibi İslami hassas noktalarda bir hikayeye rastlamayız. Bu sorunun da cevabını merak etmedik, gayet basit, halkımız gülmeye, ayeti, Kur'an'ı karıştırmak istemedi.

Peki, bir soru daha, kültürümüzün baştacı on isim saysak, Yunus, Mevlana, Atatürk, Karacaoğlan, Fatih Sultan Mehmet, Hoca'nın ismi en başa gelir. Bu topraklarda istisnasız herkes Hoca'yı sever. Peki, neden bu kadar sevdiğimiz bir halk evliyasının adını hiçbirimiz çocuğumuza vermedik. Bunu da düşünmedik. Hoca'nın ismi arapçadır, bu olamaz. Türkiye'de her on isimden dokuzu arapça. Çocuğumuza Hoca'nın adını verirsek, okulda-mahallede arkadaşları çocuğa güler, alay eder. Bu da olamaz, biz şimdi, Nasreddin Hoca fıkrası anlatarak Hoca'yla alay mı ediyoruz.

Bu tür sorulan sormaya devam edersek, bugünkü toplumumuzun karakterine dair sağlam veriler elde ederiz, mesela, Hoca'nın isminden utandığımıza göre, toplumumuzda geleneklerine karşı ve kendine karşı büyük bir güven kaybı olduğunu düşünebiliriz!

Bu basit

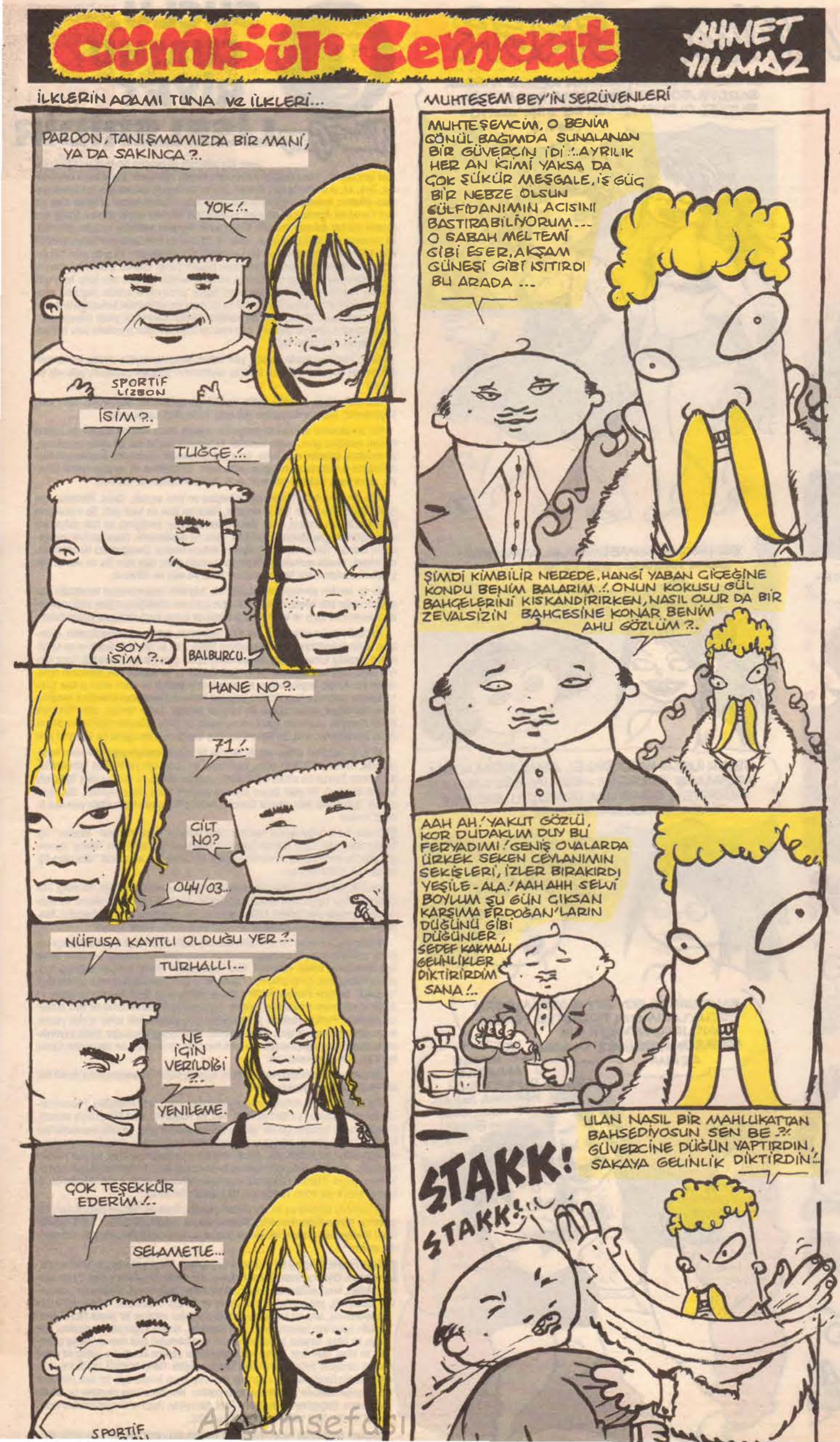

Nihat Genç 13. Sayfadan Devam

lan ilgilendirir. Çünkü hocanın fıkralarında insan susuzluğumuzu gideririz. Yalan söyleyen, hırsızlık yapan, hileye başvuran, acıkan, susayan, kıskanan, böbürlenen, cinlik yapan insanlar. İnsanların başköşeye yerleştiği bu fıkralarda bu yüzden derin bir ahlak neşesi vardır. Neşenin ahlakı nasıl olur? İnsanları aşağılamadan, kırmadan, rencide etmeden, rezil etmeden, bu kadar dokunaklı ve yumuşak insanlık dersleri anlatabiliyorsanız, vardır. Hem bir minik çocuğu aynı anda bir filozofu güldürerek buluşturan şeydir, o!.. Bu insan ahlağının neşesi Anadolu'nun yoksul köylüsü, Nasreddin Hoca'dır. Sekiz yüzyılın zeka, ahlak süzgecinden geçmiş, bu fıkralar.

Şimdi sosyolojik bir tartışmanın içine girelim. Hatırlayın, üç-dört yıl önce halkbilimci Pertev Naili'nin Nasreddin Hoca fıkraları sansür edildi, yayınlanmadı. Sansür edilmeyecek gibi değil. O güne kadar duymadığımız vahşilik boyutunda cinsel şakalar! Bunlar Nasreddin Hoca'nın olamazdı. Buraya yazmak bile zor, işte bir tanesi, hoca, ağlayan çocuğa biberon bulamayınca şeyini veriyor. Eşek şakasından ağır. Herkes ayağa kalktı, şaşırdı, panikledi. Bu fıkralar gerçekten Hoca'nın mı? Belki de Hoca'nındır?

Bugün köy odalarında, kapalı erkek mekanlarında anlatılan bir yığın müstehcen fıkra vardır, şehir bunları kabullenmez. Erkek meclislerinde uzun kış geceleri ağılaşan, sertleşen müstehcen şakalarla uydurulmuş bir yığın fıkra. Sekiz yüz yıllık şehrin tarihinde bahsi geçen fıkralardan tek bir tanesine kayıtlarda rastlanmıyor. Hafızalara işlenmemiş, duymadık, gönnedik. Ancak, erkeklerden oluşan kapalı köy odalarında gizlice sözlü kültür içinde yaşamış ve orda kalmış.

Şehir, belki de bu fıkraları duymuş, ancak kabullenmemiş. Çünkü şehir, estetik süzgecinden geçirip, çoluk-çocuk, büyük-küçük, hristiyan-müslüman, sünni-şia, herkese, her ortamda anlatılabilir olanları eleyip bugüne getirdi. Şehir, aleni olan yerdir, köy, kapalı, dar, gizli.. Yani bizim bugün hoca fıkrası diye anlattıklarımız şehrin estetik süzgecinden, kollektif akıl ve ahlakında elenmiş fıkralardır. Diğer fıkralar yaşamamış, doğdukları o kapalı erkek mekanlarında kalmıştır. Bu da, Anadolu şehrinin gücünü gösterir. Şehir, kozmopolit bir yerdir, her mezhep, her düşünce, her fikirde insan vardır. Bu geniş çeşitlilik içinde, herkesin zevkine, vicdanına, zekasına kabul görerek hitap etmek, şehrin büyüklüğünü gösterir!

Şehrin bu akıl ve filozofik gücünü anlamaya çalışırsak, Nasreddin Hoca'nın Anadolu köyünün değil, Anadolu şehirlerinin ürünü olduğunu anlarız. Yani, Nasreddin Hoca köylüdür, hikayeler köyde oluşmuştur ama, bu hikayeleri eleyen, sık dokuyan, işleyen, süsleyen ve ortak zevk ve ortak akıla sunan yer, şehirdir! Şehir, beğenen, takdir eden, umuma sunan, süzgeçten geçiren yerdir. Şehrin görünmez kapıları vardır, bu kapıları muhafazakarlar, tüccarlar, dinciler, modernler, kuşkucular, yazarlar, vb. tutar. İçeri giren herşeyi tartar, koklar, bakar, ayırdeder. Bir düşünce ve ahlak gümrüğünden geçirir. Elimizdeki yaşayan Hoca fıkraları Anadolu şehirlerinin gümrüğünden geçmiş fıkralardır, yani, bugün bizim anlattığımız Nasreddin Hoca, şehirlidir, şehir kültürünün ürünüdür! Pertev Naili'nin Anadolu köy odalarından toparlayıp yayınladığı müstehcen fıkralar şehrin kapısından sızamamış, balta girmemiş erkek topluluklarının fıkraları!

Yani Nasreddin Hoca, Anadolu köyünün değil, Anadolu şehrinin ürünüdür. Şehir, değer bulur, kaydeder, işaret eder, bin defa dener, bir daha, sonunda "klasikleştirir". Şaheser halılar, kumaşlar, cam eşyalar, evler, süslemeler, türküler, şarkılar, hepsi şehrin ahlak ve vicdan, düşünce süzgecinden geçip herkesin yaşadığı o büyük şehri oluşturur!

14., 15., 16. yüzyılda şehre gelenler, ya da, yeniçeri ocaklarına gelen köylü gençler, yanlarında Köroğlu, Nasreddin Hoca, Yunus Emre, Pir Sultan, Karacaoğlan vb. getirdiler. Ne var ki, 19. yüzyılın sonuna geldiğimizde şehirde bu kültürün canlı örneklerini, yaşayan biçimlerini görmek mümkün olmadı. Bir nevi silinip gitmişler. Belki şehir, bunları emip, daha üst bir kültür inşa etti. Yalılar-konaklar-saraylar-bahçelerde çok daha incelmiş bir kültürün inşası, örnekleri ortada.

Osmanlı'yı yıkan cumhuriyetin aydınları, ilk halk bilimciler, Anadolu'yu gezip, türküleri, Yunus'u, Pir Sultan'ı, Karacaoğlan'ı bulunca, keyiften deliye döndüler, eşsiz bir "malzeme" bulduklarını, bu malzemenin yüzyıllarca bu şaşaalı, yüksek kültür tarafından itilip, yokedildiğini düşündüler. Yıkılan, çürümüş Osmanlı kültürü yerine işte bu dondurulmuş halk kültürü canlandırılıp Anadolu'nun ocaklarını yeniden yakılacak. Gerçekten, 18. ve 19. yüzyılların sonunda Osmanlı şehirleri kültür olarak pörsümüş, şekilsizleşmiş, çürümüş, şeyhlerin, cinlerin, muskaların, batıl inançların, hurafelerin, hortlakların eline geçmişti. Osmanlı şehirleri, Bağdat, Halep, Amasya, Diyarbakır, Edirne, İstanbul, Bursa tamamen yalı-konak-saray zevkinin esiri oldu. Yalı-konak-saray kültürünün muhteşem örnekleri, mükemmel incelikli yüksek kalıpları olmuştu, ama zenginlikle birlikte bu kültürü ayakta tutan bahtiyarlık ve saadet de kaybolup gitti. Bitmeyen Anadolu isyanları, paşaların-konakların-saraylarının hazinelerini tükettikçe, bu incelikli, oymacılar, hattatlar, şairler, müzisyenler, mimarları elde tutacak, yedirip besleyecek gücü de kalmadı!

Cumhuriyet okulları üç büyük felsefe üzerine oturtuldu. Birincisi işte bu halk kültürü. İkincisi, batının müziği, tiyatrosu, konservatuarları. Üçüncüsü, Osmanlı şehirlerini çürüten üfürükçü, hocacı, muskacı, medreseci kültür yokedilip, Anadolu gençlerine "nesnel" bir dünya fikri anlatılacaktı. Nesnel, yani, kaynaklar, yani, teknik el becerisi, üretim, tarlalar, varlıklar, ağaçlar, tereyağ, süt, hayvancılık modern tekniklerle anlatılacak, işlenip kullanılmaları Türk çocuklarına öğretilecek. Anadolu köylerine ve şehirlerine hakim bir hırka bir lokma anlayışı yerine, bin lokma, bin hırka düşüncesi hakim olacaktı. Kız teknik okulları, olgunlaşma enstitüleri, halk evleri, köy eğitim enstitüleri, sonra, öğretmen okulları, Anadolu'yu şeyhlerin elinden alıp, kaynak, üretim, buğday, arpa, teknik öğretecekti.

Cumhuriyet okullarının seksen yıllık evrimini tartışma-düşünme, eleştirme şansımız olmadı. Bu topraklarda "eğitim felsefesi" bilindik tartışmalar üzerine büyüdü, köy enstitüleri neden kapandı, laik eğitim-dinci eğitim, öğretmen yokluğu, tayini, maaşı, köysüz okullar, gibi sorunlar üzerinde...

Seksen yılın ilk yarısı kemalizm, diğer yarısı muhafazakar bir biçimlenmeyle, yani, kemalistler ve muhafazakarların ortaklığıyla ortaya bugünkü "müfredatımız" çıktı.

Velhasıl, cumhuriyetin, beni korusun diye inşa ettiği okullar, cumhuriyetin ve şehirlerimizin ve kültürümüzün, celladı oluverdi! Bugünkü milli eğitim bir kıyma makinesi, bir milli sakatat fabrikasıdır. İçimizde hala bu kadar çocuğu neden okula gönderdiğimizin mantıklı bir sebebini bilen tek bir eğitimci yoktur. Bu nasıl bir eğitim sistemi, ne kadar okul açarsak, kitap satışları o kadar düşüyor. Ne kadar havalı, zengin yüksek kolejler açıyorsak, mimarimiz, sanatımız, kültürümüz o kadar kirleniyor! Büyük mimari ve edebi eserlerimize hiç değilse basit ve cahil bir köylü kadar saygı gösterecek tek bir öğrenci yetiştiremiyoruz!

Kemalist-muhafazakar ittifakın ürünü müfredatımız 1950'li yıllardan itibaren birazcık solcuların, ama yoğunluklu olarak şenatçılar tarafından uzun süreli ikl büyük baskın yedi. Dışardan gelen bu saldırılar karşısında kemalist-muhafazakar ittifak, çözülmedi... Darbelerle, yasaklarla, kendini savunup, dışardan gelen kültür tekliflerini kabule yanaşmadı.

Özal'la birlikte cumhuriyet okulları tam bir yağmaya dönüştü. Medya, TV'ler, gazeteler, tamamen neo-liberal, sallapati, televole kültürünü toplumun derinliklerine sıkmaya başladı. Bugün TRT 1 dahi Ahu Tuğbalı, Oya Aydoğanlı filmler oynattığına göre, cumhuriyet şehirlerinin ve cumhuriyet eğitiminin tüm direncinin yıkıldığını anlıyoruz! Milli eğitim, eğlenmek ve zengin olmak isteyen bu yeni düşüncenin körleştirdiği "veli"lerin karşısında tutunamadı. Ve sonunda "bilgiyi" ücretlendirerek, kim daha çok para öderse o kadar çok büyük adam olacak gibi bir manyaklığın kurbanı olduk. Hatta, "tevhidi tedrisat", yani öğretim birliği kökünden yıkıldı. Vakıf okulları, özel okullar vasıtasıyla imtiyazlı ve zengin sınıfın çocukları, yoksullara tahakküm kurmaya başladı. Bu bir sınıfın diğer sınıfa tahakkümü davası, eskiden idamlık suçtu. Şimdi neo-liberaller ülkenin her kasabasında zengin-yoksul çocukları ayırdedip, parasına, imtiyazına, sınıfına göre eğitim veriyor!..

Cumhuriyet liseleri şehri koruyacak, kültürümüzü savunacak, hem batılı değerleri hem geleneksel değerlerimizi tanıyacaktı. Milli Eğitim iptal edildi, şehri ve cumhuriyeti koruyan askerler ve modern yeni bir ortaklık kurdu. Şehri ve cumhuriyeti koruma-

sı gereken gazeteler, TV'ler, tarihimizin en aşağılık, en pespaye örneklerini kapılarını ağızlarına kadar açarak, şehri, eğitimi, ülkeyi, dirençsiz bıraktılar. Bugün hepimiz, bu yılışık, şarlatan gazeteciler, diziler, köşe yazarlarının işgalinde yaşıyor, üzüntüyle, şehrin tükendiğini söylüyoruz. Asmalı Konak'ı özleyen de bu cumhuriyet liselerinde büyüdü, bu televole sanatçılarının konserlerine koşan milyonlar da bu cumhuriyetin liselerinde büyüdü!

Ve artık geldiğimiz düşünce şu: Sadece tüketici yetiştirmek için bu kadar eğitim emeğine gerek yok!

Şehrin tükendiğine dair hergün yüzlerce ağlamaklı hikayeler anlatıyoruz, birbirimize. Nasreddin Hoca örneğini, bir küçük örnek olsun diye verdim, cumhuriyet liselerinde büyümüş insanların kendi kültürlerine ne kadar cahil kaldıklarını söylemek için. Bu örnekten yüzlercesini siz de sayabilirsiniz. Diyelim Yunus Emre. Bugün annelerin çocuklarına, öğretmenlerin talebelerine tavsiye edebilecekleri, hepimizin sevdiği ortak bir "Yunus Emre Klasiği" yoktur. Derme çatma Yunus Emre kitapları pek dağınık, özensiz ve sabo alınamayacak bozuklukta. Birkaç akademisyen'im, diyelim Mustafa Tatçı'nın Yunus Emre incelemesi fevkaladedir, ancak, akademisyenleri ilgilendirir. Birçok Yunus Emre kitabı ya dili anlaşılmayacak kadar eski, ya da yeni Türkçesi' anlamını bozacak kadar kurudur. Yani, Yunus Emre deyince, hemen tavsiye edebileceğimiz ortak bir kitap yoktur. Sıradan insanların, öğrencilerin de kitapçı kitapçı gezip onlarca curcuna kitap içinde iyi bir örnek seçmelerini beklemek, aptallık olur!..

Aslında hayatı reklamlardan öğrenecek bir kuşak için okul inşa etmek, kültür sorulan sormak fazla lüks olur. Baksanıza öğretmenler, yazarlar dahi, okuldan kaçıp, reklamcılığa başladılar. Sebebi, halkın reklamlarla daha kolay ve hızlı eğitileceği düşüncesi, olmalı. Suçluluk duymayan, vicdanı olmayan öğretmenler-yazarlarla, herkesle çıkabileceğini düşünen ve dünyayı da bundan ibaret sanan milyonlarca genç yetişiyor!

Peki, şehri kim koruyacak! Bakın, geçenlerde şehrimizde büyük bir sanat olayı oldu. Cannes Film Festivali'nde Nuri Bilge Ceylan'ın Uzak filmi dünya çapında ödül aldı. Ama tek bir eleştiri kaleme alabilmiş değiliz, yani, içimizden hiç kimse, bu filmin nesi iyi, neresi kötü, nasıl değerli, ışığı, konusu, senaryosu, taşıdığı kültür, sancıları nelerdir, sormadı, merak etmedi. Şehri koruması ve yaşatması gereken yetmiş üniversite-elli gazete ve beslediklerı aydınlar merak etmedi. Eğer bizler şehrin kültürünü inşa eden sinema, şiir, dizi, hikaye, mimarl, gibi değerlerin ne olduğunu merak etmiyorsak, üstünde hiç düşünmeyen bir kuşak yetiştiriyorsak, bu kuşağın, şehre sokulan çarkıntılar, bozukluktan bulup görmesi, ayıklaması, kendini korumasını da bekleyemeyiz! Oysa bu ürünler, kimsenin düşünmediğini düşündüğü için ödüllendiriliyor, nedir o kimsenin düşünmediği?

Bilgi öğretmenin hiç bir saygınlığı, ahlakı kalmadı, parayı basan dersaneye koşuyor otuz yıldır, içlerinden tek bir kişi dahi Nuri Bilge ne yaptı bilemiyor? Bilginin satın alınabileceğine inanmış bu insanlar, "paraya" hiç değer vermeyen bu tür yönetmenleri sevmiyor mu? Dersanelere dolar basarak bilgi alan nesiller işte bu belediye başkanları, işte bu müteahhitler, işte Türkiye'yi yağmalayan kuşak!.

Hadi, Nuri Bilge'ye kastımız var, zaten sinema batılı birşey, zaten lafını da kim gidip seyredecek, zaten eğlenceli de değil. Peki, hergün göbek dansı izliyoruz. Yetmiş milyon halk hergün mutlaka birkaç fasıl göbek dansı izliyor. İçimizden bir kişi, bir tek gün, neden, bu kadınlar dans deyince götünü göbeğini oynatıyor. Bu dansın omuz atması, baş kırması, göz süzmesi, nazı, cilvesi, kaş-göz oyunları, işvesi, çekiciliği', edaları yok mu? Götten göbekten başka uzuvlarla dans olmaz mı? Tüm genç kızlarımız dansa kalkınca neden götüne göbeğine yoğunlaşıyor. Tüm genç kızlarımız götlerini, göbeklerini neden hayatlarının merkezine koyuyor. Kadın yüzü, yüz ifadeleri, kınılmalar, süzülmeler danstan çekildi, iptal mi edildi.. Bu göt göbekli dansı kim icad etti.. Kızlar dans deyince neden göt göbek sanıyor... gibi', birkaç küçük soruyu neden soramıyoruz?..

Ya da dünyada olup biten birşeycikler sorulsun. İşte Çin, insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden biri kabul edilen Sars'ı durdurdu. Batılı gazeteciler-yazarlar Çin'in bu baştaşıcı hastalık karşısındaki olağanüstü, mucizevi başansını görmezden geliyor. Ama, ortada inanılmaz bir başarı var. Belki de eskiden sosyalist bir ülke olmanın deneyimi, inanılmaz başarılı bir karantina! Çin'in insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden biri olabilecek bu hastalığa karşı verdiği mücadeleyi, disiplini, gayreti tek bir yazarımız, eğitimcimiz göremez.. Çünkü basınımız için düşünüp taşınma, midelerinde gaz yapar! Eğitim sistemimiz okçuluk yarışmasına döndü, aileler çocuklarını ortaokuldan başlayarak yay gibi gerip lise sondan ok gibi fırlatıyor. Cumhuriyet liseleri ne halkın, ne bilginin ne de dünyanın dostu olabildi. Uyuyakaldılar. Sonunda ülke cahaletten patladı. Milli eğitim müdürleri gül bahçesine buldozerlerle giren ve bunun adına disiplin diyen vahşiler! Taşradaki milli eğitim müdürleri, genç kadın öğretmenleri tayin torpili imtiyazıyla hepsi küçük bir harem kurmuş durumda. Okullarda melek gibi çocuklar. Güneşin doğuşuyla kaldırılır, batışıyla eve dönerler. Büyüdükçe, bilgi yerine pis bir hırsın sahibi olurlar. Bu pis, boş hırs etlerine, kanlarına, beyinlerine doluşur. Bu milyonlarca çocuk delirtilerek mezun edilir, sınavların, testlerin kurbanı edilir ve üstelik aileler bu sınavlar için servet öder!

Gazeteler, TV'ler, dergiler, şehrin gümüşlük duvarlarıdır, tadları, ayarları, renkleri, biçimleri, en moda olanları, duyulmamışları, orijinal, çarpıcı, masalsı, olanı bulup çıkartacak, işaret edecek, aydınlar, seçkinler, editörler, kültür adamları.. Tam tersi. Kitap yazan herkes kitabı yayınlanmakta, şarkı söyleyen herkes şarkıcı olmakta, parayı basan herkes TV sahibi olmakta, yetmiş üniversite-milyonları eğiten cumhuriyet okulları, sessiz kalarak gençleri bu çürümüş bataklığa kurban etmekte. Edebiyatı bilmeyen edebiyat hocaları, şehri bilmeyen belediye başkanları, tek kitap okumamış sanatçılar, köy festivallerinde dahi otuz bin dolara sahne alan sümüklü şarkıcılar. Benim gibi herhangi bir yazarın beş yılda kazandığı parayı, üstelik muhafazakar-dinci belediye başkanları tek konserle bu götü boklu sanatçılara ödüyor. Yağma edilen şehirler: okuma yazma bilen, seçen, sık dokuyan herkesten intikam alıyor, Türkiye kasaba kasaba, şehir şehir, üniversite üniversite tükeniyor!

Bu şehri Fuzuliler, Nasreddin Hocalar, Tanpınarlar, Ataçlar, Kemal Tahirler, her bir taşını çiniyle, hatta, ebruyla işleyip, bizlere emanet etti. Pek pahalı bulunmuş olmalı ki, şimdi fabrikasyon fayansla döşüyoruz. Fayans suratlı, fayans beyinli çocuklar.. Ve neoliberaller işte buna özgürlük, demokrasi diyor, nasıl oluyorsa bu özgürlüğün tadını Özcan Denizler, Emrahlar, Fatih Altaylılar, Ayşe Almanlar çıkarıyor! Ve bu yüksek kolejlerden mezun gençler test mantığıyla büyüdükleri için, "bu isimlerden çok sözedildiğine göre, bunlar önemli büyük insanlar" gibi bir çıkarım yapıp, peşlerinden koşuyorlar!

Bu nesil, talim terbiye kurullarının gaddar, zalim, sansürcü, ve asla laf anlamaz inadlarının kurbanı, başıboş, yağmacı, talancı kültürün oyuncağı, kölesidir, cumhuriyet eğitimi, değil demokratikleşmek, demokrasi gibi birşeyi hiç tartışmadan, hiçbir okuluna sokmadan, medya ve TV ve neo-liberal yağmanın kucağına milyonları terkediyor.

Birkaç iyi niyetli, birkaç amatör heyecanlı, birkaç hevesli, kendini paralayan insanla koca Türkiye, kültürü, şehri, savunulmaz. Ve artık yüz tane ihtilal yapsanız, liseleri düzenleyemez, yeni dersler ekleyemezsiniz. Duvarlar, yasalar tarih kadar kalın. Enginlzasyondan, nazizmden beter. Milyonlarca çocuğu anne koynundan alıp, dirençsiz, deneyimsiz, kültürsüz, iradesiz ve tüm sinirleri çekilmiş olarak hayata fırlatıyor!

Bu kültür, bu şehirler yaşayacaksa, liseler mutlaka demokratikleşmeli, günlük, pratik, insani bilgiler acilen verilmeli. Fazladan bir yıl eklenerek, ya da ortaokuldan itibaren birer ay eklenerek, her gencin önce kendi yöresi, sonra ülkenin belli başlı on türküsü-şarkısı öğretilmeli, sonra klasik şarkılar teyplerden dinletilmeli. Sonra batılı klasik müzik birkaç büyük örneğiyle tanıtılmalı. Yöresinin-ülkesinin, komşularının değerli ağaçlarını, bitkisini, tarihi eserlerini, hiç değilse, beş-on tanesini bilebilmeli. İklimini, büyümesini anlamalı. Psikolojinin temel bilgileri, asla kitabi değil, korkular, endişeler, stres gerginlikler, ilk yardım bilgileri gibi verilmeli. Temel ilk yardım dersleri, asla kitabi değil, pratik olacak, yani, yaralanma, çarpma, kanamalarda hiç değilse bir tampon uygulayacak, bir hastayı kırmadan ambulansa taşıyacak kadar basit bilgiler. Tarihini oluşturan büyük eserlerden birkaç tanesini bilmeli, yakın tarihten beş-on hikayesini yüksek sesle okumalı, hikayenin değeri, tadı, kokusu, neden güzel olduğu, neyi, niçin anlatığı etraflıca anlatılmalı. El sanatları, geleneksel sanatlar, modern sanatları, kabaca tanıyacak kadar anlatılmalı. Birkaç şairi, mimarı, Türk sinemasının beş-on büyükyapımını, dünya sinemasının oscarlı beş-on filmini örnekleri seyrettirilerek öğrenmeli. Dünya ve Türk tiyatrosunun birkaç büyük yapıtını seyredebilmeli, dünyaca ünlü birkaç şairin şiirini yüksek sesle okuyabilmeli.

Yani, sokağa çıktıklarında kandırılmayacak, aldatılmayacak kadar kültürün, edebiyatın, sinemanın, rengi, kokusundan, değerinden, hazzından, kalitesinden haberdar e 'lmeli. Bugün edebiyat fakültesi bitirmiş, tek bir hoca fıkrası anlatamayan öğretmenlerimiz, iletişim fakültesini bitirmiş gazeteci olmuş ama yakın tarihimizden Evren Paşa'yı dahi bilmeyen gazetecilerimiz girla gidiyor.

Bu dolu dizgin cahillik içinde kim ne derse inanan, kim ne yaparsa alkışlayan, herkese mükemmel ödülü veren cahiller ordusu.

Eğitimde çürüme ve demokratikleşme sorunu yalnız Türkiye'nin değil. Ancak, Fransa, Almanya ve Amerika gibi büyük ülkeler kendi kültürlerini taşıyacak hiç değilse 10'un üstünde seçkin liseye birkaç büyük akademiye sahipler. Tarihini, felsefesini', müzisyenlerini anlayacak, tartışacak, siyasetini, stratejilerini hesaplayacak birkaç okul.. Binlerce lise yaramaz lise, üniversite orada da mevcut ve pek umutlanmıyorum değil ve kötü eğitiminin hem yoruculuğu hem kalitesinden çoktan vazgeçtiler. Ancak koca Fransa kültürünü taşıyacak, siyasetini, değerlerini tartışacak birkaç büyük üniversitenin varlığıyla mutlu oluyorlar. Buna rağmen yıl boyu müfredat programları tartışılır, durur. Bütün sorun, önümüzdeki ikiyüz-üçyüz yıl bu kültürü el üstünde götürecek öğrencilerin-akademisyenlerin varlığı, bu birkaç üniversite onların emniyeti, rahatlığı... Fransa ve Almanya'nın AB içinde kendilerine güveni, maddi ve teknik zenginlikleri değil, kendi kültürlerini taşıyacak üniversitelerin varlığıdır. Gayet iyi biliyorlar ki, Paris'in içine zevksiz bir bina yapacak bir belediye başkanının önümüzdeki ikiyüz yıl içinde bu kültür içinde büyümesi mümkün değil. Bu muazzam kültürün damarlarını uzayan çağlara kimler bağlaycak?

Gidip görüyoruz, konuşuyoruz, valilerimiz, kaymakamlarımız, belediye başkanlarımız zır cahil. Hızla, mesela, siyasal bilgilere bir üst sınıf eklenerek, hiç değilse adam gibi tek bir üniversitemiz olsun. Bu ülkenin yarınlarını emanet edeceğimiz, temel siyasetlerimizi, stratejik hesaplarımızı, yakın tarihimizi, temel politikalarımızı, iyice ve derinden ve birinci kaynaklardan tartışmış, hiç değilse yüz-yüzelli öğrencimiz olsun.

Bu ülkenin tarihi, kültürünü, manevi değerlerini, şehre yeni girmekte olan estetik değerleri, biçimleri kimler tanıyacak, kimler taşıyacak, tartışacak, bu çürümüş medya, bu başıboş üniversiteler, bu şebek yetiştiren cumhuriyet liseleri mi?

Eğer kültürünüze sahip çıkamazsanız, coğrafyanıza sahip çıkamazsınız, cumhuriyet liseleri çürüdü, bu ülkenin, temel kültürünü koruyamadı, hızla şarlatanlar,, şebekler, maymunlar yetiştirdi. Bu müfredat, bu sayısallar, bilgisayarlar, sınav sistemi, dersaneler, herkesi parayı

Sevgili leman,

Edremit'in Çamlıbel köyünde, kökleri çok eskilere, çoktanrılı dinlerdeki hasat şenlikleri'ne dayanan, bir hayır yemeği yapılıyor.Köylünün kendi insiyatifi ile hazırlanan bu yemekte, imece usulü ile kazanlarda etler, keşkekler, pilavlar pişiriliyor, büyük tavalarda patatesler kızartılıyor, aşureler kaynatılıyor ve Ağustos ayında bir Cuma günü.cuma namazını takiben tüm köye ve yolu oralara düşen herkese açık sofralar kuruluyor. Yıllardır imece usulü sürdürülen bu şölen, kent yaşamını geride bırakıp bu köye yerleşip Zeytinbağı adlı minik otelini ailesi ile işleten Tuncel Kurtiz ve Zeytinbağı ekibinin çabaları ile son yıllarda bir şenliğe dönüştürüldü. Pek çok değerli sanatçı bu imeceye ortak oldu.

Tuncel Kurtiz'in 2001 yılında ilk adımını attığı uzun vadeli bir projesi var. Homeros'un İliada destanını on yılda tamamlanacak bir film ile yeniden yorumlamak. İlk iki bölümü çekilen filmin, bu yıl şenlik sırasında üçüncü bölümü Bilgi Üniversitesi sinema bölümünün katkıları ile çekilecek. 14 -17 Ağustos tarihlerinde, Çamlıbel Köyü Muhtarlığı tarafından düzenlenen ve sanat yönetmenliğini Tuncel Kurtiz'in yaptığı bu ilginç sa-

nat etkinliği Edremit, Altınoluk ve Güre Belediyeleri, Balıkesir Milli Parklar Müdürlüğü , Tariş Zeytin, Cognis Kimya, Ecolab, Lever ve Türk Henkel firmaları, Çetmil Han, Manici Kasrı ve Zeytinbağ otelleri tarafından des-

ATOM'un tirajı geçen aydan bu aya yüzde yüzon artu, diyeceksiniz ki niye? Eee, alıp bakmak lazım...

tekleniyor. Sanatın yaygınlaştırılması için harcanan çabaların sadece kurum ve kişilerin adının duyurulduğu sponsorluk müessesi olarak görmeyip karşılığının gelecek kuşaklardan alınacağına inanan festival ekibi, çabalarını sürdürecek.

Daha fazla bilgi için:
266 387 37 61 -62 veya 532 261 27 29'dan Menend Kurtiz
e-mail: zeytinbagi@zeytinbagicom
www.zeytinbagi.com

Utandım...

Hayatımda ilk defa bu kadar, kendimden, yaşadığım çevremden, bindiğim arabalardan yürüdüğüm yoldan, karşılaştığım insanlardan tiksindim.. ve en çok da kendimden tiksindim.. uzun saçımdan giydiğim pantolondan ve hala bir inşaat işçisi olarak bu sistemin çarkları içersinde işlemekten utandım.. kendimden yani şeklimden tiksindim.. evet şeklimden , yıllarca birikmişliğin belki de ben içersinde belli anlamlar kazandığı için öyle olan şeklimden-şemalimden utandım. Üretmeyen toplumun devirmciyim narataları atmasından, kendisini var etmek için giyinmekten başka çaresi kalmamış gençlerden, biraz para kazanmak için işçinin canını çıkarırcasına çalışmasını isteyen taşeronlardan, bakanlıklardan yada iş sahiplerden işleri düşük fiyattara alıp işçilerin daha fazla çalışıp daha az kazanması üzerine hesaplar yaparak kendi kar paylarını hesaplayan müteahhitlerden, akşama kadar son model jeeplerıyte gezmelerine rağmen biz işçilerden çok kazanan müteahhitlerden, işverenlerden... tiksindim... onların üzerlerine giyinebilecekleri bir takım elbiseleri var, ya bizim? hala bu toplumun, bu yüzyılın, bu gençliğin, üniversite denen ağılların, turizm kentine dönüştürülerek deforme edilen şehrin bir bireyi olmaktan utandım...

Sussam hücre, konuşsam insan katliamı... Ne yapacağımı şaşırmak bu olsa gerek. Tüm bunlar günün yorgunluğu mu yoksa yılların birikmiş yorgunluğu mu ayırt edemiyorum. Hem bu gibi durumlarda insanın aklına ilk olarak bu dünyadan göç etmek neden gelir onu da bitmiyorum. Ama konuşsam sözlerim kusmuk, kulaklarınız kirlenir. Ağzımdan bir yığın küfür çıkıyor, ve inanın ki söylediklerimi belki de bir ben seviyorum. Küfür ediyor ve rahatlıyorum. Çıldırmış olmalıyım deme? Benim gibi çıldıran ne kadarda az insan var bu ülkede(!). Yarımdan geçen kızlardan tiksiniyorum , belki insandan daha onurludur diye hammaddesi toprağın yüzüne tükürüyorum.

Niye bu gün onu da bilmiyorum. Bir gün akşama kadar çalışıyorum. Belimi düzeltip iki dakika dinlenecem ki gözlerimin içine kurşun gibi saplanan o bakışları görüyorum. Çaresiz eğiliyorum... Artık teli demirlere değil gözlerimden akacak yaşlara sarmalıyorum akmasınlar diye. Bir gün sabah 7 ile akşam 6:30 arasında belini düzeltmeden duracaksın, hiçbir iş yapmasan dahi kesişim işaneti gibi eğik durduğun için yevmiye almayı hak etmez misin yani? Bırakıyorum, umurumda dahi değil artık orda olmak yada olmamak. Yanı başımda cep telefonuyla konuşan iş sahibine takılıyor gözüm.. tüm kinimi ondan çıkarmak istiyorum. Gözlerim doluyor utanıyorum... ağlayamıyorum.... kendimden bu çarkların dışlısı oluşumdan utanıyorum... yüzümü görecek bir yer anyorum gözlerimin içine bakıp yüzüme tükürmek istiyorum. Onursuz yaşamaktan utanıyorum. Bir gün benimde bir göreve gelip böyle davranacak kadar alçalacağımdan korkuyorum. Tüm yaptıklarıma bir kılıf dikip kendimi rahatlatmaktan korkuyorum. Korkuyorum önümde bir gelecek.. gelecekten ve geleceğin beni getireceği yerdeki onursuz yapının dişlisi olmaktan utanıyorum. Kendimle savaşıyorum. Bu günün ne denli kolay unutulduğunu bilişimdendir ki, bu günü unulmaktan korkuyorum... baştan savma bir yaşamdan, sadece kendim için yok olmaktan korkuyorum... pas tutan ellerimle pamuk gibi içimde sakladığım yüreğimi sıkmaktan korkuyorum. Belki gelecek hiçbir günün korkusuz olamayacağından korkuyorum. Tüm korkularımı torbalara doldurmak ve bu dünyadan göç etmek istiyorum.

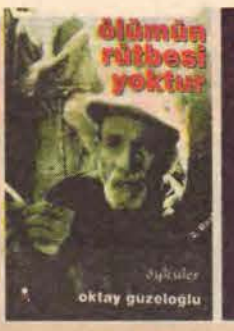

Kitaplarıma sarılıyorum. Belki de kurtuluş kitaplarıdadır diye yevmiyelerimi kitaplara yatırıyorum, kurtuluşu onlarda arıyorum. Gözlerim yorgun onlara da saygısızlık yapmak istemiyorum. Onlar kapanıyor ben uyuyorum. Yarın görecek daha çok iş var dostlar, yok yok yanlış anlamayın dostlar ben umut falan verip işkencenizi uzatmak istemiyorum. Yarın yeni yuvalar kuracak, depremlerde insanların altında kalacaklar, yada altında kalanlara gözyaşı dökecekleri beton yığınları inşaa edecem,edeceğiz.

Nietzs_che_62

Gönüllerin Başkanı Lütfü abimize Cumhurbaşkanı adayı iken verilen destek yaklaşan yerel seçimlerle şimdi İstanbul'a başkan olması yönünde devam ediyor. Bizde arkasındayız... Yazıkatür akımı ile yazı-karikatür arasında köprü kuran Lütfü Abimiz şehirkatüre dönmüş İstanbul'un sorunlarına en iyi çözümler getirecek adaydır... Şöyle bir yokladık önceki gece abi diye: "Önce insan" dedi sabi ki kendini insan haklarına adamış birinden beklenecek cevabı verdi. Evet sonra dedik "Felsefe" dedi tam da felsefe konferansının olduğu bir dönemde en güzel cevap bu olabilirdi İstanbul'a bir yaşam felsefesi en gerekli ve herşeyi aşpeden ormağa çözecek bir bakış açısı, kutluyoruz... Çocuklarım 4 duvar arasından kurtulup sokağa çıkabileceği şehir dedi kalbimizden vurdu... Bisiklet yolları, romantizm... Lütfü abi yeter artık vurma dedik, şimdilik susturduk... İlerde daha somut projeleri ile Lütfü Oflaz Abimiz'den ara ara bahsedeceğiz.. O şimdi çok yoğun... Yürü gönüllerimizin başkanı kim tutar seni...

Leman Destan

LeM
Sayı:614
15 Ağustos 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır

• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazılışleri Müdürü: Zafer AKINAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramiz ERER • Kaan ERTEM • Metin FIDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneş İÇÖĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAVAN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer UZAKLIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram UĞLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayırma: M.ÖZKARA • Ali Ekber UŞLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Basın Sorumlusu: Uzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 94 50-51 • Fax: 0.212.292 44 91 • Abonelik İçin Tel: 0.212.292 95 65 Fax: 0212.245 38 06 • Basku: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Taksim Cihangir'de bir kafede oturuyorum.Dükkan kapılarına gelip para isteyen muhtaç görünümlü kadınlar var ya hani, işte onlardan biri iki büklüm kafenin kapısına geliyor ve elini avuçiçi çukur bir halde kapı aralığından uzatıyor.Garsonlardan biri merhamet içinde bir peçete içine menü fiyatı 1,5 milyon olan çöreklerden bir kaçını koyuyor ve gidip kadına uzatıyor kapıdan. Kadın almıyor bir de üstüne üstlük veren garsona **'bu ne'** gibisinden el hareketleri ve ağız mimikleriyle fena halde kızıyor camın dışından. O uzaklaşırken arkasından bakan bizler bir kez daha anlıyoruz ki zamane muhtaçlarının istediği tek şey paradır para...

Geçenlerde benim de aynı bötgede başıma acayip irkiltici bir şey geldi. Gece yarısı sıcaktan bunalmış,feci halde sinirli, yorgun ve bitkin bir halde ağırca kutularla eşya taşıyordum. Üstü başı düzgün fakat hafiften deli tavırlı biri karanlığın içinden sessizce yaklaşıp para istedi.Gece gece iki elim dolu ve savunmasız ayrıca yorgunluktan bayılacak haldeydim. Bir an önce yükümü götürmem gerekti. "Müsait değilim, yorgunum, hastayım" dedim. O da sesini yükselterek "ben de hastayım" dedi. Ben de sesimi o nispette yükselttim "sinirliyim" dedim. O bu kez sesini avazı çıkma votümünde yükseltip "ben de sinirliyim" dedi.Yemin ederim ki ne dersem "ben de" diyordu daha da bağırarak. Sanki işini yapmak isteyipte zorla yapan bir memur gibiydi. En son ben birşip altına alarak sesimi alçaltıp "yorgunum" dedim. O ise yine bağırarak **"ben de yorgunum"** deyince cana geldim ve elimdeki koluncdaki o ağır yüklerle evimin tam tersi yöne doğru koşarak uzaklaştım. Kolilerle, kutularla bir kuytuda yarım saat oturdum, bir kaç çay içip sakinleştim. Hastalığım da geçti, sinirim de, yorgunluğum da...

Bütün anormallikleri yaza yaza, çize çize normal ve komik hale getiren bir fitre gibi çalışan hafızama bu olayı da kazıdım...

Çukurcuma'da eski eşya satan bir dükkandan eski bir şifonyer alıyordum. Malın işi dedikleri cinsten, güzel işçilik, ceviz, çok temiz kullanılmış, tüm çekmeceler kilitli ve çekmece içlerinde tahtaların alım satım damgası duruyor. Neyse uzun uzadıya sağına soluna bakıyordum, çiziği çanğı var mı diye inceliyordum. Dalmış gitmiştim ki satıcının şu sesiyle irkildim; **"Abi fazla titiz olma,ömrün kısalır, biraz rolex ol abi".** Şaşkınlıkla karşılık verdim **"Bu tafınla ömrümü sen kısaltın, rolex ne demek yahu?"** dedim, **"Hani öyle diyorlar ya rahat ol falan diye"** dedi. **"Rolex çok pahalı bir saat markası o senin dediğin relax yani rilaks"** deyince **"bunu da takma kafana boşveer, rahat oool"** dedi.

Adam geniş miydi, ikslarge miydi, yoksa kolpacı mıydı çözemedim, bu karagöz hacivat diyaloglarını daha fazla uzatmadım ve pazarlık usulleri gereği olarak da şifonyeri ertesi gün gidip dediği fiyatın yarısına aldım. Zaten fazla da itiraz etmedi daha doğrusu hiç itiraz etmedi. Yalnızca **"eeeh al gitsin"** dedi...

Bugüne kadar **"buraya çöp döken ayudur", "çöp döken şerefsizdir"** gibi türlü türlü sövme ibareleri gördüm. Fakat şu **"çöp bırakmadığınız için teşekkür ederiz"** şeklindeki kinayeli uyarıyı görünce beddua ve küfür içeren diğer ikazların bir hiç olduğunu anladım... Bir saksı içindeki kurumuş bir çiçeğin dallarına tutturulmuş bir kartona yazılmış bu yazıyla manidar bir çevre performansı da gerçekleştirilmiş oluyor böylece. Ancak daha sonra aynı yere daha fazla miktarda çöp atılınca bu kreatif şahsiyetin ürettiği espri de yığın yığın çöpler arasında bir çöp haline gelmiş oldu, üzülmeden edemedim doğrusu...

Çanakkale'den Küçükkuyu'ya doğru giderken Yeşilyurt yakınlarına geldiğinizde rampada Edremit körfezine bakan hoş bir manzarayla karşılaşırsınız.İnip şöyle bir bakayım diye düşünürsünüz. Zaten bir nevi mola yeridir burası. Satıcılar, balcılar, kuruyemişçiler, meyveciler de manzaranın ön planında yerlerini almışlardır. Seyir yerine doğru ilerlerken bu satıcı külliyesi içinde önünüze bir umumi tuvalet çıkar. Birden tuvaletin bayan, bay WC resimlerine gözünüz takılır, amaniii o da ne dersiniz!...

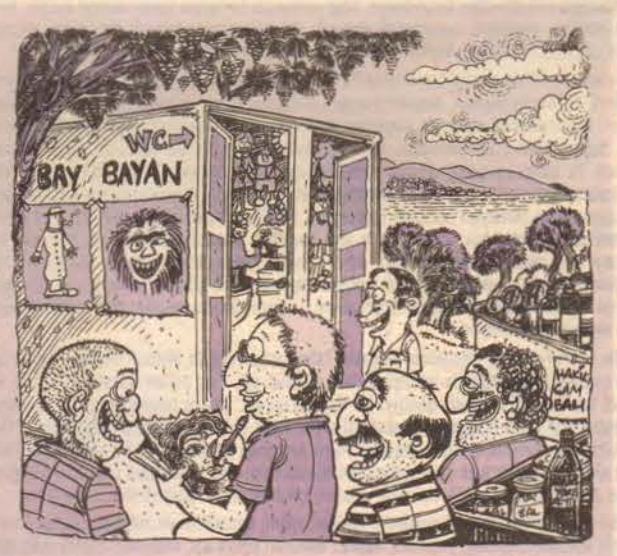

Bir bayan resmi ki eskilerin habrlayabileceği bir tv dizisindeki **"Aslan Adam Vincent"**ın ta kendisi asılı. Zira yeleli meleli, kara kaşlı, kazma dişli bir aslan resmi çizilmiş bayan kısmına. Bay kısmına da zayıf, sıska bir kardanadama benzer, uzun paltolu, ağzında pipo olan naif ötesi bir bay çizilmiş ki, bayana yalnızca kara kaşlı, yeleli bir aslan portresi layık görülmüşken bay kısmına naif endam boy çizimi uygun görülmüş. Bu neyse de bayanın garabeti yörenin mitolojisiyle, Ida dağındaki tannçaların güzellik yarışmasıyla, Sankız efsanesiyle ve o muhteşem manzara ile tam bir çelişki halinde öylece size bakıyor...

Güya tepeden deniz ufkunu, Edremit körfezini seyretmek için arabadan inen ben, gözlerimi bu çizime dikmiş nedenler ve sonuçlar üzerine düşünürken tuvaletçi yanıma geldi. Dayanamayıp **"biladerim,canım kardeşim, nettin sen? Bu nasıl bayan çizimidir,bu resimle turizmi mi baltalıyorsun? Adamın çişi varsa da geri kaçar bunu görünce"** dedim.

"Abi napıyım elimden anca bu kadarı gelıyo çizebiliyosan sen çiz" dedi ve bir kuruyemiş kutusunu yırtıp getirdi, arkasını çevirip verdi. Ben de bir kadın resmi çizdim. Rica etti, bir de bay kısmına adam kafası çizdim. Çok çok sevindi. Demek ki herkesin işi aynymış gibi laflar mırıldandı, **"Sen bedava girebilirsiniz WC'ye senden para almam artık"** dedi. İlk defa bir dumur detayına müdahele etmenin mutluluğu sardı ruhumu. Ormanlar, dağlar gözüme bir güzel görünüyordu ki sormayın. Daha sonra tuvaletlerin içini gösterdi... Aman aman o neydi ki ne; birer metrekarelik tuvaletlerin her bir yanını çiçeklerle, oyuncaklarla, bebeklerle doldurmuş.

Klozetler görünmüyor. Bulmaca gibi bir şeylerle, ok işaretleriyle, bir takım oyunlarla bulunabiliyor ancak klozetler. İşi çok acele olan altına zıçar yani...

Tavanlardan, sifonlardan sarkan bazı bebekleri çekince kahkaha sesleri, gülme efektleri yayılıyor bir metrekarelik WC'nin içine.Tuvalet değil minik çaplı bir Kaz Dağı Disneyland'ı. Bir insanın tuvalet için bu kadar vakti olması mümkün değil. Benim mesleğim, işim diyar diyar gezip dumura uğramak olduğu halde bile bu müthiş konsepti, WC eğlence merkezini incelemeye zamanım yeterli olmadı. Oyuncaklarla, bebeklerle, efektlerle donanmış tuvaletlere ve Ege denizinin köpüklü dalgalarına son bir kez bakıp oradan tuhaf duygularla ve WC'ye bayan çizimimden dolayı hediyelik eşya satan esnafın takdirleriyle yavaşça uzaklaştım...

Çizdiğim bayan resmi orada, o dağlarda asılı durur mu bilmem?... Bu yakınlarda tekrar geçeceğim o yoldan ve çizimimi orada görürsem tarifsiz dumur duygulanmasına gireceğim...

Akşamsefası

615

22 Ağustos 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/34- 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-900.000 TL

mini mini inciyiz, yoksullukta sondan ikinci, mutlulukta beşinciyiz...

Türk halkı, Dünya Kamuoynu şaşırtan istatiksel sonuçlara imza atmaya devam ediyor. Avrupa Birliği, ilk kez birliğe katılan ve aday ülkelerin de yeraldığı bir mutluluk araştırması yaptı. Türkiye, araştırmaya katılan 28 ülke arasında kişi başına gelir yani yoksulluk açısından sondan ikinci oldu. Ancak, Türk halkının mutluluk açısından ilk beşe, geleceğe dönük iyimserlik açısından da ilk sıralara oturması dikkat çekti.

Akşam Sefası

Atıyorum!

• Prof. Zekeriye Beyaz: 666 haneli Yukarıkavak nahiye müftülüğü...

• Haydar Dümen: Kırıkhan Sosyal Sigortalar Hastanesi Bevliye Kısım Şefliği...

• Erkan Özerman: Obez Eşleri Derneği'nin kermes düzenleme komite başkanlığı...

• Kenan Evren: İzcilikte milenyum akımı olarak çıkan, muhalif görüşlü Oymamak Beyliği...

• Abdullah Gül: Prizma'ya alternatif olarak kurulacak islami rehabilitasyon firması Sızıntı'da psikolojik danışmanlık...

• Gökhan Özen: Jet-Ski Federasyonu Başkanlığı...

• Hakan Uzan: Ürdün'ün ilk pop müzik televizyonu El-Cezerye'nin yöneticiliğine...

• Hakan Şükür: 96 ruhundan sorumlu gölge kaptanlığa...

• Mircea Lucescu: Mısırlı çorapları yönetim kurulu üyeliği...

• Samet Aybaba: Futbolcunun halinden anlaması için, futbolculuk günlerine dönsün! (10 yaşındayken, 1978'de spor sayfasında minik bir haber çıkmıştı, antremanda Samet Aybaba'nın burnu kırılmıştı. O gün, o gazetedeki tek Beşiktaş haberi buydu.)

• Enke: "Türkiye Anılarım" adlı 3 ciltlik kitabın yazarlığı..

• Altemur Kılıç: Galiçya'da bir hafta-10 gün tatil...

• Mahir Kaynak: UEFA Derin Futbol Araştırmaları, Gizli Santrafor bölüm müdürü...

• Tayyip Erdoğan: Velieefendi Belediyesi, encümen azası...

• Can Tanrıyar: MGD, Duayen-Diva ilişkilerinden sorumlu yüksek komiserliği...

• Salih Kapusuz: Milsiz Eğitim Bakanlığı...

• Seren Serengil: Çok yorgunaj, biraz kestiraj!..

• Atilla Mayda, Korkmaz Çakar, Mediha Şen Sancakoğlu: TRT yönetim kurulu...

• Tarkan-Özcan Deniz: Kırkpınar açılış töreni ünlüleri...

• Demet Akalın: En az 2030'a kadar sadece sussun, başka bir arzusu olan namerttir!

• Adnan Şenses: Devlet şahbazı...

• Fatih Ürek: Milli Piyango İdaresi, Şans Topu bölüm danışmanlığı...

• Deniz Baykal: CHP Genel Başkanlığı...

• Hande Yener: Kurullarım var/ Yalan söylemem/ Senden soğuduğumu/ Bir tek ben değil/ Bir tek sen değil/ Alem görüyor... Bunlardan hep yap. Bol yap.

• İbrahim Tatlıses: Bi konser de Filistin'e yakışma mı?..

Vedat Özdemiroğlu

LeManti MEDYA

Medya savaşı duruyor, duruyor yine patlıyor. Mızrak çuvala sığmıyor. Banka batıran Dinç Bilgin'in batık şirketlerini katrilyonlarca zarar açıklayıp yeni şirketlerde 23 trilyon kar göstermesini Hürriyet manşete taşırken, Sabah'ta Hürriyet Gazetesi'nde 8 Ağustos tarihinde "Yağmacıya var, Formula'ya yok" manşetiyle Formula-1 çalışmasının yavaş ilerlemesini eleştiren haberin Formula-1 aşkından kaynaklanmadığı yazdı. Meğer Doğan grubunun bir şirketi pistin yakınında villa yapmak için 2 bin 238 dönüm arazi satın almış..

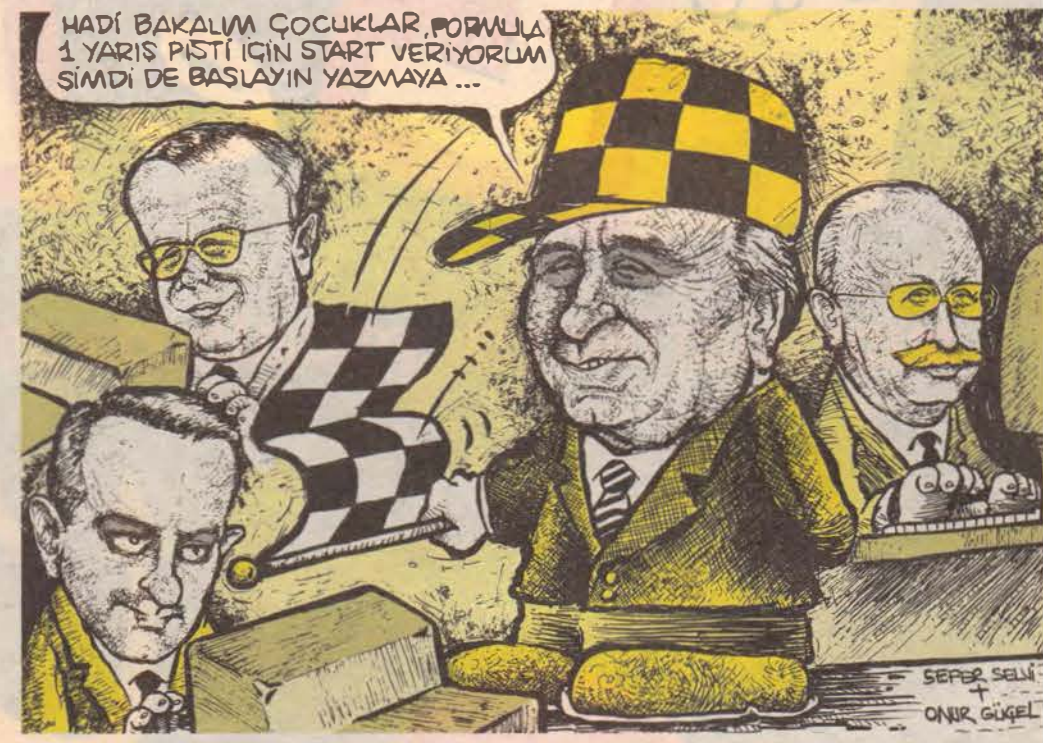

Gözünü kan bürümüş medyanın iç gıcıklayan "savaş arzusu" yine uyandı. Medya'da görev yapan bir takım sivil komutanlar, Irak'a asker gönderilmesi için harıl harıl çalışıyorlar..

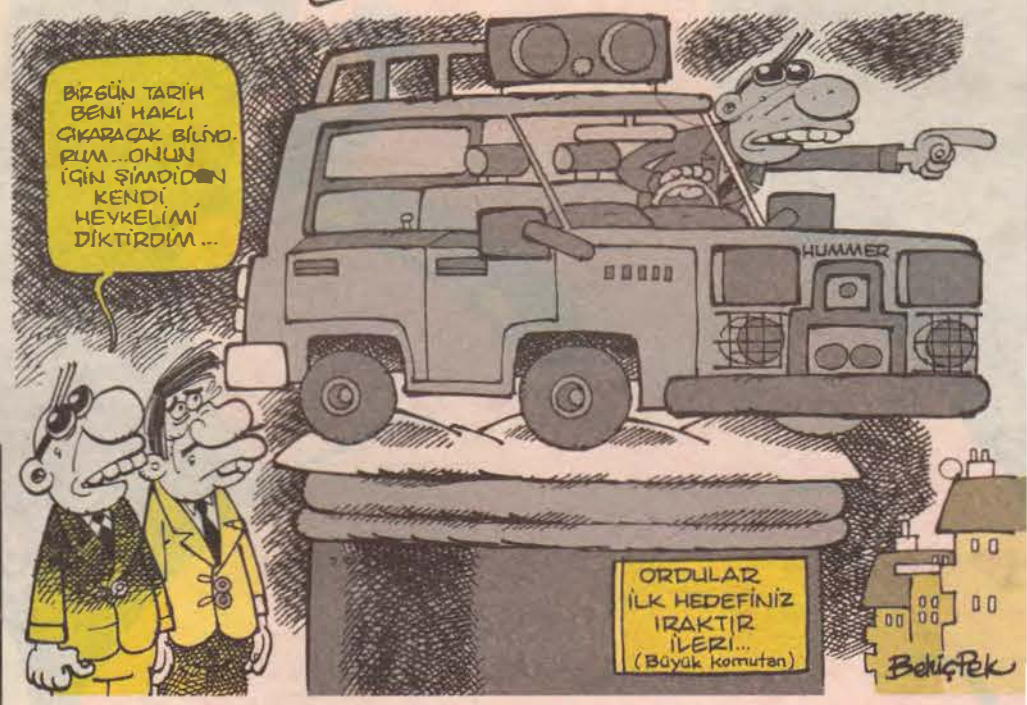

Kaçıranlar için
3'lü set yarı fiyatına
Bayiilerde...

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

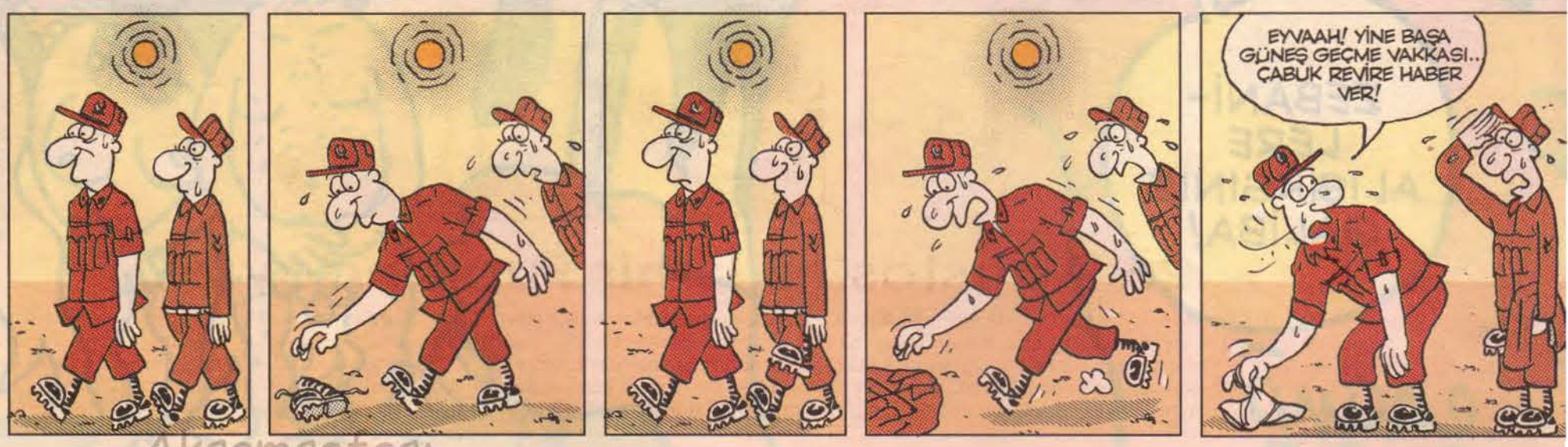

Akşamsetası

LeMan

Akkoca kaymakamlığı ve belediyesi Güneydoğulu fındık işçilerini ilçe merkezine sokmama kararı aldı. Gerekçe, ilçeye gelen turistleri tedirgin etmemek!!!

Toplumsal barışı sağlamak(?) amaçıyla çıkarılan yasa çercevesinde eve dönüs başladı!!!

"Eve dönüş..."

Hakan, Kemal ve Yavuz Uzan kayıp.. Polis her yerde onları arıyor..

Hacı Bektaş-ı Veli törenlerine yine siyaset bulaştı. Yine siyasiler çekişme arenası oldu.

Amerika'da yaşamı felç eden elektrik kesintisi. 1 milyar dolar zarara yolaçan ve büyük kentlerde paniğe neden olan elektrik kesintisinin nedenlerini araştırılıyor..

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, orman vasfını yitirmiş arazilerin satışını öngören ve kızılağaçlan orman saymayarak yeşil yağmaya açan yasa değişikliğini yine veto etti. Sezer, gerekçesinde "İşgalci ödülendirilir, yeni yağmalara davetiye çıkarılır" sözlerine yer verdi.

26 Ağustos'ta İzmir Fuarı'ndayız...

26 Ağustos-10 Eylül arası İzmir fuarı içinde açık alanda kuracağımız geçici LeMan Kültür'deyiz. LeMan, L-Manyak yazar-çizerleri, okurlar, konuklarla imza, söyleşi ve muhabbet için orada olacağız. Kaçak Yayın yazarları söyleşisi yapılacak. Atom, yeniHarman etkinlikleri olacak... Ayrıca bu süre boyunca yazar, müzisyen sanatçı konuklarımız da olacak. İstanbul LeMan kültürden masalarımızı, sandalyelerimizi, minderlerimizi, çayımızı, kahvemizi alıp geleceğiz. Kitaplarımızı, posterlerimizi, tişörtlerimizi imzalayacağız. İzmir'de ki ve İzmir'e yolu düşen okurlarımızı bekliyoruz. **Yer:** İzmir Fuar alanı Lozan girişi Pakistan pavyonu yanındaki yeşil alan. (Bu etkinlik İzmir belediyesine bağlı İZFAŞ-LeMan işbirliğiyle gerçekleştirilmektedir.)

Medya Savaşları formula 1 arazisi, hortuma karşı

Uzan Ailesi yuing petrol

2B Yasası adam vasfını yitirmiş cisim yağması

AKP minareler süngümüz, kubbeler migferimiz, ABD kardeşimiz!

Amerikan-İngiliz İmparatorluğu müslüman petrolü için kıyım üstüne kıyım

Bodrum Magazini çükbükü havadisleri, illallah

İstanbul Büyükşehir Belediyesi büyükşehir böyle dallamaca kazılır mı?

Gülben Ergen allah-lillah aşkına 1-1,5 ay burdan git

Seda Sayan sen de git, beraber gidin

Tayyip Erdoğan 2B'de sahte kasımpaşa ağızı

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

Tamamen Amerika'da yaşanmış gerçek bir hikayedir... BIRRRR..

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

-Merhaba, ben avukat Ali Mahfi Yıl. Odanı topladın mı bakıyım çocuğum?..

- Yanlış düştü galiba Mahfi amca... Oğlunuzu falan mı aramıştınız...

- Alo.. Sıkılhan Öflan değil mi... Bu konuda yanılmadığıma eminim.

- Evet tamam benim de, ben sizi ailemizin hukuki işlerine bakıyor sanıyordum.

- Şimdi beni iyi dinle Sıkılhan. Avukatın olarak odanı toplarken dikkat etmen gerekenleri söylüyorum sana. Yastık yüzlerinde, halıda yahut giysilerinin üzerinde Bunalgül Peremeciğoğlu'na ait saç teli bulursan sakın yok etme. Bu noktada hemen sormak istiyorum, ismi geçen kişi kız arkadaşın oluyor değil mi...

- Daha çok kendisi öyle zannediyor...

- Her neyse, saç telini güvenli bir ortamda sakla, ben daha sonra kurye gönderip aldırırım.

- Ne yapıcaksınız ki Bunalgül'ün saç telini?

- Şimdiden elimizde DNA'sı bulunsun. İlerde olası bir babalık davasında gerekebilir. Zamane kızlarının sağı solu beli olmuyor. Bu noktada hemen söylemeliyim ki DNA tek başına yeterli olamayabiliyor. O yüzden varsa parmak izlerinin bulunduğu bardakları da yıkama. Tükürük örneği var mı peki bu Peremecioğlu'nun...

- Bu konunun gidişatından endişe etmeye başladım. Siz sormadan gidip sifonu çekeyim bari...

- Alo Sıkılhan, benim lan Buğra... Olm bana bak, hani sizin evin arkasında eskiden bi çınar ağacı vardı hatırlıyo musun. Salıncak filan kurardık küçükken. Hala duruyo mu o ağaç?..

- Hatta bir takım hışırtılar var Buğra, ne dediğin tam olarak anlaşılmıyo. Nerden arıyosun, salıncakta mısın?

- Evdeyim abi.. Duvara sürtünüyorum, ihhş... Hışırtı ordan geliyor olabilir... Her neyse çınar ağacını sormuştum...

- Ne iş hoca, duvarlara tırmandığına göre... Kız meselesi mi?

- Olm acayip kafa yapıcı bi şey keşfettim lan. Meğerse bende Brüksel lahanasına karşı alerji varmış olm. Geçen gün tesadüfen yemiştim, her tarafım kabardı, beni bir kaşıntı aldı. İki gündür durmadan kaşınıyorum. Acaip zevkli... Ahh...

- Çınar ağacını naapıcaksın peki? Kökü alerjiye iyi mi geliyomuş...

- Ihh... Duvarlar artık yetmiyor bana Sıkılhan. Bi belgeselde seyrettim, filler falan ağaca sürtünerek kaşıyomuş kendilerini. Ben de yapıcam ama bizim sitede doğru dürüst bitki bile yok. Bildiğim tek ağaç sizin orda.

- İyi de hoca, geçen sene kestiler o ağacı...

- Peki gelip sizin evin duvarlarına sürtünebilir miyim. Bizde duvar kağıdı kaplı, çok verim alamıyorum... Ihh... Yap bi kıyak şu kardeşine...

- Valla böyle bir kıyak yapamam... Ama söz, günün birinde uyuz olursam ilk sana bulaştırıcam...

- Uyuz mu? Oh olm çok iyisin lan... Ben şimdi kapatıyorum. G noktası gibi bişeye denk geldim... Aoovvv!!!

- Sıkılhan meriba. Bil bakalım ben ne yaptım. Taksite girdim biliyo musun, tam 12 parçalık tencere seti aldım taksitle, ne kadar ilginç di mı?

- He he... Ne diyosun sen Bunalgül yaa?

- Terapistimin önerisi, söylemiş miydım... Artık geleceğe dair bir beklentim var benim tamam mı, sorumluluk aldım... Her ayın 5'inde taksit miktarını mağazaya götürüp senedimi geri almam gerekiyor... Yalnız senden bişey rica edicem şimdi, önümüzdeki ay biz teyzemlerin yanına Şile'ye gidiyoruz, tencerelerin ilk taksidini sen öder misin?

- Kusura bakma Bunalgül, ben karşının taksidiyim...Hehehe.

- Yıvrançsın Sıkılhan bunu biliyosun di mı? Ne var sanki bana bu küçük iyiliği yapsan. Sorumluluk almaya, paylaşmaya gelemiyosun işte görüyosun di mı? Daha bir takside bile giremiyoruz seninle. Peki biz yazlıktayken elektrik faturamızı yatırabilir misin... Alo... Kapattın mı yoksa...

sklhan@leman.com.tr

guverfeyhan@hotmail.com

VS..VS..VS...

FEYHAN AFACAN

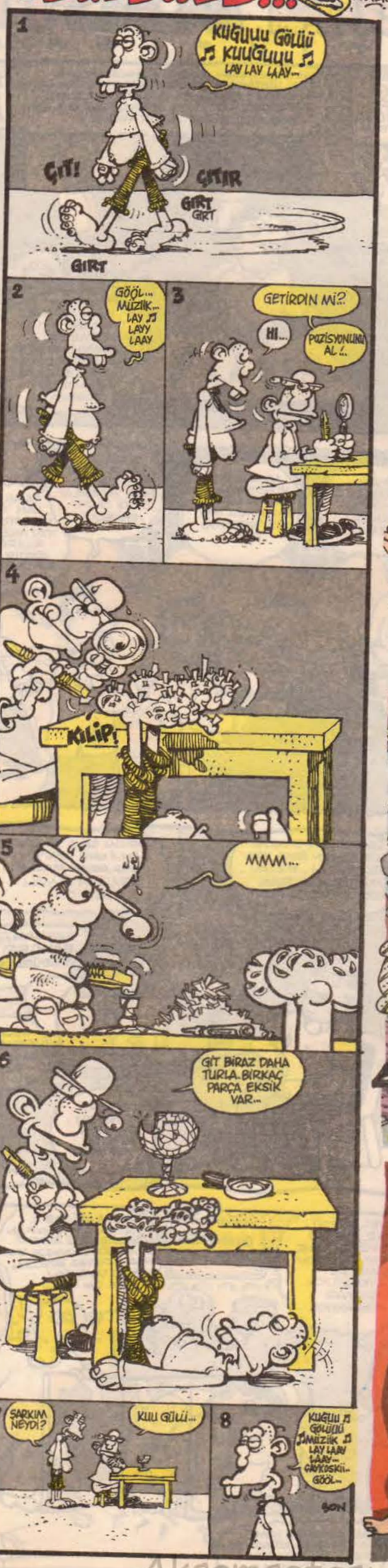

BAYIR GİLİ

FEYHAN GÜVER

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

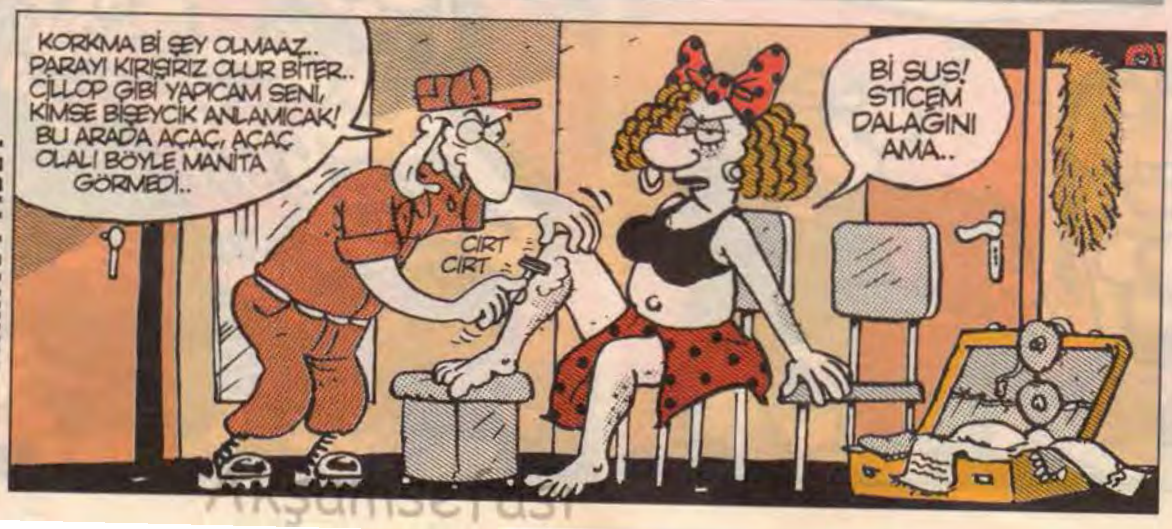

PANTOLON METİNFİDAN

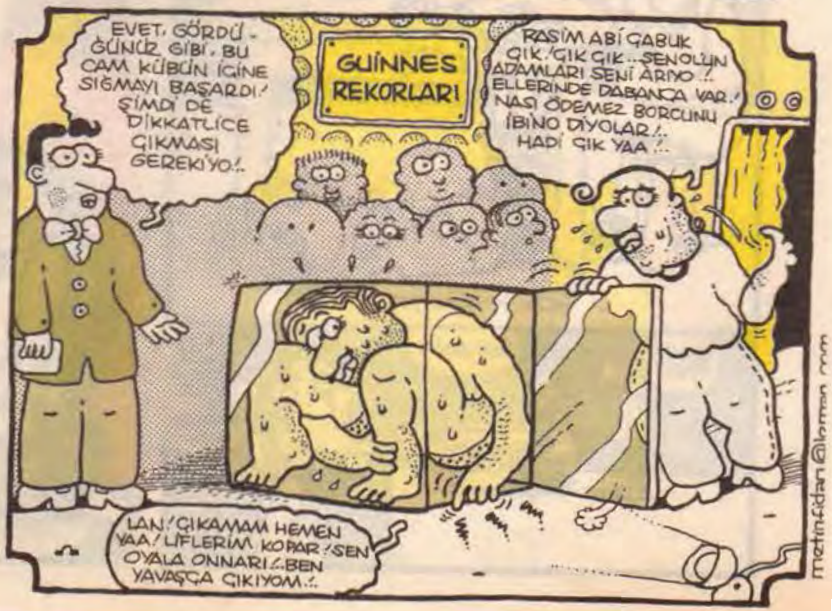

TERELLİ PICTURES

CAN BARSLAN

BARUL MARKET

DEĞERLİ ALKOLİK MÜŞTERİLERİMİZ! Alkol krizine girip üzerinizde böcekler görmeye son! KRİZLİK ÇİÇEK VE KELEBEKLER GELDİ Renkli canlı neşeli, hayat dolu krizler yaşayın

KAPKAÇ dehşetine karşı VERKURTUL huzuru geldi... Hiç uğraşma, direnme, hayatında kumar oynama VERKURTUL TABLET...

Sizi baştan aşağı HAYİFLİYORUZ... Hayıf... Hayıf... Pişmanlık duyun... Aklınız kalsın bi yeriniz şişsin. KISACA HAYİFLANIN Hayıf alın hayıflanın...

HERKES ANLATIRKEN SİZ susuyo musunuz, bir anınız yok mu? Fİ TARİHİ BULUNUR ayarlanabilir Fİ tarihi alın... Ben fi tarihindeyken diye başlayın...

BELİNİZE ve GÖBEĞİNİZE dokunulduğunda huylanmak mı istiyosunuz? ANANIZZZKİM geldi. Dokundurun ve anında huylanın ANANIZZZKİİİİM!..

UYKUSUZLUĞA SON! 6 parça uyku takımı 1-Dandini 2-Dastana 3-Dana 4-Bostan 5-Bostancı 6-Lahana İYİ UYKULAR

ALDIM, VERDİM BEN SENİ YENDİM... Çocuk oyunları için, en son YENME ADIMI bulunur...

AKIL SÜZGECİ!.. Değerlendirin, irdeleyin ölçün bilgin, tartın ve karar verin... Ama çabuk yapın... ELEKTRİKLİ AKIL SÜZGECİ GELDİ... İri ve küçük delikli olmak üzere iki boy... Şarj cihazı bedava...

YAKINI GÖREMİYOR MUSUNUZ?.. Sizi sırtınızdan geriye çekerek yakını uzak eden cihaz geldi... GÖZLÜK TAKMAYIN geri çekilin... YAKIN, UZAK OLSUN.

TUTUCU olmaktan bıktınız sanız BIRAKICI olun. Bırakın, tutmayın, herşeyi bırakın... BIRAKICI SETİ geldi...

HASTANEYE kaldırılırken yolda öldü stresine son KIR AMBULANSI var... Hastaneye kaldırılırken KIRDA ÖLÜN!..

KUŞKUCU BİRİ MİSİNİZ? Öküz altında buzağı ve BİTYENİĞİ çeşitlerimize bakın.

ŞARHOŞLAR İÇİN körkütük, Zilzurna, zom, hick ve böörgh gelmiştir...

Her başarılı erkeğin arkasında bir ne vardır? Bir kadın vardır... Kadın yok amma, bir kadın tarafından başartılmış "BAŞARILI ERKEK ARKASI" var... Başarılı erkek arkası takın zart diye başarılı olun...

CANA GELİCEENE MALA MI GELSİN diyosunuz? MALA VURAN azgın elemanlarımız hizmetinizde alın MALA VURDURUN.

BURNUNU tek hareketle boşaltamayıp ellerine yüzlerine bulaştıranlar için. HINK... Rahat tükürmek için HAARK... geldi...

SIKILDINIZ BUNALDINIZ DARAL GELDİ... Hadi üzerine tüy dikin... HAFAKAN ALIN... Hafakanlar bassın bi'de...

AMAAAN BOŞVERİN... Size mi kaldı? Umursamayın... VURDUMDUYMAZ seti geldi...

ŞAKRA-AÇ Bioenerjim yok, altıncı hissim dandik montram fayda etmiyor, şakralarım kapalı diyorsanız ŞAKRA-AÇ GELDİ... Bir tablet ve bol sıcak suyla siler süpürür, şakraları folloş gibi açar.

Birşeyi 40 kere SÖYLERSENİZ olurmuş... 15 kere, 23 kere söylenip bırakılmış şeyler çok ucuza—39 KERE SÖYLENMİŞLER biraz pahalı.

ÖFKEYLE KALKANLAR için çok uygun fiatlarla ZARAR çeşitleri var...

SON ANA KALANLAR, ANİDEN FIRLAYANLAR BİRDEN KARAR DEĞİŞTİRENLER İÇİN APARTOPAR bulunur.

CİNSEL AÇLIK çekenler için yenilebilir takım taklavat bulunur... Milföy hamurundan peynirli zigdan peynirli, Tavuk etinden, haşlanmış but, kuku, göğüs FALAN FİLAN...

MİYAAAAV MİYAAAV diyen kedilerden bıktınız mı? BEYAAAV BEYAAAAV diyen Trakyalı kediler geldi...

HEMFİKİR SETİ... İçindekiler (Haklısın abi, aynı kanaattayım... Katılıyorum. Hay ağzını öpeyim...)

Aksamsefası

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

Derya Sayın

CEZMİ ERSÖZ

SONRA DİYE BİR YER YOK...

Sonra bir şair tanıdım denizyıldızı.. Şair nedir bilir misin... Dinle o zaman: **"Uzakta, çok uzakta, hâlâ herkesin gidemediği, henüz ulaşılamayan o dağın ardında bir kent varmış. Orada, ancak gönül gözü keskin, sevda dili oynak, canevi zengin, düş gücü kıvrak, hoşgörüsü engin, öfkesi kısrak, ruhözü sezgin, kalemi bıçak, kanı kaynak, sesi berrak, dili kaymak, yüreği seyyah insanlar yaşarmış. Umutla, umutsuzluğun büyük testilerde mayalanarak oluşturduğu, dünya yaşında ballanmış şarap içer, tezzelin bin yıl dirimli gizlerini tadar, yazın deniz kıyısında, baharda dağ zirvelerinde, kışın hâne içlerinde ateş yakar, dalma ateş başında yaşarlarmış. Gözlerinden kıvılcımlanan asıl ateşin koru, yüreklerinde hiç küllenmezmiş. Sevdanın ısıttığı bedenlerinde buharlaşan arzuyu damıtıp, kulak arkası, koltuk altı, karın ve bacak içlerine cömerlçe yayar, tutkunun ateşinde lutuşur, kavrulur, yanarlarmış. Ateş bakışlı bu insanlar, kendilerinden olmayanı hemen tanır, sevda yüklü kadınları, özü mert erkekleri, ama en çok kendilerini severlermiş. Doğuştan kor yürekli bu insanlara "şair" denirmiş. Orada, yalnızca bu özelliklere uygun insanların, gerçek şairlerin kabul edildiği o kentte şiir yazılır, şiir okunur, şiir yaşanırmış (...) Erkeklerin kadın duyarlılığına en fazla yaklaşabildiği yerde, o canfeza dorukta, yalnızca şiir söylenir, şiir yarabbi, şiir düşlenirmiş. Şairler Beldesinde şiir dokuyan, şiir soluyan ozanlar, yürekleri kabuk tutmuş, gözleri çekilmiş, kanının kırmızısı solmuş insanların yaşadığı kentlere şiirler yollarmış; çiçek çiçek, ışık ışık, çığlık çığlık..."** (1)

Şiirler yazıyordu, deniz yıldızı; 'çiçek çiçek, ışık ışık, çığlık çığlık' şiirler.. Aşkı sözcüklere bir büyü gibi giydirip gönderirdi yüreklere... Yüreklerimize... En vazgeçmiş zamanlarımda sımsıkı yakalardı ellerimden o sözler... Sanki **"vazgeçme, n'olur dayan"** diye fısıldarlardı kulağıma... İnanırdım o sese denizyıldızı... Mısraların arasında gizli o büyüye inanırdım... Onun da benim gibi aşkın peşine ömrünü adamış bir sürgün olduğuna inanırdım. En soluksuz zamanlarımda, dönüp de kendi yüreğime sığındığım anlarda içimde hep O'nu, O'nun sözlerini bulurdum... Tutunacak başka birşeyim yoktu denizyıldızı.. O'ndan başka kimsem yoktu...

Beni yüreğimdeki sevdanın ağırlığıyla bir başıma bırakan aşklarımı hep O'nun sözlerini hediye ettim... Beni en çok yaralayan, sevdamı anlamamalarıydı, karşılık vermemeleri değil... Ben onların yaralarına kendi kalbimi sarmak isterken, kendi acılarımın yanında bulamadım hiçbirini... Dostça bir ilgiyi bile esirgediler... Hepsini affettim denizyıldızı... Yaptıkları haksızlıkları yüzlerine vurmadım hiç... Bir tek, o şairin kitaplarını verdim onlara aynırken... Belki yeniden yeşerirdi düşleri... Yeniden hatırlarlardı aşkı belki...

Uzunca bir süre sakladım kendimi O'ndan, denizyıldızı... Çünkü son umuttu O... Tutunacak hiçbir şeyim kalmayacaktı O'nu da yitirirsem... Gücüm kalmamışb artık çırpınmaya... Kapatmıştım kendimi insanlara... Her yanılgımla biraz daha uzaklaşıyordum sanki yolumdan... İnancımı yitirmekten korkuyordum... Büyüyordu kendimle ilgili şüphelerim... Yavaş yavaş değiliğime inanıyordum..

O son umuttu denizyıldızı... İçimdeki dünya küçüldükçe küçülüyordu... Oyuncağı oluyordum hayatın.. Direnecek gücüm kalmamıştı.. Sarmışlardı her yanımı denizyıldızı... **"Bitti"**, diyorlardı.. **"Herşey bitti... Bizimsin artık..."** Köşeye sıkışmıştım. Son aşkımdı bu denizyıldızı... Son kozumdu hayata karşı... Yaşamak için son silahımdı... Bu yüzden boğdum susuzluğumu... Ve O'na bir mektup yazdım.. Daha çok bir yardım çığlığıydı bu. O'ndan bana varlığını ispat etmesini istedim... Beni sürgünde bir başıma olmadığıma inandırmasını istedim. Onun şiirlerinde, sözlerinde hissettiklerimin bir yanılsama olmadığına inanmak istedim. Eğer bu da bir yanılgıysa, gidip teslim olacaktım... Asıl büyük yanılgının ben olduğuma inanıp, hayata teslim olacaktım...

Sözleriyle bana kanat gerdi denizyıldızı... Sesime ses verdi... Sözlerini gönderdi bana... Bir kartın arkasına yazılmış o birkaç cümle hayatın bana vaat ettiği her şeyden daha değerliydi. Sonsuza kadar o sözlerle yetinebilirdim... Hayatına bir adım daha atmayı talep ederek O'nu incitmekten korkuyordum... Nasıl arardım O'nu telefonla... Nasıl isteyebilirdim daha fazlasını... Sevgime beklediğim en küçük karşılık bile içimde asla istemediğim bir hırsa dönüşür, aşkımı kirletir diye korktum... Düşlerimde bile koyamadım kendimi O'nun yanına... Kıyamadım O'na denizyıldızı...

Sonra bir gün yüzümü istedi benden.. Eğer istemeseydi, sonsuza kadar O'ndan saklayacağım yüzümü... Bu öyle büyük bir yol ayrımıydı ki denizyıldızı... Ben O'nu bu dünyaya alt olmayan bir aşkla seviyordum.. Korkuyordum aşkımı gün ışığına çıkarmaya... Yaşamla olan tek bağımdı o benim... Eskisi kadar güçlü değildim... Korkuyordum onu hayata karşı koruyamamaktan; yitirmekten korkuyordum...

Çok düşündüm denizyıldızı... Hayatımın belki de en zor kararıydı verdiğim... Sonra çıkarttım aşkımı gizlediğim sığınaklardan... Kendimi ve onu dışımdaki hayatın o savaşın içine atıverdim... Aşkımı yitirme korkusuyla yaşamanın onursuzluğu sığmamıştı içime.. Bunun son savaşım olduğunu, geri dönüşümün olmadığını bile bile açtım kilitli kapılarımı... Kendimi O'nun rüzgarına bıraktım. Her şeye rağmen içimde canlı tutmayı başardığım aşkımı sunacağım son insandı O... Bunu hak ettiğine inandığım tek insandı... Hiç pişman olmadım...

İşte şimdi buradayım denizyıldızı. Herşeyi boşalttım içimden... Yalnız O'na duyduğum aşkla dopdoluyum... Sevda, günden güne daha büyük bir umutsuzlukla sarılıyor ruhuma... Geri dönüş yollarımı kapatıyorum birer birer... Bunun son yolculuğum olmasını istiyorum.. Her şeyimi vermek istiyorum O'na... Benim diyebileceğim hiçbir şey kalmasın, dönecek hiçbir yerim olmasın istiyorum. Çünkü hiç kimseyi O'nu sevdiğim gibi sevmeyeceğimi biliyorum denizyıldızı... Çünkü O'ndan alacaklarımı götürebileceğim hiçbir yer yok; hiç kimse yok... O benim son aşkım denizyıldızı, bunu biliyorum...

Şimdiye dek, her yenilgiden sonra kendimi yenileyip, yeniden ayağa kalkabilme gücünü hep beni yıkan insanlardan aldım... Garip değil mi? Biliyordum ki birer yanılsamaydı onlar... Tanıdıkça anladım aynı dünyadan olmadığımızı... Sürgün değildi onlar... Sindire sindire yaşıyorlardı bu dünyanın acımasızlıklarını...

O ise, içimde onların yanılışlığını destekleyen tek kanıtımdı. O'nun gibi binnin var olduğuna inancım güç veriyordu bana. Yeniden ayağa kalkıp aramaya başlıyordum. Gücüm azalsa bile yılmıyordum... Çünkü O vardı, biliyordum. Dünyanın öbür ucunda bile olsa bulup, haykıracaktım sevdamı O'na.. Yaşadığım her acıya rağmen, O'nsuz günlerde varlığından bir an bile şüphe duymadığımı... O'nu nasıl sınırsız bir aşkla sevdiğimi... Sürgünlüğün bittiğini söyleyecektim; ikimiz için de bittiğini...

O'nu buldum denizyıldızı... Her geçen gün daha çok emin oluyorum buna...

Bir kez bana sık sık aynaya bakıp, bakmadığımı sordu... O'na bakmadığımı söyledim... Neden gizledim, bilmiyorum... Oysa bir ayin gibi yaşıyordum ben aynada kendimi... Kendime ördüğüm duvarları, giydiğim maskeleri öyle inandırıcı kılıyordum ki, kendi kendimi ikna edebilmem için ancak sık sık aynaya bakmam gerekiyordu. Bazı geceler herkes uyuduktan sonra yere oturup, gardrobumun aynasında, gizli gizli buluşuyordum gözlerimdeki hüzünle... Unutuyordum zamanı kendi gözlerime dalıp giderek... Bir tek oydu beni bana kanıtlayan: gözlerimdeki ben... O deli hüzün... İşte bir O farkediyor denizyıldızı düş bahçemin pencerelerini... Gözleiimi... Ne zaman bir rüzgarla titreyiverse bahçemde çiçeklerim hissediyor hemen... **"N'oldu?"** diye soruyor... **"Bir şey oldu sana... Değişti gözlerin.."**

Ben O'nun yüzünde binlerce yüz görüyorum denizyıldızı... Yalnızca bir an bile kesişmiş olsa da yaşamları, her insanın yüzünü, acılarını taşıyor yüzünde... Aşık olduklarını, yıbirdiklerini, sakat kalmış çocukları, sokaklarda yaşayan düşkünleri, annesini, babasını, taş plaktaki o sesin sahibini, namus cinayetine kurban giden aşıkları, gözaltında kaybolanları, yaşamını yitirmiş devrim arkadaşlarını, şimdi O'nu yerden yere vuran dava arkadaşlarını görüyorum yüzünde... Boşaltılmış köyleri, Urfa'yı, Diyarbakır'ı, tüm ömrünü geçirdiği İstanbul'u görüyorum... Beyoğlu'nun yıtik yüzleiini görüyorum... Ülkemde dönen kirli oyunların bedellerini ödeyen masum insanları, çocukları; savaşta yaşama, insanlığı, sevdikleri ellerinden alınan yüzleri görüyorum yüzünde...

Ve gördüğüm her yüz daha çok inandırıyor beni O'nu bulduğuma... Ben yalnız O'nun yüzünde tüm bu yüzleri seviyorum denizyıldızı... Yüzündeki her çizgide başka bir yaşam, başka bir anlam, başka bir hüzün taşıyan bu insanı severken; yaşamın dışladığı, bu kanlı oyuna uyum sağlayamamış, onun gibi, kendim gibi sürgünleri de kucaklıyorum aşkımla... Aşkım hepsine yetebilsin diye böylesi sınırsız... Bu yüzden bu denli hesapsızım denizyıldızı... O'na, aşkımı, kendimden vazgeçerek, benliğimi unutarak sunarken, binlerce kez yeniden buluyorum onun ruhunda kendimi, sevgimi, acılarımı... Çoğalıyorum... Özgürlük başka nedenler, başka yüzler, başka yürekte değil denizyıldızı... Aşkımın kendisidir özgürlüğüm... Bir bedende binlerce beden; bir yüzde binlerce yüz, bir yürekte binlerce yürek olup çoğalmaktır özgürlük...

Kimileri O'nun yüzündeki bu denin anlamı yıpranmışlık olarak yorumluyor.. Biliyorum üzülüyo bunları duyunca... Yaşlandığını düşünüyor. O'nu bunun aksine inandıramadığım zamanlarda, en çok böyle zamanlarda istiyorum Tann'yla bir anlaşma yapabilmeyi.. Tann'dan, kendi payıma düşen, harcanmamış zamanlarımı O'nun yaşamıyla bölüştürülmesini istiyorum. N'olur kanatmasın O'nu geçip giden zaman... Biraz daha çok vakti olsun sevmeye, sevilmeye... Ölüm O'nu korkutmasın.

Kimsenin kimseyi böyle çok sevmeye hakkı var mı, denizyıldızı? Bilsen, nasıl korkuyorum sevgimin büyüklüğü ile O'nu acıtmaktan... Çoğu zaman içime bastırıyorum.. Sevdam, önündeki setleri kaldırırsam, herşeyi yıkıp geçer diye korkuyorum... O'nu bile önüne katıp sürükler, uzaklaştırır benden... Belki de boğulur sularımda diye korkuyorum. Çünkü, biliyorum ki sevda güçl

Akşamsefası

ÖZGE SAMANCI

değil O'nun yüreğinde.. O'nu sevdiğim gibi sevmiyor beni... Biliyorum... Bu bana acı vermiyor diyemem; sana yalan söyleyemem, denizyıldızı... Hem de nasıl yaralıyor bilsen... Ama yıkılmıyorum, çünkü gücümü yüreğimden alıyorum..

Hem, O'ndan böyle sınırsız bir sevdanın karşılığını istemek haksızlık olur, denizyıldızı... O'na en büyük kötülük bu olur. Bu yüzden susmalıyım.. Aylarca aramasa beni, **"neden aramadın"** diye hesap soramam... **"Kalbine benden başkasını alma"**, diyemem... Tenimde bir başkasının sıcaklığını, başka bir elin O'na dokunduğunu bilmek, parampara eder kalbimi... Böylesi çok sevdiğin, biricik aşkını, paylaşmak başkalarıyla, ne ağır bir yüktür bilsen denizyıldızı... Ama dayanırım.. Hiçbir şey yıkamaz beni... Yüreğimdeki sevdayı azaltamaz... Çünkü ben içimdeki aşkı değil O'nu seviyorum... O'nu kendimden vazgeçerek seviyorum... Eğer, O böyle istiyorsa, seviyorsa başka yürekleri, başka bedenleri, o ağrı ne kadar çok basbırsa basbısın kalbime, ben dayanırım... Nasıl alırım kanatlarını elinden... Nasıl izin veririm sevgimin yaşamı için bir tehdit olmasına... O'ndan önce ben korurum seçimlerini, yaşamını, sevdalarını... O'nu kendi sevgimden koruyan yine ben olurum denizyıldızı...

Bu yüzden O'nu bu kadar çok sevdiğimi gizliyorum... Karşılığını veremediği için üzülüp, kendini suçlu hissetsin istemiyorum... O'na duyduğum aşkın sorumlusu O değil... Düşlerimin sorumlusu O değil... Bunu O'na hep söylüyorum. Bu yüzden üzülür, acı çekerse işte o zaman yıkılırım, kendimi affedemem, denizyıldızı... Söz verdim kendime, gözyaşlarımı gizleyeceğim O'ndan... Hep güçlü olacağım, hep dimdik, ayakta.. Beni üzen O olsa bile bilmeyecek üzüldüğümü... Acılarımın hesabını asla O'ndan sormayacağım.. Daha önce sevildiği gibi sevmeyeceğim O'nu...

Birgün bitecek sevgisi, içindeki ateş sönecek, biliyorum... Söylesene neyi değiştirir bu denizyıldızı? Yolumuyanım kalırsa dönebileceğim tek yer yine O'nun aşkıdır... O ipi çeken, asla ben olmayacağım, denizyıldızı... Çünkü ilmek benim boynumda... Sevda benim yüreğimde... Hiç kimsenin, O'nun bile gücü yetmeyecek bunu içimden söküp atmaya...

Hiç korkmuyorum, biliyor musun? Hayatımda ilk kez bu denli korkusuz yürüyorum ateşe doğru... Korkmuyorum eksilmekten... Tükenmekten korkmuyorum. Çünkü tükenmek için çıktım yola..

Çünkü "**sonra**" diye bir zaman yok, denizyıldızı...
"Sonra" diye bir yer yok...
"Sonra" diye bir kimse yok...
"Sonra" diye bir aşk yok...
Bu **"son"** denizyıldızı... Sonrası yok...
Dönüşüm yok, bu yüzden denizyıldızı... Dönüşüm yok... N'olur bekleme artık beni...
Bu sana son seslenişim denizyıldızı...
Duy sesimi...

(1) "Şairler Şehri"; Buket Uzuner

cezmiersoz@leman.com.tr

Bodrum. 23 Ağustos Cumartesi günü saat 18:00-20:00 arası İmge Kitabevi'ndeyim, OASİS Alışveriş Merkezi Bodrum.
Bakırköy. 29 Ağustos Cuma günü saat16:00 - 18:00 arası Bakırköy Belediyesi Kültür Merkezi'ndeyim. 0535 373 91074
Kaş. 2 Eylül Salı günü saat 21:45'de 6. Likya Kaş Kültür ve Sanat Festivali kapsamında Kaş Antik Tiyatro'da Şiir dinletim var.
Kaş. 3 Eylül Çarşamba günü saat 18:00-20:00 arası Sumanu Şarap Evi'nde imza günüm var.
Çeşme. 4 Eylül Perşembe günü Çeşme Kitap Fuarı'ndayım.
İzmir Karşıyaka. 5 Eylül Cuma günü saat 19:00 - 21:00 arası Karşıyaka Açıkhava Tiyatrosu'ndayım. Karşıyaka Kültür Festivali DİGİL Organizasyon.
İzmir. 6 Eylül Cumartesi günü, saat 16:00-18:00 arası İzmir Fuarı LeMan Standındayım...

Aksamsefasi

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

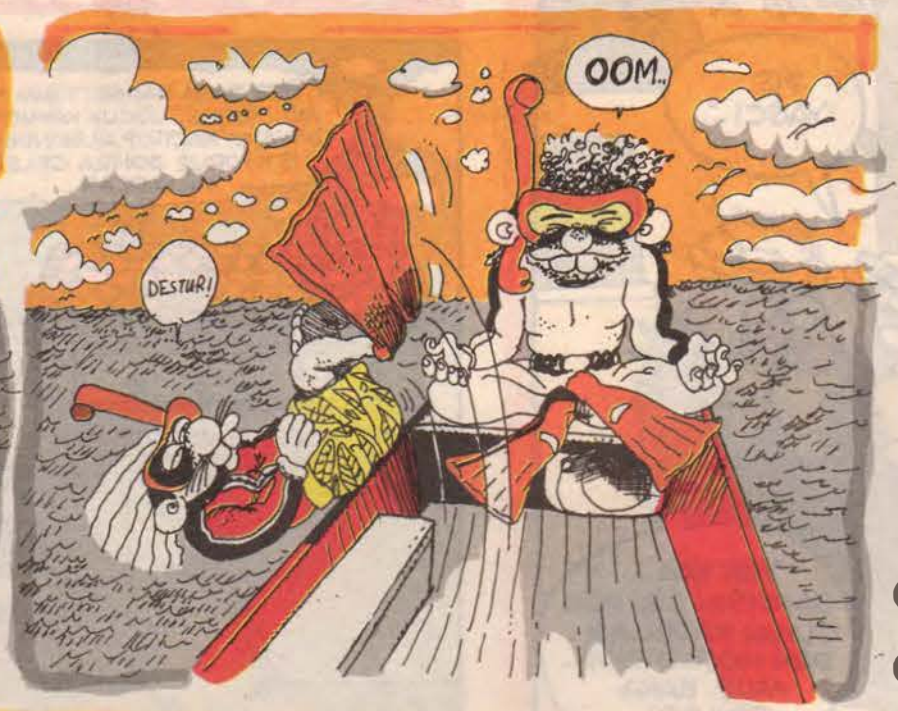

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Adile Naşit & Aliye Rona

1. Adile Naşit, gülüşüyle ünlüydü... **Aliye Rona, gülmeyişiyle!..**
2. Adile Naşit tombik, neşeli, piknik tipti... **Aliye Rona zayıf, asabi, panik tipti!..**
3. Adile Naşit, varoş da olsa kentli kadın oynardı... **Aliye Rona, kırsalın kraliçesiydi!..**
4. Adile Naşit, çocukların Masalcı Teyze'siydi... **Aliye Rona, anlatsaydı, korkunç hikayeler anlatırdı!..**
5. Adile Naşit, küçük, günlük sorunların annesiydi... **Aliye Rona, kan davası gibi mega sorunların!..**
6. Adile Naşit, Münir Özkul'la beraber muhteşem bir çift oluştururdu... **Aliye Rona yalnızdı, bir 'dul kadın' simgesiydi!..**
7. Adile Naşit, bazen çilekeş kadını oynardı... **Aliye Rona, bizzat çileydi!..**

(Fikir: VÖ, teşekküre gerek yok!)

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

bezginbekir@leman.com.tr

Firavunun Laneti

guneri@leman.com.tr GÜNERİ İÇOĞLU

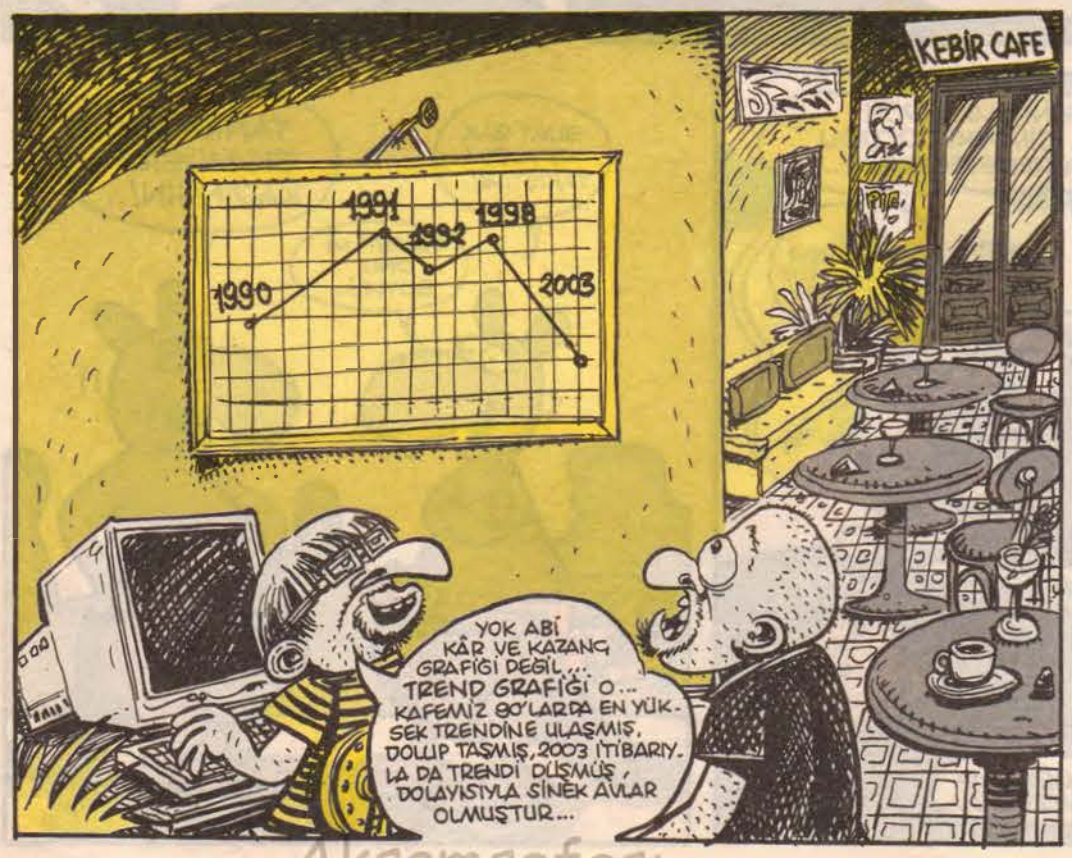

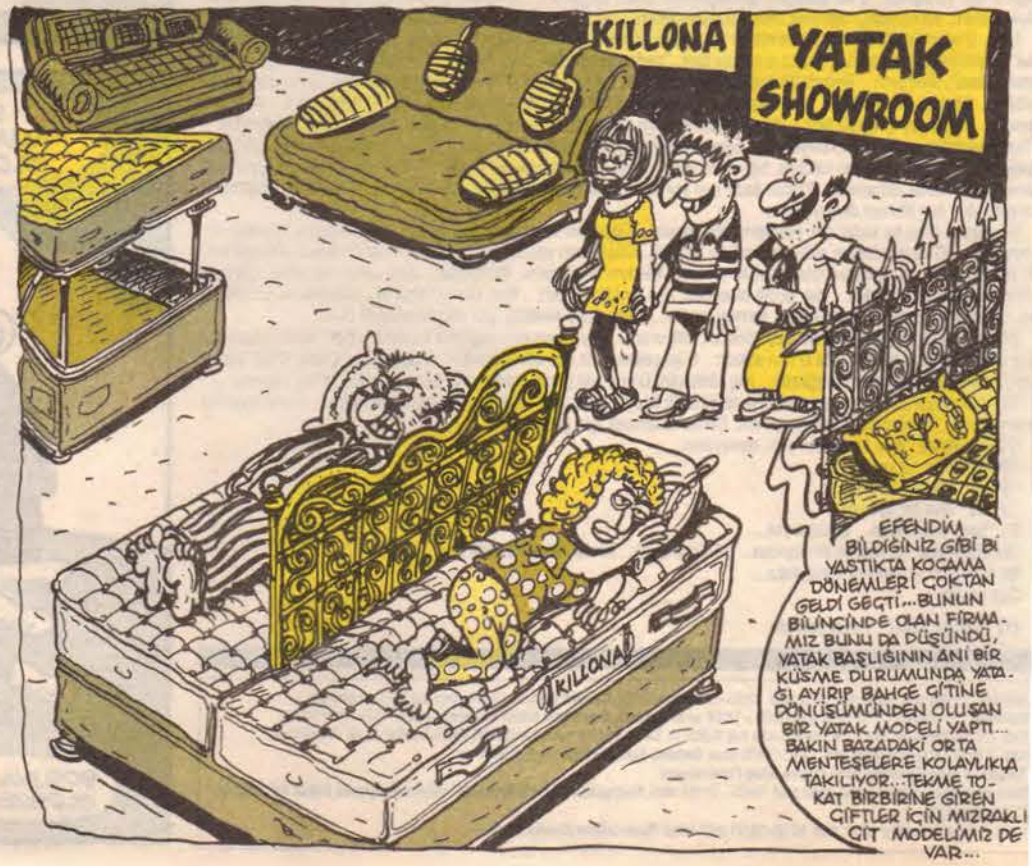

Akşamsefası

Funda

ÖZET: Kaza geçiren Funda bir kolu ve bacağını kaybedip bitkisel hayata girer, bir kaç yıl sonra kapıcının karısı Funda'nın kocasına kolu bacağı olmayan kendi kocasının fotoğrafını gösterir ve bir hikaye anlatır...

...Yalvar yakar bu garip kulübeye girdik...

KORKMA BİZDEN SIR ÇIKMAZ, YILLAR ÖNCE DE GELMİŞTİK...

HOCAYI GÖSTER BİZE.

ÖYLE OLMAZ, ÖNCE HASTAYI YATIRIN SURAYA ÖYLE GELİN.

Daha hayatımda böyle bi hoca görmemiştim.

HASTA GETİRMİŞLER HOCA.

BU ADAM DAHA ÖNCE DE GELDİĞİNİ SÖYLER. YILLAR ÖNCEYMİŞ...

HATIRLADIM... MAYINA BASAN BİR ARKADAŞINI GETİRMİŞTİN YARISI YOKTU... SAPASAĞLAM GERİ GÖTÜRMÜŞTÜN BİZ ARTIK KORKUYORUZ BU İŞİ YAPMAKTAN...

AMA MADEM BU KARDA KIŞTA BURAYA KADAR GELMİŞSİNİZ. BİR DENEYELİM BAKALIM. KURALLARI BİLİYORSUN...

...O soğukta bizi dışarı attılar...

PEKİ YA KARDEŞİM, NE ZAMAN.

ŞİFA BULUNCA O KENDİ GELİR...

ŞİMDİ HASTAYI BIRAKIP BURDAN ÇIKIN, 100-150 METRE UZAKTA BİR YERDE BEKLEYİN. GÖRECEKLERİNİZİ UNUTUN...

HADİ DIŞARI, DIŞARI, HASTAYI HOCAYLA YALNIZ BIRAKIN...

Karın altında o garip binayı seyretmeye başladık...

ZIRZIRZIRZIR

AHA! ŞURAYA BAKIN!..

Kulak tırmalayan bir sesle dolunayın önünden geçip karanlıkta kayboldu...

ZIRZIRZIRZIR

Öylece kalakaldık, çok korkmuştuk, ne oluyordu...

KORKMAYIN... BEKLEYİN BAKALIM.

KOCAM. EVİMİN DİREĞİ NERDE!

SUS KADIN. SUS!

Sustum, saatlerce sustum bekledik, birden o şeyi tekrar gördük...

AHA ORDA, AYIN ÖNÜNDE. GERİ GELİYOR BAKIN...

Biranın kümbetinden kulplu bir yumurta çıkmış göğe gidiyordu.

SAKİN OLUP BEKLEYELİM BAKALIM NE OLACAK...

Kulplu yumurta alçaldı, alçaldı kümbetin tepesinden çıktığı gibi geri girdi...

TIIIZZ

Bir iki saat daha bekledik, bi ses duyduk, baktık karların içinde biri bize doğru koşuyordu...

ZEHRAA... AĞABEY... ZEHRA BENİM BEN KORKMAYIN... NERDEYİZ BIZ, BURA NERE, NAPIYONUZ BURDA...

SEYİT ALİM. ŞÜKÜR.

ZEHRA NE OLDU BANA!

!?

GELEN KOCAMDI... VE BENDEN SAĞLAMDI...

SÜR ECEK

Akşamsefası

KAAN ERTEM @ LEMAN.COM.TR

AŞKIMI ANLAMADIIIN SEEN! BENİ TERKEDİP GİTTİİİN SEEN!..

İKİ SATIR MUHABBET EDİYORUZ HADİ ŞARKI SÖYLE..CİDDİ BİŞEY ANLATICAZ HADİ ŞARKI SÖYLE..:. ULAN ZATEN AKŞAMDAN KALMAYIM, SABAHIN KÖRÜNDE GELDİK BURAYA PROMOSYON HESABI..SABAH SABAH BEYNİM DÖNDÜ BE..:

VALLA SERVET ABİ BAZEN ATLAYAYIM ARABAYA ALAYIM BAŞIN BAŞAYIM GİDEYİM DİYORUM.

SEN KİMİN BAŞIYLA KİME BASIYORSUN LAN?..

GÖRÜLEN O Kİ SERVET ABİ SICAKTAN ŞANZIMANI DAĞITMIŞ, HADİ BAKALIM...

KAÇMA LAN, GEL BURAYA DALTARAK..:

İTALYAN TARZI KAHVE KÜLTÜRÜ DEDİN GETİRDİN BENİ BURAYA, İKİ TANE KAHVE İÇTİK, YİRMİ MİLYON BAYILDIK..:. TÜRK KAHVESİ NEYİNE YETMİYO KAHPE..:

TAMAM GÜZELİM DERHAL AYRILIYORUZ, İLİŞKİMİZ BİTMİŞTİR..:

CANIMA MİNNET!

NEE ZEHİRLİ YEMEK Mİ?.. AHÇIBAŞI BU NE REZİLLİKTİR?.. ASKERLER TEZ KAFASINI VURUN ŞU AHÇIBAŞININ...

ABİ Mİ?.. İYİCE..:

BİR DAKKA BENİ YANLIŞ ANLADINIZ... BU YEMEK O YEMEK DEĞİL...BEN SİZE ZEHİRLİ YEMEK NASIL OLUYO ONU GÖSTERECEKTİM...GEŞNİCİBAŞI ACELE ETTİ! ASIL YEMEK BURADA... Bİ SANİYE..İZİN VERİRSENİZ AÇIKLAYAYIM..AMA MÜSAADE ETMİYOSUNUZ Kİ! Bİ DAKKA YAA... Bİ DAKKA ABİ..!

ÇABUK ULAN ORDU GELSİN BURAYA..!

SULTANIM YEMEK ZEHİRLİ. ZEHİR... ÖÖEEHH!ÖÖÖ. SAKIN YEMEYİN ÖÖEEH..!

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

KORKULACAK BİŞEY YOK TOLON BEY... HEMSTIR OLMUŞUNUZ SİZ...YİRMİ TRİLYONDA BİR OLUR BU...YAŞAMA BİÇİMİNİZİ DEĞİŞTİRMENİZ GEREKMİYO...DAHA ÖNCE NE YAPIYOSANIZ HEPSİNİ AYNEN YAPIN...BOL BOL SALATA YAPRAĞI YİYİN...

DOKTOR BEY, MOKUNU YİYİM DOKTOR BEY..HOMOĞA KOYUYUM SENİN DE YAA...UHHUAA...ÜHÜ ÜHÜ..:. NE BU YAA?.KEDİDEN Mİ GEÇTİ BANA BU YAA?.

PUĞCALARIM ÇOK ENFES ABLA... YENİ ÇIKTI... ZEYTİN EZMELİ... BU NEYMİŞ? ZEYTİN EZMESİYMİŞ...

İRENKLİŞ PASTANESİ

AYYYHHH..:. DÖNÜŞTE ALIYIM BEN..:.

DÖNÜŞTE ALICAK ÇOK İNSAN VAR SİZİN GİBİ YALNIZ... BİTEBİLİR?..

YİRMİ MİLYAR YIL SONRASINDAN GELİYORUZ... DÜNYANIN KADERİNİ DEĞİŞTİRİCEZ... ZAMAN MODU DEVİNİM ANAHTARINI VER BANA...

ZAMAN MODU DEVİNİM ANAHTARI SENDE DİİL MİYDİ? EVDE SEHPANIN ÜSTÜNE BIRAKMIŞTIM... ALMADIN MI SEN?..

BEYNİNE ZIÇAYIM SENİN.. YİRMİ MİLYAR YILLIK YOLU BOŞUNA TEPTİK... GERİ DÖNÜCEZ... DEFA DEFA GİT GEL...NE U NUTUYOSUN ŞU ZITTIMİNİN ANAHTARINI...

FATMANIMIN TEPSİSİ SURATIM EZDİ MESUT...

EEE..:.UYUZ UYUZ HAREKETLER YAPARSAN KOMŞULARA...EZ EZ KADININ ENFES PASTALARINI, SONRA YE TEPSİYİ SURATINA OTUR AŞŞA FETMENİMİN TEPŞİSİ ŞÜRETİMİ EJDİ MEŞÜT...

KAHRAMAN MASA EŞAT

ULAN, YAT KALK ŞÜKRET... MASA BAŞI BİŞİN VAR...BENİM GİBİ GÜNDE 24 SAAT AYAKTA DİKİLMİYOSUN...

Aksamsefasi

AKSARAY PAŞAOĞLU

tATu, Park Orman ve Sertab

Halkların yaşamları da insanların yaşamlarına benzer. Nasıl ki hepimiz her sabah kalkıp ellerimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra kahvaltı ediyorsak, dikkat ediniz halklar da daima aynı şekilde davranırlar. Onların bizlerden tek farkları sofralarında daha az çeşit bulundurmalarıdır. Ve halkların yaşamlarında çok enteresan bazı kırılma anları vardır. Geçen salı günü de işte bunlardan biriydi.

Ünlü Rus topluluğu **TATU**, salı günü İstanbul'daydı ve bir basın toplantısı düzenledi. Kızlar salona girerlerken gorillerinden ikisi önde ve iki tane de arka goril vardı. (Badigard) Aynen dörtçeker bir arabanın dört lastiği gibi. Bu görece tenha topluluk, gazetecilerle sadece 120 saniye görüştü. Ve bu 120 saniyenin en az 500 veya 600 salisesini bana ayırdılar. Kızlardan bir tanesi esmer. Sakız patlatarak onu yani sakızı çiğniyor. Ve öbürü de esmer değil. Saydım, esmer 120 saniyede tam 264 kez patlattı ve o da bunu ağzından alıp tükürüklü sakızını çiğneyip ona veriyor, aynı sakızı pis pis öbür TaTu'da çiğniyor. Ve nedense hiç patlatmıyor. "İstanbul'a günübirlik mi geldiniz, yoksa akşam **tATu**'ya kalacak mısınız" şeklindeki düzgün Rusçayla esprim esmer olan **TaTU**'yu çok güldürdü. Ve kızların kendilerini güldüren erkeklerden hoşlandıklarını bilmiyorum biliyor muydunuz? Diğer Tatu zaten beyninden zoru var gibi komple gülüyordu. Adları **Yulia** ve **Lena** olan bu iki enteresan **Rus kızı ve Rus dili ve edebiyatı** bana çarlık Rusya'sının o uçsuz bucaksız karlı ve şehvet dolu steplerini anımsattı. Kliplerinde de kamyonla gidiyorlardı. O an için lezbiyen olmayı bile düşündüm.

Ertesi akşam Park Orman'daki **tATu** konserindeydi'm. Ve birinci sıradaki o enteresan yerimde otururken esmer olan **TatU**'yla gözgöze geldim. Sanki işaret parmağını kanca yaparak bana davetkâr ve cömert bir işaret gönderdi. O anda içimdeki altmışlı yılların genç ve coşku dolu favorili delikanlısı beni birden sahneye itiverdi. **Twist** yaparak ben alkolün de etkisiyle fırlayıp sarılıp öpmek için kızlara hücum edince, sağ arka goril birden sarmaşıkla sallanarak Park Orman ağacının tepesinden 300 kilo kadar bir sıklette omuzlarımı göçürerek ve goril beni tutup içimdeki altmışlı yılların delikanlısının sahneye ittirmesinin 20 katı bir ivmeyle beni sahneden yuvarladı. Belim ve boynum zedelenerek ben derhal Park Orman'ın derinliklerine kaçtım. Kızlar düdük çalarak diğer üç gorili de peşime salınca onlar beni bazen bir dörtgene, bazen üçgen içine alarak bir de teneke çalarak çemberi gittikçe daraltıyorlardı. Ben **Dostoyevski** gibi süratle kaçarak heyecanla offf onlar bazen arkamdan yetişerek ben ağaçlara tırmanıp daldan dala atlaya atlaya ve onlar kafama gözüme yetiştikçe yumruk ya da sille ile ciğerlerime ciğerlerime, ben de kör tekmeler savurarak ve çaresiz çığlıklar atarak bana yaklaşmasınlar diye çakmakla otları tutuşturunca bu sefer ürktüler. Fakat köpük sıkarak söndürüp gelince ben boylu boyunca dereye yatıp izimi benim kaybettiler. Daha sonra küçük bir kovuk bularak sabaha kadar sırılsıklam titreyerek bulduğum eğrelti otlarını yedim. Ve beni bulamamaları için korku içinde gün ağarıncaya kadar çenelerim birbirine vura vura binlerce kez şu tılsımlı sözcükleri tekrarladım: **"Evri vey ded ay ken."**

Behiç Pek

Aksamsefasi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

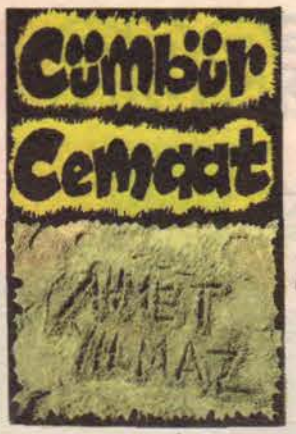

DELİ GEZEGENİMİZİN CANLILARI BUNA MUKABİL DOĞA VE TABİAT...

Hayat su gibi akarken yavru canlı ne de heveslidir gezegeni tanımaya...

Vücudumuzun dörtte üçü sudur, dörtte biri havadır, topraktır ateştir, şudur oudur a dostlar!.. Bir de beş duyu vardır a birey olmuş kişi!.. Dokunursun, tadarsın, işitirsin, koklarsın bunlar da kesmez görürsün...

Sevinç kaplar bünyeyi ne güzel meziyetlerim var diye, fakat gençler geldi mi sofra başına rahat vermez yalnız almana tadı, der ki beş duyu bizde de var, ver gıdamı!?..

Bu Tazman! Mamaris Orhaniye'nin çocuğu, az ekmeğimi yemedi, "bu aralar sıkışıkım bana bin dolar ver" desem vermez...

Bu Brid Bulgaristan Pomporavo'da oturuyor!.. Sosisli sandöviç verdim, Hamburger yedirdim fakat "bana kaşkaval peynir yolla desem yollamaz, ayrıca hal hatır için telefon açmaz, mektup yazmaz..."

Bu korsan! Evime saat 02:00'da gelir 08:00'da gider, yer içer sıçar, bi lirada para vermez!.. Su parasına katkıda bulun desem zikime takmaz, aidatı öde desem umuru olmaz!..

Bu da seneler önce yediğimiz kurbanlık kendisine verdiği vitaminler ve proteinler için şükranlarımızı sunarız!

Dediğim gibi hayat su gibi akarken Eşek te durgun suda yürür, lakin akan suya karşı yüzemez!..

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Espri yapmıştar. "Bi dürüm mü var?" yazıyodu, dürümcünün vitrinde.. İçeri girip, "Evet bi durum var," desem ve yanıt beklesem, belki garip garip bakarlar ama suratıma! Gerçekten de, bazen öküz gibi inceliyo insanlar, birbirlerinin suratlarını. İlk şaşkınlık ânı diyelim buna! Öyle ya, kimdir çünkü karşısındaki; deli, sapık?! Hem, sapık olsam ne farkedecek. Sana henüz bi zararım dokunmadı ki, gerekli korunmayı sağlayabilmek için yeterince süren var! Çok daha evvelinden garip önlemler almak, ilişkilerdeki, güvensizlik denen şu aksamaya sebep oluyor. Aksama, surata garip garip bakmakla gerçekleşen bişey. Veya mükemmel bir biçimde saçmalarlar!.. Direkli binaların altından geçip, 'dondurmacılar meydanına' yürüdüm. Yaz akşamı. Hava serin fakat. Eskisi kadar da terlemiyorum artık. Neden acaba? Otusbiri azalttım diye mi. Doktor, otuzbiri yasakladı bana. "Ne kadar sıklıkta yapıyorsun," diye sormuştu. "Haftada iki kere," dedim. Bi tane eksik söyleyip. Prostat endişesiyle gitmiştim. Eldivenli parmağını kıçıma sokacağı ânı bekliyodum, ürkerek. Tahliller temiz çıkınca, anal muayeneye gerek kalmadığını söyledi. İyi bi doktordu. Otuzbiri azaltmamı ve kendime bi kız arkadas bulmamı tembihledi. "Sürekli bi ilişkim yok, ve tahişelerle yatıyorum ayda bir," dedim. Yine de sanmam, cinsel birşey değildi yani, artık fazla terlemeyişim. Suratımda gene tek tük sivilceler var çünkü. Cildim yağlı.. 'Dondurmalar' da yağlı diyeyim de, biraz midenizi bulandırıyım şindi. Evet, canım dondurma çekmişti o akşam. Moda burnuna doğru kısa bir yürüyüşe çıktım. Dar kaldırımlarda gezinerek.. Karşıdan gelen köpeklere, sahiplerine, ve ikisi arasında uzanan tasmalara yol açmam gerekiyor sürekli! Köpekler o konuda pek salak, yolu kendilerine ait sanıyolar! Bi gün istemeden, elimdeki sigarayla bi tanesinin burnunu veya kıçını fena yakıcam!

Dışarıya kurulan masalarda akşam yemeği yenen bi restoranın önünden geçerken, neredeyse salata tabaklarının arasından yürüdüm! Bedava verseler şu ziyafeti, insanların gezinti yaptığı bi yerde kesinnikle yemek yememl Nası tıkınabiliyolar rahatça yolun üzerinde, anlamak mümkün değil. Anlayamadığım o kadar çok şey var ki. Anlamaya, sakin olmaya çalışıyorum!. Ayrıca, o iğrenç dondurmalardan değil, çocukluğumdaki basit, âdi dondurmalardan istiyodum; aklım bununla meşguldu.. Camlı bir dolabın önündeki, şapkalı çocuğa sordum önce. "Şöyle kıtır buzlu, yağlı olmayan, o eski dondurmalardan var mı?" dedim. Gayet insâni ve basit bi soruydu! Fekat özel bi sipariş vereceğimi filan sanmış olmalı ki, beni içerideki, müdürü veya şefi olacak bi herifin yanına götürdü! Şefe aynı soruyu, daha kapsamlı bir biçimde yönelttim. "Çocukluğumuzdaki o eski dondurmalardan anyorum. Hani, arabayla geçerlerdi sokaktan. Biraz adi olurdu dondurma ama, içi kıtır kıtır buzluydu, bi garipti.." Akıcı konuşabilen birisi sayılmam! Ara sıra tekler, duraksar veya pot kırarım. Sağlam bir zekâm yok o konuda. Yine de, tane tane, derdimi güzel ifade edebilmiştim. Tüm gayretime rağmen, işte, suratıma o acayip bakış gene! Ardından, nefis bir saçmalama. "Bizim dondurmalarımız gerçekten çok iyidir. El değmeden hazırlanır.." Hay, beynine sokayım! Neyle hazırladığını sormadım ki be adam. Hiç mi çocukluk yaşamadın sen! Biraz paylaşsana benle duygularını, neyden tırsıyosun. Bilmem ne dondurma mağazası zincirinin şube şefi gibi değil de, bir insan gibi konuş yahu. El değmeden hazırlanırmış! İstersen sginle hazırla, o soğuk dondurmalar hakkında bi mâlumatın var mı, onu danışmıştım ben. Marangoza gidecek değilim ya bunu sormak için.. "Tamam, boşver," deyip uzaklaştım. Kapıdan çıkarkan de "öküz!" diye mırıldandım. Sinirlenirsem birisine, tam kapıdan çıkarken böyle diyorum, biraz yüksek bi mırıldanmayla. Bi gün işitecek birisi, başıma belâ alıcam.. Aşağıya yürüdüm. Bi kaç dondurmacı dükkânı daha var o tarafta.. Tondurmaların da tadı kalmadı dersem şindi, moruklamış gibi hissedicem kendimi ama, öyle işte. Dondurmalar, SICAK artık! Evet, sıcak. Eskiden soğuktul iyice dondurulurdu! Şindi sadece, yalancı bi kıvamla, o hâle getiriliyo. Tam dondurulmuyo yani... Alinin dondurması denen yerin önü, kalabalıktı. Kuyruğa girmekten nefret ediyorum. İnsanların marka tutkusunu anlamam da mümkün değil. En ufak bi şekilde dahi anlayamıyorum! Zaten canım sıkılmıştı, hiçbişeyi anlamaya gayret etmedim! Biri'si yukarıyı gösterir, herkes o tarafa bakar. Bunnar da öyle. Alinin dondurması önünde kuyruk varsa, iyidir demek orası! Peki Alinin, çocukluk dondurması var mı? Yaa! Çeşitlilik bu işte.. Aşağıda, kıyıda köşede kalan bi dükkâna uğradım. Bunda öyle ali mali de yazmıyodu, hattâ bi tabelası bile yoktu galbâ. Kafaya takmıştım bi kere. Maksadım dondurma yalamak felan dill, bişeyin peşindeyim.. Yaşlı bir adamdı dükkan sahibi. Ve arzuladığım frekansı tutturdum. Ya yaşlılar, ya da çocuklar zaten! Onlarda lüzümsuz bir korunma telaşı yok! Daha dürüstler, ve direk sorulan şeye yanıt veriyolar. Aynı yaşlardaki, birbirini tanımayan iki erkek ise, herhangi bir biçimde kozlarını paylaşma refleksine sahiptirler.. Derdimi anlamış gibiydi yaşlı adam. Fekat o da reklamını yapmaktan kendini alıkoyamadı. "Yirmi beş yıldır burada dondurmacıyım," diye girdi lafa. Muhabbeti koyulaştırdık sonra. Çocukluğumdaki dondurmayı tarif ettim. İşinden bahsetti o da.. Yukarıya, Alinin önüne baktım bi ara. Kalabalıktı. Burası ise, yolun aşağısı, sessiz. Bir tek ben ve yaşlı adam. Ve kalıbımı basarım ki, ikisi de aynı dondurma işte! Anlamıyorum diyorum ya size. Fekat, bi dakka; harbiden anlamıyorum belki? Yani, yok inçinin profetaroluymuş, gızılkayanın hanburgeriymiş, alinin de tonturması! Şu tıkınma işini gerçekten anlamıyorum. Marka manyaklı, aklıma başka bişey gelmiyor. Bir de, yarı sosyal bir tip olmam ve herkesin özellikle hücum ettiği yerlere uğramama gibi bi huyumun bulunması ihtimali mevcut.. Yaşlı adam, sen bunu diyorsun, dedi, bir çukurun kapağını kaldırarak. Yüzüme soğuk buhar püskürdü. Evet, buzluydu. Bayaa donmuştu. Çok önceden hazırladığını ve anca bu hâle geldiğini söyledi..

Biraz daha takıldım orda, lafladık. Sonra paketimi aldım ve aynı yoldan eve doğru yürüdüm.. C.d, eski kitap filan satanlar var yolun kenarında.. "Bıçak Sırtı" var mıdır diye, bakındım gene. Bütün sahaflarda aradım, bulamadım. Philip K. Dick'in, filme de çekilen bir bilim-kurgu öyküsü. (Sahip olan varsa, ve okumama müsâde ederse, kendisine fişneli tonturma gönderirim! Tabi eriyeceği için vazgeçer, ben de değerli bi kitap gönderirim.) Karşıma, tasmalı bir köpek daha çıksaydı, yanından geçişimden, belki elimdeki paketi koklamasından filan bahseder, ve yazıyı böylece ilginç bir enstantaneyle bitirirdim. Fekat hiç bi bok olmadı. Eve kadar sakince yürüdüm, sakince merdivenleri çıktım, sakince içeriye girdim!.

Akşamiserdası

LeMan L-Manyak Ciltleri ve kitapları

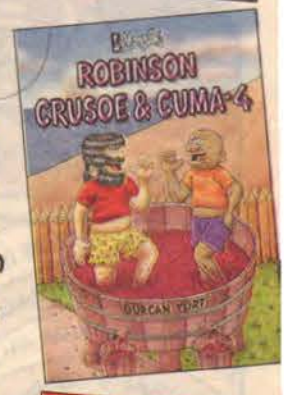

LeMan
OKUR mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Merhaba LeMan Dostları

Ben İzmir'de yaşayan (yaşamaya çalışan) 18 yaşında bir gencim. Etrafımdaki herkes boş işlerle meşgul. Ya geceleri dışarı çıkıp kafada kafada dans ediyorlar ya da gündüzleri sevinç pastanesinde (sevinç deyip geçmeyelesin, bi bardak çay 3 milyon) Piyasa yapıyorlar. Gerçlerin hepsi aynı fabrikadan çıkmış gibi. Tommy kot, Mango t-shirt, Puma ayakkabı... Bi bok yapmış gibi bir de (ben cool'um, en güzel benim, param var huzurum var...) üçlere girmezler mi... Böyle boş insanlardan çok sıkıldım. Benim gibi düşünen, hayatı bunları yapmakla geçmeyen Lemancılar'la tanışmak istiyorum.

semra1883@mynet.com

Merhaba Sevgili Leman Çalışanları

Dergiye dair pişmanlığım dile getiren satırlarla başlamak istiyorum mektubuma. Pişmanım... Ve bunun nedeni; Leman... Ama yanlış anlamayın. Leman okuduğum için değil. Leman'ı bu kadar geç okuduğum için bütün pişmanlığım. Bu eksikliğimi gidermek için girmediğim kitapçı kalmadı şehirde...

İçinde bulunduğum dönemde çoğu insan gibi benim de gülmeye ihtiyacım var. (Ama kaliteli mizah'a...) Yani Leman'a...

Mutluluk, hiç kuşkusuz önemli bir kavramdır insan için. Bir ihtiyaçtır... Yemek, içmek gibi... Sizlere de işte sırf bu yüzden sonsuz kere teşekkür ediyorum... Beni mutlu ettiğiniz için...

Tarifsiz sevgiler ve mizahın yakanızı hiç bırakmaması dileğiyle...

Yalçın Ece

Selam Tüm Lemancılar'a

Öncelikle sana selam, sevgi ve dostluk gönderiyorum sevgili yoldaşım. 2-3 hafta önce yazmıştın galiba. Diyarbakır'da mahpustun. Adın Abdullah'tı galiba. Ama adının ne olduğu neyi değiştirir ki. Aynı kaderin insanları değil miyiz? Adımız Ali olmuş, Ahmet olmuş ne çıkar. Aslında seninle çok fakırız yok. Sen içerde mahpussun, biz dışarda. Sen demirparmaklıklar yüzünden göremiyorsun güneşi, biz gökdelenlerin arasında sıkıştığımız için... Sen yağmur uzak diyarlarda ertelenmiş sevdanın saçlarını yıkar derdiştin. Ben senden çok uzaktayım. Ama yağmur burada yıkamıyor sevda saçlarını. Ve burada yıldızlar umut saçmıyor yüreğimize.

Önce umutlarını yitirdim bir bir. Sonra yüreğimi... Sonra da hayata dair herşeyi sildim bir çırpıda. Şimdi hiçbir şeyim yok, sadece içi boş bir vücut. Et ve kemik yığınıyım sadece.

Hala niye yaşıyorum ki? Belki de sadece ölümden korktuğum için ölemiyorum. Hiç birşeyden korkmam diyorum ama aslında korkağım tekiyim. Belki de dışardaki insanlara güçlü, asi gibi görünen ama aslında ezik, zavallı birtyim. Bazen çek git diyorum kendime. Ama elime bıçağı her alışımda birşeyler beni engelliyor.

Tüm bunlara rağmen insanların hala aşktan, sevgiden bahsetmesi beni çıldırtıyor. Para uğruna yapılan tek gecelik sapık ilişkilere aşk diyen insanların TV'ye çıkıp aşık oldum seviyorum demesi ne kadar normal?

TV'deki ortam daha beter. Orospu medya tüm ülkeyi gülük gülistanlık gösteriyor. Sokaklarda insanlar bir somun ekmek için birbirini öldürürken, biz başbakanın at keyfini, mankenlerin kimlerle zıkıştıklarını izliyoruz.

Çok uzattım galiba. Benim gibi hayattan umudunu kesen tüm Lemancılar'a binlerce selam. Ve Diyarbakır'daki yoldaşını sonsuz sevgilerimi gönderiyorum.

Not: Nihat Genç, sen benim mesihimsin, sen nereye ben oraya...

geremimo_m@mynet.com

"Biz Ne Kadar Özgürüz?"

Töreler, gelenekler, adetler, yasaklar... Birçoklan gibi bizler de mahkumuz. Ne kadar özgür olduğumuzu iddia etsek de ve dört duvar arasında olmasakta aslında bizler de kendi içimizde hapisiz. Hem de müebbet hapis.

Acaba özgürlük ne demek? Bu ülkede hiç düşündünüz mü? Ya da Özgürlük kavramı ne kadar "özgür?" Hep kendi ellerimize "kendi ellerimizle" kelepçe vurmuşuz. Neden bu kadar yasakseveriz acaba?. Daha dün "özgürlük, özgürlük istiyoruz!" diye meydanlan inleten "biz"ler nedense bugün; topluma cevap vermeyen, çağdışı törelerimizden, geleneklerimizden, adetlerimizden kısacası yasaklanmadan vazgeçemiyoruz... Hem insanlar kendileri, topluluklar ise bu gibi yasakları aştıkları ölçüde özgürdürler. Fakat biz ufkumuzu genişleteceğimize daha da daraltıyoruz.

Ayrıca bizler ekonomik, politik özgürlükleri isterken kendi kendimizi kandırmıyor muyuz? Acaba biz kendi içsel özgürlüğümüzü, bağımsızlığımızı gerçekleştirebildik mi? Hadi diyelim ki gerçekleştirdik, peki o zaman neden hep batı emperyalizmesindeki gibi özgürlüklere özendik?

Tarihin en eski ve köklü devletlerinin doğduğu bu topraklarda yani Anadolu'da hiç mi özgürlük kavramının tanımı yapılmadı? Efes'te, Milet'te ve diğer düşünce kentleri mizde yaşanış olan Anadolu filozofları yoksa başka gezegenden mi geldiler? Bu topraklar yaratmadı mı, özümsedi mi yoksa onları? Neden bizde olanı başkasına özenerek yapmaya çalışarak yenibir toplum hastalığını yaşıyoruz, yaşatıyoruz?

Kendi dünyamızda süregelen çabışma özgürlüğü bile bizden onlarca adım uzağa taşımıyor mu? Çağımız özgürlükler çağı ama biz ne kadar özgürüz bunu hiç irdeledik mi? Özgür olmamız bizi yönetenlere ve bizlerin onlardan talep etikleriyle mi sınırlı? Bizler bizi yönetenlere yüklenip "AB kriterlerinde yaşamak istiyoruz" diyoruz. Evet bu bizim hakkımız. Ama kendi kız çocuklarını okula göndermekte kararsız olan bir zihniyetle ne kadar Avrupalı olacağız? Hala bu çağda ineklere aldığımız nüfus cüzdanlarını kendi çocuklarımıza çok görüyoruz. Kimse kendini kandırmasın bu ülkede hiç kimse o kadar cahil değil artık. Doğusuyla, batısıyla tüm ülkenin sorunu bu.

Özgürlük isterken biz ne kadar özgürüz düşüncesini taşımak dileğiyle...

U.Mumcu - İzmir

İlginç Bir Hikâye

Bu yazı, birbuçuk yıl önce, "Leman" aracılığıyla tanıştığım, bir zamanlar Bartın Özel Tip Kapalı Cezaevi'nde mahkum olan ve şimdi özgürlükler diyarında Murat İleri diye bir kardeşini unutan Esin ablama (Şen'e) ince bir sitemdir.

Esin Şen, kendi öz dayısının insanlık dışı ve aşağılık bir komplosu sonucu, oniki yıl, sekiz ay hapis cezasına mahkum edilmişti. Gelelim şimdi, onun kader mahkumu oluş nedenine: (30.05.2002/04:40 tarihli mektubundan aktö yapılmıştır.) "1992 yılına kadar herşey normal gidiyordu. Eşler şubesinde (.....bankasında) çalışmaya başlamıştım. Dayım ziyaretime geldi. Ziyaret demek hata olur. Acilen benden para istemeye gelmişti. "imkansız" dedim. Ancak onun o çaresiz ve korku dolu yüzüne dayanamayıp, çok çaresiz ve korku dolu yüzüne dayanamayıp, çok sevdiğim annem gibi gördüğüm kadının bana vermiş olduğu tüm yetkileri kullanarak, beş milyon TL'yi dayıma verdim. Bir hafta içinde getireceğine söz vermişti. Bir hafta sonra iki milyon TL daha istedi. İki gün içinde ikisini birden kapatacağını söyledi. Sonra mı? Getirmedi.. Bu arada yeni evlenmiştim. Eşime söyleyemedim, aileme söyleyemedim. Çok kötü, kabus dolu günlerdi Murat..."

Esin abla, vicdanının sesine kulak verebilen, ender insanlardan birisi olduğu için, bu acı gerçeği önce eşine, sonra da aile içerisinde bulunan kişilere itiraf eder. Daha sonra, haklarında yapılan bir dizi işlem ve sorgulamadan sonra, onbir yıl sekiz ay hapis cezasına mahkum edilir. Onu ilk önce eşi terkeder, sonra da, dost bildiği iki yüzlü ve yalancı insanlar...

Esin abla, yaklaşık bir buçuk yıllık mahkumiyetlik yaşantısından sonra, hapis cezası Yargıtay tarafından bozularak özgürlüğüne kavuştu. Sonra mı? Bana bir kez mektup bile göndermedi. Anladım ki kimi zaman, hayatın o ağır ve çekilmez zahmetlerin yükü, sırtımızdan yüreğimize doğru akan öylesine derin acılar bırakır ki... Bulunduğumuz yer cezaevi olsa da, gün gelir bir şahin gibi gökyüzünün derinliklerinde süzülürüz... Ancak, geçmiş zaman içindeki dostları unutmamak şartıyla...

Murat İleri
İstasyon Mh. Ankara Cad.
No:2 Çaycuma-Zonguldak

yeni Harman'da bu hafta...

- Türkiye'de dalgalanmadık patron, bürokrat, politikacı bırakmayan Selçuk Parsadon'un cezaevi sonrası, üstüne çullanan medyayla akıllara durgunluk veren maceraları...
- Coca Cola Festivali'ne karşı direniş... barışRock girişimcileri yeniHarman'da...
- İsrail'den iki röportaj: Türkiyeli savaş karşıtı ile İsrail'li komünist yeniHarman'a konuştu...
- Afrika'nın Hitler'i gerisinde 300 bin ceset bıraktı ve öldü: İdi Amin

- Japon çizgi kültürü Mango önce Japonya'yı sonra dünyayı nasıl fethetti...
- "Irak'a gidelim, savaşa girelim" çığırtkanlarının gerçek yüzü: Doğu'daki savaşta tek bir patron çocuğu yoktu. Hepsi yurtdışında çalışıyor görünüp, parayı bastı. Burdur'da bir aylık tatil yaptı...
- KSK-Göztepe maçında polisin kulağını kim kesti? Hincal Uluç Çeşme'de kimi, neden aradı? Karşıyaka-Göztepe taraftar barışının perde arkası...
- Hackerların ruh halleri.
- Türkiye'de kulüplerin tarihi: Ruhu kapitalizme satılan bir kültür...
- Mihri Belli, Behiç Pek, Eflatun Nuri, Tuncay Akgün, Vedat Özdemiroğlu 'Kalbim Kadar Temiz Sayfa", Kaan Ertem

DUYURU: Emir Emir Tiyatrosu Can Yücel evrimi Bahar Noktası oyunuyla 22 Ağustos Data Can sahnesinde...

LeMan
Sayı: 615
22 Ağustos 2003 Cuma
Haftada bir yayınlanır

- Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
- Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
- Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇÖĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vaclp ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarımı: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HÜŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayırım: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Basılı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 94 50-51 • Fax: 0.212.292 44 91• Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Fax: 0212.245 38 06 • Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Aksamsefası

KOZALAK İŞBAŞINDA

yazo çizo ÇAÇÇAÇ

KOZALAK TORPİLLE Bİ DUBLE YOL İNŞAATINDA ÇAKIL TAŞIMA İŞİ ALMIŞTIR...YOL BOYU KAMYONCU LOKANTALARI İSTASYON YEMEKHANELERİ VE KIR LOKANTALARININ 1 HAFTA KOMPEDANI OLAN KOZALAK BU TESİSLERDEN BİRİNİN SIKI MÜDAVİMİ OLMUŞTUR...

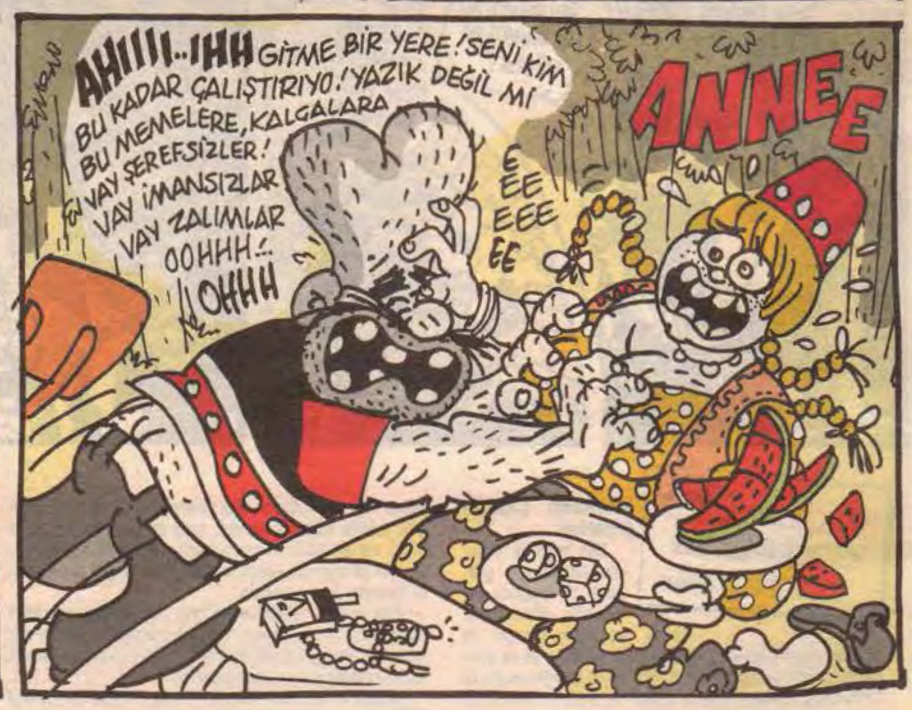

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

ULA ULA SAA NOOLDİ, NOOLDİ BOYLE NOOLDİ BOYLE?..

Yıllar önceki bir dumur köşesinde uzun uzadıya yazdığım bir tonton laz bakkal vardı... Şöyle bir hatırlayalım, hani kampanyaların kumpanyaların yeni yeni başladığı günlerde bazı firmalar iki litrelik gazozlarını, meşrubatlarını çok çok ucuza satıyordu ya... Ben tonton laz bakkala **"Bu paraya çok ucuz bunlar, nooldu böyle?.."** diye sorduğumda **"Nolacak daa, çapitalizum oldu. Çapitalizum bu işte. Rekapet ediyiler. Ali'den alayum, Velu'ye vereyum.Öndan ona doner para.Şimdu benum 450 çeşut malum var, 20'sinu ucuza satsam, fiyatu kirsam zarar mi ederum?.. 20 malin fiyatunu indirirum, obür mallara da bindirirum. Boyle şey olur mu yahu?.. Mecburen işin içunde olsak da gönlumüz razı deyuldur..."** demişti ya.. (Bkz. Dumur deyatları 1, Leman Yayınları, s. 35)

Aynı bakkal bir keresinde de **"Başumuza ne gelduyse tanzumattan sonra geldu. Tanzumattan sonra gelen batu etkisuyle bir daha belumizi doğrultamaduk daa!.."** demişti de ben de bu bilgileri nerden öğrendiğini sorduğumda **"Ben çok çitap okurum daa, taima elume geçeni okurum"** şeklinde bir cevap vermişti. Daha sonra oğluna **"Babanız çok kitap okuyor mu?.."** diye sorduğumda **"Yok yahu ne kitabı, hep ödüllü yarışma programlarını seyrediyor televizyonda"** diyerek beni bu bakkal hakkında tarifsiz, yaman dumurlara uğratmıştı ya hani... (Bkz. Dumur Detayları 1, Leman yayınları, s. 36)

Kriz günlerinde bir vakit yine bu tonton laz bakkalın önünden geçiyordum... Dışarda bir meşrubat kasasının üstünde mahzun mahzun oturduğunu gördüm. Halini hatırını sordum. Bana baktı **"Ula neettun saçına beyazlar inmiş"** dedi. Ben de ona **"Yaa sen hiç değişmemişsin hala aynısın maşallah"** dedim ki hakikaten hiç değişmemişti. Neyse ayak üstü sohbette laf dönüp dolaşıp krize geldi.**"Krize ne diyosun, bu kriz fena vurdu, yaktı bizi"** dedim. Derin bir nefes alıp gözlerini boşluğa dikerek o gün bugündür ciğerimi yakan, dilime dolanan şu sözleri söyledi **"Ne yapalum ederimiz buymuş..."** Belli ki işleri kesattı ve çapitalizum onu bambaşka bir boyutuyla yakalamıştı...

KARELİ BULMACA BİLELİM BULALIM DUMURA UĞRAYALIM

Yukardan aşağıya: Asmalı Pansiyon Konak dizisinde oynayan pop arabesk tarzı lokal bir popülerliğin şu sıralardaki muteber yıldızı olan bir şarkıcı sanatçımız...

İşte bu zat-ı muhteremin Irak savaşı sırasında sahnede açtığı savaşa hayır pankartında **Shakespeare** ile ilgili özlü bir sözün altında kocaman harflerle **"SHEAKSPER"** yazıyordu...

İngiltere'de yapılan bir araştırmaya göre, eserlerinin tanınma yüzdesi **Harry Potter**'ın tanınma yüzdesinin kat kat altında olan **Shakespeare** bir darbe de burdan almıştır...

T.V.'de **"Savaş ekonomisi"** konulu bir programda, soru cevap bölümünde bir izleyici arayıp bir şey sordu. Stüdyodaki konuk açıklamasını yaparken izleyicinin adını bilmediği için **"Sayın soruyu soran beyin söylediği gibi..."** diyerek sözlerini sürdürdü...

"İhtiyacım olduğu için sevgiden nefret ediyorum..."

Bir T.V. filminde duyduğum bu sözler sevgi kavramını yeniden gözden geçirmeme neden oldu...

UÇ DETAY - ARA TESPİT

"Çocukların top oynama alanları hızla yok oluyor" konulu bir söyleşi olsa ya konuya başlarken ya da söyleşinin ilerleyen dakikalarında şu detayı mutlaka göz önüne getiririm;

Beşiktaş'taki **Barbaros Hayrettin Paşa** heykelinin önündeki alanda sürekli top oynayan çocukları görür ve şunu düşünürüm; Barbaros gerçek hayatında, donanmasına **Preveze Deniz Savaşı**'nda bu kadar top yememiştir herhalde... İlginçtir, heykelin arkasında da **"Deniz ufkunda bu top sesleri nerden geliyor..."** diye başlayan o meşhur şiirle paralel olarak **güüm güm** diye futbol topunu her daim kavuğuna, kafasına, göğsüne, yanına, yöresine yemektedir ünlü Kaptan-ı Deryamız...

Vızır vızır işleyen bir caddede yaşlıca bir yöresel nine torunuyla trafik ışıklarının az ilerisinde ürkek adımlarla karşıdan karşıya geçmeye çalışıyor. Fakat arabalar, durmaya hiç te niyetli görünmüyor... Ninemiz bir iki çabalıyor ama nafile. Çaresiz trafik ışıklarına doğru yanaşıyor ve metropol zamanlamasına göre uzun bir bekleyişten sonra kırmızı yanıpta arabalar durunca, sevinçle torununa **"Aha bunların hakkından bu gelir hemi?..."** diyerek huzur içinde sanki kalın zincirle bağlı azgın canavarların önünden geçer gibi güvenle karşıya geçiyor...

Akşamsefası

616

29 Ağustos 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/35- 800.000 TL. (Kdv dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

Bas bas parayı kayıta

Yeni bir okul sezonu, eğitim dönemi geldi çattı. Özel okullar, devlet okullarıyla çağdışı, rezil eğitim sistemi öğrencisine ayrı, velisine ayrı çektirmeye devam edecek. AKP hükümetinin bedava okul kitabı dağıtma, yoksul öğrencileri kontenjan sıkıntısı çeken özel okullara yerleştirme projeleri fos çıkarken, veliler yine kayıt kuyruklarında soyup soğana çevriliyor. Öyle ki en dandik okullarda bile milyarlarca "ayak bastı" parası isteniyor. Tam bir eşitsizlik ve kaos örneği olan özel okulların hemen hepsinde inanılmaz kontenjan açığı varken, balık istifi eğitim yapılan devlet okulları açmazı tipik Türkiye gerçeği.. Parasız devlet eğitimi ise sadece boş laf. Bu eğitim sisteminde biz yandık. Herşeyimiz, geleceğimiz çocuklarımız da aynı tezgahta çifte kavrulacak; ona mı yanarsın, üstüne kayıt kuyruklarında eziyet çekip üzerine neyimiz var neyimiz yok paraları bayılmaya mı!!!

BUYRUN MÜDÜR BEY.. ETİ SİZİN KEMİĞİ BENİM!.

MÜDÜR

sefer&Leman

Bayıp Oğlu

FEYHAN GÜVER

hisseli harikalar kumpanyası

kemalkenanergen
kke@leman.com.tr

Antipatik: Ayağa giyilmemesi gereken bişey olmalı...

Kulüp Sandviç: Ekmek arası estaazi...

Hatalı Yürüme: Basketbolculara biraz haksızlık oluyo aslında. Kimse mehtercilere lolo yapmıyo halbüsü...

Yolsuz: Eğitimli fukara...

Küp Şeker: Babayı küp. Geometri okumasak yutturacaktınız dimi?.. Oysa şimdi okumayanlar da yutmıycak. Nihahaha. Hepimiz sakarin kullanacük...

Erol Büyükburç: Ne güzel lan. Burcunu sormaya hiç gerek kalmıyo.

Süpervizör: Kirpik çırparak uçabiliyo filan heralde. Aferin...

Nutuk: Atatürk'ün sohbetine de doyum olmuyo doğrusu. Gerçi hep aynı mevzu ama olsun...

Sezeryan: Ermeni usulü kürtaj...

Elektrikli Sandalye: Eee sanık tamamen pembeleşti be aga. Şimdi elektrik faturasını kim ödeycek?..

Katil Balina: Yok beya aralarında iyileri de vardır heralde...

Karabaş: Zenci Çomar...

Sütanne: Binlerce ineğe haketmedikleri saygıyı göstermiyo olmamız büyük şerefsizlik... Hadi yürüyün çayıra, ellerini öpelim şunların deermişim diyen bi tip desem ya...

Buse: Arap sırnaşı...

Yazılı Yoklama: Yok bi de elle yoklasaydınız bari. Bu öğretmenler cozutmaya çok eğitimli haa...

Düztaban: Boşver lan tümsek olmasından iyidir...

Kokulu Silgi: Koltukaltındaki kılları silmek için ideal. Biraz acıyo filan ama çok hoş kokan bi yara sahibi olmak mümkün.

Süryani: Bizden dili yani, sürgüne gönder gitsin yaani demeye mi getirmişler ne...

Yürüyen Merdiven: Simsi asansör...

Maksi Singil: Ne lan bu, küçük dev adam der gibi?.. Belli ki albüm yapacak kadar çalışmamışsın işte. Yıkıl git karşımdan.

Çomar: Köy kökenli fifi...

Topkapı Sarayı: Sarayın başka bir semte kurulmuş olması Topkapı Eşrafı açısından utanç verici bişey olmalı. Ama kimsenin bu durumdan gocunduğunu da görmedim doğrusu. Demek ki utanç verici bişey değilmiş...

Savaş Çığlığı: İnan ki vurulunca daha çok anıracaksın aptal apaçi...

Kıl Dönmesi: Sana da ikide bir jilet atsalar sen de dönerdin be gülüm...

Ketıl: Elektro çaydanlık...

Dev Ekran: Cüceler için çok daha görkemli bir durum olduğu kesin...

Rüya Tabiri: Ay rüyamda nası horluyodum var ya, kimbilir neye alamet?.. Dermişim diyen bi tip desem ya dedim bile diyesim geldi...

Keçi Leblebileri

Didem S.: Ay adam resmen beyin tramvayı geçirmiş...

Emre K.: Yaa niçin kimse beni kaale takmıyo lan?..

Emre K.: Süper şiir olum; İstanbul'u izliyorum gözlerim kapalı...

Deniz A.: Ummadık baş taş yaşar...

Edibe Teyze: Bay Okan Ülgen miydi neydi kepçe çocuğun adı?..

Edibe Teyze: Hayatta büyük konuşmıycaksın işte çocuum. Düşmez kaçmaz bi Allah...

Elvan H.: Aaa şeş beş geldi. Şeş tane beş oynıycam...

Halil B.: Gidin o sigaraları hangi cehennemin dibinde içmezseniz içmeyin...

Burcu G.: Hadi şişe öpüşmece oynayalım...

Burcu G.: Cepten ödeşmeli nası aranıyodu?..

Kemal K.: Amerkez'in orda Konç Bank var olum lan...

Süheyla C.: Ele güne yalnız kapakarşı...

Uygar P.: Adamlar resmen örgütlü suç örgütü örgütlemişler abi...

Hasancan Ş.: Dancan Erçetin'in albümünü aldım hocam, süper...

Ceylan G.: Seni herseyden şok seviyorum... (Ben de)

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Demirel durdurak bilmiyor.Her durumdan vazife çıkarıyor. Aktif siyasetteymişcesine medyada boy gosteriyor. En son Hürriyet gazetesine manşet olan Demirel, orman yasasıyla ilgili yapılması düşünülen referandumdan "ezici çoğunlukla çıkardım" dedi.

Irak'ta iyice sıkışan Amerika, umudunu "çıkarları olursa" müttefiki Türkiye'den gelecek askerlere bağladı..Türk askerinden canlı kalkan olması isteniyormuş!!!

Coplu polisler ve kafa patlatan dayak sahneleri tarih(mi) oluyor! İstanbul polisi copu bıraktı, aikido dersleri almaya başladı..

Genç Parti ve politik girişim Uzan ailesine pahalıya patladı. Aile şirketleri birer birer patlıyor..

Yemin töreninde EGMENLİK diyemeyip EĞEMENLİK diyen milletvekillerini oldum olası sevemedim.
(Veya minimal komplolar)

• Türkiye, AB'ye girerse: Avrupa, Amerika'ya komşu olacak!

• **Türkiye, AB'ye girmezse: Kıbrıs için nüfus cüzdanı artı Şengen gerekecek.**

• AB, Türkiye'yi alırsa: Avrupalı nüfusu "coşkuyla artış" sürecine girecek.

• **AB dağılırsa: Türkiye dönüşümlü olarak Almanya ve İtalya'ya girmek için çalışacak.**

• Irak'a asker gönderirsek: Yemen Türküsü'nün cover'ı yapılacak.

• **Irak'a asker değil de, sağlık ekibi-mühendis-imam ve hatta Akut'u göndersek: Amerikan askerinin ölüm riski azalmayacağı için kabul edilmez!**

• Türkiye, İran ve Rusya ile yakınlaşırsa: Batının doğusu olacağına, doğunun batısı olur, gene kültürlerarası köprü, gene kültürlerarası köprü.

• **ABD, AB'ye girerse: Tamamına erer, tam olur.**

• Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurulursa: ABD, Ortadoğu'da üç forvetle oynamaya başlar.

• **Türkmenler, intifadaya başlarsa: Bu kez Kürtmenler ayaklanır.**

• Türkiye, NATO'dan çıkarsa: NATO sersemleyip dağılır.

• **Türkiye, Irak'a tugay gönderirse: Cem Uzan, Saddam'ın iki blok ötesinde saklanır.**

• Irak, Türkiye'ye asker gönderirse: "Durduk yerde" diye tepkiyle karşılanır. Komşuluk ilişkilerinin altı çizilir.

Vedat Özdemiroğlu

Her Cuma, hususi kokulu, filtresiz dumanlı gazete *yeni*Harman günüdür.

Aksamsefasi

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

ÇARŞAF

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Alo Sıkılhan, babanın cebine ulaşamıyorum derhal kendisini ara ve kredi kartlarını iptal etsin... Çabuk olmalısın, evet.

- Noldu anne? Kapkaça mı uğradın? Soyuldun mu?

- Bir tür soygun, evet soygun bu! Akmerkez'deki yaz sonu damping kampanyası krizine yakalandım evladım. Kapri pantolonlarda yüzde otuz indirim var, bebek pusetleri alış fiyatına beş ayrı taksitle... Güzellik ve bakım ürünleri, etiketin yansı... Limitleri aşmış durumdayım... Hayal'imdeki advantage dünyası bu değildi Sıkılhan! Hayır, değildi, evet.

- Sakin ol anne, derin bir nefes al ve 'exit' yazan kırmızı ışıklı levhayı bulmaya çalış!

- 48 parçalık ilkokul seti, yanında mantar pano ve bilgisayar masasıyla birlikte sürpriz indirimle... Kot bedenin 38 miydi senin? Taşlanmamış bol kesimli var elimde şu an... Sıkılhan ben çıkamıyorum burdan çocuum, beni durduramıycam... Şu an güvenlik kapısından faturasız ürünle geçiyorum kendimi yakalatıcam... Beni alın... Yeni sezonda beni karakoldan alın... Üzgünüm çocuum...

-Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben, bak sana ne dinletiyorum: Ciss... Dıbı dımı tımıtıss... İyuvaynk iuyeynk... Dibilümink... Tirins... (Tını efekti, sound sesi, altyapı, yaylılar, vurmalılar) Trins, hüvüüüüü, döb.

- Baarttırma şunu üçe at!

- Alo, Sıkılhan? Umarım bu rüya gibi saks mavisi olan eşsiz müzik ziyafetli İstanbul gecesini kaçırdığın için pişmansındır! Sana cepten, Most Production'ın Açıkhava'da sunduğu Vasilis Saleas ve Laço Tayfa'yı dinletiyorum şu an...

- Pardon, "Sümantiyz"lerime yem veriyodum, tam olarak duyamadım, söyler misin bidaha çalsınlar. Uhuhehe

- Hayvan olmaya and içmiş bir insansın sen Sıkılhan! Burda çakmak ateylerinin yıldız ışıltısını yaktığı hoş bir ambiansta herkes değer verdiği birisine cepten five konser dinletiyor tıpkım mı! Gecemi berbat etmene izin veremem, deromantize etme şu olayı da... Var ya, balık burcusun ama yükselenine akrep karışmış kesin senin, ilkelsin işte... Mormon yarabğı...

- Buyrun benim.

- Seninle belki iki gün sonra yapılacak olan Mercan Dede Fusion Project ve Goran Bregoviç konserlerini paylaşınız diye düşünmüştüm ama bu geceden sonra kararım fiksleşti... Sen burada keyifli ortamı soluyacak kadar gelişememişsin... Sii mankiler bile senden daha sosyaldirler. İlk insanların ilkisin, yığıvvvvrançççlarca kere yivrançsın..

- Alo, Sıkılhan, bir anne olarak seni aramak zorundaydım çocuğum, evet. Alo, hattın öbür ucunda kalmalısın Sıkılhan. Hemen konuya giricim, evet. Dün akşam konserden eve erken döndüğünde salonda yaşananlar sadece talihsiz bir tesadüftü çocuum... Baban ve ben her şeyi açıklayabiliriz. Beni salondaki kanepede Japon kimonosu ve geyşa makyajıyla görünce neler hissettin öğrenebilir miyim? Ben anlayışsız ve çekik gözlü bir anne değilim, benimle paylaşabilirsin...

- Anne, sizinle sadece aynı soyadı paylaşsak olmaz mı?

- Bu kadar sert kabuklu olmamalısın Sıkılhan! Omlet yapmak için bazı yumurtaları kırmak lazım çocuğum... Baban işinde ve özel hayatında zor bir geçiş dönemi yaşıyor, evliliğimize yeni renkler ve keyifli anlar katmak arzusunda... Belki bastırdığı maço kişiliğini dışa vuracak bir Japon kadını, belki tanık koruma programına dahil olmuş şehvetli bir bayan FBI ajanı, belki de Sibirya'nın soğuk tundralarında yak öküzü sağmakta olan seksi bir Rus köylü kızı...

- Peki ben bunların hepsine birden 'anne' dicek miyim?

- Belden aşşağı mizah yapmamalısın genç adam! Mizah bu değil! Anlattığım üçüncü şahıslar sadece babanın fantazya dünyasında yaşayan benim bedenimdeki düş parçaları! Ayrıca evin içinde şalvar tipi papatya desenli basma kumaştan bir kıyafet bulursan onu bizim odanın kapısına as lütfen... Aloo? Anlıyorum... Evet! Ama sen de bizi anlamalısın!...

sklhan@leman.com.tr

Akşamsefası

TEORİK & PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

CANKUŞ & FELEK SİZLER

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

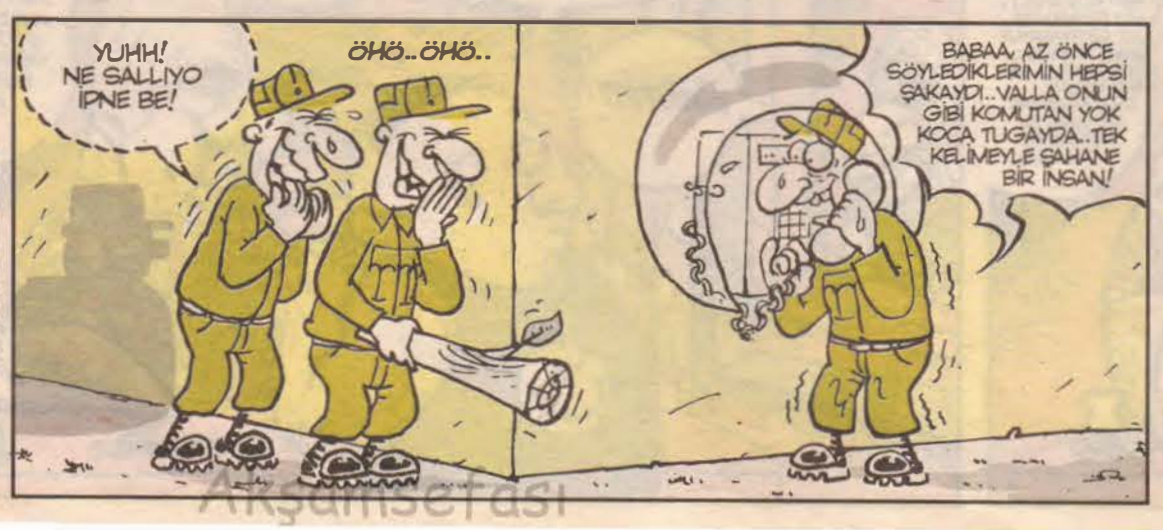

PANTOLON METİN FİDAN

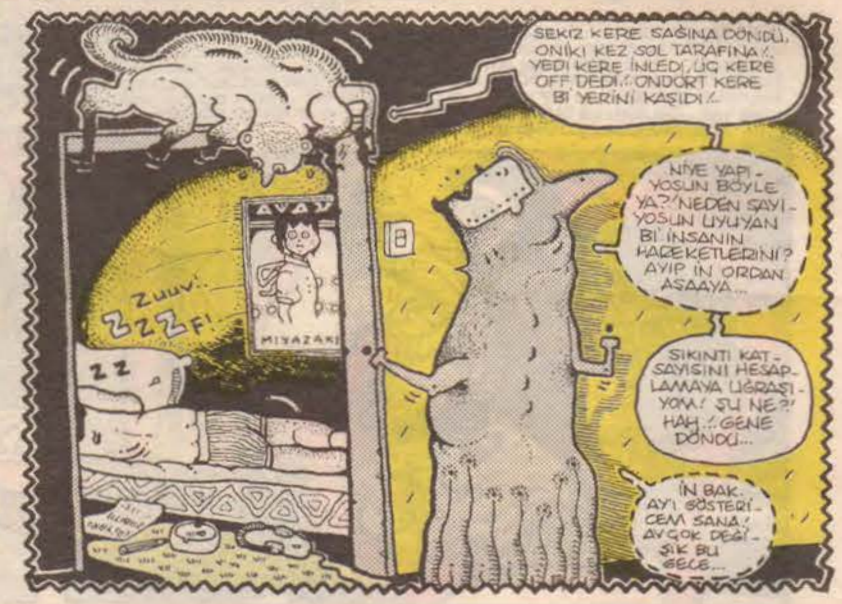

metinfidan@lerman.com

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSHAN

Aksamsel.gs

Feyzi Özşahin

feyzi@leman.com.tr

İki Resim Arasın

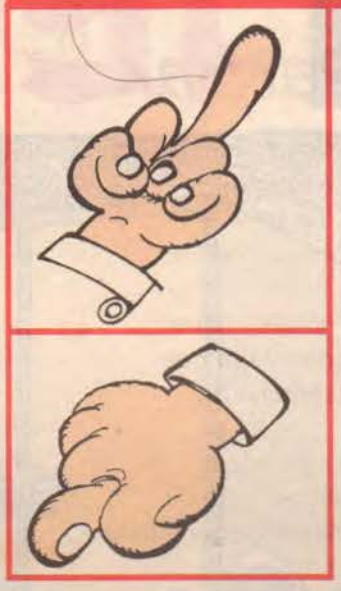

Nah &

1. Nah, alaturka **Orta Parmak alafranga!..**
2. Nah, kısa vers yapılabileceğ malı-uzun çeş sergilenebilir.. **Orta Parmak çeşitlilikten y**
3. Nah, bir çeşit imasıdır...

ÖZGE SAMANC

CEZMİ ERSÖZ

NE YAPSAN EKSİK KALIYORSUN DÜŞLERİNDEN

Sevdiğin bir kadın vardır başka şehirde... Öbürü tenine bağlı tutkuyla olduğu bir adamla sevişir uzak odalarda...

Bir sevgilin, ki ruhunun öbür yarısıydı ve hep öyle kalacak; sormak istediğin hiç birşeyi soramadığın babanın yanında yatar şimdi, yatar çıplak ağaçların, soğuk rüzgarların altında.

Duvarda fotoğrafı, suçlar gibi bakar sana oradan. Beni anma artık, artık sus beni, diyerek bakar...

Böyle yapayalnız, böyle gecenin en koyusunda ölümü düşünmek de güzel... Şimdi yumuşacık akması bile güzel o aptal kanının, ağırbaşlı ve kirli halının üzerine...

Uzakta, çok uzakta, o yasak düşlerinde buğulu sesi içini gıcıklayan bir kadın vardır, hep seni düşleyen... Hep böyle anlarda gelir aklına... Onu aramak geçer aklından, aramak ve telefonla sevişmek istersin onunla... Hep terkedilmişken, hep yalnızken aklına o gelir... Kendinden çok ona üzüldüğün... Belki de kirletmek için her şeyi ararsın. Belki de yalnızlığını, intihar düşlerini kirletmek için... Senden geriye, saygın ve lekelenmemiş hiçbir şey kalmasın diye, ararsın... Üstelik onun sana duyduğu gizli sevdasını ve eksik, yanlış yaşanan, dahası güneşi gören filmler gibi solan bütün aşkları küçümsemek için ararsın... Her şey bittikten sonra içinin biraz daha soğuyacağını bile bile, ararsın...

O buğulu sesli kadın da yalnızdır senin gibi. Öyle zordur ki, hayatı, öylesine bölünmüştür ki, zamanlara, insanlara, yasaklara, zorunlu alışkanlıklara... Aylardır kimselere dokunmamıştır, kimse ona dokunmamıştır şefkatle, ya da arzulayarak, ya da minnetle... Kimse, kimse... Aylardır geçmemiştir kendinden o da senin gibi... Aylardır kaybolmamıştır arzularının yasak bahçesinde... Ne biliyorsa, ne kalmışsa o yoksul hayallerinden fısıldar sana, son bir gayretle... Ağır işçisi olmayı göze alır uzaktaki hep o solgun aşkının... Sonra sen boşalırsın ağırbaşlı ve kirli halının üzerine. Ertelediğin intiharından akan o aptal kanının yanına boşalırsın... Boşaldıktan sonra hiç zaman geçmeden, sanki bir ceza, bir suç gibi bir kez daha yüzleşirsin cinselliğinle: O yoksul, o mutsuz cinselliğinle... Hayatının belki de en büyük yenilgilerinden biriyle, bir kez daha yüzleşirsin...

Çünkü o büyük vaat sürüklemiştir seni bu koyu ve yalnız geceye... O büyük kendinden geçme, elbet bir gün arzularının o mesut bahçesinde kaybolma vaadi... sorgusuz, sualsiz erime vaadi sürüklemiştir bu sefil geceye...

Çünkü her şeyin arkasında o vaadi görmüştün sen... Ailendeki insanlarda, arkadaşlarında... Çevrendekilerde... O dinmek bilmeyen yarışın, o korkunç rekabetin arkasında... O delice para kazanma hırsının ve telâşının ortasında... Üniformaların, rütbelerin, çalar saatlerin, elektronik harflerin, soğuk, aldatıcı ekranların arkasında hep onu görmüştün. Arzuların mesut bahçesinde kaybolmayı... Hazla ürpermeyi ve ardından her şeyi, yaşadığını bile unutup erimeyi... Arzuda erimeyi... Ve hiçbir soru kalmadan geride; hiçbir zorlama, hiçbir korku olmadan erimeyi... Yaşanan anın, şimdinin o yapışkan kaygılarını ve sorularını geriye çekip bağışlanmayı dilediği o erimeyi, o kaybolma isteğini görmüştün... O düşlediğin dünyadışı hayatta, ölümle ve aşkla dudak dudağa, ölümle ve aşkla sarmaş dolaş, buralardan çekip gitmeyi görmüştün hep...

Ve vaatler çekildiğinde, boşluğa düştüğünde o vaatlerin arkasındakiler, görünen ve seni yanılgıdan yanılgıya sürükleyen her şeyin arkasında o yoksul, o mutsuz cinselliğini görmüştün yine de hep... Neden eriyip gidemediğini... Neden kaybolmak isteyip de bir türlü kaybolamadığını görmüştün...

Sürekli gergin ve kaygılarla doluydun. Hep tutuyordun kendini. Hep mutsuz olmak öğretilmişti sana. Mutlu olmaktan korkuyordun çünkü. Mutlu olunca birilerine haksızlık ettiğini sanıyordun. Mutsuz olman en kutsal görevindi senin. Çünkü kendinden geçersen, erirsen arzularının mesut bahçesinde sana yenileceğin öğretilmişti. Yarışı kaybedeceğin... Ne olursa olsun hep tetikte olman gerekliydi. Çünkü her zevkin bir sabahı vardı... Ve yaşadığın her zevkin ardın dan pişmanlık, boşluk ve acı duyman öğretilmişti sana... Tetikte v gergin olman senin yararınaydı. Çünkü bir kez bıraktın mı kendin bir daha dönemezdin hep kazanmak zorunda olduğun bu hayata.

Seni mutsuz edenlere kendini beğendirmen gerekiyordu... B yüzden, sana sunduğu hiçbir vaadini yerine getirmeyen, verdiğir den daha çoğunu alan, seni her mutluluk vaadinin sonunda pis manlık, boşluk ve acıyla tanıştıran hayatına yine de tutunabilmek ona yaranmak zorundaydın, mecburdun buna. Bu yüzden insanla rı şaşırtmalıydın. Yalnızlığının arkasına gizlenerek ve duyguları kimsele belli etmeyerek hep yeni bir şeyler yapmalıydın...

Biliyordun bu hayat senin değildi. Oysa başka bir yerde sana a bir yer vardı. Bu düşün için katlanıyordun her şeye... Çevrendekil re, can sıkıntısına, zorunluluklara, hep oraya gidebilmek için katla nıyordun... Bütün enerjin, bütün başarın, başkalarına kendini b ğendirme çabaların orayı özlediğini gizlemek içindi. Beğenilme için katlandığın onca mutsuzluk ve acı daha da kışkırtıyordu oray ulaşma özlemini...

Hem çok yanındaydın, hem de çok uzağındaydın o yerin... Ora ya geldiğini hissettiğin an bırakacağını düşünüyordun kendini arzu larının mesut bahçesine...O deliler gibi istediğin ve hazla ürperi ardından yaşadığını unutup, erimeye... O mutlu kayboluşa bırak cağını düşünüyordun... Ama o başka yere kendi iradenle, çabal rınla ulaşma cesaretin yoktu senin... Oraya ulaşmak, başkaların değil arzularının bahçesindeki yasakları kaldırabilmek için bile ba kalarından çare umuyordun...

Çevrendekilerden bekliyordun bunu... Arkadaşlarından, okulla dan, ders kitaplarından, televizyonlardan, gazetelerden, komşul rından bekliyordun... Ailenden, kardeşlerinden ve belki de en çc annenden, babandan... Seni sen olmaktan koparttıktan, düşleri deki o başka yere gitmene izin vermeyip bu hayata zorladıktan so ra seni takdir edenlerden, hadi hep böyle devam et, diyenlerden ç re umuyordun!..

Akşamsefası

aki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Orta Parmak

Orta Parmak, salt cinsel organ çağrıştırır!..

4 Nah, genellikle erkeklerin yaptığı bir hareket... **Orta Parmak, dişiler tarafından daha çok benimsenmiştir!..**

6 Nah'ın eşlik sözü "Aaaaall!" şeklindedir... **Orta Parmak'a genellikle "Fuck you!" eşlik eder!..**

6 Nah'ın detayı, iki parmak arasındaki başparmağın sağa-sola haraketleridir... **Orta Parmak detayı, her iki yandaki iki bükük parmağın güya testisi simgelemesidir!..**

7 Nah'ta ekstradan "Mikrofona konuş!" diyen de çıkar... **Orta Parmak'ta böyle bir şans yoktur!..**

(Fikir: İlke A., teşekkürler)

vo@leman.com.tr

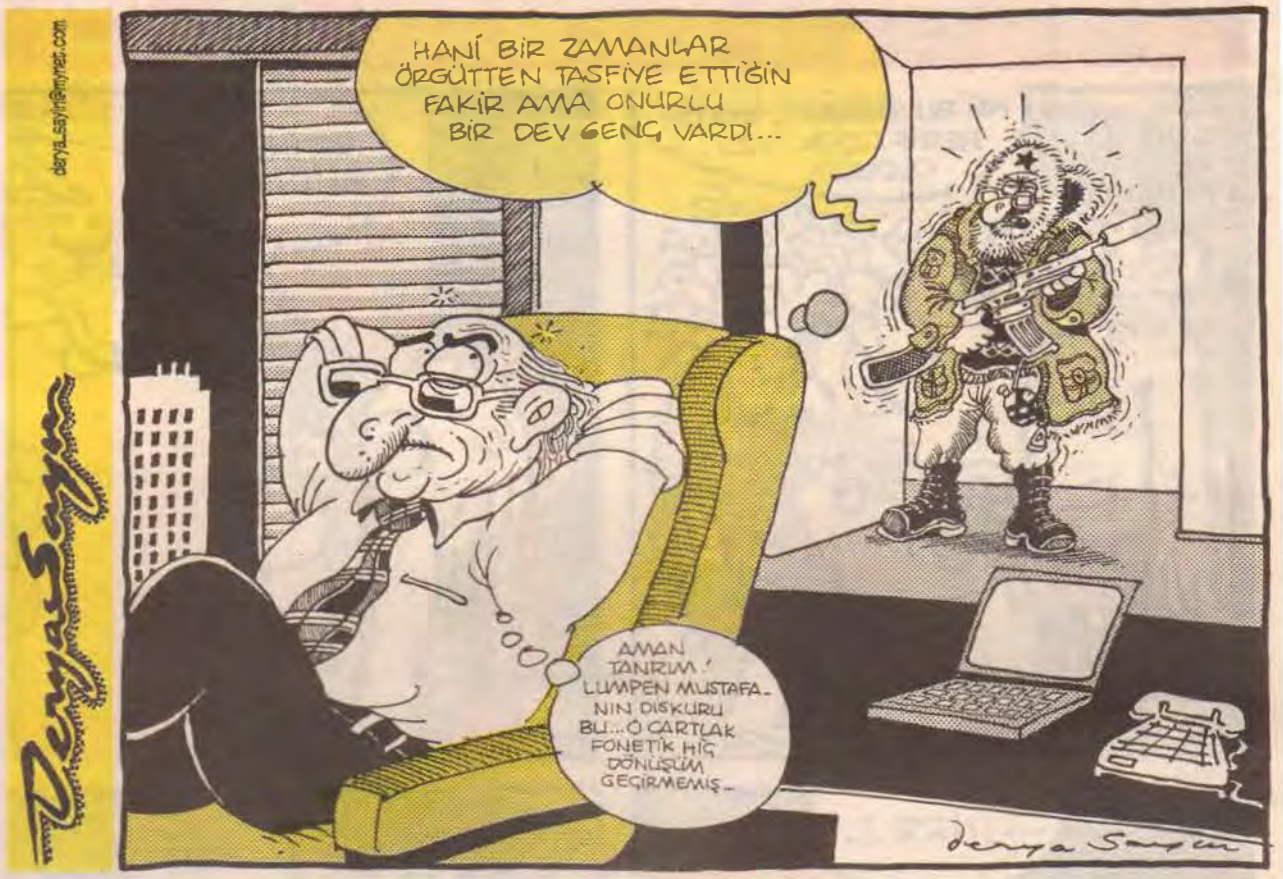

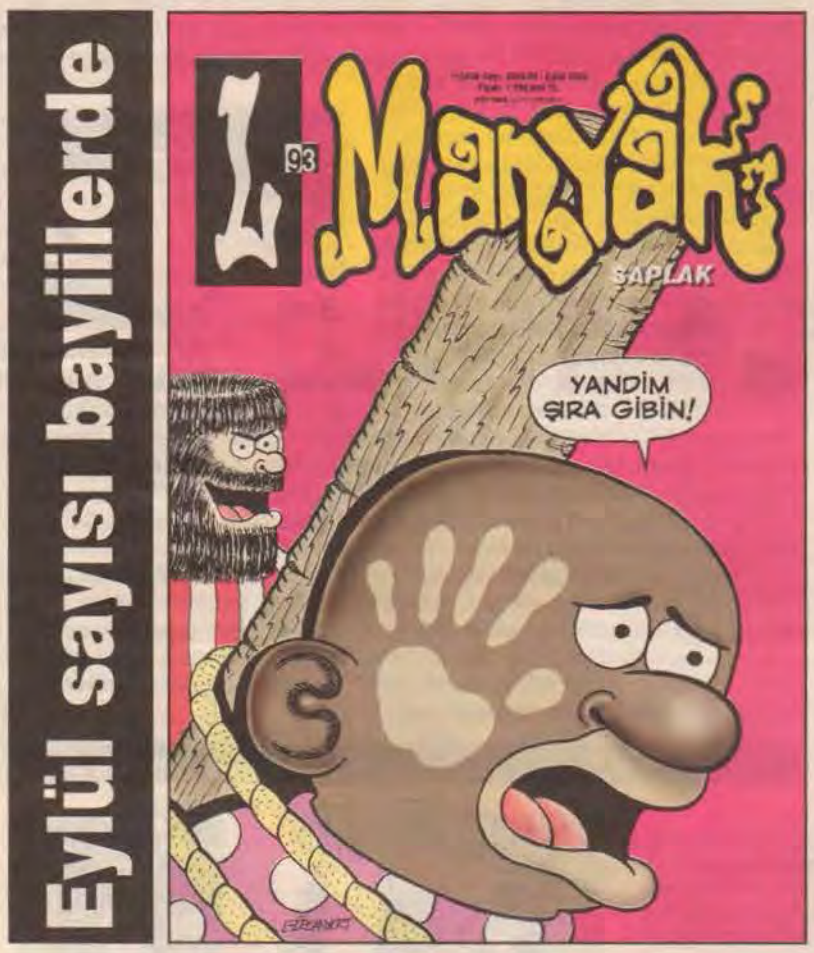

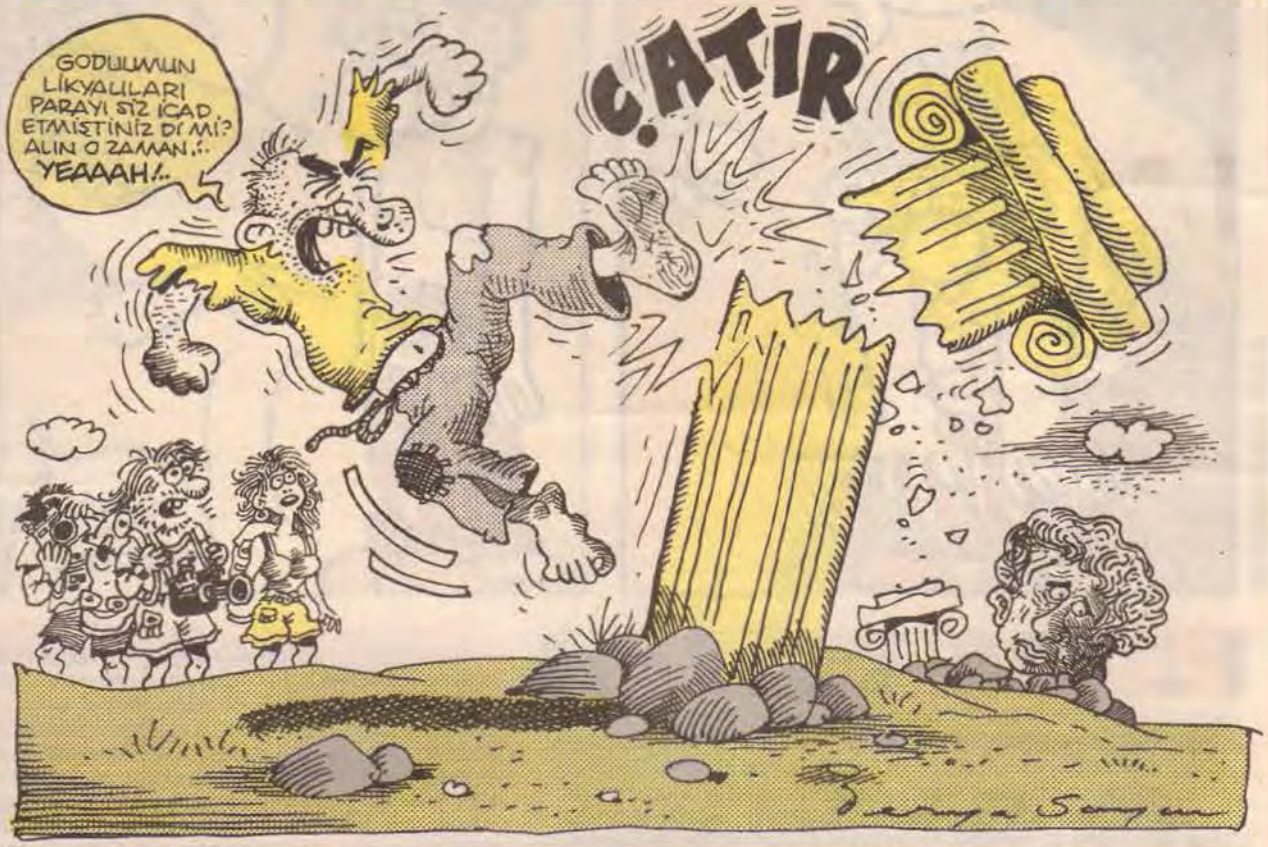

Sahi, mutsuzluğu bir görev gibi boynuna asan o başkalarından, başkalarına ait o kendinden kurtulup, o gideceğin yer neresiydi? Gerçekten düşündün mü hiç bunu? Onlara ait kendini, onlara bırakıp ne zaman hazla ürperip eriyeceksin sen? Ne zaman bu yoksul, bu mutsuz cinselliğine son vereceksin. Ne zaman, hayatını uğrunda mahvettiğin o erime, o kayboluş özlemine kavuşacaksın?.. Ne zaman sonsuza dek unutacaksın bir türlü içine giremediğin, içinde hep bir hata, hep büyük bir suç gibi durduğun yaşamını?..

Aslında onca yıl neyi beklediğini çok iyi biliyorsun sen. Odalara kapanıp okudukların, öğrendiklerin belki de sadece bunun içindi... Neyi beklediğini bilmek ve anlamak içindi... Söylesene ne tutuyor seni?... Seni engelleyen ne?

Biliyor musun, karşı çıktığın hayat gibisin... Bir sevgilin başka şehirde; öbürü tenine tutkun olduğu adamla uzak odalarda sevişiyor... Ruhunun öbür yarısı olan ise çıplak ağaçların, soğuk rüzgarların altında yatıyor... Sense şimdi telefonda buğulu sesi içini gıcıklayan yapayalnız bir kadınla sevişiyorsun...

Aylardır kimsenin şefkatle, arzuyla, ya da minnetle dokunmadığı bir kadınla... Seni sonsuz bir sevdayla sevdiği için yalnızlığını ve hep ertelediğin intiharını bile kirletmene göz yuman kadınla telefonda sevişiyorsun... Ve herkese, her şeye ve hayata rağmen içinde sakladığın onca erimek ve arzularının mesut bahçesinde kaybolmak özlemi, o aptal kanına karışıyor şimdi... Ne yapsan utanıyorsun. Ne yapsan hep bir hata, hep bir suç gibi yaşadığın hayatından utanıyorsun... Çünkü ne yapsan eksiksin hayallerinden... Ne yapsan geride kalıyorsun düşlerinden...

Peki, onca yıl geçti başkalarına ait olan kendini o başkalarına bırakma zamanın gelmedi mi?

O hep düşlediğin yere gitme zamanın...

Söylesene, ne tutuyor seni?

cezmiersoz@leman.com.tr

Bakırköy, 29 Ağustos Cuma günü saat16:00 - 18:00 arası **Bakırköy Belediyesi Kültür Merkezi**'ndeyim. 0535 373 91074.

Kaş, 2 Eylül Salı günü saat 21'45' de 6. Likya Kaş Kültür ve Sanat Festivali kapsamında Kaş Antik Tiyatro'da şiir dinletim var.

Kaş, 3 Eylül Çarşamba günü saat 18:00-20:00 arası Suavium Şarap Evi'nde imza günüm var.

Çeşme, 4 Eylül Perşembe günü Çeşme Kitap Fuarı'ndayım.

İzmir Karşıyaka, 5 Eylül Cuma günü saat 19:00 - 21:00 arası Karşıyaka Açıkhava Tiyatrosu'ndayım. Karşıyaka Kültür Festivali DHGK Organizasyon.

İzmir, 6 Eylül Cumartesi günü, saat 16:00-18:00 arası **İzmir Fuarı LeMan Standındayım...**

Aziz Nesin artık yok. Üzerinde çocukların koşuştuğu bir bahçenin, köyerinin bilmediği bir köşesinde uyuyor. Çok sevdiği çocukların için kurduğu yaklaşık ese zor durumda. Onlara yardım etmek için ayda 1 milyon yetmemiz bile bir kitabını alabilirsiniz.

Nesin Vakfı Tel: 783 60 30 - 783 60 51 - 783 60 49
Ziraat Bankası Çatalca Şubesi 30440/624.1
Sultanbeyli Şubesi 180933

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

AKSARAY PAŞAOĞLU

UNUTULAN BİR HALKIN DRAMI

Geçenlerde Laila'da çok önemli bir işim vardı. O yüzden Reina'da havai fişek gösterisi bile izlemeden çok erken ayrıldım. Yolda enteresan enteresan giderken üniversite yıllarından arkadaşım Yalabık Kuşkuşluoğlu'na rastladım. Sarılıştık, yanaklarımızı deydirdik. Gel dedi bana bak seni dedi bu vaaay dedi ben seni biraz denizde gezdireyim dedi. Atladık Bebek'e gittik. Yalabık'ın Bebek'te 35 metrelik mütevazı bir frikik mesafesi kadar bir teknesi var. Ben cep telefonumla teknenin fotoğrafını çekip Yalabık'ın telefonuna gönderdim. O da benim yolladığım fotoğrafın fotoğrafını çekip bana gönderdi.

Tekneye bindik ve alabroları palaviralan çözdükten sonra denize açıldık. O tekneyle, bizi açıkta bekleyen 70 metrelik süper başka tekneye gittik ve onunla da daha da açıkta bekleyen 140 metrelik esas yata geldiğimizde, Yalabık bana: "Şimdi seni açıkta bekleyen süper teknoloji harikası yatıma götüreceğim," deyince, ben kendimi tutamadım, "Keşke torunumu da getirseydim, esas yatı görmeye anca onun ömrü vefa eder." Deyince puaaahh! Yalabık gülmekten kendini denize düşerken zor tuttum. Tutunca yüzüne baktım. Aman tanrım! Bu, Yalabık değildi. Tanıdığım o neşeli, şaklaban ruhlu piç Yalabık gitmiş, onun yerine, o birinci diyelim bu hüzünlü kederli, birincisi gitti, yerine bambaşka ikinci bir Yalabık gelmişti. Bunun bıyığı vardı, oysa bir dakika önce yoktu. Ve herzaman maşrapayla Petrus içen Yalabık şimdi Seymen Ağa şarabı fondipliyordu. Bilmem daha önce birinci Yalabık'ın ikiz kardeşi Yavuzol'dan bahsetmiş miydim? Bu oydu. Hayrola dedim Yavuzol bu ne hal! Anlattı, inanılmazdı. Tam o sırada gecenin karanlığında bir megafon gibi sesli bir şey, "Kimse kıpırdamasın ordan!" gibisinden son sürat gelen deniz kıyısı güvenlik feribotu etrafımızı sarınca Yalabık'ın çıplak ayakla denizin üstünde koşarak uzaklaştığını hayretle gördüm. Kardeşi Yavuzol ise bir jet-skiye atlayarak benzeni bitince bir ayağı ile denizi ittire ittire kaçmaya çalışırken hayretle ben onu da gördüm. Ben de süper lüks yatın gazına köküne kadar basıp öttüre öttüre, patinaj yaptıra yaptıra Sanyer sırtlarına tırmanarak oradan kaçtım. Yatı ıssız bir mahallede terk ederek eve döndüm. Şimdi bunu nereye bağlayacağım? Yani yazımı! Yatı demiyorum. Ben tineycimliğimi Etiler-Bebek-Nişantaşı üçgeninde yaptım. Ve acılı bir tineycilik dönemi yaşadım. Her yaz bir kez babamın özel uçağıyla günübirliğine köylük yire gettim geldim. Dolayısıyle gençliğim "süne" ile içiçe geçti. "Süne"nin sütun gibi o kaymak nasırlı çarpık kıl bacakları benim için kutsal bir sembol olmuştur. Ben kendimi bu ülkede unutulmuş bir halkın, "Süne" halkının sözcüsü addediyorum. Enteresandır, bazen kendimi sanki Trakya'da görev yapan bir "süne"nin dört erkek çocuğundan biri gibi hissettiğim oluyor. Ve enterasandır titrek bacaklarıyla ekine tırmanan bir "süne"nin o vebalı ve enine çizgili hüznünü bütün hücrelerimde duyumsayabiliyorum. Ve enterasandır, ben, tıpkı bir "süne" gibi geceleri çok sık idrara kalkıyorum... Diyeceğim şu: Bir ülkede, bir tek "süne" bile kendini emniyette hissetmiyorsa, o ülkede demokrasiden bahsedilemez!..

Behiç Pek

DUMUR DETAYI

İki hafta önce yazdığım dumur detaylarından birinde Küçükkuyu yakınlarındaki mola yerinde, bayan WC tarafında 'Aslan Adam Wincent' resmi asılı olan bir tuvalete bayan ve bay resmi çizdiğimi tüm detaylarıyla yazmış,yakında ordan geçeceğimi ve çizdiğim resmin orda asılı olup olmadığına bakacağımı söylemiştim. Geçen hafta geçerken inip baktım.Asılı da ne demek,bira kapaklarıyla çakılmıştı. Açıkçası şaşırmıştım,eserim orada asılıydı... Tuhaf bir duyguydu bu... İlk kez kendi camiamın dışında, bir tuvaletin duvarında gördüğüm bu takdir beni bilmediğim hoş duygulara sürüklerken,bu koli kartonuna yapılmış çizimi burdan geçen yüzlerce kişi işemeden, zıçmadan önce görecek, ne güzel diye düşünürken tuvaletçi dostumuz bizi kapıda karşıladı. Hasretle selamlaştıktan sonra, bu kez başka bir şey göstericem diye bizi ayrı ayrı bölümlerde olan bay ve bayan tuvaletlerinin içine doğru sürükledi. Ben yeni aldığı oyuncakları gösterecek sanırken (hatırlarsanız tuvaletlerin içi Disneyland gibiydi) tuvaletlerin içine girince bir de ne göreyim;her tuvalette kapıların iç tarafında birer tane Leman dergisi asılı.Yani ayrı ayrı her bölümde her tuvaletin içinde klozete oturanın zıçma eylemi sırasında tam karşısında rahatlıkla okuyabileceği şekilde bu tuvalette ilgili o haftaki dumur detayı köşesi asılmış... Üç dört bölümlük tuvaletin hepsi böyle... Donmuş kalmıştım. Halbuki ben ona Leman'dan da dumurdan da bahsetmemiştim. Nerden duymuş ki?.. İzah edilemez bir şaşkınlığın içindeydim. Dışarda duvarda çizimim, içerde tuvalette yazım, bu dağlarda çalınır gayrı sazım...Kimse farkında değildi,dumur detayları konsepti şu an itibarıyla gelebileceği en uç noktadaydı.kendi yarattığı bir aura içinde kendisi de bir dumur detayı haline gelmişti. Daha doğrusu işaret ettiği nesnenin bir parçası olmuştu...

Durun durun şaşkınlıklar silsilesi devam ediyor. Tuvaletçi dostumuz bu tuvaletin bizim için ilelebed ücretsiz olduğunu belirtip sesle çalışan bir kaç muzır oyuncağı bize gösterirken çoluklu çocuklu ellerinde kameralar olan kalabalık bir grup geldi ve "meşhur tuvalet bu mu, oyuncaklı meşhur tuvalet?"diye sordular. Tuvalet bir anda lokal bir ünün doruklarına ulaşmıştı ve bu tuvalet sayesinde ben de lokal olarak bir parçacık tanınıp bilinecektim.Bizim medyamız budur işte... Kulaktan kulağa, dilden dile, gönülden gönüle... Miskin Yunus söyler sözün,yaş doldurmuş iki gözün, bizi bilmeyen ne bilsin, bilenlere selam olsun... Kaz Dağı eteklerindeki tuvaleti bu kadar şirin ve güzel hale getiren dostumuza da selam olsun...

Akşamsefası

Şu ağaçların polen dökme mevsimi var ya,hepimiz polenlerden kaçın kaçarız.Solunum rahatsızlıklarına bire bir... Bu ağaçların polen dökme zamanı bir gün Cihangir'de yürürken gördüm.Adamın biri, hani meyveler dökülsün diye ağacı sallarlar ya işte öyle ağacı sallayarak polen döküyordu.Bunu niye yapıyordu anlayamadım.Belki de evi ordaydı ve polenden aşırı rahatsızdı,bir an önce dökülsün de kurtulayım diye düşünüyordu.Belki de gerçekten herkes rahatsız olsun istiyordu.Hani öyle filmler vardır ya;telefonun altında kırmızı bir düğme olupta yaptığı dahiyane dev bir bombayla dünyayı yok etmeye yeminli deli dahiler gibilerinin altında basacak bir düğme yoktu o da polen döküyordu kimbilir... Ne demişler;meyve veren ağaç taşlanır, polen veren ağaç haşlanırmış...

Sevgili okurlar, şu an öyle bir yerdeyim ki,bir adada... Adeta "Doktor Moro'nun Adası"... Günün gazeteleri öğleden sonra buraya ulaşıyor. Neyse ki bol sulu bir yer... Geçen gün sahilde bir aile konuşurken duymuş aikadaşım... Ailedeki çocuklar neredeyse babalarına vuruyorlarmış "niye bizi buraya getirdin"diye... Kansı da adama epey bir müddet kızdıktan sonra telefonu çalmış. Herhalde karşıdaki 'nasıl bir yer orası'diye sormuş olmalı ki,bizim kızgın kadın **"sonra şeker'im sonra valla Kerbela'nın sulusu"**demiş... Saatlerce güldük. Kerbela zaten susuz olduğu için Kerbela gibi derler, Kerbela'nın sulusu ne ki?... Yani kadıncağız hiç bir şey yok demek istemiş kendince ama ilginç bir biçimde.

Gerçektende tuhaf bir atmosferi var burasının. Su var ama ot yok. Bu yüzden koyunların sigara izmaritiyediğini birçok kez gördüm,şaşırdım, şaşırmadım değil, fakat daha çok üzüldüm. Geçen gün de yan bahçedeki beyaz eşyadan çıkmış birtakım straforların gün be gün eksildiğini,küçük parçalara bölündüğünü görünce durumu takibe aldım.Bir de baktım ki tavuklar yiyormuş straforları. Önce küçük parçalara ayırıyorlar, sonra da dan gibi yiyorlar. Ben de kafayı yiyorum. Yumurtalardan straforşeklinde civciv çıkıyordur herhalde. biblo niyetine televizyonun üstüne, arabanın camına falan koymak için. Daha neler görücem bu hayatta bilmiyorum. Dumur ile geçti ömr-ü hayatım...

Güneri İçoğlu

Kaçıranlar için 3'lü set yarı fiyatına **Bayiilerde...**

Funda

ÖZET: Kaza geçiren Funda bir kolu ve bacağını kaybedip bitkisel hayata girer. bir kaç yıl sonra kapıcının karısı Funda'nın kocasına kolu bacağı olmayan kendi kocasının fotoğrafını gösterir ve bir hikaye anlatır...

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

ALO KAAN ERTEM?

ALO? KAAN ERTEM ORADA MI?..

ALOO KAAN?

KAAN KAAN!

KAAN ERTEM!..

ALOO! ALOO! KAAN?

ALO?.. KAAN NERDE?

BEN KAAN ERTEM'İ ARAMIŞTIM?!

USTA SUDAKİ KİREÇ Mİ MAKİNAMI BOZMUŞ?!

NE DİYORSUN SEN AYOL?!

NE KİREÇİ KARDEŞİM!.. SENİN MAKİNANI BOZAN SUDAKİ BOKTUR!..

EEE... EĞRİ OTURUP DOĞRU KONUŞMAKTA FAYDA VAR!.. ŞURAYA BAK! ÖBEK ÖBEK...

İRENKUŞ PASTA.. NESİ?

ABİ, İÇTİK BUZLU SULARI, İÇTİK BUZLU SULARI.. ŞİŞMİŞ MİDE.. BİR ASSADAN BİR YUKARDAN CIRIL CIRIL... NASIL TARİF ETSEM BÖYLE... NE GİBİ? HAH! 'NA ŞU KREM ŞOKOLA KIVAMINDA...

YA DA... ALMASAM MI? NEYSE... ALMIYIM BEN...

SEBEP?

GEÇEN AKŞAM MUTLAKA ARA BENİ DEMİŞTİNİZ YA NEZ HANIM... ISRAR ETTİĞİNİZE BAKILIRSA SİZİN DE BANA BİR İLGİ DUYDUĞUNUZ ÇOK AŞIK.. EVİNİZİ BULANA KADAR DA CANIM ÇIKTI..

A... AAAA!.. NERDE DEDİM AYOL BEN SANA, BENİ ARA DİYE?

BEYAZ CAMA ÇIKTIĞINIZDA HANI...

AYOL HERKESE SÖYLÜYORUM ONU BEN BİR TEK SANA MI SÖYLÜYORUM? CEP TELEFONUYLA ARAYIN DİYORUM...

BÜTÜN MAL VARLIĞINIZA EL KOYMAK DURUMUNDAYIZ HALUK BEY...

BİLEMİYORUM...

AMA... YILLARCA LİĞRAŞTIM BEN!..

KABUS OLMALI BU!..

1

HADİ TOPLA EŞYANI SİTTİR GİT...

HADİ HADİ SİTTİR!.. SİTTİR!..

BURAYA BÜTÜN HAYATIMI VERDİM BEN!..

2

HALUK BEY, HADİ KARDEŞİM, İNCE İNCE UZAYIN BAKALIM. HOLDİNGİNİZ BİZE GEÇTİ ARTIK..! HADİ ABİCİM... HALUK.. HADİ...

3

HORAARRR!!

BENİM BİR İSMİM DE HULK'TUR EŞŞOĞLUEŞŞEĞİN EVLATLARI..

HALUK ABİ BİZ ETTİK, SEN ETME!..

4

DİKKAT KÖPEK VAR! YALAN YALAN YOK. GEÇ HADİ GEÇ... VAR VAR! KAÇ ULAN KAÇ GELİYO! HARR! HA HA HAA! YOK ULAN YOK!

ULAN 40 DERECE SICAKTA BU YAPILIR MI İNSANA YAV! BİR SAATTİR KOŞ GİT GENE GEL, KOŞ GİT BİR DAHA GEL.. OFF...

TÜH! UÇAĞI KAÇIRDIK BAK GÖRÜYO MUSUN?

DAHA ÖNCE DE OLDU BÖYLE! BİRAZ DAHA GEÇ ÇIKABİLSEK EVDEN, KAÇIRMAYIZ..!

KAHRAMAN MASA ESAT!..

BU YAZ DA BİR YERE GİDEMEDİM ANASINI SATAYIM.. GEÇEN YAZ ZATEN GİDEMEDİM... ONDAN ÖNCEKİ YAZ NOLDU? BİŞEY OLDU, O YAZ DA GİDEMEDİM...

Akşam Servisi

BENİM ÜNİVERSİTELERİM

Nihat Genç

'Benim komilerim', 11 yaşlarında söndürülmüş sigara izmaritleri. Ayakkabılarında biz farkında olmadan dolaşan kurumuş kara böcekler. Kahveler ve kebapçılarda yetiştirilen yaban kedileri. Köylülerin ve varoşların kahve ve kebapçılara yerleştirdiği dilenci taslan. Gözlerimizin ta içine bakamazlar. Bizlere ve hayata göz ucuyla... Günde, beş-on sefer enseden tokatlanır, başlarını omuzlarını içine çekip sıvışırlar. Hem çalışır, hem okuyamazlar. Helalarda zangır zangır ağlarlar. İşemenin keyfini uzun tutarlar, 11'den 19'a kadar tek oyunlan bir işeme oyunu. sidikleri ile izmaritleri deliğe sokarlar. Kenef hem oyun bahçeleri hem tapınaklardır. Ne dudaklarından ne gözleri ne suratlarından çocuğa benzemez, çocuksu değildirler, bir çivi gibi sertleşip mahzunluklarını kaybettikleri için bizi de üzülme derdinden kurtarmış olurlar. Askerliğe büyük bir hevesle koşarlar. Mahpusluktan özgürlüğe kaçış gibi. Ya çeneleri dudaklarına çok yakın, ya dudakları burun deliklerine, ya kaşları kulaklarına çok yakın. Bu şekilsizliği görmezden gelmek için gözlerimizi kısar suratlarına zehir püskürterek kaçırırız bakışlarımızı. Bir kara vagon kadar sertler şakaklarından. Elleri, parmaklarından, kılıç, sürgü parçaları gibidir. Vızır vızır girip çıkan üniversiteli incecik kızların günboyu yalnız ayak diplerine bakarlar. Onlan çoğu zaman yiyeceklerimize saldıran sinekler gibi görürüz. Helaların kusmuklarını, bok parçalarını, su geçiren ayakkabılarından ve boklara sürünen pantolon paçalarıyla ve mendili kendinden incecik suratlarıyla sümkürüp iç çekişleri ve yorgunluktan afallaşıp mongolleşip dilleri ıslak bir kravat gibi önlerine düşer. Günde on defa helaya girerler, dokuzunda pantolonlan indirmeden, külotlarını sıyırmadan çömelirler. Kendilerini kemirmeye erken başladıklarından için 19 yaşına 11 yaş bir bedenle gelirler. Şehre yeni gelmiş köylü ailelerin zembereği kurulmuş oyuncaklan gibi aynı şeyi yaparlar. Elleri uzun kemikliktir, önünden geçen tiril tiril kızların kalçalarına hemen yapışacakmış gibi. Bakışları, zararsız dikenler gibi. Kor ateş söndüğünde nasıl pütürlü, yarık ve küllüdür, gece 11'de eve bu kül suratla ve iki minibüsle dönerler. Ve her gün hela kapısında ağlamaktan davul gibi şişmiş gözleri. Ve bizler her gün onlarla aynı koğuşta, aynı ranzalarda yaşıyoruz ama onlan hiçbir şekilde hayatımıza asla katmayız.

Komiler, çöp kutusuna atılmış, bükülmüş, karamuş çay kaşıkları gibi. Ama neden inanılmaz bir kudret macunu var yüzlerinde. Bizler, sıkıcı, bitkin, vakit geçsin diye hiçbir şeye benzemeyen lakırdılar içinde gebenirken, dizlerimizin, ayak uçlarımızın, tekmelerimizin önünden 'agbi bir müsaade etsene' diyerek günde kaç defa sıyrılarak kaçışırlar.

Ne zaman komileri anlatsam dramatik sonuçlara gidiyor, trajik uçlarda veryansınlar ediyorum. Doğru değil bu. Söz verdim kendime, onlarla arkadaşlığımı sakin, basit bir hikaye şeklinde anlatacağım.

İşte Eşref! Konur Sokak'taki kahvemizde isim yapmış Türkiye'nin en şöhretli komisi! 10-11 yaşlarında geldi, 17-18 yaşlarında gitti. Şimdi Altındağ Pazarı'nda cep telefonu satıyor. Bir paslı jilet kadar zayıf. Yüzü nasıl ince. Siyah çerçeveli gözlükleriyle şaşı gözleri kalın camların arkasında ameliyatla açılmış gibi büyüyor. Yedi yıl uğraşıp bu sorunu çözdü. Şimdi gözlüksüz ve pek güzel bir oğlan oldu. Sabahın 11'den akşamın 11'ine kadar sürünse yerlere, hela süpürgesinden elimizde yalnız sapı kalır!

Eşref çok dürüst, temiz çocuktu, asla, hiçbir zaman yalan konuşmadı, o kadar zeki çocuktu ki, kahve sakini kızlar, sonunda onu gece okuluna yazdı, ortaokul ve liseyi dışardan bitirmesi için yıllarca kitap taşıdı. Eşref, dokuz kardeşti. Değişmez özelliği Beşiktaşlı oluşu. Beşiktaş'ın mağlubiyetinden başka bu hayatta onu yıkabilecek hiçbir güç yoktu. Kahvenin üstünde futbol Federasyonu. Bir gün, daha başkan olmamış Serdar Bilgili geldi. Eşref, Bilgili'nin önünü kesti, takımın sıkıntılarını tek tek anlattı, 'senin başkan olmanı istiyoruz' ama, deyip bütün topçuların tek tek raporunu verdi, hatta şu şu köşe yazarları işe yaramaz deyip, şikayette bulundu.

Eşref efsanesini anlatmaya tabii ki gücüm yetmez. Bir gün kahveye ellerinde otomatik silahlar arama için yüzlerce polis daldı. Kahve zınk diye durdu. Kimlikler toplandı. Korkudan nefes alınmıyor. Komiser tek tek kimlikleri dağıtıyor, bağırdı: "Bir kişi eksik!"... Eşref gayri ihtiyari: "Helada" diye bağırdı. Gerginlik gülme krizine dönüştü. Komiserin ağır tafrası bozulunca sinirle Eşref'e bakb, Eşref korkuyla durumu toparlamak için: "Yani komserim, ben bir şey demedim, isterseniz kapıyı çatayım, helada ne yapıyorsun diye sorayım!"...

Kahve sakinleri hâlâ Eşref'i arar, Eşref'ten hergün bir hikaye mutlaka anlatılır, "yahu nerde bizim Eşref" diye bir Eşref fasılı döner masada. Bir gün Eşref büyüdü ve kahvenin patronundan artık ona garson olmanın zamanı geldi, deyip, komilik formasını çıkartıp, garson forması giydirdiler. Bu çıraklıktan-kalfalığa töreni Eşref'in çok canını sıktı. "Beni kimse garson yapamaz" deyip formayı çıkardı, başkaldırdı. Israr ettiler. "Eşref, ben arkadaşlarımdan çay parası isteyemem. Onlarla para muhabbetine giremem. Beni garson yapmayın" diye yalvardı. Eşref gittikten sonra kahveye komi bulunamadı, yüzlerce komi geldi gitti, kahvenin ön camında 'komi aranıyor' ilanı hiç inmedi.

Bir gün Eşref'e: "Niye garson olmuyorsun, böyle böyle yükseleceksin, daha iyi para alacaksın" dedim. Eşref: "Ben Türkiye'nin en büyük komisi olmak istiyorum. Başım ağrımıyor. Kimseyle para kavgası yapmıyorum. Bir gün arkamdan herkes şöyle diyecek: bu kahvede bir zamanlar bir komi vardı, adı Eşref. Hayatımda iyi garson tanımadım, garson olunca bir bok oldum sanıyor komileri eziyorlar, garsonlara gıcığım ben, gıcık olduğum şeyden olamam!"...

Eşref, garsonluğu reddedip, komilikleri emekliye ayrıldı.

Komilik zor zanaat, sokakta ne satıyor bileceksin. Kebapçıyı, pideciyi, baklacı, tostçuyu, poğaçacıyı, simitçiyi, hangi müşteri kızarmış, hangisi soğansız, hangisi dürüm yapılsın ister, hangisi yumurtasız, müşterinin alışkanlıklarını öğrenmek yıllar alır. Ayrıca altılıyı takip edip, her ayaktaki sıralamayı bileceksin. Akşam olduğunda, cebinizde para da sınırlıysa, Eşref ne var? Eşref: "Ağbi sana bir kaşarlı yaptırayım, ekmek içine, altı yüz mü ne tutar?"...

Hiçbir zaman hoş geldin, güle güle, nasılsın yoktur aramızda, dün bittiği yerden başlar, kahveye gelir gelmez ilk cümle şöyle başlar: "ağbi bizim sol kanattan iş çıkmaz!"... Bir de gizli sekreterimiz, sorarı, arayanı not alır, şekilini şemalini anlatır, kim olduğunu unutmaz. Bütün komiler bahşişi hemen alır, mesleğinin huyu bu, Eşref'e arada bir bahşiş versen dahi, parayı üç kez iter. Şöyle; "Al oğlum yaa sinir etme adamı!"... "Ya ağbi niye zahmet ediyorsun?"... "Yaa al Eşref kafamın tasını atırma!"... "Valla ağbi çok ayıp oluyor!"... Üçüncü de elimizi cebine kadar sokarak, zorla.

Sıkıntıyla bitmeyen günlerin akşamı. Darlanıp, vakit geçsin diye sinirle ayağımızı durmaksızın otomatiğe bağlamış, titretip, gerilimden ölürken, komiler, işte bu anlarda sosyal gerginlik giderici hizmetler verirler. Onlann küçük bir laf atması, cam sileceği gibi, birden önünüzü görürsünüz. Kahvenin kuytu masasında kendi iç savaşımızın ön cephesinde kıran kırana psikolojik savaşlar verirken, en yakınımıza sokulan, sümüklü, çiğkin, pis, tuhaf, kesik bir laf sokuşturan ve sıntarak kaçan komiler, iç savaşımızın karanlığını dağıtarak bizlere akıl hastanesi hizmeti verirler!

Her akşam aynı saatte Aydınlık dergisi satan adam girer kahveye, bağırarak: "Aydınlık, gerçekten yazıyor. Aydınlık, derin devletin gerçeklerini yazıyor!"... Aynı akşam Fener yenilmiş. Kahvenin hızlı fenerleri, ki sinirden kendilerini yiyor. Bir çıt çıksa kıyamet kopacak. Artık kimse Fener lafı edemez. Eşref, bir elinde boş bardaklar, diğer elinde Aydınlık Gazetesi, kahveye girer, bağırarak: "Aydınlık yazıyor, Fener mağlubiyetinin ardındaki gerçekleri yazıyor!"... Sinirler boşalır. Kahve gülmekten rölakse geçer. Bu beş para etmez espriler o gergin anlarda kullanıldığında en sıkı komedi filmlerinden daha seri makaralan kopartır. Komiler, kahvenin gerilimli, suskun, tıkanık, küflü havasını iyi koklar, bir hareketle bu loş havayı değiştirirler. Eşref, kahve kalabalıksa, elinde boş bardaklar kalabalığını yarmak için: "Yol verin sayın hacı adaylan, yol verin hacı adaylan!"...

Kahve gürültülüyse Eşref: "Sayın milletvekilleri lütfen susunuz, genel kurulun huzurunu bozmayınız!"... Ve bazen kahveye üniversiteli kızlar okey oynamaya gelir, patavatsız, çok gürültü çıkarırlar, kimse de bir şey diyemez. Eşref

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

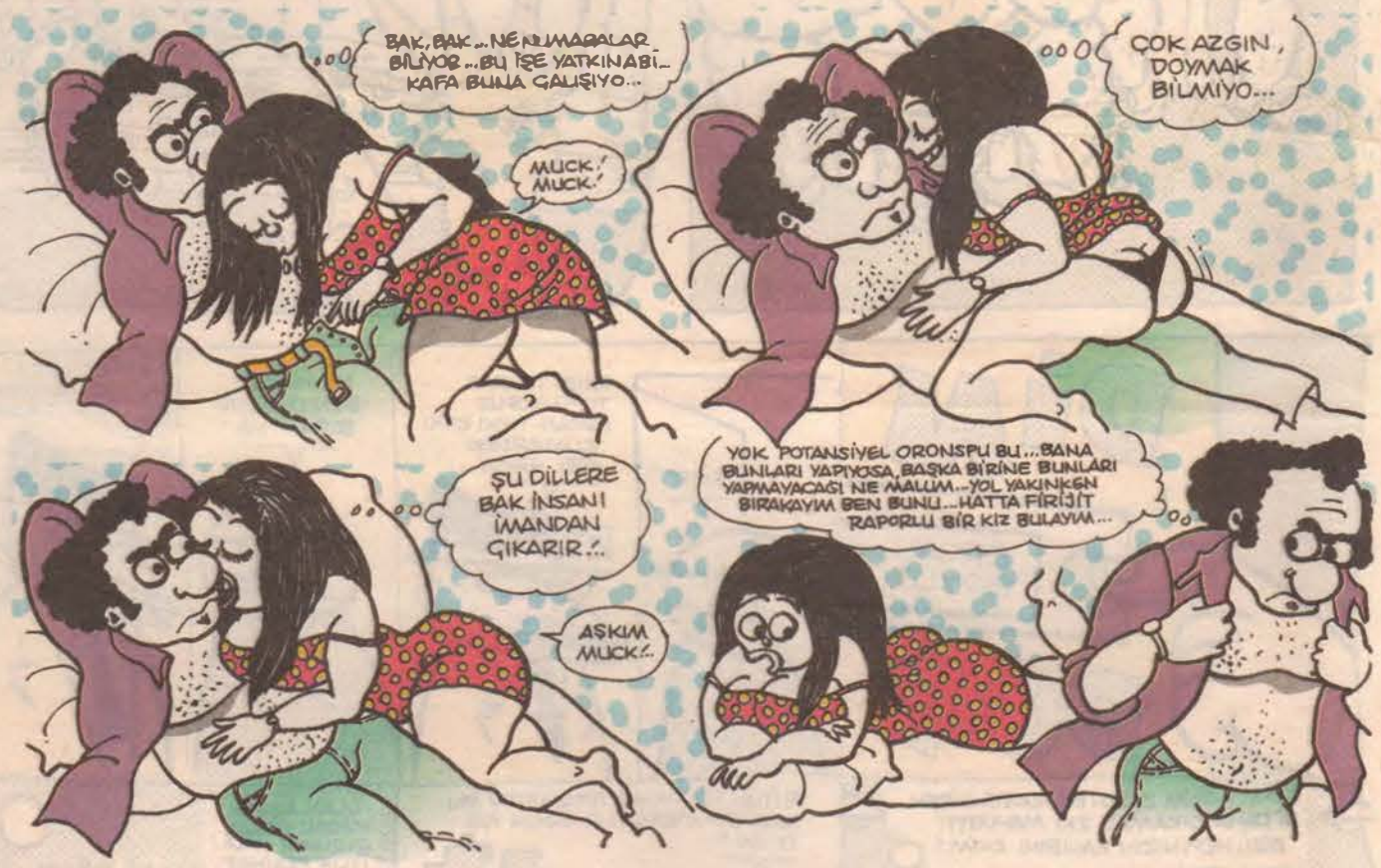

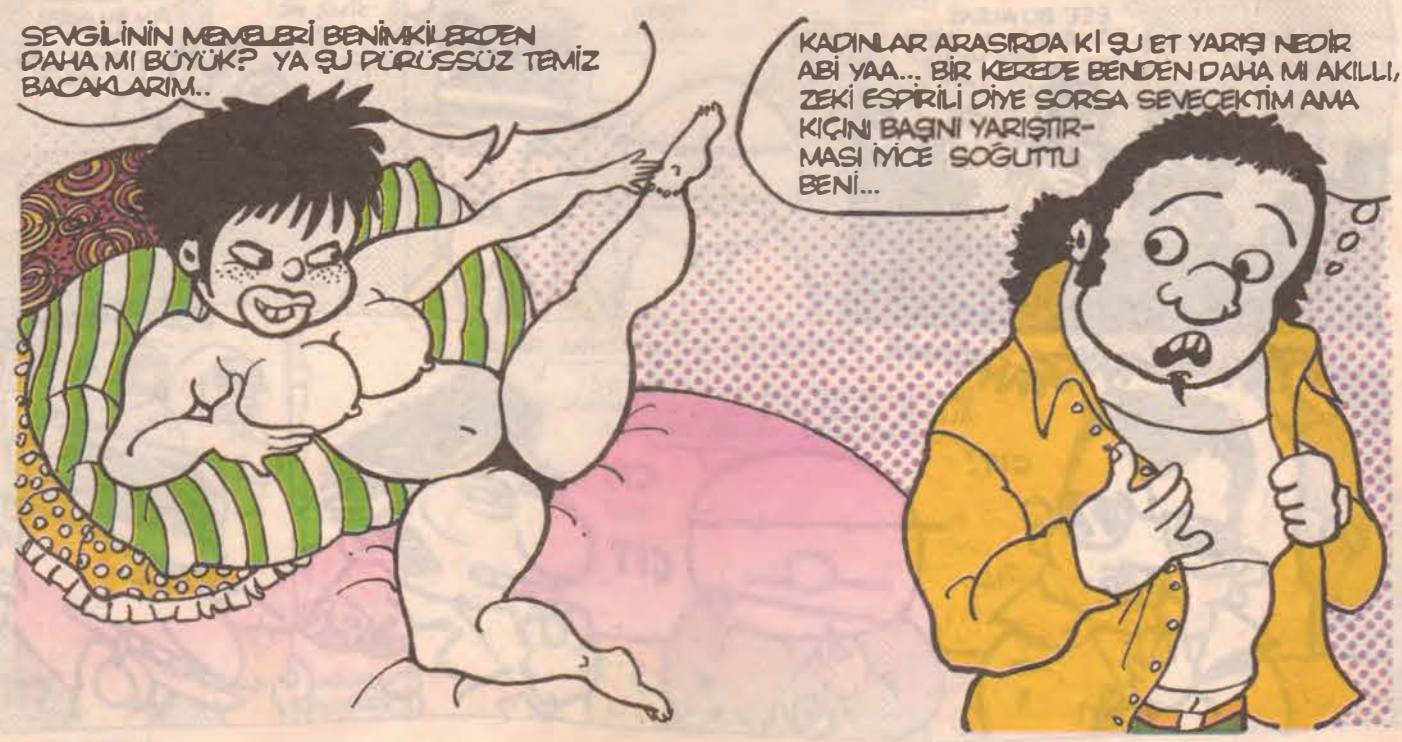

Akşam Sefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AHMET YILMAZ

AYRINTILAR

METİN FİDAN

-İyi günner sayın okuyucular, hoşgeldinlz! Yoğun istek üzerine, 'BİKAÇ KONUK' la tekrar karşınızdayız.

-(Sayın Cep): Okuyucuların yoğun isteği yani? Ne güzel.

- Hayır. Yoğun kısmı da bana ait, istek kısmı da! Yani, canım ne isterse onu yapıyom.

-Kimse, cana ne isterse onu yapamaz.

-Onası öyle de, neyse boşverin, bunnar derin konular. Hemen başlamak istiyorum izninizle, ve konuklarımızdan sayın Cep'e dönüyom: Sayın 'Cep' hoşgeldiniz! Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

-Öncelikle bana bu konuda konuşma imkanı verdiiniz için, Bikaç Konuk ekibine ve...

-Ekip mekip yok ya, tek başıma yapıyom!

-İyi o zaman, size teşekkür ediyom. Bendeniz, bildiniz bi pantolon cebiyim işte. Bütün giysilerde vardır bizden. İçime biçok şey alabiliirm! İşe yaranm yani.

-Nerelisiniz? Aman, nerdesiniz yani! Pantolonun filan neresinde duruyosunuz?

-Ben kendim, sağ yanındayım; sol tarafta da başka bi arkadaş çalışıyo. Bi de altımızda, dizkapaa dolaylannda bi arkadaş var. O biraz süs gibi ama. Sahibimiz pek kullanmıyo onu.

-Sayın Cep, son yıllarda 'cep' diye telaffuz edilen bişiy daa var. Bi cihaz: Cep telefonu. Ona da cep diyolar kısaca. Bu sizi raatsız ediyo mu?

-Vallaa, aslında gıcık oluyom. Masanın üzerindeki telefona masa telefonu denmiyo da bunnara cep diyolar. O zaman öbürüne de masa desinler! Zaten cebin, yanı bizim içimizde de durmuyolar pek! Çantada, özel kabında, veya kemere filan takılı oluyolar. Yine de annayışlı olmak tâzım. Farklı bi cihaz olduu için bu ismi uygun gönnüşler. Yapabilcçem bişiy yok. Tabii gönül isterdi ki özgün bi ismi olsun. Biz de kendi var oluşumuz içinde daa saf ve özel kalalım.

-Biz gene sizden, yani asıl cepten söz edelim. İçinizde nooluyo en çok? Size en çok ne koyuyolar! Koyuluyo?

-Genelde anahtarlık oluyo ben de. Bazen para da tıkıştınyolar. Şeker, vapur jetonu, selpak filan! Çocuklar çekirdek, leblebi koyar. Sorun diil, taşınm, görevim bu. Yannız şeyden utanıyom: Bişiyi ararken, ya da tesadüfen, içim dışıma çıkınca bi tuhaf oluyom.

-Gerçekten utanıyo musunuz o an. Yani bi eşya utanabilir mi?

-Tabi ben siz insannann diliyle açıklamaya çalışıyom. Belki tam öyle diil de, ne bilfiyim! Astarım görününce aniden, bi ganp hissediyom! O an boş olduum için belki.

-Yok yok! Boş bin diilsiniz siz. Belki bazen yırtık oluyonuz ama, önemli diil. Soğuk havada bi eli ısıtabiliyosunuz gene de. Son bi soru: En çok neyle dolmak isterdiniz? Yani, içinize ne konsaydı da?.

-Annadım. Romantik bi soru oldu ama. Ben en çok, değerli bişiy taşımak isterdim tabii. Uçe dörde katlanmış, içinde güzel bi şiir olan, birazdan sevgiliye verilecek bi kâğıt parçası meselâ. Bu her zaman olmaz elbet. Ama kibrit kutusu, paket lastii, market fişi taşımayı da severim.

-Sayın Cep geldiniz için çok teşekkür ediyom, ve sayın 'Yedek Yastığa' dönüyoz hemen! Sayın Yastık, once niye yedek olduğunuzdan biraz bahsedin isterseniz?

-Her zaman kullanılmayan bi yastığım! Her geceki uyuma yastı, veya kanapede duran bi yaslanma yastı diilim de, bi köşede beklerim acil ihtiyaçlar için.

-Bazen, balkonun kapısını filan aralık tutmak için kullanılıyosunuz mesela?

-Evet, o tür işleri de yapıyoz. Fekat ben daa çok, misafir için kullanılıyom. Biraz büyüm kendim! Bi buçuk hafalık vanm. Bi misafir gelince, sahibim beni ona veriyo. Tabii üstüme temiz bi kılıf geçiriyo önce.

-Bir de şu kılıf meselesi var! Kılıfsız hemen kirleniyosunuz. İyi ki kılıf denen bişiy var di mi?

-Elbette! Düğmeli kılıflar, çıt çıtlı olanlar, fermuarlılar! Bi pamuk filan sarkmışsa bi yerimizden, onu da gizleyebiliyoz kılıf sayesinde.

-Peki Sayın Yastık, son olarak, bi romantik soru da size soralım. En çok, nerde kullanılmayı seviyosunuz?

-Üzerime kedi yatbında hoşuma gider. Onu komple taşıyabiliyom! Bi de, bizi bazen asıl yasbğın yanında yatağa götürenler var. Asıl yastığa kafasını koyup uyurken, bana da sarılıyo sıkıca.

-Harbiden çok duygusal bi görevmiş bu. Size de, katıldınız için teşekkür ediyom, ve sayın 'Yavşağa' dönüyoz şimdi. Sayın Yavşak, çok sert bi annanınız var sizin. 'Yalama' kelimesi de size yakın bişey ama, tonlama olarak siz daa sert ve vurucu olduunuz için, yavşak kullanılıyo genelde. En çok hangi insannara diyolar sizi?

-Şimdi, çok genel bi tanımlama yapamam açıkçası! Üstelik kullanılma oranım da artü son zamannarda.

-Bu bize bi taş mı? Yani insannara. Yavşaklar artü diyosunuz kibarca?

-Artü mı, artınadı mı, bilemem orasını! Ben sadece gerektiinde kullanılıyom. Kelimeler, sizin türettiniz şeylerdir. Çiçek, böcek, ruh kelimesiyle aynı şeyim aslında. Bi yazıda, bi konuşmada etkili görünebilinm ama, yanınızca argo bi sözcük olduum içindir. Argo kelimeler, bi tür çığlıktır! İnsanın, vahşi ve hayvani tepkilerini bile, 'dil' ile ifade etme refleksinin sebep olduğu, doğal çığlıklar.

-Sağolun, nefis açıkladınız da, asıl soruma hâlâ cevap alamadım Sayın Yavşak! Sizi en çok, hangi kişiler için kullanıyolar?

-Bayaa zorluyosunuz. Aslında bi kelime olarak açıklama yapmam sakıncalı ama..

-O da ne demek?

-Yani, gereksiz çağrışımlar filan, yanlış anlaşılma riskim var. Şu kadarını söyleyeyim, genelde kendini bırakan insanlar için kullanılıyom ben.

-Ne tür bir bırakış?

-Kendi özel zevkleri, arzuları, hırsları, yani bu insani duyguların aşırı tesiriyle hayvanlaşıp, diğerlerine zarar veren, ve bunu yaparken gerçekten çirkin ve dağılmış, kopmuş gözüken insanlar için kullanıyom genelde.

-Harbiden çok genel bi tanımlama oldu! Daa basit, etkileyici, hedef gösteren bi örnek vermenizi bekliyodum.

-Nası bazı güzel ve hoş kelimelerin, lüzumsuz yere, çıkarlarımız için kullanıp annamlarını eskitiyorsak, sert ve etkili argo kelimeleri de her canımız çektiinde kullanmamalı, gerçekten bunu hak edenlere saklamalıyız.

-Galbâ haklısınız sayın Yavşak. Sizi raatça kullanabileceğim kişilerle yanın bile karşılabilirim. Geldiniz için teşekkür ediyom, ve son konuumuz, Sayın 'Balkondan Havlayan Köpeğe' dönüyoz! Kendisi, bi işi olduğunu belirtip müsade istemişti, o yüzden iki kısa soruyla kendisini bırakacağız. Sayın 'Balkondan havlayan köpek', niye balkondan havlıyosunuz? Daa doğrusu, balkondan mı, nerden havladınız da belli olmuyo! Yürüken yolda, Voaarl! Vort! diye sesler duyuluyo! Bakıyorum etrafa, yoksunuz? Kime ve neye havlıyosunuz, o bulunduunuz gizemli yerden?

-Bi olay ilgimi çekiyo ki, havlıyoz! Ya bişeye gıcım kaptım, veya bi durum ürküttü beni. Sebepsiz niye havlıyım, deli miyim.

-Şunu merak ediyoz: Siz o belirsiz yerinizden havlarken, aşaada yürüyen insannar aniden sesinizi duyuyor, ve kafalarını yukarı çeviriyolar. Salak salak sesin geldii yeri aratalken, nası görünüyolar ordan?

- Arayan insan, hep güzel görünür!

-Anmıyorum.. Size, Sayın Cep'e, sayın Yavşağa ve Sayın Yedek yastığa katıldıklan için teşekkür ediyor, iyi günner diliyorum. Hoşçakalın!

LeMan
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Dönecek Gelişe

Soğuk seher vakti ağaçların dallarından incecik bir haşıltıyla kayıp gitmiştin sen. Tüm rötarlara, öbeklerden uzun zaman oldu ilalen öğrenç kriterliyle nasıl akarsularla yıkanmadığına, yaralı bir ceylan kanlar içinde görüp sırt çeviren sırtlanlara, hayal tecirlerine, aşk fırınlarının katil kamıcılarına, deniz diplerinde midye kabuklarının içinde gizli başlarıyla yalan balıklar düşüren olta uçlarına, bizi yalnız koyanlara, dünya denizinin ayakları dibinde onursuzluklarıyla sevgiyi aydınlığını bir çay bardağında süzüp içine çekenlere ve vesayetlere... Hep şaştın, utandı, olamaz gözleriyle bakan ömür boyu.

Tüm gerçeğinle bilmesem seni, düşlerimin sıcaklığı içimdeki kuraklığı sulamasa, bunlara öfkemin, yüzlerine kusmamak için terk ettin, tek koydun da beni alıp gittin sanacağım seni... Oysa yüzümü çevirdiğimde dört yönümde, sekiz köşemde hep sıcacık dilekşin bütün vakit kış ömürlerimde içimin sıcaklığı oldun sen.

Kanayan yaralarımın, mavi umlarımın deniz giysinde her düşüşümde de kocaman uçurumumda karanın kan kattın. Tüm yaralarımın sen sardın.

Uzun yolculuğuna dalıp gittiğinde gözlerin kadar uzun gecelerden sıkılıp bir gün sıkıp ısıtak hayatını, kurulayıp alıp tellerden, giyilip kuşanıp tüm silahlarını yüreğini, güleşlerini... Dış kapıyı kapamayı balinanın sırtında sessiz, sakın merhabanla bir gün gene geleceksin sen. Biliyorum.

Biliyorum da onun içindir hep ikimiz adına söz veriyorum dostlara. Ve hep ikimiz için sulıyorum kapının önünde gelişine benden önce sevinecek ağaçları, tozlu yolları, çiçekleri...

Ve ikimiz için durusmalarda, savaş sonu antlaşmalarda, sigaranın aleşine düşmanlık yapan nazara, kine yağan yağmura, hep ikimiz için sarıkların hükümü giydirmiş dört mevsim baharlarına avukatlık yapıyorum.

Ve ikimiz için vizyonlıklı filmlerin, kocaman balonlara iğne uçlu sopalarıyla, uzanmaya, doldurmaya çalışan, bizim gibi elleri, ayakları, gözleri olan -farkımız biz görüyoruz- türdaşlarımıza karşı yani hep sıcacık bulunuyorum gezegenimizdeki köşemizi.

İnadına ayak diriyorum tamam olmuş vaktimize ve inadına sövüyorum gecelere, gecelerin karanlığına, sırtını yaslayıp sabaha, aydınlığa...

Gülmeyi dökerek güneşle ikimiz için sevmek için karşıyorum kelebeklere.

Sevinç

HALİL TUNÇ'UN OĞLUNA MEKTUP

Yıl 1975, mevsimlerden kış ve günlerden bir Pazar sabahı. TRT'nin siyah/beyaz dönemi!... Ekranda Türk-İş'in başı Halil Tunç ile DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler tartışıyor.

Halil Tunç, arkadaşımızın burnu burnu sanı sendikacılık. Amerikan tipi sendikacılık kokuyor, "Sen barışı al, yurt ve dünya sorunlarıyla uğraşma" anlayışı, daha doğrusu anlayışsızlığı yatıyor. Kemal Türkler ise, DİSK ve Türk-İş'in birleşerek tek konfederasyon altında güçlerini pekiştirmelerini ve böylece sınıf mücadelesi yapmalarını öneriyor. Birleşirlerse, emekçilerin sermaye sınıfına karşı daha güçlü olacaklarını, ülkede sömürüyü önleyeceklerini, insanca ve halkça bir düzen kurabileceklerini belirtiyor. Halil Tunç ise, buna şiddetle karşı çıkıyor, sınıf gerçeğini reddediyor.

Halil Tunç daha sonraki dönemlerde de sermaye sınıfının has evladı olarak onlara hizmetini sürdürüyor. 12 Eylül Dönemi'nden de yardımcısı Sadık Şideyi faşist generallerin kurduğu Bülent Ulusu Hükümeti'ne bakan olarak veriyor.... Hükümet, işçi haklarını budayan Anayasal ve yasal düzenlemeler yaparken S, ...sidan'ın gölü bile çıkmıyor. Niye çıksın ki? Sarı sendikacı, patronlara karşı hiç çalışır mı?...

Oğlu Mithat Tunç da geçenlerde Cumhuriyet'te babası öldükten sonra neler neler olduğunu anlatmış. Oysaki babası neler yapmışmış!.. Babasının yıkıldığına duyduğu acıyı anlıyorum. Ama varlığında neler yaptığını niçin saptırıyor? Bunun iki nedeni olabilir. Bu kardeşimiz ya bilgisiz, ya da babası gibi usta bir söz avcısı (demagog). Öyle ya, yıllardır "Genel grev!" diye haykırıp da bunu bir kez bile gerçekleştirmeyene başka ne ad verilir?

Oğlu bir düşünsün bakalım, sermaye sınıfı neden sarı sendikacı Halil Tunç'a değil de devrimci ve yiğit sendikacı Kemal Türkler'e kıydı? Evet, niçin acaba?

Erol Soysaver / E. Binbaşı

Öncelikle tüm LEMAN emekçilerini sevgi ve saygıyla selamlıyorum. Akabinde tüm Leman okurlarını...

Acıyarınızı, bir dem olsun dergimizin karikatürlerinde espirilerinde hafifletmiş olmanın verdiği heyecan ve coşkuyla, kağıda kelime sanıklık.

Biz iki arkadaşız. Dostluğa adım adım ilerleyen, iki mahkum arkadaş. Sistemin çarkları arasında, mahkum olmanın tüm yüz koşullarında hayata sıkıca sarılmaya çalışan, yaşadan önce tatsız ve acı dolu hayat hikayemizde gülmeyi, güldürebilmeyi unutmadan, mahkumu yaşamın sürdüren iki yurtdım insanıyız...

Ekonomik koşulların yarattığı tipik sistem suçlusuyuz. Bizler istemez miydik sıcacık çayımızı dostlarla evimizde paylaşalım, istemez miydik sevdiklerimizle birarada yaşayalım, istemez miydik sevgimizin kollarında uyuyalım velhasıl insanca bir yaşamda, insan gibi yaşamayı istemez miydik?.. Yurdum insanından biri, bize bunu öğretseydi ya... Olur mu bu koşullarda mümkün mü?

Yurdum insanının üçte ikisi sabıkalı (herhalde yani). Okuryerine hapishane yapımına da devam edildiğine göre de... Biz burdayız efendim. Beklenz!!!

Siz dışarıdakiler, bu satırları okuyan bay, bayan sevgili Leman okurları. Aydınlık yüreğinizden sıcacık bir merhabayı, dostça, sevgi dolu bir selamla yazarsınız, gülücün, sevecen ve güzel satırlarla dolu mektuplarınızı yazar mısınız? Fazla değil yarım sayfanızı bize ayırır mısınız?

Mahkumluğumuzun bu kör ve kuytu karanlıklarına sevgi, dostluk ve barışçıl bir dünya özleminin hasretiyle bize ışık tutar mısınız? Satırlarda gönüşmek umuduyla.

Sevgi adına, Dostluk adına, Barış içinde yaşayan bir dünyanın özlemi adına gözlerinizden öpüp yüreğinizden sevgiye ve umuda aksik etmeyin. Sevgilerle...

H. Galip Yılmaz ve R. Alkan Onaran / Kapalı Cezaevi-Bakırköy

Nihat Genç

na dikilir: "Kızım Zana, sus kızım, Zana yavrum, sus kızım!"... (Yıllar önce mecliste, meclisin yaşlı üyesi Sepoğlu, Kürtçe yemin okuyan Zana'yı sakinleştirmek için başkanlık kürsüsünden böyle bağırıyordu!"...

Yaşadığı felaketleri, yoksulluktan, sıkıntıdan, bizlere hiç sezdirmeden bir prens gibi, burnundan kıl aldırmadan, dimdik, bizimle, aramızda yaşadı Eşref. Acımasız açlığını, ahlaki bir dirençle, ortaklara dökmeden ve lanetle gelip hâlâ bir iş tutturamamış yüzlerce müdavimi olan bu kahvede 18 yaşında işini kurup, yani dünyaların sahibi oldu. Onlar bir şekilde devrim bu hayatı. Onlar için sonun yok. Kıvrımken baştan patlak veriç. Olsun, yine sorun yok.

Eşref girip çıkarken bizim ağzımızdan çıkan her söze kulak misafiri olur. Bizim hiç umursamadığımız bu sözleri Eşref, susup susup, gider-gelir düşünür, tartar, boşları toplar haldırır ve yeri gelir benden aşırdığı kelimeleri makineli tüfek gibi üstüme tutar. Ağzımdan rastgele çıkmış filan tartışmadaki kelimelerin anlamı ve şekli boşalarak ama çok doğru kullanılarak söylenmesi yüzlerce defa gülmekten yerlere yatırdı, bizi. Yani, Eşref fikirlerimizi nasıl anladı, nasıl değiştirdi, nasıl yorumladı, çok şey öğrendik...

Arada bir ziyaretime gelir. Ne tuhaftır hemen sıkılır, biz de. İşi, keyfi, morali yerinde, ama aradığımız belki de tiep o komi Eşreflik halidir. Komikliği tutkuyla yaptı. Uçurum kenarındaki çocukluğunun acımasız zehrinden, zekası ve şımşek gibi sevinçlerle, oktan fırlatılan ateşler gibi başka dünyalara atladı.

Bunca delik deşik, bozma yapıştırma hayat içinde, bir küçük komiden, dev bir kahraman olur mu? Oldu. Eğer, hayatınızın kökenine, sefil, çirkin yoksulluğunuzdan değil, saf duygularınızdan dayanak yaparsanız, bu içtenlik, dünyanızı ısıtan ateşlerin filizlenir okur.

Ve bu çocukların hayatlarını ne zaman irdelemeye, konuşmaya çalışsak, hayat hikayelerini anlata anlata, elimizde değil, birden ahlak hocası oluveririz. Hepimizi, sizleri, bizleri, bu toplumun ahlak ve sosyal hocalarını hâlâ bu küçücük kara böcek çocuklar yetiştirir. Bizim en mükemmel ve en hassas insan şeklini alabilmemiz için bu çocukların gözlerindeki bitmeyen kudret macununu günboyu izlememiz gerekir. 9, 10, 11 yaşlarından 20'li yaşlara kadar kan ter içinde uçurtma çıtasından ince kol, ayak bileklerivle koşturmaları, anlamaya çalıştığımız bu hayatın felsefesidir. Hayatı, bize hâlâ onlar öğretir, hayatı hâlâ bize, din, ideoloji, siyasel, eğitim, edebiyat öğretemez, hayatı hâlâ, çürümüş, yıpranmış, iğdiş edilip paçavraya döndürülmüş bu çocuklardan öğreniriz.

Eşref'in yeni doldurtamadı, onlarca komi günübirlik girdi, çıktı. Sonunda, 14 yaşında bir alikvan başkesen, Yasin, düştü kahveye. Cinayetten yirmi yıl yatmış çıkmış gibi. Girintili çıkıntılı suratı, bir kürek dolusu kaya çakılı düşünün. Ya da bıkaç pençe yapılmış eski kösele ayakkabıları. Kafası dört köşe, dört köşesi de şiş. Pabuçları bayat pideler gibi hamur, uzun ve lapşap, bu kadar büyük ayakkabı olamaz, mutlaka ayakkabının uçlarını gizli banka olarak kullanıyordu. Tam bir bela. Daha iki günde namı 'bu adam olmaz'a çıktı. Yüzü her an asık, kızgın. Sırtında sürekli bir çuval taşıyormuş gibi yan kambur. Kahve patronları, garsonlar gına getirdi, 'illallah' demekten, yaka silmekten yoruldular. Onlarca defa işten götüne tekme vurularak kovuldu. Yine patronların merhametiyle bir şans daha verildi. Yasin'de herşey vardı; heyecan, macera, avantür. Her gün bir vukuat, her gün yeni bir fıraldak. Kebap söylersin pide getirir, üstelik pişkin pişkin sırıtır. Gittiği yerden iki saatte gelmez, üstelik "benden ne istiyorsunuz" diye çıkışır. Para üstlerini karıştırır. Altıyüz liralık ekmek için kaşar diye bir milyon verirsin, üste kalsın diye. Bakkalı da sersemletir, dörtyüz lirayla kaşar içi ekmek yaptırır, altıyüzü cebe indirir, kahveye gelince bir de, ağbi 1200 lastu, ikiyüzü cebimden ödedim, der. Simit söylersin simit yoktu, poğaça aldım, üstelik bulamadım arka sokaktan aldım diye kendini acındırır, poğaça yüz lira daha pahalı, o yüz liraların hesabı akşama kadar verdin verdin bitmez. Masalardaki sigara paketlerine gizlice yoklar, hani bitmişse çöpe atacak, çakmadan içinde sigara olanları dahi atıp, yürütür. Bir, iki, üç, patron bağırır, garsonlar bağırır, müşteri bağırır... Yasin oğlum, nerde sigara paketi... Her gün gözleri dayaktan davul gibi şiş. Ertesi gün yine bıldığını okur.

Yasin, bu hayata girmek için üç-beş yıl daha bu tür küçük maymunculuklarla açmayı deneyecek hayatın kapısını, sonra, o da çaresiz kalıp, omuz vurup, tekmeleyerek kıracak, ama mutlaka girecek.

Yasin'in küçük pusluklarla kurduğu dünyası bizim de dünyamız oldu, nefesimizi tutmuş, işten atılmayı, dayak yemeyi, rezil olmayı göze almış Yasin'in bozukluklarını her gün birbirimize anlatıyoruz. Eşref'i çoktan unuttuk, Eşref, erenlere karışmış, eski mahallelerin camii hocaları gibi kaldı. Yasin, maceralarıyla çılgına çevirdi bizi. Kahveye geldiğimizde ilk işimiz, bugün Yasin'in bir vukuatı var mı? Akla hayale gelmeyecek hinliklar. Bakkal üşenmedi, bana kadar geldi, 'ağbi söylemeye utanıyorum, hani şikayet gibi olmasın, bu oğlanı bir daha bakkala göndermeyin!". Herkesi anında yiyor, hemen yiyor. O kadar seri üst üste sigara içiyor ki, bir gün sigara komasına girdi, bayıldı, hastaneye kaldırıldı. Her an her şeyi ısırıp kopartmaya hazır sert dişleri vardı. Belki bu çıkışsız hayatı yenmek için habire paso pislik yapmak zorundaydı. Diyelim kahveye genç bir kız gelmiş, bütün masaları bırakır, kızın masasının boş külüğünü bin defa temizler, diyelim kız masaya oturmuş, yüz defa elindeki çaputla kızın masaya abanmış memelerine doğru, belki on defa: "Hanımefendi bir müsaade et!"... Yasin her gün kovulur, kovulmazsa dayaktan işten kaçar, bir hafta sonra yine gelir. Kalvenin karşısında kendini öyle mahzun, yere bakarak, acındırır ki, patronlar yine merhamete gelir, işe alır.

İlk geldiği günler yanıma çektim: "bak Yasin, iyi çalışman lazım, burda senden önce bir Eşref vardı, herkes severdi onu...". Yasin: "Eşref'mi öldüm, bu alemde kendimden başka kral tanımam!"...

Dediği gibi oldu, bu alemin en çok konuşulan komisi oldu. Puştlukları, kaytarmaları, küçük hileleri, işi dalgaya almaları, işi boşlamaları, birer müthiş hikayeye döndü. Yasinsiz gün geçirmez olduk. Lakabı: Puştun Allah'ı olmuştu, kahvede bütün masallarda gün şöyle başlardı: "Ne yaptı gene Yasin!"...

Yasin'in insanın kanını donduran hikayelerinden yalnız bir tanesini anlatayım bir fikir versin. Bir misafirimle kahvenin karşısında pide yiyoruz. Yasin girdi içeri. Beni görür görmez kalabalık içinde bağırdı: "Tabii, sizin paranız var yiyorsunuz yağlı yağlı pideleri. Demezsiniz şu Yasin kardeşiniz açtır, garibandır, sabahtan beri ayaktadır!"...

"Tamam Yasin, sus Yasin!" deyip, hemen bir pide ısmarladım. Yasin hınzır hınzır sırıtarak gitti. Birkaç saat sonra yine yanımda beni yeni tanıyan misafirler. Yasin bağırarak; "Pide ısmarlayacağım deyip, yedin bizi. İki milyon pide parası verdim, hani ısmarlayacaktın. Benim gibi garibanın iki milyonunu iç ettin ağbi!"... Ismarladığım pideye tesekkür edeceğine üstüne iki milyon daha kakalamaya çalışıyor. "Lan Yasin öldürürüm lan seni" diye bağırıyorum yerimden!

Onunla sıradan bir konuşmamı özetleyeyim. Yasin'in belki en iyi böyle tanıtımı! Öğlen gelmişim, bir çay içip kaçacağım. Yasin, masaları toplarıyor, gözucuyla yüzüme bakıp pis pis sırıtıyor.

"Ne var lan niye sırıtıyorsun pis pis!.. Bu laflarla yüz bulup, yanı, "Nihat ağbinin keyfi yerinde" deyip yanaşır...

"Ağbi valla siz adam değilsiniz, (sigaraya uzanıp bir tane çeker). (Ve konuşmasının arasında bol bol felek, mına koduğumun kaderi, bu hayatı öldüreceğim, gibi laflar.) Ağbi valla ayaklarımın şişinden uyuyamadım. (Hemen ayakkabıyı, çorabı çıkarıp, şişmiş tabanları göstenr, yok böyle bir şey, yalan, sıkıyor...) (Sigaradan bir tane daha çeker.) "Aldın ya oğlum sigara...". "Ağbi şimdi sen kalkarsın akşama kadar sigaram yok... Bir sigara için bağırıyorsun bu garibana. Demezsin ki şu kardeşinin ayakkabısı yok, bir ayakkabı aldım... Tabii, sen iç çayını ohhh, kes kızları ohhh, gel kahveye geç komşlerle dalganı ohhh, biz burda akşama kadar başat okuyoruz. Tabii, biz garibanız. Sen dalganı geç" (Bir sigara daha çeker)... "Oğlum, yeter bir'dir sigaramı, kaç tane alacan!"... "Ağbi valla paket boş mu diye baktım. Bir sigara için bana bağırdın ağbi... Bir sigara için. Ama olsun. Yasin bu alemi .ötünden ikecek. Görecekesin ...". "Tamam Yasin, git hadi kafa ütüleme!"... "Git olduk şimdi değil mi ağbi, git olduk, biz seni ağbi bildik, şimdi git olduk değil mi, bunu unutmayacağım ağbi, demek git olduk!"...

Bir gün Yasin masalardan bir Camel paketi yürüttü, şef garson mevzuu çakızladı ve bir hışımla üslünü aramak için Yasin'in yanına koştu. Yasin, korkup sigarayı kucağına attı. Ben de gayri ihtiyarı yere attım, nedendir bilmem, sigara paketinin üstüne ayağımla basıp gizledim. Sigarayı Yasin'in üstüne bulamadılar. Yasin zırıl zırıl ağladı "bana iftira atıyorlar" diye bağırdı. Yarım saat sonra sigarayı gizlice almak için yanıma geldi, elini uzattı: "Ağbi demek sigara çalıyorsun, valla sana hiç yakışdıramadım, neyse ben delikanlı adamım, kimseye çıtlatmam..."...

Bir şekilde Yasin'in gizli tezgahına alet olmuştum. Acaip bir durum. Gizli tezgahların tadını Özal öğretti bize, acayip bir heyecan, kendimizi puşluklara daha yakın hissederiz. İşte Hürriyet-Sabah'ın hem editöryalan puşt, hem manşetlerinde puştlar, puştluğun bir esrarengiz çekiciliği... Suç ortağım Yasin beni gambazlayabilirdi ve yarım saat geçmeden kazık atıp bana neye uğradığımı şaşırdım. Bu esrarengiz ve karmaşık bir ruh hali değil, şeytanlığın çekiciliği. Belki de kayıtsız ve renksiz akan hayata karşı hain bir kumar oynamak, tezgahın içinde soğukkanlı kalmayı başarmak, bu tadın nerden geldiğini bulamıyorum. Belki de gizli tezgahlarda insan kendini ne yargılamak, ne de yanlışını düzeltmek ihtiyacı hisseder, yani puştluk yapınca dinleniyor insan. Yargılama, pişmanlık gibi düşünceler görünür ve aleni şeyler üzerinde yapılıyor belki. Başkalarına ve hatta kendine hiç hesap vermeden bir yığın küçük çakallıklarla boğuşmak, belki hayat bu... Aksine suç büyüdükçe, ıstırabı ve tat veren bir insani zevk, vahşi bir tat. Yasin'in efsanesi burdaydı. Ve bu kahvede onlarca delikanlıyı küçük suçlarına ortak edebilmeyi başarmıştı. Gizli ve güçlü bir iktidar kurmuştu. Artık öyle bir hal olmuştu ki, Yasin'e biraz daha yakın olmak, bu racon içinde bizim için de bir şekil yapmak, hava atmaktı. Bu anormal zevklerin haynna Yasin'i koruyorduk. Ama bir yere kadar.

Yasin yakayı ele verince, biz de kalabalık gibi genelden konuşuyorduk, "puşt, ibne, adam olmaz bundan, her zaman yaptıyor bunu, ikâr edin ibneyi!"...

Yasin'in cevapları ise tekti: "Sizden delikanlı olmaz, ulan hiçbinniz adam olmazsınız, dakkasında satarsınız adamı!"...

Ve cevabım: "Artis artis konuşma lan, bir değil, iki değil, kaçbr yapıyorsun lan!"... Yasin ağlamaklı, omuzları çökmüş, enerjisi bitmiş: "Siz adam değilsiniz ağbi, iki dakkada adam satarsınız, siz adam değilsiniz,..".

Bu çok doğru, biz adam değiliz, bizden bu küçük şeytana ortak olmaz, sanırım Yasin, kendine gerçek bir ortak bulana kadar çok fırın ekmekler yiyecek!...

Ve geceye doğru Yasin, birkaç yüz lira para üstü, birkaç tek tane Marlboro aşırmış olmanın sevinciyle, yani bereketli bir ekin kaldırmanın coşkusuyla, at nalı gibi tabanlarıyla gönboyu gevşemiş kaldırım taşlarını yerlerine çaka çaka son minibüslere yetişmek üzere koşuruyor... Bizler ise, ya bu akşam TV'de bir şey var mı, yaa valla bakmadım gibi yılgın sözlerle aynı kaldırımlar üzerinden ruhlarımızın leşini sürükleye sürükleye eve dönüyoruz!

Günübirlik onlarca komi geldi, gitti, Yasin'in boşluğu dolmadı. Bir gün kahveye indim, arkadaşım Oktay müjde verir gibi, "ağbi yetiş, yeni bir oğlan geldi, kafayı yersin, acayip, inanılmaz, nasıl fırlama sorma...". Adı: Evren. 80'de doğmuş, bu yüzden, çalıştığı önceki yerlerde namı diğer Paşa olmuş. Paa beni hiç tanımıyor. Oktay "ağbi geliyor hazırlan" dedi. Paşa, önümüzdeki kilitten toparlanıp: "beni tanıyor musun, ben Türkiye'nin en büyük yazarıyım!"... dedim.

İp koptu, masa aralarında mahzun mahzun başı yerde dolaşan Paşa, elektriği aldı, birden açıldı: "vaaaayrı Türkiye'nin en büyük yazarı hoş geldin!" dedi.

Ne bok yedim, ben de bilmiyorum, Paşa geyiğin Allah'ını bulmuştu, sokakta bağırıyor, masalara bağırıyor, kahveye geldiğimde taa karşıdan bağırıyor: "bakın bakın Türkiye'nin en büyük yazarı geliyor!"... Türkiye'nin en büyük yazarı değil de, Türkiye'nin en büyük delisi gibi, nasıl eğleniyor benimle, nasıl dalgasını geçiyor, gülmekten yerlere yıkılıyor,.. Tanıdık tanımadık bütün masalara tek tek gidip, dalgaya alarak beni gösteriyor: "Orda bakın, Türkiye'nin en büyük yazarı!".. Dönüp bakıyorlar. Paşa: "Türkiye'nin en büyük yazarı, el salla... el salla görsünler!..."

Masaya zırt pırt damlıyor: "Ağbi sen var ya bu alemin en büyük yazarısın!" sonra gülerek kaçıyor. İçeri gidiyor, şef garsona, kahvenin müdavimlerine, katıla katıla gülerek: "Dışarda bir adam var, kendini yazar sanıyor, ben de veriyom gazı veriyom gazı, bir şişiniyo, bir şişiniyo!"... "gelin gelin bakın nasıl şişiniyo!".. Kahve kapısında toplanıyorlar, müdavimlere gizlice dirsek atıp, bakın nasıl şişiniyo: "Türkiye'nin en büyük yazarı, hooop, buraya bak Türkiye'nin en büyük yazarı!"... Yerlere yatıp gülüyor.

Paşa'yı çağırdım, Paşa, her masaya gidip hergün söyleyeceksin. "Türkiye'nin en büyük yazarı!"... Paşa, istisnasız sokakları geçenlere, masada tavla oynayanlara, bakın bakın orada Türkiye'nin en büyük yazarı!.. Tavla oynayanlar şaşkın şaşkın ve çekinerek bana bakıyor, Paşa'nın makarasından kurtulmak mümkün değil!.. Yeniden kahveye dalıyorum. Paşa sokağa doğru bağırıyor: "Vay anam vay, Türkiye'nin en büyük yazarı gelmiş!.."...

Paşa benimle dalgasını geçerken, bir gazetede tesadüfen benim bir röportajı okumuş. Şaşırdı. Eline aldı, inceledi, resme baktı, bana baktı. Gazeteyle masama geldi: "Ulan sen, hakkaten yazarmışsın!"...

Orada ne oldu, bilmiyorum, Paşa çok sevdi beni, her gün şiir yazıp yanıma geliyor, şiirleri masalara okuyor, yoldan geçenlere okuyor... Baktım baş edemiyorum Paşa'nın şiirleriyle, misafirlerim gelince çağırıyorum Paşa'yı, oku Paşa, yazdığın şiirleri...

Önce, benim için yazdığı şiirleri okuyayım!

"Konur Sokağın Kaldırım Taşları/ Nihat Genç'in Zalim Bakışları/ Cebinde Yoktur Parası/ Sırtında Bıçak Yarası/ Türkiye'nin En Büyük Yazarı...

Diğeri:

"Hapishanelerde Resmim Var/ Konur Sokakta İsmim Var/ Bu daha ne ki/ Hey Yavrum Hey/ Avrupa'ya Açılacağızı"

Eşref iyi insan oluşuyla, Yasin puştluklarıyla gerçek bir ün yapmıştı, ama şimdi herkes Paşa'nın şiirlerini konuşuyor!..

Bir diğeri:

"Dün gece yalnız başıma/ Geçmişimi düşündüm/ Geleceğime Bıçak attım!

Bir diğeri:

"İnsanlar aşık olur/ İnsanlar düzülenler/ İnsanlar kavga eder/ İnsanlar karıya kıza tat atar/ Olmaması lazım/ Ama olabilir de!"...

Bir diğer şiiri:

"Kırmızı ruju Karanfil sokaklar/ Aşağılık şerefsiz iftiralar/ Şimdiden reddediyorum aciz insanları/ Ben deniz kadar yükseğim/ Ankayan anlasın/ Bir ülkeden diğer ülkeye bakıp/ Işıklarını yandığını görürüm!..

Diğer şiiri:

"Herkes bir yol bulmuş gidiyor/ Kimi ağlıyor kimi gülüyor/ Kainatın boş olduğunu kimse görmüyor/ Ankasına bakmadan gidiyor/ De mi?

"Dün gece oturdum hüzünlendim/ Aşık olunca hüzünlenir insan/ Hüzünlenince aya bakar üzülür insan/ Oe mi?

Diğer şiiri:

"Dağlarda gezer ormanlarda yürürüm/ Sigara içer türküler soylerim/ Ben içimden halay çekerim/ Sen şöylesin sen böylesin diyen insanlara manmanı/ Sen gelirlerin beni izlediğini görürüm/ O da olmadığı gibi dağlara bakıp kendimden geçerim!"...

Paşa benim Leman'daki yazılara da takıyor, kahveye gelir gelmez bağırıyor karşıdan: "Nihat ağbi, suçlu cumhuriyet liselerdir" sonra masaya dönüp: "Nihat ağbi öyle diyorsa, öyledir!"... Yanıma gelir. Ben seni anlıyom ağbi. Sen siyasetini bulamıyorsun. Neydi o eski siyasetler. (Ağzıyla vuuuvvvvv yaparak) sağcılar, solcular, ulan eskiden ne solcular, ne sağcılar vardı, hiçbiri kalmadı, hepsi birbirine karıştı... Ve Paşa yavaş yavaş karşıdaki kitapçıya girip çıkmaya başladı, benim raftaki kitapları gördü... (Orhan Pamuk ve Ahmet Altan diyemiyor, karıştırıyor.) Ben seni anladım ağbi, o Orhan Altan ibnesini senin üstüne koymuşlar. Ne istiyorlar senden, kıskanıyorlar değil mi? Ben de oturup Paşa'ya, bana koyulan sansürleri anlatıyorum, beni, kim, hangi dergide yasaklıyor, kim adımı vermek istemiyor, kimler korkuyor, benim adımdan neden korktuklarını tek tek anlatıyorum Paşa'ya. Yüzüme karşı kaç tane profesörün, yazarın, sanatçının beni ne kadar çok sevdiğini, ama mikrofon dayadıklarında adımı vermediklerini, ve bunların örneklerini, isimlerini tek tek söylüyorum. Paşa: "Vay orospunun çocuğu o da mı?"..

Sonra Paşa, sırtıma vurdu, sen üzme kendini ağbi, arkanda ben varım, ben seni anladım ağbi, sen lafını esirgemiyor sen hakkaten dobra adamsın, şimdi ben sana bir şiir yazacağım ağbi, bu puşt pezevenklere çıkartıp göstereceksin, 'alın ulan alın"...

Yazdı getirdi şiiri, adı: Çünkü ben Nihat Genç'im...

"Denizlere basarak geldim/ Kamyon kasalarında geldim/ Ağır Cezalarda Avukatsız yargılanarak geldim/ Çünkü Ben Nihat Genç'im/ Anadolu'dan geldim...

Böyte böyle bir ay şiir taşıdı bana Paşa. İşte bir tanesi daha.

"Bu aşkı önce hayalimden geçirdim/ Sonra mahkeme tutanaklarına geçti."

nihatg@leman.com.tr

LeMan
SAYI:615
29 AĞUSTOS 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şb.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FIDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Giresun İÇÖGLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacio ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAVIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayla Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Meri HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayırımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müşteri: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA • Tel: 0.212.292 94 50-51 • Fax: 0.212.292 44 91 •
Abonelik İçin: Tel: 0.212.292 95 65 - Fax: 0212.245 38 06 • Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

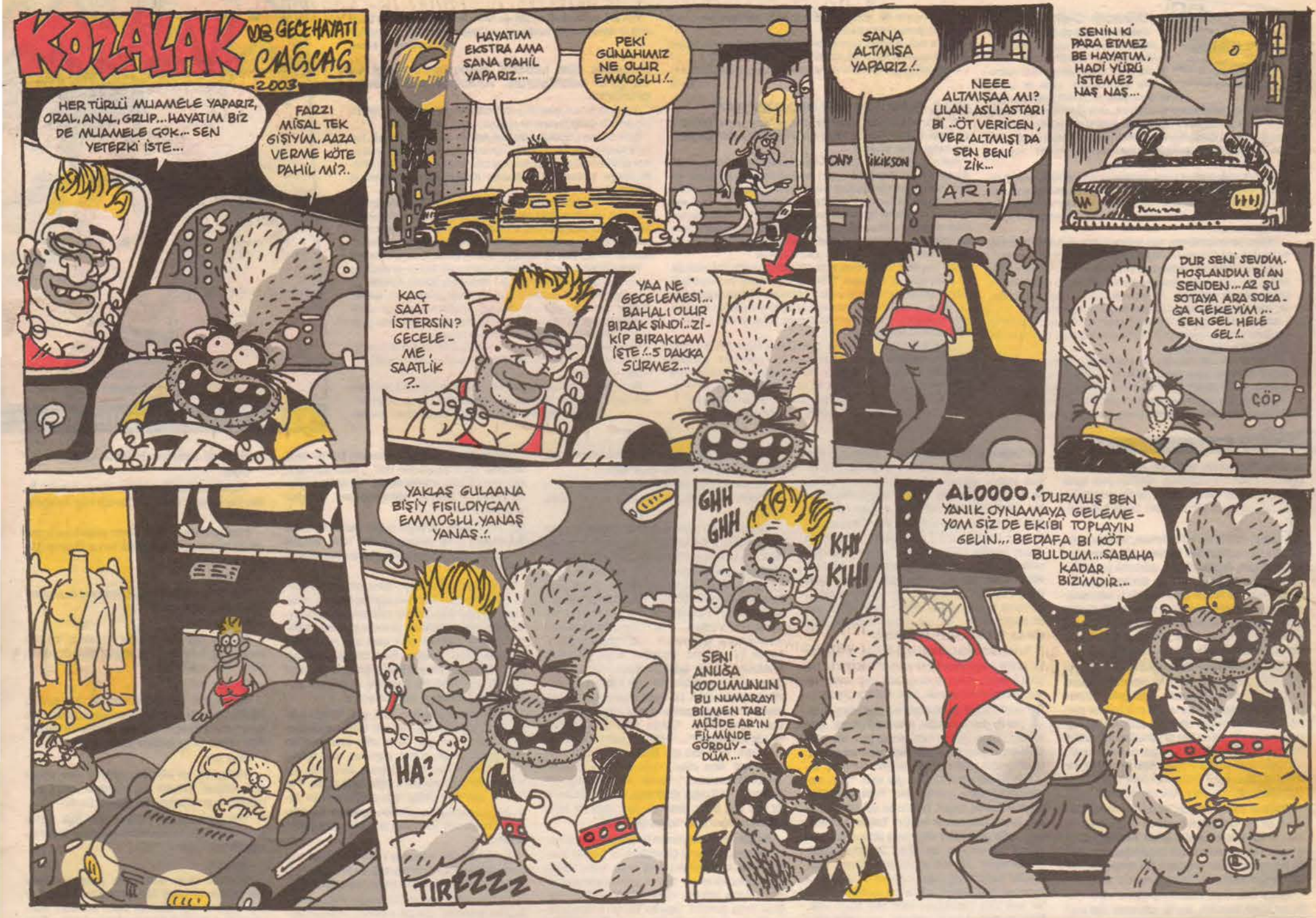

10 Eylül tarihine kadar İzmir Fuarındayız

İmza ve söyleşi programımız

30 Ağustos Cumartesi
Gürcan YURT
(Robinson ve Cuma)
Cengiz AKIN
(Cabbar Baba)
Saat: 16.00-19.00

30 Ağustos Cumartesi ve izleyen günler
Suat ÖZKAN
Mehmet Çağçağ

31 Ağustos Pazar
Kaçak Yayın Söyleşi
Saat: 17.00-19.00

3 Eylül Çarşamba
Teoride ve Pratikte
Bahadır BOYSAL
ve Atom yazar-çizerleri
Saat: 17.00-20.00

3 Eylül Çarşamba
Can BARSLAN
Saat: 14.00-18.00

5 Eylül ve izleyen günler
Tuncay AKGÜN
Güneri İÇOĞLU

6 Eylül Cumartesi
Cezmi ERSÖZ
Saat: 16.00-18.00

Fuar süresince Uzay temalı LeMan karikatür sergisi..

Ayrıca bu süre boyunca, yazar, müzisyen, sanatçı konuklarımız olacak. İstanbul LeMan Kültür'den masalarımızı, sandalyelerimizi, çayımızı, kahvemizi alıp geleceğiz.. Kitaplarımızı, posterlerimizi, tişörtlerimizi imzalayacağız.. İzmir'de ki ve İzmir'e yolu düşen okuyucularımızı bekliyoruz...

Yer: İzmir Fuar alanı Lozan girişi, Pakistan pavyonu yanındaki yeşil alan.
(Bu etkinlik İzmir Belediyesi'ne bağlı İZFAŞ-LeMan işbirliğiyle gerçekleştirilmektedir.)

Akşamsefası

617

5 Eylül 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/36 - 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

BANKACILIKTA YENİ HEDEF ÇOCUKLAR

Yurdum insanı teknoloji ve buna bağlı yeni uygulamaları kullanmada sınır tanımıyor. Bugün ortalama gelir yoksulluk sınırlarının altında yüzbinlerce insanın her birinde dizi dizi, beşer-onar kredi kartları, taksitli kartlar var... Bu insanların ailelerinin her üyesinde büyük-küçük, ilkokul, ortaokul çağlarındakiler dahil cep telefonları var; bırakın yetişkinleri küçüklerin sağlığına önemli hasarlar verdiği kanıtlanmışken hem de... Yüzbinlerce insan kredi kartı mağduru, faiz ödeme güçlüğü içinde, çaresiz... Sağımıza, solumuza, hatta aynaya baktığımızda bu dehşet çukuruna düşmüş insanları her yerde görmüyor muyuz? Velhasıl anormal bir tüketim çılgınlığı, manyaklığı almış başını gidiyor... Çocuklara banka kartı uygulaması onların sevdikleri çizgi karakterlerle cezbedilmesi ve bunun reklam kampanyası bize aşağıdaki espriyi buldurdu... Uygulama elbette böyle değil ama önümüzdeki birkaç yıl içinde hele böyle bir ülkede olmayacağını da kim garanti(!) edebilir? Sonra yine Leman demişti demeyin...

Bayıl Gülü

FEYHAN GÜVER

hisseli harikalar

kemalkenanergen

bokubok@hotmail.com

Kültür ve Turizm Bakanı : Cahil turistlere bakmıyo demek ki. Eee meşgul adam tabi, doğaldır...

Alkış : Aynı sesi ağızla da çıkarmak mümkün aslında. Hem unutmamak lazım ki sanatçının da gülmeye hakkı var.

Çömlek : Çanak'ın soyadı... Bilirsiniz çok meşhur bi lavuktur kendisi. Ne iş yapar bimem ama...

Rus Ruleti : Kumarda kaybeden aşkta kazanır bir Amerikan atasözü değilse ben de bu hayatta hiç bi bok öğrenmemişim demektir..

Cenaze İlanı : Bayandan satılık merlium. Çok az kokuşmuş...

Büyükelçi : Naapalım, küçüğünü gönderdik kafasını kesti ipneler..

Plaj Voleybolu : Kızlar zaten yıllardır mayo giyiyodu ama seyircinin de cıbıl olması ayrı bi fantaazi oluyo canım...

Saz Aşığı : Yanlış alete aşık olmuşsun be usta. Gitara aşık olsan ne manitalar çıtlatıcaktın halbuki...

Anaç : Kuku sahibi babacan...

Kola : Gömleği hiç yıkamadan giymek de aynı etkiyi yaratıyoken bu ülüne niçin boş yere para veriyoruz kardeşim diye düşünen bir sürü erkek var lan. Ne tiksinç dimi hanımlar?..

Karafatma : Pembe olsaydı gene Fatma diyecek miydik hiç emin değilim doğrusu...

Narkotik : Cüvara neyin içmeyi alışkanlık haline getirmiş kişileri yakalamayı alışkanlık haline getirmiş olmak da sonuçta bir alışkanlık diil mi yani?

Koyu Fenerli : Ne saçma. Sanki açığı var da...

Oksijen Maskesi : Kimyasal saldırıdan sonra maskeli balkoya gidelim mi lan? Fırsat bu fırsat dermişim desem ya diyen bi tip diyesim geldi...

Karanfil : Koyun vibratörü...

Alfabe : A, B, C, Ç, D, E, F, G, Yumuşak G, H, I, İ, J, K, L, M, N, O, Ö, P, R, S, Tükürüklü S, T, U, Ü, V, Y, Z demekten çok daha kolay olduğu kesin. Göründüğünden daha büyük buluşmuş, afferim...

Toprak Bütünlüğü : Endonezya gibi parça pinçik adalardan oluşan bi ülkede yaşıyo olsaydık epey bi kafayı yerdik heralde... Bakın mesela ben yemişim bile galiba...

Koşu Bantı : Aniden durursa tam karşıdaki rafta yara bantı var, onu kullanırsın...

Derviş : Vaau, demek geleceği de söyleyebiliyosun haa?!. Eee? Tel mi o zaman beyankıl, de bana vişi...

Kuşluk Vakti : Haydi serçeler bu fırsat kaçmaz. Uçun, ötün, sıçın, kaçın anasını satiim...

Fotomodel : Bizim hanıma 6 tane vesikalık lazım be apla. Foto Venüs'e bi gelebilicen mi sevabına?.. Parası neyse verirük...

Kutu Kutu Pense : Çocuğu böyle antin kuntin şeylere özendirerek büyüten, sonra neden böyle nalbur oldu diye de gocunmamalı bence. Yerse. Elmamı yerse arkadaşım oookuur arkasını dönse hahaha cümlenin şirazesi hepten kaydığı halde şu yazmakta olduğum kelimelere kadar okumakta ısrar eden, bununla da yetinmeyip okumaya devam eden okurun da tadına doyum olmuyo doğrusu...

Keçi Leblebileri

Arzu K. : Sktir lan kazayı ben yapmadım ki. Taksici geldi bana çaptı...

Ercüment C. : Şimdi yalan yere yemin ettimse bana abi valla billa bak...

Fatoş H. : Dayak da neymiş ayol? Bağdaşı mı burası?..

Ruhi B. : Aslında kimse çekirdeği sevmez abi. Bakma sen, alışkanlık olmuş işte...

Kenan K. : Fener 'i Tunşay çampiyon yapıcak olum, görürsün...

Emre R. : Bu kızın aynısıyla çıktım abi, ama onun ikizi vardı...

İpek K. : O kim oluyo da benim kim olduğumu soruyo ki aslında yani?..

Bedri D. : Yetemi apbrma benim şerefsiz herif...

Vildan Y. : Bence de, inçanları susa teşvik ediyolar bi anlamda...

Yusuf Y. : Psikolojik filan diğil abicim, kesinlikle kalp krizi geçiriyorum lan...

Alev A. : Boyla kilo arasında yirmi santim olucak. İdeali odur...

Aslan K. : Bizim orda iki muhtar var lan. Biri gerçek muhtar da, biri muhtar bile diğil...

Barış Ü. : Yüzünü gören şenlik

Niyazi B. : O vakitler Arabistan'da kız çocuklarını kuma sokuyormuş cahiller...

Sebastian : Kızın abisi varmış hocam, hem de erkek...

bokubok@hotmail.com : **Tanıdığınız keçilerin parlak leblebilerini, isim & soyisimleriyle birlikte bana gönderin. Burada kendilerini deşifre & rezil edelim, gülelim & eğlenelim... Hadi & baklim...**

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Amerikalı ailelerin "çocuklarımızı geri istiyoruz" kampanyasında yükselen sesler çoğalıyor. Aileler Amerikan askerlerinin Irak'tan hemen geri çağrılmasını istiyor.

"Seni sevmiyorum" dedi yalanmış..ABD, gerçekte en çok Türkiye'yi seviyor(!) Onu hep yanında görmek istiyor(!)Türkiye'siz edemiyor, adım bile atamıyor!!??..

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, Irak'a asker gönderilmesini şans oyuna benzetti.Özkök, "Bu milli piyango gibi bir durum, alırsak belki çıkar, almazsak hiç çıkmaz" dedi..

MGK'ya "psikolojik savaş" yetkisi veren "gizli yönetmelikle" bir yaşımıza daha bastık. Meğer hayatımız psikolojik savaşlar içinde geçip gitmiş...

Atletizm çoşkusunu Türk halkının kalbine sokan altın kadın Süreyya Ayhan Dünya ikincisi...

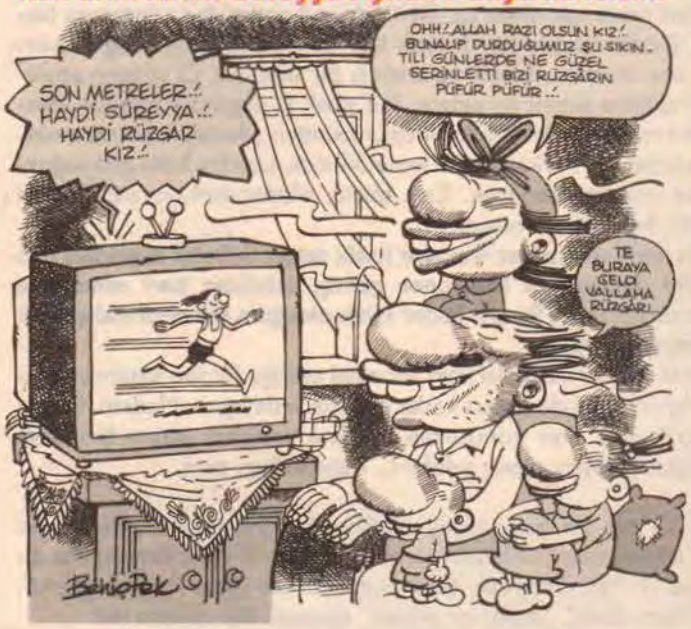

ÖZGE SAMANCI

İP, ÜGD ve ADD'nin oluşturdukları "kızıl elma koalisyonu" miting yaptı..

40 SATIR

(Her özel isim, potansiyel markadır!)

* George Bush, Kuzey Kore'nin de bir kuzeyi olduğuna inanmak istemiyomuş...

*** Usame bin Ladin'e oruç tutmak hiç zor gelmiyodur dl mi?**

* Tayyip Erdoğan, emekli generallerin orduyla ilişki kesmelerine şerh koymamış...

*** "Hakim" öldürüldü, ardında sadece "El" bıraktı.**

* Birisi Deniz Baykal'a "Hizipte muhalefet eşanlımlıdır" dese ya...

*** Cem Uzan'ın hayatında tek iyi giden şey İstanbulspor...**

* Saddam diyordur ki şimdi "Bütün dünya nereye kayboldu ya..."

*** Rauf Denktaş, Anadolu'yu arkasına atacağına, biz onu bl süre Anadolu'ya alsak...**

* Meğer Ecevit'i yaşlandıran iktidarmış...

*** Süreyya Ayhan, ömründe ilk defa önünde bir kıç gördü, dünya ikinciliği önemlidir, kutlarım...**

* Demirel "Bana yönetecek minik bir ülke gösterirseniz, susarım" demiş...

*** Biraz daha bekleseydiniz, Eurovision, Tarkan'a katılacaktı nasıl olsa...**

" David Beckham "Bana futbolu öğreten Vedat Özdemiroğlu'dur" dese, inceden ben de sebepleniriim...

*** Eminem Eminem, global köyümün güzeli, Anneler Günü'nde konser ver Eminem...**

* Madonna zaten küçükken de "kızkıza" dans ediyomuş...

*** Kazak kızların rüyası: Kenan İmirzalioğlu...**

* Beşiktaşlı Ronaldo, bir şirketin faydalı genel müdürü gibi...

*** Beşiktaşlı Zago ise aynı şirketin istenmeyen adamı patronla görüştürmeyen, zaman zaman da dışarı tahsilata çıkan, daha da faydalı koruması gibi..**

* Charles Bronson gibi adam, böyle sakin mi ölecekti...

*** Acaba Helin Avşar, kimin kardeşiyle beraber?..**

* Peki Uganda Devlet Başkanı İdi Amin'in 1975'de Suudi kraliyet cenazesine İskoç erkeklerinin eteklerinden giyip katılması...

*** Süha Özgermi, jürisiz yaşayamaz hale gelmiştir zaman içinde...**

* Elvis Presley, kamyon şoförü olmadan önce işsizmiş...

*** Bi dönem Hülya Süer'le Hülya Sözer karıştırılırdı...**

* Abdullah Gül, acaba kendi başbakanlık dönemini için için Erdoğan'ınkiyle kıyaslıyo mudur?

*** Eflatun Nuri ağbimiz, belgeseli yapılacak adamdır...**

* Yıldız Tilbe'nin sesi organik gıda gibi...

*** Can Ilgaz'ın yastıkla kafama vurması ve "Çocuk olmanın tadını çıkarıyorum" demesi..**

* Futbolda frikik kaldırılsa, bu karan hepimiz saçma buluruz ama en çok Pierre von Hooijdonk üzülür...

*** Haydar Dümen'in saç kesimi "duayen başı" tarifelere girse ya...**

* "Teveccüh" sözünü de Ajda Pekkan'ın nevresim reklamıyla kapmıştık...

*** Ben çocukken Bahar Erdeniz'e de aşıktım...**

* Metin Ersoy, Kalipso Kralı ama maalesef Kalipso diye bi halk yok...

*** Bi kere Polonya, Şili'yi 8-0 yenmişti, Gırgır'da "Sekiz çekti Polonya, aman biraz kolonya" diye bi espri çıkmıştı, galiba Suavi Sualp'indi...**

* Acaba "Dasti" hâlâ kuaförlük yapıyo mu?..

*** "Pantolon"u Metin Fidan cinleri çizdiği haftalar daha çok seviyorum, cin mi neyse "onnar" artık...**

* Mister No'ya "Mistır No" diyeni de sevmem...

*** "Yaşadığı küçük şehrin önde gelen sakinlerine 'Kaçın! Herşey açığa çıktı!' yazılı birer pusula gönderdi. Ertesi gün, dört kişinin tası tarağı toplayıp şehri terkettikleri görüldü." -Mark Twain...**

* N'olursa olsun, en büyük golcü Gerd Müller'dir, çünkü çocukluğumuzun golcüsüdür...

*** Vedat Özdemiroğlu merak eder, niye hep "3-5 kendini bilmez" denir de bi kere de "4-6 kendini bilmez" denmez?.**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Aksamsefasi

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Sıkılhan senden bi koşu 400 tane kalem pil almanı istiyorum çocuğum. Bunların 200 tanesi bizde dursun, kalan 200 taneyi ise anneannene götürmen gerekiyor. Yalnız bütün bunları bi koşu yapmalısın, fazla vaktimiz yok... Yapabilicek misin, evet?

- Ne işe yarıycak ki o kadar pil. Yoksa annannem artık pille mi çalışıyo?

- Dalga geçmemelisin Sıkılhan, bunu yapmamalısın çocuğum. Evet annannen yaşlı bir insan olabilir fakat bu bize kendisini oyuncak bebeklere benzetme hakkını vermiyor değil mi... Mizah bu değil genç adam...

- Tamam da anne, aniden bu kadar pil tüketmek sağlıklı bir şey mi...

- İstanbul'da elektrik kesileceğine dair söylentiler dolaşıyor Sıkılhan, pilleri onun için alıyoruz. Ni York ve Londra'dan sonra sıra bizdeymiş. Sistem analistimiz Torrak bey de bu sıralamayı doğruluyor. Kendisi son derece sistemli ve analitik bir insandır. O yüzden söylediklerini ciddiye almak gerekiyor. Ne yazık ki uygar bir şehirde yaşamıyoruz çocuğum, elektrik kesinti'si yüzünden çıkacak kaosta zannetme ki insanlar Ni Yorklular gibi kenetlenicek, Londra halkı gibi soğukkanlılığını muhafaza edecek. Çok büyük olaylar bekliyoruz; Torrak bey de bu beklentileri onaylıyor...

- İyi de anne elektrikler 4 saattir kesik zaten. Sokağın başındaki trafoya freni patlayan bi kamyonet girmiş, sabahtan beri semtimize elektrik verilemiyor. Şu ana kadar tanık olduğum tek anormal şey de senin konuşmaların...

- Torrak bey konuşmalarımın anormal olduğu fikrine katılmıyor Sıkılhan. Ayrıca seni de yeteri kadar analitik bulmuyor. Madem 4 saattir elektrik yok, niye konuşmayı uzatarak kıymetli şarjını bitiriyorsun... Kapat bakıyım çabuk telefonu. Kapamalısın evet...

- Alo Sıkılhan kardeş merhaba ben Hırgürkan... Benim telefonu sana yönlendiriyorum şimdi, St Tropez'den Jessica diye bi hatun arıycak, buna İngilizce olaraktan "hev yu törki", "kam törki", "bizim ev müsait" diyosun sen tamam mı?

- Tamam değil, niye böyle bir şey yapıyorum ben?

- Hani Acun Fırarda programında Acun yoldan bi kızı çevirip o haftanın şanslı Türk genciyle konuşturuyo ya, bu haftanın talihli Türk genci benim işte. 172 bin tane mesaj attım programa, sonunda şans yüzüme güldü... Avrupa arenasında boy göstermenin haklı gururunu yaşıyorum...

- Çok yaşa.. Bu gururu niye benimle paylaşıyosun onu anlamadım yalnız...

- Benim İngilizce şu aşamada yeterli değil, kursa yazıldım geliştiriyorum ama. Sen hatunu buraya gelmeye ikna edersen hızlandırılmış programa geçicem. Bu güzelliği yapıcaksın artık kardeşine. Karşılığında ben de sana Acun Fırarda programının eski kasetlerini veririm İtalyanca'nı filan da geliştirirsin. Hadi şimdi kapat telefonu, Jessica arar birazdan meşgul çalmasın...

- Alo Sıkılhan, Bunalgül ben. Alo, biliyo musun, içimdeki sesi dinlememeye karar verdim ben Sıkılhan. Neden dersen, çok saçma sapan konuşuyo yaaa. Herkesin içindeki ses "Kendine spor ayakkabı al, dilediğince tüket ki özgür olasın, buklelerin daha belirgin olsun, kontör al, yürek börek" felan diye konuşuyo. Benimki dün gece bana durduk yere "Kızım seni manyak ediyolar, bakma şu reklamlara, okuma o boktan dergileri" dedi. Bu benim iç sesim olamaz ki. Aynen senin gibi kıl kıl konuşuyo. Saçma ama di mi? Niye içimden gelen ses sen gibi konuşsun ki... Çık içimden Sıkılhan.

- Biraz daha kalıyım be Bunalgül, daha yeni girdim. Hehe...

- Ağuu. Yığıvrençsin Sıkılhan, hemen olayı cinselliğe getirdin. Yanlışlıkla lastikli kelimeler kullanmış olmam senin o lastikleri çekiştirmeni gerektirmiyo tımam mı? İlkellikte birincisin, artı, ayılar büyütmüş seni.

- Buklelerin daha belirgin olsun, gönlün neşeyle dolsun Bunalgül. Çıkıyorum ben...

skilhan@leman.com.tr

KATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

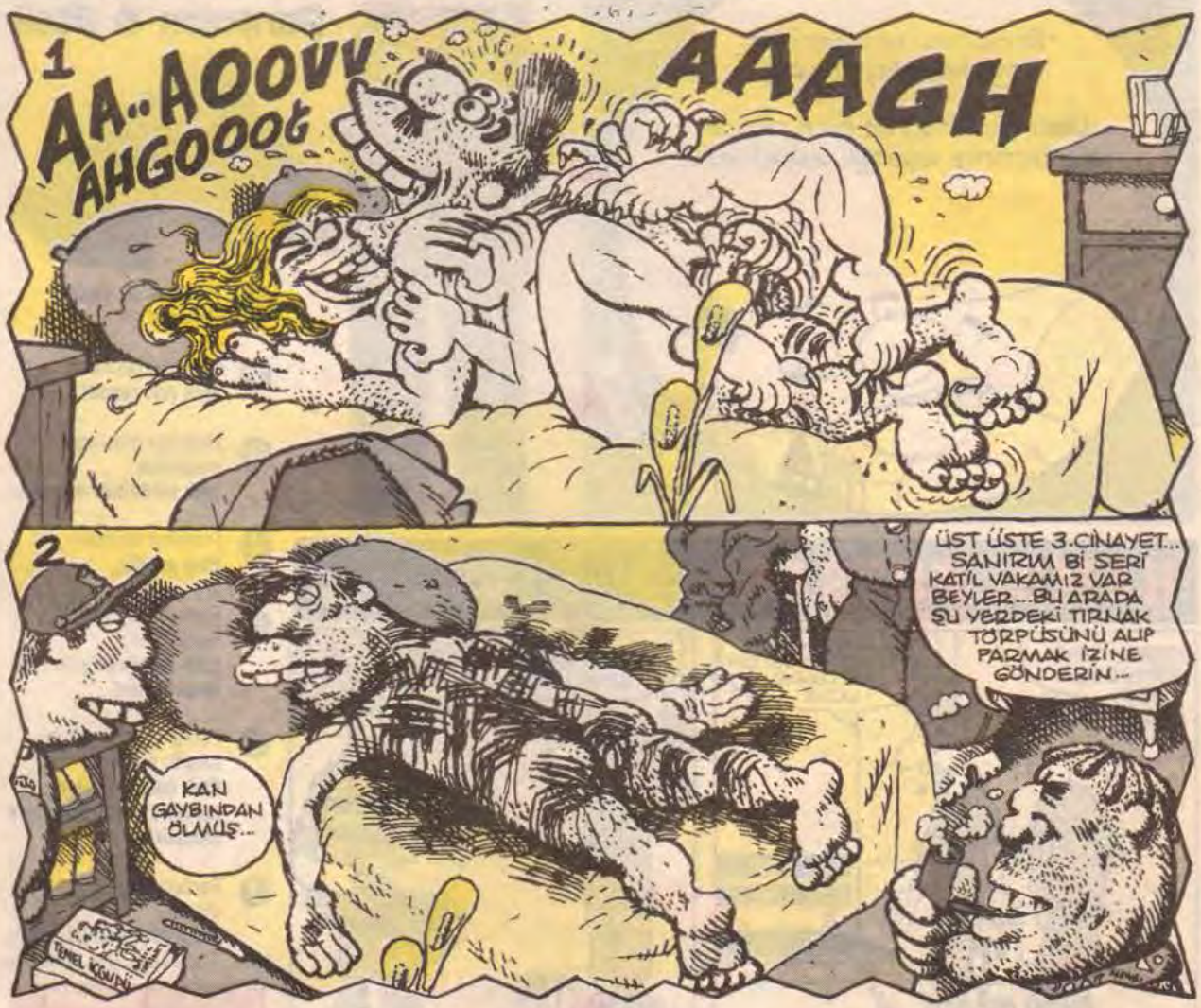

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

İki Resim Arasındaki 7 Fark

1. Pantolon diz yapar... **Etek giz!..**
2. Pantolon resmidir... **Etek yarı resmi!..**
3. Pantolon indirmek inestetiktir... **Etek kaldırmak estetik!..**
4. Pantolon bürotiktir... **Etek erotik!..**
5. Pantolon ağı patlar rezillik olur... **Etek havalanır güzel bir sürpriz olur!..**
6. Pantolon olsa olsa iş tulumu olabilir... **Etek entari, döpiyes, tayyör vb. çeşitlemelere sahiptir!..**
7. Pantolonu gösteren ütüdür... **Eteği gösteren götüdür!..**

(Komple Çağçağ. teşekkürler)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU
vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

PANTOLON

metinfidan

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

1. ÖYKÜ

Hayat bir örtünün altına saklanmaktan ibaret olmalıdır kimi zaman

Manolya barber salonunun sahibi bu sırrı ölene kadar taşımak istemiyordu aslında... Ama Salkım bey bu konuda ısrarcıydı...

KESİNLİKLE OLMAZ...

Her sabah arkeden dükkana gelir, barber örtüsünün altına girer ve traş olurdu... Bazen saç bazen sakal...

ISRAR ETME LÜTFEN...

Her sabah... Her gün...

SALKIM BEY, BU BÖYLE NE KADAR DEVAM EDEBİLİR Kİ... BENCE İNSAN İÇİNE ÇIKMALISINIZ...

YAPAMAM USTA...

BİTİRİRLER... KOPARIRLAR BENİ... DARMADAĞIN EDERLER... SENİN BU ÖRTÜNÜN ALTINDA HUZURLU - YUM BEN...

AMA BU ÖRTÜ SONUNDA SENİN KEFENİN OLACAK SALKIM!.. HERŞEYE RAĞMEN DURUMUNU KABULLENMEN VE GÜÇLÜ OLMAN GEREKİR ANLADIN MI HA!..

ÖYLE Mİ DİYORSUN?..

Barber örtüsü altında geçen yıllardan sonra Salkım bey ikna oldu ve o gün ilk kez insan içine çıktı...

ANAAAM!.. BU NE!..

OHAA!..

NE LA BU?.. ÜZÜM MÜ LA BU HERİF?..

OOH! ÇOK SEVERİM ÜZÜMÜ SALDIRIN!..

HAYIIIR!..

KORUK DİİL DİMİ?..

DEĞİL, KOPARR...

ERBER

SALKIM BEY!..

SENİ SUÇLAMIYORUM BENİM İYİLİĞİMİ DÜŞÜNDÜN BELKİ AMA... HERKES... AA... TANELERİM TEK TEK... IIH!..

2. ÖYKÜ

Hayat bazen de dondurulmak ve yeri geldiğinde tekrar kullanılmaktır...

UFF!.. ÇOK SIKICI... BU NE BİÇİM DÜĞÜN YA?..

HİÇ KİMSE OYNAMIYOR...

HAYDİ HERKES!.. HEPİNİZİ KASAP HAVASI İÇİN PİSTE DAVET EDİYORUZ...

GRUP ZAPOKAK

LAY LAAY LA LAY LAY LAY LA...

NE MİSKİN KİTLEYMİŞ BU BE!..

...Derken...

AÇILIIIN!.. PİSTİ BOŞALTIN...

BU NE YA?..

SÜPERFRES HALAY

ÇIKARALIM PAKETİNDEN... YAVAŞ... YAVAŞ...

ODA SICAKLIĞINDA ÇÖZÜLMELERİNİ BEKLİYCEZ DİMİ ABİ?..

İŞTE BAŞLADILAR... DÜĞÜN CANLANIR ŞİMDİ...

DONDURULMUŞ HALAY... SÜPERFRES ÇIKARMIŞ... KIZGIN YAĞDA DAHA ÇABUK ÇÖZÜLÜYORLAR AMA BÖYLE DE OLUYO...

DONDURULMUŞ TANGO DA VARDI AMA UYMAZ DİYE ALMADIK...

Akşamsefası

10 Eylül'e kadar İzmir Fuarındayız

10 Eylül tarihine kadar İzmir Fuarı içinde açık alanda kuracağımız, geçici LeMan Kültür'deyiz...

5 Eylül ve izleyen günler
Tuncay AKGÜN
Güneri İÇOĞLU

6 Eylül Cumartesi
Cezmi ERSÖZ
Saat: 16.00-18.00

7 Eylül Pazar
KAÇAK YAYIN söyleşisi

Fuar süresince Uzay temalı LeMan karikatür sergisi..

Yer: İzmir Fuar alanı Lozan girişi, Pakistan pavyonu yanındaki yeşil alan.
(Bu etkinlik İzmir Belediyesi'ne bağlı İZFAŞ-LeMan işbirliğiyle gerçekleştirilmektedir.)

AKSARAY PAŞAOĞLU

SKİN, SKUNK ANANSİE

Başlığı okuduğunuzda cevap olarak içinizden: "Hasittie, ruspçuççu anansie skink skunk." diyeceğinizden eminim. Fakat mesele hiç de zannettiğiniz gibi değil. Skin (Skunk Anansie) sadece bir rock şarkıcısı. Ve bu şarkıcı geçen hafta İstanbul'daki rock festivallerinden birine katıldı. Ben de bu konsere gitmek için yola çıkmıştım ki geçtiğim yola asılmış olan bez afişteki şu yazı dikkatimi çekti: "Üsküdar Belediyesi Açıkhava Film Gösterisi: CESUR YÜREK".. Bilmiyorum daha önce söylemişmiydim. Benim içimde yaşattığım Aleksandır adlı bir şövalye vardır. Ona günde iki kap yemek veririm. Biri daima zeytinyağlıdır. Bunu elbette zihnimde yaparım. İşte o bez afişi görünce, içimdeki şövalye popo kaldıran taytlardan üstüste iki tane giymişcesine içimi kılıcıyla dürterek bana "Lan Aksaray! Var mısın, o filime gidelim!" diyerek ben de o an kendimi çılgın bir bakire gibi kısırak hissettim. Sıradışı birşeyler yapacak gibiydim. Halkın arasına karışacaktım. İşte, asıl Cesur Yürek bendim. Filmin gösterileceği parkı bulduğumda halk denen demokratik "puzzle"ı oluşturan parçaların yüzlercesi oraya saçılmıştı. Hepsinin ağzına dayalı birer ufak su plastik şişe vardı. Cipimden hiç çıkmadım. Usulca kapıları kilitledim. Arabamda buldum ve o viski şişesini ben boştu şişe ağzıma dayayarak "Sizden biriyim." mesajını verdim. Biraz sonra onlar "Hop cip! Hop cip!" diye bağırınca arabamın camını az indirip ince aralıktan ben de Hop cip hop cip bağırarak onların bu enteresan filim ritüeline katıldım. On dakika sonra içimdeki şövalye sıkılarak: "Lan Paşaoğlu, yürü gidelim! Sittiret, eve gidip Mars'ı izleyelim." dedi o! O deyince izdiham yüzünden o "puzzle"ın içinden çıkmak olanaksızdı. Mars'ı orada izlemeye karar verdim. Çünkü bunu kaçırırsam aynı olay bir daha 284 yıl sonra yaşanacaktı ki bu ülkede geleceğe dönük bir plan yapmanın ben hiç akıl kârı olmadığını biliyordum. Arka koltuktan hayvan derisi valizi alıp cipin üstüne çıktım. Halk yine hop cip! Hop cip! Bazen küfür. Ben farklı olmadığımı göstermek için bir yandan şişeyi ağzıma yapışık, bir yandan teleskobu kurmaya çalışıyor, üçüncü yanımdan da hop cip hop cip! bağırıyordum. Birdenbire ağzıma bitişik şişeden, yıllar önce Aşkın Nur Yengi'nin bir şarkısında yaptığı gibi şişeden "Dovuluyooyii, dovuluyooyii, duviyuuuvv!" diye garip bir ses çıktı. Sanıyorum o ses onları tetikledi. Plastik şişeleri bana atmaya başlayarak ben bir elimi göğsüme koyup "Ben!.. Dost!" dedim. İçlerinden geniş bir tanesi: "Arkadaşım, burda araba olmaz." ya da bunun gibi veya öyle birşey söyledi...

Fakat konuştuğu dili anlamıyordum. "Dost ben! Mars!" dedim. Sanırım o da benim dilimi anlamıyordu. Karanlıkta, cipin üstünde ikiyüzbin dolarlık teleskobumla yapayalnızdım ve onlara elimle Mars'ı gösteriyordum. Bir sessizlik oldu. Sonra kalabalıktan "puzzle" gibi biri : "E.T. ulan buu!" diye bağırdı. Parkın en ücra köşelerine kadar beyninin Lobunu yemiş bir tavuskuşu gibi koşarak yayılan bu uğursuz söylence, çevre binaları yalayıp yılışık ve boklu bir kertenkele gibi geri gelerek üstüme tırmandı. Bıyığı kalın bir adam: "Bunlardan Afyon'da da gördüm." diyerek bana bir taş attı. Onu diğer taşlar izledi atarak ve Mars iyicene yaklaşmışken havada göktaşı yağmuru gibi ama yertaşı yağmuruvardı. Cipime girip kapıları kitledim. Cipin üstünde enteresan gibi müzikler çalan taş yağmurunun sesini dinlerken uyumuşum. Rüyamda, Mars'ın dünyaya "yek parmak" yaklaştığını gördüm. Ve ben iskele verilmesini beklemeden dünyadan Mars'a atlayıp onunla birlikte uzaklaşarak gittik. uyandığımda evimin yatağının içindeydim. Bütün anlattıklarımın menfur bir rüya olduğunu anlayınca ilk iş olarak içimin o rutubetli ve ayı pisliği kokan o meş'um ama halıfleks kaplı dehlizlerinden birinde yaşattığım sümüklü gardiyan İbanez'e içimdeki şövalye Aleksandır'ı derhal zindana atmasını emrettim. Daha sonra da gidip rüyamda taşlanan cipimin yerine altıyüzbin dolarlık yeni bir cip aldım.

CEZMİ ERSÖZ

YOKSULLAR RUHSAL ÇÖKÜNTÜLERİNİ DÜNYANIN NORMAL HALİ SANIYORLAR!

"Orada, şehrin kenarında bekliyorlar. Onları pek tanımıyoruz. Tanımıyoruz ama duygularını, arzularını, öfkelerini merak ediyoruz. Kırlardan akın akın gelip şehirlerin kenarında tutunmaya çalışıyorlar. Kimi zaman sol, kimi zaman da dinci partilere oy veriyorlar. Çok yoksul ve yoksun olduklarını duyuyoruz. Endişe ediyoruz. Kötülüğü ve acımasızlığı gazetecilik sanan kimileri de çoğunun kısa bir sürede mal mülk sahibi olduğunu yazıyor. Ama ne yapılsa nafile, onları yeterince tanımıyoruz.

Evet, çok yoksullar. Umutsuzluğun sınırında yaşıyorlar. Çoğu işçi. İşçi olanların en büyük korkusu işsizkalmak. İşsizlik ölüm korkusu gibi yokedici bir duygu. Buralar sanayi çevresi. Her taraf fabrika. Fabrika bacalarından çıkan siyah dumanlar burada tutunmaya çalışan insanların ruh hallerini yansıtıyor. Fabrika atıklarının karıştığı dereler sokaklardan kayıtsızca akıyor. Evleri karanlık, evleri tek pencereli, evleri penceresiz. Evlerinin önünden geçen minibüslerin arkasında: **"Hayat yok bize bu yaşamda"** yazıyor. Doğru yazıyor...

Bu açgözlü, yalancı ve şiddet dolu dünyaya açılan tek pencereleri televizyonları. Televizyonları bütün gün açık. Televizyon onların kırlardan getirdikleri dengeli ve asil dünyalarına saldırıyor. Onlar yoksulluğun bıçak sırtında yaşarken televizyon kanalları "tok gözlü olmayın, isteyin bütün değerlerinizi bırakıp, saldırın!" telkinini yapıyor, onları küçüklüğe çağırıyor, onurlarıyla oynuyor. Televizyon hem acı veriyor, hem uyuşturucu görevini görüyor...

Kitap okumuyorlar. Evlerinde kitap niyetine gazetelerin kuponla dağıttığı ansiklopedileri özenle saklıyorlar. İçine açıp hiç bakmıyorlar.

Kapısına kadar geldikleri şehrin içine pek girmiyorlar. Aralarında Taksim'i Beşiktaş'ı görmeyenler var. Özellikle kadınlar. Birisi Eminönü'ndeki İş ve İşçi Bulma Kurumu'na bir kez gittiğini, yol parasının adeta bir yıkım olduğunu söylüyor. Bir işçi çürük dişini günlerdir çektiremiyor. "Oğlanınkini çektirdik, benimki kalsın. Şimdi 30 milyon lira bütçemi sarsar" diyor. Halkalı'ya bağlı İkitelli, Mahmutbey gibi çöküntü bölgelerinde dükkanlarda dahi yaşayan aileler var. Dükkanın camına bir perde germişler. Dükkanın tek musluğu ve lavabosu mutfak ve banyo olmuş. Bir masa, sandalyeler, birkaç yatak ve bir televizyon. İşte size refah patlaması!

Sonunda ruhları hasta düşüyor. "Hem zaten yoksulluk 'bünyevi bir rahatsızlık' gibidir." Ağır ve sancılıdır. Evet, buralarda yaşayan erkekler ve özellikle kadınlarda ciddi düzeyde, yani tedavi olmaları, psikiyatristlerin ilgilenmesi gerektiği düzeyde depresyonlar (distimik türü, yani iki yıl süre boyunca devam eden depresyon türü), anksiyete ve duygu durumu (affektif) bozuklukları yaşıyorlar. Bütün bu psikiyatrik terimlerin karşılığı "Mahvolma sebepleri"dir! Kendini ruhen çökmüş hissetme, perişanlık duygusu içinde olma. Kendini son derece değersiz, işe yaramaz hissetme... Derin kaygılar, endişeler, umutsuzluklar, korkular, iç sıkıntıları... Dedim ya, mahvolma sebepleri diye. İşin en acısı bu insanların yaşadıkları mahvolma duygularını dünya hali, duygularının normal seyri olarak yaşamaları. İnsanı isyan ettiren bu. Şehrin kenarında yaşayan çaresiz bir ev kadını kendini son derece değersiz hissediyor, derin kaygılarla uyanıyor dünyaya, kalbi cenderelerde sıkışıyor. Ama hiçbir şey yapmıyor, yapamıyor. **"Benim için böyle, benim ruhum böyle. Dünyanın ahvali bu"** diyor kendine. Tek göz odasında dönüp duruyor...

Artık şehirli ve bunalımlı insanlar kendi dertlerini çok okumaya ve her şeyi bil-

Akşamsefası

EYLÜL'DE GEEEEL

Arıcılar otobüs terminalinin yanındaki sokağın içinde bir tabela:

DUMUR

SOKAK ARASI GEZİNTİ ALANI DEĞİLDİR

Fikri Yılmaz/İzmit

Kaçıranlar için 3'lü set yarı fiyatına **Bayiilerde...**

Derya Sayın

deryasayin@mynet.com

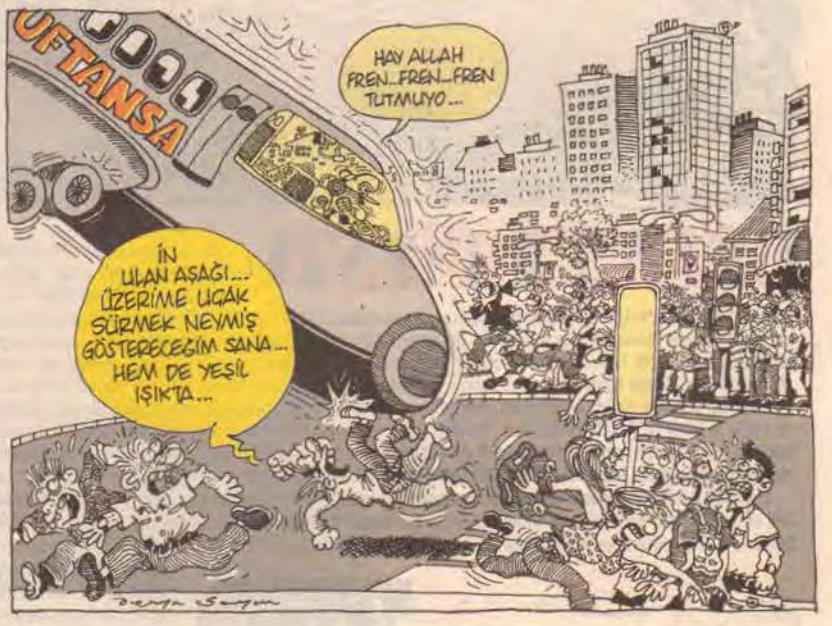

diklerine yormasınlar. Gecekonduların pastoral fotoğraflarına bakıp: "Ah keşke bizim de böyle sakin, masum bir hayatımız olsaydı. Bu evlerde yaşayanlar gibi hiç-bir şey bilmeden kaygısız bir hayat sürseydik" demesinler. Çünkü en ağır depresyonlara, anksiyete, duygu durumu bozukluklarına en az okuyan ve en yoksul kadınlar ve erkekler düşüyor. Kuşatma altındalar ve her gün lanetleniyorlar! Kimse onlara öykünmesin. Hem onlar bizler kadar yoksulluktan söz etmiyorlar. Kendilerini ruhen çökmüş hissediyor ve bunun dünya hali olduğunu düşünüyorlar.

Erkekler, depresyonlarını, anksiyete ve duygu durumu bozukluklarını kadınlar kadar yoğun ve sessiz yaşamıyorlar. Evlerine pek girmek istemiyorlar. İçlerindeki karanlığı alkolün yalancı ışığıyla aydınlatmaya çalışıyorlar. Kimi zaman da aniden öfkelenip anlamsız kavgalar çıkartıyorlar.

Kadın olsun erkek olsun, hatta az da olsa eğitim görmüşleri olsun şehirlerin kenarında yaşayan bu yoksul ve yoksun insanlar topluluk içinde konuşmaktan son derece rahatsız oluyor, böyle anlarda kaygılara sürükleniyorlar. Zaten yaşamıyorlar. Birgün, yaşamaya başlayacakları o günü bekliyorlar!..

Uzman psikiyatrist **Dr.Fatih Altınöz Halkalı-Avcılar Sağlık Ocağı** alanında çoğunluğu işçi ve ev kadını olan 18-65 yaş arası 410 kişiyle yüzyüze ve genellikle yalnız konuşarak, adı "İstanbul"da bir gecekondu bölgesinde mizaç bozuklukları (duygu durumu-affektif) ve anksiyete bozukluklarının yaygınlığı üzerine bir alan (epidemiyolojik) çalışması" olan bir tez hazırladı. İki ay boyunca 21 mahalledeki 30 sokağı belirledi. Belirlediği bu 30 sokağın herbirindeki 7 eve girip gerekli konuşmaları yaptı. Halkalı-Avcılar bölgesini seçmesinin nedeni, buradaki sağlık ocağının sürekli hasta takibi yapması, ebeleri'n doğum kontrol çalışmaları için evleri sık sık ziyaret etmesi ve burada yaşayanların sağlık ocağına kayıtlarının nispeten düzenli yaptırılmasıydı. Bu bölgede kaç kişinin sağlık ocağına kayıtlı olduğu biliniyordu. Bu bile başarı sayılıyordu! Şehrin kenarındaki bu bölgeler içinde en iyisinin durumu buydu. İstanbul ve birçok şehirde sağlık organizasyonu iflas etmişti. Şehirlerin yoksulları kayıtlarda yoktu, kayıptılar.

Dr.Fatih Altınöz'ün yaptığı bu araştırma, konusunda hemen hemen ilkti. Hocaları ve dostları insanların unutulmaya ve yoksunluğa terkedildiği şehrin böylesi yerlerinde araştırma yapmanın çok güç, neredeyse imkansız olduğunu söylemişlerdi ona. Ayrıca bu tip araştırmalar için ne yeterli bir fon, ne de gerekli ekip vardı. Dr.Altınöz Halkalı-Avcılar Sağlık Ocağı'na bağlı olarak çalışan bir-iki ebenin yardımıyla yaptığı araştırmasında yoksullukla duygu durumu, anksiyete bozukluğu ve depresyon arasında asla yadsınamayacak bir ilişki saptadı. Yoksulluk demek, derin kaygılar, endişeler, umutsuzluk, kendini değersiz hissetme, ruhen çökme ve mahvolma duygusunu sürekli yaşamak demekti. Bu insanların ilaç tedavisine ve en çok da doktorların ilgi ve gözetimine ihtiyaçları vardı. Yoksulların "dünya hali" diye yaşadıkları iç ıstırapları psikiyatristlerin gözünde ciddi ruhsal rahatsızlıklardı. Onlara bu hemen söylenmeli ve nereye başvuracakları anlatılmalıydı. Doktor deyimiyle "takı'be alınmalıydılar."

Psikiyatrist **Dr.Fatih Altınöz** bu araştırmasıyla alçakça bir saldırıya da uğramış oldu. Kazananların, zenginlerin ve kötülerin ideologlarının "yoksullar hasta oldukları için yoksuldurlar" tezine karşılık, hayır "insanlar yoksul oldukları, yoksul bırakıldıkları için hastalanırlar" tezini getirdi.

Evet, kötülüğü ve acımasızlığı gazetecilik sananlar istedikleri kadar şehrin kenarında yaşayanların hızla mal mülk sahibi olduklarını ve şehirleri tehdit ettiklerini yazsınlar. Onlar, orada bekliyorlar, şehrin kenarında. Şehrin içine girmekten çok çekiniyorlar. Kayıtlarda yoklar. Derin kaygılarını, umutsuzluklarını, kendilerini değersiz hissetmeyi, mahvolmayı dünyanın doğal hali sayıyorlar. Hastalandıklarını bilmiyorlar!..

cezmiersoz@leman.com.tr

İzmir Karşıyaka. 5 Eylül Cuma günü saat 19:00 - 21:00 arası **Karşıyaka Açıkhava Tiyatrosu**'ndayım. **Karşıyaka Kültür Festivali DİGİL Organizasyon.**

İzmir. 6 Eylül Cumartesi günü, saat 16:00-18:00 arası **İzmir Fuarı LeMan Standındayım...**

* **İmlasız.** Anarşist dergi: Anarşizm ancak kendini reddettiğinde anarşist olur. Yazışma: halimşafak PK.: 271 38002 Kayseri

Aksamsefasi

YAŞAYAN BEZGİN BEKİR'LER

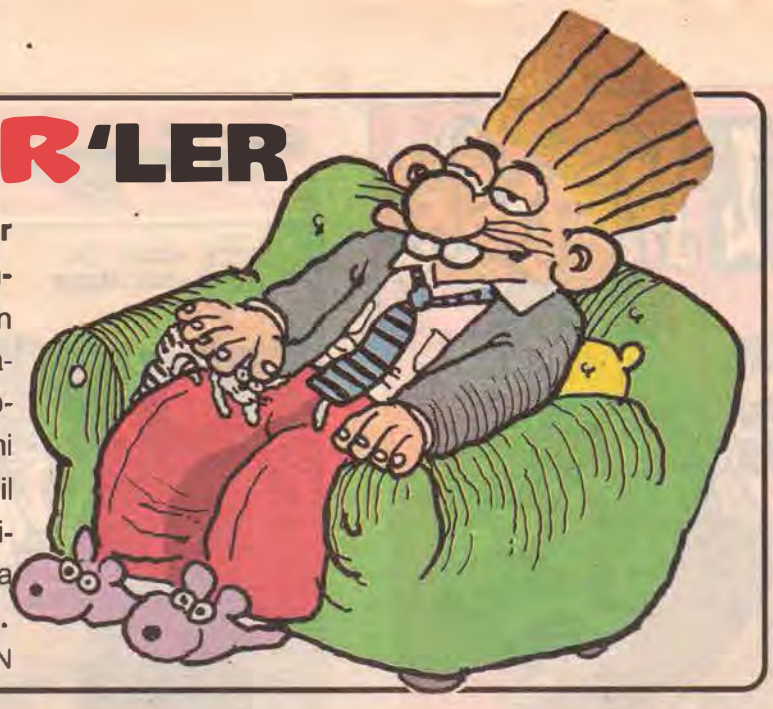

Şu yorgun karakteri 18 yıldır çizdiğim süre boyunca karşılaştığım pekçok insan **"abi bizim bir arkadaş var aynı Bezgin Bekir, babam tıpkı Bekir, dayıma biz Bezgin Bekir diyoruz, halama, kardeşime bu kadar benzerlik olmaz"** gibi şeyler işitiyorum... Kendime pay çıkarmıyorum güzel memleketimizin havasını soluyan insanlarda bunu görmek beni hiç şaşırtmıyor... Eğer yakınlarınızın Bekir'e Bezgin'e kesmiş bu maceralarını bana gönderirseniz çizmek istiyorum... Fotoğraflarını ekleseniz daha da şık olur... Bu insanların tanık olduğunuz hikayelerini, özelliklerini yazıyla ya da çöp adam, cin ali gibi çizerek anlatabilirsiniz... **bezginbekir@leman.com.tr** mail adresim, derginin **künyedeki posta adresi** veya **0212 - 245 38 06 no'lu fax** numarası bu iletişim için açıktır... Haftaya dostum Vedat Özdemiroğlu'nun merhum dedesinin bir macerasıyla startı veriyorum... **Hayata karışmış Bezgin Bekirler'in maceralarını heyecanla bekliyorum...**

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

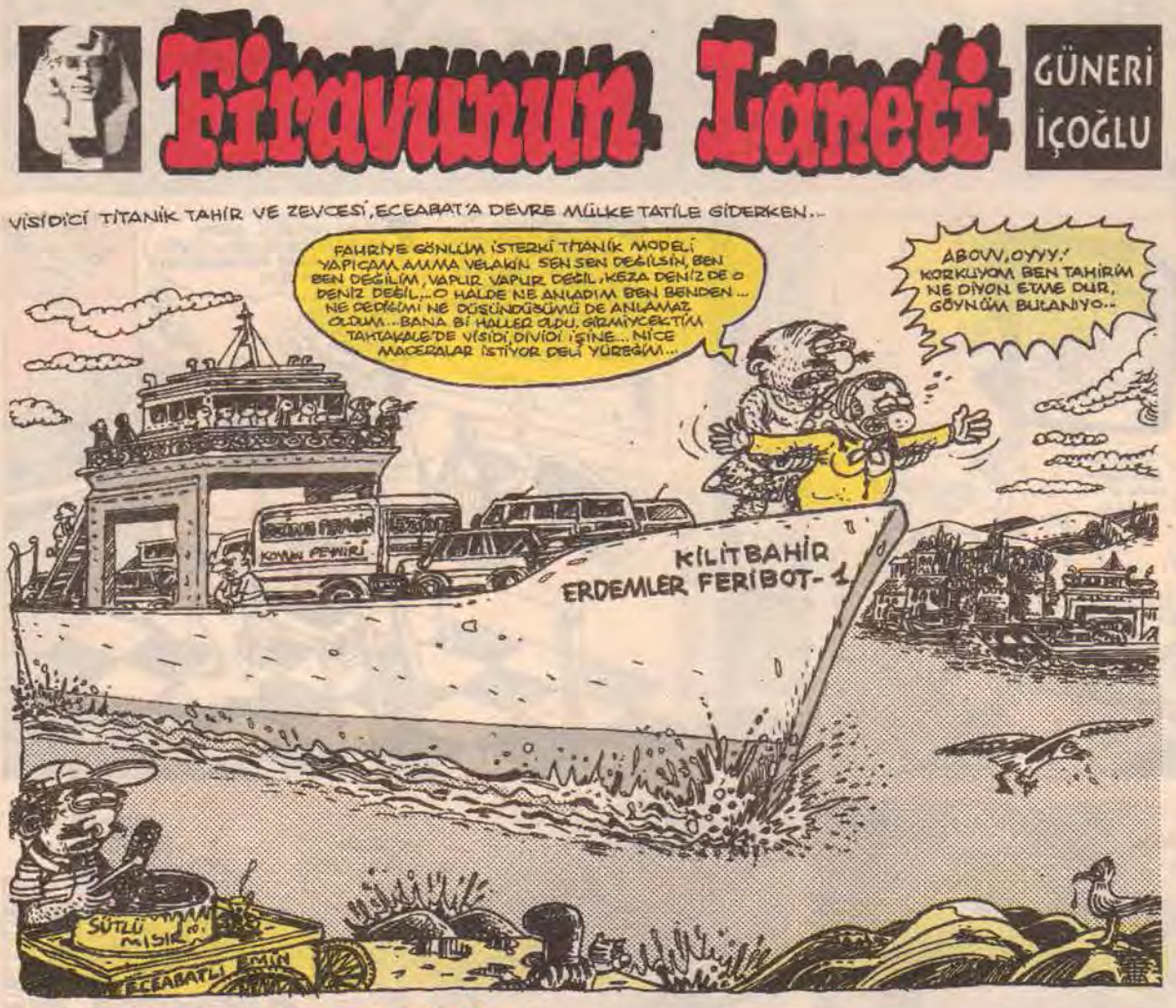

DUMUR DETAYI

Yine Küçükkuyu'da meşhur bir **Zeus Altar**'ı vardır, bilirsiniz ya da bilmezsiniz, bilemem... Gelin şimdi oraya doğru minik bir yolculuğa çıkalım. En başta **'dağarcık menümüze'** girip **Zeus Altar**'ı ne demek, şöyle bir göz atalım... Burası kıvrıla kıvrıla giden üç kilometrelik çok çok güzel bir yolun sonunda ulaşacağımız dünyanın en güzel manzarasına hakim bir tepe ve tepede yekpare, kocaman bir kayalık... Zeus burdan Truva savaşını seyretmiş. Truvalılarla Akhalar arasında olan bu savaşta Zeus burdan savaşı seyrederken o günkü çarpışmada Truvalıların tarafını tutmakta imiş. Tabii o ne derse oluyor sanıyoruz buraya kadar. Öyle ki Truvalıların yenilmesini isteyen ve Akhaların tarafını tutan kansı Hera, Zeus'un akılını döndürmek için takıp takıştırıp, süslenip püslenip bütün dişiliğiyle Olimpos'tan bir kaç adım atarak buraya yani şimdiki **Zeus Altar**'ına iner ve Zeus onu öylece görünce birden kızışır, gözü döner, mercimeği fırına verip uçkuru çözer. Kayadaki bu gün bile görülen o çatlaklar o günkü sallantı sonucudur. Neyse eşiyle böylesi bir halvet neticesinde Truva'yı, Ezine'yi unutur, Hera'nın yumuşacık, bembeyaz kollarında uyuyakalır ve Zeus'un desteğini kaybeden Truvalılar o günkü çarpışmayı kaybeder. Zeus uyandığında çok geç kalmıştır. Truvalıların yanan gemilerine bakıp **"neyse oldu bi kere, savaşmayıp siz de benim gibi yapsaydınız, Truva Atı'na o kadar tahta harcanmazdı"** diye kıvırtıp konuyu değiştirir ve akşam üstü mesai bitiminde Olimpos'a doğru kirişi kırar....

Evet şimdi **'bilgi dağarcığı documents menümüzü'** kapatıp yolumuza devam ediyoruz. Araçları belli bir yerde bırakıp yürüyoruz. Çam ağaçları arasında tatlı bir yürüyüşten sonra **Ekrem Dede** yatırını geçip sonunda **Zeus Altar**'ına ulaşıyoruz. Soluk soluğa **Zeus Altar**'ın kayadan oyulma merdivenlerini çıkacağımız, o müthiş görüntüye kavuşacağımız sırada bir detay gafil avlıyor bizi ve merdivenlere çöküp kalıyoruz. Bir kaya oyuğunun içine yerleştirilmiş, sanmıştrak bir koli kağıdına gazlı kalemle yazılmış küçükçe bir yazı; **"ZEUS HAKKINDA BİLGİ VERİLİR 1.000.000 TL"** Ne bilgisiymiş bu, merak ediyoruz?... Zaten bu bilgiyi bilmeyenin gözü yiyipte çıkacağı bir yer dilki burası, yaman bir yamaç?... Ayrıca bu dar'da kim Zeus'a bir milyon verir?... Gider ki çay içersin o paraya... Neyse bilgi kaynağını aramaya koyuluyoruz. Karşımıza bir genç çıkıyor. Diyorum ki, **"nasıl bilgi veriyosun, sadece Zeus hakkında mı, mesela şurdaki Ekrem Dede yatırı için de veriyo musun?..."** **"Tabi tabi o da dahil bir milyona"** diyor. **"Peki şurda bir kiralık eşek var ona da binebiliyo muyuz bilgi alırken?..."** diye soruyorum. **"Yok eşek ayrı, saatli beş milyon"** diyor. Hey ki heey, vay ki vaay, eşek beş milyon. Zeus ise bir milyon. en baş bilgi bu zaten... Girişimci genci seviyoruz ve geyiğe sardırıyoruz. Diyorum ki **"daha çok bilgi isler misin?... Ben sana beşyüz binden Zeus hakkında toptan fiyatına bilgi veririm, sen bir milyona başkalarına verirsin..."** **"Yok istemez, burda herşey var"** diyerek kalubeladan, neredeyse Zeus zamanından kalma bir **mitoloji sözlüğü** çıkarıyor tezgah gibi birşeyin altından ve iyice bitiriyor beni... Bu girişimci gençle baş edemeyeceğimizi anlıyoruz. Fakat merak ediyoruz, kim, nasıl ne şekilde bilgi alıyor ondan... Ancak Çanakkale'de vapura yetişmemiz gerektiği için meraklarımız yine sonraya kalıyor. Yalnız ona burdan bedavaya şu yorumsal bilgiyi sunuyorum. Orada bilgi verilecekse **Hera** hakkında verilmeli ve Zeus bir milyonsa **Hera** en az üç milyon eder. Zira o **Altar**'ı **Altar** yapan; işvesiyle, teniyle, kokusuyla ve tüm dişiliğiyle **Hera**'nın ta kendisidir....

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

Funda

ÖZET: Kaza geçiren Funda bir kolu ve bacağını kaybedip bitkisel hayata girer, bir kaç yıl sonra kapıcının karısı Funda'nın kocasına kolu bacağı olmayan kendi kocasının fotoğrafını gösterir ve bir hikaye anlatır...

Akşam Sefası

KAAN ERTEM!!

(Kaanertem@leman.com.tr)

İBRAHİM ABİ BUYUR YE SÜT KUZU, İNCİK...

AL ABİ UYKULUK, AL ABİ DALAK...

VERMEYİN BANA DAHA, HALİT..!. VERMEYİN GÜZELİM..!. GAZ SIKIŞTIRDI, KALP...

İYİ VER O ZAMAN! VER KOLUNU DA! VER DALAĞINI DA! VER DASSAĞINI DA!..

• KIVILCIM ABI...

YAVRUM ÇALMA..!.

ULAN SUS..!.

ULAN ARSIZ BUŞT SENİ BE!

ALLAH ALLAH YA...

NİYE EFENDİM KABAHAT MIDIR SAZ ÇALMAK...

NİYE YA?.

HER ŞEY AŞK İÇİN..!.

HAAAAH TAM İSABET..!.

RUS TUTKUNU MUSTAFA VE TUTKULARI...

MUSTAFA ABİ, SENİNLE UZUN YOL ÇOK GÜZEL OLUYOR ABİ, HER ANI BİR LEZZET..

ÜSTÜN BİR YOL TUTUŞUN VAR ABİ...

OLGA..!? OLGA'YI ÖZLÜYO - RUM LAAN, ANLADIN MI? OLGA'MI VERİN BANA..!..

EĞER OLGA'YI BİRİ ZİKİYORSA ANANIZI ZİKERİM BİLMİŞ OLUN..!.

• Gördün mü? Gördüm..!. İyice baktın mı? Baktım. Hadi git şimdi..!.

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

HERSİNİN İÇ KISIMLARINDA UFAK SERT CİSİMLER VAR BUNLARIN.. NE BUNLAR BÖYLE?..

VÖRÇ VICK! VIC!

ŞEFTALİ DİYORUZ ONLARA... ÇEKİRDEKLERİ OLUYO ÖYLE İÇLERİNDE.. ALICAK MIYDIN!?.

ALMIYCAM.. SORUYORUM BUNLAR NE DİYE?. NEYDEN YAPIYOSUNUZ BUNLARI? NEDİR ŞEFTALİ? ET GİBİ.. ELLERİMİ DE ISLAK ISLAK YAPIYO... ÇEKİRDEKLERİ NERESİNDEN SOKUYOSUNUZ BUNLARIN?.

SIKMASANIZ?.. BAŞKASINA SATAMAM BEN ONLARI...

VALLA SEN DE AL BİR TANE HORTUMSUZ DUŞ SÜZGECİ... DİYELİM BANYODASIN, TELEFON ÇALDI... SALONA GİDİP AÇABİLİYOSUN TELEFONU...

TISSSS $$$...

KAHRAMAN MASA EŞAT

GIRRNN! BAAAP!

PÜÜÜ/. BAK GÖRDÜN MÜ?. SON OTOBÜSTÜ BU.. BUNU DA KAÇIRDIM... NEYSE.. BU AKŞAM DA BURDA KALIYIM BARİ...

BENİ KAALBİMDEEN VUURDUN GÖZÜNAAYDIIN!

ŞARKILAR SADECE BİRER ŞARKI DİİL.. AYNI ZAMANDA İNSANLARIN ONLARLA İLGİLİ ANILARI DA CANLANIYOR ESKİ BİR ŞARKIYI TEKRAR DUYUNCA..!.

G.TÜNÜZÜ İYİCENE DOMALIR MISINIZ BEYFENDİ?. MEMLEKETİNİZE DOMALIN...

HA?.. NASIL?..

BU AYFER HEMŞİRE ÇOK HOŞ, ÇOK ŞUH KADIN.. İŞİNİ DE MÜKEMMEL YAPIYO, AMA AĞZINI AÇIP KONUŞMAYA BAŞLADI MIYDI YERİN DİBİNE GİRİYO - RUM BE DOÇENTCİĞİM...

Nişantaşı özel hipokrat hastanesi.

TROMBOSİTOPENİK PURPURA... AGRANÜLO - SİTOZ...

PASİF DİRENİŞİN NİMETLERİ

Nihat Genç

AKP'nin kısa tarihi, Türkiye'nin önündeki 15-20 yıllık politik yaşam için büyük mesajlar taşıyor. Gerçi henüz sert bir sosyal ve siyasi kriz yaşamış değiller. Ve önceki sağ iktidarlar tarafından halkımız delirtildiği için bundan sonra ülkeyi kim, nasıl yönetirse yönetsin hoş görecektir. İddialı konuşacağım. II. Mahmut'un otuzbin yeniçeriyi öldürüp yeni bir askeri teşkilat kurduğu günden, yani iki yüz yıldır siyasal trajedilere, sosyal facialara dönüşen laik-şeriat tartışması en yumuşak seviyesine inmiştir. Bunu biraz da her sağcı iktidar gibi siyasetlerini devletin sert zeminiyle bütünleştirme temayüllerinde aramak lazım. Ancak, otoriteye başkaldırın sert müslümanların en büyük siyasi değeri iken bu kötü modelin birkaç ayda değiştirilmesi, sabırlı davranılması, otoritenin aptallık ve zayıflığını da mucizevi bir şekilde, yani, zeytinyağı gibi üste çıkardı. 28 Şubat günlerinde medya ve ordu baskısından aklını kaçırmış muhafazakar müslümanın şimdiki sakinliği, sağlıklı uyum çabası, muhafazakar müslümanların dayanıklılıklarını test ettiğini gösteriyor. Bu acı dolu sessizlik ve bekleyişten yeni bir güç kazandılar. Muhafazakar esnaf iki yüz yıl aradan sonra ilk defa gülümsüyor. Unutmayalım AKP'nin kökeni, AKP iktidarı, tekke ve zaviyeden doğmuştur, yani esnafın dini dayanışmasıdır. Bu toprakların derininden akan ve bin yıldır kesintisiz süren ahilik, esnaf dayanışması nihayet nimetlerini siyasal anlamda vermeye başladı. AKP iktidarı bir siyasal sorunlar yumağını çözdüğü için değil, makas değiştirip raylara oturmayı başardıkları için Türkiye'nin önünde şimdiye kadar tanık olmadığımız yeni bir kapı açmıştır. Birbirlerini potansiyel tehlike gören medya-AKP-ordunun bu uyumunun ne anlama geldiğini hepimiz merak ediyoruz. Ordudan korkup tırsmak değil, çalışkanlık ve dürüstlükle devlete derinden bağlanmak bu yeni akıllı çocukların üzerinde teorik olarak çalışılması gereken yeni tür bir siyaset üretti. AKP liderleri, dindar aile tipinden asla geri adım atmadan, modern yetersizliklerini de gidererek, müslümanların tık nefes heyecanla beklediği yeni bir "açılım" üretiyor. Muhafazakar müslüman hem devletten otorite, hem de popülariteden otorite istiyor. Dışlanmışlığın acısını öfkeyle değil, anlayışla gidermeye çalışıyor.

Muhafazakar demokrat kavramı çok erken bir kavram, uzun bir müddet daha "demokrat" ünvanlarına katıla katıla güleceğiz, demokratlık sosyal alanda, sigorta, işsizlik, ücretler, konusunda sağlam ve anayasal ve kalıcı birkaç çivi çakmaktan geçer. Henüz iktidarın üçüncü-beşinci ayında işçi ve memurlara karşı bu denli küstahça seslenmiş, iktidarın üçüncü yılında kanlı bıçaklı olacaklarını da işaret ediyor. Üstelik ülkemizde bu kadar acı çeken insan varken, demokratlık ünvanına müslümanların da sahip çıkması, demokratlık ünvanının siyasette hala kapış kapış gitmesi şimdilik siyasi tüccarlıkla açıklanacak birşey. Ve bakalım, sosyal kriz anlarında önceki sağcı iktidarlar gibi sırtlarını devlete, medyaya, orduya verip onlarda halkı mı suçlayacak, göreceğiz. Ancak, önceki iktidarlar tarafından halkımız düşkınlıklarına alıştırıldığı için, AKP'nin hayalkırıklıklarında çok acı çekmeyeceğiz.

Dindar aile kavramını sosyalleşiyorlar diye fazla sündürmemek gerekir, hadi Adnan Şenses'i izlediler, hadi maymun sevdiler, ama, maymun çıplak kırmızı götünü dönünce başlarını utançla çevirip uzaklaşırlar, alay etmiyorum, annemden biliyorum. Sosyallik rakı içenlerle aynı masada oturmak değil, sosyallik, ucuz bira içenlerin de derdini ciddiye almaktır, şimdi bu düşüncemi her AKP'li ciddiye almaz ve katıla katıla güler.

Ve AKP'nin bir şansı da, Türk kamuoyu tüm enerjisini medya yazarlarının bereketi cahilliğine harcadığı için, AKP'yi izlemeye enerji kalmıyor. Türk medyasının Irak'a asker göndermek, ordunun şerefiyle oynamak gibi, Türk devlet iradesini bu kadar baskı altında tutmasının dehşetinden kafamızı kaldırıp, AKP'ye bakamıyoruz!

Peki, AKP ikiyüzlü mü duruyor, hayır. Müslümanlar, devlete de ilahi anlamlar verip derin saygı duyduklarından camii kapısı gibi, devletin de kapısında ayakkabılarını çıkartıp içeri girmek istiyorlardı, devleti yüceltikleri için. Tayyip ve arkadaşları, devletin kapısından ayakkabıyla girilmesinin dinimizce bir mahsuru olmadığını müslümanlara öğretiyor. Yani müslümanlar herşeyi düzeltmek istiyordu, şimdi Tayyip iktidarı, görevleri ve sınırlarını iyice çizerek, işte bu anlamda gerçek laik oldular!

AKP'nin inanan kimliğini koruyup, eşitlikçi, demokratik bir toplum tasavvurunu öğrenmesi yıllarını alacak. Onlar hala, zengin, mal sahibi ailelerin, kadir geceleri, ramazanlar, yoksullara yardımla o büyük geçmiş kültürün kurulacağı tezine inanıyor. Müslüman muhafazakarların gözü, bu toplumun yeniden soylular olmak. Bu bir dünya, tarih klasiği. önce zenginleşmek ve soylu ünvanlar almak, sonra yoksul halkın başını yardımlarla okşamak. Bunlar gelenek içinde, yani Osmanlı, yani geniş kültürümüz için ideal davranışlardı, o günlerde de yalılar-konaklar-paşalar yoksullara bahşiş vererek, hatta, bir bahşiş ve sadaka kültürüyle bir toplum yarattılar. Garibanların bir öğün karnını doyurmak cennetlik olmak için yetiyordu. Hatırlayalım, Osmanlı bir vakıf medeniyetiydi, yoksullara yemek dağıtan imaretler bu uygarlığın en köklü ve yaygın kurumuydu.

Unutmayalım, yakın tarihte müslüman siyasetçiler ikiyüzlü davranmışsa, bu aşırı baskı ve zor altında kaldıkları için. Yani müslüman muhafazakarlar kesinlikle farklı bir yaşam arayışı içinde değil. Unutmayalım, AKP için de zengin olmak "dini bütün" olmak gibi bir anlam taşımaya çoktan başladı. Eğer bir parti zenginleşmeyi bir iman teorisi olarak çözmüşse, o parti onlarca yıl yaşayacak demektir. Weber de bu yorumu yapmıştı, 16. 17. yüzyılda batının ilk hristiyan tüccarları, münzevi hristiyanlara zenginliği, yani kapitalistleşmenin dinimizce itikadi hiçbir zarar olmadığı düşüncesi'ne inandırarak bir reform yapmışlar, yani, zengin hristiyanların daha iyi hristiyan olacağını herkesi inandırarak yola çıkmışlardır!

İşte diğer tüm partilerin kara kara düşünmesi gereken bu, itikadi zorluklarını aşmış sağlam bir partiyle karşı karşıyayız, bir on yıl daha kimse iktidara heveslenmesin.

Türkiye askeri darbeleriyle işçi, memur maaşlarını, ücretlileri bitirdi. Yani, sosyal sigorta sistemini, sendikaları 12 Eylül'le iptal etti. Şehrin merkezindeki ücretliler yoksullaşırken, varoşlardaki müslümanlar bu sigorta sistemine tutunmadıkları için pek zararını görmediler, ve aralarında yüzyıllarca devam edip gelen esnaf dayanışmasıyla büyük bir örgütlenme kurup, ülkenin tek ve yegane siyasi şansı olmayı başardılar. Varoşlardan başlayan bu dayanışma aynı zamanda onbinlerce insanın talebelik, çıraklık günlerinden beri birbirlerini tanımasını, dayanışmasını sağladı.

AKP iktidarı bir zamanlar kendisi gibi yoksul, itilmiş, zayıf, zengin olamamış insanlar-kitleler hakkında neler düşündüğünün de sinyallerini veriyor. Korkarım ve sanırım, bu yoksulluk ve kötülükten asla sorumlu olmadıklarını bir cevap olarak çoktan hazırlamış durumdalar.

AKP iktidarı yakında, Irak'a asker göndermeyle büyük bir sınavdan geçecek, ölümkalım meselesi. Gönderirse tüm bu ikiyüz yıllık muhafazakar esnaf birikimi tarihe karışacak!

Bakalım AKP efendi'nin koltuğunu temizlerken, yorulup, heves edip, oraya oturmuş aşağı sınıftan bir hizmetçi gibi mi davranacak. Yoksa o koltuğun gerçek sahibi, asırlardır dışlanan, kovulan, kayıp imparatorluğun varisi gibi mi davranacak. Bu koltuğun soyu ve hakiki sahibi olup olmadıklarını Irak'a asker gönderip göndermeme kararında hepimiz şahit olacağız!

AKP'nin de Özal gibi, özelleştirmeden, IMF'den, yani kapitalizmden hiç korkmayışları ve okulları dahi satacak kadar bilgisiz, korkusuz, fütursuz oluşları ürkütüyor insanı. Ekonomi, borsa ve kapitalizmin dilini bu kadar safiyane ve bu kadar rahat kullanıyor oluşları, yeni bir Özal faciası mı, yoksa cahil cesaretleri mi göreceğiz. Ancak, bir, Özal hayranlığı çarpıyor gözümüze. İlk günler Özal'ın da

Devamı 14. Sayfada

Aksamsefasi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

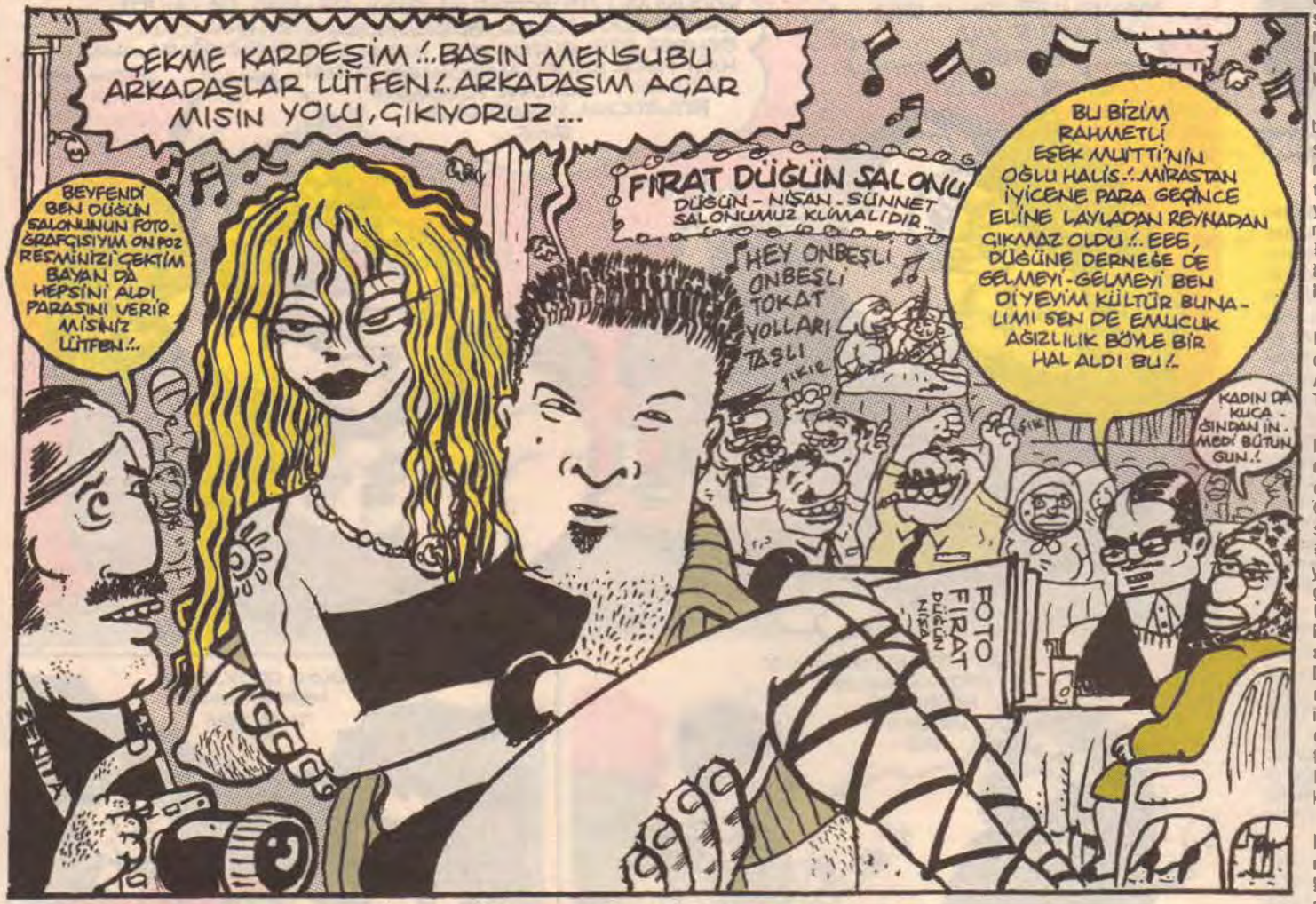

• MUHTEŞEM BEYİN BEN DİYEYİM SERÜVENLERİ SEN DE MACERALAR!...

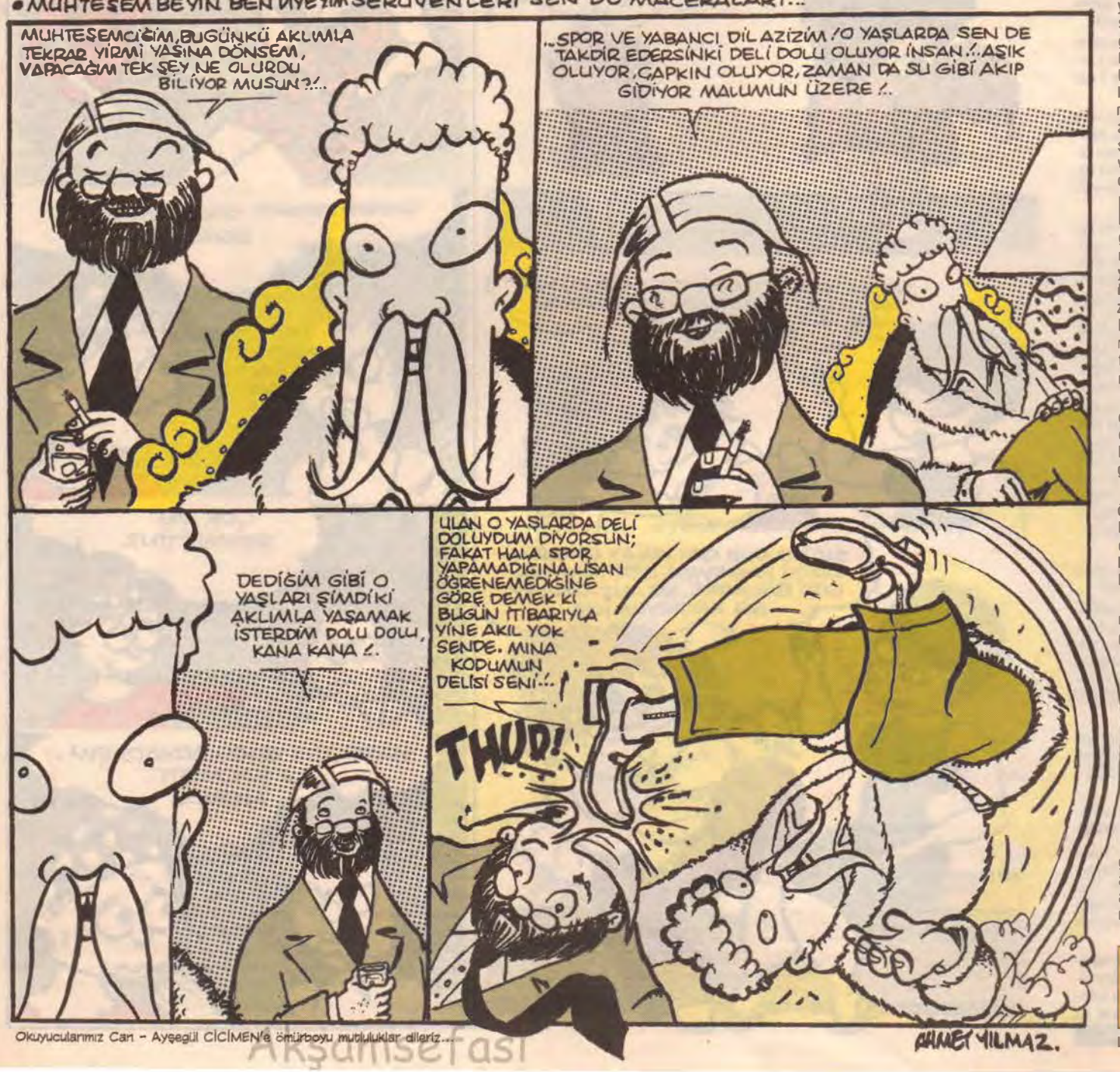

Okuyucularımız Can - Ayşegül CİCİMEN'e ömürboyu mutluluklar dileriz...

AHMET YILMAZ.

Akşamsefası

eli hiç değmezdi. Bütün iktidarların bildiği ve yine de unuttuğu o büyük gerçek, ilk günler ekonomi kimseye zarar vermez. Ancak, beslenme çantalarında sadece IMF olan bir iktidarın pekçok siyasi hevesini de pek ciddiye almamamız gerekir!

Özal da canının istediğini yapıyordu. Bu öznel tavır, onun kafasının hiç karışık olmadığı gibi, bizlerde büyülü bir etki yapıyordu. Siyasi ve ekonomik hezimetlerinin üstünde hiç durmayıp, rüzgar gibi başka konulara atlayarak, büyüsünü sürdürdü. Ve işte bu şımarık Çankaya şişmanının Türkiye'ye attığı kazıktan hala kurtulamıyoruz. Yirmi yıldır hayalicilerin, hırsız bankacıların ve Özal etiyle medyaya peşkeş çekilen Türkiye bir daha kendine gelemedi. AKP'liler, Özal'ın büyüsündeki müslümanlar. Özal'ın Türkiye'yi, banka, malya, medya, siyaset olarak tam bir kötürüm hale getirdiğini hala göremiyorlar!

Özal'ın tek kanallı bu büyük şovunda, bir yığın yerden bitme işadamı, siyasetçi çok başarılı bu şovmen rolünü iyi oynadı. Buna meşhur gazeteciler de dahil. Başarılı bu şovmenler Türkiye'deki bütün değerleri allak bullak etti, ülkenin altının üstüne gelmesine rağmen bugün dahi bu şovmenler keyiflerini hiç bozmadı. Özal'dan sonra Türkiye tüm sosyal birikimini çöpe attı. Artık yalnız holdingler "yurttaş" haklarına sahip. Artık yalnız holdingler aydın olabilir, holdingler yazar olabilir, holdingler sanatçı olabilir. Ordumuz ve sağ iktidarlar böyle buyurdu, basını da holdinglere teslim etti, sadece Türk halkının değil, kendi şeref ve haysiyetlerini de holding basınına emanet ettiler. Ve böylelikle, mesela Hürriyet Gazetesi, gelmiş geçmiş Türk tarihi içinde, Türkiye Devletine, Türkiye halkına ve Türk kültürüne düzenlenmiş en büyük suikast olarak sahneye çıktı!

Dünyada tek bir kapitalizm şampiyon oldu, o da ABD kapitalizmi. Taklit edenlerin hiçbiri başka ülkeyi kapacak, soyacak kadar süper güç olmadığı için, kapitalizmin tüm diğer örnekleri IMF'ın kucağında bitkisel hayata geçti. Tarih bütün dünyalılara küçük Amerika olunamaz, ancak Amerikan karakolu olunur yasasını öğrettiği halde... Bakalım Tayyip ne öğrenmiş, Irak'a asker gönderme kararında bunu da göreceğiz!

Son iki-üç yılda yirminin üstünde taşra şehirlerine gittim, esnafın ve küçük işadamlarının bir aile gibi içiçe yaşadığını gördüm. Şüphesiz bunun köklü ve tarihsel sebepleri vardı. Ankara'da, 25 yıldır hiç aksatmadan yılda birkaç kez yan mahallelere geziye çıkarım, en ayrıntılı sokaklara kadar, Gülveren, Aktaş, Altındağ, Yenidoğan, İsmetpaşa. Çocukluğumun sefaletinden değişen birşey yok. Şehir, orda yıkıntı, harabe, pislik dolu sokaklarıyla donmuş kalmış. Derme çatma evler, çöp dolu sokaklar, kahvelerin şekli, insanların yüzleri hiç değişmiyor. Dünya kaç defa dönüyor bu sefil sokaklar değişmiyor. Değişen tek şey, benim gibi birkaç kişinin o sokaklardan çıkıp başka mahallelere gidişi. Ancak, her mahallede, nerdeyse her sokakta, deposu ağzına kadar dolu bir müslüman esnaf mutlaka var. Nasıl çalışkanlar ve diğer sakinlerden ne kadar farklılar. Diyelim Urfa'dan, Çankırı'dan gelmiş Beş-on genç arkadaş bir harabe eve sığınmış, bu müslüman tüccardan günlük üç-beş elektronik eşya alıp satar, akşama parayı getirir. Diyelim, müslüman esnaf, mahallede namusunu, ahlakını takip ettiği birini çevirip hemen yan sokakta bir dükkan açmış, sat, yansı senin, para pul yok. Kahveye gitmeyen, içki içmeyen, haylazlık yapmayan her çocuk, müslüman esnafın gözünde geleceğin ortağı gözüyle görülür. Eline bir saç kurutma makinesi ya da ütü ya da birkaç cep telefonu verilip sokak aralarına salınır. Çocuk günde birkaç parça mal satabilirse memleketten kardeşlerini çağırır, yolunu yordamını öğrenir. Beş kuruşsuz geldiği bu şehirde karnını doyurur ve bir iş kurmanın kapılarını zorlar!..

Çocukların çok mal satması değil, ahlakları ve çalışkanlıktan ve güvenleri test edilir. İşte aklımca bunu tarbışmak istiyorum. 15. 16. yüzyılda Osmanlı toplumunda tütün içilmesinin yasak olup olmadığı tartışılıyordu. Tütün toplumu yeni girmişti. Tarikatlar (tekkeler) veryansın ediyor, farklı fikirler, Kur'an'da açıkça yasaklanmadığı için kafalar karışık, alimler birbirine girdi, mekruhtur diyenler, günahtır diyenler. Bu tartışmanın birkaç yüzyıl sürmesi dikkatimizi çekmeli. Tütün bir semboldü, kahvelerin sembolü. Tütün yasağı altında potesto edilen kahveler. Kahve demek, başı boş, haylaz insanların oturduğu, kontrol edilemeyen mekanlar. Osmanlı toplumuna yeni bir mekan türü giriyordu: Kahve. O güne kadar toplumun tanıdığı yerler, diyelim çarşı-pazar, cuma-camii, diyelim tekkeler, diyelim toncalar. Tüm bu mekanlar kontrol altında. Esnafların her birini kontrol eden esnaf dernekleri vardı, loncalar, ahi birlikleri binlerce yıl çarşı-pazarları bir nizam içinde tuttu. Camiler kontrol altında, tekkeler bağlı oldukları şeyhlere, tarikatlara ait. Peki kahveler kimin? Orada herkes, aynı görüş, aynı düşünce aynı meslekten olmasalar da yanyana oturabiliyor, bu korkunç bir anarşi. Müslüman esnaf bugün dahi kahveyi sevmez. Kontrol edilemeyen bu mekanlarda o yüzyıllarda herkes herşey aleyhinde konuşabilir, korku bu.

Devletin ve tarikatların kontrol etmekte güçlük çekip paniğe kapıldıkları kahvelerin tartışması üçyüz-dörtyüz yıl, sürdü. Tekkelerde kontrol altındaki dervişlerin de bir ayağı kahveye kaydı, devletin sıkı denetimindeki yeniçeriler de kahveleri mekan tuttu. Sonunda Osmanlı'nın korktuğu başına geldi. Nasıl Anadolu'nun ıssız dağ başlarında iki yüz yıl celalileri kontrol etmek mümkün olmadıysa, şehrin göbeğindeki kahvelere de kontrol etmek mümkün olmadı. İşte, 16. yüzyıldan başlayarak Osmanlı'nın sosyal düzeninin sonunu getiren yeniçeri ayaklanmalarının en büyük sebebi kahvelerdi. Kahveler, yeniçerilerin yuvalandıkları, tanıştıkları, işbirliği yapıp örgütlendikleri, kontrolsüz mekanlardı. Kahveler isyan yuvasına döndü. Orada lafını esirgeyeceğiniz, sözünüzü tartacağınız, çekineceğiniz otoriteler yoktu, yani, günün medyası bir nevi kahveydi. Yani, Osmanlı'yı çökerten kahvelerdir dersek, abartılı yargı olmaz!

Basit bir hamam tellağı olan Patrona Halil'in o güne kadar kimsenin hesaba katmadığı, serseri, işsiz güçsüz takımını toplayıp ihtilal yapmasının sebepleri hala anlaşılmış değil. Bu kadar işsiz güçsüz serseriyi bir tellak nerede toplamış, nerede örgütlemiş olabilir sorununu tarihçiler çözememiştir. (Hamamlar da bu ayak takımının buluştuğu, günlerini avarelikle geçirdiği sosyal mekanlardı.)

Birbirinin üstüne ayaklanmalar, sonunda II.Mahmut bu isyanın yuvalarını hedef aldı, önce bektaşi tekkelerini kapadı, sonra, nakşibendi, kadiri, sünni tekkeleri kapadı. Bu da küçümsenecek bir durum değil, üçyüzbin nüfusu olan şehirde üçyüz tane tekke. Yeniçeri kahvelerinin herbiri mezbahaya döndü. Sonunda kontrol dışı tekkeler üzerine devlet otoritesini kurdu, bir nevi, şeyhleri dahi devlet tarafından tayin edilir hale getirildi. Öyle ki, tekkeleri kontrol için "tekkeler konfederasyonu", yani, meclisi meşayih, kuruldu.

Değil Mustafa Kemal, 19. yüzyılın başında en sert islamcı aydınlar dahi tekkelerin çürüyüp, tükendiği, pislik yuvası haline geldiğinde hemfikirdi. Ancak tekke-zaviyelerin kapatılması değil, ıslah edilmelerini teklif ettiler! Cumhuriyet tekke ve zaviyeleri kapatsa da, bir yüzyıl sonra esnaf, tekke ve zaviyeleri ıslah edip yeniden açmanın yolunu buldu.

Tekkeler, başında bir şeyh efendinin bulunduğu, bir tarikat seçkinlerinin kontrol ettiği sülfizmin sosyal medreseleri gibiydi. Bir tekkeye intisap ediyor, artık o tekkenin bir dervişi olarak şeyhin dizi dibinde dini ve sosyal çalışmalara başlıyorsun.

Türk aydınlarına sitemimdir, tekkeleri konuşurken, zaviyeleri atlıyoruz. Zaviyelerin sosyal hayatımızdaki yeri üzerine, aydınlarımız, tarihçilerimiz çok şey söylemez, kimse de tenezzül edip bu kurumlar üzerinde konuşmadı. Oysa bugünkü AKP iktidarı tekke ve zaviyelerden doğdu.

Günümüz diline çevirirsek, zaviyelere birer dini pansiyonlar, dini lokaller diyebiliriz. Burada günboyu dervişler zikreder, yer, içer, yatar. Ancak, zaviyelerin tekkelerden ayrıldığı nokta, burada şeyh otoritesi ve tarikat kontrolü fazlasıyla yoktur. Yine günümüz diliyle anlatırsak, zaviyelerde bağımsız dervişler de kalabilir. Bir nevi herkese açık dini misafirhaneler. Ağırlıklı olarak garip yolcular, şehre dışardan gelenlerin, ilk ayak yatıp kalkacakları, yiyecekleri, ibadet edecekleri sosyal mekanlar. Kimin yanına çırak, kimin yanına amele, kimin işinde çalışacaklarsa, ilk ayak, toplumla tanıştıkları yer-

LeMan
SAYI: 617
5 EYLÜL 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR
• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BÜYSAL • Mehmet

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile

yeler. Zaviyelerde dervişler günlerce inzivaya çekilip kendini ibadete verebilir, günlerce yiyip, içip, yan gelip uzanabilir.

19. yüzyılın ortalarına geldiğimizde tekkeler ve zaviyelerin asıl zaviyelerin bir miskinler yuvasına, yani, tembel, işsiz, aylakların bitle, pireyle, ayaklarını ovuşturarak yaşamlarını ekmek elden su gölden geçirdikleri yerlere döndü.

Bu zaviyeler insan aklının bugün dahi alamayacağı büyük sosyal kurumlardı. Bu kadar büyük hayırseverliğin kaynakları neydi. Yani, kapısının herkese açık oluşu, herkese bedava yemek, hizmet, ibadet hizmeti veriyor oluşları, belki de, Osmanlı toplumunun tembelleşip miskinleşmesinde büyük rol oynadı. Bugünkü batı toplumunun sosyal refahının insanları tembelliğe alıştırması gibi. Yani, hiçbir işiniz gücünüz olmasa da dervişlik ayağına bir ömür bedavadan geçinmek mümkündü, bugünkü işsizlik sigortasıyla batılı gençlerin bedavadan yaşaması gibi.

Bugün büyük ekonomileriyle ne Türkiye ne batılı ülkeler bu kadar büyük hizmetler veremiyor. Ama birileri hata veriyor. Bu cümleler size, batının sosyal sigorta sistemini hatırlatsın. Bu kadar büyük sosyal harcamaları karşılayacak zenginliğiniz olmalı. Bugün, batının huzurevleri, yaşlılara, işsizlik sigortası ve devasa sosyal harcama kalemleri karşılanamaz hale gelmiştir. Bu sosyal harcamalar zenginlikle oluşur. Batılı devletler inanılmaz servetlerine rağmen bu sosyal sigortalarını karşılayamıyor. Batı kara kara düşünüyor, bir nevi aşırı sosyal sigortalar sosyal devletlerin hayattan yediği ve geri adım atamadığı kazıklar oldu. Hatta, yuvarlayıp diyebiliriz ki, İngilizler, sosyal harcamaların yükünü karşılayamadıkları için Irak macerasına gözü kapalı girdi. Bugün, tüm sorunlar içinde, batının en büyük sorunu, bu sosyal sigorta yükünün, bütçeleri aşmasıdır.

Osmanlı iktisatçıları, Osmanlı saray hazinesi ve borçlarını konuşmaktan hoşlanır. Ancak, bu tekke ve zaviyelerin sosyal harcamaları kimsenin dikkatini çekmez. Tekkeler ve zaviyelerin büyük harcamaları nasıl karşılandı, kimler karşıladı ve yüzyıllarca, bu büyük sosyal sigorta, sistemini toplum nasıl ayakta tuttu, bu konuda bilgilerimiz eften. püftendir.

Tekkeler ve zaviyelerin giderlerini şüphesiz yoksul halk karşılayamazdı, bugün olduğu gibi, tekkelerin tüm giderlerini karşılayan esnaftı. Üzerinde rakamlarla çalışabilmiş olsak. Osmanlı üzerine yazılmış tarih tezlerini silbaştan değiştirebilir ve şöyle bir cümleyi rahatlıkla kurabiliriz: "Osmanlı esnafının büyük sermaye birikimi sağlayamamış olmasının sebebi bu sosyal dini hizmetlerin kanına, iliğine kadar onu yıpratmış olmasıdır"...

Ve şöyle bir sonuca gelebiliriz, bugün batının devasa zenginliğini nasıl sosyal sigorta sistemi çökertiyorsa, o günün Osmanlı esnafını da çökerten bu büyük sosyal sandıklardı! Burdan da şu netice çıkar, Osmanlı esnafı sermaye biriktiremeyecek, ticareti bilemeyecek kadar aptal değildi, kazandığı parayı ilk elden hayır için tekkeye, zaviyeye, imarete, topluma sokuyordu.

Tarihçilerimiz Osmanlı esnafının bu büyük dayanışma gücünden bizi haberdar etmiş olsaydı, bugün, elli yıl gibi kısa zamanda, aynı esnafın, yüzlerce İslami holding kurmasını, muhafazakar dernekler, vakıflar, partiler ve koca koca fabrika, TV'ler, sitelerin aklalmaz bir zenginleşmesinin ipuçlarını öncelerden anlamış olurduk.

Müslüman esnafın bu tarihsel ve dini gücü, dayanışması Türkiye'de kaçbir kendi siyasetini iktidar yaptı!

Bugün hepimiz biliyoruz ki, müslüman oyların büyümesinde müslüman esnafın tekke ve tekke dostluğundan tanıdığı insanlara yaptığı bağışlar, yardımlar, bir yığın TV ve gazeteyi ve holdingi kurup, büyük bir siyasal güce dönüştü. Tekkeler, 1950'den sonra daha da güçlenerek, yani, misklinlik ve hurafelerden kısmen soyutlanıp, genç aydınların da katılımıyla güçlendi, Nakşiler, Nurcular, Süleymancılar, Kadiriler siyasal hayatımızın göbeğine otürdü.

Zaviyeleri atlamayalım. Zaviyeler yerine, öğrenci yurtları, öğrenci burslan ve yoksul gençlerin müslüman esnaf tarafından giydirilip yedirilmesi, geçti. Benim yaşımda olanlar habıtat, 1975-76 yılında Ankara ve İstanbul'daki yurtları tanıyordum, Adana, Trabzon, Giresun, Maraş, Yozgat, Tokat, Kocaeli gibi yurtlar, pislikten girilmez, camları çerçeveleri kırık, banyosuz, farelerden uyunmaz, çarşafları ameliyat önlükleri gibi kanlı, çöplük gibi yurtlarda büyüdük. 1985-95 arası birçok islamcı yurda girip çıkma şansım oldu. Gençler, sabah namazlarına kalkma güçlüğünden başka sıkıntıları olmadığını, yemeklerin, uyku saatlerinin, odalarının çok düzenli, tertemiz olduğunu söyler ve görürdük.

Yani, sosyal sigorta harcamaları rakamlarla yazamayacağımız, tutarını kaydedemeyeceğimiz büyük bir kayıt dışı yük oluşturuyordu ve bu yükü esnaf karşılıyordu. Bugün dahi hangi tekkeye gitseniz orada verilen bir bardak çayı da esnaf karşılar, yerdeki halıları da esnaf bağışlar. Osmanlı esnafı, dünyanın birbirinden türlü savaşı, darbesi, faciası, zulmüne rağmen, sosyal dayanışmasını sürdürmeyi bildi. İşte Osmanlı uygarlığı kılıç gücüyle değil, bu büyük esnaf dayanışmasıyla altı asır ayakta kaldı.

İşin iktisadi yönünü bırakıp, sosyal yönüne bakalım, öyle ki bugün tekkede müridlerine maç yorumu yapan şeyhlerimiz dahi mevcuttur, sosyalleşme ihtiyacı birçok iç disiplinli ve kabiliyetli geleneği patlatmış durumda.

1950'den sonra yeniden kitleleşen, palazlanan ve akıllalmaz şekilde büyüyen tarikatlar Osmanlı'da olduğu gibi bir şeyhin ve tarikat seçkinlerinin yönetiminde varoldu. Bu tarikatlar üstelik sert bir radikal siyasetin en sıkı takipçisi oldu. Bu kontrol hem dini, hem siyasi alanda acımasızca büyüdü. Şöyle ki, bu yurtlarda ve tekkelerde büyüyen çocuklar şeyhleri ve siyasetleri aleyhinde tek kelime edemezlerdi. Gözlerimle gördüm, Erbakan iktidarında onlarca milli görüş yurdunun, Erbakan'ın bir emriyle boşalıp, bir emriyle dolduğunu, yüzbinlerce genç, siyasi robotlar gibi çalışıyordu. Hangi tarikat, siyaset içindeyseniz, oranın şeyhi, liderı aleyhine konuşmak mümkün değildi. Zaviyeler yerine geçen öğrenci yurtlarında durum daha vahimdi, lider ya da şeyh hakkında bir küçük sızlanmanız, sitemiz, yurttan atılmanız için yeterli sebepti! Bu mekanların büyük özelliği sıkı bir kontrol altında oluşlarıydı!

Ancak, bu kurumlar içinde büyüyen gençler 80'li yıllardan çok daha bağımsız rahat bir sosyal dünya bulabiliyorlar kendilerine. Diyelim, şeyhlerini yine sayıyorlar ama o kadar ciddiye almıyorlar. Saygıdan, ilahi, manevi destekten asla geri durmuyorlar, ama, onların her dediğini yapan militan derviş, mücahid konumunda asla değiller. Bugün binlerce müslüman genç Tayyip'i, AKP iktidarını, bulunduklan yurt ve yetiştikleri tekkede, ekmeğini yedikleri yerlerde acımasızca, hatta küfrederek oturta eleştirebiliyor, dalgaya alıyor, ama müslüman iktidara yine de desteğini veriyor.

Böyle böyle oturta konuşan, şahsi düşüncelerini rahatlıkla sergileyen onlarca islami dergiden, yüzlerce genç aydından rahatlıkla sözedebiliyoruz artık. Müslüman gençler aynı partiyi tutsalar dahi o partinin aleyhinde konuşmaktan çekinmiyorlar. Bir sağlam örnek verirsek, "tezkere" günlerinde İslami gazetelerin herbiri, Yeni Şafak, Zaman, Akit, vs. iktidarın muhtemel yapabileceği bir yanlış öncesinde ağza alınmayacak laflar ettiler, çok sert tehditlerde bulundular. Bir başka örnek verirsek, İslamcı, Gerçek Hayat Dergisi, tezkere günlerinde "Tayyip'e inanmayın / Haçlı Seferlerine Katılmayın" diye başlık atıp mecliste milletvekillerine dağıttı.

Müslüman bir iktidardan yana, ama yanlışlarını asla affetmeyen, alabildiğince serbestlikte eleştirebilen büyük ve geniş bir siyasal kültürden sözediyorum. AKP iktidarının büyük kazancı bu. Geniş kitlelerin eskiden olduğu gibi ideolojik disiplinle, ya da Erbakan da olduğu gibi tek elden, tekkelerde olduğu gibi kimseyi konuşturmadan, kontrol altında tutmadan; sansürlemeden, yasaklamadan, ülke ve toplum ve vatan ve dini değerler üzerine herkeste herşekilde konuşabilen bir yeni aydın ve particilik anlayışından sözediyorum.

Hani, abartarak, tekkeler artık kahveleşiyor, diyeceğim de, dilim varmıyor. Müslümanlar kahvelerden korkmuyor, oturta konuşulmaktan korkmuyor, kendi yetiştirdiği evlatlarının aleyhlerinde konuşmasından çekinmiyor. İşte bu sosyal güven otürdükçe AKP ve yanı bu partiden çıkacak benzer türevleri siyasi hayatımıza tam anlamıyla oturuyor, demektir bu.

Gazeteler, dergilerde müslüman yazarlar rahatlıkla, sereserpe konuştukça, deli öfkelerini, akıldışı gerginliklerini kaybediyorlar. Tahammülü derinden öğrenmiş bir yumuşaklıkla toplumun karşısına belki de şimdi çıkıyorlar. II. Mahmut'tan beri, müslümanların öfkesini azdırıp kudurtan, gavur padişahlar, gavur adetler, dışardan gelen kanunlar, biçimler, yasalardı. Müslümanlar, ahlaki aşınıklarını yakın tarih içinde test etti. Artık dışardan geten, yeni olan farklı olan şey karşısında "panik" göstermiyorlar.

Ne bileyim, CHP, Cumhuriyet Gazetesi, küçük sol dernekler, küçük sol partiler, gittikçe iç disiplinlerini artırıp, gerginleşip, tek elden ağbi yönetime geçip, sansürleşip, öfkeden kudurtken, yani sola dair kurumlar "tekkeleşirken", o bildiğimiz geleneksel tekke ve zaviyelerin sosyalleşmesi, dikkatinizi çeker sandım!.

Sol partiler için sosyallik, dindi. Şimdi, içine kapanmış, gizlilik, entrika, ağbilik, sert, öfkeli, kontrollü olmak bir din haline geldi. Ve müslümanlar iktidarda büyük rakamlarla olmanın güvenlik şemsiyesiyle yavaş yavaş sosyal hayatın kontrolünü ele geçirmeye başladı, bunun, tarihi bir nokta olduğunu düşünüyorum!...

Şimdi okuyucu şöyle bir soru soruveiir, bu ülkenin iki yüz yıldır, üniversiteleri, konservatuarları, tiyatroları, sinemaları, aydınları, yokmuydu da bize şimdi sosyalliği tekke ve zaviyelerden yetişmiş bu insanlar öğretecek?

Bu ülkenin büyük bir sosyal birikimi, partileri, aydınları, dernekleri vardı da, nerdeler, işte bütün sosyal birikiminiz: Hürriyet gazetesi, Gülben Ergen, Ertuğrul Özkök, Hülya Avşar, Serdar Turgut, Özcan Deniz, Ayşe Arman, Pakize Suda, Cüneyt Ülsever, Emin Çölaşan ve bilumumları. Sizlere tergün tarih, kültür, estetik, şehir, sanat, edebiyat, fikir, şeref, onur, zevk, kalite öğreten insanlar bunlar! Sosyal kültürünüz işte bunlar!

Bu ülkede fikir, özgürlük, uyum yasaları çıksa ne çıkmasa ne, konuşan bunlar, yetmiş üniversite konuşamıyor, aydınlar konuşamıyor, bu bir avuç televole-medya çetesi ülkenin girtlağına sarılmış, hepimize onur öğretiyor, askerlik dersleri veriyor, bankaları hortumluyor, hırsızlıkla medyayı ele geçirip Türk askerine şeref dersi veriyor ve ülke aylardır bu 10-15 kişinin zorbalığıyla Amerika'nın parası ve emriyle Irak'a asker göndermeyi düşünüyor!..

Mesela, Ertuğrul Özkök, hayıflanarak ve pek dokunaklı diyor ki, "ülkemizde 1800 tane Rum kaldı, duyunca şaşırdım, bari onları kaçırmasak" gibi, insani, sosyal bir serzeniş dile getiriyor. Şimdi soralım bu beyefendiye, bu ülkede Kardak kayalıklarına savaşı kimler çıkardı. Kardak kayalıklarındaki keçilere savaş açıp gargaraya getirip ihaleleri, özelleştirmeyi, bankaları lagalugaya kim getirdi, hatta, 1952'de ünlü Beyoğlu baskınını basın tertiplemedi mi?

Saçmalıkların ardı arkası kesilmez, bu bir avuç adam, Türkiye'nin onurunu, itibarını hem kontrol etmek hem de istediklerine peşkeş çekme hakkına sahipler!.. Generallerimiz dahi bu basın için "mütareke basını" yani, alenen ve bağırarak kendi medyasına "vatan haini" diyor.

İşte gençlerimiz ülkeyi girtlağından sıkılmış bu bir avuç cahil cühelanın hikayesini öğrenmeli. Bakın, yüzlerce bilimadamı ve tüm dünya, Afrika'nın neden çöklüğünün cevabını bulamıyor. Bağımsızlıkları var, toprakları var, madenleri var, meyveleri var, tarımsal ürünleri var, iklimleri güzel, topraktan geniş. Hiç değilse kendi kanınlarını doyurabilirler, ama neden tamamen iflas edip çöktüler, milyonlarca insan tarihin hiçbir döneminde olmadığı şekilde açlık ve hastalıklardan yüzbinlerce gibi rakamlarla ölüyor...

Bu sorunun kolay cevabı, kapitalistlerin sömürmesi, ya da çok uluslu şirketlerin Afrika'yı yağmalaması diyebilirsiniz.. Bunlar doğru, ama tam doğru değil.

1950'lilerden başlayarak Afrika topraklarında milli bağımsızlık rüzgarları esti, 1945'te tek bir bağımsız devlet yokken, 1970'lerde tümü bağımsızlığına kavuştu. İlk bağımsızlığı Afrika'nın, Amerika'dan dönen okumuş zencilerin ayaklandırdığı ve bugünlerde yeniden kanşan Liberya'da oldu. Ancak, onlarca küçük milli devlet, bir şehir, bir ekonomi, düzenli ordu ve düzenli bürokrasi kuramadı.

Sorun basit. Askeri darbeleri ve sıklıklarını incelememiz lazım. Karikatürize etmiyorum, bir serseri başçavuş ve köyden inmiş on-onbeş militan silahlanıp darbe üstüne darbe yaptı. Ülke idaresine el koydu. Bu da sorun değil. Ancak, ülke siyasetini ve ekonomisini bu dünkü köylü ve başçavuş zekalan düzenlemeye kalktı. O köylü çocuklar birgünde geoeral oldu, ya da tüccar. Ve bu ülkenin zaten az sayıdaki mühendisi, mimarı, ziraatçisi, doktoru, yani seçkinleri, sanatçıları o ülkede yaşayamaz hale gelip kaçtı, sindirildi.. Ve her defasında seçkinler sindirilince toplumun siyasi, sosyal mekanizmaları yeniden "aşiretlere" kaldı. Afrika elli yıldır yetiştirdiği zekalan kaçırttı, toprağında tutamadı. Düşünün, bir başçavuş silahlı adamıyla gelip sizi tutuklayacak, işkence edecek, hapse atacak. Küçük derneklerinizi, ziraat odalarınızı, mühendis odalarınızı, yeni yeni oluşan sendikalarınızı kapatacak. Ve bunları köyden inmiş beş-on militanıyla yapacak. Ülkenin farklı düşünen, aydınlarını, yazarlarını öldürtecek, işkenceye çekecek. Zaten bir avuç kadar olan bu sosyal birikim, bir başçavuşun yalaka yandaşlarıyla yokedilip bitirilecek.

Afrika'nın hikayesi budur, Irak'ın da. Saddam ülkede aydın, sanatçı, düşünen insan bırakmadı, yanına bir şarlatan gazeteci bir kaç şebek general alıp zulüm üstüne zulüm yaptı. Türkiye'nin de sorunu budur. Üç ihtilal. Yüzbinlerce insanı kaçırttı, sürdü, işkence etti. Böyle böyle ikiyüz yılın sosyal birikimi havaya uçtu, bu topraklarda hiçbir siyaset olmamış gibi, üniversiteler, aydınlar, dernekler, örgütler gelişmemiş gibi, tüm hayatımız birkaç basın organının insafına devredildi. İşte bugünkü sosyal birikiminiz: Özcan Deniz, Emin Çölaşan, Pakize Suda...

İkiyüz yıllık sosyal birikimin tarihçisi, edebiyatçısı, yazarı, mühendisi, dernekleri, öğretmenleri böyle böyle kovuldu, kim kovdu, sağ iktidarlar, ordumuz, darbeler, birkaç işadamı ve generallerin büyük Türkiye projesi... Büyük devlet girişimleri!.

İşte büyük devletleri!.. Bir cahil yazar tüm ordunun ve devletin şerefiyle dalga geçiyor!

Bu topraklarını çocukları olarak bu cahillerin değer tanımaz, bilgi, tarih, kültür tanımaz aptallıklarına üzülüyoruz, ancak, bu basını holdinglere kim peşkeş çekti, bu sosyal birikimi bu ordu ve holding işbirliğiyle bunlar yok etmedi mi, diyerek, içimizden "böyle başa böyle tarak" diyor ve bu tekerlemenin ikinci nakaratını da sık sık anmaktan kendimizi alamıyoruz!...

nihatg@leman.com.tr

OKULLAR AÇILIYOR!

KAÇAK YAYIN 'YAZINSAL VE DÜŞÜNSEL GELİŞTİRİCİLİK KURSLARI' DÜZENLİYOR

Dersler

1A - KAÇAK - YAZAR OLUCAM

1B - KAÇAK - ŞAİR OLUCAM

1C - KAÇAK - FİLOZOF OLUCAM

"Kanat Alıştıranlar" Geliyor!

Kaçak Yayın gelecek sayısından başlayarak bir ürün ekl veriyor Genç yetenekler için artık ürün yayımlama sıkıntısı ortadan kalkıyor...

Ayrıntılı bilgi Kaçak'ta

AĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü ORLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Beli ıçPEK • Seter SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Say-
a **Sahipleri:** Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA • Ali Ekber
USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • **Satış:** Cengiz KOCAU • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA • **Tel:** 0.212.292 94 50-51 • **Fax:** 0.212.292 44 91 • **Abonelik** için
el: 0.212.292 95 65 - **Fax:** 0212.245 38 06 • **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** 880 Merkez **Adres:** Fıruzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

atenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

AYRINTILAR

m • e • T • İ • N • F • İ • D • A • N

Önce markete mi girsem acaba diye düşündüm.. Bi arzilerde sol tarafta, video film kiralayan ve satan, küçük bi bodrum katı dükkânı var. Ona gelmeden önce, tanıdık emlâkçı beyin ofisi. Daha ilerde de, market. Sıralama gayet basitti! Teker teker uğrarsın işte.. Ne bileyim, birden beynim durdu sanki.. Gıcık bi anlamsızlık duygusu. Hemen geçiyo fakat. Öyleyse bu düşündüğünün anlamı nedir diyosun, haa? diyosun, demek ki diyosun, groaarç! tink! dönüyo tekrar makine.. Acayip önemli bi iş'min olmasını isterdim hep, durakasamalara fırsat vermeyecek. Yani, çok acil hareket etmem lâzım, delice ama key'ifiibi telâş, abartılı derecede yoğunum, başımı kaşıyacak vaktim yok!.. Gerçi, yarım kalan, devamı getirilmesi icap eden bi yığın iş duruyo; laaağğğn diye bi girişsem bunnara.. Henüz sağlam bi disiplin oluşturamadık o tür konularda. Bazen hiçbişeye dokunamıyorum, bırakıyorum öyle; kimi zaman da sabah ezanına kadar durmuyo, motor gibi devam ediyorum, teller fıtıyo, dumanlar çıkıyo, vidalar uçuşuyo. Gene de, belirli bi düzen şart tabi! Bu bahsettiğim disiplin şeysi de, heyecan meyecan duygusundan yoksun, mekanik bi gayreti andıracak sanki. Çarlinin meleklerindeki gibi, pek fazla ekşin, atraksiyon filan yaratmayacağı belli.. Ama bi dakka ya. Filimdi o, dimi?.. Önce, şu bodrum dükkâna bi uğrayayım dedim.. Kırmızı Alarm'da, Erdo'da okumuştum: 'Protesto' isimli. daha sağlam bi filmin lafı geçiyodu, bi kerede. Ne zamandır merak ediyodum ben de onu. Var mı, bi soruyum..

Varmış.. Bi tane de, kedi vardı içerde; yavru. Hastaymış biraz. Almak aklımdan geçti hemen! Dükkan sahibi başından atmaya razı. Fekat gene de ne saçma bi durum yahu! Kucağına koyacan, ve götürecen. Kedi almak, buna deniyo işte! Sen gelmek istiyo musun diye sormak yok. Sevgi ilişkisi böyle, kaba güçle, parayla, pet şop'tan filan satın alınır mıymış hiç. Hayatta, takas usulü bazı durumlar mevcuttur, o ayrı konu. Bi gece, ciddi ciddi, buna benzer bişiy düşünmüştüm teorik olarak: 'Elli dolar' daha sayısını şu kadına dedim, yanım saat saçımı okşar mıydı mesela? Okşardı gerçi, seve seve! Bi otuz dolar daa verirdim, biraz daha okşardı; tepeleri, oh, kaşı kaşı. Cepte para bitince de sigtir olup giderdi. Ben de 'naapbk ya? manyak mıyım lan! derdim. Kedi de, böyle bi durumu çağrıştırıyo bana. Orda gördüm ve dokunmak hoşuma gitti. Düzenli bir dokunma eylemi için de, eve götürmeye niyetieniyosun! Neyse, uzatmaya lüzum yoktu; Mine'den sonra başka bi kediyle uğraşamam artık zaten. Lavuğun çiftleşme sorununu da hallettiğimiştik. Nefis bi koca bulmuştum kendisine, beyaz tenli ve Van'lı. Yavrulamıştı hemen. Bi daha yavru derdi de çekemem açıkçası. Belki, başka bi eve çıkınca.. Biraz da erotik filmlere göz attım ve 'Protesto' slidisini alıp, ayrıldım dükkandan. Geçerken, emlakçıya bi uğramalı.

Tam önünden geçiyorum zaten, selâm vermeden olmaz. Ev sahibi, satmaya niyetli oturduğum daireyi. Kimsenin beğeneceği yok fakat. Arasıra görücüye geliyo birileri! Manzaraya hasta oluyolar, evin yamuk yumukluğu ise canlarını sıkıyo. "Yanı, sekiz gibi müsait misiniz?" diye sordu emlakçı bey, "Bi arkadaş görmek istiyor da." Yanı, müsait miyim ben? Bitmiyorum ki hiç! Ulan, harbiden meşgul bi adam mıydım yoksa? Öyleyse eğer, nefis. Ve tabi, oturup evde, ev görücüsü bekleyemezdim, asıl mesele bu. "Siz gene bi arayın önceden," deyip, markete yürüdüm... Tumikeyi profesyonelce bi hareketle, kalçamı kolumu filan çarpıtırmadan ittirip, daldım içeri. İlk önce, biraz içecek. Şu özel market yapımı, asiti erkence kaçan kolalardan aldım, bi kutu. İki gofret; bi paket onluk kibrit; bi paket lavabo-aç (yıllardır lavabo açıyomuşum gibi me geliyo!), bi paket gene özel yapım et ürünü; mayonez, ve bi kutu özel yapım ucuz Şampuan! Hepsi aynı bok sonuçta. Berberde çalışırken, ben bile şampuan hazırlardım, arap sabunu ve renkli boyadan! Değişik durumlar haricinde, iki günde bir, kimi zaman üç günde bi yıkıyorum saçlarımı zaten. Kişisel bakım, önemli gene de. Askerde, koltuk altını traş etmeyi beceremezdim fakat. Tam alamazdım bi türlü. Hıyarın teki bi çavuş, tutup çektirmişti oramı, "bunlar ne lan!" diye.. Kıl?.. Küçük marketin, küçük orta reyonunda, hergün yenilenen garip eşyalar vardı. Düdüklü plastik oyuncaklar, plaj şortları, porselen tabak takımı filan! Biraz kurcaladım, bi oyuncağı öttürdüm.. "Bunun şu boyu yok mu?" filan diye seslendi kasaya, bi kadın. "Onun o boyu kalmadı" dedi kasiyer çocuk, aynı şeyi kimbilir kaç kez yanıtlamaktan fenalık geçiriyodu!. Kıç cebimden, katlanmış bi poşet çıkardım, ve aldıklarımı bu kendi özel poşetime doldurdum..

Tamamdır! Bugünkü işleri hallettik diye düşündüm, sokağı dönüp eve ilerlerken.. Az önümde, markette de önümde duran o yaşlı kan-koca yürüyodu. Onların elinde de poşetler. Herkesin elinde birer poşet. Akşam oluyor.. Pis bi hüzün bastı yine. Bi yandan da, garip bir coşku, bi kıpırtı. Azıcık endişe, ve tuhaf bir keyif.. İyi de hangisi en gerçek ve doğru acaba diye hesap ederken, gerek kalmadı, birleştiler ve tek bişey oldular! Karmaşayı kabullendim yani, sadece tanımlamak biraz güçtü... Bakkalın önünden geçerken, market poşetini saklamıyorum artık! Yoruldum saklamaktan. O da biliyo zaten, farkında. Giricem, ekmeğimi ve sigaramı alıcam... Güzel bir taş bina var şurda, ermeni okulu, bahçesi ağaçlıklı. Kenarda, çocuklar top oynuyor.. Bazen, topları bana doğru kaçıyo. Geçin kaleye, bi şut çekecem filan demiyorum. Ayağımla, güzelce durduruyorum topu. İstop etme hareketi hoşuma gidiyo daha çok! Koşuyo bi tanesi, alıyo zaten topu.. Küçük kızlar yoktu bu sefer. Bişeyler satarlar evlerinin önünde, kullanmadıkları aksesuarları, çocuk kitaplarını. Mine'ye bi kolye almıştım; rengi güzeldi ama sevmemişti.. Okulun, merdivenleri önünden geçiyorum, yolun tam bu kısmıları hoşuma gidiyo! Bazen kafamı eğiyor, asfalta bakıyorum. Akıp gidiyor gözümün önünde yol; terminatör 2'nin final sahnesi gibi. Gittikçe, bişeye yaklaşma hissi: Gelecek!. Sonra sıkıldım, kaldırdım kafamı tekrar! Karşıdan bi araba geliyodu hem. Aynı taraftan gelen, beyaz pantolonlu bi kadın, okulun köşesini döndü. Arkasında yürüyen heriif, kadının daldığı sokağa çevirdi kafasını; nası bakıyo kadına diye adama bakacaktım, o sırada araba yanaştı, neye bakacağımı da unuttum.. Top oynayan çocukların, keyifli çığlıklarını işitiyorum arkamdan.. Gece üçbuçukta oynasalar böyle, tecii bişey olurdu tabi'i!

Ve sen, köpek, (kenarda pinekliyodu gene mahallenin iti, akşam mesaisine hazırlanıyo!) gece havlarsan yine, kafana küçük vidalar ve somunlar fırlatacam. Bi disiplin oluşturmaya uğraşıyom zaten! Şu an itibarıyla, henüz yan konularda disiplin sağlayabildim: Gece ben çalışırken, aşın havladığında kafasına fırlatmak için acıtmayacak küçük şeyler hazırladım bi kenara (buruşturulmuş karton kutu, ufak kiremit parçaları, eski elektronik eşya devreleri.) Ayrıca yine gece için, kendime küçük sandviçler de hazırlayabiliyorum. Bu kadar disiplin yeterdi şindilik! Gerçi şu ikincisi, çoğu kez tesadüfen oluyo: Normal ekmek kalmayınca bakkalda, mecburen, poşetli tüks sandviç ekmeğine bayılıyosun bi buçuk milyonu!.

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

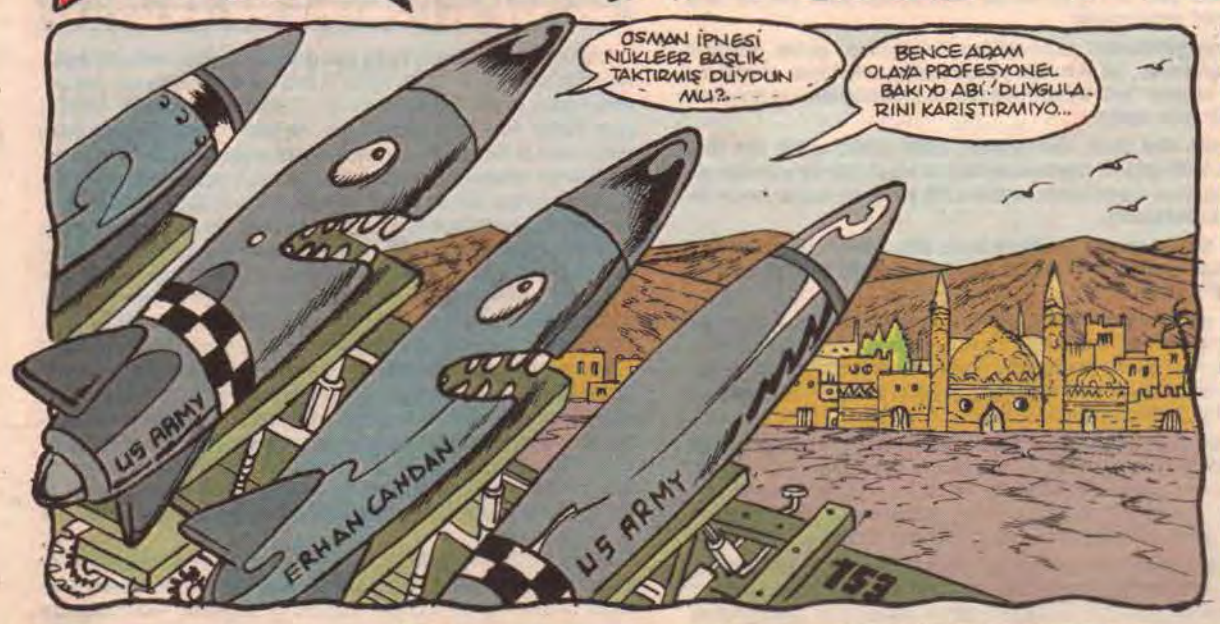

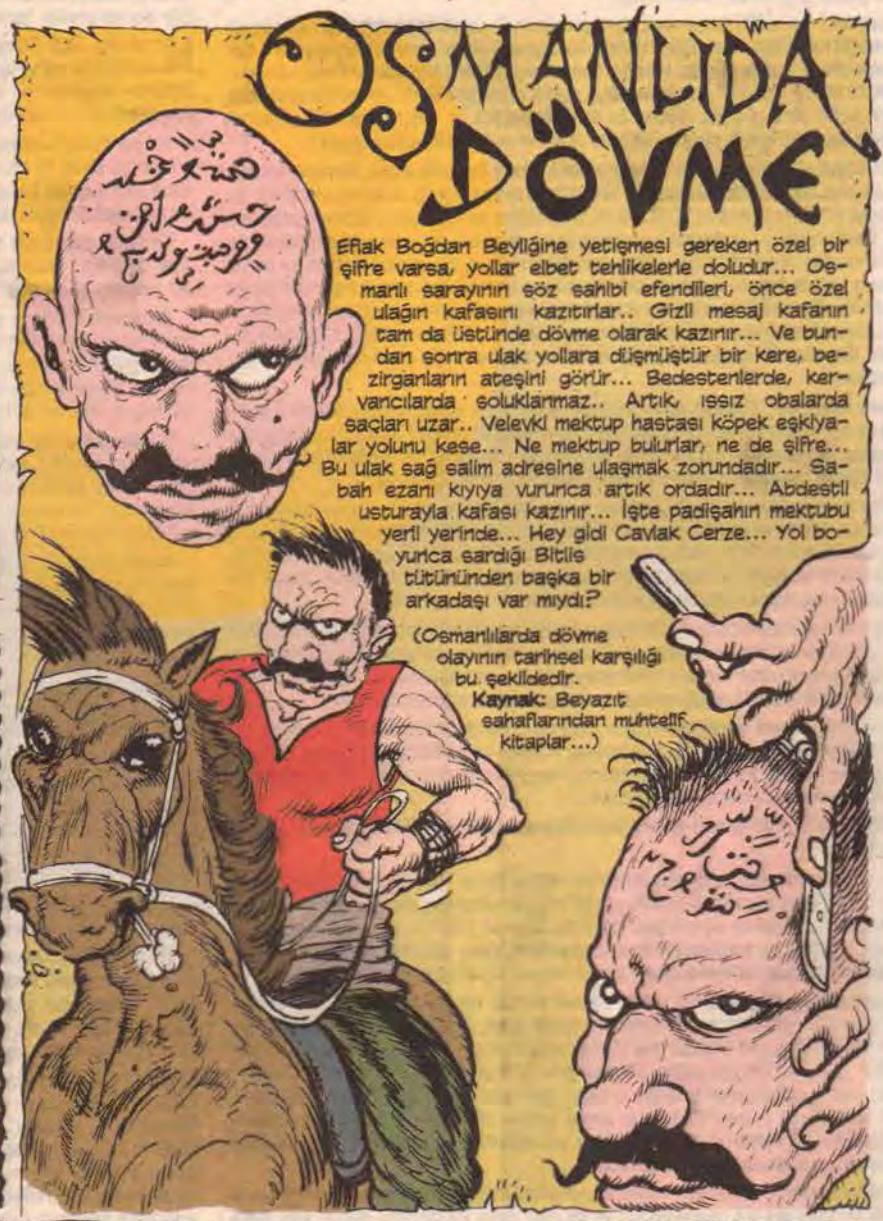

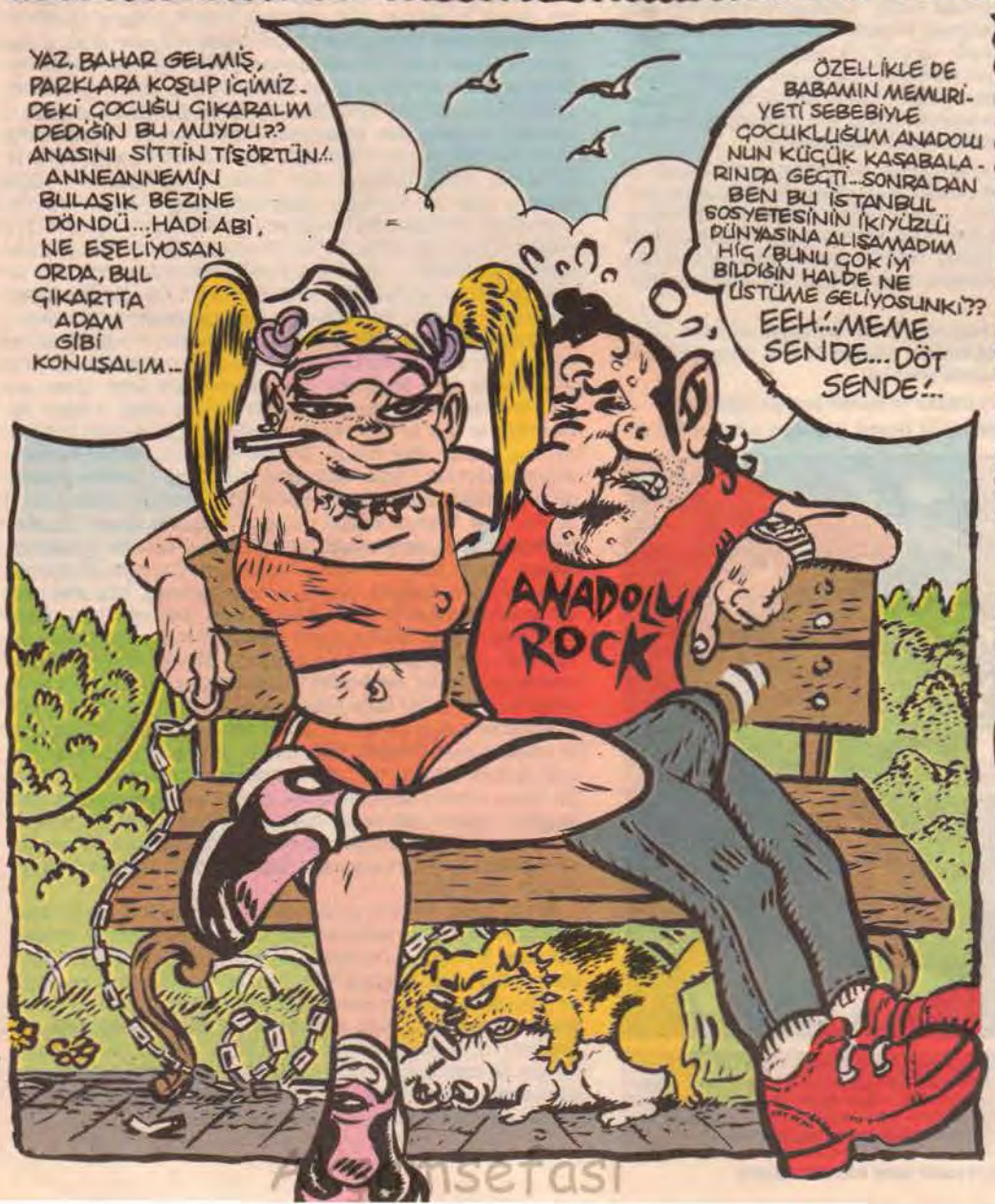

618

12 Eylül 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/37 - 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-900.000 TL.

KAMUOYU DESTEĞİNİ YİTİREN GEORGE DABILYU DENYO BUSH ÇILDIRMA ALAMETLERİ GÖSTERİYOR

Irak işgalinin ardından gelen ağır fatura ve psikolojik yenilgi,Beyaz Saray yönetimini karıştırdı. Bir ayda Irak'ta istikrarı sağlayacağını sanan George War Bush ve denyoları, Irak halkının direnişi karşısında aptala döndü. Bazı kazlar, hata yaptıklarını kabul ederken, Bush, Irak'a daha fazla asker göndermek için Amerikan halkına seslendi ve bütçeye 90 milyar dolarlık ek savaş ödeneği istedi. Son kamuoyu araştırmalarında yüzde 70 gibi bir oranla olmayan güven ve itibarını da kaybeden Bush, çareyi BM'den yardım istemekle buldu. Özellikle asker ailelerinin gün geçtikce artan "Çocuklarımızı geri istiyoruz" çağrısının çığ gibi büyümesi, Bush yönetimini iyice köşeye sıkıştırdı. Son televizyon konuşmasında Amerikan halkından sabır isteyen Bush, Irak'a daha fazla asker gönderilmesi gerektigini de ima etti..600 Milyar doları bulan bütçe açığına karşın bir türlü uslanmayan İkinci Bush ve denyoları, önümüzdeki aylarda yapılması planlanan seçimlerde sille tokat iktidardan gidecek gibi..

Aksamsefasi

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bilir

FEYHAN GÜVER

ÖZGE SAMANCI

Akşamsefası

kemalkenanergen

bokubok@hotmail.com

Bilmadamı : Bu türün madamı yok heralde lan. Nasıl ürüyolar kimbilir?.. Bilmek isterdim ama görmek istemezdim doğrusu.

Tatil Köyü : Muhtaremmiii! Muhtaremmiii!.. Animatörlere kurt dadandıı!..

Buhran : Fakir depresyonu...

Burhan : Depresyonlu fakir..

Nikah Şahidi : Nikaha geç kalırsak gerdek şahidi olabiliyo muyuz aceba?..

Bavul Cinayeti : Duyan da sanki bavulu öldürüp adamın içine tıkıştırıyolar sanır.

Cıvır : Kremi kendinden manita...

Vezir Parmağı : Vezir de ne uyanıkmış ha. Parmağı yemcik yapıyo ki merak eden olursa pipiyi de yedirecek...

Gelin Arabası : Salağa bak. Daha evlenmeden arabayı kannın üstüne yapmış...

Kuzu Pirzola : Kuzunun kalanını atmayın da sevelim bari lan. Çok sevimli oluyo keretalar...

İstifade : İstifaaa!.. (Tamam kabul)

Motokros : Tembeller için süper bi kros fırsatı olmakla birlikte insanın sadece apış arasını zayıflatıyo...

Hasıraltı : Plajlarımızda kimbilir ne katekulliler dönüyo..

Kuzine : Yavşak kişinin dişi kuzenine denir... Daha doğrusu o öyle der. Biz de ona sittir lan salak deriz, konu kapanır...

Damper : Hahaha ben de papaz dö per var kamyon kardeş. Kumu sen taşıycaksın...

Hava Atışı : Bırakın hava atmayı da başlayın şu maça kardeşi... Hah. Afferim...

Neşter: Doktor usturası..

Gizli Bahçe : Ne biçim işletmecilik anlayışı lan bu. İki yıldır anyoruz hala mekanı bulamadık. Ben limonlu bahçeye gidiyorum aga..

Yufka : Duygusal ekmek...

Meyveli Yoğurt : Bu inek de amma çilek yemiş be kardeşim. Böbreklerine bişey olmaz inşallah. Amin... Şlop. Oh nefis...

Tasma : Köpek kolyesi...

Kas Gevşetici : Ekmeğe bengay sürüp yerim daha iyi aga. Hangi kası gevşeteceği belli olmaz bu lavuğun...

Ayıcık : Çizgi filmlerdeki bu çelişkiler beni sinir ediyor...

Taşocağı : Kadir Efendi bize iki çakıl, biri açık olsun deermişim hahaha. Ağh!. Yavaş ayu! Kelime esprisi yapıyoruz burda...

Green Piiz : Nane likörüyle kafa bulamayacaklanna göre kesin ot içiyo bu ipneler...

Kabakulak : Ben nazik konuşuyorum ama nası oluyosa küfürlü duyuyo angut. Hasta işte...

Curcuna : Alaturka kaos...

Fondü : Çöpşiş gibi yersen ağzın yanar tabi mankafa... Neyse, en azından Fransız aksanıyla konuşmaya başladın, bravo...

Atlıkarınca : Manyaklaşma lan jokey o. Ufak tefek olduğu için öyle görünüyo...

Görüntü Yönetmeni : Aklı hür vicdanı hür kameraman...

Keçi Leblebileri

Kenan K. (İstanbul) : Bıkmaz tükenmez bi enerjisi var lavuğun...

İsa H. (Ankara) : Aklıma süper bi fikir klibi geldi lan, anlabyım mı?..

Aslı K. (İzmir) : Ay çiçekler çok hoş, nerden yoldun?..

Serdar O. (Antalya) : Oraya kadar yürüyemem olum, valla bak, ayakkabılarım ağnyo...

Elif D. (Bursa) : Emre Altuğ'un soyadı neydi?..

Yaprak A. (İstanbul) : Ay burası feci sıkıcı kardeşim, çok eğleniyorum...

Güneş T. (Adana) : Çok uzun filmmiş be abi, antraktı bile yirmi dakıka sürdü...

Melisa S. (İstanbul) : Şu an çekimdeyim, çekince anycam...

Suat B. (Ankara) : Feyşın Tivi'de çok güzel karılar gösteriyo lan, hepsi manken gibi...

Hasancan Ş. (İstanbul) : Aaa ben bu kızı geçen gün Akmerkez'de öğrenmiştim hocam...

Ceylan G. (İstanbul) : Saçmalama, ben sigarayı yerde sönderdim bi kere...

bokubok@hotmail.com : Etrafımız keçi kaynıyo okurlar. Ağzından çıkanı kulağı duymayan bu şahısları rezil & rüsva etmenin zamanı geldi & geçiyo bile. Acımayın aptilere, isim & soyisim & vilayetleriyle (bayılıyorum bu lafa) birlikte bana gönderin. Hepbirlikte gülelim & eğlenelim & biraz daha güleiim...

LeMan

Yaramazlıkları ve haşarılıklarıyla kahraman olup Almanya'nın sınırdışı ettiği meşhur Muhlis Türkiye'ye sürgününden döndükten sonra Almanya'da deha alametleri göstermeye başladı... Muhlis'in derslerindeki başarılar Almanları şaşırttı...

DEHAP'ın oylarını geçersiz sayan medya, oyların DYP'nin hakkı olduğunu savunuyor..Seçimlerin iptali bile gündemde..Ağar'ın DYP'sini güçlü bir şekilde meclise sokma hesapları yapan Hürriyet, şimdiden "cilalama" haberlere başladı...

Yoksulluk ve açlık sınırları birer basamak yükselirken..Türkiye'de enflasyon son 4 ayda AB ülkelerindeki enflasyona yaklaşmış..!!!

yeniHarman

* Bir sürek avının, adı konmamış bir vahşet "tabusunun" yıldönümü! 6 ve 7 Eylül; ya da azınlıkların kanlı pazarı, canlı mezarı... Raffi A.Hermoun'un kaleminden...
* Ve yine bir başka 6-7 Eylül: Rock'n Coke ve Barışa rock... Azınlıkların matem, tarihin utanç gününde milyon dolarlık cola savaşları...
* DHKP-C davasının bir numaralı sanığı ölüm oruçlarında gazetelerin bir numaralı hedefi. Haklar ve Özgürlükler Platformu Sözcüsü Sadi Özpolat ile 19 Aralık cezaevi dehşeti ve müthiş bir mülakat...
* Popüler kültürü yerden yere, inceden inceye silkeleyen bir fenomen: SOUTH PARK
* Latin Amerika'dan bir başka 11 Eylül... Şili'de 11 Eylül 1973'te savaş uçakları, Sosyalist lider Allende'nin sarayını bombaladı... 30 bin ölü ABD'ye kutlu olsun!
* Cezaevi: İdeal bir ölüm türü... Batur Özdinç dünya cezaevlerini yazdı: İnsanları en çok korkutan iki şey: Ölüm ve tutsaklık...
* İllegal rap'in türkiyeli sesi, yeni efsane SAGOPA KAVMER. İki kaşar bir kürtle, abazaların bayramı, şarkıları kimin sikinde, bin çıkar aşktan bahseder, kızlar yırtar gitmiş, konserlerde... yeniHARMAN'da...
* Mihri Belli, Kaan Ertem, Vedat Özdemiroğlu, Yonca Poyraz Doğan, Tuncay Akgün... yeniHARMAN'da!!!

HARMAN KALMAYIN, YENİHARMAN'SIZ HİÇ KALMAYIN
Her Cuma yeniHarman günüdür...

ABD'li illüzyonist David Blaine, bir cam odada **44** gün boyunca sadece su içerek yaşayacakmış... David Blaine'i cebinden çıkaracak illüzyonistler Türkiye'de!.. Bir cam odada 44 gün sadece su içerek yaşamak ne ki?.. Ömür boyu **vaadle aç-susuz** yaşayan **yurdum illüzyonistleri** varken...

Yağış gidiyor.. Sıcak geliyor..Sıcak gidiyor..Yağış geliyor..Psikiyatrlar uyardı: "havalardaki istikrarsızlık nedeniyle depresyonlar artabilir.."

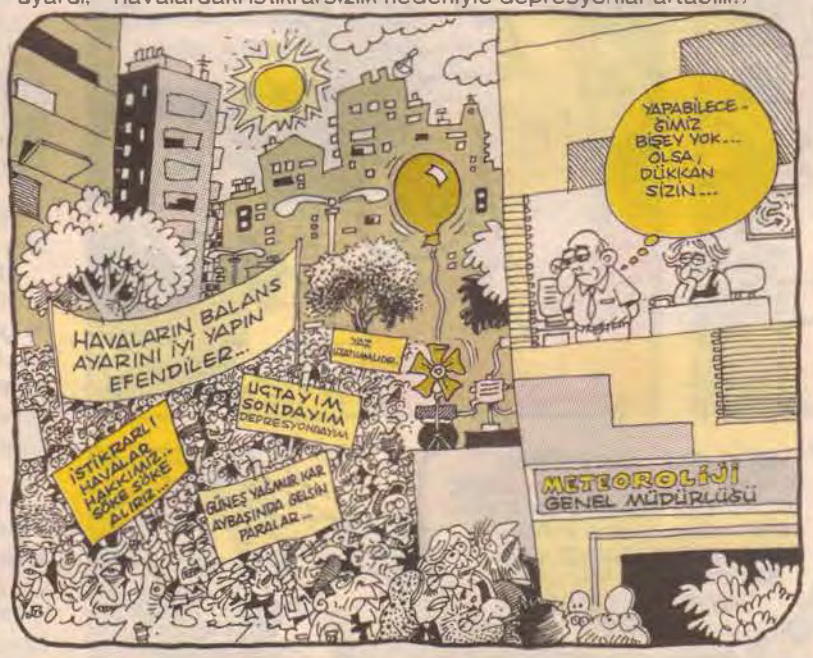

TÜRKİYE AYKIRI VALİSİNİ KAYBETTİ

Tabiiki sorunların temelinde sistem var ama buna rağmen sistemi zorlayan tek kişilik dev ordular da var(dı..) Vali Recep Yazıcıoğlu'nu görev yaptığı yerlerin kaderini değiştirmesiyle sisteme yönelik sivri eleştirileriyle tanıdık. En sonunda merkeze kızağa çekmişlerdi. O sırada Leman'da yukarıdaki karikatürü çizmiştik... Bugün onu bu karikatürle hatırlamak çok acı, onu yine trafiğe kurban vermekse çok daha acı... Huzur içinde yatsın... Hizmet ettiği insanlar ve toprakların hafızası onu unutmayacak...

40 SATIR

(Her özel isim, potansiyel markadır!)

* Recep Tayyip Erdoğan, gerçek hayatında imammış...

*** George Bush polisiye film çekecekmiş, katil yavşak çıkıcakmış...**

* Cem Boyner "İkinci Yeni Demokrasi Hareketi" başlatsa ya..

*** Emin Şirin istifa metninde, Gargamel'i sert bi dille eleştirdi ve yakında mecliste "Şirinler" adlı bir grup kuracağını iddia etti ya da ileri sürdü...**

* Çevik Bir "Bir dil, iki dil, 28 tane Şubat var, hangisini anlatayım" demedi ama ya deseydi... "16 olan devlet miydi, millet miydi?" diye sorsa Kenan Evren...

*** Cem Uzan başbakan olsaydı, o da Berlusconi'yle kanka olurdu...**

* "İkiz kulelerin yıkılışını gösteren 1997 yapımı bir filmin konusunu anlatan Erbakan, bu filmin 11 Eylül saldırılarında gizli örgütlerin senaryosunu açıkça ortaya koyduğunu belirtti, Erbakan filmi basın mensuplarına da göstermeyi istediğini ancak filmi getirmeyi unuttuklarını söyledi." -Cumhuriyet

*** Trafik canavarı, içimizdeki Recep Yazıcıoğlu'nu durdurmasın...**

* Erol Sabancı, Sakıp Sabancı'yı bi kere olsun kıskanmamış mıdır?..

*** Tecavüzcü Coşkun, gerçek hayatında sadece tacizciymiş...**

* Abdullah Gül "Hep Mısır'daki zengin akrabadan miras kalmaz, bu sefer de Irak'taki akrabadan borç kaldı farzedelim" dese Oktay Ekşi kınar...

*** Devlet Bahçeli, Devlet Ormanlıkvasfını-yitirmişarazi olsa ya...**

* Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari'yi "kıl" bunların sayısı şu an fazla ama alışınca azalır..

*** Bence Gülben Ergen'in herhangi bir müzik kaseti, daha skandal...**

* Tansu Çiller evine kapanmış, Meral Akşener'in anılarını yazıyomuş...

*** Yasemin Dalkılıç'ın bile 'sertçene' eleştirildiği güzel yurdum, a kuzum...**

* "Hem Sırbistan'ı, hem Karadağ'ı nasıl yenelim" dese ya Aydın Örs...

*** Boşanmayla sonuçlanan evliliklerden biri de Ajda Pekkan ile Ali Bars arasında yapılmıştı...**

* Adı Doğu, soyadın Perinçek olacak ve hayatına bi şekilde Mao girmeyecek, olacak şey midir, ki olmadı...

*** Nuri Alço gerçek hayatında esmermiş...**

* Ahu Tuğba, 80'li yıllarda ne Uludağ yaptı ha.

*** Veli Mc Beal, serbest avukat...**

* İsveç Kralı Gustav borsada bi yılda 14 trilyon lira kaybetmiş, parlementer sistemde kral olacağına, at penisine şef kelebek ol...

*** "Tavşan aranıyor... Yücel Kop" diye ilan görsek peki bi sabah vakti...**

* Selmi Andak'a hayatı boyu "Selamı" diyen çok olmuştur di mi?..

*** Selami deyince, açık konuşuyorum, Selami Şahin reyting için bana güvenmesin...**

* "Bart Simpson ve iki bacısının komik serüvenleri" yazsa ya insanlardan biri...

*** "Futbol, çalışan sınıfın balesidir." - Alf Garnett**

* Bülent Ecevit yolsuzluk yapmış, o parayla cins bi kedi ve üç paket Seylan çayı almış...

*** Ekrem Bora'nın gerçek hayatı yokmuş..**

* Ali Atıf Bir duayen midir, kolpacı mıdır, yoksa komple midir?..

*** "Liberalizm" konulu bi panele Besim Tibuk çağrılmadığında öfke duyabilir ama Mustafa Sandal asıl çağrılırsa şaşırır, ya gider, ya gitmez...**

* Erkan Mumcu biraz daha sabretseymiş solcu olacakmış ama neye sabretseymiş bilmiyorum.

*** Hıncal Uluç, Kenan Onuk'un sağına otursa, bi sürü merak eden çıkar ya, n'oluyo diye...**

* Mevzu ne olursa olsun, insanın Haluk Ulusoy'a karşı Özkan Sümer'i tutası geliyor...

*** Hoşgeldiniz Sayın Fantom, bizim ormandaki değeriniz 240 sincaba denk düşüyor, bizde enflasyon var da...**

* Mutlu Çelik adı bile şirket ismi gibi, yeşil saha dürrüğü...

*** Kemal Atatürk'le başlayan cumhuriyet, Kemal Unakıtan'la sürüyor...**

* Vedat Özdemiroğlu der ki, Eski Yunan şimdi eski, senin mitoloji dediğin onun günceliydi..

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

EVLİLİKTEN 2 HAFTA SONRA (Tabii ki Cheroke ve Fransız gelinliği Daral'a aldırılmıştır...)

Ertesi gün...

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Sıkılhan, alo, Bunalgül ben, bana bugün iyi davranmalısın tımam mı? Kadınlara özel periyodik bi rahatsızlığım var. Hırçınım, artı, huysuz ve tatlıyım, buklelerim daha belirgin, saçlarımda elektirik fırtınası var. Hareketlerim ise sınırlı, rahatça röveşata atmak istesem bunu yapamam mesela. Denize girmek istesem giremem, köpek balıkları peşime düşer. Gökteki yıldızlar gibi uyuyamam. Anlatabiliyo muyum? Sakın bi kabalık yapıyım deme, anlayış göster. Siz erkekler öğrenin artık şu işi.

- Hımm anladım. Kolay gelsin Bunalgül. Meraklanma sen, biz erkekler "Sevimli kahramanlar"ı izlemek için televizyon karşısına geçtiğimiz yaşlardan beri, ister istemez detaylı bilgi sahibiyiz, alttaki petekli dokuya kaç saniyede geçtiğini bile ezberletiyolar reklamlarda.

- Yığıvrançleşme hemen. Reklam olsun diye söylemedim bunu ben sana. Reklam ilişkilerine karşı bi insanım ben. Yüreğimdeki sese kulak veren... artı, tırnak içinde söylüyorum, anlayış bekliyorum senden.

- Anlıyorum Bunalgül.

- Yalan söyleme anlayamazsın Sıkılhan. Şu an denize girsen köpek balıkları seni kovalamaz. Ne demek olduğunu asla bilemezsin. Asla... Nevır forevır.

- Peki nası yardımcı olabilirim? Naapsam? "Su olsam, ateş olsam... sussam hiç konuşmasam."

- Suscan konuşmıycan ha? Annem söylemişti, dergide de okumuştum. Tabe, hemen dön sırını yat, telefonu kapat de me? Yıvrançsın... Balıksız köpeksin sen Sıkılhan. Karapaltolu... İlk insanların ilkisin, artı, kadın ruhundan hiç bişey anlamıyosun.

- Sen kendini anlayabiliyo musun peki Bunalgül. Hadi şimdi hastasın. Ama ben genel olarak soruyorum.

- Sensin hasta, ilk hayvan! İlk hayvanların ilkisin!

- Alo Sıkılhan, ben Hırgürkan, naaber hoca? Bak ne diycam, okul açılıyo ama sen kayıt tazeleme olayına girmiyosun. Okuldan kaydını aldırıyosun. Biz sana yer göstericez... Gerekirse paralı okuturuz... Kimi tanıyosan ara, okul boşalıcak.

- Nedir?

- Eski okulun müdürü satıcı çıktı... Kantin ihalesinde yolsuzluk oldu, bizim akrabalara yanlış yapıldı, budur!

- Ben aynı okula devam etsem de kantine hiç inmesem olma mı?

- Olma kanka, yanlış ola! Hem ben ve dört abim o okulu durulmaz hale getircez zaten. Kantini bize vermeyen müdürün okulunu başına yıkarız. Daha 2003-2004 Öğrenim yılı başlamadan duvarları sprey boyayla komple "Ancık Müdür... Belsoğukluğu 0535... Aha bu müdürün kafası" diye döşedik. Cam çerçeve aşağı indi, kapıdaki bekçiyi arakladık, arkadaşları bayrak töreninden önce içeri alıcak taş üstüne taş bırakmıycaklar...

- İyi ben de, kalbi kırık kantin esnafı olarak 8 yıllık temel eğitime verdiğiniz katkıyı seyretmek için sınıfta cam kenarı bir yer ayarlıyım kendime bari.

- Aldır kendini ordan kardeşim, hasta etme adamı... Sabah dokuzada siyah bi Polo'yla gelip okulda kalanların yüzüne tükürücem... Alloo? Aloo? Tü ulan... Tüü... Tüüü!

- Alo, Sıkılhan Bunalgül ben. Demin telefonda sana biraz sert davranmış olabilirim ama bu kadın metebolizmasıyla ilgili bişey. Süreyya Ayhan'ın bile başına gelmiş biliyosun di mığ? Ama yanlış anlamanı istemem. Bi takım ruhsal bozukluklarını bu doğal hastalığın ardına gizleyip kuduran kızlar var, ben onlardan değilim. Mesela Çisil. Karı doğuştan huysuz. Abisine kızıp çocuğun çorap çekmecesine kaka yaptığını biliyosun di mığ? Ayrıca, bu Çisil'in bir ayağı altı parmaklı, hiç söylemiş miydim? Alo, Sıkılhan. Yaaa, niye susuyosun anlamıyorum yaa. Böyle şeyler rahatça konuşulabilmeli artık.... Alo... Pis yabanıl. İlk terlikimsi hayvan! Alo... Yığıvraançsın.

sklhan@leman.com.tr

Akşamsefası

CATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

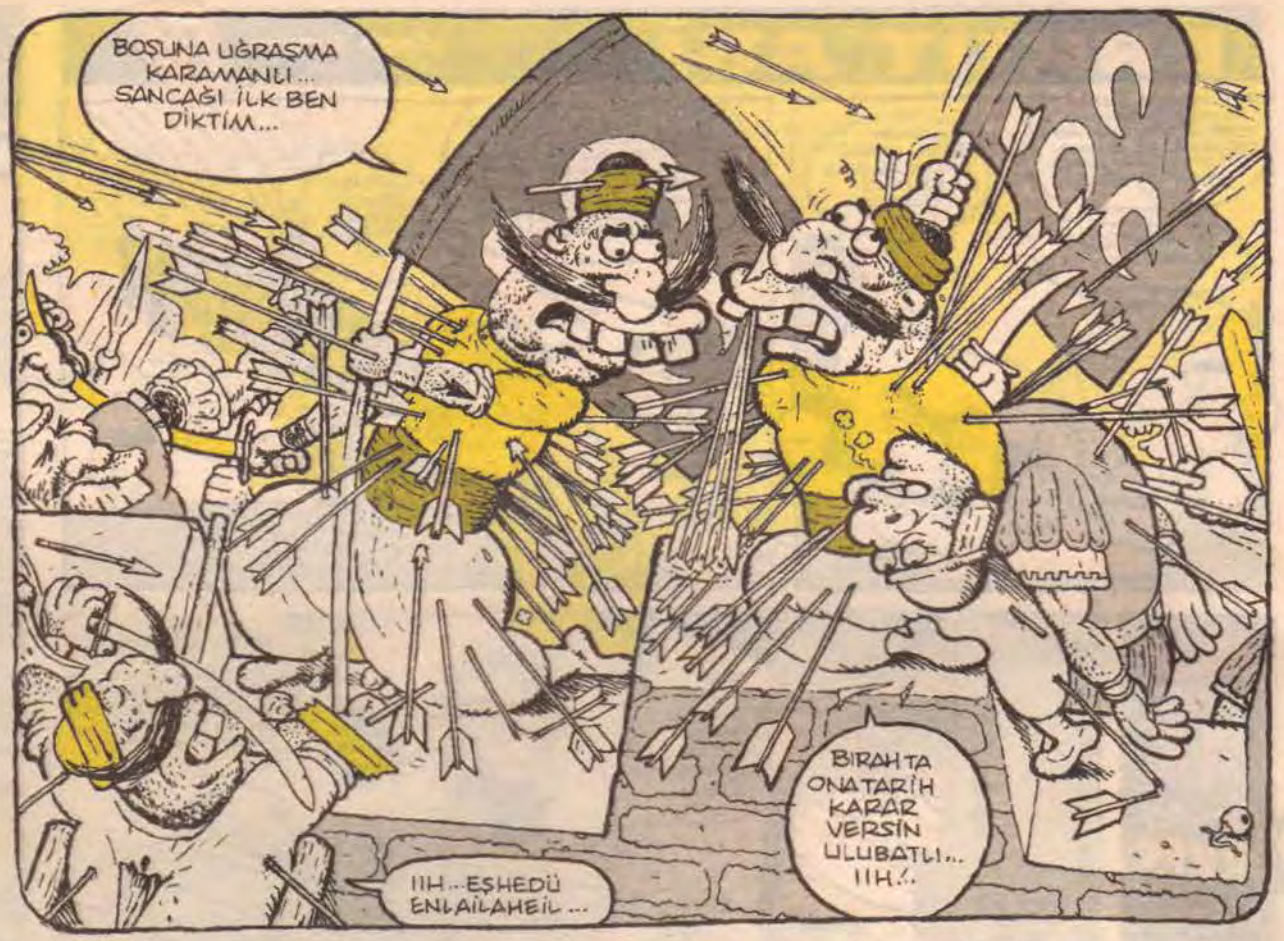

Aksamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

GEZ MAHMUTÇUK

Mahmut Tibet

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

PANTOLON

metinfidan

metinfidan@leman.com.tr

Akşam/Pazar

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSAN

TP SUNAR

4 adam oturmuş-lar, kavede okey oynuyor-lar...

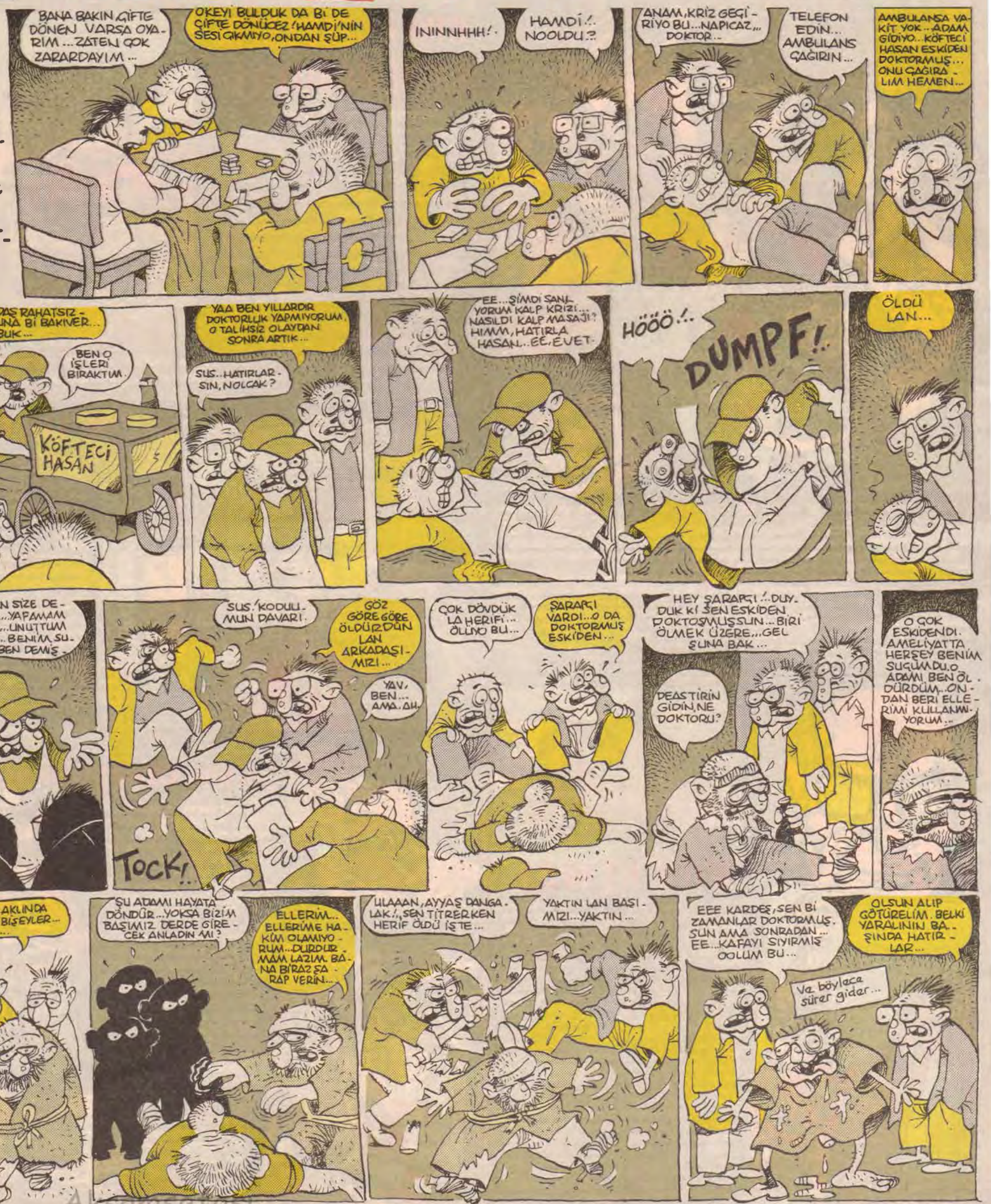

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

KIRLIK YERLER... AVRADI ERİ SAKLAR, PEYNİRİ DERİ!

Adana dolaylarında köylük bir beldede tam 70 yıldır süren bir kan davası var... Aklı almıyor insanın... O, onu vurmuş, sonra öteki onu... Yıllarca süren böyle bir kısırdöngü... Anan mutfağa gidip domatesi dilimleyip kesiyor, tabağa zeytin döküyor, radyoyu kurcalıyor, türküler ve oyun havaları... Ama işte yanıbaşında, duvarda öylece günlüğü bekliyor kan davası!

Söyleyemiyorsun ki, atmosferin dışına çık diye... Boşverip bunları, bırak kendini boşluğa... Huzuru hisset... Sonsuzluğu düşün, kasma buğday renkli vücudunu diye...

Ay bulutta girende... Ormanın derinliklerinde yağmur, köylük yerde de kan davası alkışlarla karşılanır... Oysa bu topraklar nankör değildir hiç.. Ama burda tam yetmiş yıldır sekmeden akan oluk oluk kan yarmış... Ulan hangi inadın ızdırabıymış bu? Cumhuriyet kurulalı kaç yıl oldu?.. *Peki sevginin yeşerdiği bu dağlarda benimle gezer misiniz?* Keçi yolundan aşağı, dere kenarına inelim mi beraber? Orda tam alnımızın çatına sıksam kurşunu... Bütün dillerin, dinlerin, kültürlerin bir arada hayat bulduğu bu çayırlara uzanır mısınız köpek gibi?.. Sen son yetmiş kerre solurken, yemirlerle kudursun öbür köpeklerin evladı... Ya da bana ne mına koyyim.. Ben böyle saçmalık görmedim...

CİNCİ CESETLERİ NASIL KOKUTTU?

Dedemizin köyüne çok fena bir kuraklık çökmüş yıllar yıllar evvel.. Nürpetli Cinci Hoca'ya gitmişler. Taşları okuyup üflemiş.. Dedem köyün imamıymış o zamanlar. Kahveye gidip "hadi ceketleri ters giyin, yağmur duasına çıkalım" demiş... Kahvedekiler "dua okumaya ne hacet, Nürpetli Hoca çoktan taşa okuyup üfledi." diyince dedem kalakalmış...

Sonra köye öyle bir yağmur musallat olmuş ki, tükenmek bilmeyen... Köyün yanıbaşındaki mezarlık bile kokmaya başlamış!! Ciğerleri delercesine hem de... Belediyeye şikayet etmişler olmamış.. Cinciye gitmenin laneti bu... Ne belediyesi... Mezarlık civarından göçmüş millet...

90'LIK BORU

Evvelki yazıların biriydi... Ege'de bir yerlerde ova bayır dolaşırken tarihi bir ortama girmiştik... Geçmişin o muhteşem anıtlarının gölgesinde ezilip büzülüp nazikçe yürümeye çalışırken "kırılıp" yarısı arakalanmış bir sütunun kayıp parçasının yerine 90'lık bir kanalizasyon borusunun monte edildiğini dehşetle gördük... Artık, kuntik olmuş... Ne meriem bir köylü kurnazlığı?.. Abdestli sular birikmez mi buraların derelerine?.. Kendime geldiğimde soframdaki, düş değildi... Köylü kadınlar az ötede mezarlık ziyaretinden dönüyorlardı... Bu civarda, evde kalmış köy kızları dizlerinde tütün dizerken ve birbirlerine fısıltıyla kıkırdarlarken bu 90'lık boruyu da anlatıyorlar mıydı?..

KÖR KEMAL

Yine bir vakitler Taksim'de bi kafede kız arkadaşımla otururken karşı masaya koskoca Yaşar Kemal geldi oturdu... Portresini çiziverdim, kız da götürdü verdi, çağırdı beni, tanıştık... Aynı köydenmişiz meğer! Babanın İnce Memed romanını bilirsiniz. İnce, efsane diil.. Harbiden yaşamış Çukurova'da... Anneannemin bu eşkıyanın canlı tanığı olduğunu söyledim ona... Yörenin resmen Robin Hood'u... Upuzun bir yiğit... Anneannem o zamanlar pek ufak. Bahar vakti, yörük yaylalarına çıkarlarmış allecek... E, dağbaşlarında ulaşmak kolaydır İnce Memed'e... Anneannemi her gördüğünde mevlana şekeri verirmiş.. Onu anlattım babaya... Nerelisin muhabbeti iyicene açılınca hemşeri çıktık! Dedemlerle aynı köydenmiş! Üstad lafı eri acip yere getirdi... Köyün girişinde, her gördüğümde irkildiğim yıkık bir konak vardı... Korku verir, köyü bekler... Onu anlattı.. Köyün ağası yaşarmış orda... Köylüyü mahvediyormuş ama... Padişah Vahdettin torpillisi bir nemrut... İktidar kırbacını köylüye şaklatırken kendisi konakta kanlarla alem yapıyor... Yine böyle bir gecede yangın çıkmış... Konak yanmış, kül olmuş... Bitmiş... Bir tek Kur'an kurtulmuş yanmayan.. Ama Yaşar Kemal köy meydanına jandarmanın yığıp yaktığı kitaplarından da bahsetti.. Kör Kemal diyip sevmezlermiş bu solcu adamı...

DERİNE GÖMMELİSİN ÖLÜYÜ!

Ve son olarak, dedemin ağzında diş yoktu... Köydeki diğer yaşlı elemanların da durumu aynı... Dişçi olur mu hiç köylük yerde... Bunların babaları zaten İstiklal harbi sırasında açlıktan postallarını yemiş insanlar... Yersiz, yurtsuz çingeneler köyü gezerken penseyle çekermiş çürük dişleri!.. Ama nasıl?.. Bir diş çekiyor.. "Bu muydu?"... Yok, öteki... Bir diş daha "bu muydu?".. O da değil... Böyle böyle, ya allah diyince altı, yedi sağlam diş çekip ağzı kanı, acı, yara bere içinde bırakıyor çingene... Üstelik koltuğunun altına iki de tavuk sıkıştırıp yolcu ediyorlarmış çingeneyi... O fukara, o cahillik dönemleri aklına geldiğinde anıları sinir basardı dedemi... Böyle olunca, hemen bahçeye koşup yalınayak volta atardı toprakta... Toprak sinirli alır... Çürükli toprak en güzel nimetle, ölülerle beslenir... Derine gömmelisin ölüyü... Yoksa şişer toprak... Ve mevtayı kusar, fırlatır...

"KIRK YILLIK TEBESSÜM" ARTIK YOK...

"Buyrun... Hoş geldiniz. Ne zamandır yolunuzu bekliyoruz. Niye geciktiniz böyle?.. Şöyle buyrun... Rahat edin... Bakın tanıştırayım, bu bey benim menajerim... 20 yıldır beraber çalışıyoruz... Adı **Minay Yüksel**... Nasılsınız bakalım?.. Sağ olun... Ben de iyiyim... Evet efendim, ben **Madam Anahit**, herkes beni **"Akordeoncu Kadın"** diye bilir... Aşağı yukarı 40 yıldır **Çiçek Pasajı**'nda akordeon çalarım... Arada bir, otellere, düğünlere çağırırlarsa giderim...

Doğma büyüme **İstanbul**'luyum... **Taksim**'de, 1926 yılında doğdum... Şimdi de bildiğiniz gibi, **Tarlabaşı**'nda oturuyorum...

Evet... Yazları **Heybeliada**'da kalırdık... Orada bir çocuk vardı; adı **Yorgo**... Güzel akordeon çalardı, ondan özendim o tarihlerde, yani 1943 yılıydı sanırım; **Yüksek Kaldırım**'da **Papajorci** isminde biri vardı. Müzik aleti, nota falan satardı. Ondan **"Hohner"** marka, kullanılmış, beyaz renkli bir akordeon aldık... Fiyatı 170 liraydı. Çok heyecanlanmıştım... Hemen **Saint Antonie**'a gidip, adak yaptım. Mum diktim... **Saint Antonie**, güzel evliyadır.

Papajorci bana, **"Artepenon"** diye çok değerli bir hoca vardı; onu buldu... Kadıköy'deki **Halkevi**'nde. "Artepenon"dan günde 12-13 saat olmak üzere bir süre klasik müzik eğitimi aldım... Bakmayın şimdi, vahşi şeyler çalmak zorundayız... Ekmek parası. Ne yapacaksınız...

...İlk kocam çok değerli bir müzisyendi. Noray'dı adı. Akordeon, kontrbas, piyano çalardı... **"Samsun"**, **"Ankara"** gemilerinde çaldı uzun bir süre... **Büyükdere**'de; **Beyaz Park**'ta çaldı... O zamanlar **Zehra Bilir** vardı.. Ne günlerdi!.. Hiç unutulur mu?

İlk kocamla 17 sene evli kaldım... Çok sinirliydi, her şeyime karışırdı; yok küpe takma, yok şunu giyme... Baktım olmuyor, boşadım onu. Sonra **'Solak Hüseyin'** diye bir müzisyen vardı... O da iyiydi... Onunla evli kaldım bir süre. Onu da boşadım, tekrar evlendim... Yine olmadı.

Dördüncü kez yine ilk kocama döndüm... Boşandığına varma derler, ama ne yapacaksın!.. O da öldü. Çok içerdi. Bilirsiniz, müzisyenler nasıl içer... Şimdi bir talibim var. Kim biliyor musunuz?.. **Fahrettin Aslan**'ın şoförü... 15 yıldır severmiş beni. Ne yapalım kısmet artık.

Ama danlınm bakın... Neden yemiyorsunuz? Kendi ellerimle yaptım bu kekı... Birer çay daha içersiniz değil mi? Lü fen kırmayın beni...

...Tabii yıllar geçiyor. Birçok ünlü kişiyle tanıştım bu süre içinde... En çok rahmetli **Ayhan Işık**'ı severdim. O da beni severdi. Gelir dinlerdi beni. Sonra **Cüneyt Arkın**, onun oynadığı filmlerde rol de aldım. **"Babanın Suçu"**, **"Adalet"**, sonra **"Yalancı Yarim"**, **"Cennet Çocukları"**, **"Kadın ve Şarap"**. Ya evet, bir de **"Faize Hücum"** var... Sonra, **"Bay Alkolü Takdimimdir"**de oynadım... Tabii bu filmlerde biraz rol gereği biraz da figüran olarak yer aldım.

Bir gün **Zeki Müren** geldi pasaja... Çok heyecanlandım. Çalmamı istedi benden. Çok mutlu olmuştum o zaman.

Lütfen, bu kekleri sizin için yaptım... Konuşmaya daldım, sigara içer miydiniz?.. Hadi, lütfen yabancılık çekmeyin... Şimdi size **Edith Piaf**'tan **"La Vie en Rose"**u çalayım...

...Şimdi size dayımı çağırayım... Sabahtan beri heyecanla bekliyordu. En güzel elbiselerini giydi sizin için. Dayı, gelsene içeri, seni bekliyoruz... Evet, dayımın ismi **Erol, Stepan Erol**... Yıllardır cümbüş çalar...

Bu da samimi dostum **Müyesser**; sağlık memurudur... 40 yıldır iğne yapardı... Şimdi yaşlandı artık; dayımla kendisine fukara aylığı veriyorlar; 3 ayda 10 bin. Çok az, evet; bende kalırlar... Onları çok severim... Dayıcığım, şöyle gelsene... Kendini tanıt arkadaşlara...

- Efendim, ben **Stepan Erol**... Cümbüş çalarım yıllardır. 1329 doğumluyum... Ne oluyor hesaplayın işte. 1936 yılında paşamın huzurunda çaldım. O günü unutamam. Şimdi **Anahit**'in yanında kalıyorum. Ayağım kırıldı geçenlerde, artık bir yere gidemiyorum. Eskiden çok yerde çaldım... **Suzan Güven**'le, **Göz Gazinosu**'nda... **İstanbul**'da, **Ferah'ın Sazı**'nda... **Novotni**'de... **Muhittin Bey**'in gazinosunda, **Avukat Kemal**'in gazinosunda... Öyle mi efendim?... Beni **Kalamış**'ta mı gördünüz... İyi alkış aldım mı bari?.. Peki, o halde size **'Haydar Haydar'**ı çalayım..."

...Gördüğünüz gibi biz bu **Tarlabaşı**'ndaki evde; güçlükleri de olsa bir hayat sürüyoruz... Dayım, iğneci **Müyesser**, menajerim **Minay** ve ben... Fakat mutluluğumuz pek uzun sürmeyecek gibi. Geçende yıkım kağıdı geldi.. Gelin, bankadan paranızı alın, diyorlar... Şaşırdık kaldık tabii. Burası yüz senelik bina. Tarihi bina. Hiç yıkılır mı efendim?.. Evet, bu daireye 1.5 milyon lira para biçtiler... Ne kadar komik değil mi?.. Tabii biz de, belediyeye bedel davası açtık...

Geçenlerde bir yerde okudum; **Almanya**'dan yetkili kişiler gelip, helikopterle **Tarlabaşı**'nın üstünden geçmişler. Yol projesini o şekilde yapmışlar; yani buraları görmeden, tanımadan, bilmeden... Biz buralarda doğduk; büyüdük... Burası her haliyle korunsun; restore edilsin. Ne yapanız bu ev yıkılırsa, verdikleri parayla kümes dahi alınmaz; ortalarda kalınız vallahi... Zaten bu insanların çoğu yaşlı, fakir. Nerede otururlar, bunları düşünen yok. **Tarlabaşı**'nın yıkılması gücüme gidiyor doğrusu. Ne dersiniz yıkılacak mı buralar?.. Bir şeyler yapamaz mıyız?

Ne o, kalkıyor musunuz? Bir çay daha içseydiniz... Olmadı ki bu... Size, gelin, biblo koleksiyonumu göstereyim... Gelin, gelin. İçerideki odada kedilerim var, ben aynı zamanda **Hayvanları Koruma Derneği**'nin üyesiyim... Bütün sevgimi onlara yönelttim. Bunu saymayız, bakın yine beklerim olur mu? Size zahmet oldu... Güle güle.

Madam Anahit ya da diğer adıyla **"Akordeoncu Kadın"**, yüzünde insanın içini ısıtan o müthiş tebessümle gülüyor ve bize el sallıyor... Sonra pencerede diğerlerini görüyoruz... **Mustafa Kemal**'in huzurunda cümbüş çaldıktan sonra şimdilerde 3 ayda 10 bin lirayla geçinmek zorunda kalan **Stepan Erol**'u; 40 yıl insanların sağlığı için koşuşturup duran ve şimdi **Stepan Erol** gibi **"3 aylığı"** ile yaşamaya çabalayan iğneci **Müyesser**'i; **Madam**'ın 20 yıllık arkadaşı, menajeri **Minay Yüksel**'i... Hepsi kendilerini ziyaret etmemizden dolayı son derece mutlu, gülümseyip, el sallıyorlar bize... Doğma büyüme **İstanbul**'lu olan bu insanlar, gerçek İstanbullular'a özgü, inanılmaz incelikleri, yoksulluklarını sonsuza dek gizleyen soyluluktan ve özentisiz misafirperverlikleri ile yok edilen eşsiz bir kültürün son temsilcisi sanki...

İnsanı şaşırtacak kadar düşük gelirleriyle sürdürmeye çabalıyorlar bu kültürün gerektirdiği gündelik hayatı... Yol boyunca **Tarlabaşı Caddesi**'nde yıkılmış bazı binalar görüyoruz... Aklımıza **Ece Ayhan**'ın dizeleri geliveriyor hemen, **"...Camlarında sabun kurutulan evler / Beyoğlu'nun yıkılacağını bildiriyorlar..." (Zambaklı Padişah)**. Evet, yoksa **Ece Ayhan**'ın yıllar öncesinden sezdikleri gerçek mi olacak? Evet, bir şeyler yapmalıyız. **İstanbul** elden gidiyor. Yoksa, yoksa bizi **"...Cinnet basacak..."**

*Evet, yıllar önce yazmıştım bu yazıyı... **Ece Ayhan** doğru sezmişti; camlarında sabun kurutulan evler birer birer yıkıldı; **Madam Anahit**'in evini de yıktılar... Kimsesiz dostlarını, biblolarını ve çok sevdiği kedilerini alıp **Dolapdere**'ye yakın bir eve taşındı... Son zamanlarda yaşadıkları haksızlıklar ve kabalıklar yüzünden hayata çok kırgındı... Kimi akşamlar **Nevizade**'ye gittiğimde masama gelip oturur, biraz soluklanır, dert yanardı bana, **"Çok yorgunum artık"** derdi; **"çok hastayım, yürümekte bile zorlanıyorum, eskisi gibi iş de yok... Müzikten anlayan pek kalmadı... Böyle mi olacaktı?"** diyordu...*

Darbuka sesleri, bağırtılar ve inceliklere kayıtsız kalabalıkların arasından hüzünlü bir masal kahramanı gibi gelip geçerdi... Yakasında takılı bir gülle...

*Bazen sevdiğim kadınları onunla tanıştırırdım; çoğunu beğenmez, ama kanı ısındıklarına, **"İşte evlen bununla, bak ne güzel kız, bırak şu bekarlığı, hem gelip düğününde akordeon çalar, o çok sevdiğin "La Vie En Rose"u söylerim"**, derdi.*

Beni evlendirmeyi başaramadı ve "Yıldızların Altında"ki aşklar ve gülterle dolu uzak bir ülkeye göç etti.

Kırk yıl boyunca yaşattığı onca güzellik sonunda cenazesinde sadece otuz kişi vardı.

Ölüm nedeni siroz olarak gösterildi... Bence bu aşksız, vefasız ve bu hoyrat dünyada yaşamaya daha fazla tahammül edemedi.

CEZMİ ERSÖZ cezmiersoz@leman.com.tr

• İzmir Çeşme'de 4 Eylül Perşembe günü yapılacağını duyurduğum etkinlik birkaç günkata düzenleyenler tarafından iptal edildi... Ayrıca 5 Eylül Cuma günü İzmir Fuarı'ndaki etkinlikse benim haberim olmadan duyurulmuştu... Her iki etkinliğe de bu nedenlerden dolayı katılamadım... Ayrı zamanda sevgili Sezen Aksu'nun başına da geldi... Sezen'in ve benim bu konulardaki üzüntümüz okurlarımız tarafından çok iyi bilinir... Başkalarının hatalarını ve ekşiliğini biz çekmek durumunda kalıyoruz... Gelip belediyelerden özür dileriz...

Kırık Lebleb

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

Aksamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

YAŞAYAN BEZGİN BEKİR'LER

1 Rahmetli dedem Ahmet Kartal çok neşeli, şakacı ve de üşengeç bir adammış. Evde misafirler varken, pijamasını giymek için odaya gitmeye üşenip, pijamaları anneme getirtip, ışıkları kapattırıp misafirlerin yanında giyermiş. Tuncay'a anlattım, "ben bunu Bezgin Bekir'e çizeyim" dedi... V.Ö.

Bu tip insanların tanık olduğunuz hikayelerini, özelliklerini yazıya ya da çöp adam, cin ali gibi çizerek anlatabilirsiniz... bezginbekir@leman.com.tr mail adresim, derginin kilnyedeki posta adresi veya 0212 - 245 38 06 no'lu fax numarası bu iletişim için açıktır...

T.A.

Not: Bu arada Ahmet dedenin kulaklarının büyüklüğüne dikkatinizi çekerim...

Tuncay'ın Tuhafiyeti

GÜNERİ İÇOĞLU

DUMUR

1. JET SKİ SEFERİ

Bir ada sahili... Alabildiğine uzuun bir kumsal... Herşey dingin, ılık ılık rüzgarlar esmekte... Koyunlar ve keçiler martılarla birlikte uzun kumsalda koşuşturuyorlar. Deniz dümdüz bir berraklıkla sakince ufuk çizgisiyle buluşuyor... Herşey o kadar güzel ki, bu sükûnetin içinde zevkle kayboluyor insan... İşte işte tam bu esnada onbir kişilik bir aile topçu müfrezesi gibi tekerlekli bir çekekin çektiği koca bir jet skiyle sahile geldi. Büyük bir velveleyle ve gümbürtüyle jet skiyi denize indirdiler. Sırasıyla önce erkekler, sonra kadınlar, gençler ve son olarak da çocuklar ve bebekler olmak üzere hepsi teker teker bindi azman gibi giden jet skiye... Evet evet bir de üstelik son binen çocuklar grubunun kucaklarında da bebekler vardı... Böyle bu şekilde sırasıyla bir grup jet skiye binerken sahildeki kalan aile fertleri onları kameraya çekiyorlardı. Görünmez kaza derler ya hani, buysa görünür, olası bir kazaydı ve kamerayla her an kendilerine ait bir kaza görüntüsü çekilebilirdi. Yüreğim ağzıma geldi. Denizdeki insanların yarım metre yanından geçen jet ski o günkü biçme hasadını yapmadı ve benim psikolojik travmam hariç herhangi bir kazaya sebebiyet vermeden kıyıya ulaştı. Ailenin lider konumundaki bir bireyi bağırarak **"Herkes bindi mili, binmeyen kaldı mıı?.."** diye haykırdı... Cevap gelmeyince yaşlısıyla genciyle, çocuğuyla, bebeğiyle her bir bireyin bindiği anlaşıldı. Jet skiyi torladılar topladılar, tekerlekli çekme aletine bağlayıp arkalarına bile bakmadan çekip gittiler, seferden top tüfek zaferle dönen bir ordu gibi tozu dumana katarak gözden kayboldular... Ancak o önceki sükûnet ve huzur da kaybolup, yerini temkin, sakınma, huzursuzluk ve dumura bıraktı...

DETAYI

Akşamsefası

guneri@leman.com.tr

Funda

ÖZET: Kaza geçiren Funda bir kolu ve bacağını kaybedip bitkisel hayata girer. bir kaç yıl sonra kapıcının karısı Funda nın kocasına kolu bacağı olmayan kendi kocasının fotoğrafını gösterir ve bir hikaye anlatır.

Akşamsefası

TAN ERTEM

@leman.com.tr

PROFESÖR!..TANRIYA ŞÜKÜR YAŞIYORSUNUZ!.

Kendisini kurtarmak için İndiyana Jons gibi türlü macera yaşadığımız profesöre bak!.Oysa buraya gelirken kafamda ne profesör tipleri çizmiştim?. Farzı misal bi Tenten rüzgarı bile estirmedi bezevenk!..

YAA...ŞİMDİ...BU ANLINA KODUĞUMUN YERLİLERİ BENİ KAÇIRIP BURAYA TIKTILAR,SÜLALENİZİ SİTERİM DİYE ARKALARINDAN BAĞIRDIM,SONRA BÜYÜCÜ GELDİ, DEDİM ULAN SENİN DE KİTABINI GEÇMİŞİNİ SKİYM.!SONRA BEN GİTTİM, ONLAR GELDİ...

ABİ KUSURA BAKMA UYKUNU DA BÖLDÜM AMA,YAVAŞ YAVAŞ SEZONU KAPATIYORUZ DA,YANİ SON OLARAK SENİ BİR SOKSAM AYIP OLUR MU ACABA ONU SORACAKTIM ?..

N'OLLUYO LAN GECE VAKTİ?..

ULAN KAHPE! BUNCA SENELİK İLİŞKİMİZ VAR BİR KERE OLSUN **ORAL SEKS** YAPTIN MI BANA? HA? YAPTIN MI? SONRA DA VAY EFENDİM ORGUN NİYE BÖYLE SİNİRLİ?.

ALLAH BELANI VERSİN ORGUN!.DEMEK Kİ YILLARDIR RUHUMDAN ÇOK FİZİĞİMLE İLGİLENİYOR MUSUN!..ANINDA TERK EDİYORUM SENİ!..

DUYARLI MISIN DUYARSIZ MISIN ANLA..MADIM EŞŞOĞUEŞŞEĞİN EVLADI...SÖYLE NE BOKSUN?

DUYARLI MISIN LAN?..

SANA NE LAN?KAH DUYARLIYIM!..KAH DUYARSIZIM!.SANA MI SORUCAM ORSPU ÇOCUĞU!..

İKİ SAATTİR HALLEDEMEDİNİZ İSİNİZİ BE!..

NEYMİŞ BU YAA?

SANA NE BE!..

Akşamsefası

behicpek@leman.com.tr Beniç Pek

EYVAH ASLANLAR!.. NAAPICAZ ABİ?.. MAHFOLDUK ŞİMDİ...

AKBİLLERİ VAR!.. AÇIN YOLU... GEÇSİNLER...

BELEDİYEYLEN ANLAŞMASI OLAN HER YERDE GEÇİYO BU AKBİL...

BİLET OLSA GEÇMEZ... BU GEÇİYO...

TELEVİZYON İÇİN ÇOK HARİKA,ÇOK REYTİNG ALACAK BİR PROJEM VAR...SİZ BU PROJELERİ NASIL KOYUYORSUNUZ TELEVİZYONUN İÇİNE?..EĞLENCE PUROGRAMI MESELA?.. ARKA KAPAĞINI MI AÇIYOSUNUZ TİVİNİN...ONU ÖĞRENSEM GERİSİ KOLAY...

DAHA ÖNCE BİR İŞ YAPTINIZ MI TELEVİZYONLARA?..

KANAL TİVİ

NE YAPTIM BİLİYO MUSUN BEN?.. PİMAPEN VAR YA..ORAYA GİRİCEKTİM...

YUUUH! YUUUUH! NE BERBAT SES ULAN BUU... AMA...AAA OLAĞANÜSTÜ BİR SES BUU...

HANKHİ KAPHIYİİY ÇALSHAAM KARŞIMDA BURUK ACIII!

PROTESTO İÇİN ATTIĞINIZ YUMURTALARDAN BAZILARININ TESADÜFEN AĞZIMA GİRMESİ KADERİMİ DEĞİŞTİRDİ...SESİM AÇILDI,KAYMAK GİBİ OLDU...

DİKKAT KÖPEK VAR ISIRIR

Kedi de var!.O da tırmalar daha fena.

KAHRAMAN MASA ESAT

DUR BAKİM,TEPEMDE BİR KIL VAR...FENA DA DURMUYO HA... YANA MI TARAŞAM ACABA ?BOYATMAKTA İSTEMİYORUM BİLİYO MUSUN ?..BÖYLE DAHA DOĞAL...

AKSARAY PAŞAOĞLU

Tayland'da seksten kuduran İstanbul'lu olgun bir erkek

Geçen hafta, anaokulundan arkadaşım Sairgün Petebütü ile Tayland'a uçtuk. Bu mevsimde Tayland'a sudan ucuz seks turları düzenleniyor. Herşey dahil 1500 dolar. Ve ben bu geziyi yazıp yazmamayı, başımı iki etiğimin arasına alarak tam üç otuz saat düşündüm. Sonunda mahrem özelimi pervasızca afişe etmemin bir nevi ahlâksızca olacağına karar verdim. Ama nedense oturup yazdım. Hayli de iç gıcıklayıcı oldu...

Uçakla Pataya'ya indiğimizde havaalanında 350 kişilik anadan üryan bir heyet tarafından karşılandık. Bunlar bizi oracıkta muz gibi soyarak hepimize komodo ejderi derisinden yapılmış geleneksel "Tay-don"lar biçip giydirdiler. Bu donlar, ovaladığınızda pulları ürpererek hazzınızı katlıyor. İlk gün Pataya seks merkezinden herkes kendine faaliyet yapacağı bayan ortağını seçti. Ordan otele dönerek herkes şehvetini orta yerde ulu orta ve asıl enteresan olanı havuzbaşında ve havuz viagralı çay doluydu ve kaymaklı püsküvütleri havuza batırıp batırıp yiyorduk. Partnerim bir yandan ben sırtüstü yatıyorum, o ayakta ve tükürüğünü yüzüme doğru ağzından ip gibi salıp son anda geri çekerek beni heyecanlandırarak ben artık iyice kudurmuştum. Önümdeki insanlara yaslanarak ayakta zor durabiliyordum. İkinci gün bovling oynamaya gittik. Bovling toplarını çifter çifter avuçlayıp 150 metreye atıyordum. Seksim inanılmaz tavan yapıyordu. arkadaşım Sairgün ayak başparmağını devasa seks makinalarından birine kaptırınca altı dikiş atıldı. Gece seks yemekleri yemeye Jakarta'lı Edelman Usta'nın yerine gittik. Edelman Usta, belden yukarısı giyimli bir insan. Köfte yoğururken inim inim inliyor. Burası, böcek ve sürüngenlerden yapılan seks yemekleriyle ünlüymüş. Ben "Jeyanerotika" adı verilen canlı çiyan sote aldım. Yerken oluşan çiyan sokmaları ağız mukozasını inanılmaz duyarlılaştırarak insanı sekse hazırlıyor. Arkadaşım Sairgün ise altı metrelik mütevazı bir pitonun üzerine sürülmüş seksapelleri yalayarak yılanı tahrik etmeye çalıştı, ama başaramadı... Ben artık önüme kim çıkarsa etik olarak ona sarkıyordum. Ağır tahrik neticesinde inanılmaz olmuştum. Üçüncü gün, oradan kıvrılan aşırı anadan doğma bir mihmandar gelerek fil safarisine gideceğimizi bildirdi... Gittiğimiz fil, geniş kalçaları ve son derece dişi bir fil ve buram buram egzotik kokan biçimli vücudu filin vamp ve fil çıplak olduğu için ben otuz kırk tane tecavüzcü Coşkun gelse hepsini paralayabilirdim. Bu arada partnerim habire kaşık kaşık Tayland padişahlarından birinin macununa avuç avuç viagra atmış bana yediriyor ve etiğimi üfleyerek beni inanılmaz aygır gibi kişnememek için yumruğumu ısırıyordum. Dördüncü günün sonunda ben "Esas olay ne zaman ulan" diye dayanamadım bağırınca, kadeh ve şişeleri duvara atınca, camları da kırınca ordan iri gibi ikişer-buçuk metre iki kız şuh beni ohh el ve ayaklarımdan çıplak bir karyolaya bağlayıp 30 kırbaç ve kamyonla şehir dışında boş bir arsaya beni attılar. Orada beni sabah özel seks polisleri bulana kadar dingo adı verilen vahşi köpekler yaladı. Bu beni daha da ateşledi. Kurtulunca koşarak İstanbul'a kaçtım. Ve henüz yatışamadım. Çırağan Kempinski'nin ıslak damında inanılmaz dört dönüyorum...

Behiç Pek

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Aksamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

M·E·T·İ·N F·İ·D·A·N

'Boş', çok önemli, değerli bişeydir!. İnsanın, dörtte üçü boştur!. Birşeye canımız sıkılınca, arkadaşlarımız bize "boşver yaa" der. Ona bi tane boş veririz hemen. Boşluk çok kıymetlidir fekat, öyle zırt pırt herkese dağıtmamalıyız. Ve unutmamalıyız ki, "Boş konuşanın, Allah canını alır!." Off, böyle bi atasözümüz olsaydı ne biçim tırsar, çekinirdik ha.. Şu daha ılımlı: Boş'a koysan dolmuyo, doluya koysan almıyo." Sıkıntılı anları tarif eder bu söz. Zorlu ve güç durumlardan, 'boş' atıp dolu tutmaya çalışarak kurtulabiliriz! Baktık ki o da olmuyo, kürek çekmeliyiz öyleyse.. Çek çek, kötü şeyler getirme aklına hemen; 'boş' durmaktan iyidir!. Bi de, 'boş bulunmak' vardır. Aslında çok da fena bişiy değildir. Yani, hem bulunuyosun, varsın bi şekilde, bi de boş'luun var üstelik. Hiç yoktan iyi di mi! Gene de dikkatli olmalı, tamaamen de boş bulunmamalıyız. Bu kontrol gücünü, arasıra boşalmakla sağlanz. Boşalmak, çeşitli bedensel ihtiyaçların giderilmesiyle elde edilir. Bu arada, Empty, inkilisçe 'boş' demektir! 'Boş' zamannanmızı, böyle dil öyrenmek, atari oynamak gibi çeşitli hobilerle değerlendirebiliriz!. Ayrıca, bi yere oturacağımız vakit, "burası boş mu" diye sormalıyız önce. Arkadaş gelcek derlerse, 'hanki arkadaş, kim, Müjgan mı' diye boş laf etmemeliyiz! İlla bi kavga çıkıcak gibiyse, kanı boşluğunuza darbe gelmemesi'ne dikkat edin bari. Çok acıtıyo..

Bi çekilişin, 'boş' çıkmasına müsade etmezdim ben. Sevmezdi çünkü çocuklar boş'u!. Bayram günnerinde, harçlık çıkarmak için mahallede hazırladığım niyetin (bi çeşit piyango) kazınan yuvarlaklarının altını, doldururdum hep. Eski kitaplar, Girgırın eski sayıları, Tommikster filan koyardım boş numaralar yerine. Hiç kitap, dergi okumayan bi velet bile, boş çıkmadı için sevinirdi en azından! Yukarı maallede, bi sürü 'boşu' olan başka bi niyetçi çocuk vardı; daa sonra onu kârda geçtim. Boş, kazıklamak gibi bişeydir bazen çünkü!. Kimi boşluklan azıcık doldurmalı, iticiliini azaltmalıyız.

Ve kimi zamanlarda da, 'boşa' kaçmalıyız.. Bi arayıştır boş'a kaçmak. Uygun koşullarda iyi paslar alınabilir.. "Boş musunuz?." Böyle demişti bi kadın bana. Kendimi çok boş bırakmıştım o dönem; dökülüyodum, pantolonumun belini iple bağlıyodum. "Boş musunuz?" diye sormuştu, sosyetik kadın. Elinde bi sürü poşet, çanta vardı. "Boşum," dedim! Paketlerini, taşıdım durağa kadar. Beşyüz bin lira filan verdi. İyi, hiç param yoktu o gün!. Sonra, tırstım biraz; ertesi gün dolu görünmeye çalıştım. Ama nası olucaktı, hiç bilmiyodum! İçimdeki varlık, doluluk, her ne halt varsa orda işte, bilinsin, uzaktan annaşılsın istiyodum. Ulan, bi türlü annaşılmıyodu fekat. O kadar boş heriflerr, yavşak insannar vardı ki etrafta, acayip dolu gibi görünüyodu onnar! Bi kıyafet, bi gözlük, bitti! İki üç parça ilginç eşya ve tavırla, tüm boşluklardan annıp, boğazlarına kadar doluyorlardı!. 'Boş' verdim sonra. Boş'ka bi seçeneğim yoktu.. Zorlayınca, güzel olmuyodu hem!. Fekat, daa bilinçli bi 'boşverişti' bu tabii.. Gene de, tamaamen boş bırakamayız! Arasıra aynı meseleleri inatla kurcalamalı, 'hayat kısa, herşey boş ulan' deyip, pes etmemeliyiz.. Bişey 'boşa' giderse, yani bi emeğiniz filan, siz düşünün ki, güzel bi yere gitmiştir o! Öyle hayâl edin, boşa, boşluğa gitti demeyin hemencik. Ayrıca, zırt pırt, insanlara bu şekil dandik öğütler de vermemeliyiz! İnsannar nasihat değil, para istiyo. 'Boşta diilsek', çalışıyosak filan, arkadaştanmıza bi milyon lira, oniki milyon lira, üçyüzelli milyon lira (oha, yok o kadar!), çeşitli miktarlarda borç vermeliyiz. Bi zaman sonra geri rica ettiimizde, öyle 'boş boş' yüzümüze bakan tipler olmıycak tabi.

Bir 'boş' çok değerlidir de, yukarda görüldüü üzere, iki tane yan yana 'boş' berbat gözükür.. İki 'boş', bi dolu etmez hem.. İki dolu, nefis bi dolu eder fekat! Bir 'boş' ve bir dolu ise, yarım dolu eder. Veya yarım 'boşluk' eder; bardakların ilişkisiyle ilgili bi sorun bu.. Doluyu 'boşa' koyduktan sonra, birazını, 'boşun' üsteki en dolu kısmını geri alıp, dolunun en boş bölgesine yerleştirmek, hoş bir doluluk hissi yaratırken, bir tür boşluk ferahlığı da verir! Bi yazıda filan 'boş geçmemek' için, arasıra böyle şematik durumlar tasarlamalıyız!. 'Boş konuşmak' ile 'boş geçmemek' arasında, hassas bir çizgi mevcuttur ama!. Örneğin: "bi de 'boş' diye bişey var, çamaşır makinesi felan," dersem, espiri yapıcam diye, durduk yerde lavuk bi şirketin reklamını yapmış olurum. Sonra etkisini hafifletmeye uğraşır, "filips, soni, yumaatu, toşiba, festel, kenvut," derim saçak gibi!. Biraz garip karşılanabilir bu durum. Demek ki, insan ağzından çıkana tikkat etmeli, 'boş' bulunmamalıdır!. Gerçekten 'boş' olan yerlere, arsa, top saası, arazi filan denir! Oralarda henüz bina yoktur. Maalle maçı, japon kale maç filan yapılır, boşluun tadı çıkarılır!.

Boşluk', daa içsel bi kavram, artistik bi mesele olarak da karşımıza çıkmaktadır! 'Boşluğa düşen adam', 'Boşlukta çırpınan kadın' şeklinde, iddialı roman isimleri mevcuttur! Boş boş bitpazannda gezinirken filan, insanın hemen ilgisini çeker bu tür kitap adları! Hmm, boşluu sorguluyo ha? Vay be!. Bi bok da annatamaz çoğu fekat. Halbuki, acayip değerli bişiydir 'boşluk!. Sürekli kullandımız bi eşya, bi varlık gibidir.. Ulan hem 'boş', hem de 'var' arna, dolu gibi yani, nası oluyo lan' şeklinde sorular sormamıza yol açar!. Var olan şeyler arasındaki mesafe, onlann bir çeşit zamkı tutkalı, bağlacıdır 'boşluk!. Müzikte de, es denen 'boşluklar vardır! Bi suskunnuk olur; ve aniden bi ses belirir! Bu tür 'boşluklar', üç beş saniye kadar devam edebilir. Tam sekiz dakka olmuşsa, umutlanmamalıyız artık, o şarkı bitmiştir!. Pinkfloydun 'Viş yu vör hiir' albümünde, ikinci parçanın sonundaki kalabalık gürültüsünden sonra, küçük bi damla sesi duyulur. Beklemek ve sesi az açmak gerekir bu kısmı işitmek için.. 'Üç nokta' biçiminde bir 'boşluk' çeşidi vardır ayrıca. Fransız yazar 'Celine' abartmış, dört, beş nokla felan eklemiştir.. 'Boşluk', tam olarak 'yokluk ve hiçlik' demek değildir asla.. İnternötte meyil, cip tilifonunda mesaj yazarkene, 'boşluk' bırakılır sürekli! 'Boşluk' olmasaydı herşey birbirine karışırdı, angut teknoloji iflas ederdi! Bazı insannar, boşluu sevmez, fecii tırsarlar. Veya kontör gitmesin diye öyle gıcık gıcık, bitişik yazıyolardır!.. Hayatta arasıra, bişeyleri azıcık boş vermeli, boşluun nefis etkisini gözardı etmemeliyiz!.

(Boş ol!), (boş ol!), (boş ol!) Böyle üç kere ardarda bunu yazınca da, yazı bitiyo ve ondan kurtuluyosun!.. (Cuviriiiyk!) (???!!.)

Derya Sayın
derya_sayin@mynet.com

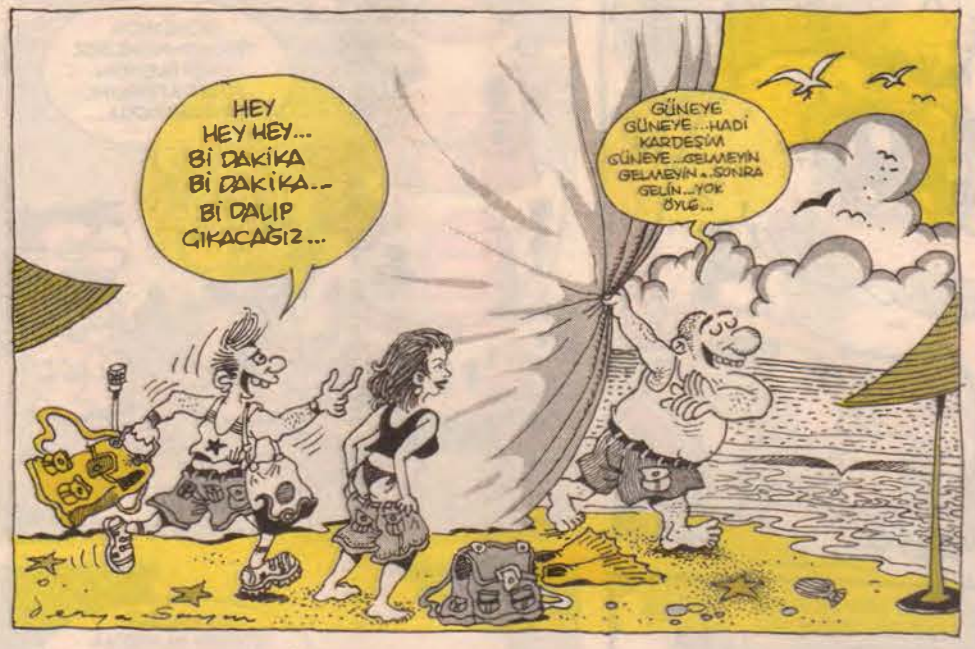

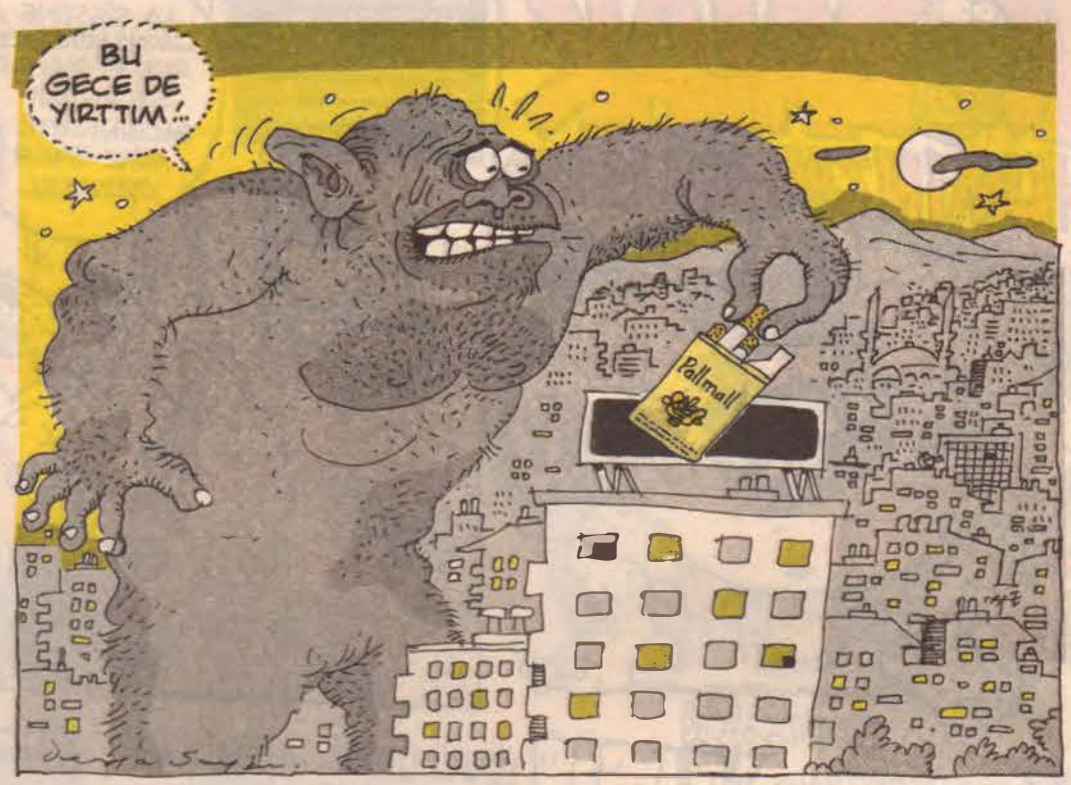

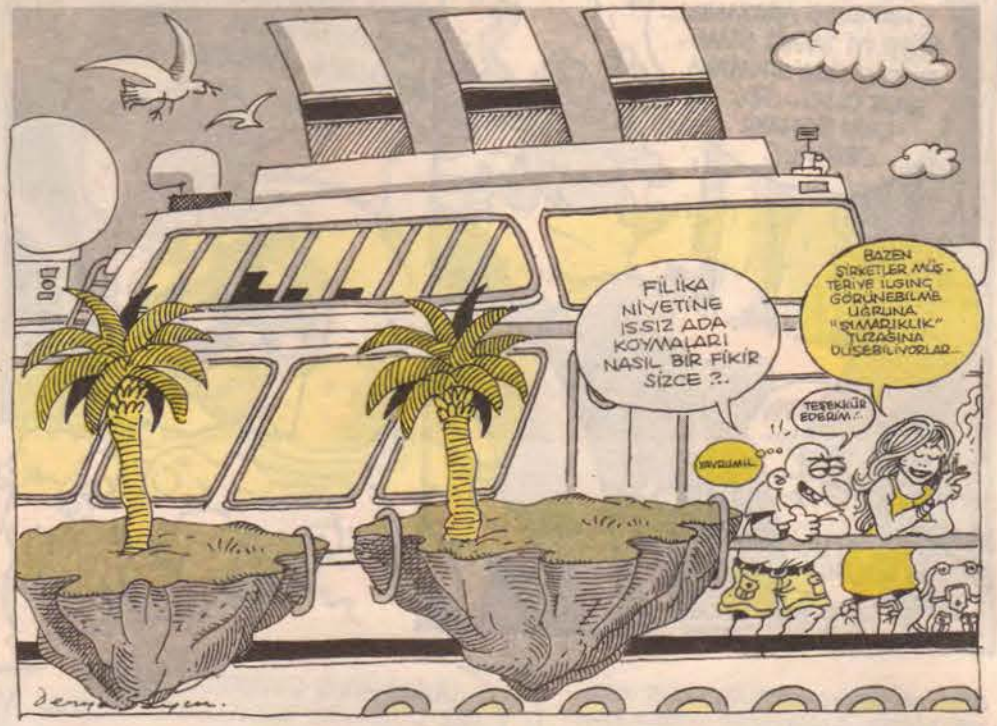

Selam Büyük Leman Ailesi;

Büyük diyorum, çünkü yazarı, çizeri, yapım elemanları ve okurlarıyla Leman yayınlarını buluşturmak için çaba harcayan emekçileri ve buna bir de bin heyecanla bir sonraki sayıyı bekleyen okurlarını ekledik mi erişilmez büyük bir aile oluyor.

Artık Perşembeyi gün olarak Leman günü olarak anımsıyorum. Ve sabırsızlıkla bekliyorum. Bunlar için sağolun.

Ben aslen Tokatlıyım fakat Hatay'da okuyorum şu an. Yıllardır bırakmadığımı itiraf edeyim Leman'ı. Ama son zamanlarda bir alışkanlık daha ekledim bunlara "Kaçak Yayın" inan Leman'a yakışır bir çocuk daha doğdu dedim kutlarım. Her yazısıyla röportajlarıyla mükemmel üstü bir yayın.

Benim bu mektubu yazmak çok önceden beri aklımdaydı ama fırsat veya olanak bulamadım veya da erindim. Ama bu defa hepsini kaldırdım ortadan ve yazdım. Ha bu arada Lemanyak'taki bulmayacayı da biraz yaptım onu da gönderiyorum.

Bu arada Cezmi Ersöz benim deyiminle "yağmurlu gecelerin duygusal ve asi yazarı" benim duygularımın içine sevince giren adam ondan da bir imzalı poster istiyorum gönderirse sevinirim.

Uzun, yorucu ama insanlık namınca olan bu umut yolunuzun her kilometresinde bir mutluluk bariyerine çarpmanız dileğiyle

Herşeyin en iyisi, en dürüstü ve anlamlısı Leman okumaktan geçer. Yaşayan insan "Leman" olur.

İsimsiz

"Ah Şu Heyecan"

Merhaba sevgili Leman dostları, ben 16 yaşında şimdiden stresi keşfeden bir genç kızım.

Yaklaşık 1 sene önce LGS'na girdim. Ben oldum olası nedense çok heyecanlıyımdır. O sınavda yine heyecanlandım. Bu heyecan benim saçımın dökülmesine sebep oldu. Saçım döküldükçe benim stresim arttı. Böylece saç denen birşey kalmadı. Bir sene tedavi oldum. Sonunda saçlarım yeniden çıktı derken bu sefer karne stresi yaşadım. Haydaa bu defa Şubat ayında döküldü. Karnemde hiç zayıfım yoktu ama birşey alamamam beni deli etti. Şimdi 2 aydır ışın tedavisi görüyorum. Saçlarım da çıkıyor. Şimdi mutluyum.

O sıralar Leman okumayı bırakmıştım. Şimdi buna çok pişmanım. Üzülmenin benim için daha kötü olduğunu şimdi anlıyorum. Anlayacağınız değmezmiş.

Ben de şimdi Leman dostlarıyla tanışmak istiyorum. Kapım herkese, her zaman açıktır. Asla Leman okumayı da bırakmayın. Leman okuyup, güzelleşelim dostlarım.

Meriç İnan
Nusratiye Mah. 5003 Sok.
Erciyes Apt. No: 5/15 Mersin

Merhaba Umut!

Benim de bir umudum, benim de bir hayalim vardı. Tıpkı küçük çocukların olduğu gibi. Öyle çok büyük, ulaşılamayacak hayallerim yoktu geniş ufuklu çocuklar gibi. Zengin, kariyerli olmak da değildi amacım. Neydi biliyor musun? Sadece öğretmen olmak. Çok büyük bir istek değildi benimkisi.

Çocuklara umudu, mutluluğu, geleceğin nasıl yaşanılır hale getirilebileceğini aşılamaktı sadece. Bu küçücük isteğim bile gerçekleşemedi. Bir YÖK yasasına takılıp bu zamana kadar geldi. Kurunun yanında yanan yaşlara katıldı çaresizce. Belki diyorum hani hep deriz ya keşkeleri ben de bir gün öğretmen olurum. Bir köy okulunda bütün çocukları sever, onlarla oyunlar oynarım. Her zaman yenilmek pahasına da olsa hep oynamak oynamak isterim. Belki o çocukların hayallerine yön veririm. Onlar için en iyi neyse onun başarılması yolunda çaba sarfederim. Hiç bıkmam, usanmam hep oynarım, hep eğlenirim hep güldürürüm. Arada istemeyerek de olsa kızarım. Ufak şakalarla yanlışını yüzüne vururum. Doğruyu görsün, başkası küçümsemesin diye yaparım bunu. Hiç bir şeyi ezberletmem müfredatlara inat çünkü bilirim ezberin zorluğunu, bıkkınlık verici durumunu. Acırım sayfalara, acırım ezber ezber diyen eğitim sistemine ve of çekerim yeni nesiller bizim gibi yorgun beyinlere sahip olmasın diye.

En kötü anımda beni güldüren Leman'a memur kentinden kucak dolusu sevgiler..

Bahar Çilek

Merhaba, Sevgili Leman Okurları

Mektubuma nasıl başlayacağımı aslında pek bilemiyorum. İlk defa bir dergiye mektup yazıp, beni tanımayanlarla bu hislerimi paylaşmak istedim.

Leman dergisini okuyorum, okuma sebebim, hayatın doğru yanlarını, şöyle gırgır yönüyle gösteriyor olması. Hayatı az, biraz, daha kötü yönleriyle doğruyu gösteriyor olması. Leman dergisini özgür hayatımda da okurdum burada da elimden geldiği kadar okumaya gayret gösteriyorum.

Burada insan kendini yalnız hissediyor. Devamlı dışarıdan gelecek haberleri beklemekle geçiyor zamanı ve bu haberleri de bir (ulak) olan postadan bekliyorum.

Çok fazla yazıştığım arkadaşım yok. Çok ciddi şekilde yanlızlık yaşıyorum.

Eğer siz okurlardan kendini yanlız hisseden ve paylaşmayı, paylaşmakla yaşamak isteyen Leman dostlarından mektupları bekliyor olduğumu söylemek isterim.

Satırlarımı fazla uzun tutamayacağım... Leman'a hizmet eden ve Leman okuyucularına sonsuz selamlarımı yollar her şeyin yüreklerine göre olmasını temenni ederim..

Selami Akyıl
Aydın Kapalı Cezaevi 9. Koğuş / Aydın

LeMan
SAYI:618
12 EYLÜL 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYINLANIR

• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AMNAR

• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FIDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇÖĞLÜ • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZSAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vasip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Gülip TEKİN • Mahmut TİRET • Alp Tamer ULUKUÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kalkgrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayrımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz HOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 94 50-51 • Fax: 0.212.292 44 91 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Fax: 0212.245 38 06 • Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No. 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK HUMINZARARLISI

yaz-çiz:çağçağ

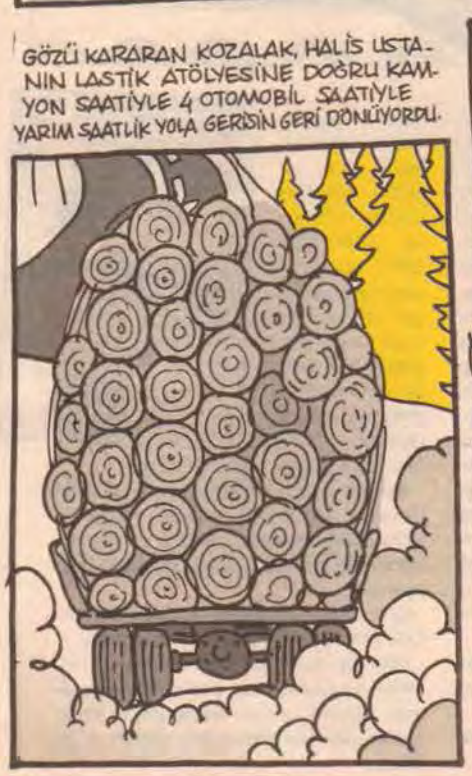

HAFTANIN KOLPASI

MUSTAFA KAPLAN

"Hz.Ali (kv) ile Hz.Hüseyin (ra) ve yakınlarının kanları o topraklara düştüğü günden beri zaten Irak'ta belâ eksik olmuyordu. Amerikan ve İngiliz keferesinin son işgali ile bu belâ bir kan seli halinde akmaya başladı ve kesileceği de yok. İşgal kuvvetlerinin son neferi de ceset torbası içinde çekilmediği müddetçe de o kanın duracağını zannetmiyorum.

Daha önce de bir yazımda belirttiğim gibi, ABD'nin maddi muhâlifi olan devletlerin bütün gizli güçleri o topraklarda cirit atıyorlar. İşgal kuvvetleri de boş durmuyorlar. Bu arada Yahudiler de, işlerini kolaylaştırmak için bir **"gizli teşkilât"** kurdular. Sabotaj ve tahrip uzmanı Yahudilerden müteşekkil bu çete, içine Irak istihbâratından elemanlar da katarak faaliyete geçmiş durumda.

Vakit

"DAHA ÖNCE DE BELİRTTİĞİM GİBİ!"

Gizlisi mi kalmış, en saçmasından en incesine yıllar yılı kurulan komplo teorilerinin bi kısmı gerçekleşmiş, o teorilerin "pratiği" yaşanmıyor mu bugün Ortadoğu'da, dünyada?.. Aleni teşkilat zaten bu.., Hâlâ "gizli teşkilât." Herşeyi açıklayan kolpa söylem. (İnsanları ceset torbasında hayal etmenin ne tip bir yazar bünyesi olduğunu bilmiyorum.)

VEDAT ZEDEMİROĞLU

Aksamcefasi

619

19 Eylül 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/38 - 800.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-900.000 TL.

SÜREYYA'NIN HEYKELİ DİKİLDİ HINCAL ULUÇ'UN ÇENESİ DİKİLMEDİ

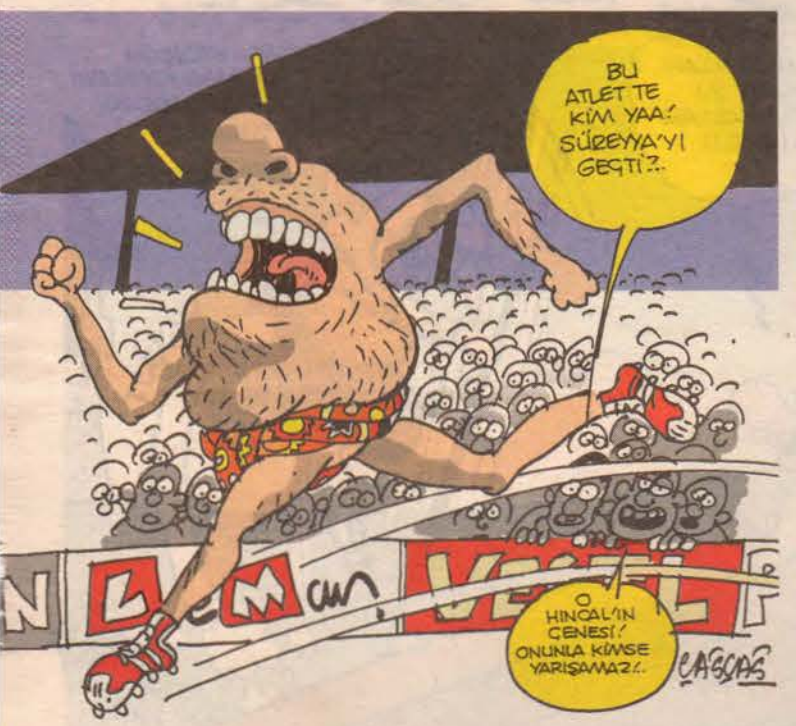

Biri Türkiye spor tarihinin gördüğü en pozitif figürlerden biri, belki de birincisi... Sporların atasının, atletizmin, tarihimizde benzeri olmayan bir başarı öyküsünün kahramanı, dünya sıralamalarının şampiyonu... Manken değil, Q kızı değil, cırtlak assolist bozması değil, geçkin kaşar şarkıcı değil... Şampiyon bir sporcu kadın... Anadolu'nun güzel kızı, büyük emeğin derin özverinin, yalın sevginin, sadeliğin göz kamaştıran pırıltısı... Pespaye şaşaaya, kepaze kakafoniye, kanser gibi her yanımızı saran rezil magazin şizofrenisine karşı şifalı ilaç gibi bir kadın, bir sembol... Halkımız onu çok seviyor... Orta Anadolu'nun bir köyünden, kasabasından çıkmış yoksul bir köylü kızı, tek başına dünyaya meydan okuyup dünyanın zirvesine çıkıyor... Bir ülke için bundan daha güzel bir hikaye olabilir mi?.. Bu hikaye, sadece O'nun hikayesi değil, artık bizim de hikayemiz, ülkemizin hikayesi...

Sponsorların faresi olmuş basketbola, yüz milyon dolarların döndüğü, mafyalaşmış futbol dünyasına benzemeyen çırılçıplak tek başına koşulan bir spor; atletizm...

Ve diğeri yazdıkları-çizdikleri Türkiye'nin en çok tartışılan, konuşulan çene şampiyonu... Motivatör, futbol, şov dünyası, magazin, sinema, siyaset, olimpiyat sporları vs... vs... trendsitteri, trend siticisi, entelsavar, kışkışçı, kışkırtıcı, karıştırıcı, eserdöner, pek çok iddia sahibi, ünvan sahibi, hani bunun ilk sahibi... Taktı bu Hıncal Uluç gül gibi Süreyya Ayhan'a ve anlaşılan herşeyi göze alabilecek kadar kendine güvenen Uluç bu kez beklemediği bir tepki gördü okurlarından ve insanlardan... Zaten kendisi tarafından egoları yaralanmış pek çok düşmanı da pusuda bekliyordu... Bu kez Hıncal Uluç sert kayaya çarpmıştı, Anadolu kayası... Tanımadığı, hesaba katmadığı cinsten bir kaya...

Bizim anlamadığımız ise şu; Hıncal Uluç neden Q kızına, kaşar yeteneksiz şarkıcılara, bön lolitalara, kerameti kendinden menkul şapkalara gösterdiği pozitif ilginin binde yarımını bu kızdan esirgiyor... Üstelik de en verdiği negatifin bin katıyla yükleniyor... Hıncal Uluç, Süreyya'da niye boğuluyor?..

Bayırgünü

FEYHAN GÜVER
guverfeyhan@hotmail.com

- **Krem Peynir :** Ne var ya, gurmelerin de fantezi yapmaya hakkı var... Hem vazelinden daha besleyici olduğu kesin...
- **Açıkhava Tiyatrosu :** Kabriole konser salonu...
- **Saz Heyeti :** Bizi komşu gazinonun assolisti gönderdi macesteleri. Selamı var, dedi ki, bizhey belideeeee heeeergeceee mehtaaabaaa çıkar dıılık...
- **Kılıbık :** Saçkıran gibi bişey olsa gerek...
- **Korsan Radyo :** İnsanın bir gözünün görmüyo olması, radyoculuk yapmasına engel değil demek ki. Afferim.
- **Pipet :** Liberal kamışı...
- **Sanayi Mahallesi :** Duyan da bütün fabrikatörler aynı mahallede oturuyo sanır.
- **Asma Kilit :** Asmalı Konağa niçin hırsız girmiyo zannediyodunuz ki?.. Beyman Ağa işi çözmüş olum.
- **Duman :** Bir insanın baygınken şarkı söylemesini takdir edebilirim tabi... Ama yine de cigarayı bırakmasında fayda var. Valla bak. Feci hırlıyo. Güüsü dolmuş o çocuğun.
- **Budala :** Tiyatral salak.
- **Evden Eve Nakliyat :** Ne yani, şatoda oturuyo olsak eşyamızı taşımayacaklar mıydı?.. Ne saçma. Ayrıca ayıp ve ahmakça.
- **Paskalya :** Gavur kandili.
- **Sir Ağda :** İngilizler de kime ne unvan vereceğini şaşırmış anasını satiim... Ayrıca kılları da almış madem, bari leydi olaymış lavuk.
- **Kanki :** Düzülebilen kanka. İnsan ne hissedeceğini şaşırıyo, ne feci dimi lan...
- **Timsah Avcısı :** Hayvanların bu kadar asabi olmasına kesinlikle bu herif yolaçıyor. Belki de aslında etobur bile değiller.
- **Serüven :** Çalışkan ve gıcık çocuğun maceraları.
- **Pejo :** Pejmurde gezen Fransız vatandaş... Doğusundan...
- **Şen Dul :** Bunda anlamıyacak ne var?.. Demek ki kocasını kendi öldürmüş kaltak...
- **Son Mohikan :** Mohikanların en yeni çıkan modeli midir nedir...
- **Kuşbakışı :** Kuşun neye baktığını nerden biliyolar ki?.. Belki o da yukarılara bakınarak uçuyo.
- **Çılgın Bakire :** Vermek için o kadar beklersen çıldırırsın tabi be gülüm. Sen beni bi ara hele.
- **Üçlü Priz :** Bi tane de daha bulalım da okey oynasınlar bari.
- **Gençlik ve Spor Bayramı :** Yaşlı golfçüler kimbilir ne kadar üzülüyolardır...
- **Murat 124 :** İlk 123 denemeyi de görmek istiyorum. Hahaha! Gülmiycem, söz...
- **Fani :** Amerikalılar'ın ölümlü olmayı komik bulmaları çok ilginç. Hepsi sapıtmış bence. Ne oldum delisi olmuşlar da ne olmadıklarından haberleri bile yok mudur nedir...
- **Jön :** Ayy çok hoş çocuuk"un Fransızcası değilse, Bön'ün Almancası olabilir...
- **Hayalet :** Hayalettin mi? Afferim. Şimdi de kork! Kork kor çekinme. Kaç şimdi! Kaç lan geliyo!. Hahaha! Ben de normal diilim aslında.

Keçi Leblebileri

- **Özlem P. (İstanbul) :** Havaalanında rak konseri mi olurmuş canım, ya bi uçak düşse...
- **Sevgi Y. (Ankara) :** Alo yetkili biriyle görüşmek istiyorum, orada mı acaba?..
- **Kaan Y. (İstanbul) :** O kadar para bende olucak, çok daha zengin olurdum olum...
- **Arif T. (Giresun) :** Ben gülünecek bişey gülmüyorum. Çok ciddiyim...
- **Şükrü E. (İzmir) :** Çocuklar lütfen dövüşmeden kavga edin...
- **Semra Ç. (Manisa) :** Ben bu ayakkabıyı nakit aldım bi kere. Hatta direk para verdim...
- **Can A. (Antalya) :** Hollanda'da herşey serbest olum lan. Valla bak, anayasalarında bile yazıyomuş...
- **Songül E. (İstanbul) :** Yaa bu çocuk ne kadar vurdum görmez bi tip yaa!..
- **Selim V. (İzmir) :** Anaa, karı tango giymiş lan...
- **Seher Ç. (Tekirdağ) :** Tüm organlarını fakülteye bağışlamış, ölünce abrakadabra olarak kullanmışlar..
- **Hasancan :** Bu Beyaz Ruslar, Ruslar'ın nesi oluyo hocam?..
- **Ceylan :** Yarın pazara gidicektim, gidemedim... **bokubok@hotmail.com : Lebleibiyi üreten keçinin adı ve soyadıyla birlikte yaşadığı şehri de yazın lan. İsme göre memleket uydurmaktan bi hal oldum...**

Eve dönüş

Ender Özkarraman Çizdi...

HAFTAYA

SİVİL BEYAZ ÇETE DEŞİFRE OLDU...

Geçen hafta gücünü ve saldırganlığını 'sivil beyaz çete'den alan bir gazeteci yazar bana ağır bir dille saldırdı. Nedeni ise, bu çeteyle ilgili benimle yapılan bir röportajdı. Ve ne gariptir ki, bu gazeteci yazar, röportajımdaki kimi suçlamaları nedense hemen üzerine alınıp alaycı ve küstah bir dille bir yazı yazdı. Üstelik **Haftalık Dergisi**'nde çıkan röportajı okuma gereği bile duymadan. Kendisi tamamen beyaz, kolejli, beyaz Türk lobisinin asıl unsurlarından birisi olmasına rağmen beni, Beyaz Türk olmakla suçladı.

Bugün konumlarını egemen medyanın ve sivil beyaz lobilerin desteğiyle elde eden bu kişi ve kişilere şunu söylemek istiyorum: Ben bugünkü konumuma tek başıma, her türlü ve aşağılanmayı göze alarak; tırnaklarımla kazıyarak geldim. Arkamda hiçbir lobi yoktu. Kitaplarımı sermaye ve lobi desteği ve dahası güne uygun pazarlama stratejileriyle bir ürün gibi pazarlamadım. Bana yapılan bu saldırıların nedeni, edebiyatımızın içinde olan herkesin farkında olduğu, ama bu lobiden çekindikleri için susmakla yetindikleri bu sivil beyaz çeteyi açığa çıkartma cesaretini göstermiş olmamdır. Bunu yaparken de hiç de ihtiyacım olmayan rantların peşinde değildim. Bütün mesleki kariyerim boyunca her türlü egemenliğe ve iktidara karşı tek başıma karşı duruş sergilediğimi herkes farkındadır.

Anadolu'nun her tarafında, her şehrinde, her kasabasında; yani sivil beyaz lobici çetenin, haritada bile yerini gösteremediği yerlerde yazılarımla, söyleşilerimle buluştuğum okurlarım, bunu çok iyi bilirler.

Zaten bu beyaz lobici çetenin dışlayıp yok etmek istedikleri kişiler, tek başlarına var olmaya ve sadece yazdıkları ve ürettikleriyle ayakta kalmaya çalışan yazarlar ve sanatçılardır. Örneğin; **Sunay Akın, Nihat Genç**, ve daha birçok yazar ve sanatçı bu lobi tarafından yok sayılmaktadırlar. **Nihat Genç**'in baskı üstüne baskı yapan kitapları, bu beyaz lobici çetenin hakim olduğu gazete ve dergilerin kitap listelerinden anında çıkartılır. Hatta kimi kez konulmaz bile. Tek başlarına duruş sergileyen, özerk, muhalif ve hiçbir lobiden güç almayan bu sanatçı ve yazarların sivil beyaz çetenin yönlendirdiği sözkonusu gazete, dergi ve sözümona sanat eklerinde kitapları tanıtılmaz, düşüncelerine sansür uygulanır. Popüler kültür pompacılığı yapan bu lobinin kiralık kalemlerinin en çok nefret ettiği insanlar, bu tek başlarına var olan, muhalif ve özerk düşünceli sanatçı ve yazarlardır.

Lobinin sözcüleri, kiralık kalemleri, sipariş üzerine yazdıkları ve daha birçok yazacakları hakaret dolu yazılarla aslında benim bu konudaki tespitlerimi okurun gözünde kanıtladıklarının farkında bile değillerdir. Ve bu karşı duruşları ve cesur çıkışlar karşısında adeta paniğe kapılmışlar, ve bir an önce bu çıkışları bastırma yoluna gitmişlerdir. Ama saldırgan ve küstah üsluplarıyla kendi elleriyle kazdıkları kuyuya kendileri düşmüşlerdir. Birgün, kralın çıplak olduğunu herkes görecektir.

Bizler bu savaşı sürdürürken, sadece ve sadece siz okurlarımıza güveniyoruz. Ve desteğinizi bekliyoruz. Edebiyat ve kültür hayatımızın bu sivil beyaz lobinin eline geçmemesi için hep birlikte ve kararlı bir duruş sergilemeliyiz.

CEZMİ ERSÖZ

Akşam Sefası

LeMan

Açlık,yoksulluk, çaresizlik suça itiyor..Her eve bir sabıkalı..Türkiye'de suç oranı hızla yükseliyor. Gençi- yaşlısı, okuru-okumayanı,yediden yetmişe gırtlağımıza kadar suça battık..

İmar Bankası'nda 9 katrilyonluk vurgun iddialarının önemli isimlerinden Bahattin Uzan yakalandı. Uzan, ilk sorgunun ardından Hilton olarak adlandırılan Kartal Cezaevi'ne gönderildi..

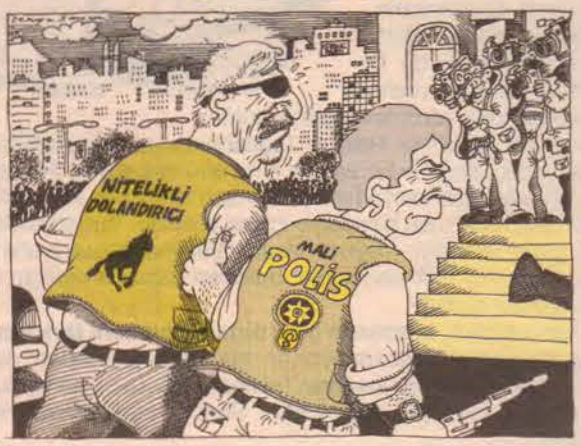

George War Bush'a karşı ilginç protesto eylemleri gerçekleştiriliyor.Amerika'daki kaldırımlara Bush'un şeytan kılığında portreleri çiziliyor.

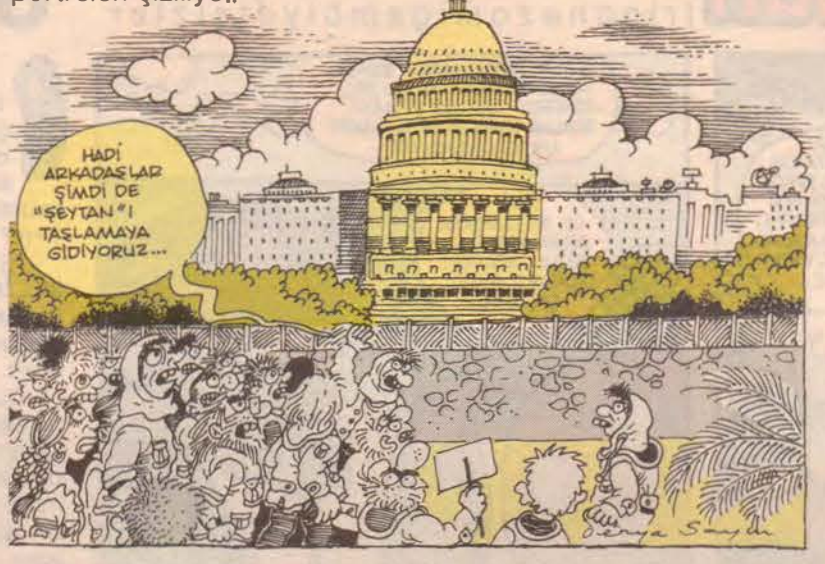

TBMM İnsan Hakları Komisyonu incelemesinde Aydın cezaevinde 12 kişinin 4 çocuğa sürekli tecavüz ettiği ve bir çocuğun da işkence sonucu felç olduğu ortaya çıktı.. Cezaevinde yatan çocukların anlatımlarını ve izlenimlerini aktaran milletvekilleri, "Bütün çocuklar kendilerini jiletlemiş, içeri girdiğimizde taze kan kokusunu hissettik" derken bakanlık milletvekilerinin iddialarını yalanladı!

İşte milli ezme politikası... Antalya'da çocuklarını okula kaydettirirken 100 milyon lira kayıt parasını ödeyemeyen anneye, iki çocuğuyla birlikte hafta sonu okulda temizlik yaptırıldı.

İsrail yönetimi Ortadoğu'da barışı engellemek için elinden geleni ardına koymuyor. Güvenlik konseyi, Arafat'ı sürgüne göndermek için tavsife karar aldı. Sertlik yanlısı bazı gruplar Arafat'ın öldürülmesi gerektiğini bile söylüyor.

• Cezmi Ersöz edebiyat dünyasında yeni bir tartışma başlattı. Perihan Mağden'den, Buket Uzuner'e, Reha Mağden'den Doğan Kitapçılığa sert eleştiriler.
• Nihat Genç bu tartışmaya ne diyor? Kitapları onlarca baskı yapan Genç, Cezmi Ersöz'e hak verdi ve zehir zemberek konuştu. yeniHarman'da.
• Sınırdışı ve pinitli yönetmen Kutluğ Ataman: Türkiye'de gay lobisi yok!
• Önce eşi Nazlı Ilıcak'tan ayrıldı. Daha sonra da AKP'den... Muhalif milletvekili Emin Şirin yeniHarman'a konuştu.
• Reni Parker'dan son dönem siber saldırılar.
• İBDA hareketinden, "Anarşistlerin haftalık yayın organı" diye nitelediği yeniHarman'a yanıt.

YENİHARMAN'DAN MÜTHİŞ BİR DİZİ BAŞLIYOR: İLERİ KOPYA ÇEKME TEKNİKLERİ
Yıl boyunca bir başucu derginiz olacak.Harman kalınız sınıfta kalmayız!

MİHRİ BELLİ, NİHAT GENÇ, CEZMİ ERSÖZ, TUNCAY AKGÜN, KAAN ERTEM, VEDAT ÖZDEMİROĞLU, ERDOĞAN AYDIN, SEZYUM, YENİHARMAN'DA.

40 SATIR

(Her özel isim, potansiyel markadır!

* Neil Armstrong, ayda gördüğü kendi aracının aynısını dünyada da görmüş...

*** Sahte Saddamlar'ın bi kısmı işsiz kalmıştır di mi?..**

* Sen hızıbın resmini çizebilir misin Bedri?..

*** Yine mi güzeliz, yine mi Cemil Çiçek?.**

* Hadi gücün yetti, Arafat'ı sürdün, ama gerçeği nasıl kovacaksın?..

*** Okul kitabındaki Tayyip resmini kesip gönderene, bir fincan adaçayı bedava...**

* İsveç de nasıl uygarsa, bakan demeden başbakan demeden indiriyolar yol ortasında...

*** Uzanlar'ın olayı patlamasaydı, Bahattin Uzan'ı hiç tanımayacaktık...**

* Usame bin Ladin, kendine "bin laik" diye sahte kimlik yaptırsa ya...

*** Belki alınyazımıza da üç ayrı final yazmışlardır...**

* Her sırrı bilen o ihtiyar alimden / Hiçbir şeyi gizlemesin isterdim ben / Sessizce dün akşam gelerek "sorma" dedi / "Söylenmeyecek şeyleri hisset, öğren" - Mevlâna

*** Sibel Can, Bağdat'a gitsin, kameralar Irak görsün...**

* Harry Potter, gözü lazerle çızdırıp, saçı da afro yapsa ya...

*** Çocukluk duamız "Tariş'te ve tüm dünyada iyiler kazansın" idi...**

* Korkut Özal, son 20 yıldır 8 ayda bir "Konsensus" çağrısında bulunuyor...

*** Uğur Dündar, önüne yeni bi dosya gelse yemeden içmeden kesilecek gibi ya...**

* İbrahim Tatlıses, Bağdat'a gitsin, sonra Yemen, Volta, devam edip kafa dinlesin...

*** "ABD İmparatoru Birinci Norton" şaka gibi ama var tarihte böyle bi zat...**

* Beşiktaş'la Bursa'nın şimdiye kadar kaç kere oynadığı yazılıp söyleniyo da, mesela Bursa'yla Gençlerbirliği'nin kaç kere oynadıkları niye belirtilmiyo, çok mu zor?..

*** Samim Lütfü unutulmasın, Ali Sirmen yılda bi gün "Samim Lütfü" imzasıyla yazsın...**

* Pakize Suda, Oğuz Aral'ın "Pakizeleri"nin isimlerini kendisinden aldığını söylemişti, "enteresanlık" babında aktarır, Oğuz Abi'ye geçmiş olsun derim...

*** Red-Kit, Azeri olsaydı "Men evinden uzak, yalgız bir kovboyam" derdi...**

* Peki, Özlem Savaş niye atladı kı ortaya durduk yerde?..

*** Kimbilir Nuri Alço için kaç tane "Eğlence mekanında belirme sahnesi" yazılmıştır...**

* Gülben Ergen'in bu sefer de cihat çağrısı yaptığı kaset patlasa ya...

*** "En iyi kurulan denge, en son kurulandır." - W.Shakespeare**

* Lazio deyince, insanın aklına direk Niyazi geliyo, geçen seneden...

*** Murat Evgin'in babasının saçı perukmuş...**

* Murat Birsel için "ÖSS sayısal birincisi gibi" demişti aziz dostum Kadir Yılmaz...

*** Üç yaşımdan beri Üsküdar Suzuki Cemiyeti'ne devam ediyorum...**

* İlyas Atak bi dizi çeksin, Gülben de başrol, tertemiz olalım...

*** Şu şudur, bu budur, tamam da, Yener Süsoy kimdir, onla da röportaj yapılsın...**

* "Bilsem söyler miydim gizli hislerimi", iyi de hâlâ söylemeye devam ediyosun abicim gizli hislerini.

*** Dört kişinin içinde en çok Cengiz Çandar patlıyo, saçı en beyaz ve en çok olan o...**

* Mesleği sorulunca "Fabrikatör" diyen kalmamıştır artık di mi?..

*** "Yalnız kalamaz hiçbir yaratık / Vakit yok gemi kalkıyor artık." Sanki Nuh'un Gemisi kalkıyo, ne alemsiniz...**

* Seren Serengil ve 32 seyircisi hiç ayrılmamaya karar vermişler...

*** Zagor Tenay, işi paraya döküp tehlike anında "Hay bin dolar" dese ya...**

* Peki yarışmaya hiç tanımadığı birinin teşvikiyle katılan çıkmıcak mı hiç?..

*** Kaptan Kusto, Fatih'te bir pastanede tatlılarla tuzluların ayrı yerde durduklarını görünce hidayete ermiş...**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Miriba Sıkılhan, Bunalgül ben. Ay, çok acele bişey sorucam, beni kısa süreliğine bi terkedebilir misin acıbağ ? Hıı? Noolur evet de.

- Şimdi bilemiycem ki... İlk defa bi kız tarafından terkedilme teklifi alıyorum. Hemen mi ediyim?

- Dur hemen kapama telefonu salak. Dinle bak, olay şu şekilde oluyo. Geçen sezon sonu okulun balosuna birlikte gitmişiz de aynı gece aramızda tensel bir temas olmuş ama çok ileri gitmemişiz. Sen benden soğumuşsun sonra...Bu durumda ben terk edilmiş ve aşk acısını da derinden yaşamış biri olabiliyorum...

- Bu durumda ben ne yaşamış biri oluyorum peki?

- Saçmalama, tabi ki sen benim ex boy friend'im oluyorsun. Tuğcaner var ya hani bu sene yeni kaydoldu son sınıfa. Çocuk daha ilk haftadan kızların kalbinde bir numaraya oturdu. Çişil domuzu okulun etrafında koşup koşup ona çarpmaya çalıştı bütün gün. Medyatik aptal işte. Halbuki Tuğcaner bugün kantinde benimle konuştu. Eski okulunda çıktığı bir kız varmış ama onu terk etmiş. Terkedilmiş biri, tuhaf, gizemli bi şefkat uyandırıyo herkeste. İnsan terkedilen kişiye dövme yaptırılmış bi omuz uzatma arzusu hissediyo içinde biyerde. Yani terkedilmiş olmak trendi bi durum anlatabiliyo muyum. İnsanın yüzüne masumiyetle karışık bi hüzün çöküyo, dudakları hafif sarkarken, bukleleri daha da belirgin oluyo. Bu arada kıskanmıyosun di mı?

- Ne kıskanıcam, aramızda olan olmuş ben seni terk etmişim ya zaten!

- A aa. Ne demek "Kıskanmıyorum, olan olmuş ya zaten" demek yaa? Hayvanatlar kere hayvan bir insansın Sıkılhan! Ayı kalbi taşıyorsun, ilk insanların ilkisin, yığıvrançsın, artı... Aloo? Alo... Seni ben terk ettim tımam mı! Ben terk ettim! Ben...

- Selamlar Sıkılhan kardeş... Biz sarı renkli bi Mazda 6 2.3L'le otobüs durağına dalalım, 5 kişi ölümden dönsün, araç pert olsun sen bizi "geçmiş olsun" diye arama... "Kargalar sürüyle kartallar yalnız uçar" dedikleri doğruymuş yani...

- Geçmiş olsun Hırgürkan kardeş... Yara bere var mı?

- Komple kırık alçı çivi olayı var da asıl mevzu o değil. Ben yokken okulun reisi olarak seni atadım Sıkılhan! Hayır insan sevdiğine bile güvenemiyor biliyo musun? Yarın Vuralan diye bir kardeşimiz gelicek yanına. Cebin onda var. Sana 340 dolar artı bir torba vericek, dövizi cebine koy, torbayı da girişteki yangın dolabının içine sakla...

- Ben sıra üstünden kopya çekerken bite yakalanırım Hırgürkan kardeş. Bööle işlerde hafif kabiliyetsizim yani. Başka geçici bir reis bulsak sana?

- Korkma lan hepsi basit mevzular... Öğleden sonra da bir karı kız meselesi var. Puşatkaan Vakfı Koleji'nden altı yedi lavuk okulu basıcaklar. Onlara şöyle azıcık cart curt et yeter. Vukuata girme! Dönünce ben alırım akıllarını. Bi de tarihçinin arabasının eksozuna patates tıkıycaksın. Tayinle yeni gelen var ya hani, Efrasim denen keçi! Daha ilk günden ceketimdeki rozete taktı dallama. "Bu okulda reislik meislik yok, bi çakarsam dağıtırım o çetenizi!" diye gaz kesiyor...

- Ya ama ben daha önce "Karapaltolular" a söz verdim, hehe... Gelecek eğitim ve öğrenim yılında size reis olurum işala...

- Ne diyosun lan sen! Var mı öyle vazifeden kaçmak. Reissin diyosam reissin lan! Aloo! Suratıma mı kapattın yoksa ibiş! Kırıcam bu alçılı kolu kafanda şerefsizim. Yutturucam bu eklemlerdeki çivileri sana! Delikanlı diilsin olm sen, şerefsizsin.

- Alo Sıkılhan Bunalgül ben. Biz şimdi senden ayrıldık ya... Ben kendimi bi süre geri çekince, sen beni ulaşılmaz, kovaladıkça kaçan, seni reddetme gücünü kendinde bulabilmiş bir kız olarak değerlendirip bana karşı daha bi tutkuyla şey yapmaya kalkma sakın... Şey...

- Ney?

- Ay orası tam olarak okunmuyo işte. Ben bunları Kozmo dergisinden okuyodum ama annem benden önce okurken tam bu satıra çikolatalı puding dökmüş.

- Bu durumda benim sana puding döküp yalamam gerekir Bunalgül. Modern bir partnır o dergide ne yazıyosa onu yapar.

- Avcunu yalarsın sen Sıkılhan Oflan. Sana geri dönmeyi düşünüyodum ama asla dönmiycem. Hayvan ırkısın, artı, yığıvrançlerce kere yığıvrançsın, lanet olası partnır.

sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

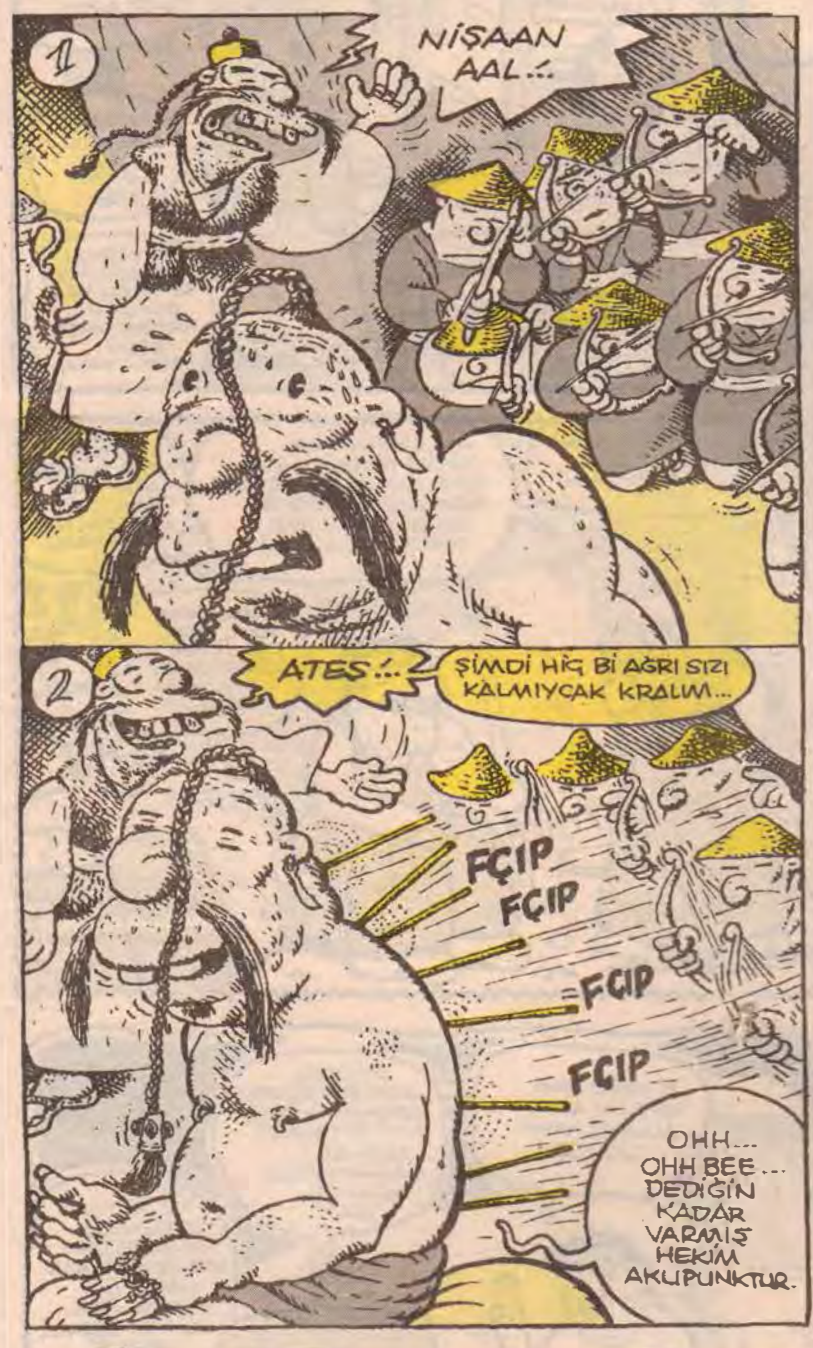

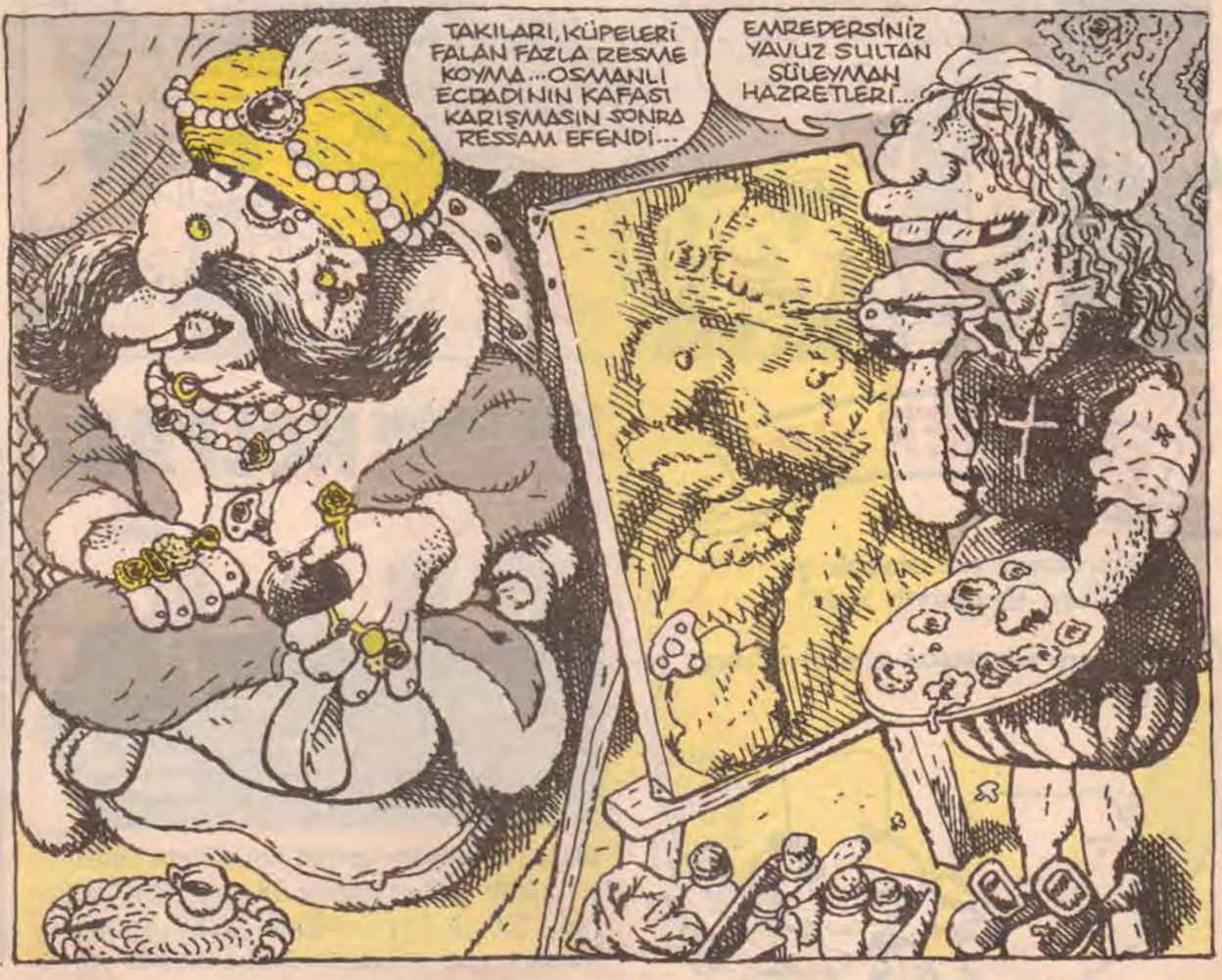

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ercem

Beni öteki yazarlardan ayıran şey

AKSARAY PAŞAOĞLU

Bilmiyorum size ben benim basurumdan söz etmiş miydim? Benim basurum yaklaşık 20 yıldır var. Ve ben bu sırrımı eşime bile bilmiyor... Utandığım için mi? Hayır... En son 1962 yılında Frankfurtta utanmıştım. Sadece, artık bunu açıklamam gerektiğini düşünüyorum... Ve ilk kez bir enteresanımı sizinle paylaşıyorum... Ben yazarların, köşelerinde basurlarından bahsetmelerinden yanayım. Çünkü bazen öyle basurlar olabiliyor ki bunlar bütün bir toplumun geleceğini ilgilendirebiliyor. Ben, benim basurumun bunlardan bir tanesi olduğuna inanıyorum. Asıl enteresanı, benim basurum anüs kısmında ve beni rahatsız ediyor. Basur için kocakarı ilaçlan tavsiye edenler var. Kerevizin saplarını haşlayıp basurun etrafına güzelce ve biraz bezelye ve minik küpler şeklinde doğranmış havuçla süslerseniz garnitürün yanında bir kadeh beyaz şarapla en azından insanî olarak rahatlıyorsunuz.. Ama ben, basurumdan tamamen kurtulmayı hiç düşünmedim. Bazen azıyor, bazen azmıyor. O bir basur.

Uzun yıllar önce, Toroslarda, katıldığım bir trekkingde kaybolduğumda üç gün boyunca yaşamımı, basurumdan gelen sinyaller sayesinde bulduğum keklik yumurtalarının tepesini delip emerek sürdürmüştüm. Üçüncü günün sonunda kar fırtınası dindiğinde yanımda bulundurduğum arkası ispenç horozlu mütevazı cep aynasından basuruma bakarak yön tayini yapmış ve o coğrafyadaki dağ köyünü elimle bulmuş gibi bulmuştum. O günden sonra basurum, toplumsal yaşantımızın dönüm noktalarında rota çizmeme hep yardımcı oldu. Örneğin basurum seçim dönemlerinde benim için son derece önemli bir göstergedir.. Oylann hangi pastaya kayacağını, halkın o andaki eğilimlerini basuruma bakarak binde beşlik bir yanılma payıyla tahmin edebiliyorum. Kolumda saatim yoksa, basuruma bakıp saatin kaç olduğunu size saniyesi saniyesine söyleyebilirim. Ve "basurumu kurup yatsam sabah çalarak beni uyandırabilir" desem abartı olmaz..

Bunlan niçin anlatıyorum? Çok ciddi konularda yazılar yazan arkadaşlar, yazılarını bir kez bile basurlanna bakmadan yazıyorlar ve sürekli yanılıyorlar. Burada, basuru olmayan arkadaşları tenzih ediyorum. Maalesef insanlar basurları olmasa da insandırlar..

1994 yılının Ocak ayında üst düzey diplomat Amen'kalı bir dostum, Belçika'da katıldığımız bir resepsiyonda Likörüme ilaç atıp beni uyutmuş ve ben uyurken basurumu benden çalmak istemişti. Fakat durumun vahametini anlayan basurum birden azarak o Amerikalı dostuma ve yanındaki uzman ekibe saldırmış ve onlara çok zor anlar yaşatmıştı. Kendime geldiğimde bu ard niyetli insanları -ki niyetleri hakikaten ard idi- yarı çıldırmış bir vaziyette dişleriyle perdeleri ve halıları tırmalar vaziyette bulmuştum. Cinnet kusan basurumu yatıştırıncaya kadar haftalarca bir yere oturamamıştım.

İşte beni öteki yazarlardan ayıran şey! "Aksaray Paşaoğlu yazılarını dötünden uyduruyor." şeklindeki saldırıların asıl kaynağı da budur.

not: Benim yöntemlerimle yazan bir tek yazar biliyorum, o da Amerikalı büyük üstad William Safire'dir ki ondaki basurun büyükçe bir tepsi böreği kadar olduğu söyleniyor. Ben görmedim ve bunun bir hurafe olduğuna inamyorum.

Behiç Pek

PANTOLON

metinfidan

Eh be kardeşim, format adı altında birleşip bu kadar yoğun gelinir mi seyircinin üstüne? "Gölge Derin Kabine" gibi! Sponsor bulsalar ülke yönetecekler be birader yav!

metinfidan@laman.com.tr

TERELELLİ PICTURES

CAN BARSIAN

ULU BİLGE dandoldanyus'un ANLAMSIZ SIKINTISINI VE ÖFKESİNİ VE ALINGANLIĞINI ÇÖZMESİ VE ÇÖZÜM ÜRETMESİ

BU BİR TUZAK!.. SEN HİÇ TORULLANIN YOLDA KALDIĞINI GÖRDÜN MÜ?.

HIRSS.

İİİİİYYYYK!

SANGIRR

SURAT ÖNEMLİ DİİL... BEN BU VÜCUDA DALARIM TUZAK MUZAK ANLAMAM. KAÇMA YAVRUUM...

ANAM!

AAAAA!..

ULAN TOSPAA.' TAM DA RÜYANIN EN GÜZEL YERİNDEYDİM... Bİ ŞANGIRTI ÇIKARIP İÇİNE ETTİN ŞEREFSİZ...

BEN SİZE... AH NESKAYFE... UFF... BİRDEN..

ZATEN BUGÜNLERDE İÇİMDE NEDENİNİ ÇÖZEMEDİĞİM BİR SIKINTI VAR... AYRICA SİNİRLİYİM DE... ÖFKE, BAZEN NİYE AĞIR BASAR YAMAK?.. NASIRLI VE HOYRAT PARMAKLARA TUTUŞTURMAN İÇİN BİR KRİSTAL MİDİR ÖFKE?.. İNSANIN İÇİNDE YÜRÜYÜP, SONUNDA YÜREĞİNE BATIVEREN BİR DİKİŞ İĞNESİ MİDİR?.. PEKİ YA ALINGANLIK?.

SEN HİÇ ÇABUCAK ALINDIN MI BİR ŞEYE?.. HİÇ SANMIYORUM... SEN SALAKSIN VE MUTLUSUN. KIRILMAZ BİR KABLUĞUN VAR... NE ÖFKE BİLİRSİN NE ÖFKENİN NEDENİNİ? TARİFLER DEĞİL' POŞETLERDİR SENİ İLGİLENDİREN... BAK NE YAPIYORUM SANA... SANKİ YAPMAMIŞ GİBİ...

ÇATORK...

İyi de nedir bu iç sıkıntımın nedeni? İzinsiz kesilen nüfus kütüklerinin sessiz çığlıklarını duyuyorum belki de.. Ciltlerden çıkıp, hane no'ma kaçmak istiyorlar ama çaresizler... Onun huzursuzluğu mu bu?.

ZARRR!..

BARUL ÜLKE NÜFUS CÜZDANI

Ya da boşaHılmamış kül tablası topraklarının üzerinden uçup geçiverен boşaltıcı el turnalarının hüzünlü ötüşleri mi oturuyor yüreğime ?. Birbirlerine ihtiyacı olan ama birbirlerini görmeyen tüm sevdalıların sitemi mi bu?.

AMAN NEYSE NE!.. NASILSA KAFAN BASMIYO... ŞİMDİ GİT BANA GEÇEN GÜNKÜ MANİTAYI ÇAĞIR... BİRAZ EĞLENMEK BELKİ İYİ GELİR BANA...

HEMEN...

EE ULU BİLGE... ŞEY... BAYAN DEDİKİ... BEN GELEMEM, MUAYYEN GÜNÜM MÜ NE, ÖYLE BİŞEY VAR DEDİ...

HADİ YAA!.. ANAAAM İŞTE BU... HUZURSUZLUĞUMUN NEDENİ BU... REGL SIKINTISI...

VAY ULAN.. GİT ŞİMDİ DE EN İYİ JİNEKOLOGLARLA BARUL ÜLKESİNİN EN İYİ ELEKTRONİKÇİLERİN ÇAĞIR...

TAAM!

GELDİK NOLCAK...

ULU BİLGE BİZİ NEDEN ÇAĞIRDI Kİ... NE ALAKA?..

JİNEKOLOGLARLA ELEKTRONİKÇİLER...

BİR İCAT İSTİYORUM SİZDEN... BEN VE BENİM GİBİ MUAYYEN ZAMANLARDA SIKINTI ÇEKEN TÜM ERKEKLER ADINA... ZAMANSIZ YAKALANMAYALIM YA DA KİME SARKACAĞIMIZI BİLELİM.. MUAYYEN GÜN DEDEKTÖRÜ..

NEE!..

MUAYYEN GÜN DEDEKTÖRÜ EVET!.. BAKIN KABACA ÇİZDİM, CİHAZI HATUNUN ÜZERİNE TUTUYOSUNUZ VE EĞER KENDİSİ O GÜNLERDEYSE SİNYAL VERİYOR... DIT DIT SESİNİ DUYUNCA NAPIYORUZ YAMAK?..

DED. EKTÖR

BAŞKA DENİZLERE YELKEN AÇIYORUZ. HEHE...

DeryaSayın derya_sayin@mynet.com

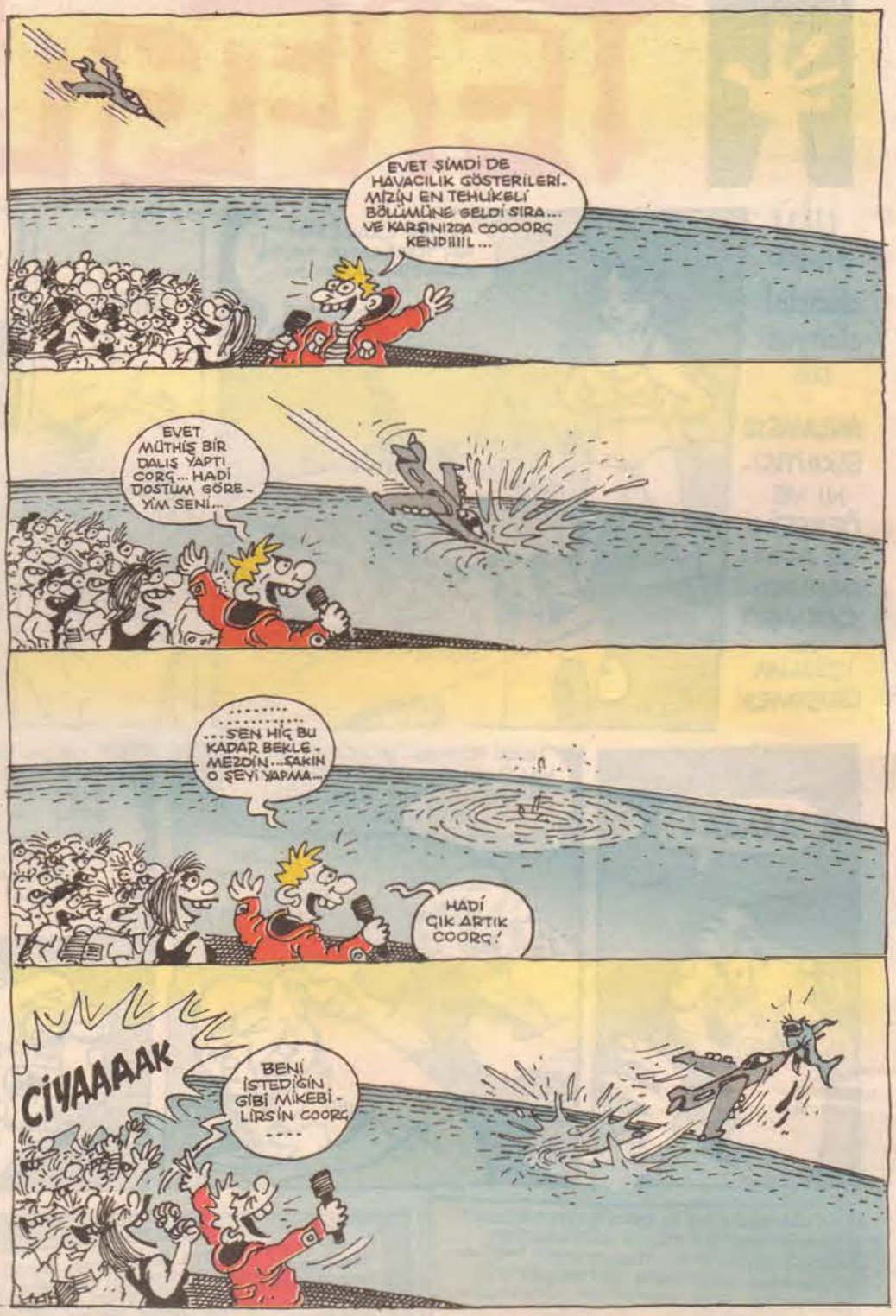

BENİ HEP GÖRDÜKLERİ GİBİ SANDILAR

CEZMİ ERSÖZ

Hem herkes gitti. Evde yapayalnızım şimdi.

Artık iyi anladım, kimselere benzemiyorum. Bu beni ürpertiyor, ama yalnızlığımla iyiyim yine de...

Günlerdir öyle çok kaçmışım ki kendimden, içimle konuşmayı unutmuşum. Unutmak değil aslında bu, bir yorgunluk; bir tür bitkin düşme. Yaşamaktan, herkesten biri gibi olmaya çalışmaktan bitkin düşme bu... Mutlu gözükmeye uğraşmaktan... Her şey yolundaymış gibi yapmaktan bitkin düşme...

Evim doldu boşaldı bu yaz. Ama sonunda herkes gitti. Ve gidenlerin çoğu **beni gördükleri kadar sandılar.** Onların bunda bir suçu yok aslında, öylesine yorgunum ki, kimseyi suçlayamam artık. Hem ben böyle olmasını istedim. Çünkü yorulmuştum kendimden. Yorulmuştum kimselere benzemezliğimden... Hem kime neyi kanıtlayacaktım ki. Birbirimiz için kısa, keyifli, ama önemsiz birer molaydık artık... Gece konuştuklarımızın gündüzleri hiç hükmü yoktu. Para ve zorunluluklar bizi gündüzleri tanınmaz hale getiriyordu. Bıçak gibi kesiliyordu geceyle gündüz. Ekonominin güçlü ve değişmez yasaları o azıcık kalmış, o zavallı özgürlük düşlerimizi durmaksızın aşağılıyordu... Bugün tanıdığımızı sandığımız biri, yarın hiç tanınmaz hale geliyordu.. Ama hiç...

Üstelik ne kadar istese de kimse kimseyi gerçekten tanıyamazdı artık. Oysa herkes içiçeydi yine de... Dipdibeydi. Gürültü, bağrış çağrış içinde. Ama yine de birbirinden çok uzaktaydı herkes. Tek bile değil, yalnız bile değil. Hiçkimse bile değil. Korkak, bencil, zavallı, hesapçı tenhada... Ve uzaktaydılar. Uzaktan, onca yitiriş içinde yine de onu nasıl biliyorsa, işte o kayıp sevgiyi. işte o neyse ve ne olarak kalmışsa, onu özlüyordu herkes. Uzakta olduklan için, peki öyle diyelim, kırmayalım kimseyi, sevgilerini diyelim, işte onu veremiyorlardı... Ama öylesine uzaktaydılar ki, artık bir sevgileri olup olmadığını bilemeyecek kadar. Belki de olup olmadığını bilemedikleri sevgilerini vermemek için kendilerinden uzağa atmışlardı kendilerini... Bu yüzden sevmedikten ve sevilmedikleri için ölmekten delice korkuyorlardı... Ama en çok sevemedikleri için... Böyle söyleyelim, kırmayalım kimseyi, sevgiyi kırsak bile!..

Ama kendini yitirmekpahasına ve ondan daha çok, amansızca kazanmak istiyordu herkes. Ve kazandıklarından emin olduktan sonra sevgilerini vermeyi hesaplıyorlardı. Evet, dünya ve insan buydu. Sevgi vermek bile bir hesap kitap işiydi artık.. Kazandıklanıyordu. Sevgi de, özgürlük de hep bir yasaya bağlanıyordu; sevginin ve özgürlüğün aşılmaz sınırları vardı...

Her sabah insanlar uyanır uyanmaz ilk iş bunu öğreniyorlardı. Bugün sevgiye ne kadar özgürlük tanınmış, bugün özgürlüğe ne kadar sevgi tanınmış... Sınırlarını zihnine kazıyor, bu yasaları ezberliyor ve ona göre hareket ediyorlardı...

Sahi neyi arıyorum, bekliyorum bu insanların arasında. Onlara benzeyip, aralarında kaybolup gitmeyi mi. Sahi ne bekliyorum? Yaşamın kat kurallarını kabul edip, susmayı ve oynamayı mı tercih etmeliyim yoksa...

Sahi neden herkesten biri gibi olmayı oynuyorum ben... Sevilmek için mi? Hiç olmayacak bir şey için, sevilmek için; evet, belki de.

Ama beni kimse gerçekten tanımıyor ki... Tanımadıkları birini nasıl gerçekten sevecekler... Beni tanıyıp sevmeleri mümkün mü...

Kimin buna zamanı var... Hem herşey bunca planlıyken... Gündüzlerin o değişmez, o korkunç yasaları geceleri kurduğumuz o küçük özgürlük düşlerimizle bile alay ederken...

Peki, beni gerçekten tanıyan birinin beni sevmesi mümkün mü, herşeyimle?.. İmkansız değil, ama olsaydı, kesin lanedenirdik birlikte. Bizi kimseler arasına almazdı. Toplum dışı olurduk Ama müthiş bir aşk olurdu. Ve bizi en çok ölüm severdi. En çok ölüm kollardı. Güzel olurdu ve en çok ölüm okşardı saçlarımızı...

Ama yok, olmadı böyle bir şey. Çünkü önce varolabilmem gerekli, varolabilmem için lanetlenmem; ama bunun için hep birini beklediğimi biliyorum. Varolabilmek için bile birine ihtiyaç duyuyorum çünkü. Bu benim en büyük trajedim, benim eksikliğim... Evet varolmak, bu yüzden kaçınılmaz olarak lanetlenmek istiyorum, ama bunun için mutlaka birisine ihtiyaç duyuyorum. Bir yoldaşa, bir sevgiliye, bir yoldaş sevgiliye...

Oysa varoluş yolculuğuna tek başıma çıkmam gerekir. Çıldırmayı, yok edilmeyi, ya da kendimi yok etmeyi göze almam... Hem de yanımda hiçkimseler yokken...

İşte belki ancak bundan sonra, benim gibi varoluş yolculuğuna çıkmış, çıldırmayı, lanetlenmeyi, yok edilmeyi, ya da kendini yok etmeyi göze almış biriyle yoldaş sevgili olabilirim...

Oysa gizlice görüyorum kendimi. Gizlice ve acıtarak izliyorum yaptığım herşeyi. Korkuyorum oysa, deliler gibi korkuyorum lanetlenmekten. Dışlanmaktan... Ne kadar karşı çıksam da toplumda saygın bir yerim olsun istiyorum. Saygınlık için uğraşanlardan ne kadar nefret etsem de bu böyle. Hep yalnız kalacağım, bunu iyi biliyorum; ama az da olsa biraz gücüm olsun, beni yok edemediklerinden. Sevgi de, özgürlük de hep bir yasaya bağlanıyordu; sevginin ve özgürlüğün aşılmaz sınırları vardı...

Her sabah insanlar uyanır uyanmaz ilk iş bunu öğreniyorlardı. Bugün sevgiye ne kadar özgürlük tanınmış, bugün özgürlüğe ne kadar sevgi tanınmış... Sınırlarını zihnine kazıyor, bu yasaları ezberliyor ve ona göre hareket ediyorlardı...

Sahi neyi arıyorum, bekliyorum bu insanların arasında. Onlara benzeyip, aralarında kaybolup gitmeyi mi. Sahi ne bekliyorum? Yaşamın kat kurallarını kabul edip, susmayı ve oynamayı mı tercih etmeliyim yoksa...

Sahi neden herkesten biri gibi olmayı oynuyorum ben... Sevilmek için mi? Hiç olmayacak bir şey için, sevilmek için; evet, belki de.

Ama beni kimse gerçekten tanımıyor ki... Tanımadıkları birini nasıl gerçekten sevecekler... Beni tanıyıp sevmeleri mümkün mü...

Kimin buna zamanı var... Hem herşey bunca planlıyken... Gündüzlerin o değişmez, o korkunç yasaları geceleri kurduğumuz o küçük özgürlük düşlerimizle bile alay ederken...

Peki, beni gerçekten tanıyan birinin beni sevmesi mümkün mü, herşeyimle?.. İmkansız değil, ama olsaydı, kesin lanedenirdik birlikte. Bizi kimseler arasına almazdı. Toplum dışı olurduk Ama müthiş bir aşk olurdu. Ve bizi en çok ölüm severdi. En çok ölüm kollardı. Güzel olurdu ve en çok ölüm okşardı saçlarımızı...

Ama yok, olmadı böyle bir şey. Çünkü önce varolabilmem gerekli, varolabilmem için lanetlenmem; ama bunun için hep birini beklediğimi biliyorum. Varolabilmek için bile birine ihtiyaç duyuyorum çünkü. Bu benim en büyük trajedim, benim eksikliğim... Evet varolmak, bu yüzden kaçınılmaz olarak lanetlenmek istiyorum, ama bunun için mutlaka birisine ihtiyaç duyuyorum. Bir yoldaşa, bir sevgiliye, bir yoldaş sevgiliye...

Oysa varoluş yolculuğuna tek başıma çıkmam gerekir. Çıldırmayı, yok edilmeyi, ya da kendimi yok etmeyi göze almam... Hem de yanımda hiçkimseler yokken...

İşte belki ancak bundan sonra, benim gibi varoluş yolculuğuna çıkmış, çıldırmayı, lanetlenmeyi, yok edilmeyi, ya da kendini yok etmeyi göze almış biriyle yoldaş sevgili olabilirim...

Oysa gizlice görüyorum kendimi. Gizlice ve acıtarak izliyorum yaptığım herşeyi. Korkuyorum oysa, deliler gibi korkuyorum lanetlenmekten. Dışlanmaktan... Ne kadar karşı çıksam da toplumda saygın bir yerim olsun istiyorum. Saygınlık için uğraşanlardan ne kadar nefret etsem de bu böyle. Hep yalnız kalacağım, bunu iyi biliyorum; ama az da olsa biraz gücüm olsun, beni yok edemedikleriüzüldüğüm ve ezilen kendim gibiler için savaşırım diyorum. Ancak o zaman, ama şimdi, beni farkedip, yoketmesinler istiyorum. Onlarla hesaplaşmaya hazır olduğum güne kadar bana izin versinler... Bunu beni yoketmek isteyenlerden diliyorum. İşte kendimi böyle aldatıyorum. Ve bu ana kadar, onlarla hesaplaşacak gücü elde edene kadar, razıyım kendimden uzak olmaya, kendimi sayıklamaya, razıyım varolmamaya, yeter ki beni yok etmesinler, dışlamasınlar, razıyım sanki herkesten biri gibi görünmeye... Razıyım sanki kendimi sayıklamaya... Sayıklar gibi yaşamaya... İşte kendimi böyle aldatıyorum...

Mevsimler hızla geçiyor oysa. Geçsin, aslında istiyorum bunu. Kendim olmadan geçen bütün mevsimler geçsin istiyorum. Dün yazı özlüyordum. Öğrenilmiş bir çaresizlikle şimdi kış gelsin istiyorum. Acılar ve yoksulluk biraz daha artacak, biliyorum...

Belki bizim buralarda evsiz, kimsesiz birkaç sarapçı daha ölecek çok soğuk havalarda. Ve ben çadırlarda yaşamak zorunda kalan insanları utanarak düşüneceğim başımı pencereme dayayıp... Ama sonunda hiçbir şey değişmeyecek... Sonuçta yine yaşlı bir kurt gibi yalnızlıktan ve kimsesizlikten parayacak yollarda gözlerim. Yine sonsuz bir açlık ve merakla bakacağım yanımdan gelip geçen insanlara... Yine yollarda yürürken, insanlarla gözgöze gelirken garip bir suçluluk duygusu, yapışkan bir kibir, iyileşmesi mümkün olmayan bir çekingenlik duyacağım...

Yine sırf konuşuyor olmak için, içimden hiç gelmeyen, aslında hiç merak etmediğim şeyler soracağım karşılaştığım insanlara. Yine onlar bana cevabını çok önceden bildiğim şeyler söyleyecekler. Yine ben sırf konuşmak için konuştuğum cevabını bildiğim şeyler sorduğum için küçümseyeceğim kendimi... Bu hep böyle olacak...

Çünkü biliyorum, varolamadığım için zayıfım. Belki de beni benden koparanlar kadar güçsüzüm, korkağım ve muhtacım beni benden koparan insanlara bile...

Ne yazık ki muhtacım kendimi hiç olmadığım, hiç hissetmediğim gibi göstermeye..

Oysa çoktan anladım, dilsizim ben. Bu yüzden çok konuşuyor ve durmaksızın yazıyorum. Dilsizliğim anlaşılmasın diye her soruyu daha sorulmadan cevaplıyorum...

Ve kendim gibi bir dilsizi özlüyorum çaresizce. Mükemmell oynayan. Herkes gibi biri olmaya çalışan. Onu kendisinden koparanlara bile saygıda kusur etmeyen bir dilsizi...

Kimse kendisini incitip, küçümsemesin diye kendisini sayıklayan bir dilsizi...

Herşeyi bilip de hiçbir şey yapamayan, en fazla evine kapanıp, bir süre kimseleri aramayan, ama, yine de onu kendisinden koparanlara bile saygıda kusur etmeyen bir dilsizi...

Kimse kendisini incitip, küçümsemesin diye kendisini sayıklayan bir dilsizi...

Herşeyi bilip de hiçbir şey yapamayan, en fazla evine kapanıp, bir süre kimseleri aramayan, ama, yine de onu kendisinden koparanlara bile saygıda kusur etmeyen bir dilsizi...

Kimse kendisini incitip, küçümsemesin diye kendisini sayıklayan bir dilsizi...

Herşeyi bilip de hiçbir şey yapamayan, en fazla evine kapanıp, bir süre kimseleri aramayan, ama, yine de onu kendisinden koparanlara bile saygıda kusur etmeyen bir dilsizi...

Aradığım insan bana benziyorsa, benim gibi ise eğer, yorulmuşsa kendisini sayıklamaktan o da benim gibi muhtaçsa varolmak için kendi gibi birini bulmaya, o zaman bağışlamasın istiyorum hiçbir yalanımı, bütün dengelerimi birer birer bozsun, kınasın, yerin dibine batırsın beni, küçümsesin, yüzüme vursun istiyorum bütün zaaflarımı...

Ben de, ben de aynı şeyi yapmalıyım ona.

Birbirimizi bulmuşken yitirmek pahasına hem de. Tek başımıza varolamayışımızın acısını birbirimizden çıkartmak pahasına... Ama biliyorum onun elinden gelmez kimseyi kırmak. Hele kendisine benzeyen birini hiç... Çünkü bilir benim gibi o da, en büyük acıyı ve kırgınlığı o yıllardır aradığı, ona en çok benzeyen insanın yaşatacağını... Bilir bunu, ama yine de engel olamaz kendisine... Öylesine bıkmış, öylesine tükenmiştir ki onu kendisinden koparanlardan; ama madem o da benim gibi bir başına varolamıyor, en büyük yıkımın kendi gibi birinden gelmesini ister. Tek başına varolmayan, kendisini özlemekten bıkmış birinden gelsin ister... Tıpkı benim gibi... Yalnızlığı gibi sever, ürperişi gibi sever onu. Saçını gerçek bir sevgiyle okşayan ölümü gibi... Korkup da veremediği sevgisinin hayaleti gibi...

Bilmek istemez, uğruna ölümü bile göze aldığı bu insandan bile aslında ayrı ve farklı bir insan olduğunu bilmek istemez...

Bu hayatta insana en büyük yıkımın, en güvendiği ve herkesten çok inandığını sandığı insandan geldiğini bilse bile, bilmezden gelir... Çünkü içinde yıllardır taşıdığı o karanlık gizi, o da taşır... Ve herkesten çok onlar iyi bilir bu karanlık gizi taşıdıklarını...

Hem o da benim gibidir, bilirim; kimi en çok kaybetmekten korksa, onu o anda yitirmeye başladığını anlamıştır hep...

Herkes gitti... Yaz da bitti. Evde yapayalnızım şimdi... Anladım kimselere benzemiyorum ben. Ve ezilmiş, küçümsenmiş sevgimle başbaşa kaldım yine. Tıpkı onun gibi.

CEZMİ ERSÖZ cezmiersoz@iemail.com.tr

* **Orhan Kaynaroğlu**, And Dağlarından Anadolu'ya 'Devrimci Müzik' Geleneği ve "Soyrılıp Gelen" GRUP YORUM. Nehir Yayınevi. Orhan Kaynaroğlu yıllar süren çalışmasının sonucunda ülkemizdeki ve dünyadaki protest müzik geleneğini bütün ayrıntılarıyla ve tarihsel gelişimiyle incelemiş ve yorumlamış. Ve ülkemizdeki protest müzik geleneği içerisinde Grup Yorum sıyrılıp hakkı bir yer edinmiştir bu kitapta... Herkesin başucunda olması gereken bir kitap.

* **Ilkay Akkaya**'nın yeni albümü çıktı: **Yine**. Ada Müzik. İlkay Akkaya bu albümünde **Kalp Ağrısı** adlı şiirimi okumuştur. Ben çok sevdim sizin de çok seveceğinizi umuyorum.

* **Hüseyin Elçi**. Delal'e Mektuplar. Gün Yay. **Hüseyin Elçi** bu kitabında Kürt coğrafyasında onbeş yıl süren kirli savaşın arka yüzünü ve insan portrelerini o duyarlı ve içten kalemiyle yazmıştır.

* Çok yakında Yaz Yayınları'ndan yazarlık hayatım ve bu süreçte verdiğim mücadeleleri konu eden bir kitap çıkacak, kitabın adı henüz belli değil adını sizlerin koymasını istiyo-

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BRE DALLAMA... HAYAT NE? DEĞİŞEN NE?..

Bir gece vakti Tarlabaşı'na yolun düşsün... O bok dolu pavyonların, barların arasındaki bitik bi meyhaneye gir... Çünkü biliyoruz arasıra hoşuna gidiyor böyle sefillikler... Sen orda bedbaht rakını içerken meyhanenin hemen kenarında bir kıza saldırmışlar.. Çığlıklara rağmen içerdeki on beş kişiden biri dahi kılını kıpırdatmıyor! İşte en korkunç cemiyet hastalığı... Bilimdede yeri var! Daha önce bir yerlerde okudum... Olay şahitleri ne kadar kalabalıksa olaya müdahale o kadar gecikir... Kimse müdahale sırasının kendisine gelmesini istemez... Enseesi sulanmış it sürüsü gibi birbirlerine sokulup izlemeye koyuldular... Kurumlaşmış bir korkaklık... Her darbede duyulan çığ et sesi... Bir yerlerden de ince bir Hafız Burhan Kasidesi geliyor... dayak bitmiyor... İzleyiciler zevkten coşuyor... Bu adamlar dalma aşık, belki de hep abaza.. Bu jiletli, zincirli ve bilahare istila ve yağma ordusu... Ah, aslında hep beraber sıçtık gecenin gizemine... sonra da kendi kendime dedim ki, "bre dallama, hayat ne?... Değişen ne?..." Jeopolitik önemi her defasında kafamıza çakılan büyük Türkiya'nın yöneticileri bize ücret ve sosyal haklar verirken, maliyeti düşürmek için işte bu katilleri sokağa salıyor... Peki burada Allah yok mu kardeşim? Nerde itikat erbabı?, Nerde zahiri alem koruyucuları?.. Kadın dayaktan şişti de şişti... Kan üstaca döküldü... Polis geldi ama kanalizasyon fareleri hayat tiyatrosuna gelipte tek kuruş ödemedikleri gibi üstüne de asfaltlara boşalıp çoktan ektirip gittiler...

ÜZERİNE DUVAR YIKMIŞLAR!

Tarlabaşı'nın az yokarısı da Harbiye... Burda da travestiler cirit atıyor... Bizim Tolga Hırsova'da civarda oturuyor.. Onla dolaşırken gördümdü, bir travesti arabanın penceresinden pazarlık yapıyor... Araba gitti, bizimki kaldı ama ayrı pozisyonda!!!.. Müthiş bir kamburluk, eğri, büğrü... Bu ne dedim Tolga'ya... Meğer köydeyken eşcinsel olmuş diye babası duvar yıkmış bunun üstüne... Sonra böyle kalmış... ney lan bu, Ortaçağ işkencesi gibi!.. Ve süper irkildim... İşte bu kamburluktur şenveti de kamçılayan, nefreti de!.. Az ötesi bankalar caddesi.. Orta faktoring sektörü kalkınmayı destekliyor, sağlıklı yönetim fon talebini arttırıyor... Ama yüce Rabbim de biliyor, belalı sokakların geliştirdiği bu yeni ultra donanımlarla artık her evde bir servet düşmanının yetişmesi mümkün... Böyle bu kamburluğun hikayesini görüp de... Ulan isyan diye bişey var be!!.

SÜNNETÇİNİN OĞLU

Çocukken bir sünnetçi vardı mahallede... Bunun bir de topal bi oğlu vardı... O vakitler 0900'lü erotik hatlar pek meşhurdu... Topal oğul evden çıkamadığı için sürekli bu hatları aramış.. Kabara kabara gelmiş fatura... Sünnetçi neyle ödesin bunu... Ele güne rezil, telefon kesil, çocuğa dayak... Cankuşların ilk otuzbirlerinin önünü kesemezsin... Otuzbir, iltihaplı ayak parmağı gibi farkettirir kendini... Ve bir laf vardır... "İştah yemek yerken açılır" tutamazsın kendini, coştukça coşarsın... Arka sokaktaki gecekondularda böbrek hastaları acıyla zemzem suyuna işerken, sen topal da olsan vazgeçmezsin bu coşkudan.. Hey kurban olduğum...

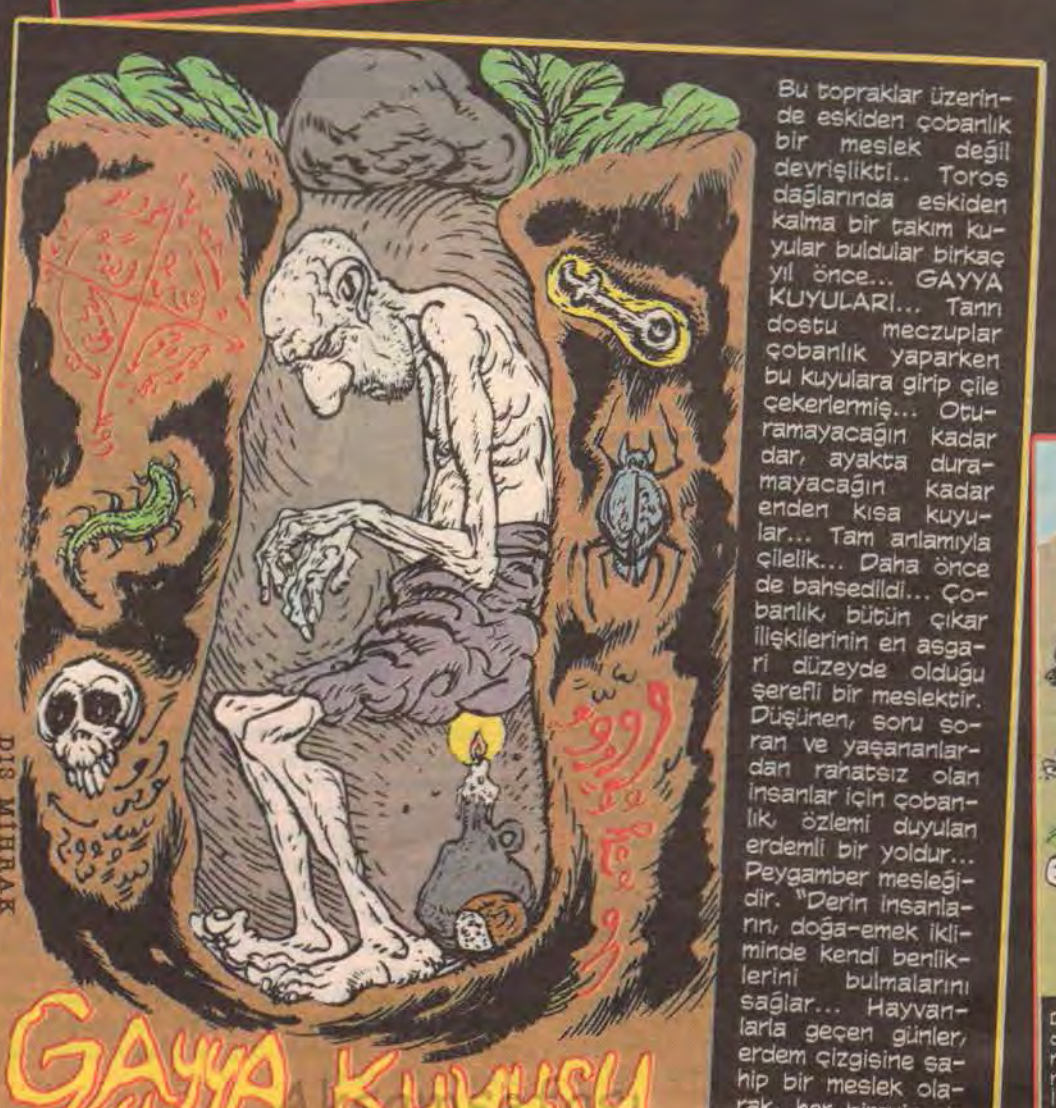

GAYYA KUYUSU

Bu topraklar üzerinde eskiden çobanlık bir meslek değil devrişlikti.. Toros dağlarında eskiden kalma bir takım kuyular bulduar birkaç yıl önce... GAYYA KUYULARI... Tanrı dostu mezcuplar çobanlık yaparken bu kuyulara girip çile çekerlermiş... Oturamayacağın kadar dar, ayakta duramayacağın kadar enden kısa kuyular... Tam anlamıyla çilelik... Daha önce de bahsedildi... Çobanlık, bütün çıkar ilişkilerinin en asgari düzeyde olduğu şerefli bir meslektir. Düşünen, soru soran ve yaşananlardan rahatsız olan insanlar için çobanlık, özlemi duyulan erdemli bir yoldur... Peygamber mesleğidir. "Derin insanların, doğa-emek ikliminde kendi benliklerini bulmalarını sağlar... Hayvanlarla geçen günler, erdem çizgisine sahip bir meslek olarak, her bireyin de

Dedelerimizle yaylalara çıktığımız o eski günler... Yeni yetme çocuğum... Sabah erken kalkmışım...Güneşe doğruyum... Karşı ovada atın üstünde bir çocuk... Dörtnala gidiyor.. At birden şahlandı... Çocuğu attı üzerinden... Kayaya geldi kafası!.. Kanı revanı içinde... Analı, babalı beş on kişi koşuştu ardından, çığlıklar atarak... "Yog bişey... Yog bişey.. Duz basın" dedi birisi... Hemen iki parça kaya tuzu bulup getirdiler.. Bir İtalyan komedisi seyrediyorum sanki... Çocuğun kafasına bastılar tuzu... öylece oyalandılar... Nice sonra akıllarına geldi hastaneye götürmek...Çocuk kan kaybından ölmüş... Sakatatçı, tavuğun ciğerini keser gibi

Funda

ÖZET: Kaza geçiren Funda bir kolu ve bacağını kaybedip bitkisel hayata girer. bir kaç yıl sonra kapıcının karısı Funda'nın kocasına kolu bacağı olmayan kendi kocasının fotoğrafını gösterir ve bir hikaye anlatır... Hikayeye inanan Funda'nın karısı, kadının anlattağı yere karısını götürüp tedavi ettirir, ama bu sırada karısı için endişelenip olaya müdahale etmek ister ve kaza geçirip bitkisel hayata girer..

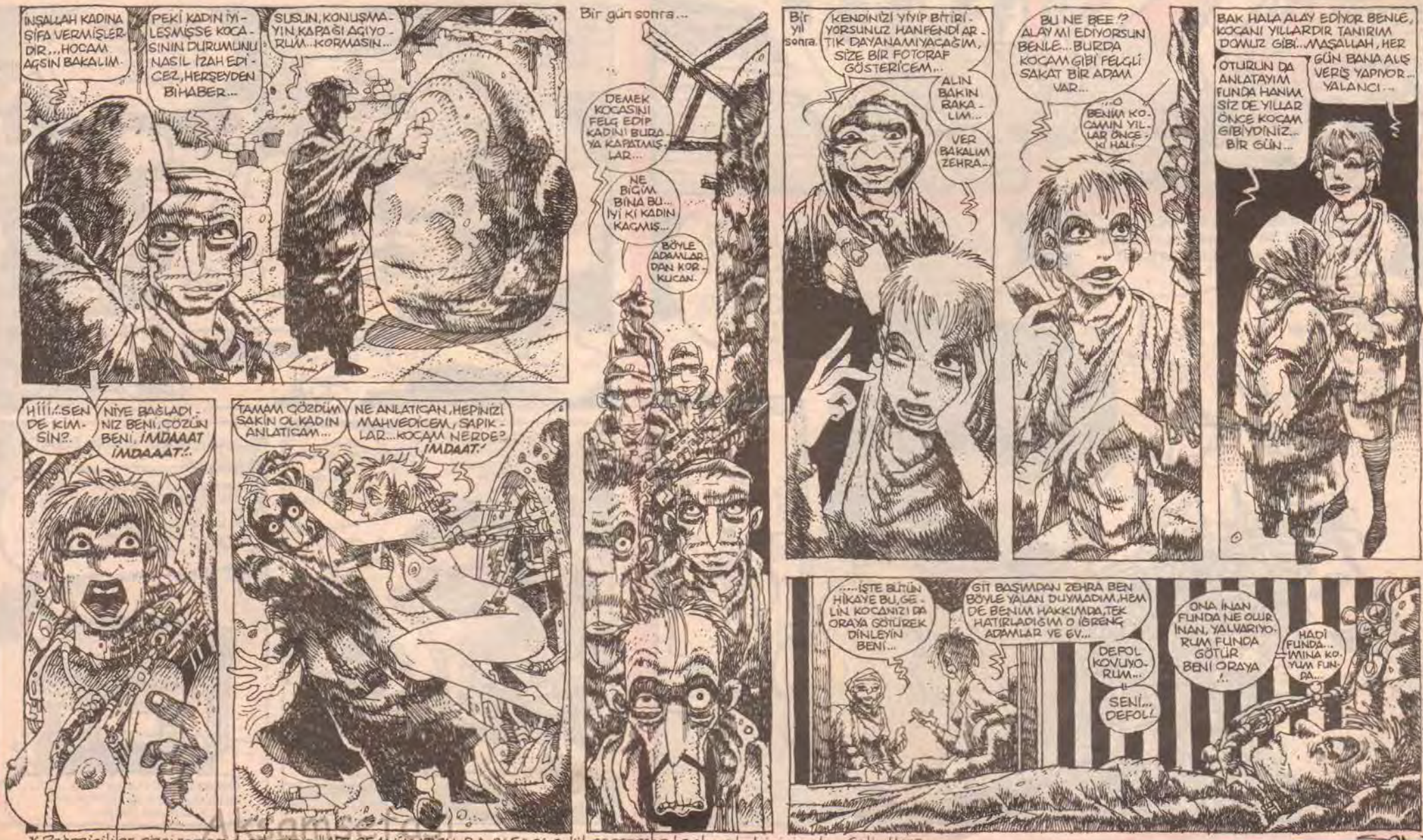

* Boğaziçililer, çizgi romanı dersleriniz "ART OF ANIMATION" P.A. 245'te 24 Eylül çarşamba başlıyor haberiniz olsa. Gelin Hoca

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

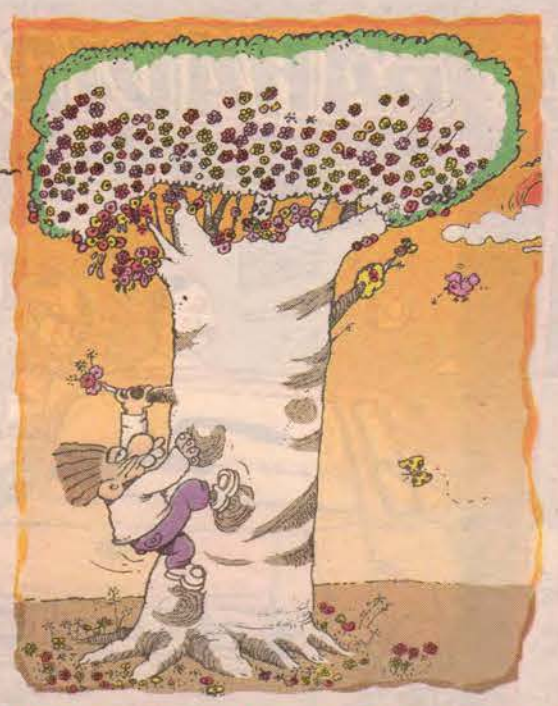

Bu dört mevsim Bezgin esprisini okurum Naz İren Akdur göndermiş.. Aynı mektupta yaşayan Bekir esprileri de vardı, onları beğenmedim ama bu espri benim çok hoşuma gitti.. TA.

YAŞAYAN BEZGİN BEKİR'LER

bezginbekir@leman.com.tr

Selamlar Tuncay bey, ben size bayağı bir eski ve kitlesel bezginlik hikayesi anlatacağım. Anadolu'nun her yeri, kendinin ve dünyanın tarihine ait önemli olayların izlerini taşır. Isparta'nın Yalvaç ilçesi ve civarı da miryakefalon (binkelle ovası) ve aziz Sn Paul'un ziyaretlerinin izlerini fazlası ile taşıyor. Özellikle 1171 tarihli meşhur savaşın, devlet tarafından değiştirilmeyen adlar, değiştirilen yerlerinde önceki adları, savaşın izini taşır. Örneğin Kumandanlı (Kumdanlı), Taşevi (Askeri bir mevzi kalıntısı), Donarşar (Don Aşar-Çiçekpınar), Geledos (Gele'ina kalesi, dos, rumca kale demek, Gelendost) vs ve anlatacağım olay Sağır ve Kırkbaş köyleri ile ilgili. Bu arada unutmadan ekleyeyim, savaşın tam olarak nerde olduğu bilinmiyor. 1 milyona yakın Bizans-Haçlı ittifakı ile, gene 1 milyonu bulan Türk, Arap, İran ittifakı askerleri haftalarca savaşmışlar. Hatta Araplar'ın bir kısmı gitmeyip, Anadolu'ya yerleşmiş. Seydişehir'in adı, şehri kuranların, Hicaz Arabı olmasından kaynaklanıyor. Tahmin edilen, savaşın Kumdanlı'da başlayıp, Gelendost Mirya ovasında bittiği. Lakin çay ve Sultandağı ilçeleri de savaşı burada olduğunu iddia ediyorlar. Anlatacağım olay ise, bu savaşın en ateşli zamanında Sağır adlı köyde olmuş. Zaten köyde adını bu olaydan almış. Bu köye yakın Kırkbaş diye bir yer var. Böylesi büyük bir savaşı bir yerinde, Kırkbaş denen yerde, 40-50 civarı asker katledilmiş. Korkunç çığlıklara rağmen bu köyden kimse uyanmamış. Köyün adı da böylece SAĞIR kalmış. Kayıtsızdılar desem, korkularından kaçmış olmalılar. Öğreneli iki gün oldu. İlk duyduğumda BEZGİN BEKİR'DEN DE ÖTEYMİŞ O DEVRİN SAĞIRLARI dedim kendi kendime. Dergideki ilanınızı görünce de anlatmak istedim.

JORANDİ

Tankut adında bir arkadaşımızın üzerinde yeni bir kazak gören kankaları soruyorlar "kazak yeni mi Tankut?" diye. Aldıkları cevap, bezginice bir "çık" sesi... Bir süre sonra ise Tankut kendi kendine gülmeye başlıyor. Nedenini sorduklarında herifin verdiği cevap aslında onu yakından tanıyanları pek de şaşırtmıyor: Yaaa aslında kazak yeni ama şimdi size yeni olduğunu söylesem kırk sefer sorarsınız "nerden aldın? Kaça aldın? Ne zaman aldın?"

Hakkı Aydın

Hayatımın ustası Oğuz ağabeyime geçmiş olsun... Tuncay Akgün

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Nüfus kağıdımı yenilemek için nüfus müdürlüğüne gittim.. Neredeyse hiç sıra beklemeksizin başvurumu yaptıktan sonra evrakı teslim alan memurun, ne zaman verileceği hakkında ne dediğini duymadım. Memura **"Afedersiniz ne zaman vereceğinizi duyamadım."** dedim. Beni hayret içinde bırakan şu karşılığı verdi; **"Duyarsanız kızarsınız, haftaya bugün.."** Şaşkınlıkla **"Niye kızayım hanımefendi, bir hafta nedir ki evrak işinde, olsun da yeterki bir haftada olsun.."** dedim ve biraz da sevinerek gözümün önünden bir film şeridi gibi hatıralar geçti.. Ben bi nüfus cüzdanı için 6 ay beklediğimi bilirim.. Hatta daha sonra evraklar gelmeyince Sivas'tan bir otobüse verdirtip Harem otogarından aldığımı bilirim... Hey gidi telgraf, teleks, hey gidi on line heey.. AB sürecinde daha neler göreceğiz neler...

İsveç'te yapılan, Litvanya'nın birinci olduğu Eurobasket 2003 Avrupa Basketbol Şampiyonası'nın ödül töreninde madalyalar takılırken **ikinci** olan İspanya takımının üzüntülü, **üçüncü** olup 2004 olimpiyatlarına katılma hakkını kılpayı alan İtalya takımının ise son derece sevinçli olduğunu gören spiker şöyle dedi; **"Üçüncünün esprisi budur... Üçüncü her zaman ikinciden daha mutludur..."** Turnuvayı sonuna kadar seyrettim, bu şaşırtıcı, hoş ve ilginç yorumu da aklımın bir köşesine seyv ettim... Herhalde üçüncü, ucuz yırttım, dördüncü de olabilirdim diye seviniyor, ikinci ise niye biraz daha gayret edip birinci olamadım diye üzülüyor olsa gerek...

GÖÇERME

Bu dumur konseptinin oluşumundan sonra içsel ve ruhsal vakumlanmadan dolayı hızla yaşlanıyorum sevgili dumurcular... Yaşım 37 ama 50-60 gösteriyorum, abartmıyorum. Yaşlılığımdan dolayı arkadaşlarımın hepsi elini eteğini çekti benden. Erken emekli gibi elimi dötüme koyup geziyorum. Nerden emekli derseniz, Dumur Bölümü Ana Sanat Dalı'ndan...

Geçenlerde evin balkonunda birşeyler yapıyordum. Daha sonra yolda bir tanıdığa rastladım ne dese iyi **"Babanı gördüm balkonda..."** O bendim babam diil bendim, lafımı duymayarak **"çok yaşlanmış be adamcağız.."** diye devam etti. Bunu duyunca inme indi beynime... Sussun artık diye merhamet istercesine **"Yok yahu bendim o babam değil, kendisi burda yok zaten, bendim o"** dedim bitik bir halde yutkuna yutkuna. Neyse sonunda ikna oldu **"Yapma yaa, öyle mii, vay be sana noolmuş böyle yaa?.."** dedi ve çekti gitti, öylece kalakaldım...

Bir keresinde de Gökçeada'daki ekalliyetten bir kasap, et alırken kız arkadaşıma beni gösterip **"Bu bey babanız mı oluyor, pek de çökmüş"** diyerek beni üzüntümden beş sene daha yaşlandırdı. Sonra da durumu anlayınca **"Vre baltayı taşa vurduk, bir daha et de almaz benden"** demek suretiyle iyice bitirdi beni...

Neyse en sonunda artık yaşlılığı kabullenip onunla barıştım, madem genç görünmüyorum barı yaşlı gibi yaşayayım diye bir karar verdim. Tüm aksiliğimle, terliklerimle, hamam tasımla, eski tozlu kitaplarımla, tahta asamla, herşeyimle yaşlıyım ben artık, hızla beyazlayan saçlarımla 37 yaşında bir yaşlıyım.. Organizmamın, fiziksel yapımın bu zorunlu zaafını kabullenmekten başka çarem var mı ki?.. Olup bitenler karşısında yoğun dumura uğrayış çok hırpaladı beni... Bizim mesleğin de tek affetmediği şey bu yaşlılıktır, yaşlı düşünüştür... Ancak meslek de paradoksal olarak sizi yaşlandırır, yıpratır sonra da yaşlandığın için affetmez, bitirir. Aslında bir şekilde yaşlandıran da mesleğin ta kendisidir, bitiren de... Paradoks içinde paradoks...

İşte bu ruh haliyle geçen gün Beylerbeyi'ndeki berberime gittim. Berber Recep'in hoş muhabbetiyle dingin bir saç kesiminden sonra, berber koltuğundan yavaşça doğrulup kalktım, gözlüğümü taktım ve yere doğru baktım bir de ne göreyim.. Yerler bembeyaz saçlarla doluydu ama böyle pamuk gibi, kar gibi beyaz saçlarla, bembeyaz.. Ellerimi yeni kesilmiş saçlarıma götürüp o ünlü expresyonist **"çığlık"** resmi gibi bir hale girdim ve **"Bu bu yerdeki sa...saçlar bee.. benim mii?.."** diye korku içinde kekelemeye başladım.. Endişemi gören emektar berber Recep **"Yok yok onlar az evvel traş olan İsmet Dede'nin saçları. Sizinkiler şurda, bakın şu bölge sizinkiler, bakın şu daha gri olanlar"** diye elindeki süpürgeyle bölge bölge yerdeki kesik saçları gösterdi.. Eğilip beraberce inceledik ve kendimce benî biraz yatıştırdı. Ne oldi bana ne oldi boyle, ula ula ula ne oldi boyle diyerek berberden çıktım. Şöyle düşünüyorum artık, çocuk yaştan beri 25 senedir çalışıyorum, madem babam gibiyim hatta ondan yaşlıyım ve gençlik nedir bilmedim bari yaşlılığın tadını çıkarayım, Toprak ekeyim, elimde asa dere tepe dolaşayım, erken yatıp erken kalkayım. Böylece dumura da daha az uğrarım belki ve daha fazla çökmem...

Kızkardeşim Raziye TV'de pazarcıların bağırma yasağıyla ilgili bir röportajda duymuş. Kendisine mikrofon uzatılan bir pazarcı heyecan ve coşkuyla şunları söylemiş, **"Abi bağırmak içimize işlemiş. Biz kimse olmasa da bağırıyoruz!.."**

İstanbul'da arabayı sürdüren şey kornaymış meğer.. Daha doğrusu arabanın en önemli aksanı kornasıymış bu trafikte... Usta bir şoför olan kız arkadaşım arabasının **airbag**'i çalınıp da kornası iptal olunca süremedi arabayı günlerce... Bir iki kere denediyse de aman vermediler...

Bu arada başkasının arabasındaki can güvenliği unsuru olan bir şeyi çalmak hırsızlık değil, katilliktir, cinayete teşebbüstür... Birinin kafasına baltayla vurmak, dalağına bıçak saplamak gibi birşeydir... Mağdur veyahut mağdure parası ya da kaskosu olmayıp da **air bag**'i taktırmakta üçgün gecikse ve yolda başına birşey gelse can suçlusu olan hırsızdır...

dumur@leman.com.tr

Aksunsel Arşivi

KAAN ERTEM!!

(kaanertem@leman.com.tr)

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

ESNAF AHLAKI

Nihat Genç

Geçen hafta üşütüp kımıldamayacak hale geldim, yazımı yazamadım, özür dileiim. Birazcık kımıldayınca Recep Yazıcıoğlu'nun Kocatepe'deki cenazesine koştum. Kocatepe'de gördüğüm en büyük kalabalıklardan biriydi. Devlet erkanı, asker, bürokrasi ordaydı. Asıl kalabalığı o sessiz kitle dediğimiz esnaf oluşturuyordu. Ankara'nın bin ayrı sokağı ve semtinden kalkıp geldiler.

İnsan birazcık iyi bir şeyler yapınca halk bağrına basıyor. Halk bir insanı bağrına basınca da onu bütün kitaplar yazıyor, dağlar, taşlar okuyor. Cenazede, içimden, bürokratlara bu soruyu sordum. İşte görüyorsunuz, bir insan sevilince halk onu nasıl yere göğe koyamıyor. Neden sizler de halk katına çıkmak istemiyorsunuz. Yazıcıoğlu işini iyi yapan, coşkulu, heyecanlı, koşturan deli dolu bir adamdı. Koca Erzincan depreminin altından kalkmak her yiğidin harcı değildi. Ne olursunuz, gazeteleri ve lafları artık bırakın, yapılan işlerin kendisine bakın. Mesela, Tek parti dönemi için söylenen bir yığın eğri büğrü lafı ne yapacaksınız, gidin Adana Pozantı'daki tünellere bakın. Nasıl açılmış, kim açmış, bu kadar sert dağları hangi kudretli adamları, nasıl delmiş, bir zamanlar bu topraklarda devler mi yaşıyormuş, anlarsınız. Aynı tünellerin benzerini Yazıcıoğlu Erzincan Kemaliye'de açtı... Kemaliye (Eğin) Anadolu'nun Ergenekon'u gibi. Dağlarla çevrili, ne girmiyor, ne çıkıyor, bilinen tarih içinde keçi yolundan başka çıkış yolu bulunamadı. Yazıcıoğlu kayaları delip tüneller açtı. "Kayaları deldi" demek ne kadar kolay, lafla, yazıyla. Gidip göreceksiniz o tünelleri. Akıl alır gibi değil. Sanki birileri hırsından demirden dağları bıçkılarıyla yırtıp oymuş. Yazıcıoğlu yalnız kayaları oyup tüneller açmadı, başka tüneller de açtı. Türkiye Devleti, bürokrasisinden halka doğru, halkın yanına bir tünel. Muhafazakar ve sağcı kitleler Yazıcıoğlu'nu çok sevdiğini söylüyorsa, önce, Yazıcıoğlu'nun halkın kalbine doğru açtığı bu tünellerden geçmek zorundalar. Halkla devletin arasındaki kalın, sert demirden dağları eritmek zorundalar. Yazıcıoğlu şüphesiz sağcı zihniyet için istisnai ve tesadüfi bir örnektir, çünkü başka örneği yoktur. İşte böyle, Karadeniz'in bu güzel çocuğu öldü. Hepimiz ölünce ardımızdan dualar yükselir: "Allah rahmet eylesin" diye... Rahmet: Acıma, esirgeme, bağışlama, merhamet... Şimdi soruyorum size ve kendime, halka rahmet göstermeyenlere Allah rahmet eder mi?

Yazımıza da buradan girelim. Osmanlı siyasal ve sosyal sisteminde kadılar bugünkü valilerden çok daha yetkiliydi. İdam kararlarını saraydan onaylatmak zorundaydılar, bunun dışında, bütün kararları tek başlarına alıyor, tartışılmıyordu. Osmanlı eyalet sisteminde en üst sırada şüphesiz sancakbeyleri vardı ancak sancakbeyleri suçluları yakalıyor ama cezalandıramıyordu, mutlaka kadının huzuruna çıkartmak zorundaydı. Osmanlı eyaletlerinde kadının gücünü bulabilmek için bugünkü valinin, cumhuriyet savcısının ve hakiminin ve müftünün yetkilerini toplamamız lazım. Osmanlı'dan, bir uygarlıktan sözediyoruz. Bu büyük uygarlığın gücünün nerden geldiği hala zor bir sorudur. Küçük, topla, tüfekle, baskıyla, zulümle bu kadar geniş ve çeşitli halk topluluklarını burada nasıl tuttu, kolay anlaşılır şey değildir.

1603 yılı, 1. Ahmet'in 14-15 yaşlarında tahta oturduğu yıl. Celali isyanları başlamış, Anadolu'da tek bir dükkan açılıp tek bir kervan yürüyemez hale gelmiştir. Celali isyanları Osmanlılar'ın tarih boyu yaşadığı en büyük 'kabus'tu. Osmanlı batıda Viyana kapılarında, nerdeyse hemen hergün Habsburglular'la savaşıyor. Seçme birlikleri, soylu paşaları Rumeli'de hazır kıta ya da savaş halindeydi. Aynı Osmanlı, aynı günlerde doğuda İranla Şah Abbas'la çetin savaşlar veriyor. Kızılbaşlar, aleviler birgün İran'da diğer gün Anadolu'da isyanda. Ve savaşların en büyüğü Anadolu'da celalilerle... Yani, üç cephede birden amansız ve bir varolma yokolma savaşı. İran sınırından Batıkesir dağlarına kadar Anadolu'ya eşkıyalar hakim, savaş kaçağı yeniçeriler Celaliler'e katılıyor, on yıllardır kaçırma, talan, öldürmelerin arkı kesilmiyor.

Osmanlı başedebilmek için defalarca küçük ordular çıkarttı. Önce, eski sadrazam, Haçova kahramanı ve Kaptan-ı Derya Cağalaze Sinan Paşa. Bugün adı İstanbul'daki Cağaloğlu semtine verilmiştir. Hem bir ucundan bir ucuna Anadolu'da eşkıyanın peşine düştü, hem İran sınırında kanlı savaşlara girdi ve kanı, kışın ortasında aç, susuz ordusuyla yapayalnız kaldı. Ve İran savaşında, gözü gibi koruduğu Suriye sancakbeyi Canbuladoğlu Hüseyin'in takviyeleri birazcık geç gelince, affetmedi, kellesini uçurdu. İşte burada işler ters döndü, Canbuladoğlu ailesi bu mevzuuyu bir aşiret onur, yani kan davası yaptı. Bu kan davası bugüne kadar sürer, çünkü, Canbuladoğlu ailesi Kuyucu Murat topyekün kellelerini uçurunca, bir zaman sonra mezhep dahi değiştirip sünnilikten dürziliğe geçip bugünkü Lübnan dağlarına yerleşir. Canbuladoğulları, Osmanlı'ya sadakat ve hizmetin karşılığı bu muydu deyip Osmanlı'ya kılıç kaldırır, çok geçmeden Suriye'de bir bağımsız Suriye Devleti kurmaya dahi kalkarlar.

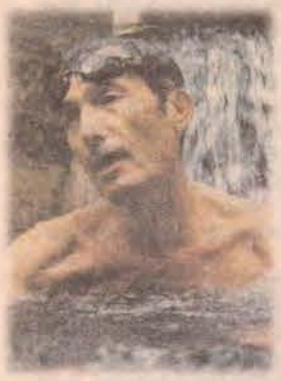

Celaliler, kasabaları, köyleri, şehirleri talan ediyor, on yaşındaki erkek çocukları, ergen kızları dağlara kaldırıyor, Anadolu'yu söyup soğana çeviriyor ve başkaldıranların hepsi birbiriyle işbirliğine giriyor, diyelim, Canbuladoğulları'nın safına geçiyor, ama, celali bu, ertesi gün arkadan vuruyor. Osmanlı'yla anlaşıyor, sonra Osmanlı'da kalleşlik yapıyor, tekrar saf değiştiriyorlar. Yani, dünya siyaset tarihinde akla gelebilecek hertürlü vahşet, hile, sahtekarlık, kalleşlik, arkadan vurma, adam satın alma, saf değiştirme, taraflar, herşekilde herşeyi denedi.

Bu büyük isyanın sebepleri tam olarak anlaşılmış değildir halla, ancak tek tük bir sebep olarak, yeni icad olunan tüfeğin hayta sürülerinin eline geçmesi de bir sebep olarak kaydedilir. Celaliler'in ilk ve en büyük lideri Karayazıcı'ydı. Yiğitliği, onuruyla destanlar yazdı. Peşinden kardeşi Deli Hasan Paşa puştluklarıyla tarih yazdı ve peşinden Tavil Hasan ve celalilerin son büyük lideri Kalenderoğlu. Karayazıcı normal yollardan öldü deniyor, 48 yaşlarında, ama cesedini bir eşkıya geleneği olarak lime lime ettirip mezarının düşmana geçmesini önledi. Ancak, celali sürüleri liderlerini dahi iplemezdi. Çalar, çırpar, yer, içer, karnı doymazsa kaçar, parayla saf değiştirir. Liderleri çapulcularının karnını doyurmak için aralıksız baskınlar düzenlemek zorunda.

Düzenli ve disiplinli ordularıyla dağ başlarında celalilerle başedemeyeceğini anlayan Osmanlı, celali liderlerini isyan ettikleri şehirlere sancakbeyi atamaya başladı. Dünün eşkıyaları bugünün valileri, paşaları oldu. Halkın başına halkı soyan eşkıyalar, onurlu Osmanlı paşaları ünvanıyla, oturdu. Tarihçilerin Celali isyanları için ortak fikri de budur, Osmanlı'ya isyan edip bir makam kapmak. Çalıp, çırpıp, soyup, gözdağı verip, sonra düze inip vali olmak. Yoksa, Celali isyanları ardında ne bir din, ne bir mezhep ne bir devlet kurma gibi fikirler yoktu.

Celalilerle savaşmak için Bursa'ya gelen çocuk padişah 1. Ahmed soğuk kar suyunu içip hastalanıp tekrar İstanbul'a döndü, bir daha tövbe İstanbul'dan çıkmadı, hatta saraydan. Ve beş-altı yıl sonra Celali isyanlarını Kuyucu Murat'la bastırma şerefine, bugünkü Sultanahmet Camii'ni yaptırttı.

Celali isyanlarıyla harap olmuş Anadolu'nun feci halini tasvir mümkün değildir. Tarlalar iptal olmuş, kırlık, şehirlerde su dahi yok, yaylalarda, mezralarda tek bir koyun tek bir köylü yok. Köylüler, celali baskınlarından yılıp, korkup yurdundan kaçıyor. Kaçanların da tek yaşama şansı yine Cefali sürülerine katılıp karınlarını doyurmak, soygunlara katılmak. İşte bunun adı "Büyük Kaçgun" olarak Anadolu'nun tarihinde yerini alır. Büyük kaçgün, Anadolu'nun her dağbaşındaki başıkabak, yalınayak çocukları bile ben de 'paşa' olurum hayaline soktu. Dirlik, düzen tam anlamıyla bozuldu.

Celalilerle başedebilmek için Osmanlı, Rumeli'den asker üstüne asker getirdi. Parayla celalileri satın almaya başladı, yeniçeriler Osmanlı daha çok para versin diye Celali saflarına geçti, iki gün sonra, savaşın ortasında yine saf değiştirdiler. artık Rumeli'de dahi savaşacak asker kalmadı. Başedemeyen Osmanlı, sonunda, ünlü celali lideri Deli Hasan Paşa'yı Viyana kapılarına savaşmak için ordusuna katıldı. Paralar, ünvanlar verdi. Kılık kıyafetleri rezil, hırpani, perişan bu düzensiz eşkıyaların Osmanlı safında görülmesi olacak şey değildi. Hatta, Osmanlı yanında ön cephede her savaşa katılan Kırım hanı, bu çapulcuları görünce, bunlarla yanyana savaşmam deyip geri döndü. Osmanlı saflarındaki Deli Hasan Paşa'nın düşmanla anlaştığı söylendi, hatta, zaptettiği yerleri, kaleleri altın karşılığı düşmana satmak üzere olduğu, binbir hikayeyle anlatıldı.

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@ileman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

• ARAYIŞ ADAMI TANSEL VE PEŞİNDEN GİDENLER..

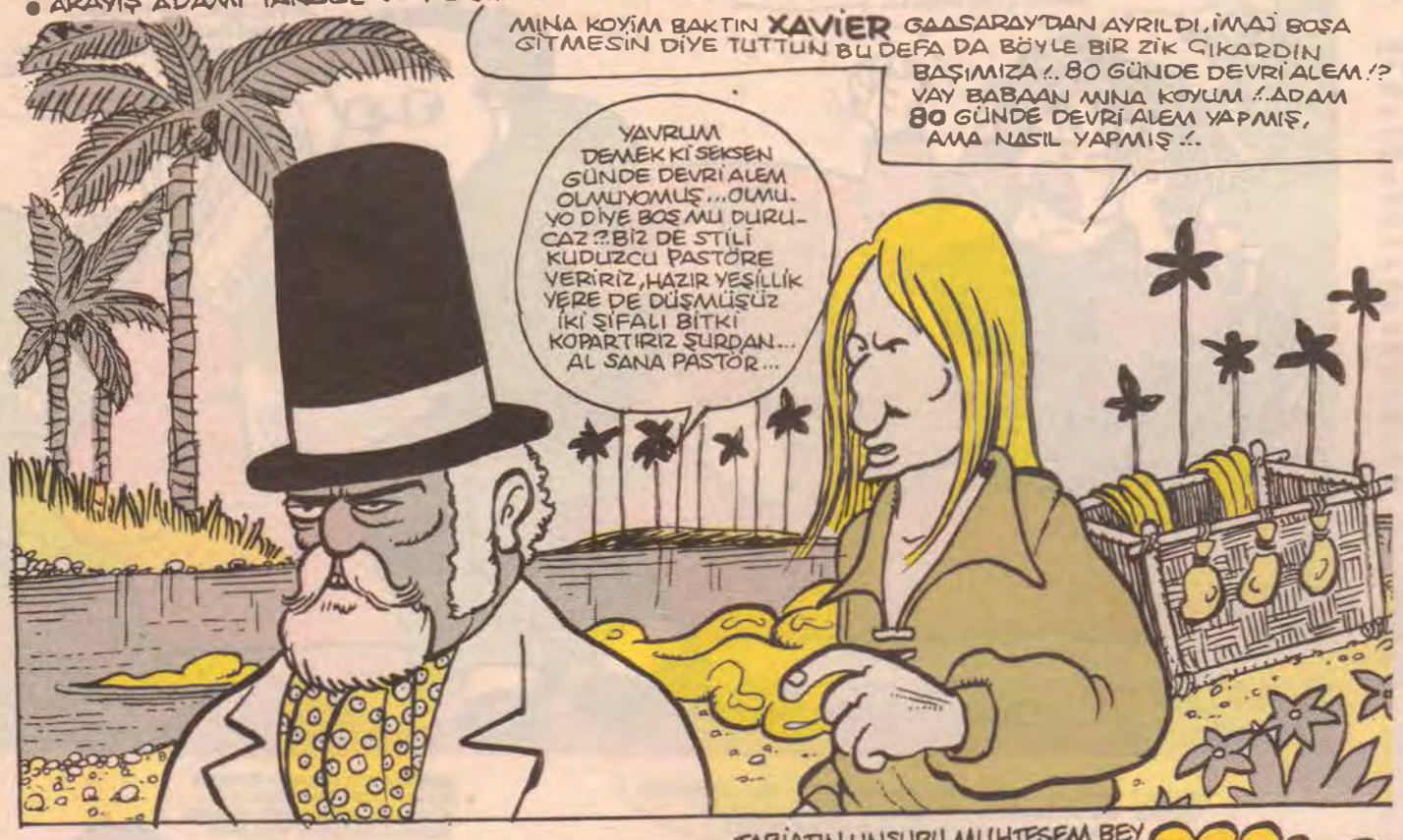

• TABİATIN UNSURU MUHTEŞEM BEY

AHMET YILMAZ 2003 — BU SERÜVENİN SONU...

ŞİİR DÜNYASI GLOBAL TAD VERİSİ...
İNSAN PSİKOLOJİSİ VE AŞK HAYATI

Asabiyet vardır insanda bebeğim, depresyon da der ileri gelenler olmadı anksiyete diyen de olur, panik atak vardır, hem parsarsın hem atarsın, havalalı derler eskiler... Hiperaktif başka şey diye tartışma açanlar da olmuştur!..

Tartışır bünyeler yıllar yılı kim akıllı kim deli, ondan sonra başlar mı asabiyet yani anksiyete, hadi bakalım o orta vurur zopayı, bu buna vurur sandalyeyi, böyle ortamlardan sevgili uzak tutulmalı... Ferah yerlere çıkartılmalıdır...

Sevgiliye oksijenli ortamda içirilen glikozlu gazozlar ve bir parça limon ilişkinizi güçlendirir... Aksi halde sevgiliniz yırtıcı bir mahluk durumuna gelir ve evinizdeki koltukları parçalar, buna mani olamazsınız, bu arada kuş ve doğa aynıdır...

Akşamsefası

cemaahmet@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİN EİDAN

Dörtyol'a geldiğimde, saate bakbm. Henüz erkendi. Eve dönerken sürekli kullandığım, aşağıya inen yolun köşesindeydim. Onu değil de, yürüdüğüm caddenin, ileriye devam eden bölümünü gözüme kestirdim.. Yaklaşık bi senedir filan, geçmemiştim bu kısıma.. Sağlıklı bir hayâl gücüyle, Norveç'i, Portekiz'i veya başka bi ülkeyi ziyaret etmiş gibi hissedebiliyor insan kendisini! Biraz yabancılaşmak yetiyor yanı. Bunu yapabilmek için de, çok fazla zahmet çekmedim. Kendime bile yabancı gibiydim o akşamüstü zaten. Ne halt ettiğimi pek bilmiyor, öyle dolanıyodum işte.. Geçen gün, Şahin'le konuşmuştuk.. Yazmakta olduğu öyküleri sorduğumda, çok yavaş ilerlediğinden bahsetti. Günde yarım paragrafı bile bitirebilsem, olağanüstü bişey bence dedi. Sonra, yaşlanıyoz lan diye ekledi.. Biçok yazar, en leziz ürünlerini elli-li altmışlı yaşlarında vermişlerdir dedim. Daha epeyce vakit var yani. Kış geliyor, dedi bi ara. Evet, dedim; yakıt masrafı filan belimizi bükecekti gene. Kocakarılar gibi, bi süre böyle mızmızlandık. Sonra, gerçek birer erkek tavrıyla, bütün yükü taşıyabileceğimize ikna olduk, ve birbirimize gaz vererek telefonu kapadık!. O günkü konuşmadan, aklıma takılan şey, herşeyin yavaş ilerlemesi meselesiydi. Bütün gücümüzü sarfediyor gibiydik ama, yavaş ilerliyodu bazı şeyler. Hattâ bazen hiç ilerlemiyodu sanki; kapana kısılmış gibi hissediyordu insan öyle anlarda. Bi de şu, ısınma sorunu. Kıçım donacaktı gene, çatı arasında. Biraz odun da almalıydım, elektrikli sobaya güvenmeyip.. Herşeyin yavaş ilerlediğini sandığım için, böyle hızlı yürüyordum belki. On dakkada, Acıbadem köprüsüne kadar geldim!. Bari şurdan, aşağıya inerek devam edeyim de, yolu tam uzatmış olayım.. Hasanpaşa civanndan geni dönerim..

Merdivenlerden, otoyola indiğimde, toprak yolun bi kenannda toplaşmış, minibüs bekleyen insanlar gördüm.. Ve tabii ki, bir kaldırım filan yoktu otoyolun kenarında!. Asfaltın kıyısından yürüdüm ben de.. Ortalık henüz, önümü görebileceğim kadar aydınlıktı.. Bi süre sonra, yavaşça ıssızlaştı etraf. Asfaltın, tam dibindeydim. Aslında, otobanın üzerindeydim denebilir bunat. Fekat otomobiller, tam kenardan gitmezlerdi elbet; biraz pay bırakırlardı. Otoyolda gezinen salaklara bırakılan o küçük payın üzerinde yürüdüm.. Şehirlerarası otobüsler, Gebze minibüsleri, yük dolu kamyonlar filan geçti yanımdan.. Birkaç yüz metre sonra da, karşımda duran bir 'Tır' farkettim!. Koca gövdesiyle, ölü bir fil gibi tepenin yamacına yığılmıştı. Terkedilmişti, bırakılmıştı oraya.. Sağ tarafından, geçemezdim. Kıçını bayıra vermişti. Arkasını ve sol tarafını da, yağla karışık bi su birikintisi kaplıyordu. Oraya basmamak için, biraz daha asfalta çıktım: Serbest! Hemen yanından kıvrılıp, kenara geçtim tekrar... Otobanda yürümek, açmıştı beni, ferahlatmıştı içimi.. Cadde gibi değildi hiç. Süslü insanlar yoktu, ışıltılı vitrinler filan yoktu. Uzaktan gördüğüm ise, şehrin sonradan yapılaşmış, doldurulmuş tepeleri, dağlan. Bazen yolun kenarında, araba hurdalıkları, garip fabrikalar, kiralık iş makineleri depolan, garajlar.. Ve yanıbaşımdaki, o dik eğim. Kenarımda yükselen tepe. Üzerlerindeki evler..

Dokuz on yaşımda, çok sık yapardım. Tek eğlencemizdi hattâ. Tepeden, dikkatlice aşağıya inmek!. Eğimden inerdik ama, gerisin geri pek çıkılamazdı. O yüzden bi süre otobanda yürür, benzincinin ordan mahalleye girerdik. Tehlikeliydi gerçi de, hoşuma giderdi işte. Kendimi, 'Tır' filan zannederdim yoldayken. Belki de, bisiklet alamadığım için böyleydi. Benzincide, hava pompasının kenarında durur, lastik şişirenleri izlerdim hayranlıkla. Ve benzinciye tıslayarak, yılan gibi kıvrılarak giren, perdeleri kapalı, o şehirlerarası otobüsleri!. Herşey ilginç gelirdi bana orada. Benzinci, acayip gizemli bi yerdi! Bi tek, benzin almadığım kalmıştı. Ama, gaz alırdım. Gaz almaya yollardı Anaanem, lambamız için. Bi saat oyalanırdım ben de..

O günneri düşündüm, asfaltın kenarında yürürken. Bu kadar uzağa gidemezdim elbet, tek başıma. Şimdi ise, hiçbiyere gidemediğimi düşünüyodum bazen.. Tepeler bitip yol düzleşince, demir korkulukları gördüm ve arkasına geçtim. Bi araba filan değildim zaten.. Bu kısım da hem, yine eğlenceli gibiydi. İnsanların, yürüyerek oluşturdukları toprak bi patika. Fekat çok tuhaf inişleri ve çıkışları var. Ara sıra küçük çukurlar, su akan garip boşluklar. Oralardan zıplamam icap etti.. Aşağıda, evler görünüyodu artık. Hasanpaşa'ya yaklaşmıştım.. Yol dönüşüne kadar gitmedim ama, -Tır değilim, bi tır değilim ben!- kestirmeden, dik patikadan aşağıya saptım.. Acayip eğimli olduğunu ise, sonra farkettim! Adımlarımı atabileceğim küçük, belirgin çıkıntılar vardı aslında. Fekat onları hızla algılayıp seçmeli, böylece bir noktaya mutlaka basabilmeliydim. Bi an duramıycağımı sandım, ama çok geçti, paldır küldür inmeye başladım! Ve düzgün, sağlam bir bitişi olmadığını gördüm, koşarken. Bir su akıntısı üzerinden, alçak bi bahçe duvarının üstüne sıçramak zorunda kaldım, biraz yalpaladım duvarda, bi iki adım atabildim ileriye, ve aşağıya, caddeye zıpladım sonra!. Tek, kesintisiz bir hareket.. Puff!.

Caddenin karşısında, bostanlık gibi bi yer vardı, ve bir halısaha tesisi.. Devam ettim kenardan.. Uygarlık! İlke! uygarlık! Yarım yamalak çevre düzenlemeleri, bitirilmemiş işler, betonlar ve çiçekler!. Ve insan. Uygar insan! Yarım yamalak fikirler yürüten insan! Bitiremeyen insan!. Semt çarşısından geçerken, bi cep telefonu dükkânına göz attım, elimde olmadan. Sadece iki haftadır cep telefonu kullandığım halde, geçerken insanın gözü kayıyor işte şu vitrinlere! Benim ki, eşek kadar diyorum. Vay be, daha ne küçükleri varmış yahu.. Az önce, otobanda, baldırımın üzerinde titremişti.. Faruk.. 'Yarın çalışmıyorum, bi plânım var mı senin' diyor.. Bi kenara çekip, karşılık vermiştim. Yarın saat -yazı alışkanlığı işte- parantez, üstten tırnak ve noktalı virgül arayarak.. Faruk' da dikkat ediyor buna. Onun arayabileceğini hesap etmesem, yanımda da taşımazdım belki şu aleti. Neyse, bi hevesimi alayım da bari!. Yokuşlardan filan hızla inerken, zorluk yaratıyor hem.. O dik patika, ne acayipti harbiden. Bi an gerçekten duramıycağımı sanmıştım. Aslında, durmadım da belki. Bi çarpışma olmadı ama, durmadım hiç. Durduğumu sanmıyorum yani! Dursaydım eğer, durdum derdim. Dur, şimdi annadım! Durabilmek mümkün, fekat gene de içten içe bi hareket var. Öyleyse, durmadın lan! Sen durdun mu peki? Neyi! Bi ses var, durdun mu? Bırak, duyma geç, buraları acayip tehlikeli. Dur!

13. Sayfadan Devam

Celaliler'in son büyük lideri Kalenderoğlu, Ankara'da, Bursa'da, Manisa'da taş üstünde taş koymadı. Yalova'ya, İstanbul kapılarına kadar dayandı. Sonunda, savaşçı, dillere destan yaşlı sadrazam Kuyucu Murat Paşa, kar kış demeden Anadolu'ya indi. Önce Canbuladoğlu'nu yalnız bırakmak için Kalenderoğlu'nu numaradan Ankara'ya vali tayin etti. Ankara kadısı Osmanlı fermanına rağmen direndi. Ankara kapılarında, kadı, Celalilerle savaştı. Kuyucu Murat, Suriye yollarında kellelerden tepeler yaparken, Kalenderoğlu, geride Orta Anadolu'dan Ege'ye yıkılmamış kasaba bırakmadı. Kuyucu Murat Türk tarihinin en büyük kıyımlarını gerçekleştirdi. Anadolu'yu bir ucundan bir ucuna kelleterden tepeler yaparak geçti, bugün hala Anadolu halkının beddualarında, ağıtlarında adı geçer Kuyucu'nun. Kuyucu Murat halen nefretle, zalimliklerliyle anılan bir sadrazam, düşmanlarını hem vahşiliği hem de kalleş hileleriyle altetti. Celalilere yeri geldi yalan sözler verdi, ayağına kadar gelen celali liderlerini acımasızca, arkadan boğdurttu. Kuyulan kelle doldurdu, kellelerden yaptırdığı tepeler yüzyıllarca anlatılıp durdu. Bu kellelerin binlercesini İstanbul'a getirip sınklarda gezdirdi. Anadolu topraklarında kol gezmiş gelmiş geçmiş Anadolu tarihinin Moğollar'dan sonra en acımasız adamı oldu. Kuyucu'dan sonra bir daha bu denli büyük bir isyan görülmedi. Kuyucu Murat olmasaydı, Osmanlı Anadolu topraklarında yaşayabilir miydi, hala büyük bir sorudur. Kuyucu'nun zalimlikleri ni tarihçiler bugün dahi anlatmaya çekinir. Ama tarih böyle yazıyor, Kuyucu'dan sonra Anadolu'ya huzur geldi. Ne diyeceksiniz, tarih böyle yazıyor, Kuyucu'dan sonra Anadolu'ya dirlik geldi ve Kuyucu'nun şerefine Sultanahmet Camii yaptırıldı... Öğrenelim mi, onu bir kahraman gibi bağrımıza mı basalım. Kuyucu Murat'ın savaş taktikleri kalleşlikten ötedir. Celali eşkiyaları dahi, kendi şeytan akıllarının almadığı puştlukları bir şerefli Osmanlı paşasının yapacağına hiçbir zaman inanmadı. Bir Osmanlı sadrazamının onuruna, şerefine aykırı sözler vereceğini hesap edemediler. Kuyucu Murat, Osmanlı'da, ne asalet bırakır, ne şeref, ne din bırakır, ne iman. Ama savaşı kazandı, isyanı bitirdi...

Taş üstünde taş kalmayan, ahlak, şeref, onur, insan, buğday, tarla, koyun, tekke, imaret kalmayan Anadolu Celali isyanlarından sonra, Cumhuriyetle birlikte Kuyucu sayesinde dörtyüz yıldır hala Türkler'in elinde. Irz, namus, şeref, din, söz, diplomasi, devlet, yönetim, herşeyin altüst olduğu ve hiçbir umudun kalmadığı, Anadolu'daki tüm mezra ve kasabaların boşaldığı birgünden sonra Anadolu'da bir daha yeniden hayat nasıl kuruldu? Bu itaatsiz, bu eşkıya, bu tüm köyünün, aşiretinin tümden yokolduğunu gören insanlar bu topraklarda yeni bir hayatı nasıl başardı!.. Kuyucu için anlatılan zalimlik hikayelerden en meşhuru şöyledir, yeniçeri binlerce insanın kellesini sıraya koymuş kesmekte, sonunda küçük bir çocuk çıkar kılıcının önüne, içi titrer, çocuğa acır ve durur. Kuyucu'dan affını ister, Kuyucu, koca sadrazam, kendi kalkıp çocuğun kellesini uçurur!..

Osmanlı, sert yapan, başkaldıran eşkıyayla uğraşmak yerine, bu eşkıyayı valilikle, paşalıkla atanması, onurlandırması, sonu alınmayan karışıklıkların önünü açtı, her eşkıyanın ağzının suyu aktı, isyan ederek hepsi Osmanlı'dan onurlu bir makam istedi. Celaliler, nasılsa Osmanlı bizi affeder deyip, saraylar, hamamlar, makamlar rüyalarıyla taş üstünde taş koymadı. (Aynı Osmanlı'nın çocukları bugün, bankaları soyanlara bankaları, ormanları soyanları hırsızlara, bankacı, çeteci, tüm eşkıyaları Cumhurbaşkanı Demirel nezaretinde Yüksek Devlet Nişanı'yla tek tek yakalarına madalya takarak onurlandırmadı mı?)

Celaliydi bunlar. İşsiz güçsüz haytalar. Hayalperestler, kelleleriyle kumar oynadılar. Zor topraklardı Anadolu, zor. Buyruk, onurlarına yüktü. Allah'ın halifeliği buysa, biz de, kara şeytanlarıyız, deyip, yolları kesüler. Yoksul tarlaların üstünden atlı sürüleriyle korsan gemileri gibi, geceleri fare sürüleri gibi geçtiler. Kara sapanla, çapayla değil, isyanla tohumladılar. Beylerbeyini, sancakbeylerini ayaklarının altında ezdiler. Dört yana naralarla hudutlara yayılıp kanlı kılıçlarıyla ufukları yardılar. Cihanı kucaklamış koca Osmanlı, ok yemiş geyik gibi diz üstü nallarının altına düştü. Tersinden kurulmuş bu dünyayı kılıçlarıyla düzeltmeye geldiler. Kestane renkli atlarının gece gibi gözleri vardı ve dağlardan dağlara atlayarak koşardı. Rüzgarları dağbaşlarından alıp atlarının yem torbalarına koydular. Celaliydi bunlar. Yani bizim bir ömürde istediğimiz herşeyi, birgünde ve hemen ve kılıçlarıyla isteyenler. Uygarlığın icad ettiği en kalleş silah üfleklere, devlete karşı çok şükür kulun eşitliği deyip sanlıdılar. Anadolu'da uçkurunu parçalamadıklan tek genç kadın bırakmadılar. Celaliydi bunlar. Tahta kılıçla atlı karıncaya binmiş çocuklar değildiler, atlı karıncada eğlenir gibi Osmanlı'nın başını döndürdüler. 16-17 yaşlarında, pazulan kadar kalın kılıçlar salladılar. 19 yaşında henüz ordulan peşlerinden sürüklediler. Anadolu'yu ağzından burnundan kan gelip can çekişen bir köpek leşi gibi peşlerinden çektiler. Kaynayan kanlarını köy, kasabalarda uyuşturmak istemeyen maceraya, ölüme, silaha, isyana koşan gençlerdi. Anadolu'nun kervan geçmez köylerinden mezralarından, hayata, dünyaya uçarak atılmış çocuklardı. Bu, bir lokma, kanı tokluğu, ekmeğin siyaset kumanya kelleleiini koydular. Ruhlarını, yalın kılıçlarının uçlarına gümüşten süsler ve kanlı leşler gibi asbiar. On yıl, yirmi yıl, tek bir gün durmadan, böyle yazıyor tarihler, dinlenecek tek gün bulamadan, Celaliydi, bunlar. Gözleri mangal kömürüydü, at üstünde otlarmaktan gözleriyle tuz öğütüler. Arsız hırsızlıklarıyla dünyayı yeneceklerine çocuk yaşta inandılar. Dağ başlarında soğuktan bakır sıçan tilkiler gibi yalnızdılar. Tarlalan, bağları, konakları, sel gibi önlerine katıp uçurumdan atbiar. Kestane renkli atlara binmiş azgın köpektiler. Nallanna çakacak bir mıh bulamadan bir ay içinde koca Anadolu'nun tüm dağ tepelerini dört bucak naralarla döndüler. Etlenmemiş, dillenmemiş köpecik kızları, on yaşında tüysüz oğlanları, apışaralarından yakalayıp terkileiine attılar. Celaliydi, bunlar. Horozların en orospusu, hiç uyumadan, her kasabada en erken onlar öttüler. Şeytanın götüne anahtar uydurmak için yola çıktılar. Cihanı yutmuş Osmanlı, acı ve taşlı bir şarap gibi içti bu eşkıyanın kanını. Ve sonra, hırsızlık mertlik değildir deyip yazdı kütsal tarihini. Tabii kimse sevmez çakalı, çapulcuyu, ama kimse bilmez hala, köleler böyle böyle söker düğümlerini. Ve hala Anadolu'nun en lezzetli yemeğidir Celali kelimesi. Zehirli yılan ısırığı gibi hala her gencini ısırır Celali kelimesi. Tam dörtyüz yıl ardından beddua, lanet okudu Anadolu, canı dedi, hırsız dedi. Cihanı kucaklamış Osmanlı yüzbin tanesinin kellesine tekmetelik vermedi. Ve sanır ki hala Osmanlı.. Bir masaldı, bir destandı, Celaliler çekip gitti. Bilmez ki, her yüzyıl Celaliler Anadolu'da her çocuğun hayalinden gelip geçer. Ve hala yanar ciğerimiz, tak eder canımıza, hücum eder celaliler, gözlerimizden büyüdüğümüz bu şehre.. Hala, avuç içinde camdan kadehleri hırsla parçalar gibi, her akşam içimize akar nefretle bir celalinin kanı., isyanların en vahşisi, celaliydi onlar, çekip gittüer, delik deşik parçalanmış sarhoş cesetleri, sanki bir maya, bir tohum, ıstırapla tohumlanmak için rüzgarların önünde sürüklenir hala.. Celaliydi, bunlar, istediler ki, padişahların kılıçları yalnız yoksul kellelerini değil, küçücük kuşların böğrüne saplanmış dikenleri de çıkartıp temizlesin Anadolu'yu.. Böyle büyük şeyler istediler. Osmanlı'nın o yaman kılıç kesikler yle yana yana öldüler. Olmadı, hiçbirinin mezarı. Çünkü ne zaman ayaklansa bu topraklarda yoksullar, ardlarında mezarlar değil.. Anadolu kadar büyük bir mezbaha bırakıdılar...

Alb ra üstüne karmakarışık olmuş bu topraklann üstünde Osmanlı'nın bir üçyüz yıl daha yaşaması önemli bir sorudur. Neydi Osmanlı'nın mucizesi. Zalimliği mi, zenginliği mi, mimarisi mi, savaşçılığı mı? Eski depolardan mahkeme kayıtları (şeriye sicilleri) tarihçiler tarafından satır satır okunmaya başlandıkça Osmanlı'nın mucizesi ortaya çıkıyor!

Osmanlı'nın mucizesi, kadılardı. Bir mucize daha ararsak loncа sistemini göstermek zorundayız. Kayıtlar, İstanbul'da 16, 17. yüzyılda binin üstünde loncа olduğunu söylüyor, diğer Osmanlı şehirlerinde, diyelim Kahire'de üçyüze yakın, diyelim diğer şehirlerde yüze yakın loncalar. Nedir loncа, esnaf dernekleri. Fırıncılar, pastacılar, kasaplar, boyacılar, kumaşçılar, kuyumcular, demirciler hamallar, bıçakcılar; celepler.. vs.. Hepsi kendi aralannda örgütlenmiş ve aynı ev içinde yaşayan aynı huydan insanlar gibiydi.

Her loncanın başında o mesleğin en tecrubeli ustası getirilirdi. Loncaların iç düzeni, diğer loncalarla ilişkileri, bugün şenye sicillerinde tane tane okunuyor. Birkaç örnek vererek, loncalara hakim sanal, hayat, adalet, hakkaniyet anlayışını az da olsa kavrayabiliriz.

Diyelim, kasap loncasına üyesiniz ve paranız çok, başka bir loncada da yani, kumaşçılık da yapmak istiyorsunuz. Bu mümkün değil. Kumaşçılıkta usta olduğunuzu loncа ustaları ve kadının huzurunda mahkemeyle ispatlamak zorundasınız. Ehil ve usta olmadığınız, mesleğin inceliklerine sahip değilseniz, başka bir loncada çalışamazsınız. Israila, ben kumaşçı ustasıyım, diye iddia ediyorsanız, kadının huzuruna çıkıyorsunuz, kumaşçı ustaları da duruşmada hazır bulunuyor, ustalann ortasında, bir akademik tez verir gibi, mesleğin mahiii olduğunuzu ispatlamak zorundasınız. Ehil olup olmadığınıza bilirkişi diye mahkemeye getirilen meslek ustalarının huzurunda karar veren, kadıdır. Kadıdan izinsiz mesleğinizde atılım yapmak, mesleğinizi değiştirmek, başka dükkan açmak, vs. mümkün değil.

Diyelim, bir sokakta fırınınız var ve yeni bir fırın daha açmak istiyorsunuz. Önce loncadan izin alacaksınız. Loncа, halkın ihtiyaç ve taleplerini ve sizin kapasite ve yeteneklerinizi gözden geçirip karann verecek. Loncalar kamu düzenine, kamu hizmetine dikkat etmek zorunda. Diyelim fırında ekmeğiniz akşam olmadan bitti ve ahali ekmek bulamadı. Bu şikayet konusudur, fırıncı, yeterince ekmek üretmek zorunda. Diyelim, değirmenci unu haftadan haftaya getiriyor, siz de kolaylık olsun diye haftalık alıp depo yapıyorsunuz. Bu da şikayet konusu, un bayatlamıştır, değirmenciler loncası da uyanlıp, unun günlük teminine çalışır.. Diyelim, kasapsınız, oğlunuza, hadi hıla çobandan, köylüden hayvan al, getir, diyemezsiniz. Hayvanları mutlaka hayvan satıcısı 'celeplerden' almak zorundasınız. Celep loncası da size, olağanüstü, felaket, savaş, kıtlık yoksa, 'elimizde yeterince hayvan yok' diyemez, hayvan ihtiyacınızı karşılamak zorunda. Üstelik celepler de her kasaba eşit davranmak, birine çok, birine az, birine kaliteli gibi, işler yapamaz. Diyelim, kokusuyla halkı rahatsız eden dericilik ve boyacılık işi yapıyorsunuz. Deri ağartmada, tabaklamada kullanılan maddeler kötü kokar, boyacılık da öyle, mesela yeşil renk için kullandıkları hayvan dışkısı.. Mutlaka şikayet edilir kadıya, şehir dışına çıkarılır, şehrin dışında da diyelim köyünün tarlası, kirlettiğiniz dere yüzünden verim alamadı, kadı, tarlaya zarar verdiniz diye yine sizi cezalandırıp önlem almanızı ister'..

Osmanlı'da sosyal düzenin mimarı, kadılar ve loncalardır. Çok para sahibi olmak, torpilli olmak, zengin olmak, her işi her mesleği yapmanız için asla yeterli değildir. Loncа sistemi sıkı bir iç nizama ve üyeler arasında eşitliğe sahiptir. Zenginlerin, torpillilerin değil, 'ustaların' sözü geçer. Loncа ustalarının sözü, fikri alınmadan, malın kalitesinde ya da ayarında en küçük bir değişiklik yapmanız mümkün değildir. Yani loncaya hakim felsefe ustalıktır. Ustalığa hakim felsefe: ahlaktır!. Ahlaka hakim felsefe, 'hakkaniyettir'.. İşte loncaların başında mesleğinde maharet ve marifet sahibi, mesleğiyle pişmiş bu tecrübeli insanlar getirilir. Diyelim, baharatçısınız. Müşteriye malınızı satarken gerekli bilgileri özenle vermezseniz, halkı zehirleyebilirsiniz. O halde, sattığınız otların yan etkilerini, zararlarını da müşteriye adamakıllı anlatıp öyle satmak zorundasınız.. Diyelim, basit bir berber çırağısınız ve ustanız size kötü davranıyor, kadıya şikayet hakkınız vardır, loncа üyeleri çağırarak ustası berberden çocuk alınır, ya da berber ustası cezalandırılır. Diyelim, dükkanınızın önünden geçen kadınlara laf atıldı, yine kadıya şikayet edilir, cezalandırılırsınız.

Meslek ustaları, mesleğiyle ilgili derin 'sırlara' sahip insanlardı. Bu sırları kimseye vermezler. Ya kalfalarına ya da kendi ailesinden çocuklara. Mesela, diyelim helvacıların sırları, o helvacı ailesinde yüzlerce yıl yaşar ve başkalan aynı helvanın kıvamını, tadını bulup çıkartamaz.

Ustalık mükemmel teknik bilginin üstünde 'ahlakla' tamamlanan bir hayat kariyeri. Osmanlı loncalarını ayakta tutan, üçyüz-dörtyüz yıl sosyal nizamı yaşatan, bu ahlaktı. Taa Selçuklular zamanından devam eden ahi birlikleri, yani, esnaf birliklerinin ruhani lideıleri 'ahi babalar' vardı, loncaların 'manevi pirleri'.. Loncalar, siyasi düzen içinde sancakbeylerine, kadılara karşı sorumluydu ancak, derin bir manevi saygıyla işte bu ahi baba, piilerine bağlıydı. Ahi babalar, esnafın herşeyiydi. Bu, esnafın hakkaniyet ölçülerine durmaksızın riayet ettiği büyük bir 'manevi şemsiye' manevi kontrol, denetim, anlamına geliyor.

Loncа sistemi ne bir nevi 'ustalar' sistemi ya da 'sanatkarlar' sistemi diyebiliriz. Ustalık, 'ahlakla' tamamlanan birşeydi, kamuya ya da loncanın diğer üyelerine hakkaniyetle davranmak yetmez, en önemlisi, yaptığınız işi sallamak ve her işinizi ustalık kariyeiniz'ize uygun yüksek ölçülerde çıkartmak. Ürettiğiniz bir malın fiyatı ya da piyasa değeri ne olursa olsun işinizi ustalığınıza yakışır mükemmellikte yapmak, loncа ahlakının, esasıdır. Diyelim basmacılar, loncasındasınız. Ürettiğiniz basmalarda kusur var, basmalar tel tel dökülüyor, bu meslek için en utanılacak bir şey. Böyle bir mal üreten usta, insan içine çıkamaz, bu o ustanın şerefi için bir kepazelik sebebidir!..

Ustalık, yaptığınız işe yoğun dikkat ve günboyu sıkı konsantrasyondan geçer. Aralıksız ibadet gibi. Ürettiğiniz malın cinsine, suyuna, kokusuna, tadına, biçimine, yağına, ayarına, tüm becerinizi vermekten geçer. Sevgiyle sanldıklan gündelik işler ne kendilerini öyle kaptırırlar ki onlan kalabalığın içinde içlerine kapanmış gibi görürsünüz. Yani, cemiyet içinde kalabalık içinde 'uzlet' (yalnızlık, tenhada) yaşar gibi işleriyle içiçedirler. Aşkla, ruh güzelliklerini eşyanın ruhuna katarlar. Ruhun kudreti, güzellik ve doğruluk, aynen, birebir eşyanın ruhuna siner. İşte ustalar böyle sükuna kavuşur. Halkın 'hak' gibi görürler, yüksek düşünceleri de buydu. Ahlak, rutin bir ibadetten çok bir sosyal eylemdi, Osmanlı kültür ve medeniyetinin altında yatan aşk ahlakı da işte buydu. Ruhlan doymuş insanlardı. Yüzyıllarca kılıç zoru, torpil, para zorbalığına karşı ruh asaletlerini korumayı bildiler. Burada, altı asır saat gibi çalışan sosyal bir nizamdan bahsediyoruz.. Diyelim, çok para getiren kasap loncasına hakim üç zengin kasap tüm loncayı pekala ele geçirebilir, istedikleiine dükkan açar, istedikleiini meslekten men eder, istedikleri kadar büyük servetler, şanlar, ünvanlar elde edebilirlerdi. Yapamazlardı, çünkü, onlann aşk şaraplan, işleri, meslekleri, dürüstlükleri, onurlanydı.

Altı asır kusursuzca çalışan bu ahlak saati nasıl bozuldu? Şüphesiz para gün geldi 'ustalığın' önüne geçti, diyelim, bir fırıncı kumaş işine girmek istedi, bir kumaşçı ustasına para vererek yatırım yaptı, ihtisas sahibi olmadığı bir konuda parasıyla söz sahibi, yöneten, gün geldi parasıyla düdüğü çalan oldu. Ustalarla zenginler yer mi değiştirdi ve dışardan getirilen ticari kanunlar, herkesin hür şekilde her işi yapabilmesinin kapılarını açtı. Her malın sentetiği, diyelim sentetik kumaşlar, boyalar, fabrikasyon bolca üretildi, ucuzu yapıldı ve ustalık, geçmiş çağların eski bir masalı, rüyası gibi gende kaldı. Loncalar 'ustaların siyasi yönetimiydi'. Bugünkü piyasayı 'paranın yönetimi' idare ediyor!. Zaman zaman kalınca pasli eski bir kilit geçer elimize, üçyüz yıldır yorulmadan hala yaşayan. Hayrette soranz kendimize, kimlerdi bu demir kilite hayat verenler. Zaman zaman bir eski zaman kapısı düşer önümüze, cilasından, boyasından, asiliğinden hiç kaybetmemiş, canlılığı ve neşesiyle dimdik ayakta.. Soranz, bu eşyanın ruhuna kimler nasıl dokundu, bu kadar uzun ömrü, bu kadar savaşa, zorbalığa nasıl dayandı!

Bugün ustalık dediğimiz şey, sadece el sanatlanyla sınırlı bireysel becerilere verilen bir ad olarak gende kaldı. Oysa, ustalık, gelleneğin ta kendisiydi. Babadan ve ustadan öğrendiklerini, bilgi ve pratikle, geçmişten geleceğe sağlam bir zincirle kurarlardı. Ölmeden çocuklarına bir iş, bir meslek, bir dükkan ve bir ev bırakıp, hayır dualarını alan bu insanlar topraklarımızın en bahtiyarlarıydı. Nüfus arttı, servet bölündü, herşeyin ucuzu, plastiği, sentetiği çıktı. Büyük tüketim eşyalarını kalite kontrol, standart, denetim merkezleri yürütüyor. Ustalığı yaşatan aşk ahlakı ebediyyen çekip gitti. Ahlak artık piyasanın elinde. Devasa holdingler, parababalarının elinde. Müfettiş, avukat grupları, bilimadamları, ölçümleriyle, bin kişi yanyana geliyor, yine eşyaya, o asil biçimini bir türlü giydiremiyor.. Dünya, fabrikasyonla, iletişimle, tüketimle yepyeni bir hayata girdi. Bu urkütücü dünyayı, para sahiplerinin hansliği, vahşi iştahları yönetiyor. Ve gelenekten gelmiş muhafazakar kitleler parayla kurulmuş bu yeni dünyada yerlerini almakta gecikmedi. Tolstoy, ölüm döşeğindeyken, buzla soğutulmuş kremalı meyve getirirler. Elinin tersiyle iter, tabağı. 'beğenmedin mi?' derler. 'Hayır' der. 'Bu yemeğin bu kadar güzel ve kusursuz oluşu rahatsız ediyor beni' der.

Hüner ve marifet sahibi olmadan milyar dolarla buluşan insanlar hiç rahatsız olmadı, içimizde herkes, ruhlarının olanca kuvvetiyle yalnız para zengini olmak istiyor.

Yine de kapitalistleşme savaşına yenildiğimizi söyleyemeyiz, içimizde tek tek direnenler var. İlk gençlik yıllarımdan beri tanıdığım bir dönerci ustası vardı, kara, isli, ahşap bir küçük dükkanı vardı. Hergün geçerdim dükkanın önünden. Bazen heves eder, yemeğe uğrardım. Dünyada ve kafamda, hangi sert siyasal ihtilaller, facialar olsa, o döner bıçağını bu dünyada hiçbir şey olmamış gibi alır, dönerinin karşısına geçerdi. Yağlı bir şişmanlığı vardı, yağlı ellerini önlüğüne siler, tebessümle, içeri girdiğimde, 'hoşgeldin' der gibi bana bakardı. Otuz yıldır aynı döneri ince ince keser. Döneri kesişindeki yüz ifadesini anlatamam. Bir bebeğin dondurma yalaması gibi. Sanki dünya ışıklarını söndürmüş, yalnız o sıcacık gözleriyle dönere yalvanr gibi. İhtimamla ince ince kıyar. Eline döner bıçağını aldığında transa girmiş gibi, bu dünyalardan uçmuş gitmiş gibi.. Ya da hepimizin hayatını süslüyor, püslüyordu, derin bir aşkla sanldığı dönerliyle. Alnında nohut iriliğinde terler. Dönerin, demiri kalıncaya kadar, o demirin üstünde tek bir döner dilimi kalıncaya kadar hiç ayrılmaz başından.

Şimdi gitsem, yine bulurum onu öyle yağlı, isli, dönerinin başında. Dünyanın en mutlu insanı. Dönere gösterdiği özen sanki çok derin duygusal ve çok romantik bir aşk. Döneri başında incecik döner kıymıklarıyla nasıl heyecanlanır. Yeniden telaşa düşer. Hantal, becerıksiz genç çıraklara arkasını dönüp sinirle bağırır: "çabuk, çabuk olun, masalara ekmek, masalara su!...". Tekrar dönerinin başına. Eline bıçağı aldığında çok büyük bir zevkle, hazla doluyor yüzü. Bıçak, sinek kaydı ustura gibi dönerin üstünden döne döne indikçe, zafer ustüne zafer kazanan bir asker gibi sanki kahraman oluyordu. Sıkılır, yanına giderdim, ayaküstü laflamaya...

Ne varsa kafamda, sokakta, karmakarışık, dökerdim dönerinin tezgahına... Baksana kardeşim, başbakan Mesuz Yılmaz'a.. Çete kurmuşlar. Ülkeyi sokaktaki kapkaççı çocuklar gibi çapulcular yönetmiş... Bankalar, medya, holdingler, eşkıyalarla dolmuş.. Kan ter içinde, iştahla ve hırsla ve kudunnuş gibi siyaset konuşurdum. Otuz yıl o, başını kaldırıp bakmadı.. Dönmedi, laflanmın hiçbiinе.. Çok yavaş, ama sert.. Her bir döner kıymığını inceler gibi.. Dikkatli ve sanki dönerin üstünde büyük bir ruh seyahatine çıkmış gibi.. Dediklerimi mi duymaz. Dünya mı umurunda değil. Bu kadar hırsız, çakal dolu siyasete neden ses çıkartmaz, Ya da dönerden başını hiç kaldırmayarak bilmediğim bir cevap mı veriyor!.

Gençlik yıllarımda düşmandım bu tür duygusuz adamlara, soğuk bulurdum... Siyasal ve sosyal hayata umarsız, ot kafa, mankafa, dünyaya arkalarını dönmüş, dünyayı işlemeyen insanlar gibi görürdüm. Ulan bir cevap ver.. Ülkeyi eşkıyalar basmış. Bankalar gitmiş, devlet gitmiş, bir dön bak... Elinde döner bıçağı.. Sanki, bir Fransız mankeni elinde minik toplu öğnelerle ipek elbiseler giydirir gibi.. Sanki ben laflayınca heyecanının akışı bozuluyor. İçinde kabarıp coşan ne varsa hepsini öpüp, koklayıp koyüyor dönerin üstüne. Yağ şişmanı. Dönerden, bacadan, ellerinden vıcık vıcık iş, yağ akıyor. Bir sır var, bu adamın içinde!.. Otuz yıl döner kesişindeki üslup hiç değişmedi. Tarz aynı tarz, müşteri aynı müşteri, döner aynı döner, dükkan aynı dükkan.. Ve ne zaman laflamak istesem, sırtını döner, aynı isteksizlik, sessizlik, dünyaya...

Bulamadım bunun cevabını ve yaşım elliye dayandı, işte gittikçe mesleğimde ben de ustalaşmaya başladım, işimde tüz, işimde hasta, işimde deli, işimde kıskanç olmaya başladım.. Dönercinin et kıymıklan gibi kelimeler doğuruyorum ince ince, lezzeti, pişmişliği, kızarıklığı, öyle kıvamında olmalı ki. Her bir döner tanesini ince ince kokluyor, tadıyor, gün boyu başımı kaldırmıyorum! Kelimeler n içine soktukça başımı, öyle bir heyecan doluyor ki içime, Kuyucu Murat'ın ikiyim, hortumcusunu ikiyim, çapulcusunu ikiyim, dünya umurumda değil...

nihatg@leman.com.tr

DİCLE (TİGRİS)

Her sabah aynı. İş elbiselerini giy. Servise bin. Dicle nehrini geç. Dicle Üniversitesi'ne gir. Tıp Fakültesi Hastahanesi'ne git. Morga in. Otopsisi yapılmış ex'leri sahiplerine teslim et. Sahipsiz ex'leri kadavralık olarak kaldır. Yenilen otopsi için hazırla. Neden böyle sıradan bir hayatı seçtim ki?

Oysa neler demişlerdi bana, "Şöyle fiyakalı bi işin olsun!". Bula bula (ula ula - bu satırların yazarının notu-) bulduğum işe bak. Ölü ver, ölü al. Ölüver. Ölüver. Ölüver...

Neyse, ne olmuş bakalım yine. Ne var mış? -Yine olaylar varmış. -Ne olaylan? -Vedat Aydın öldürülmüş, onun cenazesinde olaylar çıkmış. Kim miş? 'Aydın' mış!, mış, müş, muş... Muş. Çok güzel şehirdir Muş. "Burası Huş'tur./ Yolu yokuştur". -Dicle Üniversitesi'nin de yolları yokuş. Ne olmuş yani?

Ne aydınıy mış? -Aydınmış işte canım. -Niye hiç görmedik onu üniversitenin akademik açılış törenlerinde, diploma törenlerinde? Madem aydınmış, madem aymış (aymaz olaymış!), niye gelmedi üniversiteye. "Saza niye gelmedin?/ Söze niye gelmedn?". -Nereye gelmedi? -Üniversiteye. -Üniversite ne demek? 'Evrenkent'. Evren ve kent. -Kim diyo? -Oktay Sinanoğlu diyo. -Kim? - 'Türk Aynştaynı'. Amerika Bilimler Akademisi üyesi. -Niye diyo? -Çünkü önemli. -Üniversite desek ne olur? -Olmaaaaazzzz, o zaman bütün evrenin olur. -Ne evreni? -Evren dedik de aklıma geldi. Bi Evren Paşa vardı. -Kim? -Evren Paşa canım. Hani şu yöre halkına hitaben konuşma yaparken ıslıklanınca "Elimde olsa, Dicle ÜNİVERSİTESİ Hastahanesi'nin altına tekerlek koyar götürürüm!" demişmiş. Miş. Mışlı geçmiş zaman. Ya da benzen bişeyler sölemişmiş, anlatanların yalancısıyım. -Demiştir canım.

Neler yürütmedik ki vatan için. Kimimiz köşkleri yürüttü tek bir ağaç kesilmesin diye! -Kim? -Atatürk. -Nasıl yani? -Köşkün çizimleri yapılıyo, inşaata başlanıyo, mimari çizimlere göre bahçedeki koca bir ağacın kesilmesi gerekiyo. -Atatürk ne diye? Köşkü çabuk yürütün diyo. -Nasıl yani? -Fatih gibi, kadırgalar gibi, altına ray döşeyin üzeriye kaydırın diyo. -Adı ne olsun? - "Yürüyen Köşk". Üç beş kuşak sonra biz ne yaptık Eş dost elele verip ormanları yaktık. -Niye? -Çünkü terörist saklanıyodu, çünkü orman yasası çıkacaktı. -Ne orman yasası? Orman yasası burda hep vardı zaten. -Bak nerden nereye geldik. -Sana demedim mi fazla dağılma diye? -Tamam toparlıyorum. Evren Paşa demiştik. -Kim? -Ünlü komutan, filozof (Inner-My Philosophy-96.2), ressam, düşünür. -Bi düşündüğü vardır elbet.

Ne güzel akar oysa Dicle Nehri. Dicle Üniversitesi'ne baka baka, arkasını Fiskaya'ya döne döne. -Niye arkasını döner Tigris Fiskaya'ya? -Çünkü şehrin bütün kanalizasyonu şelale olur, Dicle'ye akar. -Hadi canım abarttın sen de. -İnan ki şelale gibi. Niyagara gibi. -Ne gibi? -Niyagara. Ne yaygara! -Yaygara yapma şimdi durduk yerde. -Çaklın mı şimdi neden Dicle'nin kenarında yetişen karpuzlar aha bu kadardır? (Bu arada küçükken az yüzmedik Dicle'de, atlama hemen sazan gibi, tabii ki şelalenin döküldüğü yerin yukarısından.-bu satırları sıkanın notu-).

Neyse toparlıyorum. Evren Paşa, ressam gözüyle koca beton yığını hastahaneyi Dicle'n in güzelliğine yakıştırmadığından yürütmek istemiştir. Netekim, Paşa'ya göre beşinci sınıf fotomodel, dizi ve sinema oyuncusu, televole maymunu, silikon portakallara sahip (bi de otomatik portakal var o ayrı, - Ne portakal? -Otomatik Portakal, yani "Klokvayz Orınç". -Yeah ay nov it. -Bi de portakal orda kalvar o apayrı, hastasıyım harbiden, tek takıldığım nokta, eyyy yazarrrr, köşhende televole ile keklikleri avla, düşenlerin ennnn zayıfff yerlerinden vur ha vur, boğazlarını bistüri ile kes. -bu satırları hoplatanın notu-) yap-boz sanatçı kadar estetik olamaz. Bunun üçündür ki, öyle bir şanssız beyanatta bulunmuştur değerli Paşa.

Bi dakka yine unuttum kim olduğumu. Ben morg görevlisiyim. Ama bugün fazla mesai yapacam bu aydınlar (entelijansiya) yüzünden. Dur şehirde neler olup bittiğini on yıldır Dicle Tıp'ta okuyan ya da okuyamayan Denizli'li (tilili) çocuktan sorarım. Kendisi solcudur ama ne hikmetse dahiliyeyi onuncu alışında halâ veremedi. Neyse dur koltuğunun altında yine bir sürü dergi gazete var. Nokta, İkibine Doğru, Üçbine Doğru, Gündem, Özgür Gündem, Özgür Olmayan Gündem... Ne ararsan var. Ne var şu derginin kapağında. Siyah bereli sınaypırlar. -Sınaypır ne ki? -Keskin nişancı. -Hadi canım sende, 90'lı yıllar, Diyarbakır, yüzlerceyıllık surların üzerinde siyahbereli sınaypırlar, sen fazla Amerikan filmi izliyon galiba. -Neyse ben ölüleri sayayım, akşam vizontelede niye izlemedik biz bu kadar olayı? -Bilmem bi bildikleri vardır elbet. Dur bide şu diğerlerinin gazetesine bakayım, oha bunlarda çok abartmış. SSK, Devlet, Askeri bi de bizimki yok yok hayatta bu kadar etmez (Gogol-Ölü Canlar), neyse herkeş kendine yontuyo.

Umarım döner sermayeden bu ay iyi para alırım, ne de olsa çok çalışıyoz bu günlerde, çok çalışmam lazım çoooooook!

Alper Akbalık

OKULLAR AÇILIYOR!

KAÇAK YAYIN "YAZINSAL VE DÜŞÜNSEL GELİŞTİRİCİLİK KURSLARI" DÜZENLİYOR...

Dersliler
1A - KAÇAK - YAZAR OLUCAM
1B - KAÇAK - ŞAİR OLUCAM
1C - KAÇAK - FİLOZOF OLUCAM

"Kanat Alıştıranlar" Geliyor

Kaçak Yayın gelecek sayısından başlayarak bir ünün eki veriyor Genç yetenekler için artık ürün yayımlatma sıkıntısı ortadan kalkıyor...
Ayrıntılı bilgi Kaçak'ta

KAZALAK HÜMİNZARARLISI

yaz-çiz: çağçağ

LeMan

SAYI: 619
19 EYLÜL 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

- Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
- Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
- Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR

• **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FİDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • **Kalıgrafi:** Şevki SAYIŞMAN • **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • **Sabış:** Cengiz KOCALI • **Müessese:** Ali YAVUZ • **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ARMACA **Tel:** 0.212.292 94 50-51 • **Fax:** 0.212.292 44 91• **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 **Fax:** 0212.245 38 06 • **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 658 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres:** Fıruzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

Feyzi Öşşalım

feyzi@leman.com.tr

620

26 Eylül 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/39 - 800.000 TL. (Kdv dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-900.000 TL.

yurdum genci marka bağımlısı ve mutsuz

Araştırmalara göre marka düşkünü, mutsuz, pasif bir gençlik yetişiyor... Liselisinden, üniversitelisine mutsuzluk salgın halinde... Sahipsiz gencin, düşkünü olduğu tek şey marka... Anneler, babalar televizyonlarda kıytırık dizilere yapışmışken onlar ya arka odalarda kendi hallerine bırakıldı ya da aileleriyle birlikte aynı kıytırık kanallardan beslendi... Bir reklamcı, reklam vermeyi şöyle ifade ediyordu; "ördekler nereye toplanmışsa oraya ateş ederiz"... Medyamız ördekleri topladı, markalar tüfeklerini ateşledi... En büyük yarayı gençler aldı... Spor sahasız, leş apartman yığınları arasında hazları, sevgileri gelişmedi... Ne hobileri, ne eğlenceleri oldu... Birbirlerini bağlayan tek ortak paydaları markalardı... Seç markanı gir bir cemaate... Dizelci ol, Livayzcı ol, ne olursan ol seç beğen cemaatini... Tam da varoluşun görünmekle kafi olduğu bu çağda... Neticede bu kıytırık değerler genci tabii ki mutlu etmedi, edemezdi de... Onlar şimdi pasif, onlar şimdi mutsuz... Çağçağ

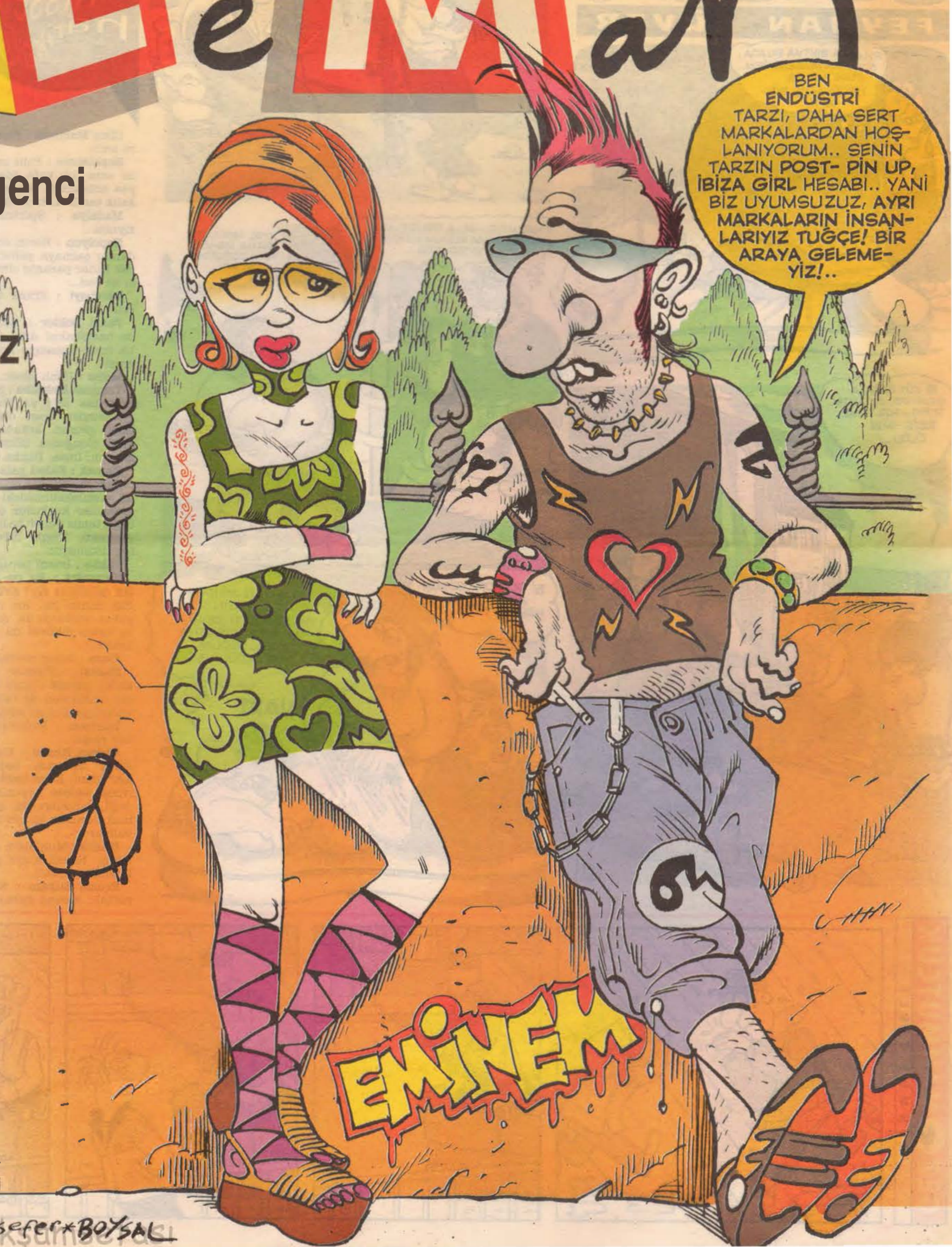

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Güğü

FEYHAN GÜVER

hisseli harikalar

bokubok@hotmail.com

kemalkenanergen

Dikiş Makinası : Elektro terzi...

Başkomser : Polis molis ama çok kafa adam yaa anlamında bir yalakalık tamlaması olabilir.

Madalya : Sportmen ziyneti...

Napolyon : Kendi cüzdanını çalmaya yeltenecek kadar paragöz olması ne feci...

Derebeyi : Erkek ördek...

Fahri Doktor : Bahri de hastabakıcı ama daha fazla kazanıyo noolmuş?..

Melez : Ilımlı zenci...

Teminat Mektubu : Satırlarıma son verirken gözlerinden öper, mektubu getiren arkadaşa kefil olduğumu bilmeni isterim. İmza; Banka.

Hamak : Kaleci yatağı.

Paspas : Basbas olsaydı, memleketimizdeki iç mekanlar kuşkusuz çok daha temiz yerler haline gelecekti. Yazık, direkten dönmüşüz...

Takke : İmam peruğu.

Hanımkız : Bu ne biçim çelişkidir lan? Arkadaş hanım mı, kız mı, yoksa bozdurdu da sonra tırsıp diktirdi mi ne ayak?..

Plaza : Dikey mahalle.

Bakkal : Fiyatlar bu kadar yüksek olunca insan hakikaten de bakıp kalabiliyo anasını satiim.

İstirham : Muhafazakar ricası...

Sibirya Kurdu : Mavi gözlü olmanın bedeli ağır olum. Köye indiklerinde sadece koyunları değil, odunları da çalmak zorunda kalıyo zavallılar...

Muska : Muhterem Allahım, hamili kolye yakınimdir, hesabı...

Brunei Sultanı : Kıbrıs'taki herkes parasını Denktaş'a verse, o da bu lavuk kadar zengin olabilir aslında...

Bir Pidesi : Bari içine papatya koyaydınız beleşçi ipneler...

Taciz Atışı : Düşman bile olsa kıçına oişan almak hiç hoş bişey değil tabi...

Fidye : Bana bak lan zengin, tüm paran elimizde. Eğer para vermezsen hepsini harcıycaz...

Dönmedolap : Ne salakça. Hem dönmekte ısrar ediyor hem de dolap değil...

Başvuru Formu : Tiz vurun kellesini. Ama önce formu doldursun deyyuz...

Uyku Sersemi : Aptalın yeni uyanmış hali. Bakalım kahve içikten sonra ne bahane bulacak.

Maytap : O kadar da havai olmayan fişek...

(Keçi Leblebileri)

Faik A. (İstanbul) : Bu arkadaşı bir yerden tanırhıyor gibiyim ama nerden?..

Pınar E. (İzmir) : Çok tatlıydı kıyandırmaya uyamadım...

Necla T. (Bursa) : Sana canım fena...

Ahmet I. (İstanbul) : Bu işten de dönersek köşeyi yırtarız abicim...

Can C. (İstanbul) : Tatilin gelmesini iple bekliyorum...

Bilgen Y. (Ankara) : Yeni çor moraplarını beğendin mi aşkım?..

Hilal'in Annesi (Ankara) : Eee hayatta pinokyoculuk oynamayı bileceksin işte çocuğum. Yoksa mutlu olamazsın...

Pınar U. (İstanbul) : Günaydın mı hayatım?..

Kemal A. (Manisa) : Oğlum sen baya görmüş geçirmişsin be...

Abdurrahman K. (İstanbul) : Sigara içmeyin çocuklar. Kansere birebir...

Pınar Y. (İstanbul) : Sen gitmeden çantadan arabayı alayım...

Haluk Ç. (İzmir) : O kız vejeteryan oğlum lan. Çiğ çiğ balık yemez...

Sinan T. (Edirne) : Corç Maykıl ipne olmasaymış çok delikanlı adam olurmuş lan..

Edibe Teyze (İstanbul) : Tazmanya Canavarı gerçek değil ki sevladım. Çocuklar korksun diye büyükler tarafından uydurulmuş...

Melisa B. (İstanbul) : Ay çok kötü grip oldum, burnumdan kan geldi...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

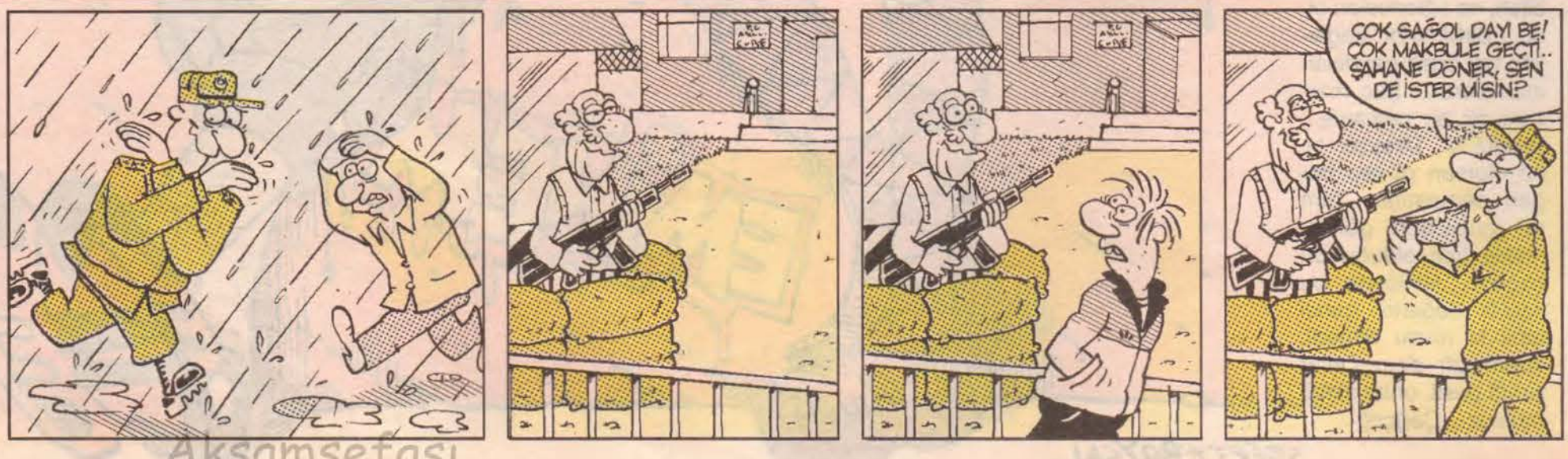

Akşamsefası

LeMan

AKP'nin okullara dağıttığı Tayyip Erdoğan ve Hüseyin Çelik posterli bedava kitaplar hatalarla dolu...En basit imla kuralları olan noktalar virgüller bile unutulmuş.. Bilimsel, tarihsel, coğrafyasal hatalar ise cabası...

Kitabı, gazeteyi, dergiyi iyice unutan ve kendini sanala, chate, internete vuran yurdum insanı bir ilkle karşılaştı; yüzer kitaplık "Doulos" adlı gemi istanbul'a geldi.

Liselerde yapılan bir araştırmaya göre gençlerin yuzde 32.3'ü depresyonda. Kızlar erkeklere göre daha çok çöküntü yaşıyor.

Amerika, Türk askerini canlı kalkan olarak kullanmakta kararlı; ABD Genelkurmay Başkanı Richard Mayers, Irak'ta 15 ile 20 bin Müslüman askere ihtiyaç olduğunu söyledi..

İçerdeki ve dışardaki yolunmuş şahinler yine döktürdü.. Rumsfeld, "Dünya'ya her burnumuz kanadığında yenilip eve döndüğümüze inandırsak ülkemiz için iyi olmaz .Eski bir Chicago deyişi vardır, 'paspas gibi davranırsanız insanlar üzerinize ayaklarını siler' der demez, içerdeki şahin Ertuğrul Özkök, yine savaş çığlıkları attı ve "ABD'nin oradaki başarısızlığına açık, gizli sevinenler, için için onun yenilmesini isteyen gizli Baasçılar bir gün mutlaka bunun Türkiye'ye maliyetini göreceklerdir.."

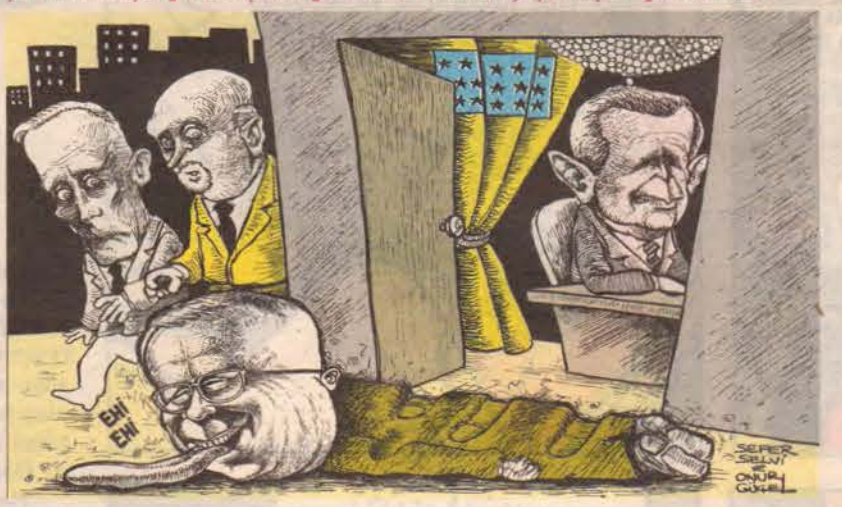

Filistin lideri Yaser Arafat'ı sürgüne göndermeye hazırlanan İsrail'in Cumhurbaşkanı Moşe Katsav, "Gelin İslami bir partiyle Yahudi bir devletin dost olabileceğini dünyaya gosterelim" dedi.

HADİ NE DURUYORSUN İNDİR BIÇAĞI!.. BEN TUTUYORUM SEN VUR!.. İSLAMİ BİR PARTİYLE YAHUDİ BİR DEVLETİN DOST OLABİLECEĞİNİ DÜNYAYA GÖSTERELİM!..

Korkmaz Yiğit, ceza alacak davalardan kurtuldu..Ancak Bank Ekspres Vurgunu'yla ilgili fatura, adlarına kredi çekilen Yiğit'in çaycısı ile amelesine kesildi..

40 SATIR

(Her özel isim, potansiyel markadır!

* Tayyip Erdoğan hakkaten değiştiyse bıyıklarını kessin, biz ordan anlayalım...

*** IMF Başkanı Köhler niye bizden 'Alman mucizesi' bekliyo, 'Türk mucizesi' diye bişeyin lafı bile olamıyo mu?..**

* Madem şirket globalizmi, Irak'a asker yenne gönüllü, eğitimli, paralı, eski işsiz, yeni özel askerler gitsin, Mehmetçik demeyiz de Mehmetcan deriz.

*** Kongresinde sigara içilmeyen parti, Türkiye'de iktidar olamaz...**

* Peki, Demirel aktif siyaseti bıraktı diye Cindoruk niye bıraktı, gene mi asist?..

*** Clinton bile işi-gücü bırakıp Ortadoğu'ya geldi, bütün 'altlarımızda' gergin fay hattı-Müdafa...**

* Eşekler de, hepimiz de dünyalıyız aslına bakarsanız, bu gerçeğin uydudan fotoğrafını çekebilir misiniz Rauf Bey...

*** Kaçak kanun, kanun kaçağından daha tehlikelidir Sayın diyelim ki Arınç...**

* Bush Jr. ne coğrafyada sınır tanıyor, ne dallamalıkta...

*** "Bağdat-Yumurtalık İnsan Hattı" yapın bari, Ford tezgahıyla bağlayın otomatiğe, yükselsin kredi notumuz...**

* Marie Antoinette "Ekmek bulamıyorlarsa Etimek yesinler" deseydi, o dönem bi sürü aydına ters gelirdi...

*** Eskiden Süt Kupası vardı, en az on yıldır falan iptal gibi...**

* Hollanda liginde de Az 67 Alkmaar diye takım vardı, ikinci ligde midir, hiç adı geçmiyo...

*** Avusturyalı santrafor Krankl ve Doğu Alman takımı Care Zeiss Jena'yı da hatırlayalım bari girmişken...**

* Ünlü Timsah Avcısı, timsahlar tarafından öldürülmüş...

*** Godfather filmindeki adamım Irlanda asıllı avukat Tom Hagen'dir, ailenin evlatlığı, Sicilyalı olup mafya olmak kolay, Irlandalı haliyle o kafaya girmek daha başka...**

* Pembe olduğunu da Panter olduğunu da görüyoruz zaten, niye daha özel bir isim koymadıydınız?..

*** Kadere bak, Yunus Emre odun taşısın, Yunus Bülbül şov sunsun...**

* Keşke Rumsfeld yalan, Seinfeld gerçek olsaydı.

*** Aynı anda hem küçük odada, hem Topağacı'nda, hem Avrupa yakasında, Türkiye'de, dünyada, kainatta ve hem de yine küçük odada bulunuyor olmak kafamı karıştırmıyor, yine de 'bulunuyor' fazla olmuş...**

* "Onarıcı bakım serisi" deyince insanın aklına güzellik kreminden çok bakım çantası geliyo...

*** O gün Napolyon'un yanına girerken "Acaba bugün ne diyecek, acaba bugün ne diyecek, acaba bugün ne diyecek" diye düşünmüştüm, "Para, para, para" dedi...**

* Eli kancalı adam, sevgi zincirinin ya en başında durur, ya en sonunda...

*** Zangoçun isyanı "Gene mi tabldotta şarap-ekmek, aman ya" olur...**

* Sobanın yanında uyuyan köpek komple hatıra, kat kaloriferinin yanındaki sanal köpeğe razı ol.

*** Seren Serengil ve 32 izleyicisi altın günü düzenlemişler, geç gelenler gümüş, iyice gecikenler bronz veriyomuş...**

* Elim sanata düşer usta, ayağım ofsayta...

*** Rakamla: B.500.000.000 $, getirin, ben bi saycam...**

* Kendi hayatından merakı kesilen, başkasının hayatını merak eder...

*** Mola yerlerinde "Nasreddin Hodja" diye kitaplar olur ya yıllar yılı...**

* Şansal Büyüka'nın "Tomas iyi çıktı, de mi hocam?" demesi...

*** Ali Sami Alkış'ın derbiden önceki yazısı: Ya herro, ya merrol (Ya ne olacak ayrı, bi de ne herro ne merro bitti be..)**

* Durduk yerde Cem Uzan, BDDK, Sabah ve Fenerbahçe'ye sempati duymaya başlayanları kim kışkırtıyo olabilir?..

*** Peki erkek egemen bakış olmasın da Sibel Egemen bakış mı olsun?..**

* "Yap, İşletelim, Devret" de bari, hepsini ben yaparken sen n'apıcan?..

*** "İçiyor, içiyor, içiyordum"u da filmlerden başka duymuşluğum yoktur...**

* Erman Toroğlu'nun yıllardır çözemediği pozisyonlarda yan hakemleri yakması...

*** Yedi Uyuyanlar'dan haberimiz bile olmazdı, mağaradaki sekizinci kolpacı çıkmasaydı...**

* Çocuklar, Madonna ablanız bu kez de İngilizce öğretiyor: Mrs. Brown and Mrs.Black...

*** "Korsan Kitap Fuarı"nı bekliyorum artık, tamamına ersin nihayetinde...**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Aksamsefasi

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Sıkılhan, merhaba genç adam, okulda ilk günün nası geçti bakalım. Alo, evet, Sıkılhan, ordasın di mi çocuğum. Alo, annen ben, şarjım bitmek üzere. Biraz çabuk olmalısın. Atak ve dinamik de ol, pısırık değil, yırtıcı... Tuttuğunu kopar Sıkılhan. Çevrene uyum gösterebildın mı, sınıf arkadaşlarını özlemiş mısın? Evet? Çabuk...

- Okul açılalı onbeş gün oluyo anne. İyi geçti günüm filanım, teşekkür ederim.

- Açıkta yiyecek satan satıcılardan bir şey almamalısın çocuğum. Okul servisinde öne oturmamalısın, hepsi kasap gibi araba kullanıyo o servis şöforlerinin, derslerine günügününe çalış. Bi sorunun olursa bizimle paylaş çocuğum. Baban ve ben modern ebeveynleriz, bize herşeyini anlatabilirsin, evet. Kambur durmamalısın Sıkılhan.

- Peki.

- Bu "peki" yi çok beğenmedim ama şarjım yok. Her neyse, ofiste yeni bir üst pozisyon açıldı. Sanıyorum işi ben alıcam. O zaman rahatça konuşabileceğimiz dört hatlı bir telefonum ve bir asistanım olucak. Ama gene de belli olmaz tabi, Ofisimizin Ceosu Bokhan Bey işi benim yerime Canan Bradley'e de verebilir. Yanlış anlama Canan Bradley asla bu pozisyona layık bir insan değil fakat Ceo'muz Bokhan Bey'i erotik ayak oyunlarıyla kandırıcak gibi. Kolombiya Üniversitesi'nden kötü bir mastırı var ama iş deneyimi yok. Gelgelelim hedefe ulaşmak için herşeyi yapmaya kararlı görünüyor. Pozisyon boşaldı boşalalı resmen on yaş gençleşti karı. Sanıyorum pilling ve agging yaptırdı. Botoks da olabilir...

- Her neyse anne, bir sorunun varsa benimle paylaşabilirsin. Benim şarjım var, dinlerim yani. Eheh...

- Yok çocuğum mersi. Senin sorunun olursa benimle paylaş. Ben seni şarjım oldukça ararım. Ama lutfen sen beni ofisten aramamaya çalış. Telefona başka biri çıkabilir. Bu ortamda senin koca adam sesini duymaları pek iyi olmaz. Evet... Boyumla beraber, eşek kadar bir oğlumun olduğunun hatırlanması ofiste beni yaşlı gösterir. Gerçi biz babanla çocuk denicek yaşta evlendik ama aksi gibi sen de iki senedir boya gittin, yaşından büyük gösteriyorsun. İkimizi yanyana bir görseler Bokhan Bey işi anında Canan Bradley'e verir. Maalesef hayatın realitesi bu Sıkılhan. Rasyonel olmalıyız. Modern ofis yaşamında yaşlı görünen kadınlara küçük ve klimasız odalarla minik unvanlar düşüyor. Alo, ordasın di mi çocuğum? Alo Sıkılhan, evet?

- Kendimi aldırtmaya gidiyorum anne. Fazla geç kalmış sayılmayız.

- Kendini aldırtmamalısın çocuğum. Seni seviyoruz, şarjım bitiyo, babay. Ha unutmadan, mizah bu değil Sıkılhan.

- Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben, editör toplantısının arasında arıyorum, zaman olayımız kısıtlı hemen konuya giricam: okul gastesi için üstün çıplak poz verir misin? Bu sayı için bi dosya hazırlıyorum da: "Öğrenci olarak bir erkeğin portresi". Başlık şööle bişey: "Özgür, tutkulu, öğrenmeye açık"... Saçlarını ıslatıp geriye doğru tarayalım diyorum, dudaklarına çok az bi parlatıcı sürebiliriz. Söylemiştim, üstün çıplak, bir tek okulun armalı gravatı var, altına da düşük belli buz mavisi kot düşünüyorum tabi ayakların da çıplak olucak...

- Peki, şu an senin üstünde ne var Bunalgül?

- Hemen de konuyu yanlış yerlere çek, ereksiyon haline geç di mi, yıvrançsın Sıkılhan. Bu davranışınla içimdeki gazeteciyi, araştırmacı dergici kızı öldürdün.

- E ama sen başlattın.

- Ne başlattım yaa. Sen var ya öğrenci olarak da, erkek olarak da portre olarak da bir hayvan ırkısın Sıkılhan. İlk tunç çağlarısın, artı, sana ilk insan diyemiycem, yaptığın ilkinsanlığa bile sığmaz. Çağdışı şey. Okul gazeteciliğinde modern bişeyler yapıyım, okunur bakılır hale getiriyim diyorum ben burda, sen hemen konuyu nerelerine çekiyosun.

- E oralarımı açmamı istiyosun ama.

- Aptal, bi fotoğraf nesnesi olarak düşünüyorum ben orda seni. Kot reklamları filan oluyo ya o şekilde yani. Yoksa senin anladığın gibi değil teşhirci sapık. İlk tunç çağı. Ateşin bulunması şey. Birazcık erotik olabilirsin ama insan diğilsin Sıkılhan, yığıvvrançlık sektöründe lidersin. İstemiyorum pilav yapmak, artı, yarı çıplak resmini çekmek!

- Giyinebilir miyim artık?

- Geber!

sklhan@leman.com.tr

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN.

Akşamsefası

karatan@ieman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

AKSARAY PAŞAOĞLU

Tıfıl Bir Delikanlıyken Beni Kendisiyle Seviştirerek Polaroid Fotoğraflarımı Çeken O Kadına Bugün Lânet Okuyorum...

Seks her zaman para ediyor. Ankara'da, okuduğum lisenin hemen bir üst sokağında oturan, adını hiç unutmadım, sarışın bir Balgül abla vardı. Adını şu anda hatırlayamıyorum. Bu abla, otuz yaşlarında eşinden ayrılmış bir hayli dul ve beni birgün pencerenin önünden geçerken camdan sarışın sarkarak "Delikanlı, bi salise gelir misin aşkım." deyince, tıfıl olduğum için aslanlı yoldaki mütevazı Hitit aslanlarından bir tanesi gibi taş kesildim. O anda o coğrafyadan kopup Süreyya Ayhan gibi dakkada 500 metre basaraktan Kargasekmez üzerinden İstanbul'a kaçmak istedim. Ama Şahbaz abla o anda o tıfıl delikanlının koluna girerek beni, avladığı bir yengeci kovuğuna çeken bir oktopus gibi dul dul pencereden içeri çekti. O zamanlar cep telefonu yoktu. Video da yoktu. Barometre vardı.

Türkiye'de birgün içinde yaşanan yoğun siyâsi gündem, örneğin Grönland'da yaşansa Grönland kamuoyunu en az beş yıl meşgul eder. Grönland'ın bir günlük siyasi gündemini de yabana atmamak lâzım. Biliyorsunuz orada altı ay gece altı ay gündüz oluyor. Ben, Ankara'nın bu sülfür dioksitli ambiansından kaçıp biraz oksijen teneffüs etmek için bazen gündemin dışına çıkıyorum. Pazar günü Avusturyalı arkadaşım Helmut von Herbert Fürstenberg aradı. Helmut'un annesi Kraliçe, Helmut'un çocukluğu, annesinin kraliçeliği dolayısiyle 74 ayrı ülkede geçmiş. Helmut beni cepten arayınca, konuşma bir buçuk saat sürünce beynim protein sızdırdı. Bu arada bilmiyorum cep telefonuyla aşırı konuşmanın bunamaya yol açtığını duymuş muydunuz? Düşük düzey mikro dalga ışınları beyin kan duvarından protein sızmasına neden oluyor ve bunamaya yol açıyormuş. Helmut beni, Fabrice Canelle'in Çırağan Kempinski'de açtığı resim sergisine götürdü, Fabrice usta, Kempinski'nin baş ahçısı. Resimlerini meyva sularıyla yapıyor. Ben boyalarından bazılarını içtim. Bana kızdı. Hindinin beyaz etinden yapılmış bir tuvale boyaları tavuk butuyla sürüyor. Helmut bir tane vişne sulu, ben iki tane kayısı nektarıyla yapılmış tablo aldım. O sırada cep telefonum çaldı. Bilmiyorum cep telefonuyla aşırı konuşmanın bunamaya yol açtığını duymuş muydunuz? Düşük düzey mikro dalga ışınları beynin kan duvarından protein sızmasına neden oluyor ve bunamaya yol açıyormuş. Helmut beni arayarak çırağan Kempinski'ye davet etti. Bu Ankara'dan İstanbul'a kaçmak için bulunmaz bir fırsattı. Bu arada üniversiteyi Ankara'da okuduğumu bilmem söylemiş miydim. Okulun alt sokağında sıkma meyva suları satan adını hatırlayamadığım dul bir abla vardı. Yanlış hatırlamıyorsam ayva gibi çok güzel yağlıboya natürmortlar yapıyordu. Ben onu anlatmaya çalışıyorum. En iyisi bir süre İstanbul'a kaçmak.

Behiç Pek

PANTOLON

METİNFİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

ERDENER ABİ

metinfidan@leman.com.tr

Akşam Sefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

Akşamsefası

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

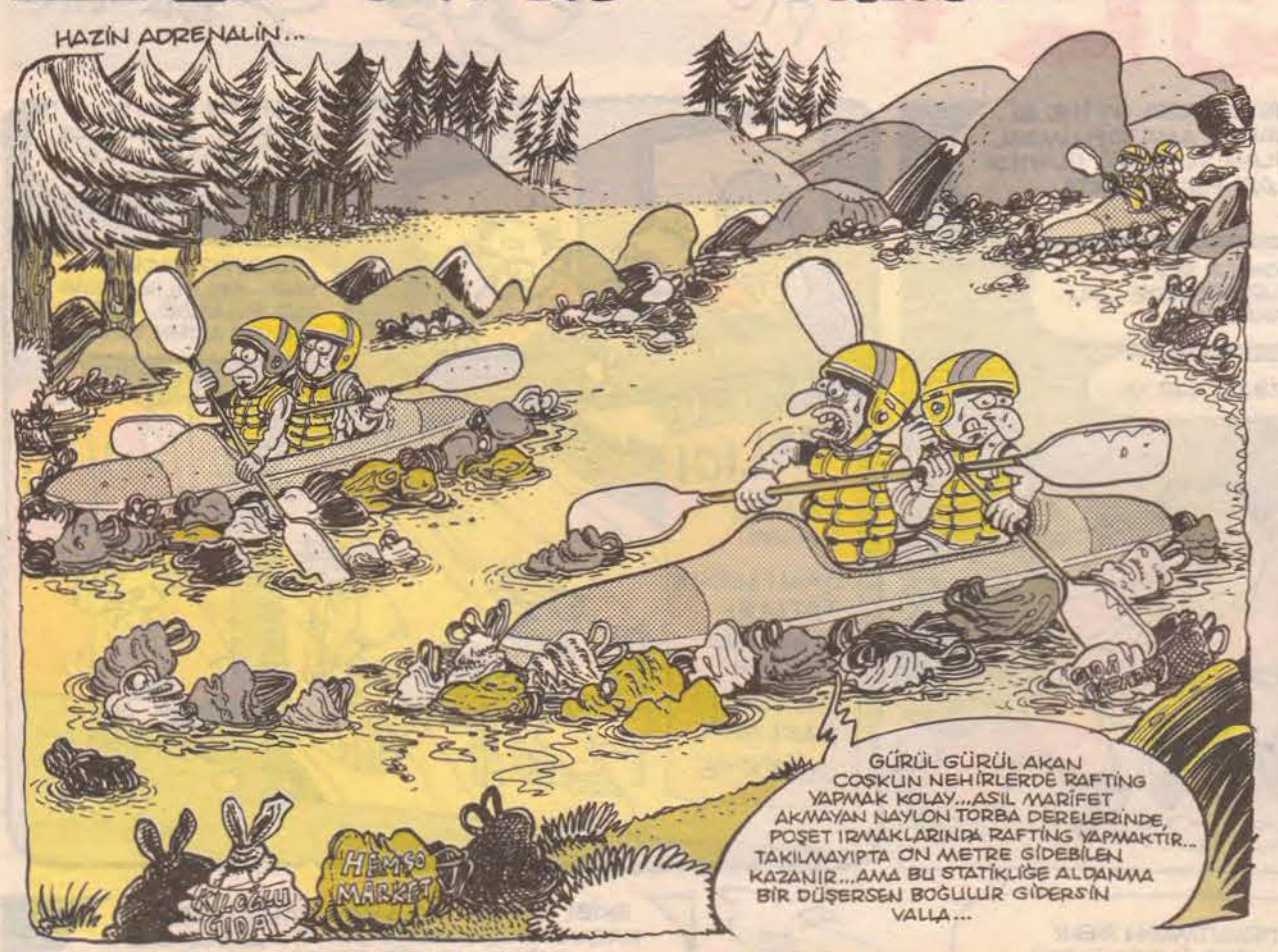

DUMUR DETAYI

Sonbaharla birlikte dökülen yaprakları izlemek için arada bir camdan bakıyorum da ne kadar çok servis arabası geçiyor caddeden, bir görseniz.

Ürünlerin tanıtımını güzel güzel, ballı börek yapan firmalar servis ağının bu yoğunluğundan hiç bahsetmiyorlar nedense... Vızır vızır arı gibi çalışan servislerin üretim fabrikalarından hiçbir farkları yok...

Bir televizyon aldım, 6 ayda üç kere bozuldu... Garanti belgelerinin beşer adet fotokopisini çektirdim. Artık servis görevlisi evde yerini bile biliyor. Her geliş-gidişinde bir nüshayı çekip alıyor ve sessizce gidiyor. Öyle ki, artık konuşmuyoruz bile... Belirli olan arızayı dahi sormaya gerek duymadan kapıdan giriyor, terliğini giyiyor ki, kendi terliği var artık evde servisçiye ait, 72 ekranlık televizyonu pehlivan gibi kucaklıyor, gidiyor. Adamcağız da pazular, sırt adaleleri günden güne gelişmeye başladı, neyseki farkında değil. Teslim gününde de aynı şekilde bırakıp gidiyor. Yakında televizyonu test ederken, maçları bizim evde seyredersek ve ahbaplık ilerleyip yatıya kalırsa hiç şaşmam... Eee üretici firmalar, siz devam edin reklamlara... Hızlı üretimden ve hızlı tüketimden ne yarar gelmiş ki kainata şu son yüzyılda... Biraz da gerçeğin, huzurun, sıkılmamanın, pozitifin, azla yetinişin reklamını yapsanıza...

Bazı cep telefonlarında mesaj yazma işleminde T9 tahmini metin yazma girişi diye birşey var bilmem biliyor musunuz?.. Yani kelimenin harfinin ilgili olduğu tuşuna bir kere basıyorsunuz istediğiniz kelimeyi kendisi buluyor... Örneğin "tez" yazacaksınız, içinde t'nin, e'nin, z'nin olduğu tuşlara sadece bir defa basmak suretiyle o kendi hafızasında buluyor kelimeyi... Yani z'yi yazmak için wxyz tuşuna dört kere basmıyorsunuz... Acele mesaj yazmak isteyenler için uygun bir sistem... İşte bu T9 tahmini mesaj girişini denemek için geçiğine **"halay başı kirvemdir"** yazmaya çalıştım. Daha ilk denemede **"kirve"** kelimesi tanımlanamadığı için, **"lütfen kellmeyi kodlayarak yazın"** dedi... Burdan durup dururken şunu anlıyoruz, demek ki gelişen sünnet teknolojisiyle birlikte kirve kelimesi de hafızalardan çıkıp gitti...

Akşamsefası

CEZMİ ERSÖZ

UZAKLARDA ARIYORUZ ARADIĞIMIZ ASLINDA ÇOK YAKINIMIZDA...

Bu akşam içimde derin bir can sıkıntısı var... Evde duramadım. Bana hayatını adayan kadın bile durduramadı... Bu akşam kendimle olmak istedim... Oysa kendime bile fazla geliyorum. Canım acıyor. Epeydir anladım: Ne içindeyim dünyanın, ne de büsbütün dışında... Bu arada kalmışlık kadar ıstırap veren hiçbir şey yok bana... Ruhum tatmin oluyorsa bedenim aç kalıyor, bedenim tatmin oluyorsa ruhum aç kalıyor... Neyi seçsem, o an bir başka şeyi özlüyorum... Nereye gitsem, aslında o an bir başka yerde olmam gerektiğini hissediyorum. Peki, neresi orası? Bütün o korkunç zıtlıkların, delirtici çelişkilerin bir arada olduğu yer neresi? Orası Beyoğlu'dan başka neresi olabilir? Kışkırtılmış arzularla, yenik ihtiraslar nerede kol kola girer? Beyoğlu'nda... En inanılmaz inceliklerle, en anlaşılmaz kötülükler nerede birbirine göz kırpar? Beyoğlu'nda... En dipsiz yoksulluklarla, en küstah zenginlikler nerede sırt sırta oturur? Beyoğlu'nda... En akla hayale gelmedik özgürlüklerle, durmadan dişlerini gıcırdatan zorbalıklar nerede bıçak sırtında durur? Beyoğlu'nda...

Benim gibi parçalanmış ve yıllardır alacakaranlıkta kalmış bir ruh **Beyoğlu**'na sığınmaz da nereye sığınabilir ki?... Uçmaktan başka masumiyeti kalmamış kimsesiz kuşlar **Beyoğlu**'dan başka kendine nerede bir yuva bulabilir ki?

Büyükparmakkapı Sokak'ta bir bara oturmuş içkimi yudumlarken durmadan kendimi suçluyordum.Yıllardır aynı evi paylaştığım ve bana cömertçe sevgisini veren kadını neden yalnız başına bırakıp buraya geldiğimi sorguluyordum durmadan... Ruhum ona yakınlaşınca bedenim neden ondan uzaklaşıyordu? Ondan uzaklaştığımda ona özlem duyuyor, ona yakınlaştıkça garip bir usanmışlık duyuyordum. Yakınlaştığım herkesin elinden kayıp gidiyordu ruhum. Onu çoğu kez ben bile yakalayamıyordum. Yıllardır bastırdığım arzularım, bastırıldığı yerden geri dönünce bana bile tanınmaz geliyorlardı. Bu ele geçmez ruhum çoğu kez hiç bir şeyle tatmin olmuyor; bu tatminsizlik yüzünden bastırılmış geçmişim ve benden kopup gitmiş geleceğim ruhumun üzerinde benim sadece seyircisi olduğum amansız bir kavga veriyorlardı. Bu kavganın sonunda geçmişim benden umudu kesiyor, geleceğimse durmadan varlığımı küçümsüyordu. Bu kavganın sonunda ise yenik düşen sadece ben oluyordum. Yoksa yıllardır bana verilen vaatleri farkında olmadan tüketmiş miydim? Yoksa içimdeki durmadan sürüp giden kavga bu vaatleri tüketmiş olduğumu kabullenmek istemeyişimden ötürü müydü? Bu vaatleri çoktan tüketmiş olduğumuzu bize hissettirmemek için hepimizin üzerinde hayatın ve bu kentin görünmez, ama çok güçlü bir baskısı vardı. Bunları kendi kendimle mi konuşuyordum? Tesellisiz bir sayıklama içine mi ginniştim yoksa? Hayır, hiç biri değildi. Sadece barda yanıma hiç tanımadığım bir kadın oturmuştu ve ona bir içki ısmarlamıştım. İçkilerimizi yudumlarken onunla konuştuklarım, ona sorduklarımdı bunlar... Ayağında sandaletler vardı. Uzun, şilebezinden, kırmızı bir elbise vardı üzerinde. Kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözleri ışıl ışıldı ve cömert bir anne gibi bakıyordu bana. Tıpkı evimde, bir başına bıraktığım o kadın gibi, o da kendi umutsuzluğunu sorgulamayı bir an için ertelemiş, benim umutsuzluğumu anlamaya çalışıyordu. Asıl tehlikenin gelip geçici şeylerde değil, arkamızda, görmemek için sırtımızı döndüğümüz o yerde olduğunu bilen bilinçli umutsuzlardandı o... **Beyoğlu**'na kendini unutup sadece haz ve mutluluk aramaya çıkan insanlardan biri olmadığımı anlamam için çaba harcıyordu. Çünkü ona göre **Beyoğlu**'na sadece haz ve mutluluk bulmak için çıkanlar buranın asıl gerçeğini asla kavrayamazlardı. Sadece **Beyoğlu**'nun değil, bütün şehirlerin, bütün hayatların... Ne o kendisini unutabilirdi, ne de ben. Sadece unutmak için çabalardık, ama bu boşuna bir çaba olurdu. Biz'ler kendimizi herkes gibi kandıramazdık...

Sonra kırılgan bakışlarıyla gözlerime baktı ve hüzünlü bir incelikle, **ne arıyorsak onu hep uzaklarda arıyoruz; asla bizim olamayacaklarda; oysa aradığımız çoğu kez yanı başımızda; işte asıl bunu görmek istemiyoruz,** dedi.

Suya atılan bir taşın sudaki dalga dalga yansıması gibi hareketlendi ruhum. Bu sözler ruhumdaki körlüğü aydınlattı bana. Ruhumdaki görmeyen gözlerle bakıştım. Geceye elini uzatan bu Beyoğlu akşamında hiç beklemediğim ve içimi sızlatan bir aydınlanış oldu bu. Sonra bu aydınlanış içimde garip bir sarsıntıya neden oldu. Bu sarsıntı dışarı, sokaklara taştı... Önümüzdeki sokakta koşuşmalar başladı. Çığlıklar yükseldi. **Adam ölüyor!**, diye bağırdı esnaftan biri. Sokakta midye dolma satan gençten bir çocuk, muhtemelen **Mardin**'den buraya gelmiştir, **ne oluyorsa hep bizim gibi garibanlara oluyor**, dedi. Bardan dışarı çıktığımızda sokak anababa gününe dönmüştü. Hemen anladık ne olduğunu: Restore edilen eski bir iş hanının tepesinden aşağıya düşen taşlar, sokağa kurulmuş bir çayevinde oturan Beyoğlu'nun yoksul, ama hakiki sakinlerinden birini ölümüne neden olmuştu. Biraz sonra polis arabaları geldi. Ardından ambulans... İşte tam da o anda biraz önce barda dertleştiğim kadını cesedini sedyeye koydukları adamın yanı başında gördüm. Ona çok eski bir özlemle bakıyordu. Yanına gitmek istedim. Ama o an ambulans hareketlendi. Ambulans geçip gittiğinde kadın biraz önceki yerinde yoktu. Etrafıma bakındım, gördüğüm sadece kuru bir kalabalıktı. Kadın yoktu. Adeta sır olup kaybolmuştu...

Kadını, ruhumda sarsıntı uyandıran son sözlerini, restore edilen eski iş hanlarının tepesinden düşen taşları ve o taşların altında kalıp can veren **Beyoğlu**'nun o yoksul sakinlerini aynı anda düşündüm. Sırtında gitarı, kulağı küpeli ve uzun saçlı bir gençle, çalıştığı lokantanın önünde kaygılı gözlerle etrafa bakan bir garson son günlerde eski iş hanlarının tepesinden düşen taşlar yüzünden ölen insanları konuşuyorlardı. Bu ölen **kaçıncı insan; buna dur diyecek biri yok mu**, diyordu garson. Gitarist çocuk ise, **daha geçen gün çok sevdiğim bir sinemacı arkadaşımı aynı şekilde kaybettik**, diye yanıtladı onu.

Biraz önce tanıştığım ve sonra kaybettiğim kadının son sözleri gelmişti aklıma: **"Aradığımızı asla bizim olmayacaklarda ve hep uzaklarda arıyoruz. Oysa aradığımız uzaklarda değil, çoğu kez yanı başımızda. İşte bunu anlamak istemiyoruz..."**

Evet, biz aradığımızı hep uzaklarda ararken yanı başımızda olup da görmezlikten geldiklerimiz tuhaf ve gizemli bir şekilde ölüp aramızdan ayrılıyorlardı. Aramızdaki o büyük kayıtsızlık taş olup birilerinin başına mı düşüyordu yoksa diye düşündüm o an. Hem de, Beyoğlu'nun asıl çocuklarının, böyle bir ölümü hiç hak etmeyenlerin başına...

Biz aradıklarımızı çok uzaklarda ararken bu sarsıntılar ve bu düşen taşların altında kalanların son çığlığı arkamızı döndüğümüz asıl tehlikenin habercisi değil miydi? Habercisiydi, ya da değildi. Oysa **Beyoğlu** birileri için, ki çoğunluktaydı onlar, artık sonsuz bir unutuştu. Burada her şey artık hızlı hızlı olup bitiyordu. Burada ne oluyorsa o an için etkili oluyor, sonra çabucak unutuluyordu. Herkes kaldığı yerden yeni baştan başlıyordu aradığı neyse onu uzaklarda aramaya... Sokaklar, ışıklar, barlar, gece kulüpleri, diskolar, meyhaneler, sinemalar herkesi sonsuz bir unutuşa kışkırtıyordu. Burada haz ve mutluluk avcılığına çıkmış olan herkes sonlu ve ölümlü bir varlık olduğunu unutuyor ve bir linçsiz bir umutsuzlukla ölümün kendilerinden çok uzakta olduğunu düşünüyorlardı...

Beyoğlu'nda geçirdiğim zamanlarda bazen **ben** de böyle oluyordum. **Beyoğlu**'nu, kendimi unutmak için çıkıyordum. Ölümlü ve sonlu bir varlık olduğumu unutmak... Ama ne yapsam da bunu başaramıyordum. Ne yapsam bir mutluluk oyunu oynuyormuşum gibi geliyordu bana. İçimde kırılmış bir kemik sanki durmadan kalbime batıyordu. Eski ve acı bir kan, yapışkan bir yalnızlık duygusu gibi mutluluk oyunlarımın içine akıyordu. Bu yüzden ne içinde oluyordum hayatın, ne de büsbütün dışında. Çünkü şimdi benim için bütün bir hayat **Beyoğlu** demekti. **Hakkari**'den kalkıp gelen bir umut, burada ya teselli buluyor ya da burada umut etmenin ne büyük bir ıstırap olduğunu anlıyordu. **Adana**'dan yola çıkan bir cesaret, burada hiç hissetmediği bir korkuyla karşılaşıyordu. **Diyarbakır**'da masumiyetine inanmış bir ruh, yıllardır içinde gizli duran , ama bugüne dek hiç yüzleşmediği hırsıyla yüzleşiyordu burada. **Sivas**'tak

trafik Taksim'de kilitleniyor, buradan her nereye gidilecekse, gidilebilecek her neresi kalmışsa o yol artık yayan gidiliyordu. Bingöl'deki başlayan halaya buradaki salaş bir türkü barda devam ediliyor, bu halay geride kalanlara yakılan gizli ağıtlarla karışıyordu. **Beyoğlu**'nda hiçbir şey aslına benzemiyor, duygular ve değerler ait oldukları yerlerden kopmuş, ama yine de birbirlerine sarılarak bu kirli ve gürültücü boşlukta dönüp duruyorlardı...

Akşam geceye uzanıyor... **Ayhan Işık Sokağı**'na doğru yürüyorum. Sokağın tamamı çayevleriyle dolu. Küçük, hasır sandalyelerden birine oturup, çay söylüyorum. Herkes dipdibe oturuyor. Sanki bu saatlerde kimse evine dönmek istemiyor. Buralar benim de evim gibi; hatta çoğu kez bana evimden bile daha yakın geliyor. Çayımı getiren garson masanın üzerinde duran cep telefonumu elimde tutmamı, yanıma koyduğum çantamı önüme almamı, kapkaççıların kol gezdiğini söyleyerek uyarıyor beni. İnsan evinden bile yakın bulduğu bir yerde çalınmasın diye çantasını kucağına alıp, cep telefonunu saklamaya çalışır mı?

Son günlerde kiminle konuşsam ya birkaç gün, ya da birkaç saat önce çantasının ya da cep telefonunun çalındığından söz ediyor. **Beyoğlu** bir şenliktir, evet; ama o şenlik duygusunun içine durmadan soyulma ve saldırıya uğrama korkusu sızar. Hep gizli bir ürküntü duygusuyla eğlenmeye çalışır buralarda insanlar... Bunları düşünürken çok önemli bir şeyi unuttuğumu fark ediyorum: Sahi, biraz önce barda yanıma oturan ve, **aradığımızı hep uzaklarda arıyoruz, oysa o çoğu kez yanı başımızdadır**, diyen ve sonra birden kaybolan kadın neredeydi şimdi, hangi barda, hangi sokakta, kimlerle, neler konuşuyordur? Şu an onunla konuşmaya öyle çok ihtiyaç duyuyorum ki... Onu mutlaka bulmak istiyorum... **Ayhan Işık Sokak**'tan, **Bursa Sokağı**'na geçiyorum. Lokantalara, barlara, gece kulüplere girip çıkıyorum. Onu bulamayınca giderek özlemi büyüyor içimde. Bu özlem Beyoğlu'nda kaybedilmiş birini bulmanın ne denli güç olduğu gerçeğini unutturuyor bana... Farkında olmadan travestilerin genelevlerinin bulunduğu bir sokağa giriyorum. Kara, kavruk, arzularına yenilmiş adamlar pencerelerden kendilerine laf atan travestilere utangaç gözlerle bakıyorlar. Kimi cesaret kazanmak için sokakta birkaç tur daha atmak istiyor, kimisi hiç düşünmeden evlerden birinin içine dalıyor. Beyoğlu'nda ve Cihangir'de polise karşı amansız bir yaşama mücadelesi veren travestiler şimdilik bu mücadeleyi kazanmış görünüyorlar...

Sonra **Süslü Saksı Sokağı**'ndan geçiyor, **Çağdaş Gazeteciler Derneği Lokali**'nin ön tarafa atılmış masalarından birine oturup kendime bir duble rakı söylüyorum... **Edip Cansever**'in, **"Ya alkol olmasaydı ne yapardık/ bulanık bungun akardık"**, dizeleri geliyor aklıma. Eskiden yaşam sevincini başka şeylerde değil, kendi içimde bulurdum, beynimdeki esrar yeterdi beni coşturmaya... Şimdiyse avunmak ve hayata katlanmak için ya alkole ya da birilerine ihtiyaç duruyorum durmadan. Son yıllarda neden yalnızlığa karşı direncim azaldı, diye soruyorum kendime. Oysa çok eski bile değil, üç-beş yıl önce günlerce yalnız kalır, kimseye ihtiyaç duymazdım. Sanki bir şeylerden kaçırıyormuşum, hayat önümden gelip geçiyormuş ve ben hiçbir şey yaşamıyormuşum duygusunu yaşıyorum son zamanlarda. Oysa kaçırdığım ne, onu da bilmiyorum. Yoksa kendime olan inancımı mı yitirdim? Farkında olmadan asıl olanı unutup, gündelik olana mı kendimi kaptırdım? Başkalarından farklı yaşamak ağır mı gelmeye başladı? Herkes gibi sıradan yaşamanın kolaycılığına mı kapıldım yoksa?

Keşke o kadın yanımda olsa da bunları onunla konuşsam, diyorum. Sanki dünyayla aramdaki tek duygusal bağın onun varlığı olduğunu düşünüyorum... Artık bana düşman bir bilmece gibi gelen varlığımı sorgulayışımdan bir genç kızın çığlığıyla uyanıyorum. Önümden koşarak giden bir kız, ne **olur yardım edin çantamı kaçırdılar, her şeyim içindeydi, kimliklerim, cep telefonum, cüzdanım, yardım edin ne olur, şu sokaktan kaçtı**, diye haykırıyor. Birileri kızın söylediği yöne doğru koşuyor, birkaç kişi yanına gelip çantasını çalanların nasıl tipler olduğunu soruyor. Kız yana yakıla tarif ediyor, ama nafile... Kapkaççılar **Beyoğlu**'nun arka sokaklarından çoktan **Tarlabaşı Caddesi**'ne doğru kaçmış ve izlerini kaybetmiş oluyor...

Üçerli beşerli gruplar halinde çay içip sohbet eden ve biraz önceki gasp olayını tartışan esnaftan kişilere kulak veriyorum. Hemen hepsinin ortak görüşü şu: **Beyoğlu** bazı üst düzey polisler bu kapkaççılarla ortak çalışıyor. Kapkaç çetesinin başı iki üç kişiden oluşuyor. Çoğu **Diyarbakır**'dan, **Bingöl**'den, **Ağrı**'dan gelmiş kişiler. Bunlara çalışan beş yüz altı yüz genç var. Bu gençler köyleri, evleri yakılmış ve mecburen buraya göç etmiş ailelerin çocukları. Çete başları bu polislere yüzde veriyor. Şiddet, baskı ve zorbalık tıpkı bir bumerang gibi Kürt illerinden buraya dönüyor... **Diyarbakır**'ın köylerinden birinde yapılan bir acımasızlık intikamını **Beyoğlu**'nda bir barda arkadaşlarıyla buluşup sohbet etmek isteyen tezgahtar bir kızın çantasını çalarak alıyor. Polis bunları kimlerin yaptırdığını çok iyi biliyor, ama görmezlikten geliyor, çünkü ortada dönen para miktarı çok büyük. Birileri buna dur demedikçe bu soyguların ve gasp ların giderek artacağı söyleniyor...

Bu sohbete bir ara aynı gazetede çalıştığım gazeteci bir arkadaşım karışıyor ve insan hakları savunucusu bir avukat kadının çalınan cep telefonunu, birkaç gün sonra onu iyi tanıyan ve kişiliğine büyük saygı duyan Kürt partisine **mensup** bir yetkilinin kendisine getirip; **bacım, kusura bakma, bizim çocuklar bir yanlışlık yapmış, bir daha olmaz**, diyerek iade ettiğini söylüyor...

O zaman bir kez daha anlıyorum. Burası Beyoğlu, burası Türkiye'nin bastırılmış arzu, heves, intikam ve umutlarının bastırıldığı yerden geri dönüp parçalandığı yer. Burası Beyoğlu... Burası Türkiye'nin neresinde bir haksızlık yapılırsa, gelip hakkının arandığı yer. Burası çelişkiler ülkesi... Burada kötülükler sarı bir hastalık gibi yayılır. Burada yenmek için gelmiş, ama yenilmiş ihtiraslar dolaşır...

Süslü Saksı Sokağı'ndan **Bekar Sokak**'a geçiyorum. Sokağın her tarafı lokantaların, meyhanelerin, kafelerin dışarıya koyduğu masalarla dolmuş. Yanımdan gelip geçenlere göz atıyorum. Kimse o değil... Güzel, çekici, alımlı kadınlar geçiyor yanımdan. **Beyoğlu**'nun ara sokakları ne kadar tekinsiz olursa olsun kadınlar gecenin geç saatinde korkusuz dolaşabiliyorlar yine de. Bütün sokaklar ten sularına batmış. Buralarda ruhlar susuz kalmış... Herkes, özellikle erkekler bu geceyi kurtarma telaşında; ama yarın, yarın ne olacak, kimse düşünmüyor bunu. Buralarda yarın yokmuş ve hiç olmayacakmış gibi yaşanıyor...

Tezgahını sokağın hemen köşesine kurmuş bir ciğer kebapçıyla ayak üstü söyleşmeye başlıyoruz. Urfa'lı olduğunu söylüyor. **Bittl buralar abi**, diyor. **"Buralarda insanlık kalmamış, her şey para olmuş. Namus ikl paralık... Bak şu kadınların haline, yarı çıplak dolaşıyorlar, bunların aileleri yok mu, görmezler mi bunları? Memleketimde bir iş bulsam, bir dakika durmam buralarda, hemen giderim. Yaşanacak yer değil burası..."**

Bu sırada restore edilen bir iş hanının kapısının önünde, altına serdiği mukavvaların üzerine kıvrılmış yatan üstü başı perişan, düşkün bir kadın, bizim ciğer kebapçıya; **açım, çok açım, ne olur bir lokma bir şey versen bana, ne kadar gaddar bir adamsın**, diye sesleniyor... Bizimki yüzünde neredeyse hiçbir anlam belirmeksizin işine devam ediyor. Bense şaşkınlık içinde, **kim bu kadın**, diye soruyorum. **Boş ver, ilgilenme şu orospuyla**, diyor. **"Bir ara sevgilimdi. Yemedim, yedirdim; ama ne oldu, gitti beni bir polisle aldattı. Asla affetmem onu... Bırak, acından gebersin! Burada insanlara acırsan, acınacak hale düşersin. Bitmiş buralar abi, yaşanacak yerler değil; ama gel gör ki ekmek parası işte..."**

Ciğer kebabı boğazıma tıkanıyor. İnsan olmak buralarda meğer ne kadar zormuş diye düşünüyorum. Buralarda ne arıyorum ben? Kim kimi kurtarabilir ki? Görünen hiçbir şey gerçek değil ki buralarda. Gerçek görünmeyen bir yerde, ama nerede? Ah, keşke birkaç saat önce yitirdiğim kadını tekrar bulabilsem de ona gerçeğin nerede olduğu sorsam...

cezmiersoz@leman.com.tr

• **Irak'ta işgale son ve Filistin'e özgürlük**... 27 Eylül'de Ankara'da buluşalım, gücümüzü birleştirelim... Küresel Barış ve Adalet Kampanyası... Tel: 0212 - 243 89 57

• **Cevat Heves**, Ekim'in Sesi haftası Gösteri Merkezi'ndeyim. Adres: Agahefendi Mah. Atatürk Cad. Heybeli-İzmit Tel: 0262 - 511 57 23

• Beyaz Türk Lobisi'yle ilgili tartışmaları ve gelişmeleri yeni Nokta dergisinde okuyabilirsiniz ve bu ayki Kaçak dergisinde bu tartışma devam edecektir... **Yeni Aktuel**'de yaptığım söyleşide romanı **Hasan Ali Toptaş** yanlışlıkla **Salih Toptaş** olarak çıkmıştır, özür dilerim...

• Çok yakında yeniyaz Yayınları'ndan yazarlık hayatım ve bu süreçte verdiğim mücadeleleri konu eden bir kitap çıkacak. Kitabın adı belli oldu: **Açıkta Bana Bu Işığı**...

Aksamsefasi

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

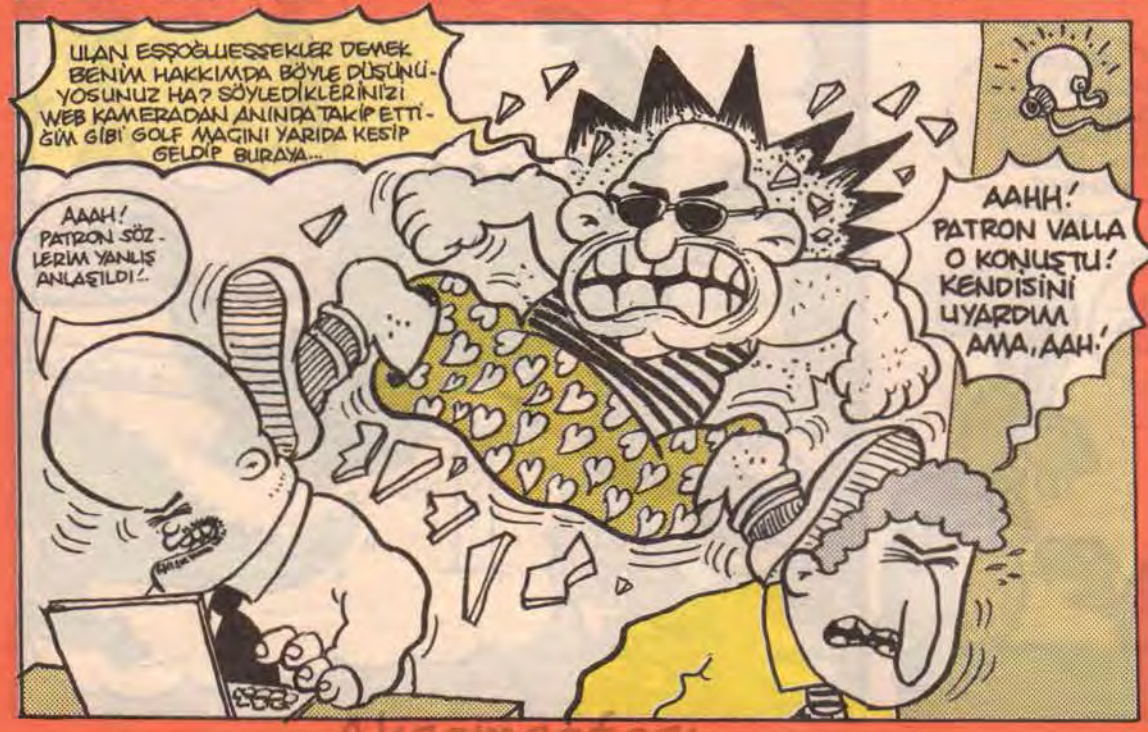

Akşamsefası

İkizler

İŞTE MAAŞLAR GELİYOR.

MADO'DA DONDURMA YİYELİM.

HAYIR BELGÜZAR, İNCİ'DE PROFİTEROL YİYELİM DAHA GÜZEL

GÜLİZAR, BEN SENİN ABLANIM, MADO'DA DONDURMA YİYİCEZ...

SEN BENDEN ONBEŞ DAKKA SONRA DOĞDUN ASIL ABLA BENİM BELGÜZAR...

HAYIR GÜLİZAR, ANNEM KARIŞTIRIYOR. BEN ABLAYIM, SÖZ PİNLE BİRAZ.

AMANDA NE SEVİMLİ İKİZLER. MİŞ BUNLAR PARALARI DA VARMIŞ.

A-AA. BU DA KİM?

BİLMEM TANIMIYORUM KI?..

GEL TANIŞALIM ÖNCEE... BEN KISACA F.D♫

YARDIM EDİN, ÇANTAMIZI ÇALIYORLAR!.. İÇİNDE EMEKLİ MAAŞIMIZ VAR YETİŞİN... İMDAAAAT!..

AY!

GİTTİ ÇANTA... GİTTİ PARALAR...

AMANIN HA ÇANTANI KAPTIII!!

AY, KAPKAÇÇI BU... BIRAK, BIRAKSANA ADAM.

PAT

AH!..

KOŞUN, BİRİSİ YAKALASIN ŞUNU... YARDIM EDİN...

HEYECAN YAPMAYIN BİZ HALLEDERİZ. KALK GÜLİZAR.

?

BURALARDA BİR YERDE OLACAKTI... HAH YAN GÖZDEYMİŞ, BULDUM...

VER BANA, VER ÇABUK.

ÇEKİL YOLUMDAN.

AYI!..

HIMM... KODLARI GİRELİM 3-7-9 SONRA (+)'YA BAS... SONRA...

NERDE LAN BU PARALAR... AHA BULDUM VALLA, İYİ İŞTİ...

BAK

ÇIT

SONRA DÜĞMEYE BAS... BAŞIYORUM.

BASTIM.

GÜM

BİR DE ÖZEL HAREKATÇIYA KIZ VERİLMEZ DİYORDUN. BAK NE KADAR İŞE YARAR ŞEYLER ÖĞRENDİK DAMATTAN...

ÖZEL HAREKAT DEYİNCE AKLIMA GELDİ MADO'DA DONDURMA YİYEMEYİZ. GEÇEN SEFER FİŞ VERMEDİLER DİYE ÇIKARKEN MASANIN ALTINA C4 YAPIŞTIRMIŞTIK... MECBUREN İNCİ'DE PROFİTEROL YİYECEĞİZ GÜLİZAR...

Aksamsetasi

KOZALAK HÜMİNZARARLISI

yazan: ÇAĞÇAĞ

Bu yıldı bianel konusu Şiirsel Adalet... İstanbul'un enfes mekanlarında, birbirinden heyecan verici eserler.. aradanlık bataklığında boğulmakta olanlara bir ölçüde nefes açıcı sprey gibi.. Gezile görüle... Çağçağ

Bayağılık ve Görüntü Taksim Anıtı çevresinden ayrıen..

Feyzi Coşalan feyzi@leman.com.tr

yeniHarman

yeniHarman'da bu hafta

Yazar ve yayıncı Adnan Özer; Edebiyat lobisini yeni Harman'da sarsıyor.

Edebiyat lobisine ilk kurşunu atan yazar Cezmi Ersöz'ün bombardımanı orbalığı birbirine katacak: "Bunlar popüler kültür pompacıları!"

KKTC'de tarihi seçimler yaklaşırken TKP eski başkanı, Kıbrıslı Muhalif, Yurtsever Birlik Hareketi (YBH)lideri Alpay Durduran Türkiye basınında ilk kez yeni Harman'a konuştu..

Şafak Türküsü; Etiyopya çöllerinde "Sınır Tanımayan Doktorlar" örgütünün paraları nasıl çalındı...Serap Öztürk yazdı....

8. İstanbul Bianeli'nde "Eksik Olan" ne? Alternatif Bienal yeniHarman'da

Mihri Belli, Yalçın Küçük, Eflatun Nuri, Dr. Harmonn Aleks, Tuncay Akgün, Kaan Ertem, Vedat Özdemiroğlu, Kerem Şenel, Barış Mullu, Yudum Şaşmaz, Hakan G., Sefer Selvi, Fatih Kaan, Özge Turgul, Sezyum ve Kutlu Esendemir yeni Harman'da...

yeniHarman'ın "Edebiyatta lobi faaliyetleri" dosyası ilgiyi dumanı birbirine kattı .. LeMan yazan Cezmi Ersöz'ün zehir zemberek mulakatı, yazar Zeki Coşkun'un lobi yazarlarının yaldızlarını döktüğü ifadeleri ve yine LeMan yazan Nihat Genç'in edebiyat dünyasını yerinden oynatan açıklamalarının yer aldığı yeniHarman, gördüğü yoğun talep üzerine

bir hafta daha gazete bayilerinde

Akşamsefası

OYUN

Nihat Genç

(Doğu Konferansı heyetiyle, Tuncay Akgün ve ben İran'a gidiyoruz, yazımı bir çırpıda yazayım, dönüşte ödeşiriz. Gördüğümüz her AKP milletvekiline üç aydır yalvar yakar kulis yapıyoruz. Sonunda korktuğumuz başımıza gelmedi, AKP iktidarı ve Türkiye Devleti BM kararı olmadan Irak'a girmeme görüşünde birleşti. Sevincimiz sonsuz.)

Antropoloji kitaplarını okudukça götümle gülüyorum. Üstüne bir de bu kitapların ideolojisiyle hazırlanmış Discovery Channel ve benzerlerini izledikçe, babının, tarih, kültür, doğa, evrim hakkındaki ideolojik tezlerini alaya almaktan kendimi alıkoyamıyorum. Dünyamız, Avrupa merkezli bir ideoloji işgalinde. Batıdan gelen her bilim kitabı, Avrupa'yı dünyanın merkezine koyuyor. Sosyoloji, tarih, psikoloji, kültür, kitabın ilk yüz sayfası, yani, tarihçe bölümü, size kısa bir Avrupa özeti verecek, dünyanın diğer kısmını görmezden gelecek. Aklınıza hangi kavram, konu geliyorsa, bu kitaplar, Avrupa'daki gelişimin tarihini özetleyecek. Yani, alçak dağların hepsini onlar yaratmış. Oysa, Okyanus ortasındaki ıssız, kimsesiz adaları dahi nükleer denemeleriyle yokeden onlar. Nereden başlasak. İskender Hindistan'a kadar ordularıyla girince, büyük kahraman, büyük fatih, yanında felsefe hocaları, büyük bilge gibi ballı ballı anlatılır. Atilla'nın Roma'nın, Paris'in kapılarına dayanmasını ise Ortaasyalı çapulcuların istilasıyla açıklarlar. En hava attıkları konudan girelim, insan haklarından. Tam, altı-yedi asır kadınları yaktılar. Cadı adı altında yüzlerce yıl kadınların şeytan olduğuna inandılar. Nerde kadın görseler kazıklardan, işkencelerden geçirip, ateşe attılar. Yeryüzünün hiçbir kültüründe ilker, uygar, dağbaşı, şehir, kadınlar Avrupa kıtasında maruz kaldıkları vahşetle, soykırımla karşı karşıya kalmadı. Cadılık, neden Anadolu'da hiç yok. Diğer kültürlerde hiç yok. Cadılar, hıristiyanlığa karşı komplo düzenlemiş yaratıklar olarak görülüp biteviye öldürüldü.

Kadın düşmanlığının hemen ardından yüzlerce yıl yahudi düşmanlığı yine Avrupa kültürünün eseri. Sürüldüler, kovuldular, insan yerine konulmadılar, bir milyon, beş milyon, siz deyin on milyon yahudi gaz odalarında yakıldı, sürüldü, öldürüldü. Dünyanın, ilkel, uygar, dağbaşı, şehir başka hiçbir yerinde yahudiler "öldürülecek şeytanlar" gibi görülmedi. Ne Çin'de ne Anadolu'da ne Hint'te yahudiler öldürülmedi. Dünyaya yahudi düşmanlığını öğreten Avrupa kıtasıdır. Labaratuvarlarında biyolojik ve kimyasal savaşları üretip üstelik bu kıyamet savaşlarını popüler hale getirdiler, yani her sıradan insan tek başına bir kimyasal savaş başlatabilir hale geldi, örnek şarbon!..

Despotizm, faşizm, nazizm gibi sert asker saltanatının doğurduğu Bonapartizm örnekleri batıda doğdu, Avrupa kıtasında. Despot devletleri, asker devletleri dünya, Avrupa'yla öğrendi. Irk teorisini icad edip dünyaya öğreten Avrupalılar'dır. Kadınları, kızıldenileri, diğer kültürleri, Afrika'yı, yahudileri, çingeneleri öldürüp yoketmeleri yetmedi, bir de, bu soysuz kültürlerini bize "üstün ırk, üstün kültür" diye yutturmaya çalıştılar. 18. ve 19. yüzyılda Afrika, Asya'yı yağmalamaya, yakmaya, yoketmeye kalkışan Avrupalılar, bunun fikir teorisini de filozoflarına yaptırttılar. Onlar ilkeldi, kendileri uygar. Sosyal darvinizmi icad ettiler: Evrim teorilerini siyasete, felsefeye döktüler, azgelişkin yapılar yaşam şansı bulamaz, doğayı ve tarihi çok gelişkin yapılar, hücreler, bitkiler, uygarlar geliştirir. Az gelişmiş dediklerı yapıların da öldürülmesinde bir mahsur yoktur. Bugün dünyanın en mutsuz çingeneleri Avrupa kıtasındadır. Yan göçer ya da evsiz çingeneler konusunda Avrupa Parlamentosu henüz hakkaniyetli bir karar veremiyor. Dünyanın diğer kıtalarındaki çingeneler, hür, özgür, kültürlerince yaşayıp gidiyor. Kızılderililer'i tamamen tarihten, coğrafyadan kazıdılar. Yetmedi. Bugün Amerika'da oyların yüzde kırkına yakınını oluşturan büyük muhafiz gruplardan hiçbiri halen Amerika'nın dünyaca ünlü kanallarında tek haber dahi geçmez, yine yok sayılırlar. Problem akıllarını sakladıkları yerde, teknikte. Irak'ta başımızdan aşağı nükleer bomba atmalarına gerek yoktu, buuum deselerdi, insanız, biz yine korkardık.

Daha derine inelim. Hani, yazıyı, ateşi biz bulduk diyecekler, dilleri varmıyor, fazla mı ayıp olur, diyorlar. Ateşe, yazıya sahip çıkmasalar da, yazı ve ateş dışında, teknolojinin ve evrimin ve kültürün tüm sıçramalarına sahip çıkıyorlar. Antropoloji kitaplarını da çoktan inşasına taş şebeklerden, Homo Sapiensler'den başladı ve Bush'la sona erdi. Hani biz şebekten, maymundan geldik diyoruz ya, işte ilk defa ayakta düz durmayı Avrupalılar öğrenmiş. Yani, ayakta ilk düz durup iki ayağı üzerinde yürüyenlerin Avrupa kıtasında yaşadığını söylüyorlar.

Daha ileri gidiyorlar, tekniğin başı sayılan, hatta aklın başı sayılan şu taş teknolojisini önce Avrupa kıtasında biz başlattık, diyorlar. Önce el baltası gibi taşlan, ucu yontulmuş sivri, bıçaksı taşlan Avrupalılar yapmış. Taşı, yonganlarından temizleyip ilk defa ok diye onlar kullanmış. Hatta, vurmalı çalgılar yapmışlar, yani, hazır bu kadar bilinmeyen derinliklere inince, hayvanların kaval kemiklerini, boynuzlarını kaval, flüt gibi kullanan onlar, müziği de icad eden onlar.

Discovery Channel ve yazdıkları antropoloji kitaplarının ideolojisi değil sadece bu, bilim dediğimiz işte bu fikirler. Bir örnek. Onlarca bilim adamı aylarca çalışıp tüm dünyada gösterime giren çok iddialı bir belgesel yapıyorlar. Güya ilkel insanları, evrimlerini, yani, Homo Sapiensleri anlatıyorlar. Önce şunu söyleyeyim. Sözbirliği etmişcesine bütün antropologlar insan beyninin ok, bıçak yontarak geliştiğinde hem fikir. Şu anda dünyada insan beynini okların, bıçakların yontulması ve kullanılmasıyla geliştiğine bütün bilimadamları inanıyor. Neyse. Belgeselde, ilkel günleri film olarak canlandırıp evrimleri safha safha anlatıyorlar. Afrikalı tarih öncesi insanların hayatı anlatılır. Film şöyle biter. Bizim Afrikalılar, hayvan mayvan avlıyor ama, sataklar, ne ok biliyor, ne silah, ne av.. Tabi bunları bilmeyince açlıktan kırılıp göçe başlıyorlar. Ne yapacaklar, Avrupa'ya doğru yola çıkıyorlar. Ve Avrupa kıtasına gelince bir hayvan görüp hakliyorlar. Aman Allahım ne görsünler. Avladıkları hayvanın üstünde o güne kadar görmedikleri ustaca oyulmuş taş bıçaklar, oklar.. Afrikalılar bu okları görünce hayrete ve paniğe düşüyor, hemen okları kutsal, tanrısal anlamlı olarak topluyor, bunlara totem gibi tapınıyor. Hayvanın üstünden bu ilk defa gördükleri okları çıkartıp koyunlarında saklıyorlar. O okları Avrupalılar yapmış yani. Yani o gün bugün onlar efendi, en zeki, en kültürlü, o gün bugün, biz onların oklarına, TV'lerine, arabalarına hayran, az gelişmişler...

Nerden devam etsek. Heredot'un tarihinde, eski Yunan'ın bu büyük yazılı mirasına baktığımızda, kendilerine "uygar", dışardan gelenlere "barbar" diye "barbar" kelimesini ilk kullanan onlar. Barbarlık kelimesini ilk defa Persler için kullandılar, sonra biz Türkler için. Hadi biz ortaasya'dan geldik, uzaktık, anlayamadılar. Ama Persler'e barbar demeleri gülünç. Bugün İran'da, M.Ö. beş-altıncı yüzyıllara dair kaya rölyefleri ortada, bu rölyeflerde Pers kralı ünlü Dara'nın hizmetçileri, sarayı, teşrifatı, zenginliği, şiiri, Makedonya'ya, Mısır'a, Hindistan'a kadar sınırları, kültürü ortada. Daha bitmedi. Heredot'un tarihinde, komşu kavimlere durmaksızın saldıran onlar, ama bu saldıranlar "fatih, kahraman" oluyor, bir de komşu kavimlerin ruh haline bakalım, kocaları Yunanlılar tarafından öldürülen kadınlar Yunanlı kahraman savaşçılara çılgınca koşmuş, koynuna almış... Bu palavrayı bugün dahi sürdürüyorlar, CNN'de verdiler, Iraklı bir kızın Amerikalı askere aşkını, ayrıntılı öyküsüyle...

Velhasıl tarih öncesi çağların, karanlık çağların rönesansı kabul edilen üst paleolotik çağı da, Aydınlanma çağı gibi inşa eden onlar. Tüm rönesanslar onların. Tüm teknolojiler onların. Müzikler, kültürler, uygarlıklar, hepsi onların. Tabi bize de onların bokunu yemek düşüyor, yani çöplerini... Nükleer çöplerini getirip, gizlice denizlerimize atıp kaçıyorlar...

Bilimi biz icad ettik, diyorlar. Bilimin icadına tarih olarak da Rönesans'ı, Aydınlanma çağını gösteriyorlar. Çünkü, maddenin yasalarını ilk ortaya koyan, formüle eden, biziz diyorlar. Tabii bilimi icad eden onlar olunca, bizleri de büyü çağında kabul ediyor. Büyü, bilimin düşmanı. Avrupa kıtası dışında yaşayanlar, büyüyle, saçma sapan düşüncelerle uğraşan insanlar olarak görüldü, yüzlerce yıl. İşte o kahraman bahlılar büyüye son verip bilimi kurdular. Ancak, şimdi tarhşmalar değişti. Çünkü, büyünün gerçek bilim, bilimlerin bilimi olduğu ortaya çıktı. Batı bilimi, eşyanın, maddenin sır-

Devamı 15. Sayfada

Aksam Servisi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

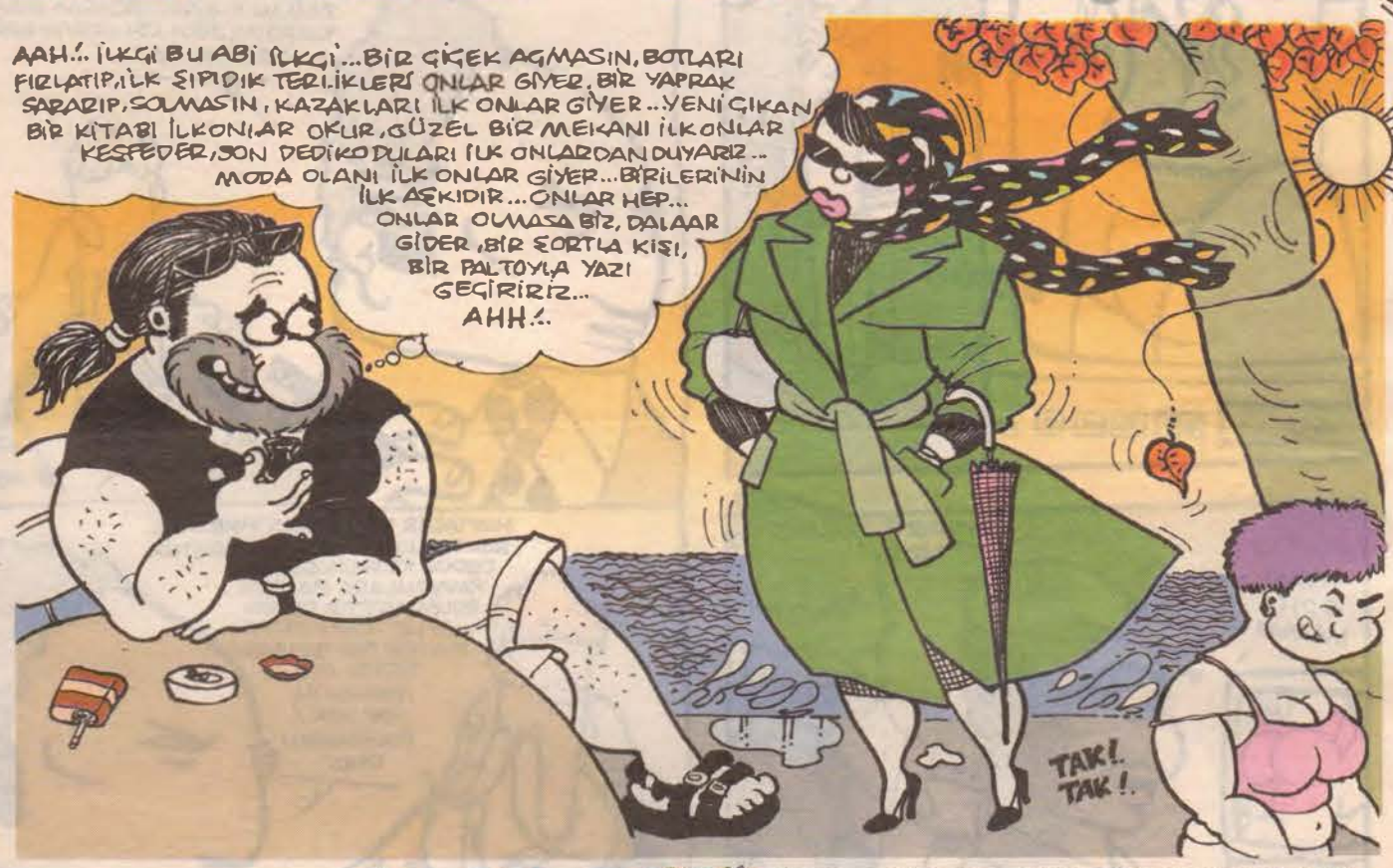

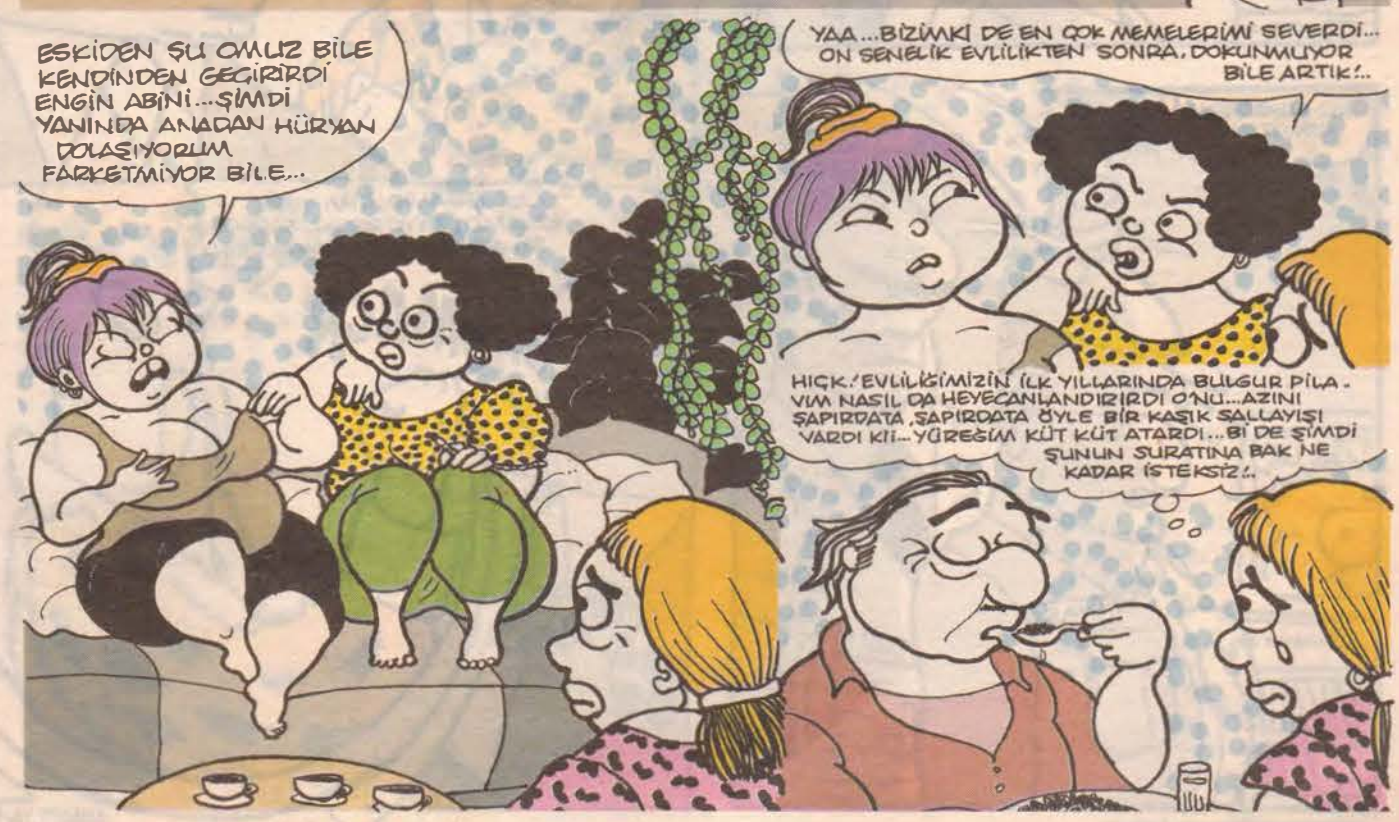

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

BİR TV REKLAMI

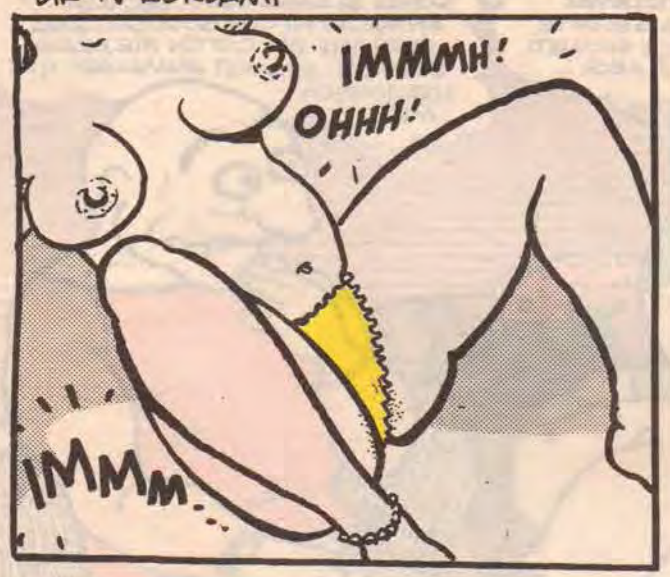

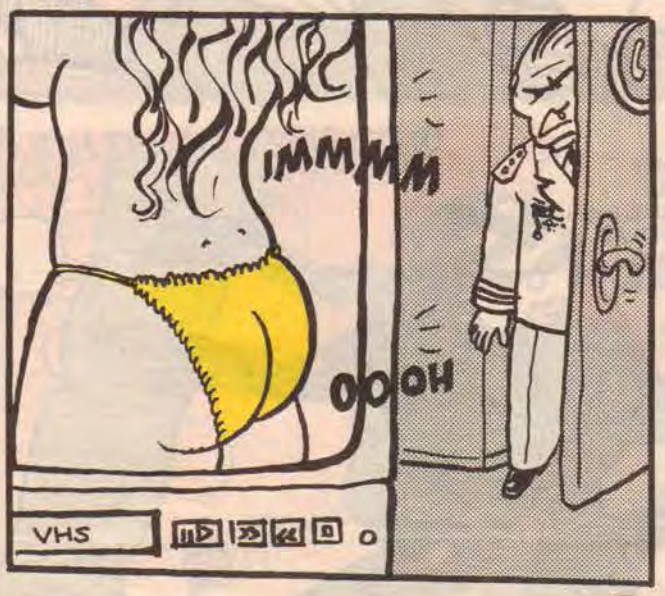

TABİATIN UNSURU MUHTEŞEM BEY...

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİNEDİN

Tülün ardından, dışandaki trafiğe baktım. Arabalar çok yavaş ilerliyor; şu gereksiz tramvay yolu inşaatı yüzünden. Bazen de dakikalarca duruyorlar; o zaman, içindeki insanları izleme fırsatım oluyor. Tülün beni gizlediğini sanıyorum. Fakat onları görüyorsam, onlar da.. Böyle bir doğa yasası mevcut ya; gördüğün şey tarafından, sen de görülebilirsin. Yalnız şimdi, bir de tül var arada. Çok acayip bi dekorasyon eşyası şu tüller! Üzerindeki minicik boşluklardan bir tanesi bile, koca caddeyi gösterebilir. Dışandan bakılınca ise, boşluklar sıklaşmakta. Mesafeyle ilgili bi durum yani. Camın kenarındaki masada oturuyorum.. İki katlı bir otobüs durdu dışarıda. İkinci katındaki yolcuları, camın tül bulunmayan üst kısmından, daha çıplak görebildim. Yolcuların çoğu, yorgun gibi. Bazıları cama başlarını yaslamış, uyukluyor. Çok fazla da seyredemedim zaten, ayıp. Baktığım kişi, birden uyansa ve Brolölööh! diye, ağzıyla eliyle tuhaf hareketler yapsa bana?! Uzak mesafeden, rahat davranabiliyor insan! Vapurda kenarda otururken, turist taşıyan tekneler geçer ilerden. El sallar turistler bazen bu tarafa. Bi kere karşılık verdim, el salladım ben de. Ve bir kez de, karanlıkta yapmıştım bunu. Haydarpaşa Garı'nın önünden geçiyordu vapur. Bi adam silueti, elini kaldırdı, salladı. O gün neşeliydim ve karşılık verdim; fakat hafif el mi sallamıştı, başka bi hareket mi çekmişti, bi türlü emin olamadım sonra! Belki kaptanın bi arkadaşıydı, ben de salak gibi.. Her neyse, bunlar istisnai durumlar elbet. Önüme her çıkana maymun gibi karşılık verecek değilim.. Bir yanıt isteniyorsa ancak. Kafe sahibinin yaptığı şekilde: Yüzüme baktı, "nasıl?" dercesine. Müziği değiştirmişti. Gülümseyip kafamı salladım, "nefis" dercesine.. Bethovin'ın, Ay ışığı senfonisiymiş. Klasik müziği severim, ama senfoni isimlerini henüz aklımda tutamıyorum. Ay ışığı senfonisi, üç bölümden oluşuyor. Birinci kısım tanıdık, duyunca hatırlanıyor. Gayet romantik bişiy. İkinci bölümü, hiç dinlememiştim sanki. Tempo yükseliyor orada.. Üçüncü bölümü de bekler, kalkarım sonra diye düşündüm. Biraz yürümeli yine.. Arasıra buraya uğruyor, bir kahve içip klasik müzik dinliyorum. Sakin bir yer. Hatta çok sakin, ıssız! Kimse olmuyor bazen ben gittiğimde. İnsanlar bu tür müziği pek sevmiyor demek ki. Belki dekorasyonda da biraz değişikliğe ihtiyaç var. Şu durumuyla, bana fazlasıyla yetiyor ama sonuçta. İstediğim şey kahvemi içmek, biraz müzik, ve sonra sokağa çıkmak.. "Ne kadar çok mersedes var, dikkatini çekti mi?" diye sordu kafe sahibi.. "Evet," dedim.. Sokaktaki arabaların çoğu pahalı modellerdi ve onların yansı da mersedesti. "İnsanlarda para var," dedi.. "Hepsinde değil," dedim. "İhracat ithalat, borsacı menajer, bankacı reklamcı, halkla ilişkiler müdürü falan!? Şu adam, Ay ışığını bestelerken, o dönemde böyle abuk sabuk meslekler yoktu herhalde.." Dolayısıyla, o şanslı mıydı? Bunca pislik görmediği için. Ama o da başka pisliklere rastlamış olmalı. Çünkü yapamazdı; böyle bir coşkuyu ve gerilimi yakalayamazdı başka türlü! Bi sıkıntının, bir derdin peşinden geliyordu bu coşku anları, hattâ tam o sırada!.

Üçüncü bölüm başlamıştı.. Sokağın köşesindeki, büyük bez afişe baktım. Rüzgarda sallanıyor ağır ağır. Ne yazdığını okuyamadım. Yalnızca salınması hoşuma gidiyordu zaten. Arasıra da, karşı binaya bakıyorum. En üst katın penceresi açık. Kirli bir perde dalgalanıyor. Kenarda, tuhaf bir yerde ise, arkası nereye denk geliyorsa, dışarı ağzını çıkarmış küçük bir boru var. Şanıl şanıl su dökülüyor aşağıya. Binanın sıvası eskimiş; kirli, gri bir renk. Ve ıslaklık.. Yani?. Güzel bir müzik dinlerken meselâ, neden her türlü eskilik ve yıpranmışlık, aptalca bir bez afiş bile insana güzel görünüyor diye düşündüm. Böyle düşününce de, o anda tüm pisliği, belayı bi anlığına üzerime çekmiş oldum! Çiviyle küçük bir delik açıp kafama, içeri sızmalarına müsade etmiştim. O yüzden, hemen bir cevap yetiştirmedim. Güzel işte dedim, ne hissediyorsan öyle. Aptalca, zehirli fikirlerini sonraya sakla. Şurda keyif çat biraz be adam. Çıkarsın sonra dışarı, mızmızlanırsın istediğin kadar.. Sızlanmayı, bazen iyi beceriyorum gerçekten. Anaanem, sürekli sızlanırdı, "ah bacağım, ah şu romatizmam, ölücem," derdi gece boyu. Yıllarca beraber yattık yanyana. Her gece inlerini, sayıklamalarını dinledim. Gene de sokuldum koynuna, yaşlı bedenine. Onun acısı dindiğinde, uyudum ben de.. Sızlanmanın, püf noktalarını keşfettim sonra! Bir kere, yalnız kalmak gerekiyordu, sağlam bir sızlanma eylemi için. Böylece kimseyi rahatsız etmeden istediğiniz kadar oflayıp puflayabilirsiniz. Ve asla bir avuntu çabası yok burada! Çünkü, sahici bir sızlanmadan bahsediyorum: Aaağ, ne olucak benim durumum, aptalım, yetersizim, güçsüzüm, zavallıyım, çaresizim! Bunlar, yalnızca ana başlık konuları. Kabaca, bire bir tekrar edilmeycekler elbet. O büyük soyut parçalar, küçük küfürler ve şikayetlere bölünüp, düzgünce sızlanılacak!. Ve gariptir, avuntu, her zaman bir köşede, pusuda bekler! İnsan, kendine isteyerek zarar veremez çünkü. Sızlanma yeterince sürdüğünde, avuntu'nun, gölgesi bile olsa üzerimize düşüyor. Ufacık bir yorgan gibi azıcık örtse yeter. Sabaha kadar titretirse de, kış açıkta yatmaktan iyidir.. Ve çoğu zaman da, işte böyle olur zaten! Sızlandığımı düşünürken, aa bi bakmışım, bayaa akıllı laflar ediyorum hani. Avuntu bu kez, kendi içinden araya girer. Demek ki, sağlıklı düşünceyim, istemel olan! İnsanın, hiçbirşeyi yoksa bile, düşünceleri, duyguları vardır. Onu bari mutlaka korumalıyım ki, sonra peşinden küçük bir fikir oluşsun, ardından ufak bi hareket, ve sonuç!. İçimizden geçenleri (düşündüklerimizi) bile inkar edip, korumazsak, ofi, bu kadarı insafsızlık işte. Başlangıç noktası o kısımdır çünkü!.. Peki bu arada, umutsuzluk? Ona da birşey demeli. Umutsuzluk, kişisel bi kavramdır. Bazı hesaplamalar yapılacaksa eğer, her zaman için daha sağlam bir yöntem: ihtimaller ve olasılıklar vardır. Fazla kişisel düşünce, insanın kafayı sıyırmasına yol açabilir. Dışlayabilirken, her vakit de bizi içine kabilecek, sürüp giden bir yaşam akıyor etrafımızda. Neler olacağını, asla önceden bilemiyecez! Pek teselli verici değil ama, tutunulacak sağlam bir gerçeklik'tir gene de. Bu bilgi durur bi kenarda, biz gene eski sızlanmalarımıza devam ederiz. Birazdan, küçük bir gösteri sunabilirim belki. Önce, ne şanssız adamsın lan diye başlarım! Müthiş sızlanma başlangıçlarından biridir! Çünkü şans ne, kim şanslı, hepsi birbirine karışır oracıkta! Sonra, acımazsam hiç kendime, 'güçsüzsün sen' derim! İstediklerini yapabilecek gücün yok. Bişeyler var sanıyorsun ama, eeh, fasa fiso! Böylece, neredeyse dibe vurmak üzereyken.. "sızlandığımı" farkederim?. Yani, benim, yapabildiğim birşeydir bu! Sızlanabiliyorsan eğer, şunu da yapabilirsin, bunu da yapabilirsin; ve önümde birdenbire açılan yolu görürüm. Biraz tuhaf belki ama, karşılaştığım şey sahiden budur işte. Yapabilmek. Yaptığını farketmek, 'Bilinç' denen o mükemmel yardımcı! Neysem, o kadarının farkına varmak..

Ay ışığı senfonisinin üçüncü ve son bölümü de bittiğinde, ayağa kalkıp, borcumu sordum.. Dinlenmiş sayılırdım bayaa. Dinç, taze bir ruhla çıktım dışarıya.. Ve vakit kaybetmeden, "hayat ne zor yahu! istediklerimin çoğu olmıycak galba!" şeklindeki klasik bir sızlanmayla başladım hemen.. Hiç de inandırıcı gelmemişti fakat! Olmamıştı bu kez.. Evet, hayatın zorluğunu, pisliğini falan gene hissediyordum da, ağız tadıyla şöyle sızlanamadıktan sonra!. Eh, öyleyse mutlu oluyum bari dedim. Biraz mutlu oldum. Derken, çok saçma, tekrar sızlandım: "Sen mutluluğu hak etmiyosun oğlum" şeklinde.. Hadi lan! Bu kadarını da kimse yemez artık.. Uzakta, havuzun karanlığında, ilkokulun köşesi kadar bir mesafede, avuntu'yu görüyordum!. O kadar sıcak ve hoşgörülü ki, ne şekilde saçmalasam sadece gülümsüyor.

nın merak ederek büyüdü, bunu "büyülerden" öğrenmiş olamaz mı? Bugün, büyüyü neden küçümsediğimizin aptallığını yaşıyoruz. Büyü, geçmiş, eski kültürlerin bilimiydi. Bugün dahi birçok büyünün sırları keşfedilemedi. Basitçe özetleyelim, diyelim, nazar, manyetik sınırları henüz keşfedildi. Ve diyelim değişik yüzlerce maddenin, taşın, insan ve doğa üzerindeki etkisi. Bu sizde şöyle bir fikir yaratmaz mı, bu taşın içinde ne var, bundaki sır, çekicilik, koruyuculuk, özellik nedir, bu merak, bu maddenin içini kurcalamak düşüncesi, az birşey mi? Bugün bu taşların manyetik güçleri çoktan anlaşıldı, bir büyü değil, eski çağların büyük bilimi olduğu ortaya çıktı. Daha basit söyleyelim, bulutların geleceği, yağmur yağacağını siyatiklerden öğrenen insanı kehanetçi, palavracı diye suçlayabilir miyiz? O halde, annemin gözüm sağırdı mektup gelecek demesi, her defasında da mektup gelmesinin nedenleri bir zaman sonra anlaşılacak. Yani, bilim yapbm diye gerinme. Ne büyüleri vardı insanların, kavimlerin, kültürlerin, hala sırrına vakıf değiliz. Tüm insanlığın ortak kültürüdür bu, bir saat ve zamandan sonra bunu ayırıp, kardeşim bak, biz başlattık bunu demek, Avrupa merkezli kültürün ideolojisi. Şöyle demek daha bilimsel olmaz mı, bu kültür tüm insanlığın mirası!..

Mesela, avcı-toplayıcılar, ormanlarda bitkilerle yaşayıp geçinen kavimlerin bilimi yok muydu? Teknolojileri geri miydi? Bugün yüzlercesinin sırrı kaybolmuş bulamıyoruz, ama tüm bp alanına sırayet edeceği artık kesin, ileriki çağların tıbbı olacağı kesin Lokman Hekim'e ne buyurursunuz. Bu avcı-toplayıcıların hangi bitkileri, nasıl, ne için kullandıklarını bugün biliyoruz. Bitkilerin kökenlerindeki bu kadar esrarengiz bilgilere, şifalara, sırlara sahipti yerliler. Şüphesiz bu bilgileri nesilden nesile aktarmış, yaşamlarını, hastalıklarını iyileştirmiş, yani, kötülükleri defetmişler..

Bab, ikibin yıldır şarapla yatıp şarap kültürüyle kalkıyordu, sosyal hayatları bir nevi şarapla kuruluyordu, ne oldu, otuz yıl geçmedi, Avrupa kıtası esrarın, maruananın gücü karşısında pes etti. Akupunkturdan hiç söz etmeyelim. Değil başka tür bir tedavi yöntemi, bambaşka, apayrı bir bilimin öncüsü.

İzliyorsunuz Discovery Channel'i, bize beyaz ayıları anlatıyor. Ayı, soğuk buzlu sulara girip çıkıyor. Aman Allahım o da ne, hemen ideoloji ve beyin yıkamaya dalmışlar. Şunu özetliyorlar: Ayıları bu hâliyle bıraksak hepsi ölür. İşte yanımızda getirdiğimiz şınngalar, haplar, buz deliciler, yani üstün teknolojimiz olmazsa, asla yaşayamayacaklar, soylan tükenecekmiş. Uçsuz bucaksız deryalann altında balıklara bir huzur vermediler.. Çevrecilik anlayışları bu. Çevre kanalları durmaksızın önce hayvanların hüzünlü hikayelerini, yani, soylarının karşılaşbklan felaketleri anlatıyor. Zaten, teknolojiye sahip olmayan her kültür, onlar için acıklı. Sonra, mucizevi babının teknolojisi, Malkoçoğlu gibi gelip onları buzlu denizlerden kurtarıyor. Sonra, gidiyoruz Afrika'nın taa ortasına. Bakıyoruz, filler ağlıyor. Kameralar fillerin gözyaşlarına odaklanıyor ve fonda hüzünlü bir "klasik batı müziğinden" parça çalıyor... Niyemiş. Ortam kötü. Soylan tükeniyor. Ne yapacağız, batının teknolojisiyle bu ağlayan fillere mutlu onnanlar yapacağız, aşılar vuracağız. Afrika milyonlarca yıl meyve ağaçlarının altında mutlulukla yaşadı, ta ki Avrupalılarla karşılaşıncaya kadar. Elli yıldır Afrika'da açlık, hastalık, felaketler... Objektifler, ilaçlar, haplar, şınngalar, helikopterler, hepsi sırayla dizilip fillerin etrafında havadan karadan çekimler... Fillerin kurtarıyorlar. Ağlayan fillerin başı üstünde dönüp dönüp teknolojilerliyle mutluluk getiriyorlar...

İyi de senin Kuzey Kutbu'nda işin ne? Onu da öğreniyoruz. Petrol anyorlar. Buz dağlarını parçalıyor, issız ve masum denizlerin göbeğine milyon ton ağırlığında dev gökdelenlerden daha büyük platformlar inşa ediyorlar. İnsan aklının almayacağı binlerce çirkin deney yapıyorlar. Tüm kutupları, çevresini, doğasını, hayvanları kobay diye kullanıyorlar. Ama, bizlere, tam tersini inandırmaya çalışıyorlar. Çevreyi kurtanyoruz.

Çevre kanalları sayesinde öğreniyoruz ki, batının teknolojisi olmasaydı, bugün dünyada insan ve hayvan soyunun yaşamasına imkan yoktu. Çevre kanalı değil, "teknoloji tanıtım, reklam kanalı"..

İşte nükleer silahlar. Nükleer santraller. Avrupa kıtasında yaşayan her yurttaş nükleer santraller sayesinde elektriğini nerdeyse bedava kullanır. Ama İran yaparsa, olmaz, onlar vahşi, barbar, şeytan, hemen bildirilmesi gereken terörist islamcı olur. Avrupa kıtasında ise, dünyayı yüzbin defa yokedecek nükleer santraller. Ama, çevre kanalı yine iş başında, çünkü, öyle titiz, öyle bakımlı, öyle dikkatliler ki, hiç ama hiçbir sorun olmadığını bize anlatıyor.

Kültürlerini, nükleer bombalarla ayakta tutuyorlar, siyaset bilimleri bu, uygarlıklarını nükeer bombalarla yaşatıyorlar, insanlıktan, ahlaktan ve ideolojileri bu.

Ve bu nükleer bombalar, batı dışı toplumların başına düşerken yaptıkları tek şey, son derece gelişmiş objektif ve kameralarla bu bomba görüntülerini yakalayıp, sıcacık kanepelerine uzanmış batılı siyaset ve bilimadamlarına göisel şovlar düzenlemek.

Kendi ürettiği herşey değerli, pahalı, bir numara. Diyelim, fıstık üretiyor, cips üretiyor, bir küçük paketi, reklam, reklam, yine reklam, iki dolara satar. Diyelim, insan beslenmesi için bir mucize olan muz, besin olarak en büyüfü zenginlikteki muzları Afrika'dan bedava getirip Avrupa'da beleşten dağıtır, buna da halkıma sosyal hizmetle bulundum, der.

II. Dünya Savaşı'ndan beri, Almanya, Güney Kore, Japonya, bu üç ülke de siyasi olarak Amerika'nın egemenliğinde. Ve Amerika bu üç ülkeye de inanılmaz krediler, imkanlar açtı, pazarlar, kotalar, inanılmaz. Ve elli yıl yatıp kalkıp bize dayattılar. bakın onlar nasıl kalkınmış. Ulan puşt. Onların askeri var mı? Köle ülkeler başka ne yapacak... Oturup, robotmuş, teypmiş, telefon mu uğraşacak. Ve işte Almanya, Amerika'nın bu onursuz esirliğinden kurtulmak için kalktı Fransa'yla birleşiyor. Koca Bosna, koca Irak kan gölüne döndü, o büyük siyasetler, kurumlara ne oldu, seyrettiler. Şu bizim ekonomisi berbat, hırsızların elindeki Türkiye, imkanları zayıf, zavallı Türkiye, kalktı Amerikan askerlerini Güneydoğu'dan kovdu... Hangisi kovabilirdi, kim kovdu?

Kalkmışlar bizim kurbanımızla, kokorecimizle uğraşırlar, ya şu İspanyollar'ın boğaları.. Kılıç darbeleriyle öldürülmesi. Öldürmenin estetiğini, zevkini çıkarmaları. Boğayı öldürürken topluca zevkin doruğunda onbinlerce insanın galeyana gelmesi. Avrupa parlamentosu yasaklayamadı, işte. Aynı parlamento, Ruslar'ın Çeçen işgaline, Ermeniler'in Azeibaycan işgaline ses çıkarmadı...

Dört-beş yaşında aklı, şuuru, muhakemesi, dili olmayan bebek ve çocuklara, acımasızca, reklam üstüne reklam, beyinlerini, resimle, imgeyle tekrar tekrar sözlerle şartlandırıp, mallarını, savunmasız, korumasız, bilinçlenmemiş bu çocuklara satmak, onların buluşu değil mi? Bir, günahbr, diyen, bir, acıyan var mı? Tam tersine, çocukları kandırdık, malımızı sattık, reklamımız çok etkili oldu diye reklam şirketlerini ve grafikerlerini, yazarlarını, toplumun büyük dehaları, kahramanları diye onurlandırdılar!

Ne yapmış bu büyük sanatçılar, çocukları, bisküvi, sakız, çikolota, araba, oyun gibi malları satmak için kandırmışlar!. Bu insanlara büyük sanatçı ödüllerini veren onlar değil mi? Bab uygarlığının düzeni bu.

Bunun neresinde eşitlik, adalet, ahlak var. Bugün başta Independent. Guardian gibi bağımsız gazetelerin dahi yaşama şansı kalmadı. Mutlaka bu köpek reklamcıların emrine girmek, reklamlarını yayınlamak zorundalar. Ve bu reklam kitlesinin zekasına uygun, ucuz, sabun köpüğü, bomboş gazeteler çıkartmak zorundalar. Uygarlığın tek bir aydını, bir kurumu çıkıp, bu vahşi gelişmeye dur, diyemiyor. Reklamcıların emrine girmeden gazeteci, yazar olunamıyor. Hani demokrasi. Hani başkalarının düşünce hakkı. Hani ötekiler. Hani altta kalanların hakkı. Hani, sesini duyuramayanların acıları. Hani, ahlak, hani hukuk? Uygarlığın geldiği şu vahşi dönemece bakın. Kırk yıl odasından çıkmadan, tarih, sosyoloji, felsefe çalışmış büyük bir aydın, filozof, fikirlerini topluma söylemek için bu sakız ve bisküvi reklamlarını düzenleyen şirketlerin adamı, emrinde olmak zorunda. Bu reklam kumpanyaları, aynen kendi zekasında ürünler üretmekte geç kalmıyor. Bushlar, Berlusconiler, burdan doğuyor!..

Parababalarının mutlak egemenliğine girmeyen, yazar, aydın, akademisyen, sanatçı olamıyor! Parababalarının mutlak egemenliğine giren boş kafalı yazarlar, onuru-bilgisiyle yazıp çizenleri küçümseyen bir gülümsemeyle geçiştirme hakkına sahip oluyor. Soylular, küçük görme eğilimi taşır, bu boş kafalı bönler, şöhretleriyle, soyluluk ünvanları aldı. Şimdi, batının akademilerinde, köşelerinde, gazetelerinde bizim Mehmet Barlas türü yüzlercesi yeni bir sınıf oluşturuyor, mankafalılar, bönler, taş kafalılar. Parababalarının imkanlarıyla soyluluk ünvanları almış gibi, durmaksızın gerçek yazar ve aydınlan küçük görüp, keyiften çatlarlar. Bu bön kafalılar, parababalarının kucağına oturmayanları, kıskanç, haset içinde, ezik insanlar diye tanımlamaktan yorulmaz. Şu koca batı uygarlığı, bu bön suratların oyuncağı oldu, helal olsun, tepe tepe kullanıyorlar!

Kendi boş gazete ve dergiler ve TV'lerinde yayınlanmayan herşeyi değersiz kabul ederler, birşeyin bilgi olarak, sanat olarak, bir düşünce zevki olarak değerli hale gelmesinin tek şartı parababalarının gazete ve dergilerinde yazılmış olmasıdır. Bu, Doğan Hızlan türü insanlar, medyanın parababalarının tekeline geçmesini sağlamadı mı? Ama batının insanlık ve dünyamız için çok büyük filozofları varmış, üniversiteleri varmış. Nerdeymişler, bu vahşi işgal karşısında sus-pus oturmaktan bu bönlerle çene çalmaktan başka ne iş yaparlar. İşkembelerini, küçücük çocukları, savunmasız insanları kandırarak, yalan söyleyerek, köpeklik yaparak doyururlar. Doğu'da kan gövdeyi götürüyor, onlar, parababalarının öküzleri gibi gece gündüz, insanlığa karşı, dünyaya karşı, hepimize karşı, düşünceye karşı merhamete, ahlaka, şefkate karşı sabah akşam vahşilerle kolkola kılıç sallıyor.

Batı uygarlığının parababaları ve bu bönlerin ellerine geçmesine batı dışı toplumlar, azgelişmiş toplumlar, üçüncü dünya ülkeleri, yani, bizler mi icad ettik.Yarattıkları ve ürettikleri tüm bilimi, bu bön ve taş kafalıların tekeline bizler mi verdik. Aydınlığı, insan haklarını, hukuku, parababalarının ve bu taşkafalıların emrine veren ve bununla vahşi bir dünya imparatorluğu kuran, bizler miyiz? Çocuk demedi, ülke demedi, atom bombası demedi, nükleer bomba demedi, yakıt, yıkıt, yoketti ve bu mankafalarla büyük bir medya imparatorluğu inşaa ettiler. Hani demokrasinin güçler ayrımı, hani üniversitelerin eleştirisi, hani muhalifler, hani bilimsel şüphe, hani karşı fikir üreticiler, hani toplumsal dengenin diğer ayakları, hani dünyanın bu et kafalılar tarafından işgaline dur diyecekler, hani hukuk!

Koca yeıküre, parababalarının canlıkıcı bir kulübüne, kendi aralarında seks partisine döndü. Bakın şuraya. Futbol kulüplerini birer birer parababaların satın alıyor. Futbolcular da çoktan markalara dönüştü. Beckham daha satılmadan altı ay öncesinden CNN'de haber üstüne haber, sonra anlaşıldı, reklam şirketlerinin becerikli, kurnaz uzmanlarıyla futbol, tümüyle şiketlerin, markaların egemenliğine girdi. Futbol dediğimiz bu dünya oyununun da böylelikle beş-on senesi kaldı. Tadı, tuzu, heyecanı, coşkusu, ruhu, istediğiniz kadar çabalayın, can çekişiyor. Üç-dört takımın pahalı ve marka futbolcularıyla durmaksızın bütün kupaları toplamasına ne kadar tahammül edilecek!

Bir oyun olarak, diziler, sinema, tiyatro, resim, vs. parababalarının egemenliğine girdi. Hangi filmleri izliyor, hangi oyunlara gidiyorsunuz. Ya da yetmiş TV içinde, medya patronlarının ihaleler kapmış, bankaları soymuş, Türkiye'nin baş gündemini oluşturmuş bu isimlerin, yüzlerce dizi, şov, komedi de bir kuklasını, taklidini, esprisine şahid oldunuz mu? Bu faşizmdir. Mutlak iktidar. Kendilerine dair tek eleştirel cümleye izin vermezler. Yönetmenleri, köşeyazarları, gestapoları.

Bir oyun nedir ki, kendi halimizle, kendi derdimizi, aşkımızı anlatan bir oyun oynasak. İnsanoğlunun, tarihini bildiği günden beri oynanır, oyun. Çin oyunlarında, Anadolu'nun köylerinde, ortaoyunlarda, dünya sinemalarında, Avrupa'nın şöhretli tiyatro sahnelerinde... Nedir oyun? Birbirimize bir hikaye anlatınız, eğlenir, güler, düşünür, oyalanır, dersler çıkartırız. Tarihin her kültüründe her ikliminde yaşamış bu oyunları bugün oynayamıyoruz.

Oyunun sırrı, büyüsü hala çözülemiyor, insan zihni, beyni, idraki, rüyası, hafızası, düşünce şekli, neyse, hala bir sır, öyle ki, bin bir hikaye anlatmasın hemen içine girer, kilitlenir. Oyun olduğunu bile bile.. Bir numaradır, uydurnadır, taklitdir bile bile, kanarız anlatana. İnsanoğlu hangi coğrafyada hangi kültürde yaşarsa yaşasın anlatılan hikayeye kanıyor, kapılıyor, içine giriyor. Nedir sırrı? Film başlar başlamaz, üç saniye içinde hayallerimiz kendi kontrolümüzden çıkıp, perdenin içine, derinlerine sızıyor.

Oyunun bu büyüsünden kimler yararlanmak istemedi, kilise oyuncu kadrolan kurdu, propagandasını yaptırdı, krallar sarayına aldı, devletler büyük profesyonel tiyatrolar kurdu. Devlet, sinema, tiyatroyu kontrol altına aldı. Yasakladı, yönetti, yönetmelik getirdi. Yüzlerce yıl, oyunculann dili, üslubu, karakterleri tartışıldı. İnsanlar sahnede anlatılanlara neden kanıyor? Oyun, bu inanılmaz gücünü nerden alıyor?

Tiyatro tarihini iyice okuyun, her zaman, her şekilde, halk kendi tiyatrosunu kurmayı bildi. Devletten uzakta, profesyonel kadrolan, yönetmelikleri dışında, varoşlarda ya da eski bir hanı içinde ya da çarşı ortasında üç-beş oyuncu oyunlarını oynayarak halkı eğlendirdi, eleştirdi, kendi acısını anlattı.. Ne kadar acaip, Şekspir gibi dünya çapında mükemmel metinlere rağmen, her ülkede en çok doğaçlama, tulüat türleri çok sevildi. Doğal olan. sanatçılar başlacı edildi'. Kral oldular, cimri, uşak, ağa, asker, patyaço oldular, binlerce yıl... Herşey değişti, oyun değişmedi. İnsanlığın hala en büyük bilgesi. En büyük hazinesi! Kültürler, uygarlıklar, halklar, sokaklar, aileler oyunla yaşadı, yeıküremizin tarihi, kültürü "oyunla" kuruldu.

İşte her sabah TV'yi açın yüzlerce çizgi film, akşam TV'yi açın yüzlerce değişik dizi. Dünyada deprem, savaş ne olursa olsun, insanlar herşeyden vazgeçip karşısına kuruluyor, hala. Nedir oyun? Bir hikaye!..

Aşağılık insanları, kralları, yalancıları, ayna gibi orda görürüz, düzgün konuşmayı, laf cambazlarını, soytarıları, bir merasimde, cenazede, aile içinde, sınıfta, sevgiliyle başbaşa, annemizle, sokağımızla, komşumuzla, içimizle, ruhumuzla, ülkemizle, nasıl davranacağımızı, ne yapacağımızı, soylu hareketlerle, jestlerimizi, mimiklerimizi nasıl kullanacağımızı yüzlerce yıl oyunlarla öğrendik.

Bugün dünyanın her gelişmiş ülkesinden tek bir film gelse, yılın her haftası güzel bir sinema, tiyatro heyecanı yaşarız. Ama gelemiyor? Neden? Hollywood ve benzerleri, parababalarıyla bütün yolları tuttu. Çocuklarımızı elimizden alıp, benim oyunumu seyredecek diye reklam üstüne reklam. Tutturmuşlar, bizimkileri, benim dediğim sanatçıları izleyeceksin, diyorlar. Çocuklarımızı onların elinden kurtarmamız imkansız. Parababaları, devlet, editörler, istedikleri orospulardan sanatçı yapıp gece gündüz çocukların beynini yıkıyor, kendileri gibi yapmaya çalışıyor.

Bunu kim durduracak? Halkın neşesini, kültürünü, eğlencesini, parababaları neden elimizden aldı. Neden bizim oyunlarımızı oynamıyorlar. Kendi egemenliklerine ginneyenlerin oyunlarını neden oynatmıyorlar! Faşist imparatorluk. Çocuklarımızın beynini çalıyorlar. Çocukların beyinlerini yıkayan, şartlandıran, köpekleştiren imparatorluk! Herkesin hikayesini çalıp, bütün oyunları kendi marka ve kendi isim ve kendi hırslan etrafında oynamak istiyorlar.

Halkın ve soylu yazarların oyunlarına yüzlerce yıl yasak koydular... Ancak halk, her defasında, ihtilallerden sonra dahi oyununu oynamayı başardı. Bugün ise halkın bu şansı kalmadı. Bu reklam sahipleri ve parababalarından izin almadan tek film çevirmek, bir dizi çekmek, mümkün değil. İstiyorlar ki bütün oyunlar sadece "oyalasın", sadece "reklam markalarını övsün", sadece "siyasetlerini desteklesin", başkasına asla izin yok. Bizler, yüzbinlerce yıldır ne güzel oynuyorduk kendi aramızda oyunlarımızı! Biz mi oyunları iptal ettik, biz mi oyunlarımızı parababalarına sattık.. Artık batı uygarlığı, çocuklarının hayallerini, dününü, ahlakını, vicdanını, aşkını, sevgisini, otunma biçimini, çalışma şeklini, akla gelecek herşeyini reklamlarıyla, parababalarıyla bu vahşilere teslim etmiş durumda!

Bu, insan soyunun değil ama, insan beyninin, rüyasının, düşüncesinin kıyameti. Bu kıyameti bize hazırlayan, batı uygarlığı!

Çünkü, batı uygarlığının kefası basmıyor. Milyonlarca bilimadamı, sanatçı, üçbeş tane zenginin köpeği olabiliyorsa, o bilimin hiçbir faydası yok, ya da o bilimin kökeninde anzalar var, demektir. Bu nasıl bilimadamlığı ki, birkaç zengin parababası hepsinin asaletini, kültürünü, ahlakını satın alacak ve seslerini çıkartmayacaklar!

Batı uygarlığını yüceltmiş bu bilimadamları, aynı uygarlığın felsefesiyle kilitlenmiş durumdalar, kendi kendilerini öldürüp, tarihten siliyorlar..

Bakın, bu bilimadamları yüzlerce kitap da, uygarlığın doğuşu olarak "tekniği" gösteriyor. Yani ilk insanın oyduğu, küçük taş bıçakları. Hatta ileri gidip, insan beyninin dahi, bu taş bıçaklar gibi çalışarak geliştiğini söylüyorlar. İsviçre çakısı modeli insan beyni, çok işlevli, çok parçalı bu bıçağın fonksiyonları gibi gelişti. Taşı oymayı öğrendi, bu oymayı geliştirip, bir kemiği önce parçalamak, sonra kemik iliğini çıkartmak için içine girdi, sinirleri ip gibi kullandı, boynuzları kullandı, işlevlerini artırarak, işte bu işlevlerin gelişmesine paralel insan beyni gelişti. İddia bu... İddia değil, bilimleri bu.

Neden israrla, uygarlığın teknikle, yani, taşın, ok, bıçak gibi oyuncak olarak başladığında inat ediyorlar. Çünkü, günümüz teknolojisi bugünkü uygarlığın motoru, kalbi, mucizesi diye göstermek istiyorlar...

Biz de akıl yürütelim. Mağarasına çekilmiş insanlar, bilbilerine işaretle, duvar resimleriyle birşeyler anlatıyorlardı, şüphesiz. Bir hikaye.. Diyelim o günkü avın büyüklüğünü, diyelim hayvanın ne kadar korkunç olduğunu, diyelim, hayvanın etrafını nasıl sardıklarını, mızraklarla nasıl avladıklarını.. İşte, bilbilerinden çok uzakta, Avrupa, Afrika ve Anadolu'da mağara resimlerinde aynı boğalar, aynı av sahneleri... Burdan çıkartacağımız fikir şudur, insanlar, birbirlerine birşeyler anlatıyorlardı..

Soğuk kış gecelerinde, birbirlerine sarılmış ilkel anne, çocuk, amca kim varsa o mağarada, birbirlerine önce hikayeler anlattılar. Resimle, mimikle, işaretle, taklitle anlattılar. Muhtemeldir ki hayvanları taklit ettiler, muhtemeldir ki, hayvanların sesleıini taklit ettiler..

Binbir gece hikayelerine, sinemalara, Şekspir'e, bizim ortaoyunculanmıza kadar gelişen kültürlerde olduğu gibi, "taklit", "ses", mimiklerle, oyunculuk denediler. Şimdi soralım, insan beyninin gelişimi teknik mi, yoksa, annenin, babanın, çocukların, kabilenin kendi aralarında birbirlerine anlattıkları hikayeler mi? Bir "teknik", bir alet, bulmuşlarsa, bunu "oyunla" bulduılar, kendi aralarında oynayarak, deneyerek... Yani, beyinleri teknikle değil, tekniği bulan beyinleri "oyunla" geliştı...

İnsan beyninin, oyduğu bıçaksı aletlerle geliştiğini kesin bir inanç haline getiren bilimadamları, bu filozofik tartışmaya, çocuk bakıcılarını, pedagogları dahi dahil ettiler. Şöyle ki, bebek gelişiminde aletlerin işlevini ispatlamak için. Çocuk beyni, gerçekten oyuncaklarla mı gelişir? Yoksa, bebekler oyun oynamak mı ister. oynaya oynaya mı aletlerin dilini çözer!.. Aletlerin kendisi mi çocuğu geliştirir, yoksa, çocuğun oyun oynama güdüsü mü, aletleri geliştirir?

Bu gülünç tartışmayı budaklandırmak istemiyorum, insan beyninin gelişimi, uygarlığın başlangıcı, oyun'dur. İnsanlığın beynini, teknikle. bıçakla, okla, balta yaparak geliştirdiğini söyleyenler, bugün herşeyi parayla alıyor, teknik icadlarla yaşıyor, tekniğe tapıyorlar... Uygarlığı, sayılarla ölçüyor, halkları gözü kapalı kıyımdan geçiriyorlar...

Oysa, benim aklım koskoca ülkeleri imha edenleri almıyor. Ve benim aklım, hikayesini dinlediğimiz insanları asla öldüremeyeceğimizi söylüyor.

Olur ya, eğlencesini, oyununu, şiirini dinlediğiniz insanlara merhamet duyarsınız. Bize, hayatı, uygarlığı bu yüzden, markalarla, sayılarla, icadlarla anlatıyorlar, herşeyin başı sonu teknoloji deyip, oyunu, hikayeyi, sinemayı, tiyatroyu küçümseyip, ya dışlıyorlar, ya tekellerine alıyor, bizim oyunlarımıza müsaade etmiyorlar.

Bu yüzden, piyasa, sayı, icad, bıçak, silah, nükleerle, zekaları gelişmiş bu parababalan, siyasetçileri, bizlerin hikayelerini dinlemeye pek istekli değiller. Olur ya, onlar da insan evladıdır, birbirimizin hikayesini dinler aşka gelirler. Bu yüzden seyretmez, dinlemez, okumaz, bakmaz. gazetesine almaz, TV'sinde göstermez.

Uygarlık, teknikle, bıçağın yontulmasıyla başladı diyenler, işte para ve şöhretin kurbanı, işte kuramadılar demokrasiyi... Uygarlık, birbirini dinleyen, birbirine eğlenceli, şakalı, felsefeli. hikayeler anlatarak, bahda ve doğuda, kovıp, uzaklaşmıyor!

Şöyle bir ahlak yanı, parası varsa yüzlerce yazarı satın alıyor, yüzlerce manken sınava diziyor... Bunun adı "fuhuş", yani, zorbalık. Çünkü, parayla alıyorsun, Oysa, birlikte yatacağı kadının hikayesini bir dinlese... Belki fikri, düşüncesi değişir, ya da çok derinden aşık olur da merhamete gelir..

İşte böyle bir gelenek var. Kerhanelere giden insanlar, yüzlerce yıldır yatacakları kadınların hikayelerini dinler ve anlatılar. Ve hayat kadınları da, müşterileri mutlaka bir hikaye ister diye kendi kafalarınca, kederli, felekli, of ofli, ah ahlı bir çok senaryo uydurup ezberler, düzüşme arası, anlatırlar...

Parayı basmışsın, kanyı yatırmışsın, daha ne hikayesini ister... Yap işini, çık, git... Bunun cevabını siz veiin. Bakın, ülkemizde beşyüzün üstünde köşe yazarı var. Bir tanesinin olsun köşesinde. acıklı, kederli, ezik, aman amanlı bir özgeçmiş hikayesini anlatbğını, duydunuz gördünüz mü?

Onlar da bizim gibi bu halkın içinde büyümediler mi, onların da iskarpinleri delik değil miydi, aşkları onları küçümseyip terketmedi mi, bir tanecik hikayeleri olmadı mı, ezik, acılı.. Neden anlatmazlar.. Aksine, kendinden emin, mutlu, trend, sağlıklı, gürbüz, kendileriyle barış içinde görünüm verirler.

Acıklı, kederli hikayeler anlatmazlar, çünkü ne olur ne olmaz, patronları merhamete gelir, düzmekten vazgeçer... Parayı basar patronları ama, yatmadan çıkar!..

Ya da ne bileyim, bir gün yolunuz Kuzey Kutbu'na düşerse, yanınızda haplar, şınngalar, buz kesici testereler götürmeyin. Beyaz ayıları görürseniz, onlarla, oynayın!..

Bütün okyanusların balıkları, bütün dünyanın çocukları, bizden kanınlarını merakla deşip çıkartacak neşterler değil, hepimizden oyun bekliyor!..

Yazımla pek ilişkisi yok ama. bu kadar oyun dedik, bir küçük hikaye anlatayım. Herkesin kendiyle oynadığı bir büyük hayat oyunu vardır... İlkel insanlar. düşmanları, hayvanları korkutmak için yüzlerine boya sürer. Vahşi hayvan kürkleri giyer, korkunç bir görünüm ediniler. Muhtemeldir ki, çok eski çağlarda mağaralarında insanlar, bin kiloluk boğaları avlamak için, onlar gibi vahşi, dev, korkunç görünmeye çalıştılar, kendilerini olduklarından çok büyük gösterdiler. Ancak, duvar resimlerinde, pek mütevazı ve gerçekçi davrandılar, boğa resminin yanına gerçeği çizdiler, çöp adam. çizgi adam gibi küçücük resimlerini yaptılar.

Kediler de öyledir, üstlerine gidin, bir kaplan gibi kabarıp, sırtını kambur gibi kaldıracak. Sokak kültürlerini de öyle, kollarını kabartır, kafasını horoz gibi öne düşürür, kartal gibi açılır... Eski ve yeni savaşçılar da öyle, kendilerini sert, acımasız göstermeye çalışırlar. İlkel bir güdüsü bu, insanın, zorda kalan, çaresiz kalan, düşmanı çok olan, kendini, kollarını, şekilsiz olduğundan korkunç gösterir.

Küçükken okul yolunda tipi bastırdı, kardan adam oldum. Okula vardığımda on-onbeş dakika geç kaldım, kapılar kapandı, almadılar. Diğer öğrencilerin hepsi arabayla gelmişti. Ben aynı tipide ağlaya zırlaya geri döndüm. Şimdi, anneme ne dedim. Eve girdim. Mutfak, salondan bir perdeyle ayrılmış. Annem mutfakta, gölgesi perdeye kocaman bir dev gibi yansıyordu...

Orda aklıma geldi, bir dev olsaydım, okula üç adımda giderdim. Ertesi gün bir devi taklit ettim, kocaman adımlarla, okulu üç adımda alacakmış gibi. Yanımdan içi öğrenci dolu özel arabalar geçiyor. Kendileriyle yarıştığımı, onları geçmek istediğimi sanıyorlar. Hayır, kimseyi geçmek istemiyor, kimseyle de yarışta değilim. Ben, bir devi taklit ediyorum. Çünkü, kendimi tanıyorum, korkak, pısırık, çelimsiz bir çocuğum. Ama, düşman çok... Ömrüm boyu dev gibi yazarlar okudum, dev gibi romanlarını. Devcilik oynaya oynaya, dev yazarların gizli mağaralarına girdim. Gittim, baktım. Saklandıkları o mağaralarda. hepsi benim gibi korkak, çelimsiz, zayıf adamlarmış. Ama hepsi benim gibi bir devi taklit etmişler... Bakıyorum onların resimlerine, kendi resimlerime, sert, öfkeli, korkusuz, çabık pozlar vermişiz... Yoksa bu borsa rakamları karşısında, bu nükleer bombalar karşısında senin, benim, gücü nedir ki?. Bir hiç!.. Hayır, asla, ben bir devim, dev gibi bir yazarım...

nihatg@leman.com.tr

LeMan
Sayı: 620
26 Eylül 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır
• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
• Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FIDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Gönen İÇÖGLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Fayzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN • Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Meri HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kalitgrafi: Sevki SAYIŞMAN • Renk Ayrımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 94 50-51 • Fax: 0.212.292 44 91 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Fax: 0212.245 38 06 • Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez. Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Aksamsefasi

Eve dönüş

Ender Özkarraman
enderoz@leman.com.tr

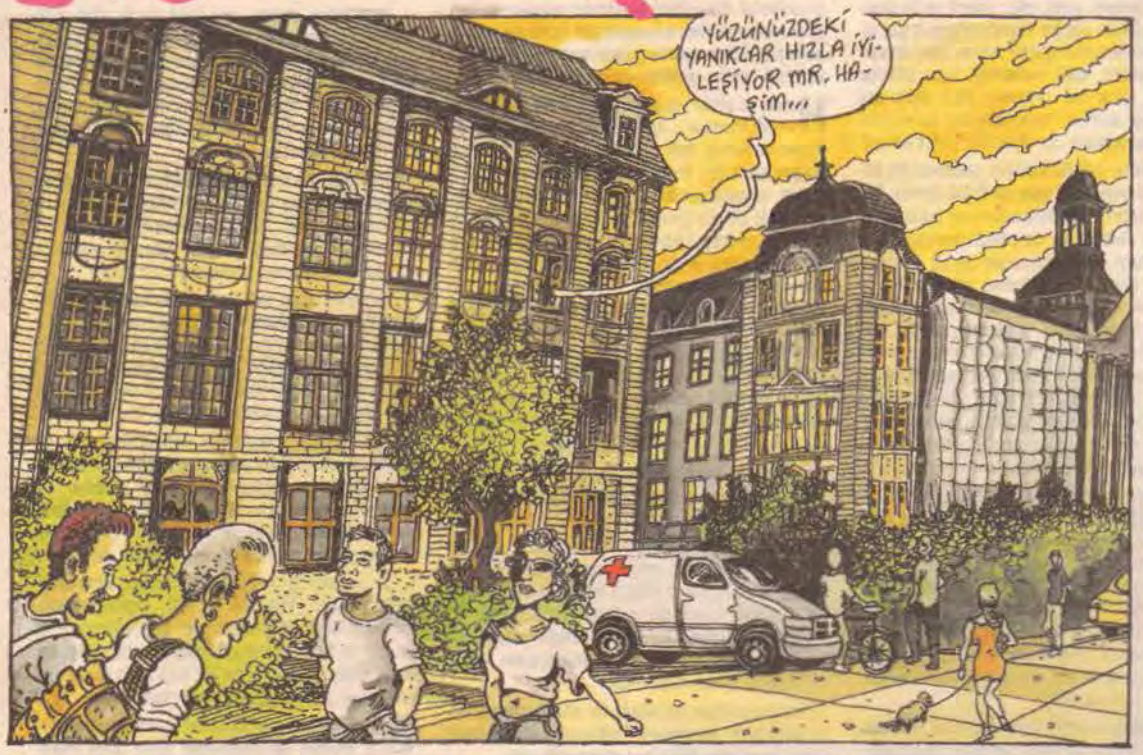

Akşamsefası